

HÜMEYRA

AŞIYAN

YEGÂNE

1. BÖLÜM AŞIYAN

Kırmak, yapmaktan daha kolaydır. Kırlan hiçbir şey eskisi gibi **K**olmaz, değişir. Bu yaşadıklarımız bizi birbirimize karşı ne kadar değiştirecekti bilmiyorum. Bundan sonrası nasıl ilerleyecekti? Ailelerimiz, birbirimize olan tavırlarımız, bunlar büyük bir soru işaretiyken bildiğim bir şey daha vardı ki en sonunda yine her şey olacağına varacaktı. Bizim için bir son belirlenmişti ve biz onu yaşayacaktık. Sadece o sona giderken seçtiğimiz yollar bize bırakılmıştı ve ben hangi yoldan gidersek gidelim, Savaş'ın elini sımsıkı tutacaktım. Çünkü her şey bitip geriye baktığımda, her şeye değdi diyebileceğim bir adamla birlikteydim.

Beyaz, salaş gömleğimin bir ucunu kot pantolonumun içine sokup diğer kısmını dışarıda bıraktım. Saçlarımın yarısını elimle öylesine toparlayıp tepemde ufak bir topuz oluştururken, kalan saçlarım düzleşmiş bir biçimde gömleğime dökülüyordu. Taktığım ince, birbirinden farklı boyutlarda iki kolye, gömleğimin açık bıraktığı kısımdan gözükürken, son kez kendime bakıp çantamı aldım ve odadan çıktım. Merdivenlerde oluşan ayak sesleri karşısında televizyonun yüksek sesi bir anda kesildi ve annem kapı girişinde belirdi. Kollarını birbirine dolayıp bana attığı bakışları, artık çok da kolay kaçamayacağımın göstergesi gibiydi. Yine de şansımı denemeye karar verdim.

“İşe geç kalıyorum, anne,” deyip ilerleyecektim ki kolumdan tutup durdurdu. Kaşları çatıldı ve kaçırduğım gözlerimin odağına soktu kendini.

“Önce Savaş'ın yanında kaldın hastanede,” diye girdi konuya. Evet Gülfem, artık kaçamazsın. Bırakmaz seni. “Sonra sürekli bir bahane bulup Müge'ye diye gittin. Telefon elinden düşmüyor, sürekli

yüzün gülüyor.” Birkaç saniye duraksadı. Yüzüne baktım. “Gül tabii, hep gül. Hiç ağlama ama...” dedi ve daha dikkatli bakmaya başladı. Eğer söylemezsem gözlerimden bir şeyler çıkarmaya çalışacaktı sanırım. “Sanki bizden sakladığın bir şeyler var.”

Kolumu tutan elinden kurtulup bir iki adım geri gittim. Kimse-den saklamak gibi bir niyetim yoktu. Sadece Savaş’la konuşmadan neyi ne kadar anlatacağımı bilemedim. Yine de kaçmayı bir seçenek olarak bile bırakmadım ve tüm cesaretimle bir anda, “Biz birlikteyiz,” dedim. Beklemediğinden olsa gerek, gözleri büyüdü, dudakları yavaşça birbirinden ayrıldı ve o şaşkınlıkla birkaç saniye bakakaldı. Bir sürü şey yaşanmıştı. Ben gözlerinin önünde çok acı çekmiştim, aileler artık eskisi gibi değildi ve ben bir anda sanki bunlar olmamış gibi birlikteyiz demiştim. Düşününce yaşadığı şoku anlayabiliyordum ve az önceki o cesur hâlim gitgide yok olmaya başlıyormuş gibi hissediyordum.

“Yani...” deyip elimi saçlarıma atım ve az önceki cesaretimden kalan kıvrıntılarla konuşmaya devam ettim. “Denemeye karar verdik tekrar.”

İlk şoku atlatmanın etkisiyle, “Ne demek denemeye karar verdik?” diye sordu kaşlarını çatarak. “Gülfem, baban duysa ne olacak?” Bir şey olmazdı, ne olacaktı? Olmazdı yani herhâlde. Olur muydu? Olmasıydı. Panik içinde elini ağzına kapatarak, “Ya abin?” diye sordu. “Hadi baban bir iki konuştu sustu. Abin ne diyecek, Gülfem? Gördün, nasıl kavga ettiler. Şimdi bu yaptığın abini silip Savaş’ın yanına geçmek. Abin yıkılır.” Evet, görmüştüm. Ben taraf seçmiyordum kendime. Bunu anlamalıydı ama muhtemelen anlamayıp işleri iyice çıkmaza sokacaktı.

“Anne, ben taraf seçmiyorum,” dedim kafamı iki yana sallayarak. “Abimi silmem mümkün mü sence?” diye sordum. Değildi. Abimdi o benim. O da anlayacaktı. Sadece zaman gerekiyordu. “Savaş da sevdiğim adam,” dedim büyük bir netlikle. Bu kadar net oluşum da annemi şaşkınlığa uğrattı. “En başından beri size dedim. Bu durum Savaş ve benim aramda dedim. Karışmayın dedim. Ayrıldık, evet...” diyerek kafamı iki yana salladım. “Sonra konuştuk. Sebeplerini anlattı bana ve ben onu ne kadar sevdiğimin, onun beni ne kadar sevdiğinin farkına vardım. Olmuyor işte,” dedim omuzlarımı yukarı kaldırıp küçük bir kız gibi masum bir tavra bürünerek. “Ben geçemiyorum

Savaş'tan, olmuyor. Geçmek de istemiyorum zaten artık." Benim tek istediğim yıpratmadan sevmek ve yıpranmadan sevmektir. Karşılıklıydı her şey. Onu tüm bu sorunlarla tek başına bırakamazdım. Ailelerimizi ikna etme sürecinde her şeyi ona yükleyemezdim.

"Demek böyle basit," dedi konuşmamı çok da ciddiye almamış gibi. "Kızım, sen benimle dalga mı geçiyorsun? Hiçbir şey sizin öyle söylediğiniz gibi basit değil. Evlenen sadece sizler değilsiniz, aileler de evlenir sizinle birlikte. Birleşir, her şeyi birlikte sırtlanır. Ben, diyerek olmaz hiçbir şey. İki kişiden ibaret değil bu işler."

"Siz zaten hep birdiniz," diyerek ani ve yüksek bir çıkışta bulundum.

Aynı tonda karşılık verdi: "Artık değiliz ama." Değillerdi, evet ve yine buna sebep olan bizim ilişkimizdi. Nasıl toparlanacağı konusunda bir bilgim yoktu. Kolay da olmayacak gibi gözüküyordu. "Onca şeyin üzerine ne oldu da barıştın? Bu kadar basit bir ayrılık mıydı bu? Aylarca süründün resmen. Bir anda barıştık ne demek?"

"Anne, bak," deyip derin bir nefes aldım ve elimi belime koydum. "Kimseden bir şey saklamak gibi bir niyetim..." deyip duraksadım. "Niyetimiz yok bizim," diye düzelttim. "Babam ve abimle de konuşacağım elbette. Savaş'ı tanıyorsunuz, hepiniz de seviyorsunuz. Onca şeyin üzerine böyle bir barışma yaşandıysa, ben ikna olmuşumdur değil mi? Sebepleri makuldür yani. Biraz da bu açıdan düşünün. Şimdi müsaadenle, geç kalıyorum."

Ben kapıya doğru ilerlerken, "Gülfem," diye peşimden geldi.

Durmadım. Sadece arkamı dönüp, "Ben söyleyene kadar babama ve abime söylemezsen sevinirim," deyip ayakkabılarımı giydim ve ayaklanıp kapıyı açtım. "Ha yok, saklamam ben söylerim, diyorsan da ben gelince açıklamamı yaparım. Anlarsınız diye umuyorum. Çünkü tekrar bir karmaşanın ortasına girecek kadar gücüm yok," deyip kapıyı çektiğimde rahatlamam gerekirken daha da kasvete büründüm. Annem ikna olurdu, biliyorum. Sorgulamazdı çok. O içten içe hep barışmamızı da istedi ama babam, abim ne olacaktı hiç bilmiyorum. Şu kısacık konuşmada bile bu denli strese girmişken, diğerleri ne olacaktı hiçbir fikrim yoktu ve ben gerçekten birilerini ikna etmeye çalışamayacak kadar yorgun hissediyordum kendimi.

Demir kapıyı açtığımda, "Güzelim?" diyen ses karşısında gülümseyip karşı eve baktım. Savaş da evden çıkmış, aynı gülümsemeyle

bana doğru yürürken uyumumuz hoşuma gitti. O da beyaz gömlek giymişti. Hafif çıkan kirli sakalları, kusursuz bir düzenle yana yatırdığı saçlarına bakıp onu dikkatle incelerken, hayranlık barındıran bir gülümsemeyle ona yaklaştım.

Ben ona doğru adımladım, o da bana doğru. Ortada bulduğumuzda, "Beyaz giymişsin!" dedi hafifçe kaşlarını çatarak. Sonra şöyle bir üstten göz atıp çatık kaşlarını havalandırdı. "Ama düzgün giymişsin. İçin belli olmuyor."

"Hu hı," diyerek kafa salladım ve ellerimi göğsüne atıp yüzüne baktım. Parmaklarım gömleğinin açık olan kısmından içeri süzülürken, tüy misali dokunuşlarla teninin üzerinde çizgiler bırakarak dolandı. Dudaklarımı yaladım yavaşça. Beni izledi. Parmaklarım boynundan aşağıya süzülürken yutkundum. Ani bir hareketle elimi yukarı çıkardım. Gözlerinin içine bakarak âdemelmasına dokunup parmaklarımı iki yana sürttüm. Ona dokunmak çok keyifliydi. Bile isteye yutkundum, parmaklarımın arasında kıpırdayan o küçük sertliği hissettiğimde dudak kıvrımlarım keyifle yükseldi ve gülüşümü saklamak istediğimden alt dudağımı ısırdım.

"Sikeyim!" diyerek kafasını kenara çevirdi. Dudaklarını yaladı ve derin bir nefes alıp, "Bebeğim, sokak ortasında ne yapıyorsun sen?" diye sordu garip bir tınıyla. Öyle masum geldi ki tebessüm ettim. Bir şey yaptığımı yoktu aslında ama uzun sürenin etkisiyle sanırım, küçük dokunuşlarımdan bile fazlaca etkileniyordu ve evet, bu benim çok hoşuma gidiyordu.

"Sen neden," dedim iki yandan omuzlarına dokunarak, "bu kadar karizmatik görünüyorsun her zaman? Bir daha," deyip o kusursuz düzendeki saçlarını bozarak, "böyle yapma," dedim ve kocaman gülümsedim.

Hoşuna gitmiş gibi kahkaha atarken elimi tutup parmaklarımın üzerine bir öpücük bıraktı. "Tamamdır, Gülfem reis," dedi parmaklarımı dudaklarının üzerinde tutarak. "Bundan sonra dikkat ederiz." Ediniz efendim.

Karşılıklı gülüşürken sokağın boş ve sessiz oluşundan sebep köşeden gelen ayak sesleriyle ikimiz de kafamızı o tarafa çevirdik. Elimi Savaş'tan çekip bir iki adım geri giderken gördüğüm kişi karşısında kaşlarımı çatıttım. Tanık geliyordu. Büyük büyük adımlarla, nefes nefese, elini sürekli ensesine atıp dururken panik içindeki aceleci

hâli oldukça belirgindi. Telefonuna odaklanmış bizi fark etmezken, "Hop!" dedi Savaş dikkatini çekmek için. Sesi sokakta yankılandı. Elini belime atıp beni kendi yamacına çekerken, Tarık bize doğru baktı ve gördüğü manzarayla ufak bir şok geçirirse de, Savaş'ın konuşmasıyla kendini toparladı. "Ne anıyorsun lan sen orada? Hayırdır?"

Tarık'ın evine çok tersti o sokak ve pek fazla tanıdığı arkadaşı da yoktu orada. Ben de onun kadar şaşırdım. "Bir arkadaşına uğramıştım ya," derken titreyen sesiyle hiç inandırıcı değildi. Tarık bir şey saklıyordu.

"Senin orada arkadaşın yok ki," dediğimde, Savaş bana bakmış, ardından daha da meraklanarak Tarık'a dönmüştü.

"Hayırdır oğlum, bir sıkıntı mı var?"

Titrek kafasını iki yana salladı ama gizleyemedi. Tarık kötü bir yalancıydı. "Yok bir şey be abi," deyip güldü inandırmak ister gibi, ama çok samimiyetsiz bir gülümsemeydi bu. Kesinlikle bir sorun vardı. Bunu fark etmiştim ve Tarık da gözlerimden anlamış olacak ki konuyu değiştirmek ister gibi ikimizin arasında mekik dokuyan bakışlarıyla, "Siz barıştınız mı?" diye sordu. Kaçmaya çalışıyordu. Konuyu değiştirmek istiyordu. Hatta o kadar önemli olmalıydı ki bu konu, bizim barışmış olmamızı bile büyük bir şokla karşılamamıştı.

Neyse ki Savaş da ne yaptığını anlamış olacak ki, "Sen bana bak-sana," deyip elini Tarık'ın omzuna attı ve tek kaşını kaldırarak, "Salak mı var lan senin karşında?" diye sordu sert bir tonda. "Ne saklıyorsun sen?" Baskın tavrıyla üzerinde hâkimiyet kurup konuşturmaya çalışacaktı sanırım.

Tarık bu durumdan daha da panik olarak geri adımladı ve düzensiz, sesli soluklarıyla gözlerini kaçırdı. "Bir şey yok ya. Arkadaşıma gittim. Ayrıca niye hesap veriyorum ben size şimdi?" deyip ellerini iki yana açtı. "Ne saçma bir durum bu. Sokak orası. İşim vardı gittim."

"Tarık, sen evden çıkmazsın," deyip tebessüm ettim. "Çıktığın zamanlarda da bizimle buluşursun. Mahalleden arkadaşın bile çok yok senin. Buradaki insanlardan hoşlanmazsın çünkü sen pek. Hiç gitmeyeceğin bir sokaktan, bu saatte, oldukça tedirgin bir şekilde geliyorsun. Merak edip sormamız çok normal değil mi?"

Savaş'ın yaklaşımına göre oldukça yumuşaktı benim yaklaşımım. Birbirimizin tam zıddıydık her zamanki gibi. Savaş dikkatle dinleyip parmağıyla beni gösterdikten sonra, "Aynen ondan," dedi. Tekrar

aynı cümleleri kullanmamak için benim söylediklerimi onayladı ve aynı sert tonlamasıyla, "Dökül şimdil" deyip elini tekrar omzuna koydu.

Tarık vazgeçmeyeceğimizi anladığında, "Mustafa ile görüştüm ya, bir şey yok," deyip tekrar konuyu kapatmak için, "Siz..." demişti ama Savaş devam etmesine izin vermedi.

"Salim abinin oğlu Mustafa mı?" diye sordu gözlerini kısarak. Ben pek tanıımıyordum. Görmüştüm birkaç kez ama kimin oğlu, kimin neyi bir bilgim yoktu. Kafa salladı Tarık. "Oğlum, şerefsiz herifin teki lan o," dedi Savaş elini omzundan çekip kaşlarını çatarak. Daha da meraklanıp hatta biraz da endişeli sesiyle, "Ne işin var senin onunla?" diye sordu. Savaş'ın Tarık'a olan yaklaşımı tam olarak arkadaş gibiydi. İlk zamanlar ondan nefret ederken şimdi tekin olmayan biriyle görüştüğü için endişe duyacak boyuta gelmişti ilişkileri.

"Arkadaşım," dedi Tarık kısa keserek. Gergin hâli hâlâ yok olmamıştı. Bu, söylediklerinin eksik ya da yalan olduğunun göstergesiydi. Eğer gerçekten arkadaşı olsa bu hâle bürünmezdi. Benim kadar Savaş da inanmadı.

"Ulan ne arkadaşı?" diye sordu Savaş, ses tonunu biraz yükselterek. "Herifte olmayan götlük yok. Senin ne işin olur onunla? Arkadaşmış. Sikerim öyle arkadaşlığı! Arkadaş mı olur lan o itten!" Savaş bu kadar yükseldiyse gerçekten sorunlu biri olmalıydı ve bu durum beni de endişelendirdi.

"Tarık," dedim ince bir sesle. Ona doğru bir adım attığımda, "Kötü bir şey mi var?" diye sordum. "Anlatabilirsin bize."

"Ha-hayırlı abi ya," deyip geri adımladı ve oflayarak, "Yok bir şey," diye diretti.

Savaş ısrarcı tavrını sürdürmedi ve Tarık'ın ikna olmayacağını fark ederek farklı bir yöneme başvurdu. "Tamam," dedi oldukça sakin bir tonlamayla. Bizi bırakıp büyük büyük adımlar atarak ileri doğru yürürken konuşmaya devam etti. "Ben de Mustafa ile görüşeyim o hâlde. Bakalım ne zamandır sürüyormuş bu arkadaşlık." Savaş ciddi ciddi yürürken ben de peşine takılmışım ki arkasına bile bakmadan, "Gülfem eve!" diye bağırdı itiraz kabul etmez hâlde. Duraksadım.

Tarık önce bana baktı, ardından Savaş'a doğru dönüp peşinden giderek kolunu tuttu ve "Tamam, dur," dedi endişeli bir hâlde. Sesi hâlâ titriyordu. "Benimle alakalı değildi. Bir arkadaşım için konuş-

maya gittim ama lütfen sorma.” Konu kesinlikle önemli olmalıydı. Tarık’ı belki de ilk kez böyle gördüğüm için endişeli hâlime ek merakım da fazlaca ortadaydı. Onu kim neden böylesine germiştii anlamadım.

Savaş ise Tarık’ın sorma deyişini önemsemeden elini hadi dercesine salladı ve sert yüz ifadesine ek aynı sertlikle, “Dökül!” dedi tekrar. “Bir daha sormam, Tarık,” dediğinde işaret parmağı havalandı ve kaşlarını çatı. “Durmam ve o piçi muhatap alınm.” Tarık’ın bakışları beni bulduğunda, “Bana Tarık,” dedi önüne geçerek. “Bana bakacaksın!”

“Kimseye söylemeyeceksiniz ama,” dedi tekrar ikimizin arasında mekik dokuyan bakışlarıyla.

Meraktan ölmek üzereydim. “Tamam,” dedim aniden yanlarına adımlayarak.

Savaş belimi kavradı ve benim heyecanımın aksine daha sakin bir tavırla, “Sen anlat da önce,” deyip Tarık’ın yapmaya çalıştığı pazarlığı kabul etmedi.

Tarık da üstelemedi zaten. Derin bir nefes alıp, “Levent,” dediğinde konu daha da ilgi çekici bir hâle büründü. Abimle ne ilgisi vardı? “Bu, bekârlığa veda gecesinde bir halt etti.”

Kafamda türlü türlü senaryolar kurulurken en baskın olanı Efsun’u aldatmış olmasıydı ve ben buna fazlaca inandım. “Efsun’u mu aldattı yoksa?” diye ani bir çıkışta bulundum ve bir iki adım atacaktım ki belimdeki el beni kendine çekti.

“Yavrum, sakin,” dedi o rahatlatan bakışlarını üzerimde tutarak. Durdum ama içim durmadı. Panik oldum. Eğer Efsun’u aldattıysa Efsun mahvolurdu. Böyle bir şerefsizlik yapmamasını diledim ama o geceyi düşününce, abimin sabahki tavırları aklıma gelince düşüncelerimi tasdikler gibi olan hareketleriyle daha da panik oldum. “Aldattı, değil mi?” diye sordum tekrar panikle. Efsun mahvolacaktı. Elimizi yüzüme kapatıp panikle Savaş’a dönerken göğsüne kapatım yüzümü ve Savaş’ın çenesini saçlarımın arasında hissettim.

“Güzelim, bir dursan da dinlesek. Kurmasan yine kendi kendine?” dediğinde Tarık da, “Yok öyle bir şey zaten Gül,” diyerek içime bir miktar su serpti.

Savaş’ın göğsünde olan yüzümü Tarık’a çevirdim merakla. “Ne oldu öyleyse?” diye sordum. Kafamda kuramadım hiçbir şey. Kendimi yeni bir şeylere inandırmamak adına Tarık’ı bekledim ama o emin

olamayışıyla sustukça daha da sinirlendim. "Söylesene!" diye sesimi yükseltmemle Savaş belimi daha çok kavradı.

"Zor tutuyorum," dedi dalga geçer gibi gülümseyerek. "Yer valahi seni." Esprinin şimdi sırası mıydı cidden? Ters bakışlarım onu bulduğunda göz göze geldik ve kaşlarını çattı. Bizim bakışmamızı bölen ise Tarık oldu.

"Levent o gece çok sarhoş oldu ve..." dediğinde ikimiz de ona doğru döndük. "Dansöz kıyafeti giyip oynadı. Mustafa da bunu videoya çekmiş, Levent'e şantaj yapıyor."

"Ne!" dedi Savaş inanamayarak. Kaşları çatıldı şokla. Ben de bir an idrak edemedim ve abimi o şekilde hayal etmekten alamadım kendimi. Sonra gözlerimi sımsıkı yumup o görüntüleri unutmak istedim, tekrar belirdi.

"Engel olmadınız mı oğlum, salak mısınız?" diye sordu Savaş sinirle. Elini belimden çekti ve Tarık'a doğru uzattı. "Levent içince kendini kaybediyor lan. Niye durdurmadınız?" Levent demişti yine. O resmiyeti abim yanında yokken bile koruyordu. Bu bile abime tavrının ne denli ciddi olduğunu gösteriyordu. Onu bir o kadar iyi tanıyor oluşu da kırgınlığının boyutunu hissetmeme sebep oldu.

"Abi, ben gittiğimde zaten olan olmuştu," dedi Tarık anlatmanın verdiği rahatlamayla omuzlarını düşürerek. "Telefon çekimi yapılmayacak denmişti aslında o gece organize edilirken."

Savaş'ın kafasında oturmayan bir şeyler olacak ki birkaç saniye gözlerini kapayıp, "Tamam," deyip duraksadı ve gözlerini açıp, "Baştan anlat," dedi tok bir sesle. "Mustafa ile Levent ne alaka? Onların öyle bir samimiyeti yoktu. Hadi sen yoktun, bu orospu çocuğu..." deyip kendini sinirle yükseltirken yüzü kasıldı, "Mahir neredeydi de durdurmadı?" Eli yüzünü sıvazlayıp dilini ısırırken benim varlığımı yok sayıp ikisi konuşmaya devam ettiler. Ben dinledim. Aslında komedi gibi bir durum hissi yaratsa da bende, sanırım komedi kısmını aşmıştı şantaj işin içine girince.

"Bu mekânı bize Mustafa ayarladı, Levent onunla görüşmüş. Sonra onu da davet etti. Hem ayarladı diye hem de mahalleden yabancı değil diye. Oryantal de vardı," dediğinde bana baktı. Efsun'un bundan haberi yoktu ve muhtemelen söylemeyeyim bakışıydı bu.

"Eee?" dedi Savaş sabırsızca dikkati üstüne çekerek.

“Levent'e kazık atmış dansçı kız, gelmemiş. Erkekler de bilenmiş tabii, o zaman sen giy bilmem ne diye. Bu başta kabul etmemiş ama içki şişede durduğu gibi durmuyor,” deyip kafasını iki yana salladı. Abimin hayal ettiğim o görüntüleri zihnimde canlandı tekrar. Unutmaya çalıştım. “Ben gittiğimde Mezdeke çalışıyordu, bu da ortadaydı. Kaan engel olmaya çalışmış ama gücü yeter mi?” dedi. Bu çok da gerçekten sorulmuş gibi değildi aslında. Cevabı açıktı. “Mahir, bırak adam eğlensin, ne olacak kendi hâlimizdeyiz falan demiş. Sonra kıvrıldı gerçi,” deyip gözleri daldı. Demek ki sonradan bu konuyu konuşmuşlardı kendi aralarında.

Savaş, “Ben seni tuttum ama sen inat ettin dedi, değil mi? Göt herif!” dedi öfkeyle. “Döl israfından başka bir şey değil bu piç!”

Onaylar gibi kafa salladı Tarık. Savaş haklı olmanın siniriyle gülümsedi. Tarık ise ilk defa biri için olumsuz bir durumu onaylamıştı, savunmamıştı, onun açısından bakmamıştı. Demek ki gerçekten Mahir konusu ciddiye.

“Sonra?” deyip dudaklarını ısırarak dinlemeye devam etti Savaş.

“Mustafa bunu çekmiş, biz fark etmedik, ertesi gün Levent’i arayıp tehdit etmiş. İşte şu kadar para ver, sileyim görüntüleri yoksa tüm mahalleye yayarım demiş.”

“Vermiştir tabii bizimki,” dedi Savaş hiç düşünmeden, oldukça emin bir şekilde. Kafa salladı Tarık. Vermiştir, ben anlayabildim abimi o an. Ben bile aklımda beliren görüntülerle kötü hissederken, kendisi o durumun içindeydi ve herkesin görme ihtimali vardı. Zıtlamak yerine birkaç kuruşla konuyu kapatmasını anlayabiliyordum.

“Verdi ama Mustafa'ya yetmedi. Görüntüleri de silmedi. Tehditlerine devam etti. Birkaç kez daha para aldı ama miktarı hep arttırdı.”

Savaş, “Götün teki lan o, ister tabii. Onun otuna bokuna para mı yetişir? Bulmuş enayiye durmadan yolar,” deyip sinirle hızlı hızlı nefes alırken, “Ne olacak şimdi?” diye sordum.

Tarık, beni unutmuş gibi hızla bana döndüğünde duraksadı ve sakinleşmeye çalıştı. “Adam sorunlu herifin teki. Her yol var adamda. Tersine gidemiyorsun. Ben konuşmak, tatlıya bağlamak için gideyim dedim, bana bile takıyordu bıçağı, zor kaçtım.” Abimin son zamanlardaki garip tavırları bundan kaynaklıydı o hâlde. Bu kadar sorunlu bir adamsa bu, abime bir şey de yapabilirdi.

“Verelim ne kadar istiyorsa,” dedim panikle. “Ya da yaysın görüntüleri ya ne olacak, canından kıymetli mi? Ne kadar sürecek bu şantaj olayı, bırakın yapsın ne yapıyorsa.” Ben böyle dedim ama Savaş ve Tarık beni çok ciddiye almadı.

Tarık, “Belki sen...” diyerek Savaş’a baktığında, abime duyduğum panik yetmezmiş gibi Savaş’ın tekrar böyle bir durumun içine girmesine izin veremezdim.

“Hayır, hayır!” dedim elimi iki yana sallayarak. Hatta yetmedi, Savaş’ın kolundan tutup önüne geçerek tekrar, “Hayır,” dedim gözlerinin içine bakarak. “Yapmayacaksın böyle bir şey. Adam psikopatın teki diyorsunuz. Sen bulaşmayacaksın Savaş,” deyip ona doğru yaklaştım. “Duydun mu beni? Sen uzak duracaksın böyle şeylerden.” Korkuyla gözlerinin içine baktığımda elleri iki yandan yüzümü kavradı. Abim için de endişeliydim fakat o korkup yaklaşmazdı. Savaş durmazdı ki. Savaş’ı hiçbir şey korkutamazdı.

Parmakları saçlarımı karıştırdı ve beni sakinleştirmek için gülümsedi. “Yok be güzelim,” dedi alayla. “Sikerim Mustafa’yı, bir bok yapamaz. O kim?” Benim endişeli bakışlarım hâlâ yüzünde kalınca, “Zaten elimi bile sürmem, yemin ettim,” diyerek göğsüne yasladı beni ve Tarık’a bakıp konuşmaya devam etti. “Sen de bulaşma. Korktuğunuzu gördükçe daha çok üstünüze gelir. Bırak halletsin kendisi.” İlk defa bu denli bir yemin ettiği için içim rahatladı.

“Abi halledemez ki o ya,” diye yüzünü astı Tarık. Edemezdi, evet. Edemezdi ama Savaş da bulaşsın istemiyordum. Tarık yine başkasının derdini kendine dert etmişti.

Savaş, “Kankası Mahir etsin,” dedi imalı bir tonlamayla. Savaş, abim ve Mahir’in yakınlığını da kıskanmıştı. Mahir’e olan siniri sadece benden kaynaklı değildi. Bunu görebiliyordum.

“Ya edemezse?” diye sordum gözlerimin daldığı noktada. Edemezse ne olurdu?

Dudakları saçlarımın arasında yer bulduktan sonra cevapsız bırakarak, “Sen mekân açıyormuşsun?” dedi Savaş konuyu değiştirmek ister gibi. O rahatlamam için eliyle omzumu sıvazlarken, aklım abimde kalmış, ruhum ise kasvete bürünmüştü.

“Aynen,” diyerek onayladı Tarık. “Hafta sonu temizlik yapılacak, ayarladım her şeyi. Geliyorsunuz, değil mi?” Ben kafa salladım. Savaş benim onayımınla birlikte sessiz kaldı. “Sizi böyle gördüğüme sevin-

dim,” derken ikimize baktı Tarık ve samimiyetle gülümsedi. “Aileler biliyor mu?”

— Savaş’ın göğsünden kalkıp iki yana kafamı sallarken, “Sabah an-neme söyledim ama,” deyip Savaş’a baktım. Şaşırmış gibi birkaç saniye duraksadı. “Onun haricinde kimse bilmiyor.”

— “Bir şey dedi mi?” diye sordu Tarık. Savaş’ın da bunu merak ettiğini görebiliyordum. Tarık soruyu iletince, Savaş cevabını merakla bekledi.

— “Hayır,” diyerek omuzlarımı yukarı kaldırdım. “Öyle çok uzun uzadıya konuşmadım. Sadece tekrar denediğimizi ve...” deyip parmaklarımı Savaş’ın kollarının arasına geçirdim. Daha çok şaşırdı. “Kararlı olduğumuzdan bahsettim.” Savaş keyifle gülümserken, onun bu hâli karşısında ben de tebessüm ettim.

— “Güzelim,” dedi keyif dolu bir tonlamayla. “Seni işe ben bırakayım o hâlde. Konuşalım biz yolda seninle biraz.”

— Kalbim hızla çarpmaya başladığında, “Olur,” dedim hiç düşünmeden. Sonra akşam dönme kısmı gelince aklıma, “Ama olmaz,” deyip kafamı iki yana salladım. “Akşam dönmem zor olur sonra. Çok ters kalıyor yol, arabasız zorlanıyorum.”

— “Alırım ben seni,” diyerek kolunun altına çekti beni ve tekrar alnıma bir öpücük bıraktı. Olurdu öyle. Çok da güzel olurdu. Çok özlemiştim bu hâllerimizi.

— Beni saran kolundaki saate baktığımda, vaktin epey ilerlediğini fark ettim ve “Gidelim mi o zaman?” diye sordum. “Saat baya geç olmuş.”

— “Gidelim,” diyerek Tarık’a baktı. “Seni de bırakalım gideceksen bir yere.”

— “Yok ya,” diyen Tarık elini uzattı. “İşim var benim zaten. Sonra görüşürüz.” Tarık’ın uzattığı elini büyük bir güçle sıktıktan sonra arabaya doğru yürümeye başladık. Kolunun altında hiç çekinmeden onunla birlikte arabaya doğru adımladım.

— “Demek söyledin annene,” dedi gülümseme barındıran ses tonuyla.

— “Evet,” deyip yürümeye devam ederken Savaş’ın kolunun altından çıktım ve arabanın kendi bineceğim kısmına geçtim. Kapıları açtı ve ben yerime yerleştim. “Ama dediğim gibi, pek bir şey anlatmadım. Sadece barıştığımızdan bahsettim.” Uzun zaman olmuştu onunla aynı arabada yolculuk etmeyeli. Bu anı özlemiştim. Yanıma

oturup arabayı çalıştırdıktan sonra yüzündeki ize baktım. Yeni çıkmaya başlayan sakallarının arasında oldukça belirgindi. Bir izde ne çok yaşanmışlık gizliydi. Görüntüler zihnimde canlanırken o benimle konuşmaya devam ediyordu ama ben tekrar tekrar o anları izliyordum, gözlerim daldı.

“Gülfem,” diye bana dönmesiyle göz göze geldik ve ben daldığım noktadan çıktım. “Duyuyor musun beni güzelim?” diye sordu elini yüzüme atarak. Duymamıştım ki. Bir şeyler konuştu ama ne söyledi duymadım. Yüzümü okşarken ona bakan boş bakışlarım karşısında, “Sizinkilerle beraber konuşuruz,” dedi söylediklerini yineleyerek. “Her şeyi anlatamayız ama. Görev için gittiğimden falan bahsedelim,” diyerek elini ensesine götürdü. “Diğer detaylar,” dediğinde yüzüme bakmakta tereddüt etti gibi hissettim, “sizinkileri sürekli şüphede bırakır. Seninle ilgili akılları kalır.”

Haklıydı. Şu an düşündüğüm bizimkiler falan değildi zaten. Az önce düşündüklerimin bende bıraktığı hislerle bu konu birleşince, “Kim gönderdi o videoyu?” diye sordum. Sesimi düz tutmaya çalıştım ama dalgalı çıktı. “Hani bitmişti?”

Bir yandan araba kullanırken bir yandan yüzüme bakıp, “Bitmişti,” dedi. Bitti demedi. Demek ki devam ediyordu. Bu beni korku dolu bir girdaba sürükledi. Tedirgin hâlimi fark etmiş olacak ki, “Senden gizlemeyeceğim,” diyerek net bir ifade kullandı. “Şüphelendiğimiz adamı yakaladık biz. Her şey onu gösteriyordu. Bilmiyorum...” diyerek kafasını iki yana salladı. “Bu videolar nasıl çıktı, nereden çıktı bir bilgim yok ama araştırıyoruz.” Bir yola, bir bana bakarken yüzümü okşadı eli rahatlamam için. “Endişelerini anlıyorum, görebiliyorum. Söz veriyorum güzelim, hiçbir şey olmayacak.”

Ben onun kadar cesaretli değildim. Korkuyordum. Hele bu kadar şeye tanık olduktan sonra beni saran bu korkuyu atmam pek de mümkün gözüküyordu. Savaş onca şeyin içine girmesine rağmen hiçbir zaman mesleğinden vazgeçmemişti. Ölümünden korkmuyordu ama ben korkuyordum. Korktuğum bir başka şey ise yaşadıklarımızın aynısını ya da benzerini yaşamaktı. Biz bir kez daha koparsak asla geri dönüşü olmazdı.

“Peki bir daha beni bırakır mısınız?” diye sordum endişeyle. Bakışlarını inceledim. Yüzünde tek bir mimik bile oynamadı ama net ifadesini sürdürdü.

“Böyle bir şey bir daha olmayacak,” dedi parmaklarını saçlarımda arasında gezdirerek. “Güven bana...” dediğinde kullandığı ton, doku- nuşları bile ona güvenmemi sağlayacak kadar netti. “Bunlarla kafanı yormanı istemiyorum. Düşünme, tamam mı?” derken kafa salladı. “Ben halledeceğim. Bana bırak. Zaten Selçuk sürekli yanında. Onun dışında telefonların hep açık olsun,” diyerek emirlerini sıraladı. “Seni aradığımda ulaşabileyim ve Gülfem,” diyerek bakışlarını üzerime sabitlediğinde uyarıcı gibi baktı. “Sana şüpheli gelen herhangi bir şeyi sakın benden saklama.”

Kafa salladım. Böyle bir niyetim yoktu. Bundan sonra hele asla. Video olayında da söyleyecektim zaten. Sadece o an büyük bir şok içindeydim ve nasıl söyleyeceğimi bilemedim ama saklamayacaktım. Niyetim bu değildi. Benden onay aldıktan sonra rahat bir şekilde arkasına yaslanarak arabayı kullanmaya devam etti. Ben de başımı koltuğa yaslayıp onu izledim. Gözleri dalmış bir şekilde kolunu kapıya yasladı ve parmakları çenesindeki o küçük sakalla oynamaya başladı. Ne düşünüyordu bilmiyorum ama ben hiçbir şey düşünmüyordum. Sadece onu izliyordum.

Bir daha olmaz dediğim ne varsa her şey tekrar oluyormuş. Edilen büyük laflar öylece ortada kalıyormuş. Kalbin ona inanmak için meyilliye, inceldiği yerden kopmuyor, oraya senden bile gizli düğümler atıyormuş.

Elimi kalbimin üstüne koydum. Onu hissettim. Benim kalbim yine onu izlerken aynı heyecanla atıyordu ve ben bu hissi çok seviyordum. Bir anda bana döndüğünde karşılaştığı bakışlarımla, “Ne oldu?” diye sordu hafifçe kaşlarını çatarak.

“Ne düşünüyorsun?” diye sordum. Fazla dalmış gözüküyordu çünkü.

Gözlerini benden kaçırdı ve elini boynuna atarak sıkıntılı hâlini gözler önüne serdi. “Levent’e takıldı aklım ya, yok bir şey,” dedi düz bir sesle. Benden gizlemedi ama geçiştirdi konuyu.

Benim de fazlaca aklımdaydı bu durum. Abim muhtemelen bu durumu Efsun’a da yansıtıyordu ve aralarında çıkan sorunlar da bundan kaynaklıydı. Belki bir bebek isteme sebebi bile bir şeyleri kendince ispat etmek gibiydi. Arkasından konuşulanları düşündükçe abimin ruh hâlini anlayabiliyordum. Savaş da anlıyor olacak ki aklı onda kalmıştı ve eminim içten içe hiçbir şey yapamamanın ver-

diği öfkeyle kendi içinde patlıyordu. O geceyi hepimizin açısından düşününce herkes için berbat, hatırlamak istemeyeceğimiz bir anı olarak kaldı. Peki ben bundan Efsun'a bahsetmeli miydim? Ben konuya dâhil olsam sorun mu çıkardı? Kendi açımdan düşündüm. Savaş yerine başkasından duysam Savaş'a kızardım ama en yakın arkadaşımın bilip söylememesine de fazlaca bozulur, hatta belki bir daha güvenmezdim. Çok saçma bir arada kalmışlık vardı benim için. Dalıp giderken öylece ne yapacağımı düşündüm durdum. Belki de babamı sokmalıydım devreye. Ona anlatmalıydım.

Savaş cebinden çıkardığı telefonla ilgilenip yola devam ederken dişlerinin arasından çıkan homurtularını duydum. "Siktiğimin belaları hep peş peşe gelir zaten. Hep de ben çekiyorum, amına koyayım!" dedi sinirle ve birkaç saniye sonra telefonunu kulağına götürdü. "Emre," dedi ve hiç beklemeden konuşmaya devam etti. "Sana birinin bilgilerini göndereceğim, hallet onu," diyerek emir verdi ve kısa bir an onun konuşmasını beklediği için duraksadı. Dişleriyle alt dudağını ısırırken gözleri yol üzerinde dalgınlığı sürdürdü. "Hu hu, aynen," diye onayladı ardından. "Elinde bazı görüntüler varmış. Hepsini al, hepsini Emre," diye vurguladı. Direksiyondaki parmağı havalandı. "Bir tane bile kalmadığından emin ol." Emre muhtemelen, "Emredersiniz komutanım!" demişti ve Savaş karşılık vermeden telefonu kapattı. Hem mesaj yazıp hem yola devam etti ve birkaç dakika sonra aldığı mesajla telefonunu ön tarafa koydu. Kendi karışmamıştı ama Emre'yi sokmuştu devreye. İçime inanılmaz bir rahatlama geldi. Hem abim bu işten kurtulacaktı hem de Savaş başını belaya sokmayacaktı. Ayrıca Savaş'a oranla Emre'nin daha güzel çözüm yollarının olduğuna emindim. Yani öyle umuyordum. Emre eminim başta konuşmayı deneyecek, mesleğini kullanacak ve en olmadı şiddete başvuracaktı. Savaş karışsaydı bu işe ne konuşurdu ne mesleğini sokardı devreye. Direkt olarak adamı döverdi. O kadar emindim ki bu durumdan, Emre'nin konuya dâhil olmasıyla içim inanılmaz derecede rahatlardı.

Bu rahatlamanın etkisiyle tebessüm ederken, "Teşekkür ederim," diye bir mırıltı döküldü dudaklarımdan.

"Ben bir şey yapmadım," diyerek kafasını iki yana salladı ve cebinden çıkardığı sigarayı dudaklarına götürüp yaktı ve ardı ardına nefes çekti. "Ben bir şey yapmadım Gülfem," diye tekrarladı, yarım

açık camdan sigara dumanını üflerken. Sonra bana dönüp, "Yapmadım sevgilim, anladın mı?" diye sordu. Kafa salladım. Anlamıştım. Abim bilsin istemiyordu. "Onunla muhatap olmak istemiyorum," diyerek onayladı düşüncemi. "Olayı başka yere çekecek çünkü. Emre'ye söyledim, Mustafa'ya kendi vazgeçtiğini söyletecek. Konu kapanacak gidecek. Anlaştık mı?" diye sordu göz kırparak. "Bizim aramızda. Sır..." Vurgulaya vurgulaya belirtti. Boştaki eli yanağıma bulduğunda, avcuna yasladım başımı ve hafifçe sallayarak onay verdim. Olay düzelsin, abim bilmese de olurdu Savaş'ın onu kurtardığını. Parmakları yanağıma okşadı son kez ve elini çekip direksiyona koyarken gözleri hâlâ yol üzerindeki dalgınlığını sürdürüyordu. Cam kenarına yasladığı koluyla sigarasını içmeye devam ederken, ben de onu izliyordum hayranlıkla, ama telefonuma gelen mesajla kendimi çektim. Arabadaki sessizliği bozan mesaj sesiyle birkaç saniye bana doğru baksa da çok fazla önemsemeden önüne dönüp yoluna devam etti. Çantadan çıkardığım telefonun kilidini açtım ve mesaja baktım.

Gönderen: *Mahir.*

Mesaj: *Ben de diyorum ki bu kız neden son zamanlarda benimle konuşmayı azalttı, mesajlarıma cevap vermiyor. Hesaplarına baktım. Her yerden Savaş'ı takibe almışsın, tüm fotoğraflarınızı beğenmişsiniz birbirinizin ve yorumlaşmışsınız. Barıştığınız o kadar belli ki. Actyorum sana. İnsanda biraz gurur olur. Asla dönmemlere ne oldu? Senin başına gelen her şey müstahak sana. Aylardır peşindeyim, yanındayım, görmedin bile beni. Zamanıma yazık. Adamla barıştığın gibi bastın bana tekme. Seven sikilir, siken sevilir hesabı. Bravo. Bu kafayla devam. Sen o adamla daha çok üzülürsün hayatım, bilgin olsun ;)*

Gördüğüm mesaj ve kullanılan üslup karşısında şok oldum. Bu benim aylarca tanıdığım, yanımda olan Mahir değildi ki. Ben Mahir'e yüz bile vermemiştim. Arkadaşçaydı her hareketim. Bunu belirttim. Tekmeyi bastın falan, bunlar ne demektir? *Sana müstahak... Bu kafayla devam... Gurursuz...* Mesajı tekrar tekrar gözden geçirirken ellerim titredi. Sınırdan nefes alışlarım hızlandı.

"Ne oldu?" diye soran Savaş'ı bile geç idrak ettim. Yüzüne baktığımda elindeki izmariti attı ve bana doğru dönüp kaşlarını çatı. "Neye daldın sen?"

Saklamayacaktım. Yüzüne baktım ve tüm sinirime rağmen sakin kalmaya partladım kendimi. Derin bir nefes alıp, "Seninle tekrar deniyoruz ama benim bazı korkularım var," diye girdim konuya. Anlamamıştı ve muhtemelen şimdi ne alaka dercesine bakıyordu. "Eskisi gibi olsun istemiyorum bazı şeyler. Senden bir şeyler saklamak değil niyetim, söyleyeceğim ama şiddet..."

"Gülfem," diyerek kesti sözümü sabırsızca dişlerini sıkarak. "Yine ne geldi başımıza ve sen beni durdurmak adına laf ebeliği yapıyorsun?" Sıkıntıyla soluklanıp duraksadığımda benim panik hâlim karşısında, "Söyle!" diyerek aniden el frenini çekti ve ben yerimde sarsıldım. Anında bana döndü. "Kendim alıp bakmak istemiyorum," deyip telefonumu işaret ettiğinde soluklarım hızlandı. Bu sefer bu işin sonu hiç de sakin bitecekmiş gibi hissetmiyordum.

"Mahir," dedim kısık bir sesle. "Mesaj atmış."

Avcumdaki telefonu aldı hiç beklemeden ve mesajı okurken yüzünün sinirle şekilden şekle girmesini izledim. Damarları gitgide belirginleşti ve parmakları ekranda dolandı. Mesaj mı yazıyordu o? Korkuyla telefona uzandığımda telefonu kenara çekerek ters bir bakış attı. "Geçti artık durlar, bittiler. Amına koyacağım ben bu itin!" Ellerim daha da titremeye başladı. Ne dersem diyeyim ikna olmayacaktı, biliyorum. Gözü dönmüş gibi arabayı çalıştırırken bacaklarının aralık olduğu koltuğa bıraktı telefonumu. Bana vermedi. Ne yazdı, ne yaptı bilmiyordum.

"Savaş," dedim panik içinde. "Ne yazdın ona?"

"Gülfem," diyerek dudaklarını dişledi ve yüzüme bakmadan az öncekine nazaran daha hızlı sürmeye başladı arabayı. "Uzatma. Benimle konuşma, sakinleştirmeye çalışma," diyerek sıraladı laflarını. Sakinleşmek istemiyordu. Her şey bu kadar üst üste binmişken tüm hırsını Mahir'den alacaktı, farkındaydım.

"Bak, sakince konuşalım, olur mu? Anlar o da eminim. Şiddetle bir yere varamayız." Gerçekten mi Gülfem? Adam tüm sorunları öyle çözüyor ama sen şiddet kullanmayalım mı diyorsun? Dursun diye ikna etmeye çalıştım ama pek durmak gibi bir niyeti yoktu.

"Konuşacağım ben, konuşacağım," dedi hızla kafasını sallayarak. "Konuşacağım ama nasıl konuşacağım." Sinirle dudaklarını yalarken onu ikna edemeyeceğimi anladım. Yolu değiştirmede, otele doğru sürmeye devam etti ama benimle muhatap da olmadı. Yol boyu

defalarca kez konuşmaya çalıştım. Onu etkilememem adına beni yok saydı. Telefonuma gelen yeni bir bildirim sesiyle eline aldı ve açtı. Müge'nin sesi yankılandı arabanın içinde. Çünkü bu karmaşanın için de bir sen eksiktin Müge. Sahiden!

“Ay Gülfem abla,” diyen ses oldukça sabırsızdı. “Ben hikâyele-re sardım. Abla, ben mafya karısı olmak istiyorum ya. Off, nereden buluyoruz bunları?” derken sesi gitgide ümitsizlikle kısıldı. “Kaan'ı nasıl mafyaya sokarım?” demesiyle Savaş'ın bakışları bana döndü. Kaşları anlamsızca çatılırken ses kaydını dinlemeye devam ettik. “Ay çıldırıyorum okudukça. Dön bana işin bitince, sana bazı sahneler atacağım, ölüyorum abla.”

Ses kaydı bitince Savaş yüzünü buruşturarak, “Ne diyor bu, amına koyayım?” diye sordu. “Ne mafyası?”

Dudak bükerek, “Kitap...” dedim çok da emin olamayarak. Kaşları anlamamış gibi daha da çatılınca benimle konuşmasını fırsat bile-rek, “Savaş, bak,” dedim ama gözlerini büyüttü ve kafasını iki yana salladı. Bu, “ne diyeceğini biliyorum” ve “devam etme” demekti. “Sa-vaş, hava çok sıcak değil mi?” dedim konuyu bambaşka bir yere çe-kerek. Belki kafası dağılır, siniri yatışırdı. Sıcak değildi ama ben elim-le yüzümü yelledim. Hiç oralı bile olmadı. “Ay şuraya yeni asfalt mı dökmüşler ki?” diye sordum elimle saçma sapan bir yeri işaret ede-rek. Aylardır bu yolu kullanıyordum ve o yol hep aynıydı. Savaş yine beni duymayıp yola devam ederken bedenimi ona çevirip, “Savaş,” dedim çocuksu bir sesle. “Ay hatırlıyor musun ben küçükken kum falan yiyordum? Küçük oyuncak tenceremde yemek yapıyordum on-ları. Sonra da gerçek sanıp yiyordum.” Nereden geldi bu saçma anı aklıma hiç bilmiyorum ama Savaş'ın pek ilgisini çekmediği aşikârdı.

Daha fazla saçmalamama dayanamayarak, “Gülfem,” deyip bana döndü. Çok soğuk, çok katı bir tonda başlayan cümlesi, bunu fark ettiğinde normale döndü tekrar. “Aklım başka yerde, ne dediğini anlayamıyorum.” Aklın Mahir'de, bilmiyor muyum ben seni? Kesin dövecekti, kesin. Telefona tekrar bir mesaj geldi ama Savaş kontrol etme gereği duymadı hiç. Ümitsizlikle doluydum artık. Gitgide sı-kıntum katlanırken otele yaklaştık ve ben gördüğüm manzarayla şok oldum. Mahir kapının önünde bizi bekliyordu. Muhtemelen o da şok olmuş olacak ki yaslandığı arabadan doğrulurken gergin hâli vücu-duna yansdı.

“Ne yazdın sen ona?” diye sordum.

“Otele gelmesini,” dedi hiç düşünmeden. El frenini çekti ve kapıyı açmadan önce cümlesini tamamladı. “Hiç vakit kaybetmemiş, sık beyinli! Amına koyacağım şimdi onun!” Sertçe kapattığı kapıyla ben de peşinden indim.

“Sa-Savaş...” dedi Mahir titrek bir sesle.

Savaş’a doğru adımlayıp kolunu tuttuğumda sıcak bir gülümsemeyle, “İçeri gir, Gülfem,” dedi. “Görmek isteyeceğini sanmıyorum.”

Kafamı iki yana salladım. “Lütfen, tatsızlık çıkmasın,” diyerek yüzüne baktım umutla ama artık çok geçti. Savaş bilenmişti ve öfkesini atmadan rahatlamayacaktı. Kolumdan tutup beni arkasına alırken Leyla ablanın ve Serkan’ın içeriden çıkmasıyla bir miktar rahatladım; belki Serkan ona engel olurdu. Olması gerekiyordu. Olsun diye yüzüne baktım. Mesajımı almış gibi bir adım attı fakat Savaş’ın ona dur diyerek kaldırdığı eliyle yerinde kaldı.

“Sakın!” diyerek bir uyarıda bulundu Savaş sert bir dille. “Müdahale edersen seni de döverim.” Yok, kesinlikle artık kurtuluş yoktu. Serkan bana bakıp kafasını iki yana sallarken bu düşüncemi doğruladı ve Mahir ile göz göze geldik. Sessizlikte, “Mahir!” diye duyulan güçlü ses Savaş’a aitti. “Bana,” dedi kendini işaret ederek. “Bana bakacaksın. Bir daha sevgilimle göz teması kurduğunu görürsem o gözlerini sökerim yerinden.”

Leyla abla bana doğru gülümseyerek yaklaşırken, “O gün geldi demek,” dedi keyifle. Cidden bundan zevk mi alacaktı? Koluma girdi ve zevkle izlemeye devam etti. Benim içim ise sıkıntıyla doldu taşı. Hiç kimse hiçbir şey yapmıyordu. Herkes izliyordu. Bu saçmalıktı.

“Savaş bak, ben özür dilerim,” dedi Mahir titrek bir sesle. Yiyeceği dayanın bilincindeydi ve bir kaçış arıyordu. Savaş kol düğmelerini çözerken hayli rahat davrandı ve ondan özür dileyen adama karşı alaycı bir gülümsemeyle yaklaştı.

“Mahir,” dedi kısa bir an yüzüne bakıp. “Birazdan o özürlerini götüne sokup senin soyunu, sopunu...” diye vurguladı kafa sallayarak. Kullandığı ton oldukça sakindi. “İlini, vilayetini...” diyerek vurguladı. “Şeklini, şemailini sikmeyi düşünüyorum. O yüzden,” deyip sol yeni ni katladı ve ona doğru yanaştı. “İlk hamleyi sana bırakıyorum. Çünkü bir daha fırsatın olmayacak.” Mahir’in titreyen bedenini görebiliyordum. Savaş’ın kararlılığını da öyle... Hiçbir şey yapmadan öylece

beklerken Mahir kurtarmamı ister gibi bana baktığında Savaş'ın aldığı derin solukla birlikte Mahir'e kafa attığını gördüm. "Ama sana bir daha sevgilime bakmayacaksın demiştim!" dedi sert bir tonda. Mahir'in yere düşen bedeniyle gözlerimi kapattım ve birkaç yumruk sesi duydum. Ben kendimi kasarken, Leyla abla yanımda keyifle izliyordu. Hatta kıkırtılarını duyuyordum. Yavaşça açılan göz kapaklarım, sis bürünmüş gözlerimle Savaş'ın Mahir'in üstünde olduğunu gördüm. Yerde yatan Mahir'in burnundan aşağıya süzülen kanlarla içim fena olurken, o kaçamayacağını anlayıp gözlerini kapatmıştı. "Bu ellerinle mi dokundun sen benim sevgilime?" deyip elini tuttu. Dans etmemizden bahsediyordu. Konuşmak istedim ama Savaş'ın beni duymayacağı o kadar belliydi ki. Mahir'in iki elini yerde yatan başının altına koydu ve başına baskı uyguladı. İrili ufaklı taşların üzerindeki eli başına uygulanan baskıyla batıyordu, hissediyordum ve Savaş'ın onun yüzüne attığı her yumrukta Mahir'in ellerinin sürünerek kanamasına sebep oluyordu.

Daha fazla dayanamayarak, "Savaş, dur!" diye öne atıldım ama Leyla abla beni tutup, "Sen karışma," dedi. O kadar sert tuttu ki kolumu, gidemedim. Ters ters bakmam da bir işe yaramadı.

"Savaş, dur!" dedim ama yine duymadı.

O kadar odaklanmıştı ki Mahir'e, başka kimseyi görmüyor gibiydi. "Bak, görüyor musun?" dedi dizini iki bacağının arasına bastırarak. Mahir'in acı dolu çığılığı duyuldu sokakta. "Seven sikiliyormuş. Seni sike sike seviyorum, seve seve sikiyorum Mahir!" diyerek ardı ardına attığı yumruklarla Mahir'in yüzünü kan çanağına döndürdü. "Senin hayatım dediğin hayatına sokarım!" Savaş öylesine soğukkanlı duruyordu ki hiç etkilenmiyor gibiydi. Mahir bağıriyordu acıyla ama o bunu umursamıyordu.

"Savaş!" diye kaçınıcı kez seslendim bilmiyorum ama duymadı, durmadı... Leyla abla da inatla kolumu bırakmadı. Onun her vuruşunda etrafa dağılan kanlara daha fazla dayanamayarak gözlerimi kapatıp Leyla ablaya çevirirken kendimi, "Boş ver, bir şey olmaz," dedi dalga geçer gibi. "Ama kuş öter mi artık bilmiyorum, çok ağırlık verdi üstüne."

Devam etti vurmaya. Hiç durmadan, küfrederek vurdu durdu. Öfkesini atana kadar, durulana kadar vurdu. Hatta bitmeyecek sandım bir an. Serkan'ın, "Yeter!" dediğini duymamla gözümü açtım. Savaş

durdu, eli havada kalıp derin derin soluklanırken, "Tamam, bırak," dedi Serkan onlara yaklaşıp. "Ben halledeyim kalanını, adam kendinden geçti." Kararsız kalıp durduğunda omzuna dokunmasıyla Savaş elini indirdi ve üzerinden kalkarak derin bir soluk alıp boynunu iki yana çıklatı.

Serkan, Mahir'i kaldırıp arabaya bindirirken Savaş benimle göz teması kurmadan bana doğru yürüdü ve Leyla abla kolumdan çıkıp birkaç adım uzaklaştı. Yüzüme bakmadı. Elindeki kanı gömleğinin üzerine silip yanıma yaklaştı ve çaprazımda durarak elini boynuma attı. Saçlarımmın arasındaki parmaklarıyla başımı kendine doğru çekti ve dudakları saçlarımmın arasına ufak bir öpücük bıraktı. Kesik kesik soluklarını saçlarımmın arasında hissettim. Sanki az önce gözü dönen o değilmiş gibi kokumu içine çekti ve "Güzelim," dedi yumuşak bir tonda. "Akşam seni alırım, kendini çok yorma." Bu muydu şimdi? Bu kadar basit mi? Adamı dövdü ve hiçbir şey olmamış gibi kendini yorma, seni alırım gibi bir cümle mi kurmuştu bana? Ardından konuşmama dahi fırsat vermeden arabaya ilerledi, kapısını sertçe kapattı. Muhtemelen fikirlerimiz zıt düşeceği için benimle diyalog kurmak istemedi. Karşı arabadaki Mahir'e baktı. Sinirle dişlerini sıkarken muhtemelen birkaç küfür savurdu ve arabayı çalıştırıp hızla uzaklaştı.

Saatın kaç olduğuna bile bakmadan saatlerce çalıştım; deli gibi, durmaksızın. Midemin kasılmalarını hissettiğimde şu soruyu sordum kendime: Yemek yedim mi? Birkaç saniye düşündüm. Sanırım hayır. Yemedim. İçtiğim birkaç bardak çay ve kahve. Onun dışında deli gibi çalıştım. Telefonum defalarca kez çaldı. Açmadım. Müzik dinlemek için bile elime almadım. Bütün gün Mahir'in çılgınlıkları ve Savaş'ın ona vuruşları aklımdaydı. Beni duymayışı, engel olamayışlarım. Ben Leyla abla gibi değildim. "Aman dayak yer unuttur geçer, basit bir kavga," deyip geçemiyordum. Benim yüzümden birinin canının yanmasını istemiyordum. En büyük acıyı Savaş'a vermiş olduğum gerçeğiyle de bir an duraksadım ve elimdeki fırçayla yaptığım resimden uzaklaştım. Birkaç saniye boş boş duvara baktım.

"Gülfem?"

Anlık bir refleksle sesin geldiği yöne çevirdim kendimi. Zihnim başka düşüncelere dalmışken Leyla ablayı görür görmez yavaşça

uzaklaştım. "Seninki geldi," dedi gülümseyerek. "Dışarıda bekliyor." Savaş mı gelmişti? Cama doğru adımladığımda Savaş'ı gördüm. Kapı girişinde Serkan ile sohbet ederken burada olduğumu fark etmiş gibi bana baktı ve o ciddi yüz ifadesini korudu. Ona konuştu, bana baktı. Kan olan beyaz gömleğini yeni bir beyaz gömlekle değiştirmişti, onun haricinde sabah bıraktığım gibiydi.

"Söylesene sen," deyip tekrar duvara yöneldim. "Gitsin o. Benim işim var daha, eve geç döneceğim." Duvara degecek olan fırça birkaç santim kalmışken parmaklarımın arasından kaydı.

"Gülfem," dedi Leyla abla kaşlarını çatarak. "Adamla yeni barışmışsınız, gelmiş seni almaya, şerefsiz herifin teki yüzünden adama tavır mı alacaksın?" Almıştım, ne yapayım. Durmadı. O kadar söyle-meme rağmen umursamadı beni. Bir şeyleri saklamamamı istiyordu. Saklamuyordum ama yine sonucunda birileri zarar görüyordu. Tamam, Mahir normal değildi, kabul ama konuşup halledebilirdik. Bunu ona anlatmaya çalıştım, dinlemedi bile.

"Dövmesi gerekmiyordu," dedim sinirle. "Yapma dedim ona," deyip kapıya yaslandım. "Konuşmaya çalıştım, Leyla abla. Dinlemedi bile beni. Ben Mahir'i korumayacaktım ki," dedim. Beni anlasın istedim. "Beraber el ele çıkardık karşısına. Bağırır, çağırır ama dövme-sine gerek var mıydı? Hele o derece."

"Gül'üm, adam dolmuş," dedi yumuşacık bir sesle beni sakin-leştirmek için. Kolumu sıvazladı. "Adam sana âşık," diye vurguladı. Yüzümü yere eğdim. Parmaklarımla oynamaya başladı. "Âşık adam," diye tekrarladı, beni nereden vuracağını anlamış gibi. "Ne kadar za-mandır dayanıyor o herife. Sen olsan dayanır mıydın bunca zaman? Kız sen Nazenin için delirdin durdun," dedi, bir şey diyemedim. "Adam elini sürmemiş kadına, sen anlattın. Arkadaşymış gerçekten diye. E sen de arkadaşım dedin ama sürekli Mahir ile dip dibeydin. Sen Savaş'ın arkadaş olarak bile dokunmasını kaldıramazken, o sizi izledi durdu."

Haklıydı, öyle olmuştu. Ben kaldıramazdım. Bu kadarını bile kal-dıramayıp, birçok şeyi yakıp yıkmıştım. Ben de kendimce haklıydım ama evet, onları el ele dans ederken falan görsem asla kaldıramaz-dım. "Adamın aklı gitmiştir artık son mesajı görünce. Sen de onu anla biraz. Aşk bu değil mi zaten? Aklını kaybettirip olmayacak şey-ler yaptırmak. Hem Mahir hak etmişti, boş ver," diyerek omzumu sı-

vazladı. İkna olur gibi oldum. "Hem her şeyi geç, sadece bugün sana attığı o mesajla bile hak etmişti. Şimdi bu kadar düzelmişken gidip de adama tavır yapma. Daha dün bir bugün iki..." Haklıydı sanırım. Bazen bazı doğrularımı yok saymam gerekiyordu. Evet, Savaş'ın davranışına onay vermiyordum ama onun açısından da bakmak gerekiyordu bazen sanırım. Sürekli kendi doğrularımı tavır yaparak dretmek doğru değildi. Sakinken konuşmak doğru seçenektir belki de. Ben kendimi Savaş'a hep o sinirliyi anlatmaya çalışmıştım.

"Tamam," dedim üzerimi düzeltip çantamı alarak. "Haklısın abla. Gideyim ben, beklemesin."

Beni ikna etmenin verdiği sevinçle yüzü gülerken, "Ha şöyle," deyip benimle birlikte merdivenlerden inmeye başladı. "Tadını çıkarın birbirinizin, boş ver. Mahir salağının sizi etkilemesine izin vermeyin. Uzun zaman oldu, yeni kavuştunuz. Saçma sapan insanlar yüzünden kırmayın, yormayın." Sessiz kaldım.

Dışarıya çıktığımda yüzüme çarpan ılık rüzgârla tebessüm ettim. Rüzgârın saçlarımı dağıtmasına izin verdim ve ona doğru yürüdüm. Selçuk ona bir şeyler anlatıyordu ama Savaş bana bakıyor, muhtemelen onu dinlemiyordu. Yanlarına vardığımda elimi Savaş'ın boynuna attım ve yanağına bir öpücük kondurdum. Muhtemelen bu yakın tavrımı beklemiyordu ve birkaç saniyelik şoktan sonra elini belime atarak alnıma bir öpücük bıraktı. Kolumu boynundan çektiğimde, "Size iyi akşamlar," diyen Selçuk'a tebessüm edip, "İyi akşamlar," dedim.

Savaş'ın hayranlık dolu ve şaşkın bakışlarını üzerimde hissettiğimde kolundan çıkıp arabaya doğru ilerledim, peşimden geldi. Zaten açık olan arabaya yerleştikten sonra çantamı arka tarafa fırlattım ve "Sana kızgıyım," dedim yanıma oturur oturmaz.

O şaşkın hâli bir anda yok olmuş, ciddi ifadesi yüzüne yerleşmişken, "Biliyorum," deyip arabayı çalıştırdı. "Ama o lavuk yüzünden bana tavır almama izin verecek değilim."

"O lavuk yüzünden..." dedim kendimi ona çevirip. Benden duymaya alışkın olmadığı kelimeye şaşırıp yüzüme baktığında, kurumuş dudakları hafifçe aralandı, hafif yamuk bir gülümseme belirdi dudaklarında. Ciddi kalamadım, tebessüm ettim. Yine de ona nazaran ciddi olduğunu düşündüğüm bir tonla, "Sana tavır almayacağım," diyerek cümlemi tamamladım. "Ama sen de bir daha bu tür olaylarda en son şiddete başvuracaksın."

“Pazarlık mı yapıyoruz?” diye sordu memnuniyetsiz bir tavırla. “Bence son kısma kadar dayandım zaten. Mahir çoktan hak etmişti bu dayığı.”

“Konu bugün değil, genel bir şeydi söylediğim.”

Tek kaşını kaldırıp bana baktı ve parmaklarıyla burnumu kavrar-ken, “Bu genel konuları gittiğimiz yerde konuşalım o hâlde,” dedi. Anlamadım. Bir yere mi gidiyorduk?

“Nereye gidiyoruz ki?” diye sorduğumda ellerimizi birbirine ke- netledi ve “Uzun zaman önce bir söz vermiştim sana, onu tutuyorum,” deyip elimin üstünü öptü. Hafif bir tebessüm yayıldı yüzüme. Özlemiştim bizim için planlar yapmasını, bana özel hissettirmesini. Soru sormadım daha fazla. Meraktan içim içimi yedi ama sormadım. Sabredeceğim bir saat ya da birkaç dakikaydı. Bunu yapabiliyordum. Önceden olsa, *söyle söyle* diye başının etini yerdim ama şimdi bu me- rak duygusunun beni sarıp sarmalamasına izin verdim ve bundan keyif duydum. Başımı koltuğa yasladım ve izlemeye doyamadığım suretiyle yol daha da güzelleşti. Ara ara bana attığı çapkın bakışlarla daha fazla keyiflenerek varacağımız yeri bekledim. Nereye varaca- ğımızın da bir önemi yoktu aslında. Onunla gidilen her yol özeldi, güzeldi.

Ortalama yarım saat sonra vardığımız restoranla birlikte şaşkın- lıkla arabadan indim. O da hemen peşimden inerken parmaklarımızı birbirine kenetledi ve yüzüme baktı. “Yemek mi yiyeceğiz?” diye sor- dum gülümseyerek.

“Behzat abinin mekânı,” deyip tebessüm etti ve içeri doğru ilerle- di. Ben de merakla onun peşinden gittim. Burası orasıydı. Abimlerle geldiği, Nazenin ile geldiğini düşündüğüm yer.

İçeri girdiğimizde bizi küçük ama oldukça sıcak bu mekânda kar- şılayan, orta yaşlı bir adam vardı. Bizi görünce ellerini birbirine vu- rup, “Hoş geldiniz,” dedi heyecanlı bir sesle. Bana bakıp kafa selamı verirken, ben de aynı tebessümle kafamı salladım. Bana resmiyetle yaklaşırsa da Savaş’a bir o kadar cana yakın davrandı. “Savaş’ım, sene olacak neredeyse ya,” dedi sitemle. “Hiç uğramıyorsun. Önceden daha sık görüşürdük.” Sıklıkla geliyordu yani buraya.

“Yoktum buralarda,” dedi Savaş düz bir sesle. Elimi bir an olsun bırakmazken ben de etrafı incelemeye başladım. “Gelince de anca fırsatım oldu abi, ikna etmem gereken bir kadın vardı da.” Bana doğ-

ru konuştuğunu anladığımda yüzümü ona çevirdim ve dudaklarımı birbirine bastırıp tebessüm ettim.

"Masanız hazır yukarıda," dedi eliyle merdivenleri göstererek. "Bir şeye ihtiyacınız olursa bana seslenirsiniz." Savaş kafasıyla onay verip merdivenlere doğru adımlarken, ben de meraklı bakışlarımla etrafı izleyip onu takip ettim. Ahşap merdivenlerden çıkan o gıcırtılı ses hoş bir his yaşattı bana. Bir sürü yaşanmışlık, yıpranmışlık. Kim bilir kaç kişi geçmişti bu merdivenlerden. Kaç acıya, kaç mutluluğa şahit olmuşlardı. Mutluluğa oranla acının daha fazla olduğunu düşünsem de ben ilk kez geliyordum ve mutluydum. Hem de fazlasıyla. Merdivenlerin sonunda çıktığımız teras bizim için kapatılmış, bir masa hazırlanmış, rakı kadehleri karşılıklı olarak koyulmuştu. Hafif esen rüzgârla birlikte masaya doğru ilerlerken Savaş'ın elini bıraktım ve tam karşına geçerek oturdum.

"Demek burası o meşhur mekân?" dedim gülümseyerek. Ara ara esen rüzgâr gömleğimi geçip beni üşütse de bunu çok önemsemedim.

Sandalyeyi çekti, oturdu ve "Meşhur?" dedi kaşları hafifçe çatılırken.

"Meşhur işte," deyip omuz silktim. O rakılarımızı kadehlere doldururken anın şaşkınlığını yaşıyordum. İki damla alkol içmeme zor izin veren adam şimdi kendi elleriyle dolduruyor, bunun için bir mekân ayarlıyordu. Birkaç saniye bu şaşkınlıkla duraksayıp onu izledim ve konuşmaya devam ettim. "Önce abimlerle geldiniz. Bayağı eğlenceli bir akşammış," diye bir imada bulunduğumda, başını kaldırmadan alttan alttan gözlerini bana dikti ve doldurduğu kadehi uzattı. "Sonra Nazenin," diye ekledim. "Benden önce geldi buraya." Bunun da kızgınlığı vardı içimde. Benden önce onun gelmiş olması. Bize özel olsun isterdim.

Bunu hissetmiş gibi, "Benimle gelmedi ama," dedi kadehini kaldırarak. Elime aldığı bardağın dibini onunkine çarptım.

"Sana," dedi gülümseyerek. Hep öyleydi. Yine öyleydi.

Bunun verdiği mutlulukla koca bir gülümseme hâkim olurken yüzüme, "Hep banaydı," dedim gözlerinin içine bakarak. "Tabii ki yine bana," derken çocuksu bir şımarıklık hâkim oldu benliğime. Hoşuna gitmiş olacak ki, gecenin karanlığında parıldadı gözleri. "Ama benimki de sana," deyip deminden beri onunkine değen kadehimi ilk ben çektim.

“Öyle mi?” diye sordu tek kaşı havalanırken. “Hep bana mıydı?” diye bir soru yönelttiğinde birkaç yudum aldım ve yüzümü ekşittim. Acıydı. Genzimi yaktı. Birkaç yudum su içtim. Nefes alırken bile burnumda hissettim.

Kendimi toparlayıp kafamı iki yana sallarken, “İlk defa rakı içiyorum,” dedim.

Eli çıktığımız merdivenleri gösterirken, “Ağır geldiyse...” dedi bir tepki bekleyerek. “Başka bir şey getirsinler.”

Kafamı iki yana salladım. Onunla böyle bir masada karşılıklı oturmuşken başka bir şey içecek değildim. “Yoo, iyi böyle,” deyip gülümsedim. Sonra kollarımı masaya dayayarak, “Şimdi şu genel konuları konuşalım,” deyip konuya giriş yaptım. Arkasına yaslandı. Gömleğinin birkaç düğmesini açarken beni izledi. “Amacım seni yıpratmak değil,” diyerek ciddi bir ifadeye büründüm. “Ama ben de yıpranmak istemiyorum. Bir şeyleri karşılıklı olarak yapmalıyız.”

“Mesela?” diye sordu aynı ciddiyetle. Masanın üzerinde olan Savaş’ın sigara paketine uzandım ve bir tane çıkarıp yakarken, “Mesela,” deyip dumanı havaya üfledim ve onun açtığı gömlek düğmesiyle aynı hızda olacak şekilde kendi gömleğimi açtım. Düğmelerimin tek tek açılışını izledi, tek kaşı havalandı. Geri yaslandım. “Gereksiz kıskançlıklar...” diyerek odağını yüzüme çektim. Kolumun birini göğsüme yaslarırken, sigarayı tutan diğer kolumu da onun üstüne koyup onun kadar rahat bir pozisyona geçtim. “Mahir...” dediğimde sözü mü kesti.

“O konu başka,” dedi başını sallayarak. “O konuya girmeyeceksin. O adamın adını,” derken baskıladı ve sıkıldığı dişlerinden çenesinin gerildiğini hissettim, “ağzına almayacaksın.”

“Tamam,” deyip onay verdim, onun aksine daha sakin bir tonda. Sigaramdan derin bir nefes alırken o da pakete uzandı ve rüzgâra siper yaptığı eliyle sigarasını yakarak tekrar bana bakmaya başladı. “Onu istemiyorsan görüşmem, konuşmam. Adını da ağzına almam. Seni rahatsız eden mantıklı seçeneklerin varsa bana sun, ben de ona göre hareket edeyim. Ortak bir yol bulalım ama herhangi bir arkadaşımı da kıskanıp bana sorun çıkarma.”

“Kim?” diye sordu tekrar ciddiyetle. Bu konu karşısında memnuniyetsizliğini görebiliyordum ama beni dinlemeye devam ediyordu. Kestirip atmıyordu.

Dudak bükerek, "Bilmiyorum, belirli bir kişi değil," diyerek kafamı iki yana salladım. "Okul arkadaşım mesela," deyip sigarayı dudaklarıma götürdüm. "Ya da," derken duman karanlıkta süzüldü. "İç arkadaşlarım."

"Peki," derken sondaki "i" harfini uzattı ve ben bu kadar çabuk kabullenmesi karşısında şaşırđım. Hiç itirazsız kabul etti. Masaya doğru yaklaştı ve hayli rahat hareketlerle sigaranın külünü döküp tekrar geri yaslandı. Ayaklarıyla sandalyeyi biraz geri itip bacaklarını iki yana açarken kolunu da yanındaki boş sandalyeye atıp sigarasını içmeye devam etti.

"Peki sen?" dedi parmağı beni göstererek. "Aynı şartlar altında yapabilecek misin?"

Anlamadım. "Neyi?" diye sordum çatık kaşlarla. Gözleri açtığı o üç düğmeye baktı imalı bir şekilde ve tekrar yüzüme döndü.

"Bu zamana kadar sen benden istemesen de ben seni rahatsız edecek hiçbir harekette bulunmadım Gülfem," dedi ciddi ifadesiyle. Anlamadım ne demek istediğini. O da fark edip açıklama yaptı. "Sen erkek arkadaşlarıyla mı buluşup görüşeceksin, kabul ama ben de görüşürüm," dediğinde kaşları havalandı, benimki daha çok çatıldı. "Bakma öyle," dedi gülererek. "Arkadaş sonuçta, değil mi? Aynı meslekteyiz. Birçok şey paylaşıyoruz. Ara ara toplanıyorlar. Ben eskiden katılıyordum. Seninle birlikte olduktan sonra hiçbirine katılmadım. Katulabilirim öyleyse artık. Madem bu seni rahatsız etmeyecek ya da..." Dahası mı vardı bir de? Çatılan kaşlarıma ek kurumuş dudaklarım da bir miktar açıldı. "Eve misafir geldiğinde. Örneğin geçen gün," diye belirtti. Emine ablalardan bahsediyordu. "Geldikleri gibi evden çıkmak zorunda değilim öyleyse. Sonuçta bana geçmiş olsun demeye geldiler ve benim art niyetle bakmayacağımı biliyorsundur, değil mi? Güveniyorsun sonuçta bana."

Güveniyordum elbette ama aynı şey değildi. Karşı tarafın niyeti farklıydı. "Bir değil," dedim kafamı iki yana sallayarak. "O kızın sende gözü vardı." Ben sinirle dolup taşarken o gülümsedi. Sonra o gün onun Savaş'a bakışları düştü aklıma. Daha da sinirlendim. Sigarayı tutan parmağıma başparmağımla işkence edip derisini soymaya başladım.

"Bilemezsin," dedi daha da sinir etmek ister gibi. "Kız böyle bir şeyi itiraf etmedi. Ayrıldınız mı diye sordu sadece. Mahir ile ilgili aynı

düşünceler bende oluştuğunda, benimle bir ton kavga etmiştin, aynı durum. Üstelik ben onunla aynı evin içinde bile durmadım.”

“Bu saçmalık,” dedim sinirle öne doğru atılarak. “Sen şiddete başvuruyorsun. Mahir ile ilgili düzgünce konuşsaydın benimle, anlardım ama sen önce şiddeti seçiyorsun her seferinde. Biz bu yüzden kavga ediyoruz.”

“Yapma Gülfem, lütfen,” deyip masaya yanaştı ve rakısından biraz içip arkasına yaslandı aynı rahatlıkla. “O hiçbir şey yapmadığı hâlde üstüne atlayacaktın. Mahir sana kaç kere yavşadı. Yetmedi, gözümün önünde defalarca kez yan yana geldiniz. Sana dokundu, sen ona güldün,” derken kaşları çatıldı ve hatırladıkça sinirle yerinde yükseldi. “Ben en son raddeye kadar sabrettim,” dedi kadehini bana doğru uzatarak. “Hangimiz daha psikopat tartışmayalım istersen.” O sinirle bir anda içti tüm kadehi ve tekrar yenisini koyarken derin bir nefes aldım. Ben psikopat mıydım yani? Değildim asla. Ben şiddet yanlısı bir kadın değildim.

“Bu söylediklerin saçmalıktan ibaret,” dedim gözlerimi kaçırarak. Savaş’ı başka kadınlarla aynı masada eğlenirken düşününce içime dolan kıskançlık duygusuna da engel olamadım ama bunu belli de edemezdim. “Ayrıca,” derken yüzüne baktım ve konuyu kapatmanın daha doğru olacağına karar verdim. “Böyle tartışmalı şeyler konuşmak istemiyorum. Orta yol bulalım dedim, sinir krizi geçirelim demedim. Sinirli bir adamsın. Örnek verirken bile hemen yüzün falan değişti. Kapatalım o yüzden.” Onun mu, senin mi Gül? Gözlerimi kaçırıp rakıdan birkaç yudum alırken sigarayı da küllükte söndürdüm.

“Peki,” dedi yine o “i” harfini uzatarak. Sesindeki gülümsemeyi hissedebiliyordum. “Sen ne dersin öyle olsun yine. Eşitlik mi istiyorsun? Öyle olsun. Yapmazsan benim için sorun yok, ben hâlimden memnunum ama yaparsan yaparım,” dedi. Tehdit olarak algıladım. Empati kurdum bir an. Ne sanıyordum ki, ben arkadaşlarımla buluşup edeceğim ama Savaş’ın etrafında dişi sinek uçmayacak mı? Bu ona haksızlıktı, evet ama ben yine de düşünmeye dayanamadım. Sessizlik bir anda bozuldu ve terası hafif bir müzik sardı. Kelimeler döküldü, yüreğime dokundu.

*Bir ihtimal daha var, o da ölmek mi dersin? Söyle canım, ne dersin?
Vuslatın başka âlem, sen bir ömre bedelsin...*

Gözlerimiz birbirine denk geldiğinde, birkaç saniye duraksadım ve dinledim. Onun yüzüne baktığımda özlemlerim depreşti. Onunla sohbet etmeyi bile özlemiştim. Basit bir sohbet. Geçen onca ayda buna duyduğum hasret ruhumu sızlattı. Onun varlığına bu kadar yakın olmayı bile özlemiştim. "Seni beklemiştim," dedim kırgın bir şekilde konuşmaya başlayarak. Dillensin dökülsün, yok olsun istedim. "Gelirsin diye hep bekledim. Hiçbir neden bana makul gelmedi. Çünkü sen beni bırakmazdın. Ben buna o kadar çok inanmıştım ki. Seni özledim," dedim dolu dolu bir sesle. Konu ne ara bu kadar ciddi bir boyuta geldi bilemedim ama sinirlendim. "Seni özlediğim için bile sınırlıyım sana. Kendine bu kadar alıştı..."

Eli elimi kavradı ve "Gel," dedi yanındaki sandalyeyi göstererek. Suratım asık bir vaziyette, dudaklarımı dişleyerek oturduğum yerden kalkıp yanına geçtim. Sandalyeye oturduğumda beni göğsüne çekti ve ben yan biçimde oturarak onun göğsüne yattım. "Ben de özledim," dedi saçlarının arasına yasladığı çenesiyle. "Sen benden bir şeyler saklarken böyle olsun isteyerek mi yaptın?" diye sordu. Kafamı iki yana salladım. "Ben böyle olsun ister miydim sence?" diye sordu tekrar. İstemezdi.

"İstemezdin," diyerek karşılık verdim. "Ama ben yine de seni gelirsin diye bekledim. Birkaç gün en fazla... En olmadı bir ay..." dedim, hayal kırıklığıyla omuzlarım düştü. "Ama sen gelmedin. Sen gittikten sonra ben ölüden farksızdım," dedim. Düşen omuzlarımı sıvazladı, konuşmaya devam ettim. "Ben ruhumu sana öylesine bağlamıştım ki, seninle birlikte ruhum da gitti sanki. Hiçbir şeyi sorgulamadım, düşünmedim. Muhababım yoktu benim karşımda. Kendimi bir şeylere inandırdım ve öyle yaşadım bu altı ayda. O inandırdıklarım da hep nefesimi kesti benim. O yüzden bu kadar kırık döküğüm."

Nefes olmak ister gibi soluklarını bıraktı tenime. "Özür dilerim," diye mırıldandı alnını saçlarıma sürterek. Öyle istekli söyledi ki bunu. Af diledi benden bilmem kaçınıcı kez.

"Gelmedin," diye fısıldadım tekrar.

"Gelemedim," dedi, bir yumru oturdu boğazıma. "Altı ay görmedim ben seni hiç. Göremedim. Evet, birkaç kez fırsatım oldu ama gelemedim. Gelirsem, görürsem bir daha gidemem diye korktum," diyerek saçlarıma fısıldadı. "Ama elimi de hiç üstünden çekmedim," diyerek saçlarını okşadı. Gözlerimi kapadım. O birkaç saniye durup

içmeye devam etti, ben onun kolları arasında özlemimi dindirmeye çalıştım. Belimden dolanıp karnımın üstünde duran elinin üstüne koydum elimi. Parmaklarımı parmaklarının aralarına geçirdim. "Mesafeler ötesinde nefes alıyor oluşundan güç aldım ben," dedi tok bir sesle. "Sana dönmek için uğraştım." Uğraşmıştı, biliyordum, gördüm. Hatta bunun izlerini taşıyacaktı ama benim onca ay hissettiğim kırgınlığın izleri de bende kalacaktı. O da bunu biliyordu. İkimizin de yaraları vardı. Suçlu, suçsuz yoktu ama yaralarımız inkâr edilemez şekilde ortadaydı. Bize en büyük zararı yine biz vermiştik. "Ayrıca bu altı ayda sevgilim," dediğinde yüzüne baktım. "Emre itaatsizlikten aldığım cezaların, yediğim fırçaların haddi hesabı yok," dedi. Yamuk bir gülümseme oluştu suratında. "Sen beni her ittiğinde ona buna sataştım ben." Bilmem kaçınıcı kadehi bitirdi tek seferde. "Görevi riske atmalarım falan..." deyip dudak büktü, gözleri kısıldı. Bilmediğim kim bilir daha kaç şey vardı. Hiç ceza almayıp ben haddimi bilirim Gülfem, diyen adam yoktu karşımda. Aldığı cezalar vardı ve bunlardan pişmanlık duyuyor gibi değildi. Ya da hak ettiğini düşünüp kabullenmişti. O kendi payına düşen kısmı sorgusuz sualsiz kabulleniyordu zaten. Her anlamda. Sessizce onu izledim. Onu anlamaya çalıştım. Sonra sardı kolları beni. Huzurun, iki kolu arasında olduğunu anladım. Bu adamın yollarında gül olduğu kadar dikenler de vardı, bunun bilincindeydim artık. Bunu bilerek yaslandım.

Karşımda duran sarı çiçek saksısını görünce, "Her ay gönderdiğin çiçekler," dedim başımı göğsünde oynatıp yüzüne bakarak. "Doğum günü dileğimi unutmamışsın. O yüzden her ay gönderdin. Peki 6 sayısı?" diye sordum merakla. Küllükteki sigarayı alıp içine çekti. Tek gözünü kapattı. Dumanı havaya dağıldı. Parmaklarıyla oynamaya devam ettim.

"Dediğim gibi, altı ay belirli bir süreydi. O altı ayda ya sen benim ölüm haberimi alacaktın," dediğinde ihtimaliyle bile tüylerim ürperdi, canım yandı. Boğazıma oturan yumrudan nefesler bile zor geçti. "Ya da ben sana kavuşacaktım. Anlarsın belki, sorgularsın diye düşündüm. Altı ay boyunca yolladım, 6 sayılı bir mum koydum."

"Anlayacak fırsatım olmadı," dedim kafamı iki yana sallayarak. "Dediğim gibi, kendimi inandırdığım şeyler vardı." Gözlerimi kaçırıp önüme döndüğümde, parmaklarıyla oynamaya devam ettim.

O da yumuşacık bir sesle, "Anlıyorum," diye belirtti. Anlıyordu, eminim. O beni, benim onu anladığımdan daha çok anlıyordu.

"Peki A?" diye sordum göğsünden kalkıp yüzüne bakarak. "O A harfi neydi? Nottaki."

Benim göğsünden kalkmamla birlikte, arkasına yaslandı ama eli benim sandalyemde kaldı. Ben ilk kadehi bitiremedim ama o ikinciye bile bitirmek üzereydi ve peş peşe yaktığı sigaraların hepsini içti.

"Aşıyan..." dedi elinin altındaki kadehle oynarken. Yüzüne baki, gözlerimi taradı.

"Aşıyan?" diye sordum anlamayarak. Güldü.

"Bilmiyor musun?" diye sordu, şaşkınlığını hissettim. Biliyordum ama bağlantısını anlayamadım. Ben cevap vermeden o konuşmaya devam etti. "Ben de yeni öğrendim. Aşıyan; yuva, kuş yuvası, ev demekmiş," dediğinde sustum. O konuşsun, o anlatsın istedim. Konuşurken öyle güzeldi ki. Bildiğimi belli etmedim. Parmak uçları kadehin etrafında döndü. Kızarmaya durmuş gözlerini birkaç saniye kaçırdı benden. Dirseğimi masaya koydum, elimi çenemin altına yerleştirdim, onu izledim. Bana baktı, gözleri kısıldı. "O kelimeyi ilk gördüğümde sen geldin benim aklıma. Her şey kadere bağlı. Kuşlar uçar ama hepsinin bir yuvası vardır. Ama yerde, ama gökte, mutlaka vardır. O yuva aşıyandır," dedi elimi tutup dudaklarına götürerek. Soğumuş ellerimde, dudakları sıcak bir dokunuş bıraktı. Vücudum yandı, kalbim alev aldı. "Senin içinde olduğun her yer bana ev olur, yuva olur, sıcaklık olur, seveda olur. Benim hikâyemin Aşıyan'ı sevgilim..." Gözlerini kapadı, elimin üzerinde iç çekti ve gözlerime bakarak, "Sensin," dedi. Ne diyeceğimi bilemedim. Dilim lal oldu.

Kırdığı yerleri yine kendi tamir ediyordu, yıkık dökük duvarlarını yine o birleştiriyordu. Benim bu ilişkide emin olduğum tek bir şey vardı ki Savaş sevgisiyle her şeyi iyileştiriyordu. Eskisinden daha sağlam bir hâle getiriyordu. Ben onun söylediği her şeyi kalbimle hissettim. Titreyen bedenimle elimi tutan elini kavrayıp üşümüş parmaklarını göğsümün üstüne bastırdım. Kalbim avuçlarının arasında attı.

"Bak," dedim kurumuş dudaklarımı aralayıp titreyen sesimle. Kuş gibi çarpınan kalbimi hissetmemesi olanaksızdı. "Bir sana böyle çarpıyor," dedim heyecanla, sanki ilk kez görüyormuşum gibi. "Başka kimse beni böylesine etkileyip bu hisleri uyandırmıyor içimde. Ne

yaşarsak yaşayalım, ne kadar zaman geçerse geçsin... Burası daimi olarak senin," diyerek elimi bastırdım. "Hiç gitme. Hiç vazgeçme."

"Söz," dedi elini kalbimden çekip boynuma atarak. Beni kendine yanaştırdı ve dudaklarını alnıma bastırdı. "Söz veriyorum, güzelim. Bir daha sana bunları yaşatma ihtimali dahi söz konusu bile olursa, kendi kafama sıkacağım." Ölüm değildi istediğim, bu değildi.

Kafamı iki yana sallayarak, "Ölüm yok," dedim. Kaşlarım çatıldı. "Beraber yaşayacağız." Tebessüm etti.

Kendini geri çekti ve "Beraber yaşayacağız," diye onayladı.

Bir dua gibiydi bu. İkimizin dudaklarından dökülen, kabul olmasını istediğim bir dua. Derin bir nefes alıp tekrar kadehini eline aldığı anda onu izledim. O kadar keyifli duruyordu ki. Onca yaşanmışlıktan sonra, belki de fazlaca huzurlu. Anın tadını çıkarmak istercesine sessiz, gözleri dalmış ama gülümseyen dudak kıvrımları... Arkada çalınan müzik... Ne düşünüyordu bilmiyorum ama benim kalbim az önce duyduklarımdan sonra deli gibi çarpıyordu. Kırmıştı ama yine sarıyordu. Peki onun kırılmışlıkları? Onların mevzusu bile geçmemişti hiç. Herkesi suçlamış ama bana yine tek kelime etmemişti. Ona da en büyük zararı veren bendim aslında. Ben ondan benim yaralarımı sarmasını beklerken, o kendi yaralarını görmezden geliyordu. Onu izledim dikkatle. Esmer teniyle birleşmiş beyaz gömleğinin yakalarını iki yana biçimsiz bir şekilde açılmıştı. Gömleğinin kollarını birkaç kez kıvrımış, üç düğmesini de açık bırakıp pürüzsüz tenini ortaya sermişti. Sanırım şu an benim için dünyanın en güzel manzarasıydı bu. Kolumu masaya koydum, başımı üzerine yasladım ve izlemeye devam ettim. Elindeki sigarayı dudaklarına götürüp derince bir soluk aldığı anda yanaklarında oluşan o çukurla birlikte, ben de derin bir nefes aldım. Sessizlikte belirgin bir nefes sesi duyulunca bana baktı ve birkaç saniye göz göze geldik. Hafif bir tebessüm oluştu yüzünde ve beni izlemeye başladı. Bakışlarımızın buluştuğu o birkaç saniye anlamlandı. Hem öylesine masum hem de ilk bakışmışçasına öylesine heyecanlıydı ki. Sanki hiçbir şey yaşanmamış gibi, ilk günkü gibi baktı bana. Hep aynı bakışlar, aynı gülümseme...

"Sen bana kırgın değil misin?" diye sordum sessizliği bozarak. Bu süreçte ben de onu fazlaca kırmıştım. Ben tüm öfkemi kusmuştum ona her seferinde, ama o hiçbirini dillendirmemişti bile.

Kolunu benim sandalyeme dayayarak, "Neden?" diye sordu düz bir sesle. Bunu sormasını bile beklemiyordum. Her şey o kadar ortadaydı ki. Ben sessiz kalıp yüzüne bakınca, kaşları çatıldı hafifçe. Belki de benden duymak istedi hatalarımı kabullendiğimi.

"Ben de birçok şey yaptım," diyerek yatduğum yerde kafamı iki yana oynattım. "Ama sen bana hiçbir şey yapmamışım gibi davranıyorsun, beni hiç suçlamıyorsun. Senin de kırıldığını biliyorum," deyip bir tepki versin diye bekledim ama hiçbir mimik oynamadı yüzünde. "Öyle değil mi?" diye sordum tekrar açık açık. "Kırılmadın mı?" O böyle sessiz kaldıkça, kırgınlıklarını benimle paylaşmadıkça bana daha çok dokundu. Ben biliyordum ama kırıldığını, onun söylememesi bir şeyi değiştirmezdi ki. Öyle sessizce bana bakmayı sürdürdüğünde cevap vermeyeceğini anladım. "Özür dilerim," dedim samimiyetle. Neyi değiştirirdi bilmiyorum ama başka bir şey yapamadım. İçimin acısından sesim titredi. "Özür dilerim," diye tekrarladım, bir umut belki iyi hissettirir diye.

İşaret parmağının tersini yavaşça alnımda gezdirmeye başladı. Kâküllerimin arasında gezen uzun parmakları burnumun üzerinden aşağıya doğru indi ve tüy misali dokunuşlarıyla gözlerimi kapayıp tebessüm ettim. Parmaklarını oldukça yavaş hareket ettirdi, huylandırmak ister gibi. Daha çok gülümsedim. Dört parmağı yanağıma ulaştı ve kemikli kısmı yanaklarımı okşayarak dudak kıvrımlarıma dokundu. "Şu gülüşünün her kıvrımında bir anlam, bin şükür var," dedi tok bir sesle. "Benim tüm kırgınlıklarım, tüm kırgınlıklarım sen gülünceye kadar." Gülüşüme bile anlamlar yükleyen bir adam vardı karşımda.

Oturduğum yerden kalkıp ona yanaştım. Buz tutmuş elimi yüzüne götürüp, "Savaş," diye mırıldandım. "Bir şey isteyebilir miyim?" Ona karşı hissettiklerim sevmekten, sevilmekten öteydi. Kalbim geldiğinden beri hiç hız kesmeden atıyordu ve ben öleceğim sanıyordum. Yüzümü ona yaklaştırdım ve avcumun arasındaki yüzünü okşadım. Yeni çıkmaya başlayan sakalları avuç içimi gıdıkladı.

"Söyle," dedi kısık bir sesle. "Ne istersen."

Parmaklarım alnının bitişindeki saçlarında dolandı, yüzünü seyretmeye doyamadım. Her şeyi yapmaya hazır bekleyen hâli karşısında etkilenmemek o kadar zordu ki. Dudaklarına bakıp yutkunurken, "Beni evimize götürür müsün?" diye sordum masum, incecik bir sesle.

Birkaç saniye yüzüme baktı ve “Evimize mi gitmek istiyorsun?” diye sordu tekrar onaylatmak için. Kafa salladım hafifçe. İstiyordum. Evimize gitmek istiyordum. Kendimi ona yanaştırdım ve yanağımı yanağına dayadığımda sandalyedeki kolu belimi sardı. Saçlarını ikimizin arasında kaldı, elimi göğsünün üstüne koydum. Gözlerimi kapatıp onu hissettim. Müzik çaldı, rüzgâr ikimize deşip geçti, kokusu doldu ciğerlerime, biraz daha içime çektim.

Bunun bir sonunun olmayacağını anladığımda kulağına yanaşıp, “Sevgilim,” diye mırıldandım. Başımı oynattım onu hissetmek için. Derin bir nefes aldı. Tebessüm ettim. “Seni bütünüyle ezberlemek, seninle nefeslenmek istiyorum.” Biraz daha yaklaştım ve nefesimi boynuna verip, “Bu gece,” diye fısıldadım tekrar kulağına. “Evin, benim olsun.”

Bu eve en son ayak basalı bir ayı geçmişti. Bahçeye girdiğimde duraksadım. Savaş'ın elimi tutan parmaklarını bıraktım. Gözlerim daldı. Birkaç adım ötemde, en son gece canlandı. Savaş'ın diz çöküşleri, yalvarışları, ilk kez bana ağlayışları... O gece hissettiğim şeyleri hissettim tekrar ama bu sefer pişmanlık da eklenmişti buna. Eve baktım, Savaş'a baktım.

Hissetmiş olacak ki benden birkaç adım ötede durup, “İyi misin?” diye sordu. Kafa salladım sadece. “Gitmek ister misin?” diye sordu tekrar tereddüt dolu bakışlarla. “İstersen gidebiliriz. Burası sana iyi gelmiyorsa,” deyip bana yanaştı ve elimi tutup dudaklarına götürdü. Parmaklarını dudaklarının üstünde kaldı. Gözlerime bakıp konuştu, avuç içimi okşadı. “Bu evi satabiliriz Gülfem,” dedi. Bunu beklemediğim için şaşırımdım. “Yeni bir ev alınız,” dedi konuşmaya devam ederek. “Sıfırdan her şeye...” Bunu istemiyordum ben. Bir şeyleri silmek istemiyordum. Hele evimizi başka bir evle değiştirmeyi asla düşünmüyordum.

Kafamı iki yana sallayarak, “Hayır,” dedim net bir tavırla. Sonra yumuşak bir ton seçip, “Evimizi seviyorum,” dedim. Evimiz, bizim evimiz...

Emin misin, dercesine bana bakarken elinden tutup eve doğru adımladım. Kapıda bekledim. Anahtarı cebinden çıkarıp açtı ve ben derin bir soluk alıp ilk adımımı attım. Uzun koridorda birkaç adım attıktan sonra bahçeden gelen loş ışık aydınlattı bir miktar içeriyi.

Devam etmedim. Giimedim içeriye. Arkamı dönüp kapıyı kapatan Savaş'a doğru ilerledim ve önünde durdum. Elimdeki çantayı yere bıraktım. Ağırılığı parkede güçlü bir ses çıkardı.

Elimi omuzlarına koydum, kalbim yerinden çıkacak gibi atarken, Parmak uçlarımda yükseldim ve bir elim omzundan destek alırken, diğer elimi boynuna attım. "Savaş," diye mırıldandım yüzüne bakarak. Parmaklarım önce saçlarında dolandı. Gür saçları arasına karışan parmaklarım her bir tutamını öylesine sahiplendi ki. Hâlimden oldukça memnun bir şekilde beni dinlemeye devam etti. "Ben aslında seni hep çok beğeniyordum," dedim bir itirafta bulunarak. Kaşları çatıldı anlamamış gibi. "Yani bir abi olarak değil," diyerek kafamı iki yana salladım ve derin bir nefes alıp gecenin karanlığında parıldayan o gözlerine baktım. "Seninki gibi bir aşk değil ama," keşke olsaydı diye geçirdim o an içimden. "Hoşlanma bile değildi benimki. Sadece beğeniyordum işte... Çok beğeniyordum," deyip gözlerimi kaçırdım utançla. Ateş bastı bir an. Nefesim titredi. Şimdiki Gülfem değildi utanan. O zamanlar ona "abi" diyen ve sanki her şey aynıymış gibi hisseden o kız çocuğunun utangaçlığıydı bu. Bastırdığım o duyguları açtım ben ona. "Sen hep çok güzel bir adamdın," deyip yüzüne baktım. "Hâlâ öylesin ama o zamanlarda işte boy, pos, endam ne ararsan..." dedim romantikliğimizi bozup gülümseyerek. Sonra o da gülümsedi benimle birlikte. Gülüşüne dokundum. Hep gülsün istedim. "O kadar az gülüyordun ki sen," deyip, anında ciddileşip derin anlamlar gizleyen ifademle parmaklarımı dudaklarında gezdirdim. Gözlerimin daldığı noktada geçmişe gittim. "Gülüşünü izlerken nasıl hayranlıkla izlediğimi hatırlıyorum da, bunu fark ettiğimde nasıl utandığımı bir ben bilirim."

Dudaklarındaki parmaklarım yavaşça yana kaydı. Bizden parçalar taşıyan o ufak ize dokunduğunda kaçmak ister gibi, "Gülfem..." diye mırıldandı, alnını alnıma yaslayıp gözlerini kapattı. Konuşmalıydım. Artık konuşma sırası bendeydi. Ben de onun yaralarını sarmalıydım.

"O yaşlarımda gülüşüne, bakışına hayranlık duyduğum o adam benim ve ben o adama daha da hayranım artuk," dedim o izi sevmeye devam ederek. Gözleri kapalı şekilde beni dinlemeye devam etti. "Portre çizme konusunda çok da yetenekli değilmişim, onu fark ettim bu süreçte," dedim hafif bir tebessümle. "Ama seni öylesine ezberle-

mişim ki, en ince ayrıntısına kadar sayfalarca seni sevgilim..." Başını oynattı hafifçe. "Bir seni çizdim," diye fısıldadım. İç çektim, içine çekildim, ona karıştım. Çenesi avuç içime öylesine yerleşti ki, biz yine tamamlандık gibi hissettim. Gözlerimi kapadım ve kalbim delicesine atarken konuşmaya devam ettim. "Bir kişinin bir kişiye yetebileceğini, eksiklerini tamamlayabileceğini ben seninle öğrendim." Parmaklarım kıpırdadı, çenesini okşadım. "Ezbere bildiğim, hasret kaldığım şu yüzün sevgilim, sadece benim avuçlarımda dursun."

"Sadece senin..." dedi avuç içimi öperek. Bu öpücük tanıdık geldi. Ben bu bir aylık süreçte onun sakalları arasında gizlediğim o ize dokunduğumda, aynı bu içtenlikle öpmüştü avuç içimi. Dokundum diye, bilmeden de olsa yaralarını sevdim diye. Şimdi fark ettim ben bunu. Sarılmak sadece fiziksel değilmiş. Avuç içimi öperken gülen, o mutlu ifadesine de sarılmak istedim ben. Hatta oraya kördüğüm olmak istedim.

Karanlıkta göğsünde parlayan iki çift alyans gözüme çarptığında elimi attım ve "Bunlar artık yerine takılmalı bence," dedim oldukça net bir ifadeyle.

Elimi tuttu ve almama izin vermeden olumsuz anlamda kafasını salladı. "Onlar değil Gülfem," dedi. Anlamadım. Kaşlarımı çattım. "Biz yenisini alacağız ama onlar bende kalacak," dediğinde yine anlamadım. Açıklama yapmaya devam etti. "Senin o isli yüzüğün," dedi parmakları kâküllerimde dolanarak. "Bana yaptığım hataları hatırlatacak. Senin kırılmışlıklarını hiç unutmamamı sağlayacak. Benim yüzüğüm ise seni sevmekle ne kadar doğru bir karar verdiğimi hatırlatacak. Onlar ömür boyu göğsümde kalacak."

Elimi çekip bir iki adım geri gittim ve ona baktım. Beni seven o adama baktım ve o an anladım. Tam o an işte, tam bu an, şimdi, hep onunla, hep onu yaşamak istedim. Öyle sessizce bana bakarken dudaklarını dişledi, dudaklarımı dişledim. Yutkundum ve onu doğru bir adım atarak kapıya yasladım. Parmak uçlarımda yükseldim ve derin bir nefes aldım. Titreyen elim omuzlarında dolanırken, yavaşça parmak uçlarımda gömleğinin açık bıraktığı yerlerden içeri sızdı.

"Şimdi sen..." dedim yüzüne bakıp. İlikli olan düğmelerden birini açtım. "Ben ne yaparsam onu yapacaksın, öyle mi?" Anlamış gibi hafif yamuk, serseri bir gülümseme oluştu dudaklarında. Eli benim gömleğime gidip onun düğmesine eş olacak şekilde benim düğmemi açtı.

"Aynen öyle," dedi.

Bir düğme daha açtım. Bir düğme daha açtı. Dudaklarımı yaladım, dudaklarını yaladı. Parmakları düğmelerimi açarken tenime dokundu. Son düğmeyi açtım, son düğmeyi açtı. Omuzlarına atım elimi, gözlerine bakıp. Gömleğini havalandırdım ve yere düşürdüm. Çıplak teni karşımdayken yutkundum. Vücudum alev alevdi.

Ben onun dokunuşlarına da hasret kalmıştım. Elini omuzlarıma attı, o küçük dokunuşlarla bile yandım. Gömleğimi yere düşürdüm, sütyenimle kaldım. Pantolonunun kemerine gitti elim, tokasını açtım. Kemerini çektim ve yere bıraktım. Gözlerinin içine bakıp pantolonunun düğmelerini tek tek açtıktan sonra onu bekledim. Eli pantolonumun düğmesine gitti. Düğmenin arasındaki boşluğa parmağını geçirdi ve beklemediğim bir hamleyle beni kendine doğru çekti. Vücuduna çarpım. Elim göğsüne dokundu refleks olarak. Gözlerine baktım, dudaklarını dişledi. Pantolonumun düğmelerini açtı tek eliyle. Çıplak tenim onun çıplak tenine değdi. Şimdi sıra bendeydi. Nefesim hızlandı. Daha başlamadan soluk soluğa kaldım. Önce elimi arka tarafa attım ve belinde takılı olan silahı aldım. Ace mi ve oldukça korkak bir biçimde ona uzattıktan sonra, elimden alıp yere, gömleğinin üzerine bıraktı. Pantolonunu iki yandan kavradı parmaklarını ve iç çamaşırıyla birlikte aşağıya doğru çekti. Bacaklarının dibinde duran pantolonu kendi çıkardı ve o tamamen çırılçıplak kaldı. Buz kestim.

Öylece bekledim. Şimdi ondaydı sıra. Pantolonumun ön kısmını tuttu ve birkaç saniye bekleyip yine boş bulunduğum andan yararlanarak beni çaprazdaki duvara itti. Bedenim sertçe duvara çarptıktan sonra dudaklarıma kapandı. Elimini boynuna attım, ensesindeki saçları avuçlarken beni öpmesine karşılık verdim. Dudaklarımı deli gibi öpmeye başladı. Çıplak bedenini bana bastırdı. Kasıklarım da bir yangın başladı. Kendimi kaybedercesine onu öperken yükseldiğim parmak uçlarımla birlikte onu geriye doğru itip öteki duvara yasladım. Bu sefer ben bedenimi ona bastırdım. Şimdi o duvarla benim aramda kalmıştı. Dişleriyle dudaklarıma eziyet yaptırdı, bundan zevk duydum. Elini pantolonumun içine attı ve iç çamaşırım aşır kadınlığıma dokundu. Aylar sonra ilk defa o dokunuşlarını hissettiğimde aldığım zevkle dudaklarından ayrılıp kafamı geriye doğru attım. Parmaklarını sürttü, içimde aldığım hazdan gözlerim kısıldı.

"Islaksın," dedi sessizliği bozarak. Birkaç parmağı daha eklendi ve sertçe beni okşamaya başladı.

"Ah!" diye inerken soluk soluğa, "Her zaman," diye karşılık verdim. "Senin için," dedim.

Parmaklarını o yangının içine sokup beni geri doğru attı. Yine duvara çarptım. Dudaklarımı kavradı tekrar. Boynumu arşınladı eli, içimdeki parmakları ıslaklığımla etrafına yayıp, ritimli bir şekilde içime girip çıktı. O öyle yaptıkça ben daha çok ıslandım. Bacaklarım titremeye başladı, kalbim hızlandı, gözlerim kısıldı. Bambaşka bir boyuta geçtim. Elini aniden çekmesiyle büyük bir şoka uğrarken, girdiğim o sisli boyuttan anında çıktım ve sinirli bakışlarım "neden" dercesine onu buldu. İki yandan kavradığı pantolonumu aşağıya doğru çektiğinde ayaklarımı kaldırıp çıkarmasına yardım ettim. Pantolonu bir kenara fırlatırken bileğimden tuttuğu bacağımı katladı ve dizime bir öpücük bırakarak bacaklarımı iki yana açtı. Titredim. Omuzlarımdan destek aldım. Bacaklarımın arasına geçti. Yapacağı şeyi anladığımda, nefesim yetmiyormuş gibi hissettim.

Parmakları iç çamaşırımı çıkarmayıp kenara doğru çekti ve kasıklararıma bir öpücük kondurduğunda elimi saçlarına attım. Parmaklarımda üstünde yükseldim yine ve nefes almaya çalıştım. Dudakları tam o noktaya üfledi önce. Çıldırarak gibi oldum. Sonra dudaklarını hissettim, kasıldım. İyice yükseldim parmak uçlarımda. O yumuşak dudaklarının dokunuşları tam olarak oraya sabitlenmişti ve ben deli gibi titriyordum. Dilini hissettiğimde, "Ah!" diye inledim ve saçını ne denli bilmiyorum ama çektim. Epey sert çektim. "Savaş!" dedim gözlerimi açmadan. Dili dolandı uzun uzun, içine çekti beni, benden gelen her şeyi. Bu his inanılmazdı. Bir yanım durmasını isterken, bir yanım daha da devam etsin istiyordu. Başını iki yana oynattıkça daha çok noktaya dokundu ve saçlarını daha fazla çekerek, "Savaş!" diye inledim. Koridorda sesim öylesine yankılandı ki... Umurumda bile olmadı. Ayak parmaklarımı birbirine doladım zevkten. Kaska-tı kesildim. Ben zevkle inledikçe onu saçlarından tutup daha çok basturdum kendime. Ben zevk aldıkça daha da derine gitti, daha çok öptü. Dili yavaşça kasıklararıma doğru ıslaklıklarını bırakıp çıkarken, parmakları arasındaki iç çamaşırımı kenarlarından yırtıp üzerimden attı ve elini belime attı.

İki yandan aşağı yukarı okşarken saçlarını bırakıp duvarda iki yana yasladım. Kasıklarına bir öpücük bırakarak yukarı doğru çıktı ve karnımın üzerine bir öpücük bırakarak tekrar düz bir şekilde aynı öpücüklerle aşağıya indi. Titriyordum, yanıyordum. Daha fazlasını istiyordum. Tekrar bacaklarının arasına geçtiğinde bacaklarının iç kısımlarında dişlerini hissettim.

"Bu sürede," dedim tok bir sesle yüzüne bile bakmadan, "bir başkası oldu mu?" Anlayamadı sanırım bir an. Ne sorduğumu idrak etmeye çalışır gibi duraksadı.

"Hayır," dedi net bir tavırla. "Asla." İçime su serpildi. Gülümsemdim. Bacaklarının arasını emdi, dişledi. Dudaklarımı ısırarak çığlıklar attım. Sayamadığım kadar çok noktaya aynısını yaptı ve eminim hepsi morarmıştı.

"Benim de olmadı," dedim onun da aklında şüphe kalmaması adına. "Kimse olmadı." Saçlarını kavradım ve parmaklarımı aralarında dolandırdım.

"Biliyorum," dedi oldukça emin bir şekilde. "Olmadı, olmayacak. Her şeyin," deyip parmaklarını bacaklarımda dolandırdı, "bana ait olduğu gibi, benim de her şeyim sana ait."

Bacaklarımı öpen dudakları tekrar yukarı doğru çıkmaya başladığında alacağım zevkin farkına varıp derin bir nefes alarak kendimi hazırladım. Tekrar dudakları o noktayla buluştuğunda, saçlarından tutup onu kendime daha çok bastırdım. Kaybettim kendimi, onun dokunuşlarında kayboldum. Sadece seks değildi bu. Biz birbirimizi doyurmaktan ziyade birbirimize doymaya çalışıyorduk. Birbirimize kanşıp, ruhlarımızı özgür bırakıp bedenlerimizi birleştiriyorduk. Hiç kimsenin bakmadığı taraflardan bakıyor, duyguların hepsini hissediyorduk. Bu yüzden bedenlerimizden ziyade ruhlarımızı çıplak bırakıyorduk.

İki yandan tuttuğu bacaklarım zangır zangır titrerken, o beni bir duvara yaslamış, iliklerime kadar emiyor gibi hissettim. Elleri kalçalarımı okşarken devam etti, etti, etti... Nefes nefese kaldım. Bir sona yaklaşıyor gibi hissettim kendimi ve bacaklarımı kasarken, "Savaş..." deyip onu itmeye çalıştım.

"Gel sevgilim," dedi yerinden kıpırdamadan. "Ak bana." O böyle konuştuğunda benim içimdeki o volkan her an patlayacak gibi oldu. Daha da hızlandırdı hareketlerini ama böyle olmamalıydı, bu boyut-

ta değildi. O istedi bunu ama ben istemedim. Tüm gücümle onu ittiğimde geri doğru gitti. Ben olduğum yerde kasılırken bacaklarım boşalmış gibi hissettim ve bedenimi güçlkle ayakta tuttum. Ellerim duvardan destek almak ister gibi tutundu. Savaş ayaklandı. Bir eli belimi kavırken, diğer eli bacaklarımın altından geçerek beni kucağına aldı. Bana bir son yaşattı ama o yaşamadı.

Merdivenleri çıkmaya başladı tek tek. Küçük bedenim onun kolları arasında o kadar rahattı ki. Titreyen bacaklarım yavaşça kendine gelmeye başladı. Son basamağı atıp ilerledi ve aylar önce girdiğim o yatak odasının kapısı açıldı. Beni kucağından indirdiğinde odaya baktım. Beyaz çarşafsız bir yatak vardı ama onun haricinde her şey aynıydı.

“Evi temizletmişsin,” dedim arkamı dönerek. Kelimelerimde saklı hafif bir sitem varken kafa sallayarak onay verdi.

“O geceyi yaşanmamış saydım Gülfem,” dedi bana yanaşarak. Elini belime attı ve beni göğsüne çekti. “O gecenin izlerini sildim ama kimseyi bu odaya sokmadım.”

“Neden?” diye sordum merakla. Sonuçta her yeri temizletmişti ve burada gerçekleşen bir olaydı. Sadece çarşafı çöpe atarak silemezdi ki.

“Çünkü burası bizim evimiz,” dedi tok bir sesle. “Her yerde yine senin izlerin, senin kokun var.” Silinmiyordu işte hiçbir şey. Tam anlamıyla unutulmuyordu, kalıyordu hayatımızda, gitmiyordu. Gitmeyecekti ama ben bu geceyi o geceye katıp mahvetmek istemedim. Ona doğru yaklaşıp önüne geçerek ellerimi boynuna attım ve onu yatağa doğru sürükledim. Geri doğru adımladı ve yavaşça yatağa uzandı.

Bacaklarımı iki yana açıp kucağına oturduğumda beklemiyor-muş gibi şaşırıldı. Kendimi ona sürerken boynuna eğildim. Kokladım, kokladım, kokladım. Ellerim göğsünde gezerken çenesine burnumu sürtüp bir daha kokladım. Yavaşça boynuna inerken altımda sertleştiğini hissedebiliyordum. Dudaklarımı boynuna gömüp içime çekerken teninin morardığına o kadar emindim ki. Ellerim kaslarını sıktı. Dudaklarım yavaşça aşağılara doğru indi. Göğsünden uzun bir çizgi olarak ilerlettiğim dil darbeleriyle aşağılara doğru indim. Göğsü nefes nefese indi kalktı. Elimin altında gerildi teni. Karnına geldiğimde kucağında iki yana kıvrıldım ve “Gülfem!” diye inleyerek kafasını

geri attı. Dudaklarımı ısırıp biraz daha aşağılara inecektim ki saçlarımı kavrayıp yukarı çekti beni. Dudaklarımı esir aldığımda dişleri dişlerime çarptı, dili dilime karıştı, ikimizde de aynı alkol tadı vardı. Bundan keyif duydum. Parmaklarım tenini gezip karnından aşağıya, kasıklarına doğru giderken bunu fark etmiş gibi ters çevirdi beni. Bir anda altında buldum kendimi. "Olmaz," dedi tok bir sesle. "Kontrol bende olmalı."

Bacaklarımı tutup kendi beline dolarken o sertliğini sürttü bana. Dudaklarımı dişleyerek ellerimi omuzlarına attım. Tırnaklarım çizdi omuzlarını. Kan akışım hızlandı. İlk dokunuşmuş gibi titredim. Çarşafsız yatağın sertliğini tenimde hissederken, elini sütyenimin içine attı ve göğsümü avuçlayıp dışarı çıkardı. Solukları tenime çarparken kendini biraz yukarı kaldırıp çıplak tenime bakmasıyla kalbim defalarca kez çarptı. Bir eli bacaklarımı okşarken, "Çok güzelsin," dedi.

Ellerimi göğsünde gezdirip âdemelmasına dokundum. Yutkundum. Gülümsedim. "Bunu seviyorum," dedim bilmem kaçınıcı kez. İlk değildi, son da olmayacaktı.

"Biliyorum," diye karşılık verdiğinde göğsüme yanaştı ve o âdemelmasını göğüs ucuma sürttü. Göğüs ucumu o çok sevdiğim âdemelması belirginleştirdi ve benim ıslaklığım daha da arttı.

"Bu his," diye inlerken, "çok güzel," diye mırıldandım kendimden geçerek.

O yine, "Biliyorum," diye karşılık verdi. "Islaklığın bana karışıyor sevgilim." Savaş daha önce keşfedemediği tüm noktalarını keşfetmiş, beni işgal edip hüküm sürmeye başlamıştı her bir yanımda. Kalbim, aklım, tenim, hepsi onun kontrolü altındaydı. Âdemelmasının belirginleştirdiği o ucu dudaklarının arasına alarak emmeye başladı ve ben doladığım bacaklarımı daha sıkı kenetledim ona. Çenesinin sürtüdüğü göğsüme batan o sert sakalları bile zevk veriyordu bana. İnemelerim odayı doldururken elimi boynuna atıp kendimi yaktan kaldırdım ama o göğsümü bırakmadı. Yüzünü, o sert sakallarını okşadım.

Altında iki yana kıvrılırken aldığım zevk oldukça uç noktalardaydı ve o kendini hiç beklemediğim bir anda içime ittirdi. Birkaç saniye öylece sabit kaldık. Hareket etmedi. Alışmamı bekledi ve bu sürede beni okşayarak daha da hazır hâle getirdi. Kısa bir süre sonra elleri saçlarımı okşarken hareket etmeye başladı ve ben tekrar aynı

hazla dolup taşıttım. Ne zaman hazır olacağımı bile biliyor gibi tam zamanında hareket etti. O kadar tanıdı ki beni. O kadar hâkimdi ki vücuduma. Kasıklarına giren ağrıları önemsemeden gözlerimi kapatırken, onun inlemeleri benimkilere karıştı. Hareketleri gitgide hızlanırken yatakta doğruldu ve altında yatan bedenime baktı. "Çok güzelsin." Eli göğsümü avuçlayıp sıktı ve nefes alıp verişleri hızlandı.

Ellerimi yatağa koyup onun içimde gidip gelmeleriyle kendimden geçerken, "Duyuyor musun bu sesi?" diye sordu. Odada sadece birleşmemizden çıkan o ses vardı. "Bu ses beni delirtiyor." Cevap vermedim, veremedim. Başka bir boyuttaydım ben. Elleri kalçalarını tutup yukarı doğru kaldırdı ve aynı hızda devam etti. "Bu gece güzelim," dedi boğuk bir sesle. "Teninde tenimin değmediği tek bir yer bırakmayacağım." Kalçamı yatağa sabitledi, üzerime uzandı. Dudaklarına çektim onu. Sirtında bıraktığım turnak izlerine karşılık, elleriyle göğüslerimi sıkarak zevkten inlememe sebep oldu. Ufak bir ah çekerken, dudaklarımı çekmemi amaçlamışçasına boynumdaki boşluğa gömdü dudaklarını.

Nefesi içimi huylandırıp gıdıklasa da, kendini bana itmesiyle birlikte boynumu iyice açtım ona. Zevkten kastığım bacaklarım onu daha da kendime çekerken, iyice bastırıp kendini içime. En derinlerimde hissettim. Bu his inanılmaz derecede güzeldi. Onca zamanın birikmişliğini öylesine hissediyordum ki. Altında kıvranmaya başladığımda bu ona büyük bir keyif verir gibi hareketlerini daha seri bir şekilde yapmaya başladı. "İstedğim, aradığım her şeyin vücut bulmuş hâlisin. Bana aitsin, benimsin," diye inledi dudaklarıma kapanarak.

"Seninim," diyerek ağzının içine konuştum. Alt dudağını ısırarak çekiştirdim. "Sen de benim," diye tamamladım.

"Senin... Sonsuza kadar," diye onayladı beni nefes nefese. Dudaklarımın etrafının kızardığına o kadar emindim ki. Kendini geri çektikten sonra üzerimde doğruldu ve o kusursuz vücudunun kasılmalarını izledim. Savaş zevk verdiği kadar zevk alıyordu ve ben onun bu hâli karşısında kendimi kaybediyordum. Beline dolanan bacaklarımı sıktağında hareketleri hızlandı ve ben onun bir sona yaklaştığını anladım. Vücudu kasıldı. İçime aktı. Soluk soluğa kalmış bir şekilde üzerimde dururken göğsündeki kolye sağa sola hareket etti. O kolyenin ucundan tutup kendime doğru çektim.

Bir eli başımın yanında durdu. Dudaklarını açıkta kalan boynuma gömdü. "Şu kokun güzelim..." dedi derince soluklanarak. "Ben senin kokuna bir ömür feda etmeye hazırım."

Ellerini saç diplerime atıp okşarken mayışır gibi oldum. Devam edecekti, biliyorum; boynuma uyarır gibi bıraktığı o öpücükler buna işaretti. Bir kereyle kalmayacağımızın bilincindeydim. Terden sımsıklam olmuş vücudum onunla bir bütün olmuşken omuzlarından destek aldım. Her şeyi taşıyabilecek güçte olan omuzları bana güç veriyor gibi hissettim. O metal yüzükler benim de göğsümde yer buldu ve benim mantığım devre dışı kalmış, tüm hâkimiyeti kalbim devralmıştı. Aşk akıl işi değildi zaten. Saçlarının arasından gelen koku doldu genzime, derin derin soluklandım. Bir insan ancak bu kadar huzur kokardı, yemin ederim. Bir insanın kokusu bile ancak bu kadar güven verebilirdi.

Bana hissettirdiği bu duyguların hepsi birleşince, "Savaş," dedim bir anda hiç düşünmeden. "Evlenelim mi?"

Boynuma bıraktığı öpücükleri bir anda kesti ve yavaşça kafasını boynumdan kaldıırken şaşkınlıkla yüzüme baktı. "Anlamadım?" dedi donuk ifadesiyle.

Evlenelim istedim. Savaş doğru adamdı. Biz birbirimize aittik. Beklemenin hiçbir anlamı yoktu. Onu seviyordum, o da beni seviyordu. Hiç kimse böyle hissettirmiyordu, hissettirmeyecekti, hissettirmesindi. Yüzünü avuçlarımin arasına aldım ve "Evlenelim," diye tekrarladım. "Beklemeyelim, uzatmayalım, evlenelim artık," diye heyecanla sıraladım tek tek.

Hâlâ bakışları yüzümde ciddi olup olmadığını sorgularken, "Sen ciddi misin?" diye sordu dayanamayıp. Yüzünde beliren gülümsemeyle kafa salladım. "Evlenelim mi?" diye sordu tekrar. "Hemen yani. Öyle mi? Evlenelim mi yani?" diye sordu tekrar şaşkın şaşkın. "Öyle evlenelim diyorsun yani sen şimdi." Onun bu şaşkınlığı o kadar masum geldi ki gözüme.

"Evet," diye kafa salladım gülererek. "Evlenelim."

Benimle birlikte kafa sallarken, "Evlenelim," diye tekrarladı.

Kelimelerimiz birbirine karıştı, gülme seslerimiz yankılandı odada. Biz bu gece çok ciddi bir karar almıştık. Hem de hiçbir şeyi, hiç kimseyi düşünmeden. O yolun sonuna birlikte varacağımıza olan inancım tamken, yol boyu karşılaşacağımız engellerde bile değer

diyeceğim bir adama sahiptim. Elleri belime sarılıp beni kucakladı ve sabaha kadar hiç bitmeyecek bir aşkla, biz birbirimize doyuncaya dek, defalarca kez tamamlandık. Yine her zaman olduğu gibi yorulduğumuzda da birbirimizde soluklandık.

2. BÖLÜM MÜHÜR

Jnsanlar evlenecekleri insanla ilk karşılaştıkları anda ne hissediyorlar, ne yapıyorlar acaba? Bir şeyler hissediyorlar mı gerçi, onu da bilmiyorum. Ben Savaş'ın benim evleneceğim adam olduğunu geçmişimde hiç hissetmedim ama ona dokunduktan sonra, bizim miladımız olan o eve girdikten sonra, geçmiş ve şimdiki hisler bir bütün oldu. Kader bizi birbirimize çoktan bağlamıştı. Sadece benim olanları kabullenme, yaşanılanları bu yönde yorumlamam uzun sürmüştü. Belki biz birbirimizi tanımayan iki yabancı olarak karşılaşırdık, bizim de ilk karşılaşmamız olsaydı, ben de bir şeyleri hissedebilirdim fakat biz o kadar iç içeydik ki, ben onu ilk gördüğüm anı bile hatırlamıyorum. Abim gibiydi o benim. Gözümü ilk açtığımda yanımda olan, benimle kavgalar eden, her anımızı birlikte geçirdiğimiz, sokakta aynı topun peşinde koştuğumuz abim. Belki de bu yüzdendir benim tüm yaşanılanları, imaları anlamama, duygulanımı abi kardeş ilişkisi üzerine yorumlama sebebim, bu kadar yakın oluşumuzdan kaynaklıdır. Geçmişe dönünce aklımda canlanan çocukluk anılarıyla, tebessüm etmeden duramadım. Elimdeki tarağı saçlarımın arasından aşağıya doğru çekerken, karşımdaki aynada geçmişimizi izledim.

Zaman zaman Savaş dediğim anlarda ikaz edilişim canlandı gözümün önünde. *Savaş değil kızım, Savaş abi. Büyüğün o senin. Ayıp!* Gerisini ya da ilerisini hatırlamadığım ama sürekli olarak abi vurgusunun yapıldığı zamanlar. Yanlış bir şey demişim, yapmışım hissiyle kendimi kastığım anlar aklımda kalmıştı. Hatta bir keresinde hatırlıyorum da, 7-8 yaşlarındayken Savaş diye bahsettiğim ve abi diye düzeltiltiğim zamanlardandı. Emine ablanın kahkahalarla, "Belki sev-

gilisi, neden abi diyecekmiş? Karışmayın kıza," dediğini anımsadım. Kalabalık içinde o anki utancım hâlâ baki kalırken, bana bakan ve gülümseyen yüzleri zihnimden atamadım. Sevgililik o dönemlerde benim için çok saçma bir şeydi. Hatta erkeklerden bir miktar nefret ediyordum. Savaş'ı abim gibi gördüğüm o zamanlarda ise bir abiyile yakıştırmak mide bulandırıcı hissettirmişti. Bir daha da çok uzun süre Savaş dememiş, çokça dikkat etmiş, üstüne basa basa abi deyiş mesafemi korumuştum. Böyle yetişip buna inandırınca da kendini insanın tam tersi olduğunu idrak etmesi hâliyle ya fazlaca zaman alıyor ya da bunu hissetmen için bir an yaşanması gerekiyor. Sanırım bizim için kaderin cilvesi buydu. Şimdi bunları böyle anımsayınca bile eski zamanları gülerek hatırlıyorum. Ben onun hiçbir zaman küçük kız kardeşi olmadığım gibi, artık o da benim abim değildi. *Biz evleniyorduk!*

"Ben çıkıyorum," diye duyduğum babamın sesiyle elimdeki tarağı alelade bir şekilde fırlatarak banyonun kapısını kapattım ve hızlı adımlarla merdivenleri inmeye başladım. Konuşmalıydım. Savaş birlikte konuşalım istemişti ama ben daha fazla yorulsun, yıpransın istemiyordum. Babamın onu terslemesi bir ihtimaldi ve Savaş'ın bu gibi bir durumda karşılık veremeyeceğini biliyordum. İçine de atsam istemedim. Önce ben konuşmalıydım. Sonra dilerse kendi tekrar anlatırdı söylemek istediklerini. Ayrıca onca yaşanılanlardan sonra bu konuşmayı ilk benden duyması gerekiyordu bence.

"Baba," dedim soluk soluğa merdivenleri inerek.

Tam kapıdan çıkarken duraksadı. Hafifçe arkasını dönüp bana baktığında, annem de tam olarak yanında duruyordu. "Sen erken uyanmışsın," dedi annem, merakla üzerimi inceleyerek. Evet, oldukça erken kalktığım hazırlanmış hâlimden de belliydi.

Annemden ziyade babama diktiğim bakışlarımla, "Çıkacağım," dedim. "Tarık'ın mekânını temizleyeceğiz ama onun öncesinde biraz konuşalım mı baba?" diye sordum yüzüne bakarak.

Yüzünde hiçbir ifade belirmeden tekrar arkasını döndüğünde ceketini giymiş, "hayır" anlamında ayakkabılarını da giymeye başlamıştı. "Sonra konuşuruz," dedi soğuk bir sesle yüzüme bakmadan. Boğazıma durdu tüm cesaretim, kelimelerim. Konuşmak istemiyordu.

"Baba, lütfen," dedim birkaç adım atarak. Daha fazla yakınlaşmaya cesaret edemedim. Ne kadar iyi bir iletişimimiz olsa da içimde-

ki korku, çekinmekten kaynaklıydı. “Şimdi konuşalım, ne olur,” diye tamamladım cümlemi küçük bir çocuk gibi mahzun bir sesle.

Kapıyı açacak olan eli benim ses tonuyla duraksadı ve olduğu yerde birkaç saniye kalıp, “Gülfem, biz o konuyu...” dedi imayla, ne konuşacağımı biliyormuş gibi. “Sonra konuşalım kızım.”

Gözlerimi anneme diktiğimde gözlerini kaçırması, kesinlikle annemin söylemiş olduğunu gösteriyordu. Benden önce mi anlatmıştı yani? Bozulmuş bir şekilde sesli bir soluk versem de şimdi sorun o değildi. “Baba, lütfen,” dedim bir adım daha atarak. “Ben şimdi konuşmak istiyorum. Gizlemek, saklamak istemiyorum. Bil istiyorum. Senden habersiz hareket etmek istemiyorum.”

“Gülfem, ben istemiyorum kızım,” dedi bir çırpıda, şok içinde kaldım. Bu kadar net bir tavır beklemiyordum. “Kızım” dedi sonunda bana mesafe koymamak adına ama tavrıyla birlikte kalbimi sıkıştırıyorlar gibi hissettim. Sanırım babamın onayı yoktu.

Birkaç saniye sessizlik olunca babamın eli tekrar kapı koluna uzandı ama içi rahat etmediğinden olsa gerek, bana doğru döndü. Göz göze geldiğimizde elimle sandalyeyi tuttum, birkaç saniye anneme bakıp tekrar babama döndüm. Konuya nasıl gireceğimi bilemeden çatallı bir sesle, “Baba...” dedim.

“Gülfem,” diyerek beni susturdu. Bir adım atmadı. Kapı girişinde durup ayaküstü bir konuşma yapmayı tercih etti. “Olanlardan haberi var,” dediğinde anneme baktım, tekrar gözlerini kaçırdı. “Bakma annene,” diyerek kendine çekti tekrar beni. “O söylemeseydi de ben şüpheleniyordum zaten. Bu eve ilk geldiğinde seninle ilgili hislerini söylediğinde ben o adama güvendim,” dedi babam samimiyetle. Oğlum dediği Savaş’tan, şimdi o adam diye bahsediyordu. “Ne oldu sonra?” diye sorduğunda gözlerimi kaçırdım. Elime bakıp parmaklarıyla oynamaya başladım. “Kaçırma gözlerini kızım. Hepimiz olanı biteni biliyoruz zaten,” derken sesi yumuşaktı fakat cümleleri soğuktu. “Gülfem, sen belki affetmişsindir ama ben o adama güvenemem bir daha kızım. Bu konuşmayı sen...”

“Baba,” diye sözünü kesip öne atıldım heyecanla. Savaş’tan haklı olarak bir konuşma beklemişti. Ben sadece ondan önce davranmıştım. Yoksa Savaş zaten konuşacaktı. Sorun buysa eğer, Savaş konuşacaktı. “Savaş seninle konuşacaktı. Ben ondan önce davrandım sa-

dece,” dedim heyecanla konuşmaya girerek. “Vallahi konuşacaktı.” Annem sessizce ikimizi dinliyor, müdahalede bulunmuyordu.

“Biliyorum,” dedi kafasını sallayarak. “Konuşur, eminim. O zaten doğrusuyla, yanlışıyla her şeyi konuşur. Yaptıklarının her zaman arkasında durur, pişmansa pişmanım der, değilse de sonuna kadar savunur. Ondan şüphem yok zaten ama ben bir konuşma istemiyorum,” dediğinde heyecanla kalkan omuzlarım çöktü ve ne yapacağımı bilmez bir hâlde kaldım. Çok keskin sınırlar çiziyordu babam. Biz çözmüştük problemlerimizi ama bizimle bitmediğini bir kez daha idrak ettim. Fakat bu sefer ben de emindim hislerimden, istediklerimden.

“Baba, ben Savaş'ı seviyorum,” dedim hiç düşünmeden yüzüne bakarak. “Senin yerin bende hep çok kıymetli. Amcamların çocuklarına olan baskıcı tutumuna kıyasla, sen hep bizim yanımızdaydın. Hep onlardan farklıydın, hep bizi destekledin. Ben seni her zaman yanımda hissettim baba,” dedim yüzüne bakarak. Sesim titredi, istemsizce mahzunlaştım. “Sen şimdi bana böyle karşı gibi...” dediğimde gözlerimi kaçırdım tekrar. Cümleyi tamamlamak bile zor geldi.

“Ben sana karşı değilim,” dedi babam hiç düşünmeden, gür bir sesle. “Ben hep senin yanındayım. Ömrümün sonuna kadar da olacağım. Ama Gülfem, o altı ayda yaşadıklarını sen yaşamadın sadece. Her gece ağlayarak uyuyakalışlarını duydum ben senin, gelip bir şey yapamadım. Senin canın acıdı, ben acısını alamadım. Savaş benim için eloğlu ama sen benim canımsın. Senin canın yandıysa benim canım çıktı...”

Haklıydı. Çokça. Hiçbir şeyi tek başıma yaşamamıştım. Anne ve baba olmak bu demektir sanırım. Senin duyduğun hislerin katbekat fazlasını yaşamak, hissetmek. Aslında anne baba olmak büyük delilik. Kesinlikle böyle düşününce akıl kârı değil gibi geliyor. Sevgisi de eminim bir o kadar güzeldir ama bazı şeyleri yaşamadan anlayamadığım noktalardan birindeydim sanırım şu an.

Babam kesin tavırlarını sürdürürken, konuşmanın sonunu daha kötü bir noktada bitirmemesi adına ben kararlılığımı sürdürmek istedim. “Baba, ben seviyorum,” dedim tekrar düşünmeden. “Seni ezip geçmek değil niyetim ama biz uzatmadan evlenmek istiyoruz.”

Bir anda ağızımdan çıkan sözlerle annemin, “Ne!” diye tepki vermesi bir oldu.

“Ben eminim,” dedim aynı tavrı sürdürerek. “Evlenmek istiyoruz uzatmadan. Seviyorum ben Savaş'ı.”

Babamın şaşkınlığı da en az anneminki kadardı. Sanırım bu kadar kısa bir sürede evlilikle karşılıklarına çıkacağını beklemiyorlardı. “Gülfem, hiç sırası değil kızım,” dedi babam derin bir soluk vererek. Şaşkınlığına ek, bir miktar bozulmuş hatta sanırım biraz da sinirlenmişti. “Bu öylece verebileceğin bir karar değil. Olmamalı. Madem siz barıştınız, seviyorsun. Tamam,” diyerek onayladı istemeye istemeye. Evet, istemediğini, kendisinin onay vermediğini yüzünden anlayabiliyordum. Babamı tanıyordum, anlıyordum. Benim için onay vermişti yine, zıt düşmemek için, ama hâlâ bir şeyler eksikti. “Düşünün taşının. Gerçekten bir şeylerden emin olup gelin karşımıza. Bu iş çocuk oynacağına dönmesin bir daha. Bu kadar kısa zamanda değil kızım. Oturun, konuşun, kesin olarak kararlarınızı verin. Aksi hâlde yıpranan bir tek sizler olmuyorsunuz.”

Arkasını dönüp kapıyı açtığımda ben de bir adım attım. “Baba,” dedim ama beni beklemeden kapıyı çekip çıktı. Güvenmiyordu. Haklı olarak güvenmiyordu ama ben emindim. Kendimden emindim, Savaş'tan emindim. Onun yaşadıklarını kimse bilmiyordu. Ben ki bu denli severken onu anlayamamıştım, başkalarının anlamasını da beklemek haksızlıktı ama seviyordum ve oldukça emindim.

“Ne demek evlenmek istiyoruz?” dedi annem, babamın ardından bana doğru yürüyerek.

“Anne gerçekten konuşmak istemiyorum,” deyip kapıya yöneldim. “Ben Savaş'ı seviyorum ve evlenmek istiyorum.” Ayakkabılarımı giyerken o da başımda dikiliyordu. “Bu kadar işte. Oldukça net,” dedim ayaklanıp kapıyı açarak. “Sonra görüşürüz, akşam geç gelirim. Tarık'ın mekânını temizleyeceğiz hep beraber.” Kapının kolundan tutarken konuşmak için ağzını aralamıştı fakat ben, “Gelinine selamını iletirim,” diyerek kapıyı çektim.

Seviyordum, istiyordum, evlenecektim. Kim ne derse desin, evlenecektim. Kendi kendime yürürken omuz silkip kafamda tekrarlardım bu cümleleri ve demir kapıyı açar açmaz duyduğum, “Mee!” sesiyle duraksadım. Gözlerim etrafı taradı. Zihnimi susturup sese odaklandım. Sokak oldukça boş, sabahın erken saatleri olmasından sebep bir miktar da soğuktu. Tekrar bir, “Mee!” sesiyle karşı bahçeye baktığımda, Savaşların bahçede bir kuzu gördüm. Evin yan tarafında

bir iple ağaca bağlanmış şekilde duruyordu. Meraktan dolayı hafifçe çatılan kaşlarımla bahçeye doğru ilerleyerek kuzuya doğru gittim. Korkuyla, "Mee!" deyip geri çekilirken olduğum yerde eğildim ve bağlı olduğu ipi çözerek gülümsedim.

"Sen nereden çıkun?" diye sordum, tekrar, "Mee!" diye karşılık verdi.

Elim tüylerinin arasında dolaşırken, "Kim getirdi seni buraya?" diye sordum tekrar. "Bak, bu evde etçil bir bey var," dedim gülererek. "Seni yer. Gerçi," deyip eve baktığımda, o da bana sokuluyordu gitgide. "Müğe de et sever. Ali amca ve Saliha teyze de sever. Sen burada kalarak onlar için potansiyel bir yemeksin, farkında mısın? Kim seni niye getirdi buraya?"

"Meee!" diyerek dibime girdiğinde başımı ona yasladım. Kocaman, siyah, zeytin gibi gözlere sahipti. Beyaz, yumuşak tüylerinin arasında dolanan parmaklarım ufak bir yerde siyahlık fark etti ve ben merakla o noktaya odaklandım. "İnanmıyorum," dedim heyecanla. "Benim de belimde lekem var. Senin de mi var?" diye sordum. Hatta sanki anlayabilecekmiş gibi heyecanla ayaklanarak, "Bak," deyip üzerimdeki bluzu bir miktar yukarı çekerek belimdeki ufak doğum lekesini meydana çıkardım. "Gördün mü, benim de oramda leke var."

"Mee!" diye karşılık verdi tekrar.

"Beni anlıyorsan bir daha meler misin?" diye sordum pozisyonumu bozmadan. Elim bluzumu kaldırmış bir vaziyette dikkatle ona bakarken konuşmaya devam ettim. "Hayır ben konuşmaya devam edebilirim ama eğer anlıyorsan uzun uzun konuşurum diye soruyorum. Hayvanların bizi anlayabildiğine inanıyorum. Anlıyor musun, lekeli?" Etrafa bakınmaya başlamasıyla, "Ay, kızdın mı yoksa?" diye sordum panikle. "Lekeli dedim ama adını bilmediğimden. İkimizde de doğum lekesi var ya hani. Ortak durumdan sebep. Yoksa sana hakaret etmek istemedim. Ben kimseye hakaret etmem zaten."

Beni anlayıp anlamadığına bile emin değildim ama konuşma ihtiyacı hissettim. İlk kez bana bakmayı etrafa bakmaya başlamışu çünkü. Gerçi benden zarar gelmeyeceğini anlayıp rahat tavrına geçmiş de olabilirdi. "Başka isimler de bulabiliriz sana," dedim konuşmaya devam ederek. "Pamuk falan. Belki senin bir adın da vardır, onu da bilemiyorum ama."

"Güzelim?" diye duyduğum sesle kafamı çevirdiğimde Savaş ile karşılaştım. Daha yeni kalkmış, esneyerek ellerini saçlarına atmıştı. Mahmur hâli öylesine güzeldi ki. Saçlarını karıştırıp daha da dağıtırken, elini belime dolayıp alınma bir öpücük bıraktı. Tebessüm ettim. "Ne konuşuyorsun sen kendi kendine?" diye sordu beni önüne alarak. "Ayrıca belini niye açtın?" diye ekledi.

Keyifle kollarının arasına yerleşirken, "Baksana," deyip kuzuyu gösterdim. "Sizin bahçedeydi, biz de demin karşılaştık. Sonra ben onda siyah bir leke gördüm. Benim de belimde ufak bir doğum lekesi var ya, onu gösteriyordum lekeliye." Bluzu tutan elimi oradan çekip açıkta kalan belimi kapattı. Kendi elini bluzun altına sokup o lekeli kısmı okşarken beni dinlemeye devam etti.

"Savaş," dedim göğsündeki kafamı ona doğru çevirerek. Çekilmiş gözleri, şişmiş dudakları öylesine iç çekilseydi ki... Cevap vermeden beni dinlemeye devam ederken, "Lekeli diyorum ben ona ama ayıp mu sence?" diye sordum samimi bir şekilde. "Adını bilmiyorum. Sen biliyor musun? Bir adı var mı?" Kafasını iki yana sallarken saçlarının arasına dayadı çenesini. Belimi saran ellerinin üstüne koydum ellerimi. "O zaman bir isim koyalım. Sanki lekeli böyle aşağılayıcı gibi oldu." Parmaklarıyla oynarken kuzuya bakmaya devam ettim. "Senin bir önerin var mı?"

Ben gerçekten ciddi bir soru sormuştum fakat o hiç düşünmeden, "Kavurma," dedi alaylı bir ifadeyle. "İsminin anlamını taşımalı, değil mi? Geleceğini ifade eden bir isim bence."

Ne demek kavurma! Ellerin üstüne sertliğine dikkat etmeyecek şekilde vurarak kollarının arasından çıktım. "Kavurma ne demek?" diye sordum hafif bir sitemle. Hiç komik değildi, hem de hiç. "Ben ciddi bir şey soruyorum sen dalga geçiyorsun."

"Dalga geçmemiştim aslında," derken ağaca doğru yaslandı ve beni izlemeye başladı.

Ben kuzuya doğru eğilip onu sevmeye devam ederken, "Gülfem," dedi Saliha teyze, Müge'yle birlikte evden çıkarak. "Hayırdır kızım, sabah sabah?"

Saliha teyze ve Ali amca, zaten barışacağımızı o gün hastanede anlamış, pansuman için sürekli olarak geldiğim için de Savaş barışık konuşması yaptığında bu durumumuzu çok da garipsememişlerdi. Onlar bizimkilere nazaran daha ılımlı yaklaşmıştı. Sevinmişler miydi

bilemiyorum ama babam gibi zamana bırakın tarzı bir tepki göstermemişlerdi.

"Ben evden çıkınca bu küçük kuzunun sesini duydum," deyip te bessüm ettim. "Sonra da burada buldum kendimi. Kuzu mu aldınız? Çok güzel."

"Hee, aldık," dedi Müge dalga geçer gibi. "Keseceğiz ama."

"Mee!" diye bana yaklaşan kuzunun titrediğini görebiliyordum. Lekeliye ben hariç herkes yemek gözüyle bakıyordu. Elbette titrerdi.

"Komik misin?" dedim gözlerimi kısarak. "Hayvan korkuyor, yapmayın böyle şakalar."

"Ne şakası kızım?" dedi Saliha teyze ciddi ciddi. "Keseceğiz biz onu bugün, fakir fukaraya dağıtacağız."

Duyduklarım karşısında gözlerim endişeyle büyürken, "Ne!" diye cırladım. "Ne demek keseceğiz?" Gözlerimi hepsinin üzerinde dolandırdım, hiçbiri ciddiyetini bozmadı. Dalga geçmiyordu kimse. Herkes ciddiydi.

"Keseceğiz," dedi Saliha teyze ciddiyetini bozmadan, buz gibi sesiyle. "O yüzden aldık. Besleyecek hâlimiz yok ya." Ciddiydi. Vallahi ciddiydi. Gözlerini et aşkı bürümüşçesine gaddardı. Ellerimi beyaz tüylü kuzunun boynuna dolayarak başımı sürttüm o yumuşaklığa.

O kadar güzeldi ki bu yumuşaklık hissi. O da onu sevmemden hiç rahatsız değilmiş gibi kıpırdamadan duruyordu. Onun tarafında benden başka kimse yoktu. "Bu yaptığınız canilik," dedim bir anda kafamı onlara doğru çevirerek. "Neden kesiyorsunuz bunu?" deyip tekrar o küçük, korkan, siyah, boncuk gözlerine baktım.

"Ali adamış," dedi Saliha teyze, gram vicdan barındırmayan sesiyle. Kaşlarım çatıldı. "Savaş'ın olaylarından sonra kan akıtalım dedi." Hayır, hayır. Bu mantıklı değildi. Pamuk gibi tüylerinin arasında gezdirirken elimi, onu okşamaya devam ettim.

Çatık kaşlarla Saliha teyzeye bakarken, "Ne alaka?" diye sordum. "Akmasın kan falan." Hepsi başımda ayakta dikilirken, ben o kuzuya sarılmış bir vaziyette yerde duruyordum. Elim çekersem alacaklar mış hissiyle kıpırdamadım bile hiç. Savaş hayli rahat bir şekilde elini cebine sokmuş benim bu hâlimi izlerken, dili dudaklarının üzerinde gezindi ve dudak kenarları hafifçe yukarı kıvrıldı. "Sen niye buna izin veriyorsun?" dedim sinirle. Onun aksine, hiç de güleç değildim. "Yazık değil mi bu hayvana?"

“Benim haberim yoktu yavrum,” dedi tek kaşı havalanırken. “Almışlar bir kere. Hadi gel, biz çıkalım. Tarık çoktan gitmiştir.” Elini bana doğru uzattı, daha çok sardım kollarımı kuzuya. Savaş da benden taraf değildi. Keseceklerdi. Kesin keseceklerdi. Kesmesinlerdi.

“Gelirler birazdan. Bırak artık şu hayvanı,” dedi Saliha teyze.

Korku dolu gözlerim hepsinin üzerinde gezindi. “Asla!” dedim yüksek bir çıkışla. “Kati surette beni kimse buradan kaldıramaz. Ben bu hayvanı kestirmem.”

“O hayvan adak ve kesilecek!” diye inatlaştu Saliha teyze. Nasıl bu kadar acımasızdı?

“Kestirmem!” diyerek ben de direttim.

“Kesilecek!”

İkimizin inatlaşmasını Müge de Savaş kadar keyifle izlerken abisine doğru yaslandı ve koluna girerek, “Başlasın gelin kaynana savaşları,” dedi. Savaş’ın bozmadığı pozisyonuyla gülümsemesi daha da genişledi. Müge eşlik etti. Bence hiç de komik değildi.

“Kesilmeyecek!” dedim tekrar omuz silkerek. “Vermiyorum, kesilmeyecek.” Kesilmesindi, ne olur kesilmesindi.

“Savaş,” dedi Saliha teyze sitemle ona doğru dönerek. “Bir şey söyle şuna. Babanlar gelecek birazdan. Çocuk oynacağına çevirdi.” Resmen beni oğluna şikâyet ediyordu. İyice sinirlendim.

“Saliha teyze,” dedim sinirle. “Ben Ali babamla konuşurum o anlar beni, kesmez.” O oğlunu bana karşı kullanıyorsa, ben de kocasını ona karşı kullanırdım. Hem Ali baba beni severdi. Kıyamazdı bana. Kesmezdi.

“Demek Ali baba?” dedi Saliha teyze kollarını birbirine dolayarak. Bozulmuş gibi bir hâli vardı. Onunla zıtlığı için miydi? “O Ali baba ama ben Saliha teyze...” diyerek bozulduğu şeyi dile getirdi.

Saliha teyzeye kişisel bir garezim yoktu fakat şu an sinirli olduğum gerçeğini de değiştirmezdi bu. Bu yaptığı doğru değildi. “Öyle,” dedim kaşlarım ciddiyetle havalanırken. “Biraz daha inatlaşmaya devam ettiğin takdirde, Saliha tezelikten Saliha Hanım’lığa geçecek ilişkimiz Saliha teyze, bilgin olsun.” Savaş’ın keyifle gülümsediğini görebiliyordum. Ona da kızgındım. Müdahale bile etmiyordu. Çatılmış kaşlarım üzerinde yer alsa da hiç bozmadı tavrını, gülmeye devam etti.

"Kesilecek o hayvan!" dedi Saliha teyze. Resmen inada bindirmiy-
ti. Başka bir şey değildi bu yaptığı. Sadece inattı. Sadece inat.

"Hayvan haklarını ararım. İhbar ederim sizi," diye tehdit ettim.
"Doluşurlar buraya. Bu kadın kestirecek bu hayvanı derim." Kollarım
iyice kuzuya dolandı. Vermeyecektim. Kesilmeyecekti. Gerekirse bu-
rada yatacaktım ama bu kuzu kesilmeyecekti.

"Aaa!" dedi Saliha teyze ciddiyetimi anlayıp panik yaparak. "Ü-
tüme iyilik sağlık! Kızım, sen çocuk musun? Adak o hayvan. Savaş"
dedi tekrar aramızdaki meseleye onu katarak. "Bir şey de şuna artık."

"Ararım," dedim Savaş'ı da karşıma alarak. "Kimse umurumda
olmaz, ararım." Göz göze geldiğimizde, onun gülümseyen ifadesine
karşı ben fazlaca ciddiydim.

Kafa sallarken, "Ararsın yavrum," diyerek onayladı beni. Kafa sal-
ladım ben de onunla birlikte. "Ama o bir adak," dediğinde açık ağız
karşımda olduğunu gösterdi. "Kesilmeden olmaz." Panik hâlim gü-
gide arttı. Hiçbir şey etki etmiyordu. Resmen kesilecekti. Gözlerim
dolmaya başladı. Buğulu bir görüntü oluştu karşımda. Kollarımın
arasında titreyen küçük bedenden bir ses çıktı, "Mee!" diye. O yumu-
şak tüyleri arasına yasladım başımı tekrar.

"Ne olur," dedim Savaş'ın yüzüne bakıp yumuşacık bir sesle. Beni
izledi, yüz ifadesi ciddileşti. "O daha çok küçük. İzin verme, kesme-
sinler." Birkaç saniye bakıp kalınca, "Lütfen," dedim tekrar. "Savaş,
o çok küçük. Hem ben ona isim bile verdim," derken bir damla yaş
döküldü gözümden istemsizce. "İsim verip sahiplenmişken, bir bağ
kurmuşken ben, siz onu nasıl kesip yiyebileceksiniz?"

Müge'yi kolundan çıkarıp bana doğru geldi, elimden tutarak aya-
ğa kaldırdı beni. Yüzümü elleri arasına alırken, "Güzelim, niye ağlı-
yorsun sen şimdi?" diye sordu. Parmakları o ılık yaşları yanaklarımın
üzerinde dağıtırken, gözlerimi kaçırarak omuz silktim.

Herkesin bu denli karşımda olmasını beklemiyordum. Hem de
böyle bir konuda. O bir candı ve ben onunla bir bağ kurup kesilme-
ni istemediğimi belirtmeme rağmen inatla karşımda duruyorlardı ve
ben kendimi çok çaresiz hissettim. "Küçücük o," dedim yüzüne ba-
karak. "Kesilmesin diyorum ama beni dinlemiyorsunuz. Koruyamı-
yorum ben onu baksana, keseceksiniz." Parmakları tekrar yumuşak
hareketlerle yüzümü okşarken buna tezat ciddi yüz ifadesi gerilme-
me sebep oluyordu.

“Tamam,” dedi aynı ciddiyetle. “Kesilmeyecek, ağlama.”

Kesilmeyecek demesiyle içimi kaplayan sıkıntı anında yok oldu ve “Gerçekten mi?” dedim burnumu çekerek. Kocaman bir gülümseme hâkim oldu suratıma. “Kesilmeyecek, değil mi?”

“Kesilmeyecek,” dedi tekrar. Parmaklarıyla burnumu sıkıştırırken, “Bakma bir daha öyle ıslak ıslak bana,” dediğinde, parmak uçlarımda yükselip kollarımı boynuna doladım sevinçle. Başım omuz boşluğunda kendine yer bulurken parmak uçlarımı sırtına bastırarak iyice tutundum ona.

“Teşekkür ederim sevgilim,” dedim içtenlikle. Kendimi o kadar çok kasmıştım ki, eli belimi kavradığında kendimi salarak rahatladığımı hissettim. Tüm yüklerimi almıştı yine bir anda; tek kelimesiyle, bir dokunuşuyla.

Omzunun rahatlığıyla kapanan gözlerim hafifçe aralanırken Saliha teyzeyle göz göze geldik. Benim gülümseyen yüzüme karşılık fazlaca bozulmuştu. “Tövbe tövbe,” deyip kafasını kenara çevirirken Müge kıkırdıyordu. “Ne olacak şimdi? Olacak iş mi bu?” diye sordu Saliha teyze bize bakmadan. Sarılıyorduk hâlbuki sadece, ayıp değildi ki. Fakat onun açısından öyle değildi sanırım bu durum.

Ellerimi boynundan çekerken Savaş beni yanına aldı. Eli belimdeki varlığını sürdürürken onun tişörtüne takılı kalan saçlarımı çektim. “Halledeceğim ben,” dedi Saliha teyzeye doğru konuşarak. “Nasıl halledeceksin?”

“Halledeceğim anne, uzatma,” dedi Savaş oldukça net bir ifadeyle. Kuzuya doğru bakıp tebessüm ederken onun kesilmemesinin rahatlığıyla daha fazla münakaşaya girmedim ben. Fakat Saliha teyze bu duruma fazlaca bozulmuş bir şekilde surat asarak eve doğru girdi. “Sen geç arabaya,” dedi Savaş, bana bakıp arabayı işaret ederek. “Ben telefon edip geliyorum. Müge, sen de,” deyip kuzuyu gösterdi. “Götür arkaya bağla bunu. Sonra,” dediğinde yüzüne baktım.

“Sonra?” dedim merakla. “Sonra ne yapacağız onu?”

“Bakacağız,” diye karşılık vererek, “Geç arabaya sen,” deyip son verdi konuşmaya. Öyle yaptım. Müge kuzuyu bahçeye götürürken ben arabaya bindim. O bahçede telefonla konuşurken ileri geri yürüyor, mimiksiz, ciddi bir yüz ifadesiyle konuşmaya devam ediyordu. Cama doğru ilerleyip tıkladığında birkaç saniye bekledi. Saliha teyze cama çıkıp tekrar geri girdikten sonra elindeki sigara paketini uzat-

tı. Arkama yaslanıp onu izlemeye devam ettim. Ara ara bana bakıp kontrol ediyor, gülümsüyor ve konuşmaya devam ediyordu.

Aniden kapımın açılmasıyla paniklemiş bir şekilde kaldım. Abim kolumdan tutmuş beni indirmeye çalışırken gülümseyen yüz ifadesinde kaybolmuş, sıcaktan terleyen ellerim buz kesmişti.

"A-abi..." dedim panikle.

"Ne işin var senin bunun arabasında?" Gözlerini kısmıştı. Sorduğu sorunun cevabını muhtemelen biliyordu fakat onaylatmak istiyor gibi bir hâli vardı.

"Abi, biz..." dediğimde kolumu tutan elini Savaş'ın eli tuttu ve abimi benden uzaklaştırdı.

İkisini de net olarak görebilmek için bir iki adım attığımda, "Hayırdır?" dedi Savaş göz kırıp kafasını iki yana sallayarak.

"Seninle bir derdim yok," diyerek kesti abim sözünü. "Kardeşimle konuşuyorum ben."

Abimin gözleri beni bulmuştu fakat Savaş buna izin vermeden tekrar odağı kendine çekti. "Senin sorunun tam olarak benimle," diye belirtti üstüne basa basa. "Hiçbir zaman Gülfem'i düşündüğünü sanmıyorum senin. Belki bizi ilk öğrendiğinde ama o kadar," diyerek net bir ifadeyle vurguladı. "Ondan sonrası tamamen ikimizle ilgiliydi."

Savaş'ın tüm ciddiyetine karşılık abimin tavrı dalga geçer gibiydi. Gülümsüyor ve sanki bile isteye Savaş'ı kışkırtmak istiyordu. "Sen kendini fazla büyütmüşsün Savaş," deyip kısa bir es verdi ve "Herkes gibi," diye tamamladı. Yaptığı ima o kadar belirgindi ki.

"Abi," deyip öne atıldığımda Müge de benimle birlikte öne çıktı. İkisi karşı karşıya, birbirlerine oldukça sinirlenmiş bir hâlde duruyorlardı. Konu uzamasın istedik ama onlar hiç de o niyette değildi.

"Levent, seni buraya bir yatırırım," derken Savaş'ın sesi gitgide artıyor, göğsü de sesiyle birlikte yükseliyordu. "Bir daha da zor kalkarsın."

Abim hâlâ kışkırtmak istercesine, "Yapsana," deyip güldü.

"Savaş," dedim koluna girip yüzüne bakarak. Bu konuşmayı illaki yapmamız gerekiyordu fakat şimdi mi yapmalıydık, onu bilmiyordum. Abimin Savaş'a olan tavrı değişmeyecek gibiydi.

"Levent abi," dedi Müge yumuşak bir dille. "Abi, iki taraf da çok yıprandı. Aileler olarak bizler de ama şimdi tekrar gerginlik yaratmanın hiç kimseye yararı yok. Onlar kararını ver..."

Müge cümlesini tamamlayamadan, abim ona baktı ve gözleri büyüdü. "Barıştılar yani?" dedi sinirle. "Bu ikisi barıştı, öyle mi?" Abim yine karşımızdaydı. Bizimkiler erken buldu. Abimin onay vermeyeceği de aşikârdı. İçimde oluşan buruklukla kalakaldım.

"Öyle amına koyayım!" dedi Savaş sinirle. Elimi tuttu, abimin gözüne sokmak ister gibi. "Barıştık. Hatta evleniyoruz, seni de düğüne bekliyoruz," dedi bir lütfümüştü gibi. Yüzüne yamuk, serseri bir gülümseme hâkimken abimin uyguladığı yöntemi uyguluyordu ona. Hem de oldukça sakın bir şekilde. "Büyüklük bende kalsın," diye tamamladı cümlesini, fakat abim Savaş kadar sakın kalamadı. Kışkırtma girişimini başarıyla tamamladı ve abimin eli anında havalandı. Savaş boştaki eliyle abimin elini yakaladıktan sonra benim elimi bırakarak tuttuğu eli savurdu ve üzerine yürüdü.

"Bu iki oldu Levent," dedi sinirle. Abim de onun üstüne doğru geliyordu ve aralarında bir iki adımlık mesafe kaldığında durdular. Savaş parmağını ona doğrultup salladı ve son kez ikaz etti. "Üçüncüsü olmaz. Üçüncüsünde hak hukuk saymam, seni oraya gömerim." Olay gitgide büyüyordu. Dönülmeyecek noktalara gelsinler istemiyordum.

"Abi, bak ben gerçekten..." deyip bir iki adım attım. Abim bana bakıp sinirle solurken konuşmaya devam ettim. "Seviyorum Savaş'ı. Ben onu dinledim. Hak verdim. Affettim. Sen de dinlersen..."

"Neyini dinleyeceğim lan ben bu herifin!" Sokakta sinirle bağırırken elini kolunu savuruyordu. "Evleniyormuşsunuz. İzin verirsem evlenirsiniz!"

"Bağırma lan sokak ortasında!" diyerek Savaş da ona bağırıyordu. Birkaç adım attı, dudaklarını dişleyerek kendini sakinleştirmeye çalıştı. Bu çabası abim için değil benim içindi, biliyorum. "Sikerim senin çenenin bağını! Sana mı soracağız lan biz ne halt edeceğimizi? Bana Gülfem'i düşünüyorum ayaklarını geç," dedi samimiyetine inanmayarak. "İzin istersem fikir belirtirsin. İzin vermiyormuş. Göt herif!" deyip kafasını savurdu. Savaş yumruklarını sıkıp derince soluklanırken abimin de ondan pek farkı yoktu.

"Abi bak, gerçekten dinlersen Savaş'ı..." diye yumuşak bir giriş yapmak istedim ama, "Gülfem," diye sözümü kesti Savaş. Kafasını hafifçe arkaya çevirdi. Yüksek başlayan ses tonu bana gelince normaleşti. "Arabaya bin güzelim, bir açıklama yapmana gerek yok."

Tekrar abime bakarak konuşmaya devam etti. "Anlayana sivrisine saz, anlamayana sazı soksan az. Barıştık, evleniyoruz. Yeterli. Başka bir şeye gerek yok." O sanki "anlayana sivrisine saz, anlamayana sazı davul zurna az" olacaktı ama konumuzun şu an bu olduğunu biliyordum.

"Savaş, sen de yeter," dediğimde susup hak verdi ya da beni bırakmamak adına arkasını döndü.

"Pişman olacaksın," dedi abim bana bakarak. Savaş yüzüme bakıp duraksadı. Aralarında mekik dokuyan gözlerim en son abime durdu. Öyle içten ve samimi baktı ki. Kendini değil beni düşünüyordu. Öyle hissettim.

"Etmem," dedi Savaş yüzüme bakarak gür bir sesle. Ona bakarken o da aynı içtenlikle, aynı samimiyetle bakıyordu.

"Yine bırakacak seni," dedi abim, tekrar ona baktım. "İlk zorluk görünce terk edecek seni. Çünkü o çabalamaktan falan anlamaz. Bırakır, terk eder. Öyle yapmadı mı? Gördük."

"Bırakmam," dedi Savaş kafasını iki yana sallayarak. "Yemin ederim bırakmam bir daha Gülfem." Yine bir yeminin arkasına sığındı. Aramızdaki o güven sorunu hâlâ ortadaydı ve Savaş da bunun farkındaydı. Ben ona ne kadar inansam da, anlasam da bir gün yine beni terk etme ihtimalini ben de aşamıyordum ama çabasını görebiliyordum. Sevgisinden emindim. Sevgimden de emindim. Umudla gözlerimin içine bakan bir adam vardı karşımda.

Yüzündeki o iz dikkatimi çekti tekrar. Eminim birçok insanın birçok iz vardı ve hepsinin hikâyesi farklıydı. Kimilerinininki çocuklu anılarından ibaretti, hatta belki gülerek hatırladıkları ufak tefek izlerdi; kimisinininki derince yarası olan, hatırlamak istemeyeceği kadar kötü sancılardan ibaretti. O yüzden bazı izler anı, bazı izler sancıydı. Bizimkisi ise anı olarak kalamayacak kadar sancılıydı. Tekrar bakışımda yaşanmışlıklar geçti gözümün önünden. Birçok şeyi hatırlarken, bana olan sevgisini de haykırıyordu. Ömrünü yoluma adanmışının kanıtı gibiydi belki de ve ben bu adama karşı bencil olamazdım. Bunları da yok sayamazdım. Başka biri tarafından bu denli sevilebilirdim miydi? Asla. Başka birini böyle sevebilir miydim? Hayır. Tam olarak burada bitiyordu zaten her şey. Sevgi iyileştiriyordu.

Yanına gidip elini tuttum ve abime bakıp, "Seviyorum," dedim bir tıf bir tebessümle, kafamı iki yana sallayarak. "Çok seviyorum." Elini

dudaklarının üzerine götürüp ufak bir öpücük bıraktığında şükreder gibi iç çekti Savaş. Onun terk etme ihtimali beni korkuturken, onda da aynı korku hâkimdi. Her şey çok tazeydi ve Savaş, vazgeçtim, yapamıyorum dersem diye korkuyordu. Bunu hissedebiliyordum.

"Pişman olacaksın," dedi tekrar abim, kafasını iki yana sallayarak. "Yazık ediyorsun kendine. Başka da bir şey demiyorum."

"Levent!" dedi Savaş bu sefer kafasını ona doğru çevirerek. Yüz ifadesi oldukça sertti. "Siktir olup gidiyor musun? Sikmemi mi bekliyorsun? Hayır, uzatırsan tam olarak o noktada bitecek çünkü."

"Levent abi, gel biz oturalım bahçede," diyen Müge, abimin koluna girdi. Abim ve Savaş bakışlarını birbirleri üzerinden çekmediler.

Abim kolunu geri çekti. "İşim var benim, başka bir gün otururuz," dedi soğuk bir sesle. Sonra da arkasını dönüp kendi arabasına yürümeye başladı.

Savaş o gidene kadar arkasından baktı, elimi de bir an olsun bırakmadı. "İt herif," diye homurdandı dudaklarını dişleyerek. "Ne ara böylesine düşman olduk ben anlamıyorum ki. Bu adam bu kadar mı nefret ediyormuş benden?" Yüzünü bana çevirdiğinde, sorusu da bana kaldı.

Dudak bükerek cevapsız bıraktım birkaç saniye. "Beni terk etmenden sebep sinirliydi zaten," deyip önüne geçtim ve yüzüne baktım. Savaş, abimden yana yaralıydı, hissediyordum. O gerçekten abime fazlaca değer veriyordu. "Bir de son dönemde olanlar..."

"Ne olmuş ki?" diye sordu Müge birden. Ben onun varlığını bile unutmuştum çoktan. Meraklı gözleri bizim üzerimizdeyken Savaş elimden tutup arabaya doğru çekti beni. Uyarı dolu bakışları beni bulduğunda, boşboğazlığımdan sebep dudaklarımla birbirine bastırıp sustum.

Benim kapımı açtı ve kendi tarafına yürürken, "Seni Serkan almaya gelecek," dedi Müge'ye bakarak. "Efsun'u da alırsınız geçerken. Ayrıca," deyip uyarı nitelikte kafasını salladı. "Üstüne vazife olmayan şeylere burnunu sokma." Hepimiz aynı yere gidiyorduk, Serkan niye gelecekti şimdi? Hep beraber giderdik.

"E bizimle gelselerdi," dediğimde, "Bizim işimiz var," diyerek kestirip attı. "Bir yere uğrayacağız önce seninle." Meraklı gözlerim üzerinde dolanırken, herkesin derdi farklıydı tabii diye düşündüm.

"Kaan," dedi Müge heyecanla. "Onu da alalım o zaman, değil mi? Senin arabanla gidiyoruz diye bir şey dememiştin ona."

Savaş arabanın üzerine dayadı kollarını ve gözlerini kısarak, "Ne münasebet!" dedi. "Öyle bir şey yok."

Müge'nin heyecanı bir anda yok olurken, gülen yüzü de düşmüştü. "Ama abi," dedi surat asarak. "Tarık abinin yeri çok uzak. Otobüslerde mahvolur çocuk."

Bu Savaş'ı mutlu ederdi. Bu detayı paylaşması gereksizdi. Tam da dediğim gibi oldu ve Savaş ciddi bir ifadeyle, "Bunun benim sorunum olduğunu sanmıyorum," dedi. "Hatta mümkünse gelmesin." Uzun süre sonra ilk kez yan yana geleceklerdi ve açıkçası ben de birbirlerine olan tavırlarını merak ediyordum. Savaş'ın problem ettiği şey okullarının olmasıydı. Şu an üniversiteye geçmişlerdi ve gayet de bir ilişki yaşayabilecek zamandalardı. O yüzden tavrımı ne denli değiştireceği konusunda merak içindeydim. Arabaya binecekken aniden duraksadı ve "Cüzdanımı alıp geliyorum," dedi. Kafamı sallayıp onay verdim, arabaya bindim. O eve doğru ilerledi.

Savaş'ın gitmesiyle Müge bana doğru yanaşarak kollarını arabanın açık olan camına dayadı. "Levent abi son dönemde ne yaşadı?" diye sordu merakla. Ah, Müge. O kadar her şeyin içindeydi ki.

"Müge," deyip gözlerimi devirdim. Şimdi hiçbir şey desem, inanmazdı. Efsun'la ilgili desem, gidince Efsun'a sorardı. Cevapsız bırakıp sana ne desem, orada konusu açılırsa yine Efsun'un haberi olurdu. "Abinle kavgaları falan. Bizim olaylarımız," diyerek yüzüne baktım. Terslemedim. İnansın diye sahici durmaya çalıştım. "Bunlar hep üst üste geldi ya, ondan bahsettik." İnanmıştı sanırım. Öyle gözüküyordu. Aklım hâlâ abim ve Savaş gerginliğinde kalsa da Müge konuyu uzatmasın diye değişmeye karar verdim. "Sen ne yapıyorsun?" diye sordum, aynı bir şey yokmuşçasına olan tavrımı sürdürerek. "Bir şeyler okuyorum diyordun."

"Ay Gülfem abla," diye heyecanla arabaya yasladığı ellerini çenesinin altına yerleştirdi. Tam olarak onun ilgisini çeken bir konuya giriş yaptığım belliydi. "Ben bir sürü hikâyeye sardım abla. Bir mafyalar var, of diyorum. Sonra ben internette bir araştırma yaptım. Mafya araştırması," dediğinde hafifçe kaşlarımı çattım ama yüz ifadesine gülmemek de imkânsızdı. Aptal âşıklar gibi sırtıyordu. Gözkapaklarında düştüğü sahneleri canlandırdığına yemin edebilirdim.

"Abla, bu mafyalar hep yaşlı ya," dediğinde suratı asıldı. "Çoğu da hapiste zaten. Sittin senede çıkamazlar. Bizim kitaplarda olanlar ülkeleri birbirine katıyor, önüne gelene sıkıyor, hiç tutuklanmıyorlar abla. Hepsi de genç ve yakışıklı. Ya bir tek mafyalar değil abla, katiller falan da çok yakışıklı."

"Müge," dedim şaşkınlıkla gözlerim büyürken. "Mafya mı aradın internette kendine?"

"Abla," derken beni ikna etmek ister gibi heyecanla konuşmaya başladı. "Öyle deme. Katiller yanlışlıkla katil olmuş, mafyalar da mecbur kalmış. Aile meseleleri, babadan kalma şeyler, kirli geçmişler... Mecburlardı, anlıyor musun? Mecburiyet... Aslında özünde hepsi çok iyi, hepsi çok yakışıklı, hepsi çok zengin..." İç çekti. "Hepsi çok düşülesi..." Öylesine gerçekmiş gibi konuşuyordu ki. O kadar kaptırmıştı ki kendini.

"Salak mısın?" diye sordum ciddiyetle.

"Sensin salak," diye karşılık verdi hiç beklemeden. "Sana ne benim zevklerimden?"

"Zevklerine karışmıyorum zaten," diyerek göz devirdim. "Bana ne, istediğini oku, sev ama internette de abuk sabuk aramalar yapıp başını belaya sokma. Çünkü bu gidişle mafya arıyorum diye ilan verecekmişsin gibi geliyor. Müstakbel kocamın senin saçma sapan arayışların yüzünden başının belaya girmesini istemiyorum."

Gözlerini kısarak, "Doğru," diye onayladı. Önüme dönerek Savaş'ın gelip gelmediğini kontrol ettim. "Benim zevklerim kitap karakterine düşmek, seninki müstakbel kocanla sevişmek. Kaybetmek istemezsin tabii yengeciğim, haklısın," deyince tekrar hızla kafamı ona doğru çevirip, "Ne?" diye cırladım.

Hâlâ o kendini beğenmiş yüz ifadesi hâkimken, "Adamın boynunu morartmışsın. İki gün önce ikiniz de sabaha karşı geldiniz. Ben salağım sanki," diye o konuşmasını sürdürürken ben kıpkırmızı kesildim.

"Müge, neler diyorsun sen?" dedim utançla. Sıcak bastı. Üzerimdekini çekiştirdim. Tenime doğru üflemeğe başladım.

"Olanı diyorum, ne diyeceğim," dedi ciddi bir yüz ifadesiyle. "Sürekli beni ezikleyip durmaktan vazgeç. Sanki sen çok düzgünmüşsün gibi. Sürekli bir beni terslemeler, bir şeyler. Seni severim ama bu beni itip kakacağın anlamına gelmiyor. Çocuk değilim ben artık. Sana

ne herim kimi, neyi sevdiğimden? Ben sana bir şey diyor muyum? Öylesine dolmuştu ki, resmen içindekileri kusuyordu bana. "Aksine, ben her yerde seni savunuyorum ama gördüğüm tavra bak." Ben onu bu kadar kırdığımı düşünmemiştim.

"Müge," dedim düşük bir sesle. "Sanırım aramızda bazı yanlış anlaşılmalarda oldu," deyip arabanın kapısını açtım inip daha rahat konuşmak için, ama o geri kapatıp ellerini tekrar kapıya yasladı. "Eğer ben seni kırdıysam..."

"Kırdın vallahi Gülfem abla. Sürekli yok sayıyorum ama tavırlarını düzeltmiyorsun. Abimi de Kaan konusunda senin doldurduğunu düşünüyorum artık," dediğinde şok olmuş gibi kaldım. Bu doğru değildi ki. Ben aksine hep Savaş ile bu konuyu konuşup onlardan yana olduğumu belirttim. Dışarıdan böyle mi gözüküyordu?

"Sana bizim şu tanışma işini konuş diyecektim abimle ama daha çok bozarsın gibi geliyor. Keşke Nazenin abla konuşayım dediğinde tamam deseydim. Şimdi sen abimi böyle doldururken biz nasıl Kaan ile bir araya geliriz, bilemiyorum."

"Saçmalama artık!" dedim yüksek bir çıkışla. Nazenin ne alakaydı

"Saçma, öyle mi?" derken kollarını birbirine doladı. Bana inanmadığını belirten bir yüz ifadesi takınırken, "Konuşacak mısın ya?" diye sordu.

Kafa salladım. "Konuşurum tabii, niye konuşmayayım?"

"Emin misin?" diye sordu tekrar aynı inanmayan ifadesiyle. "Söz ver doldurmadan konuşacağına." Bu kadar mı güvenmiyordu bana?

"Müge, niye doldurayım?" diye sordum şaşkınlıkla.

"Söz ver konuşacağına o zaman." Birkaç saniye duraksadık. Göz göze kaldık.

Pes etmiş hâlde duran, biliyordum dercesine kafasını sallayan Müge'ye, "Söz," dedim bir anda.

Bana baktı o ciddi ifadesiyle. Yavaş yavaş dudak kıvrımları yükselip gülümserken aniden kahkaha atmaya başladı. "Ay abla, nasıl da safsın," dedi yüzüme bakarak. "Ne kırılacağım ben sana. Olmayan mafya karakterler üzerinden ne güzel yürüyüp de söz aldım ama senden! Ne yapayım yahu ben mafyayı falan? Elimde olanı kaybetmemeyim diye garantiye aldım."

Arabanın içine baktım, hemen önümde duran çakmağı alıp onu fırlatırken, "Geri zekâlı!" diye bağırdım. "Kandırdın beni!"

Geri doğru kaçarak çakmaktan kurtulmuştu. "Tarık abinin yerinde görüşürüz yengeciğim," diye bağıırıp eve doğru ilerlerken, onunla eş zamanlı olarak Savaş da kapıdan çıktı. Yerdeki çakmağı eğilip aldı ve arabaya bindi.

"Ne oldu?" diye sordu çakmağı yerine koyarak.

"Senin bu kardeşin var ya, şeytana pabucunu ters giydirir!" dedim sinirle Müge'nin arkasından bakarak. "Siz var ya, yemin ederim bunun zekâsını hayırlı şeylere kullanın. Selçuk alsın bunu istihbarata falan soksun. Bunu harcamayın buralarda."

"Ne oldu?" diye sordu tekrar gülümseyerek. Nasıl diyeyim ben şimdi seni ikna etmek için beni kullanıyor diye? Diyemedim. Sustum.

"Yok bir şey," diye geçiştirdim. "Nereye gidiyoruz biz?"

Konuyu uzatmayıp arabayı çalıştırırken, "Otele," dedi, yüzüne bakmaya devam ettim. "Selçuk," dedi bana dönerek. "Selçuk ile konuşacağım birkaç şey var." Hâlâ yüzüne bakmaya devam edince, "Acil," diye belirtti. Kafa sallamakla yetindim ve önüme döndüm. Kapı koluna dayadığım kolumla yolculuğu sürdürürken bizimkileri düşündüm. Abimi düşündüm. Herkes o kadar gönülsüzdü ki. "Neyin var?" diye sorduğunda, kendimi ona doğru çevirdim. Savaş eliyle önüme gelen saçlarını geri attığında, "Abin mi?" diye sordu.

Bu sefer bedenimi ondan tarafa çevirdiğimde, "Bir tek o değil," diyerek girdim konuşmaya. Meraklı gözlerini üzerimde tutarken biçimli kaşları bir miktar çatıldı. Bir yola bakıyor, bir bana bakıp konuşmamı bekliyordu. Yüzümde olan elini avcuma alıp parmaklarıyla oynamaya başladım.

"Bizimkilerle konuştum sabah," dediğimde birkaç saniye duraksadı ama ses tonumun burukluğunu anlayıp elimi kavradı. Tek eliyle direksiyonu kontrol ederken, gözü de yoldaydı. Dudaklarının üzerine götürdüğü elime ufak bir öpücük bıraktı. Aslında sürekli yaptığı klasik bir hareketti ama şu hâli öylesine etkileyici geliyordu ki. Hele beni dinlerken dişlerinin dudaklarıyla oynaması...

"Ne diyorlar?" diye sordu, ben sessiz kalınca.

"Babam beklememiz gerektiğini söylüyor. Çocuk oyuncağı değilmiş. İyice düşünüp taşınıp karar vermeliymişiz." Gözlerimi kaçırarak düşük bir tonda konuşmaya devam ettim. "Ne olacak bilmiyorum," deyip sıkıntılı bir soluk verdiğimde yüzüne baktı. O da böyle olsun istemezdi. Benim üzülüyor oluşuma daha çok üzüldü.

"Baban da kendince haklı," dedi, babama hak vererek. "Gülfem, ailelerimizin çok zor toparlandığını biliyorum güzelim. Hiç değıle yüz yüze bakacak haldeler. Bir daha aynı şey olursa diye endişelenmeleri çok normal. Ben anlayabiliyorum." Gerçekten böyle mi düşünüyordu? Ben üzülüyorum diye mi sakin kalmaya çalışıyordu, anlamadım. "Kolay olmayacağını biliyordum ben zaten. Ben de konuşacağım babanla. Bir şekilde halledeceğiz. Gerekirse bekleriz biraz da..."

"Hayır," deyip sözünü kestim aniden. "Savaş, ben beklemek istemiyorum. Sürekli bir sorun çıkıyor, inan yoruldu. Al sen gün," dedim tekrar ani bir kararla. Ciddiliğimi sorgular gibi baktı. "Al," dedim tekrar net bir tavırla. "En yakın ne zamanaysa al. Söyleriz tekrar. Kabul edecekler, ne yapacaklar ki?" diye sordum sanki cevabı ondaymış gibi. "Ciddi olduğumuzu anlarlar hem belki böylece. Çocuk oynacağı olmadığını idrak ederler."

"Gülfem," diyerek bana baktığında, parmaklarımı dudaklarının üzerinde oynattım.

"Al," dedim hiç düşünmeden. "Ben beklemek istemiyorum. En yakın ne zamansa o zamana al."

Arabadan indiğimizde, Selçuk kapının önünde bir şeyler boyuyor, Leyla abla da çöpleri topluyordu. Kapıdan girer girmez, "Gülfem," diye şaşkınlıkla kalan Leyla ablaya tebessüm ettim. Ne işin var burada dercesine bakışlarıyla Serkan da bize döndü.

"Savaş, Serkan ile bir şey konuşacakmış," dedim açıklama yaparak Serkan onu bekliyor olacak ki hiç şaşırmadı. Serkan elindeki boyaları havluya silerken, "Geçin güzelim siz içeri," deyip elini belimden çekerek Serkan'a doğru ilerledi Savaş. "Çağırırım ben seni." Özel bir şey konuşacaklardı sanırım. İşle ilgili. Bana gelen o videoyla ilgili belki de. Savaş'a o konuyu birkaç kez açmama rağmen beni dâhil etmemiş, araştırdıklarını söylemişti. Ben de ısrar etmedim. O ne derse öyle olacaktı bu konularda. Onun işlerine müdahale etmeyecektim. Leyla ablayla içeri girip kendime çay doldururken, Leyla abla da yorulmuş bir vaziyette sandalyeye oturdu. Camdan dışarı baktım.

Savaş bacak bacak üstüne atmış sigarasını içerken, kolunu da yan taraftaki sandalyeye atmıştı. Derince bir sohbet içerisindelerdi. Sa-

vaş dikkatle Serkan'ı dinlerken ara ara elini sakallarında dolandırıyor. Eskisinden daha sık yapıyordu bu hareketi.

"Neyin var senin?" diye sordu Leyla abla, beni daldığım noktadan çekerek.

Kafamı iki yana sallarken, "Hiç," deyip kestirip attım ve karşılarındaki sandalyeye oturdum. "Siz ne yapıyordunuz? Hadi Serkan tüm gün buralarda oyalanıyor da sen? Çok erken gelmişsin."

"Ay erken geleyim, erken giderim dedim," deyip ellerini geri doğru attı. "Kimse yok zaten bugün. Emel Hanım da kursta. Serkan yemeğe giderken seni bırakırım dedi. Sohbet muhabbet, birlikte vakit geçiriyorduk. Ay kız, bu Serkan var ya," dedi heyecanla konuşmaya girerek. Camdan bakıp, gelip gelmediğini kontrol etti. Hâlâ oturup konuşmaya devam ediyorlardı. "Neler çekmiş neler..." diyerek kafasını iki yana salladı. "Aramızda kalsın ama sen şey yapma," diye tembihledi. Ah, herkese aynısını yapacaktı, böylelikle hiç kimsenin arasında kalmayacaktı ama ben kendi adıma kafa salladım. "Kız, bu yetimhanede büyümüş ya. Buna orada hep şiddet uygulamışlar," diyerek dudaklarını büktü.

"Yaa," dedim şaşkınlıkla.

"Tabü," diyerek kafasını salladı. "Yavrum, küçükken ne çekmiş. Dayak yiyip yiyip yatakta anne diye iki büklüm ağlamış." İçim sızladı. Küçük bir çocuk hayal ettim yatağında, gece yarısı "anne" diye ağlayan, ama kimsesi olmayan.

Camdan bakıp tekrar Leyla ablaya döndüm. "Annesi, babası neredeymiş? Benim çok bilgim yok."

"Babası annesini öldürmüş," dediğinde tüylerim ürperdi. "Kendi de hapishaneye düşmüş. Sonra bu yavrumu da almışlar işte." Benim hayal edemeyeceğim şeyleri Selçuk yaşamıştı. Bu acı tarifsizdi. Benim dinlemeye, duymaya, hayal etmeye içim el vermezken, o yaşamıştı.

"Kimsesi yok muymuş, Leyla abla?" diye sordum merakla. "Akra-bası, ona sahip çıkacak birileri?"

"İstememişler," dediğinde bir yük daha bindi üzerime sanki. Onun kimsesizliği, sahiplenilmeyişi benim yüreğimi burktu. Daha fazlasını dinlemeye gönlüm el vermedi. Elimdeki çayı bile içmeden yere bıraktım. Boğazıma durdu her şey.

"Peki biri olmamış mı hayatında? Kendi ailesini kurmak istememiş mi?"

"Yok, olmamış," dedi net bir ifadeyle. Aylardır çalıştığım adam hakkında hiçbir şey bilmiyordum. "Zaten bu iş güç deyip gezmiş bir pehiz. Kimseyi almamış hayatına. Öyle tek tabanca takılmış hey. Bu kadar çok şeyi nasıl biliyordu böyle?"

"İyi de," deyip tekrar kontrol ettim onları ve konuşmaya devam ettim. "Sen nasıl biliyorsun bu kadar şeyi?" diye sordum şaşkınlıkla. "Bu adam bunları sana nasıl anlattı?"

Elleri iki yandan hâlâ kafasının arkasındayken ayaklarıyla sadahyeyi bir kaldırıyor, bir indiriyor, rahat bir şekilde oturuyordu kâşında. "Anlatıyor vallahi," dedi aynı rahat konuşmasını sürdürerek. "Kimse sormamış ki adama. Konuşunca, sorunca anlatıyor. Gizleniyor." Kendimden utandım o an. Aylardır çalıştığım kişi, arkadaş olup yeri gelip sorunlarını paylaştığım, bu süreçte beni defalarca hasaneyeye taşıyan adam hakkında hiçbir şey sormamıştım ben. Basit soruları bile sormamış, Selçuk'a karşı hep bencil davranmıştım. "Hata bakır galiba."

"Yuh!" dedim gözlerimi büyüterek. Yüzünde kocaman bir sırıtma varken konu bir anda nasıl buraya geldi anlamadım. "Onu da anlatmamıştır," dedim net bir ifadeyle. Yani öyle umdum.

"Yok canım," diyerek kaşlarını kaldırdı. "O kadarını demedi, ben de sormam ama öyle, belli. Anlarım ben."

"Ay nereden belli Leyla abla?" dedim gözlerimi kısarak. "Abartma sen de. Nereden anlayacaksın adamın özel hayatını?"

"Ya sen bana baksana," deyip kendinden emin bir duruş sergiledi. "Ben," dedi kendini göstererek. "Leyla ablan bir şey diyorsa biliyordur. Gör bak, çıkar bir gün ortaya. O zaman dersin yine Leyla abla dediymiş diye." Bunu da bilirse, bundan sonra sürekli olarak uğrak noktam Leyla abla olacaktı zaten. Gerçi bunu bizim öğrenme ihtimalimiz muhtemelen hiç yoktu. "Sen ne yaptın?" diye sordu göz kırparak. "Mahir'den haber var mı?" Savaş'ı kontrol ettiğimde yüz ifadesi oldukça ciddileşmiş, Selçuk'a ters ters bakıyordu. Sanırım işle ilgili bazı sorunlar vardı.

"Vallahi Mahir beni engellemiş her yerden," dediğimde kahkaha attı.

"Helal olsun bizim damada," diyerek alkış tuttuğunda gözlerimi devirdim.

"Abime de barıştığımızı söylememiş. Hayret ettim."

“E götü yememiştir,” dedi gülerek. “Bilir çünkü derse Savaş'ın döveceğini.” Öyleydi, evet. Kesinlikle Savaş bir daha döverdi. “E abin ne dedi?” diye sorduğunda sıkıntılı bir soluk verdim. “Aynı, hâlâ bize karşı tepkili. Bir tek o değil, evdekiler de karşı bize.”

“Boş ver,” dedi Leyla abla umursamaz bir hâlde elini sallayarak. “Kaçarak evlen.” Ne demek kaçarak evlen? Ne biçim akullardı bunlar? Alaycı ifadesi karşısında bozulduğumda, “Ne var?” diyerek kafasını iki yana salladı. “Dalyan gibi adam.” Öyleydi ama böyle de akıl verilmezdi.

“Sen Selçuk için etli güveç mi yaptın?” diyen bir ses duydum. Savaş'a ait, oldukça soğuk ve bir miktar sinirli bir ses. Kafamı hafifçe geri çevirdiğimde Savaş'ı birkaç adım arkamda, kaşları çatık bir şekilde bana bakarken buldum. Savaş'ın gözleri kısa bir an Leyla ablayı bulduğunda anlamış gibi ayaklandı ve sessizce odadan uzaklaşırken kapıyı çekip çıktı. Evet, bir kere annem yapmıştı ve ben de iş yerine götürmüştüm ama bu konu nereden çıktı, anlayamadım.

Ayaklanıp ona dönerek, “Ne alaka şimdi?” diye sordum kaşlarını çatarak. Kendimi ona çevirmemle birlikte gözleri doğrudan göğüslerimi buldu ve bana doğru o ciddi yüz ifadesini bozmadan yürüdü. O kadar dikkatli baktı ki, kendimi kontrol etme ihtiyacı hissettim. Onun baktığı kısma baktığımda, penye bluzun göğüs kısmının epey aşağıya indiğini gördüm. Bana doğru yaklaştı, dibimde durdu ve gözlerimin içine baktı. Parmakları omzumdaki o ince askıların arasından geçip bluzumu yukarı doğru çekerken, dekolteyi komple kapatmıştı.

“Alakasını siktir et,” dedi aynı ciddi ifadesiyle. “Ballandıra ballandıra anlatıyor. Sen kendin, bile isteye, benim sevdiğim yemeği mi yaptın başka bir herife? Benim yemeğimi,” diye belirtti tekrar. “Sen!” diye vurgularken kaşları çatıldı. “Başkası için mi yaptın?”

Tek kaşım havalandı, bir adım geri gittim ve alttan tuttuğum bluzu tekrar aşağıya çekerek gülümsedim. Ona yapmadığım o yemeği bir başkası için yapmış olma ihtimalim bile sinirlendirmişti onu ve muallakta bırakmak hoşuma giderdi. “Yaptıysam,” dedim düz bir sesle yüzüne bakarak. “Ne olacak?” Kaşları çatıldı hafifçe. Konuşmaya devam ettim. “Hatta bir kere daha mı yapsam?” dedim alayla. Kaybolmayan gülüşümle, göz kırıp kafamı iki yana salladığımda, aslında o cevabını çoktan almıştı. Yine de onu sinir etmek istememi hoş karşılamadığı, hâlâ ciddi olan o yüz ifadesinden belliydi.

"Elbette yap güzelim," derken elleri tekrar omzumdaki askılarına buldu. Elinin tersini omuzlarıma sürtüp parmaklarını askılara arasından geçirdi ve yukarı doğru çekti bluzu. "Ama o yemek sadece bana," diye tamamladı. Dekoltem kapandığında parmakları omuzlarımdaki varlığını sürdürmeye devam etti. "Gerçekten Gülfem," dedi derin bir nefes alarak. O ciddi ifadesiyle bana biraz daha sokuldu, eği omuzlarımla okşadı. "Tam bir şeyleri yoluna koymuşken," deyip kulağıma doğru eğildi. Güçlü nefesi dolandı tenimde. "Dinden imandan çıkmamı emin ol istemezsin."

O kafasını benden çekmeden önce, ben de onun kulağına yaklaşıp, "Belki isterim," diye mırıldandım. Parmaklarım saç diplerinde dolandı. "Ben senin deli hâllerine de bayılıyorum." Fısıltı şeklinde nefesimi bıraktım boynuna. Sınırdan hızla seğiren göğüs kasları duruldu. Ben elimi ensesinden omuzlarına indirirken, o da benim omuzlarımdan açık olan göğüslerime indirdi elini. Tebessüm ettirdi bu durum bana. Ben ne yaparsam onu yapıyordu. Bu oyun hâlâ sürüyordu.

"Ben sana hep deliyim, sana hep vurgun, hep tutsak..." Parmaklarının tersi göğüslerimin arasında düz bir çizgi çizerken, "Hep yarığın," diye tamamladı cümlesini. Parmaklarıyla bluzumun ucunu yavaşça tutup avcunun arasına doladı ve hızla kendine çektiğinde dudaklarımız birbirine çarptı.

Hemen kendimi geri çekerek, "Olmaz," deyip gülümsedim. O da gülümsedi. Hem de çatık kaşlarla. Bu hâli de çokça güzeldi. Muhtemelen içeride birileri var diye söylediğimi sanıyordu ama konu o değildi. "Bakma öyle," dedim, kafamı iki yana sallayıp hâlâ gülmeye devam ederek. Gözleri hayranlıkla kâküllerimde dolandı. "Evlenden olmaz artık," deyip kafamı yana çevirdiğimde, "Öyle mi küçük hanım?" diye sordu. Omuzlarımla yukarı çekerek çocuksu bir tavırla, "Öyle," dedim ve ellerimi boynuna dolayarak burnumu göğsüne değdirdim. Eli belimi sardı. Kolları arasında iki yana kıvrılırken kokusunu soluklandım iyice. "Bekleyebiliriz diye düşünüyorum. Bekleyelim bence," deyip ona sürtünürken, burnum da göğsünden yukarı, o çok beğendiğim âdemelmasına doğru yol aldı. Tam dokunacakken kendini geri çeken ise Savaş oldu.

"Olmaz," dedi kafasını iki yana sallayarak. Kaşlarımı çatıttım. "Bakma öyle," deyip kahkaha attı. Sesi odada yankılandı. "Evlene-

ne kadar bekleyebiliriz diye düşünüyorum. Bekleyelim bence," deyip yine beni benim cümlelerimle vurdu.

"Ama bu haksızlık," diyerek göğsüne vurdum hafif bir sitemle. "Ben bu oyunu hiç sevmedim." O ise hayli keyifliydi bu durumdan.

"Tabii," diyerek gülümserken konuşmaya devam etti. "Savaş zamanında hep alttan aldığı için zor geldi şimdi sana. Ben asıl seni o yemeğin ödeşmesinde göreceğim." Nasıl yani, o da başkasına mı yemek yapacaktı? Ama bu haksızlıktı. Ben yapmamıştım ki zaten.

"Başka bir kadına mı yemek yapacaksın?" diyerek sesimi bir miktar yükselttiğimde, bilmem anlamında dudak büktü. Bu doğru değildi. Ben yapmış olsam bile onun inat uğruna yapması hiç doğru değildi ve bu durum beni fazlaca sinirlendirdi. "Sen gerçekten pislik herifin tekisin!" diyerek kollarının arasından çıkmaya yeltendim, bir anda beni kucakladı. Ellerinin biri bacaklarımın altından geçerken diğeri belimden kavradı. "Git!" diyerek ittim göğsünden ama bırakmadı. Daha çok kahkaha attı. Sinirim bozuldu. "Git yemek yap sen kime yapacaksın. Bu yaptığın çok yanlış. Böyle tehdit edemezsin sen beni!"

Duymazlıktan geldi sanki, umursamadı. Kapıya doğru ilerlerken yan tarafta dolapta duran sarı boya kabına daldırdım elimi ve bir anda alınına sürdüm. "Duydun mu beni?" diye sordum ardından. Alnunda sarı boya birikintisini görünce gülmemek imkânsızdı. Dudak kıvrımlarım istemsizce yükseldi. Hiç de sinirli gözüküyordum şu an, eminim. Duraksadı. Kaşları çatıldı. Kafasını eğip belimi tutan eliyle boyalı kısmı sildikten sonra, alnunda kalan kısmı da bir anda bana yanaşarak burnuma değdirdi. Şimdi benim de burnum sapsarıydı. "Ya Savaş!" diye homurdanırken elimle burnumu silmeye çalıştım. Eminim çıkmamıştı ve palyaço gibi gözüküyordum.

"Ne Savaş?" diye gülerken burnuma bakıyor oluşu da bunun kanıtı gibiydi. Bu sefer sitem de edemedim. Karşılıklı yapmıştık ve ne yalan söyleyeyim, bence ikimiz de komik duruyorduk. Odadan çıkıp merdivenlere doğru ilerlerken omzuna tutunan ellerimle boynuna yanaşım. Selçuk bizi bu hâlde, beni onun kucağında görünce kafasını anında çevirdi başka tarafa, utandım. Hatta bununla kalmayıp binadan çıktı.

"Nereye gidiyoruz?" diyerek çırpınırken, ayaklarımla onun bacaklarına vuruyordum. "Bırak beni!" Sitemim sahteydi. O da bunun farkındaydı ama çokça eğleneliydi. Kocaman bedeni arasında kü-

çocuk kalmış vücudum ve kokusunun verdiği güven hissi... Boşuna olan çırpınışlarım, ama bundan zevk alışlarım...

Bu hâllerime kahkaha atarken, "Çocuk gibisin," diyerek dalga geçti benimle.

Tırnaklarımı tişörtünün üzerinden tenine baturdım. "Senin çocuk dediğin sana çocuk doğurur, haberin var mı?" dedim yüzüne bakarak. "Nerem çocukmuş benim? İşine gelmeyince hemen çocuk gibisin. Haklısın demiyorsun da."

"Haklısın," diyerek belimi saran elini karnımın üzerinde dolandırdı. Bluzumun altından geçen parmakları çıplak karnımı okşadı. Boyalı elleri ikimizde de yer alan o sarılığı karnımın üzerine de bırakmıştı. Yakın mesafede göz göze geldik. Gülen yüzü anında ciddileşti ve net bir ifade kullandı. "Canımı canına katmak istediğim bir gerçek ve ben bunu son zamanlarda, bencilce davranarak fazlaca istiyorum." Duraksadım. Kurumuş dudaklarım aralandı. Ne diyeceğimi bilemedim. O merdivenleri tek tek çıktı, ben öylece bakakaldım. Ben cevap vermedim, o da devam etmedi zaten. Muhtemelen bir cevap beklemiyordu. Sadece kendi istediği şeyi dile getirmişti. Babalık ona çok yakışır, eminim. Çok da iyi bir baba olurdu, ama biz buna böyle bir dönemde hazır değildik. O yüzden sessiz kalmayı tercih ettim. Dudaklarıma gelen saçlarımı elimle çektikten sonra, son basamağı çıktık ve beni kollarının arasından indirdi.

Önümde kapalı bir kapı varken, o da tam arkamda duruyordu. "Niye geldik buraya?" diye sordum, kafamı ona doğru çevirerek.

"Açsana," diyerek kapıyı işaret etti. Hiç düşünmeden elimi kapı koluna attım ve açtım. Karşılaştığım şeyle bir an şok olup kalsam da ilk şaşkınlığı atıp odaya girdim. Birkaç küçük adım atıp duvarın önünde durdum. Peşimden gelen Savaş'ın adımlarını hissedebiliyordum.

"Kapadokya'da, balonda sana söylediklerimi hatırlıyor musun?" diye sordu. Heyecandan kalbim yerinden çıkacak gibi atarken duvarda çizili olan resme baktım. Yükseklerde rengârenk bir balon. Siyah saçlı, uzun boylu, yapılı bir adam. Kahverengi saçları olan, adamın kolları arasında kaybolmuş zayıf bir kadın.

"Kim..." dedim kekeleyerek. "Kim yaptı bunu?" Heyecandan elimi ağızıma kapatıp Savaş'a döndüğümde tekrar duvara baktım.

"Selçuk ile beraber yaptık," derken oldukça düşük bir ton kullandı. "Yani o yaptı," dedi itiraf ederek. "Ben öylece dikildim yanında."

Birkaç saniye sustu. Duvarı izledim. "Hatırladın mı o anı?" diye sordu tekrar.

Unutmam ne mümkünü. Sırtım ona dönüktü ama olumlu anlamda kafa salladım. Zihnim o anlara gitti.

Tüm şehir gözlerimizin önünde serili vaziyetteyken kafamı göğsüne yasladı ve belime doladığı elleriyle birlikte, "Sabahları ayrı güzelsin," dedi tok bir sesle.

Resimdeki kadın, adamın kollarının arasındaydı. Adamın elleri, kadının beline sarılı vaziyetteydi. Yeni doğan güneş ışıkları yüzlerine vuruyordu. Baktıkça heyecanım bir kat daha arttı.

İçimi ısıtan cümlesi karşısında dudaklarımı yalayarak tebessüm ederken beni saran kollarının üzerini sıkıca tuttum. Islak bıraktığım dudaklarımı rüzgâr yalayıp geçti. "Öyle miyim?" diye sordum nazlı bir edayla.

Resimdeki kadın, adamın ellerinin üzerine koymuştu ellerini. Saçları bir miktar havalanmış, adamın yüzüne, omuzlarına çarpmış uçuyordu. Detaylıca hatırladıkça ve o anları karşımda gördükçe ellerim titremeye başladı.

Bedenimi onun çelik gibi gövdesine yasladığımda, ne kadar yüksekte olursak olalım güvendeymişim hissi veriyordu bana. Nazlı tavrım hoşuna gitmiş olacak ki sesli bir şekilde gülümsedi. Gülümseyince hareketlenen göğsünün hareketini hissettim ve ona bu kadar yakın olmak beni fazlasıyla keyiflendirdi. "Öylesin," dedi beni daha da mest etmek ister gibi. "Efsunlu gibisin, senin her hâlin ayrı bir etki bırakıyor bende."

Adam gülümsüyordu. Her şey aynıydı, her şey. Biz vardık orada. O anlar vardı. Şaşkınlıkla dudaklarım aralandı, göz bebeklerim büyüdü. Tüm detayları incelemeye başladım.

Sözleri beni mayıştıran kendimden geçirirken, göğsüne sürtünerek omzundan tarafa yasladım başımı. Dudakları saçlarımla arasında beni etkisi altında bırakacak ufak hamleler yaparak, konuşmaya devam etti. "Seni kollarımın arasına alıp böyle kalma isteğim hiç bitmiyor. Sanırım benimle evlenmen gerek."

Kadının başı, adamın omzundaydı. Adamın çene kısmı, kadının başının hemen üzerindeydi. Saçlarının arasında kendine yer edinmiş, varla yok arası gülümseyen bir adam, kendini teslim etmiş bir

kadın. İkisi de fazlaca mutlu. O anlar duvarda can bulmuştu resmen ve bu beni heyecandan öldürecek gibiydi.

"Savaş," deyip arkamı döndüğümde, diz çökmüş bir adam gördüm karşımda, nefes alışverişim hızlandı. Bir şokla daha kaldım öylece. Elinde kocaman bir taşı olan yüzükle karşımda diz çökmüştü. "Ne yapıyorsun sen?" diye sordum titrek bir sesle. Aslında gayet açıkta yaptığı şey fakat ben heyecandan ne elimi kolumu koyacak bir yer bulabilmişim ne de söylediklerimin bilincindeydim. Titriyordum sadece. Avuçlarım terlemişti. Parmaklarımı kendi avuç içime basturdum.

"Güzelim," deyip hafifçe gülümserken, ben gülümsemediğimi fark ettim. O kadar heyecanlıydım ki. O gülümsüyordu fakat ben gülümsemiyordum. Mutluydum hâlbuki. Hem de çok fazla. "Çocuklarımız bir gün evlenme teklifimizi sorduğunda ne diyeceğiz? Yavrum, tam olarak ben anneni..."

Ona doğru hızlı adımlar atıp bir anda terli avuçlarımı dudaklarına kapattım. "Sus," dedim heyecanla gülümseyerek. "Böyle bir anı edepsiz kelimelerle bozma."

Yavaşça ellerimi geri çektiğimde kahkaha attı. "Peki," dedi koca bir sırtmayla. Öylesine güzel gülüyordu ki. Öylesine mutluydu ki. Göz bebeklerinde görebiliyordum heyecanını. Her anından ben geçiyordum. Biz geçiyorduk. "O gün söylediğim sözlerde hiç olmadığım kadar ciddiydim," diyerek tekrar ciddi bir ifadeye büründü. Bir iki adım geri attım ve kalp atışlarımın sesini duyabilecek kadar heyecanla onu dinlemeye devam ettim. Kalp atışlarım bedenime yansıyor, göğsümü titretiyordu. "Hâlâ aynı düşüncelere sahibim fakat bu sefer öncekinden daha heyecanlı, daha tutkulu, hatta daha sabırsız bir adam olarak." Nefes alışlarım hızlandı. "Ben artık seninle aynı sabaha uyanmak istiyorum. Hiç istemediğim kadar. Her sabah seninle aynı yastıkta, aynı sabaha uyanmak..." dedi gözlerimin içine bakarak. "Bundan daha büyük ne var?" Birkaç saniye duraksayıp konuşmaya devam etti. "Tüm mutluluklar, tüm güzellikler seninle gelsin. Tüm kötülükler, tüm zorluklar seninleyken olsun. Hepsiyle başa çıkmaya hazırım. Sadece sen ol." Her bir kelimesi ruhumun en derinliklerine işliyordu. Ayağa kalktı ve bana yaklaştı. Kalbim mümkünmüş gibi biraz daha hızlı çarptı. "Güzelim," diyerek elini yüzüme attığında, saçlarımla birlikte tenimi okşadı. "Seni ölesiye seviyorum." Birkaç saniye gözlerimi kapadım.

Kalbe huzur veren bir cümle, bir kelime, bir dokunuş. İyi geldiğini hissetmiş gibi birkaç saniye sıcak nefesini yüzüme bırakırken, usul usul dolandı parmakları yüzümde ve konuşmaya devam etti. "Sen, dünüm, bugünüm ve ömrümün diğer tüm yarınlarında," deyip elimi tuttu ve kendi şakağına dayadı. Parmak uçlarım pürüzsüz tenine dokundu, ardından kalbinin üzerine koydu elimi. "Hep buralardaydın, buralardasın, buralarda olacaksın. En kuytuarımda yalnızca sen, senin adın. İki hece, tek kelime," diyerek vurguladı. "Bir tek sen..." Benim için atan kalbi avuçlarımdaydı. Zihni de, kalbi de benimle doluydu. Tıpkı benimkiler gibi, sadece onunki çokça eskiye dayanıyordu. "Seni kollarımın arasına alma isteğim hiç bitmiyor," dediğinde, Kapadokya'daki konuşmayı hatırlattı tekrar bana. Gülümsedi, gülümsedim. O tatlı anları hatırlatan ufak bir tebessüm ama çokça anlam. "Kaç sene geçerse geçsin bitmeyecek. Bu yüzden," dediğinde ölüyormuşum gibi hissettim. Ayaklarım beni taşıyamıyordu. Her an düşecekmiş gibi hissediyordum. Dudakları tekrar aralandı konuşmak için. "Gönlünü tekrar alabildiysem, bundan sonrası için ömrünün kalan yarınlarına talibim."

Seviyordum işte. En çok bu hissi seviyordum. Yapıyordu. Kanatıdığı zamanları sarıp sarmalıyor, iyileştiriyordu. Kapadokya bizim en büyük kavgamızdı ama onu bile öyle bırakmamış, hayatımızın en büyük dönüm noktasına katmış ve unutulmaz, mutlu bir ana dönüştürmüştü. Geçmişimiz bir duvarda çiziliydi ve biz onun önündeydik. Bir sürü yaşanmışlıkla ama hep el ele. Geçmişini şimdiye ekliyor, üstüne kata kata birleştiriyor, iyileştiriyor, güzelleştiriyordu. Mümkünmüş gibi hep daha fazla seviyordu. Bunu seviyordum. Biliyordum, güveniyordum. Kırıyor muydu? Kırıyordu. Kanatıyor muydu? Kanatıyordu ama bekle diyordum hep kendime. Bekle, geçirecek. En çok bu hissi, bu teslimiyeti seviyordum. Bir elinde yüzük, bir eli elimin üstünde, kalbi avuç içimde, gözleri gözlerimde... Savaş kendi içinde kimsenin anlayamadığı kadar derin duygular barındıran biriydi. Dışarıdan soğuk gibi gözükse de hiçbirimiz onun kadar hisli olamazmışız gibi hissettim ve sanırım ilk defa bundan sonraki sürecimizde onu anlayamamaktan korktum. Anlayamayıp kırmaktan. Çünkü o kırılrsa da bunu dillendirmeyecek kadar ketum biriydi ve ben onda kırıklar bırakmak istemiyordum.

Sonra gülümsedi; hafif bir tebessüm. Oldukça masum, saf, tertemiz bir gülümseme. Çocukluğum canlandı tekrar zihnimde, bugün ikinci kez. Deli dolu geçen, birlikte büyüdüğümüz 25 yıl. Benim fark etmemem, onun gizlemesi, belki de doğru zaman olmaması sebebiyle gecikmiş onca yıl ama sonunda beklenen o an, o teklif. Hayatımın en mutlu günü. 25 yılda yaşadığımız onca şey. Kavgalar, kırılmışlıklar, mutluluklar, ağlayışlar, sitemler, özlemler, dolu dolu seyreden bir 25 yıl ve bugün. Her bir anında yan yana olduğumuz, yıkılsak da her seferinde birbirimizi ayağa kaldırdığımız ve kaldıracığımızı emin olduğumuz, bundan sonrası için unutulmaz anlardan birine dönüşecek olan bugün. En güzel anlar anlatılmaz yaşanırmış ya, ben tam olarak o anlardan birindeydim. Onun karşısında darmadağın olan şu âciz gönlüm, hislerini anlatamayacak kadar mutluydu. Benim küçücük kalbim bugün çok büyük bir mutlulukla atmıştı.

Bir cevap almak ister gibi bana bakan adama yaklaştım biraz daha. İçimdeki duygu yoğunluğuyla tekrar duvara baktım. Bu odada kalacak, bir sürü insan için sıradan bir resim fakat bizim için anlamı fazlaca olan bir an. İkimiz. Bir binanın duvarına kazınmıştı en özel anımız. Bu koca adam, benim küçücük kalbimi mutlu etmek için çabalıyordu. Onu sarıp sarmalamaya hazır olan gönlüm ise hemen bu duruma kanmış ve beni etkisi altına almıştı. Tekrar ona dönüp derin bir nefes aldım. Elindeki yüzüğü alıp parmağıma geçirdim ve tekrar yüzüne baktım.

Nefesi nefesime çarptı. Gözlerim ellerine bakarken ellerini tuttum. "Bir ömür ellerin ellerime..." dedim parmaklarını avcumun arasında sıkıştırarak. Sonra tekrar yüzüne baktım, gözlerimiz birleşti. "Gözlerin gözlerime," diyerek tamamladım. Parmak uçlarımda yükseldim ardından ve derin bir nefes alarak, "Sevgilim," diyerek ellerimi boynuna doladım. Eli belimi sarmaladı, beni kendine çekti. Sarıldık. Kalplerimiz bir bütün oldu. Birbiri için çarptı, onlar kendi aralarında konuştu. Bir tek biz sarıldığımızda birbirine dokunan iki kalp hep böyle kalsın istedim. "Ne olur," derken ben ondan bir tek bunu diledim, bunu istedim. "Bu hikâyenin son satırına kadar hep sarıl bana."

"Son satırına kadar," diyerek sıkı sıkı sarıldı bana. Kalplerimiz birbiri üzerinde atarken, dua niteliğinde olan bu sözlerle mühürlendik. Bundan sonrası, bizim için bir yaşama dair ne varsa çarpı iki demektir.

3. BÖLÜM KARMAŞA

Ben o defteri kapattım desen de o defter öyle kolay kapanmıyormuş. Ne kadar kaçsan da, görmezden gelsen de, yok saymaya çalışsan da kalbinin kabullenmediği ayrılıkları aklın almıyor, bitmeyince bitmiyormuş. Kopamayışlarımı anımsadım bugün. Sol elimde takılı olan yüzük, sol göğsümün üzerini buldu. Soğuk metalin ufacık varlığını tenimde hissedince, aylardır süren o eksiklik tamamlandı sanki. Tam şuramdaki o boşluk, aylarca kimsenin dolduramadığı, eksikliğini de yok sayamadığım o boşluk, şimdi bu yüzükle tamamlanmıştı. Bu tamamlanma ile kalbim, ait olduğu kişiyi, onun adını yine, yeniden büyük bir gürültüyle tüm bedenime, ruhuma fısıldıyordu: *Savaş... Savaş... Savaş...* Benim diğer yanım. Ben diye bir kavram kalmamış, onu hissettim. Uzun zaman önce ruhumu kattığım kalple bütünleşmiş, aylar önce ayırdığımız o yollar tekrar birbirine çıkmış ve biz yeniden birleşip o yolda daha kararlı bir şekilde ilerlemeye başlamıştık. Onu izledim. Dikkatle yola odaklanmışken bir eli hep elimin üzerindeydi. Parmak aralarındaki boşlukları dolduruyor, okşuyor ve muhtemelen bunu bilinçsizce yapıyordu. Ne düşündüğünü merak etsem de bu mutlu anlarımızı bozacak düşüncelere girmek istemedim şu an.

"Hayatın adaletini sorguluyorum şu anda," dedim sessizliği bozarak.

Dikkatini çekmiş olacağım ki bana döndü ve meraklı bir tonlamayla, "O nedenmiş?" diye sordu.

"Önce evlenme teklifi aldım, ardından da temizlik yapmaya gidiyorum. Kendimi prensin balosundan saat on ikide kaçan ve her şeyin bal kabağına dönüştüğünü gören Kül Kedisi gibi hissediyorum."

Savaş bir kahkaha attı. Arabada yankılanan kahkahalarıyla içim sıcaşık oldu ve koca bir gülümsemeyle karşılık verdim. "Buradaki prens ben oluyorum tabii," dedi büyük bir egoyla. Onu tatmin etmek niyetinde değildim.

"Egonu çekersen yüzünü görmek istiyorum," diyerek karşılık verdiğimde, keyifle gülümsedi. Sadece gülümseyerek bile içime ferahlık veren adamı izlemek öylesine keyifliydi ki. Öylesine dalıp gidiyordum ki her bir hattına, çizgisine.

Avcunun arasında olan elimi dudaklarına götürdü. Kalın dudaklarının iç kısımları elimin üstüne ufak bir öpücük bıraktı. "İstersen gitmeyelim," dedi yan bir bakış atarak. "Kaçırayım seni. Birlikte bir şeyler yapalım. Sinema?" diyerek tekrar yüzüme baktı bir cevap arar gibi. "Ya da yemek yiyelim bir yerde önce. Hatta bir şeyler alıp piknik falan da yapabiliriz. Tüm gün, istediğin gibi. Sen ne dersen, ne istersen..." Erkeksi, boğuk sesi beni öylesine etki altına alıyordu ki, onu hayranlıkla izliyor, hayranlıkla dinliyordum. Baş başa vakit geçirme fikri kesinlikle harikaydı. Uzun zaman sonra öylesine hasrettim ki buna.

Onun hevesli hâlleri, bir yola bir bana bakıp cevap arayışları, yüzümdeki gülümsemeyi arttırıyordu. Bu çok uzun sürmedi ve yüzümü düşürerek, "Çok isterdim ama olmaz ki," diyerek dudak büktüm. "Tarıklara söz verdik. Ayıp olur şimdi." Parmaklarımı parmaklarına kapatarak birleşen ellerimizi dudaklarına götüren ben oldum bu sefer ve onun eline bir öpücük bıraktım. "En yakın zamanda yapalım ama bunu, olur mu? Ben de çok özledim çünkü seninle vakit geçirmeyi."

"Sen nasıl dersen güzelim," diyerek onayladı beni. İçim eridi. Tekrar yola döndü, ben de ona dönüp izlemeye başladım fakat çok uzun sürmeden telefonum çaldı.

Çantamdan çıkardığım telefonumun ekranında annemin arama-sıyla karşılaşınca, "Efendim?" diye açtım telefonu. Arkama yaslandım ve Savaş'ın parmaklarıyla oynayıp onu izlemeye devam ettim.

"Gülfem," dedi annem heyecanlı bir tonlamayla. "Firdevs ablanın ikizleri doğmuş, kızım." Firdevs abla, annemin süt kardeşinin kızıydı ve annemin kendi torunu olmuşçasına heyecanı oradan geliyordu.

"Yaa," dedim yüzümdeki gülümsemeyle. "İkizleri mi olmuş? Ay, hadi gözü aydın. Allah analı babalı büyütsün." Savaş olayı sorgular gibi bana baktığında cevapsız bıraktım.

"Biz oraya gidiyoruz şimdi babanla. Akşam geç geliriz herhâlde. Merak etme diye aradım. Ev boş."

"Tamam anneciğim," dedim gülümseyerek. "Selam söyleyin Firdevs ablaya. Çok öpüyorum. En yakın zamanda uğrarım ben." Annemin heyecandan cevap bile vermeden telefonu kapatmasıyla gülümseyerek telefonu çantama koydum ve "Annem," dedim Savaş'a bakarak. "Firdevs ablanın ikizleri olmuş, oraya gidiyorlarmış. Onu haber verdi."

"Öyle mi?" diye sordu düz bir tonla bana bakarak. Sonra tekrar yola döndü. Kafa salladım. Elim hâlâ parmaklarıyla oynuyor, parmaklarının parmak aralarını keşfediyordu.

"Kendi torunu gibi sevinmiş vallahi. Sesini bir duysaydın."

"Kendi torunu kadar sevinemez bence," deyip yan bir bakış attığında, "Abimlerin çocuk düşündüğünü sanmıyorum," diyerek kafamı iki yana salladım.

Surat ifadesi anında değişirken, "Abinlerden bahsetmemiştim ama..." deyip duraksadı. Dudaklarını yalayıp torpidoyu göstererek, "İlacın orada bu arada," demesiyle birkaç saniye duraksasam da, sonradan ertesi gün hapından bahsettiğini anladım. Elini bırakıp torpidoyu açarak hap kutusunu elime aldım. Bu durumdan oldukça rahatsız olduğumu görebiliyordum. Bir çocuk istediğini fakat şu an medeni durumumuzun buna uygun olmadığını o da biliyordu.

"Ben alacaktım ama nöbetçi eczane bulamamıştım."

Sessiz kalıp yola bakarak sadece kafa salladı. Bu sessizlik birkaç saniye sürdüğünde, "Bunu ertesi gün içmen gerekmiyor mu?" diye sordu ciddi bir ifadeyle. "Üç gün oldu." Bir umut arıyordu belki de.

"72 saat vakti var," dediğimde, o umudunu da yok etmişim sanırım. "Sorun olmaz. Bugün içebilirim."

"Anladım." Oldukça soğuk söylediği bu kelimeyle tekrar önüne döndü. Parmakları ritimli bir şekilde direksiyona vuruyor, gözlerini yoldan ayırmıyordu. Arabada bir anda esen soğukluk yüzümü düşürdü. Tavrı bana değildi. Sadece bu konuyu çok dillendirmek istemiyordu sanırım ama konuşmalıydık.

"Savaş," deyip odağını kendime çekince, "Çocuk istediğini biliyorum," diyerek sürdürdüm konuşmamı. Yanımda olan elini tutup karnıma koydum. "Senden bir parça taşımak en çok istediğim şeylerden biri ama doğru zaman değil, sen de biliyorsun bunu."

Karnında olan parmaklarını yavaşça oynattı iki yana, ardından eli yüzüme çıktı. Parmaklarının tersi yüzümü okşadı rahatlatma adına ama dokunuşlarının aksineydi cümleleri. "Senin için değil güzelim," diyerek elini tekrar direksiyona koydu. Yola döndü. Ne demekti o şimdi?

Kaşlarım çatılırken düz bir sesle, "O ne demek?" diye sordum.

"Yani," diyerek dudak büktü. "Ben öyle düşünmüyorum. Belki bir kere de şansa bırakmalıyız. Tüm birlikteliklerimiz korunmalıydı. Bencillik ama ben istiyorum. Hayatımıza bir bebeğin dâhil olmasına, bize mucizeler getirmesini..."

"Evli bile değiliz," diyerek kestim sözünü.

"Evleniyoruz," diyerek o da benim sözümü kesti yüksek bir çıkışla. Daha sonra daha yumuşak bir ton seçti kendine. "Bu konuda sana baskı kurmak değil niyetim. Sen nasıl istersen öyle olacak. Ben sadece konuyu açtığın için fikrimi belirtiyorum. Sen kendini ne zaman hazır hissedersen olsun ama endişen evli olmayışımız, birilerinin laf edecek olması falansa buna izin vermeyeceğimi bilmen gerekir diye düşünüyorum."

Sorgular gibi yüzüme baktığında, "Biliyorum ama doğru zaman olmadığını düşünüyorum," diyerek kararlılığımı sürdürdüm. Çok kısa bir zamanda evlenmeyi düşünüyorduk. Korkum bu değildi, ya da insanlar. Savaş'ın kimseyi buna dâhil etmeyeceğini, böyle bir durumla karşılaşmamız hâlinde, gerekirse beni bir cam fanusa koyup etkilenmemem adına kimseyle bu konuda muhatap etmeyeceğinin bilincindeydim. Evet, ben insanların söylediklerinden çok çabuk etkilenen bir yapıya sahiptim fakat Savaş buna izin vermeyecek kadar beni tanıyordu. Ona göre hareket edecekti. Hem bir baba olarak hem bir eş olarak üzerine düşenden fazlasını yüklenecekti, biliyordum, güveniyordum ama olmazdı. Şimdi doğru zaman değildi. "Zaten daha çok yeni aramız düzelmeye başladı. Bir şeylerin oturması gerekmiyor mu sence de? Ben bu konuda aceleci davranmak istemiyorum. Ben sana tekrar..."

"Sen bana tekrar ne?" dedi anında bana dönerek. Kaşları çatılmış, hayal kırıklığıyla bakıyordu. "Güvenmiyor musun?"

"Öyle bir şey demedim ben," diyerek kendimi ona çevirdim. Konu gitgide bambaşka boyutlara kayıyordu. "Sence de bu konu çok saçma bir şekilde uzanıyor mu?" Ona, bana karşı olan ifadenin aynısını ta-

kınınca birkaç saniye sessiz kaldı ve önüne dönerek boş vermişçesine kafasını iki yana salladı.

"Bir şey demiyorum. Nasıl istersen, kapatalım konuyu," dedi uzatmayarak ama bunu çok da içten söylemediğinin bilincindeydim. Sesindeki ton oldukça belirgindi. Onun da kestirip atmasıyla konuyu daha fazla uzatmanın âlemi yoktu.

"Ne anladın bilmiyorum ama bence de kapatalım."

Hızlı hızlı yüzüme bakmadan kafasını salladı ve gaza yüklendi bir miktar. Güçlü soluklarını arabada duyabiliyordum. Müziğin sesini yükselttim ve elimdeki ilacı çantamın içine koydum. Müziğin sesini kısarken, "İçmiyor musun?" diye sordu tekrar bana dönerek. Düşüncemin değişip değişmediğini sorguluyordu sanırım.

"Su yok," diyerek kafamı iki yana salladım. "İçeceğim yoksa."

Dik bir tavırla söylediğim sözler üzerine gözleri yüzümü talan ettikten sonra, "Alayım," dedi tok bir sesle. Çok almak istiyormuş gibi değil de ayıp olmasın dercesine söyledi bunu.

"Gerek yok, gidince içerim," diyerek reddettim.

"Aynen, içersin," diyerek önüne döndü. İmalî tavrı, düşünceli hâli gözler önündeyken, benim de keyfim bir miktar kaçmıştı fakat kararlıydım. Şimdi içinde bulunduğumuz bu süreç, bir bebek için doğru değildi. Bu konu tartışmaya bile açılmayacak kadar netti.

Araba bize gönderilen konuma vardığında heyecanla indim. Kasım başında olmamıza rağmen hava çok da soğuk değildi. Benim peşimden Savaş da arabadan inmiş, bagajı açıp temizlik malzemelerini indiriyordu. Durduğum yerde etrafa göz gezdirdim. Bahçe bakımı çoktan Tark tarafından yapılmıştı. Çimenler biçilmiş, toprak düzleştirilmiş, bahçeye giden parke taşları yenilenmişti. Bahçede bulunan birkaç ağaç, saksıda sıra sıra kasımpatı yer alıyor, ağacın dallarından sarkan fenerler de oldukça hoş bir görüntü sağlıyordu. "Çok güzel burası," dedim üzerimdeki hırkayı çıkararak. Hayranlıkla her bir tarafı incelerken içeriden çıkan Selçuk ve Tarık, ahşap masayı dere kenarına taşıyorlardı.

"Çıkarma onu," dedi Savaş tok bir sesle. Arkamı dönüp yüzüne baktığımda ciddi yüz ifadesi hâlâ değişmemişti. Eline bir merdiven alıp bagajın kapısını sertçe çarptı.

"Sebep?" dedim kaşlarımı çatarak.

"Soğuk," dedi hiç beklemeden. "Üşürsün. Ayrıca önün açılıp duruyor. Mümkünse düğmeni de kapa." Buz gibi sesiyle ve ciddi tavrıyla bir bir sıraladı lafları. Bu emir verici hâline karşı sinir olmamak elde değildi. Az önce tavrının bana olmadığını düşünürken şimdi tam tersini hissediyordum. Gerçekten tavrı banaydı ve şu an resmen bile bile sinir etmek adına üzerime oynuyordu. Hem de oldukça gereksiz bir konuda. En başında bekleyelim, evliliğe alış önce diyen adam, daha evlenmeden çocuk yapalım tartışmasına girmişti benimle ve ben bir anda bu kadar değişen tavrına anlam veremiyordum. Kesinlikle ben-cilce bir istektir ve o da bunu kabul ediyordu.

"Hava gayet sıcak," dedim tek kaşımı kaldırarak. "Sorun yok, iyiyim ben."

Elindeki merdivenle bana yanaşarak siyah bluzumun göğüs kısmını tuttu ve yukarı çekerek, "Dikkat et o zaman!" dedi sert bir dille. Gözlerini gözlerime diktiğinde, tavrına bozulduğumu belli edercesine omuz silkip hızlı adımlarla yürümeye başladım. Aynı hızlı adımlarla peşimden geldi. Resmen tavır almıştı bana. Hem de çok gereksiz bir konuda. Sinir bozucu tavırlarını da bilerek yapıyordu. Kendi ruh hâlini bana yansıtıyor, beni de etkiliyordu. O ne hissediyorsa onu hissedeyim istiyordu. Ona inat yapar gibi her adımda aşağıya düşen bluzuma aldırış etmeyip düzeltme gereği dahi hissetmedim.

Hızlı adımlarım taştan parkeyi bitirip bahçeye giriş yaptığında, içeriden çıkan Efsun, "Aaa!" diyerek sahte bir şaşkınlıkla karşıladı. "Geldiniz mi?" Zaten geleceğimizi biliyorlardı.

"Geldik," dedim yine de gülümsemeye çalışarak. "Siz başlamışsınız."

Savaş yanımdan geçip giderken yüzüme bakmadı, Efsun'a kafa selamı verip öylece Selçukların yanına ilerledi. Efsun onun arkasından takılı kalan gözleriyle kafasını iki yana sallayarak merakla, "Ne oluyor?" diye sordu. Aramızda bir anda oluşan soğukluk o kadar aşikârdı ki, gören birinin anlamaması imkânsızdı. "Neye kızdı bu?"

Savaş'ın arkasından baktım. Elindeki merdiveni ağaca dayadı. Tozlu olan sandalyenin tozuna bile bakmadan hızla çekip otururken cebinden çıkardığı sigarayı yaktı, paketi yeni koyulan masanın üzerine attı ve Selçuk ile konuşmaya başladı. Muhtemelen onlar da ne olduğunu soruyorlardı.

"O kadar saçma bir konu ki Efsun," diyerek kafasını iki yana salladım. "Yani o kadar saçma," diye vurguladım gözlerimi büyütürük. "Ve bu saçma konudan dolayı sanırım trip atıyor Savaş bana."

"Konu ne ki?" diye sormasını bekliyordum. Beni şapırtmadı ve direkt sordu. Savaş, Tarık ve Selçuk ile konuşurken hâlâ birazcağ yerde duruyor olmama rağmen yüzüme bile bakmadı. Onlarla konuşmaya devam ederken bir anda bana dönen Tarık göz kırpıp gülümseyince, ben de gülümseyerek karşılık verdim. Tekrar Savaş'a döndü. "Ne oldu?" diye sordu Efsun tekrar beni dürterek.

Olduğum yerde dikilip onu izlemeyi bırakarak yürümeye başladım. "Çocuk," dedim düz bir sesle. "Çocuk istiyormuş ve bana bunun tribini atıyor." Arkamdan gelen adım sesleri duraksadığında, Efsun'un şaşkınlıkla durduğunu anladım fakat ben durmadan yürümeye devam ettim. Çok geçmeden peşime takıldı.

"Ne demek çocuk istiyormuş?" Hemen yanımda bilince ses tonunu düşürüp, Savaş'a bakıp arımdan bana döndü. "Evi bile değilsiniz. Ne alaka çocuk?" Birkaç adım sonra tekrar başka bir şaşkınlıkla, "Yoksa siz..." diye sorarken gözleri büyüdü.

Bunu onunla paylaşmak ne kadar doğruydu bilemedim ve konuyu değiştirmek için, "Evleniyoruz biz," dedim.

"Neee!" diye verdiği tepki az önceki konuyu örtbas etmişti.

İçeri girer girmez ahşap, eski bir salonla karşılaştım. Yine de o kadar tozlu değildi. Duvarları yeni boyanmıştı, sadece üstten bir silinip eşyaların yerleştirilmesi gerekiyordu.

Efsun, "Ne demek evleniyoruz? Annenler?" dediğinde duraksayıp ona döndüm.

Elimi kaldırıp yüzüğümü göstererek, "Evlenme teklifi etti, kabul ettim," diyerek tebessüm ettim.

"Ne?" diye odanın birinden çıkan Müge ve hemen arkasından gelen Kaan ile karşılaştım. Müge elimi tutup yüzüğüme bakarken, "Oha!" dedi şaşkınlıkla. "Kızım ne ara?"

"Yaklaşık bir saat önce falan."

"O yüzden mi abim bizi Serkan abiyle gönderdi?" dedi yüzüme bakıp olayı idrak ederek. "Oha, çok güzel ama bu," diyerek tekrar yüzüğümü incelerken, Efsun da Müge'nin incelemesiyle dikkatle bakmaya başladı.

"Oha!" dedi Efsun da detaylıca bakarken, "Çok güzel bu."

Kaan'ın, "Ve muhtemelen çok pahalı," demesiyle, Efsun ve Müge yüzükten uzaklaştı. "Bozdursan yarısı etmez ama." Kaan olayın maddi boyutundaydı.

"Evlilik yüzüğü bu, bebeğim," dedi Müge gözlerini kısıp Kaan'a bakarak. "Maddiyatına takılacak değilsin herhâlde. Özel, bir ömür saklayacak."

"Kesinlikle," diye onayladı Kaan. "Maddiyata takılmamak gerekiyor, daha ucuz bir yüzük de olabilirmiş. Ne fark edecek sonuçta. Ayrıca bir dakika, bir dakika," diyerek bana döndü. "O herif nasıl evlenme teklifi etti lan? Oha!" diyerek geri adımladı ve yeni idrak etmiş gibi ellerini ağzına kapadı. "Bildığın evlenme mi teklif etti?"

Evet, Savaş'tan beklenmeyecek bir şeydi. Hiç hayalini bile kurmamıştım. Evleniyoruz, der diye bekledim ben hep ama o beni şaşırtıp hayal bile edemeyeceğim kadar güzel bir teklif yaptı.

Tekrar parmağıma baktığımda saatler önce yaşattığı hisler ile şimdiki hâlimiz arasına çok saçma bir tavır girmişti ve bu tüm keyfimi kaçırıyordu. "Vallahi etti ama senin herif diye bahsettiğini duyarsa, senin için iyi olacağını sanmıyorum Kaan. Ateş atıyor zaten dışarıda," diyerek gözlerimi devirdim. "Stres atacağı tek kişi sensin şu an. Her ihtimali kullanacaktır, sen bence kelimelerini düzgün seç. Çok bulaşma."

"Hadi ya," diyerek surat astı Kaan. "Ben de diyordum ki bunlar barıştı, evlenme teklifi falan çok mutlulardır. Bizim Mügelere gitme işini bugün konuşursun sanıyordum ben." Kaan'ın haberi vardı yani Müge'nin oyunundan. Bir de kendilerince plan yapmışlardı yani.

Gözlerimi kısıp Müge'ye bakarken aklıma gelen oyunuyla parmağımı ona doğrulttum. "Seni geberteceğim zaten Mügel" dedim sinirle. "Resmen kullandın beni."

Kahkaha sesleri yankılandı Müge'nin. "Ne yapayım yengoşum ya. Bizim artık kavuşmamız lazım," diyerek Kaan'a yaslandı. "Kapaklar dalyan gibi çocuğu diye aklım çıkıyor. Bir an önce almam lazım benim bunu. Dosta düşmana ilan etmem lazım." Dalyan gibi... Kaan...

"Yine de bu yaptığın şeyi haklı çıkarmıyor. Konuşmuyorum abinle falan. Zaten beni takacağını da hiç zannetmiyorum. Git, kendin hallet." Kollarımı birbirine dolayıp kapıya doğru baktığımda göz göze geldik Savaş'la, tek kaşını kaldırıp alt dudaklarını hafifçe dişleye-

rek önüne döndü. O çekti kendini önce. Sürdürmedi bakışmayı. Gerçekten saçmalıktı. Bence Savaş'ın haklı hiçbir yanı yoktu ve bence o da biliyordu bunu ama yine de tavrından ödün vermiyordu.

"Ay, bir saniye durur musunuz?" diyen Efsun ile tekrar onlara döndüm. "Sizin mevzunuz ne?" diye sordu Müge ve Kaan'a dönerek. Sonra bakıp, "Evdükilerin bu barışmadan haberi var mı?" diye sordu. Sonra da surat asıp, "Benim neden hiçbir şeyden haberim yok?" dedi.

"Vallahi benimki bu sabah olan bir durum," dedim. Ara ara Savaş'ı kontrol ediyor, konuşmaya devam ediyordum. "Babamla konuştum. Babam onay vermedi ama ben evleneceğim diyerek direttim."

"Oha!" dedi Kaan hayretle. "Amcam izin vermedi mi?" Babam her zaman destekleyen taraf olduğu için Kaan da onun tepkisine şaşır-mıştı.

"Vermez tabii. Haklı adam," dedi Efsun. Bu konu açılınca yine kasvete büründüm. "Savaş gelip konuştu mu babanla? Açıklama yaptı mı?" Yapmamıştı henüz ama bunda Savaş'ın bir suçu yoktu. Yine de Efsun'un babama hak verişiyle kasvetli hâlim daha da arttı.

"Ben aceleci davrandım," diyerek üstlendim. Doğru olan da buydu zaten. "Savaş konuşacaktı. Beraber iki aileyi toplayıp konuşacaktık hatta biz sonrasında. Ben ondan önce davrandım. Biz barışalı ne kadar oldu zaten, Efsun. Çok yeni her şey. Savaş'ın bir şeyden kaçtığı yok. Bu bir iki gün içinde konuşacaktı ama ben dayanamadım sabah konuştum."

"Eee?" dedi merakla. "Ne dedi?"

"Bekleyin dedi. Kesin karar verin, ondan sonra karşımıza çıkın dedi. Bize güvenmiyor," diyerek düz bir tonda konuşmaya devam ettim. Savaş'ı kontrol ettiğimde, merdivene çıkmış elindeki ampulleri takarken buldum. Elini uzattıkça tişörtünün bel kısmı açılıp kapanıyor, tadımlık bir görsel şölen sunuyordu bana.

Ona odaklanınca verdiğim kısa es üzerine, "Sonra?" dedi Efsun beni dürterek. Gözlerimi çektim Savaş'tan ve Efsun'a dönüp ellerimi saçlarıma attım.

"Sonrası..." Bu sefer sözümü kesen başka bir ses oldu.

"Sonrası sonra," diye içeriden çıkan Leyla ablayı görünce şaşkınlıkla kaşlarımı çattım. Onu burada beklemiyordum. "İş yapmaya geldik buraya," dedi otoriter bir sesle. "Dedikodu zamanı değil şimdi. Hadi herkes işine. Efsun, sen dışarıdan tabak çanakları getir, Gülfem

ile yerleştirmeye başlayın. Müge, sen camlara.” Herkese tek tek görevlerini sıralarken elindeki toz bezini omzuna attı. Efsun bahçeye yöneldi. “Kaan, sen de,” diyerek Kaan’a döndü Leyla abla. “Tuvalet..”

Daha cümlesi bitmeden, “Yok ya!” dedi Kaan gözlerini kısarak “Bana ne abla ya. Ben tuvalet falan temizlemem. Bana başka iş verin.”

“Nesi varmış tuvalet temizlemenin?” derken kaşlarını çatı Leyla abla, baskılı bir ton seçti kendine.

Ama Kaan kesin bir dille, “Hiç, hiç, hiç,” diyerek ellerini iki yana salladı. “Asla temizlemem. Bana ne, kim temizlerse temizlesin.”

“Askerde de böyle mi diyeceksin sen oğlum?” diyen Leyla abla ellerini beline yerleştirmişti. “Vallaahi bitmez o askerlik, böyle nazla niyazla. Hiç, hiç, hiç,” diyerek onun taklidini yaptı, “Yaparsın orada da pas pas çekerken.”

“Hah, asker,” dedi Kaan parmağını şıklatarak. “Askerler iyi bilir tuvalet temizlemesini, değil mi? Savaş abi yapsın. Ona ver bu görevi. Ben gidince düşünürüm artık. Şimdi hiç giremem o mevzulara. Daracık yer zaten. Demin gittim. Leş gibi.”

Kaan’ın iğrenir yüz ifadesiyle, “Yalnız abimin rütbesi tuvalet temizlemenin çok üstünde,” dedi Müge. “Er değil benim abim. Niye tuvalet temizlesin?”

“Ben de er değilim vallaahi Mügeciğim. Hiç yapamam,” diyerek kollarını keyifle geri doğru atıp duvara yaslandı Kaan ama bu çok uzun sürmedi.

“O ‘ciğim’i götüne sokarım lan senin!” diyen Savaş’ın sesiyle Kaan yaslandığı duvarda düzelmiş, titreyen sesiyle, rengi atmış bir şekilde, “Savaş enişte,” dedi. Enişte dedi. Şok geçirdim. Hatta bir tek ben de değil. Müge ve Leyla ablayla birlikte Savaş da bir afallasa da hemen toparladı. “Ben öyle ‘ciğim’ derken...”

Kendini açıklayacaktı Kaan, ne açıklayacaktı bilmiyorum. Muhtemelen saçmalayacaktı ama Savaş buna izin vermeyerek, “Tamam, kes!” diyerek böldü. Açık açık ona bakmıyor ama hissedebiliyordum. “Bugün sen benim emrimdesin,” dedi az önce ben er değilim diyen Kaan’ı duyduğunu belli ederek. “Tuvaletler sende,” diyerek katı bir sesle itiraz kabul etmezmiş gibi konuştu. “Müge’den uzak duruyorsun ve oraları pırl pırl yapıyorsun. Yalatacağım Kaan oraları sana,” dedi sinirle. “Ona göre temizle.” Normalde zaten Kaan’ı sevmiyordu fakat bugün üstündeki ekstra siniri de Kaan’da atacak gibiydi.

"İğrençsin," diye mınıldandım yüzümü ekşiterek. "Tuvalet yalamak ne? Kusacağım şimdi." Ona kurduğum cümleyle yüzüne de bakma gereği hissettim fakat o bana bakmadan ilerideki süpürgeyi aldı.

"Kusmazsın," dedi buz gibi bir sesle, imalı tavıyla. "Alırsın sen önlemini."

O, dış kapıya doğru ilerlerken şaşkınlıkla büyüyen gözlerimle, "Pes!" diyerek ellerimi iki yana açtım. Bu konuyu da oraya bağlamazdı ya.

Fakat o beni kale bile almadı. Arkasını bile dönmeden, "Müge, Kaan ile yakınlaşmıyorsun!" diye kükredi âdeta. "İki dakikada bir camdan bana kendini göstereceksin."

"Ama abi..." diye homurdanan Müge'ye dahi aldırış etmedi. İtiraz kabul etmediğini belli ederek çıktı kapıdan.

"Ay bu neye sinirli böyle?" dedi Leyla abla bana bakarak. Hızla soluklanmaya başladım. "Bu kız kaç yaşında. Ne var Kaan ile görüşmeler? Kaan da mis gibi delikanlı çocuk," diyerek Müge'yi gösterdiğinde, Kaan, "Konuş abla, konuş," diyerek destek verdi. Ben de öyle düşünüyordum zaten. Bana niye anlatıyorlardı bunu anlamadım.

"Ay Leyla abla," dedi Müge bozulmuş ifadesiyle. "Biliyor o da zaten görüştüğümüzü falan, bir şey dediği yok ama kendi engel olabildiği her yerde oluyor işte böyle. Mesafe koyuyor aramıza. Öldürmüyor ama süründürüyor."

"Kaan, ablam," derken Leyla abla bile karamsarlığa bürünmüştü. "Bu adam bu kızı sana vermez."

Suratı düşen Kaan yine de vazgeçmeyeceğini belirtir gibi oldukça net bir ifade kullandı. "Vallahi abla, olmadı kaçarsınız, yapacak bir şey yok. Bu adam yoksa beni on kere kapıya getirir, hiçbirinde de vermez, hatta başlık parasına bile döker işi gibi geliyor bana." Kaan'ın bu saçma fikrini ciddiyetle söylemesine bile gülemedim.

"Verecek," dedi Müge ani bir çıkışla. "Konuşacak Gülfem abla. Söz verdi." Umudla bana bakan gözleri karşısında ne diyeceğimi bilemedim. Top yine bana dönmüştü. Ben nasıl konuşacaktım böyle bir zamanda? "Konuşacaksın, değil mi abla?" dedi kedi gibi incelen sesiyle. Sıkıntıyla soluklanırken, "Lütfen," diyerek ellerini birbirine kenetledi. "Sen konuşursan izin verir."

"Of Müge, of!" diyerek mutfığa ilerlerken peşimden geleceğini biliyordum. "Tamam," dedim üstelemesin diye. "Müsait bir anda konuşacağım." Konuşacaktım da, nasıl?

Kaan ve Müge'nin birbirleriyle heyecanla konuşma sesleri bana gelirken, sealerindeki gülümsemeleri hissedebiliyordum. "Hadi ben göze batmayayım da temizleyeyim şu tuvaleti," dedi Kaan hevesle. Az önce asla yapmam dediği şeyi şimdi hevesle yapacaktı. Müge de onun hevesiyle abisine bakan odadan başladı camları silmeye. Ne yapacağımı bilmez hâlde etrafa bakınırken, çantamı ve elimdeki hurkayı masanın üzerine bırakarak suyu açtım ve elimdeki bezi ıslattım. Sanırım dolap içlerini silmek gayet iyi bir başlangıçtı.

Çektiğim sandalyenin üzerine çıkıp bir tane raftan başlamışken, "Neye kızgın seninki?" diye duyduğum sesle arkamı döndüm. Leyla abla tezgâha yaslanmış, merakla bana bakıyordu.

"Ay saçma bir şey abla, boş ver," diyerek kestirip attım. "Kendi de saçma olduğunu bildiği için kavga etmeye yer arıyor. Atamadı sinirini." Tavırları, hareketleri o yöndeydi çünkü. "Sen niye geldin?" dedim silmeye devam ederek. "Burada beklemiyordum seni."

"Kız, gidecektim de," diyerek iyice yaslandı tezgâha, "Sizin evlenme teklifi çıkınca Müge ile Efsun'un evden alamadınız ya. Savaş Serkan'a demiş."

"Evet, söyledi," diyerek yüzüne baktım ne alaka dercesine.

"İşte şimdi Efsun evli ya, laf olur, söz olur diye Savaş demiş ki Leyla abla da sizinle gelsin."

"Serkan'a mı demiş bunu?" dedim hayretle. Yani sana güvenmiyorum dercesine hem git al deyip hem de yanınızda biri olsun demek çok yanlış geldi bana.

"Evet," diyerek onayladı.

"İnanmıyorum," dedim kafamı iki yana sallayarak. Silmeye devam ettim. Sonra ara verip tekrar Leyla ablaya döndüm. "Bu Savaş çoğu zaman ilkel bir adam gibi davranmıyor mu sence de?"

"Yani," diyerek dudak büktü. "Nereden baktığına bağlı. Abin ve Savaş küs de olsalar arkadaşlar. Bir de bu konudan papaz olmak istememiştir belki."

O konuşmasını bitirince, "Saçmalık," diyerek girdim söze. "Abim sığ görüşlü bir adam değil. Böyle bir şey aklının ucundan bile geçmez." Ağzımdan çıkan sözlerden sonra duraksadım. Evet, abim öyle bir adam değildi ama son zamanlarda Savaş ile sürekli zıtlaşıyor oluşuyla bu konuyu da kullanma ihtimali vardı.

"Yani bile..." Leyla ablanın konuşması, Efsun'un içeri girmesiyle kesildi.

"Ne konuşuyorsunuz?" dedi Efsun bir anda ortadan konuya dalarak. Elindeki tabak dolu koliyi masanın üzerine bıraktıktan sonra ben de işime devam ettim.

"Abim," dedim konuşmaya da devam ederek. "Kıskanç bir adam mı Efsun? Yani Serkan'ın sizi buraya getirdiğini bilse, sana bir şey der mi? Ya da bu durumu yanlış anlar mı?" Açık açık sordum sorumu.

Kafamı hafifçe çevirdiğimde, Efsun oturduğu yerde tabakları silip masanın üzerine koyuyordu. "Hayır," dedi net bir ifadeyle. Sonra çok net olduğunu fark edip, "Yani kıskanmaz sanırım," diyerek ikilemde kaldı. "Yok, yok," dedi sonra kesin bir dille. "Kıskanmaz. Bu konuda bir şey demez." Kendi içinde çelişkideyken, "Ay Gülfem!" diyerek pes etti. "Niye soruyorsun şimdi bunu?"

"Savaş, Leyla ablayı sen evlisin diye buraya getirtmiş. Serkan ile aynı arabada gelmeyin beraber, laf olmasın diye." Söyledikten sonra, söylemese miydim diye düşündüm bir an.

"Yok artık!" dedi Efsun şaşkınlıkla. "Ciddi misin? Ama bu çok çirkin bir şey. Bana mı güvenmiyor, Serkan'a mı? Ne demek bu ya!"

Kaşları şiddetle çatılırken, "Olay öyle değil," dedi Leyla abla konuşmamıza girerek. "Siz çok farklı pencerelerden bakıyorsunuz hep. Ne sana ne de Serkan'a güvensizliğinden. İkinci de çok sevdiğinden aslında." Savaş'ı gayet iyi tanıyormuş gibi konuşuyordu. "Millet olarak dedikoduya meraklı olduğumuzdan, her şeyi yanlış anlayıp, yanlış yorumlayıp bire bin katarak konuşuyoruz. Savaş da aslında bunun olmasını istemediğinden, onun yüzünden sorun yaşamayın diye benim gelmemi istedi."

"Sen gelince laf söylenmiyor muymuş?" diye sordum. Cevapsız kaldı.

"Yaşı var ya hani," dedi Efsun. "Anne gibi gözüküyor. Başta bir büyük hesabı falan..." derken o da söylediklerine çok inanıyor gibi değildi. Geçti. "Ah, bilmiyorum, senin bu sevgiline akıl sır erdirmek mümkün değil bazen. Ne bileyim ne niyetle söylüyor."

"Çok da zor değil," diyen Leyla abla kollarını birbirine doladı, biz iş yapmaya devam ettik. "Siz her şeyi olması gerektiği gibi yorumluyorsunuz fakat etrafınızdaki insanlar öyle yaşamıyor, öyle düşün-

müyor. Savaş da bunu bildiği için ona göre hareket ediyor. O aslında sizi anlıyor, siz onu anlamıyorsunuz.”

Sevdiğim adamı başkasının anlıyor oluşu ve bana anlatıyor oluşu sinirimi bozdu. “Leyla abla,” dedim sinirle. “Avukatı mısın sen Savaş’ın?”

“Bir avukata ihtiyacım yok,” sözünü duyup arkamı döndüğümde, Savaş’ın candan bize baktığını fark ettim. Asık suratıyla buzdolabını işaret ederek, “İçecek bir şeyler varmış orada,” dedi soğuk bir sesle. “Versene.”

Elimdeki bezi tezgâha atıp dolaba yöneldiğimde, boş dolapta birkaç şişe vardı. “Bira, kola, su,” dedim sıralayarak. “Ne istiyorsunuz?”

Yüzüne baktığımda, “Bira ver,” dedi aynı soğuklukla. Çenesini iki yana oynatıp parmaklarını sinirle camın kenarına ritimli bir şekilde vuruyorken, elime aldığım üç bira şişesini ona uzattım.

Buz gibi bira şişelerindeki su damlacıkları bileklerimden akıp serinlik hissi verirken, Savaş yüzüme bakıp her birini tek eline, parmakları arasına geçirdi ve diğer eliyle bluzumu tutup yukarı çekerek sert bir bakış attı. “Dikkat et!” dedi tok bir sesle. Kaşlarım çatıldı sinirle. Sandalyeyi işaret etti gözleri. “Düşersin.” Arkasını dönüp giderken içimden, *Aptal!* diye kaç kez mınıldandım bilmiyorum. Sesli dile getirsem, bebek konusunu tekrar açardı Efsun ve ben birlikteliğimizi gizleyemezdim. Bir şey yokmuşçasına arkamı dönüp tekrar sandalyeye çıkarak temizlemeye devam ettim.

“Siz şimdi evleniyorsunuz yani?” dedi Leyla abla. Kafa salladım.

“Nasıl olacak? İzin vermedi babam diyorsun. Gizli mi evleneceksiniz?”

Efsun’un sözleriyle, “Hayır,” dedim bir anda arkamı dönerek. “Onlar bizim ciddi olmadığımızı düşünüyor. Ben Savaş’a gün almasını söyledim. Gün alıp karşılarna çıkınca, onlar da anlayacak ne kadar ciddi olduğumuzu. Biraz acele gibi olmuş olacak ama gizli olmayacak.”

Efsun’un, “Evdekiler bu durumu hiç hoş karşılamaz gibi geliyor bana, benden söylemesi,” diyerek gözlerini devirmesi karşısında sessiz kaldım. Önünü ardını düşünmedim ilk defa. Beklemek, zamana yaymak istemedim. Biz emindik. Sürekli olarak birilerine bir şeyleri kabul ettirme, ispatlama çabası yormuştu beni. Evet, belki biraz tavır alacaklardı ama o kadar.

"Kaan!" diye seslenen Tarık'ın sesiyle camdan dışarı baktım.

"Efendim abi?" dedi Kaan kapıya ilerleyerek. Eşofmanını yarıya kadar çekmiş, ayağında da siyah terlikler varken öyle komik duruyordu ki.

"Gel, şu dere kenarına çitleri çekiyoruz. Ona yardım et." Kaan elindeki paspası bırakıp dışarı yol alırken Selçuk ahşap çiti tutmuş, Savaş ise elindeki çekiçle çivi çakıyordu.

"Şimdi ben anlamadım," dedi Efsun, Savaş'ta olan odağımı kendisine çekerek. "Tamam, evdekilere gittiniz dediniz şu güne nikâh tarihi aldık diye. Düğün yapmayacak mısınız? Kına falan?"

Bir taraftan Savaş'ı kontrol ediyor, bir yandan temizlik yapıyordum. "Bilemiyorum," diyerek dudak büktüm. "Bu kadar detaylı konuşmadık. Bana kalırsa kuru bir nikâh yeterli ama Savaş ne düşünüyor sormadım."

"Aaa, kınasız olur mu hiç?" dedi Leyla abla. "Olmadı biz kendimiz de yaparız ama yakanız o kınayı." Kınadan hoşlanmıyordum ama bana soruluyor gibi değildi. Onların amacı da kınadan ziyade eğlenmekti zaten.

"Ay Efsun ablanın ki gibi yapsak ya," diye mutfağa dalan Müge ile anlık bir şok yaşasam da, hemen toparlayarak, "Bizi mi dinliyorsun?" diye sordum. Kapıya yaslandı ve sohbete dâhil oldu.

"Küçücük yer zaten, boş bir de, yankı yapıyor. Onu bunu geç sen. Yapıyoruz, değil mi? Ay ne olur, lütfen!" diyerek ellerini birbirine bağladı ve gözlerini kırıştırdı. "Barda falan yapalım." Böyle bir şey hiç düşünmemiştim.

"Biz arkadaşlarla geçen yaptık gece kulübünde. Erkek dansçılar falan da vardı," diyen Leyla ablaya baktım. 55 yaşlarında bir kadına göre kendisi de, arkadaş çevresi de pek enerjik, deli doluydu.

"Siz?" dedi Müge de benim gibi şaşkınlıkla. "Gece kulübünde? Erkek dansçılı falan hem de?" derken vurguladı tek tek alayla. "Leyla teyze, siz menopoza girmediğiniz mi yahu? Ne evlenmesi, ne gece kulübü? Hadi siz girmediğiniz diyelim, damat kaç yaşında? O çoktan andropoza girmiştir," diye kahkaha atan Müge'ye tezgâhtaki boş su şişesini fırlattı Leyla abla.

"Terbiyesiz!" dedi yüzünü buruşturarak. "Ne varmış bizim yaşımızda? Biz eğlenemez miyiz?" diyerek kendini beğenmiş bir tavırla kafasını kenara attı. "Size de yaranılmıyor. Siz yapınca laf söylesek

eski kafalı oluyoruz, biz yapsak yine yaş baş muhabbeti yapıyor. Yeter yahu."

"Leyloş," dedi Efsun, kolundan tutarak. "Boş ver sen onu. Anlat. Ne yaptınız?"

Müge de şakasına takılmıştı zaten. Leyla ablanın sinirlendiğini anlayınca yaklaşıp koluna girerek başını omzuna yasladı. "Kızma Leyloş," dedi incecik bir sesle. "Şaka yapmıştım ben. Yapın tabii. Hatta bize de ayarla sen. Ne yaptınız, söyle hadi."

Sevimli hâlleri oldukça yapmacık dursa da Leyla abla bunu problem etmemiş, kendisini saran ellerin üzerine koymuştu ellerini. "Bizimki zengin bir adamla evlendi. Hâli vakti yerinde." Elimdeki bezi tezgâha bırakıp dolaba ilerledim ve buz gibi bir birayı açıp tezgâha oturarak dinlemeye başladım. "Bunlar eskiden seviyorlarmış zaten birbirlerini," dedi Leyla abla hepimizde dolanan gözleriyle. "Köyden de başka bir kız bu adama yanık. Orospu!" dedi sinirle derin bir nefes alarak.

"Niye orospu oldu kız şimdi?" diyen sözcümüz Efsun oldu.

Ben bacak bacak üstüne atıp biramı yudumlarken, Leyla abla konuşmaya devam etti. "Bu kız bizimkinin arkadaşı. Bununla buluşurken falan yanlarında gidiyor, gözcülük ediyor falan ama göz koymuş adama."

"Kaşara bak sen!" dedi Müge yüksek bir çıkışla. "Arkadaşının sevgilisine ha!"

Leyloş kafa sallayarak konuşmaya devam etti. "Bunlar evlenmeye karar veriyor, ailelere açılacak mevzu. Daha kimsenin haberi yok tabii. Konuşma yapmadan bir iki gün önce bu yelloz, adamın evine gidiyor ben sana kaçtım diye."

"Ne!" dedim şaşkınlıkla. "Kendi kendine mi kaçıyor yani adama?"

"Tabii," dedi Leyla abla kafa sallayarak, heyecanlı fakat öfkeli bir sesle. "Kendi kendine kaçıyor. Sonra işte bu köyde duyuluyor. İki aile diyor ki evlensinler madem. Oğlan bizim kızı sevdiğini söylüyor babasına falan ama babası dinlemiyor. 'Onunla duyulmadınız, kapansın o mevzu,' diyerek düğün dernek kuruyorlar bunlara."

Efsun da şaşkınlıkla dinlerken, "E asıl kız? O duyunca ne yaptı?" diye sordu. Kötü bir durumdu. Bir an Eylül'ün Savaş'a ben sana kaçtım diyerek kapısına dayandığını düşündüm. Allah'ım, cinayet sebebi! Gerçi Savaş da *Tamam o zaman, hadi gel evlenelim*, diyecek adam

değildi ama seneler öncesi ile şimdiki karşılaştırmak da biraz gereksizdi.

“Bizim kız başta inanmadı kendi kaçığına. İşte ağladı, sızladı. Aldatıldım sandı o. İkisi bir oldu sandı ama hâlbuki adamın gerçekten suçu yok.”

Leyla abla oldukça emin bir ifadeyle anlatırken, “Nereden biliyorsun?” dedi Müge kaşlarını çatarak. “Belki adam da mavi boncuk dağıttı herkese. Kız kendi kendine gelin güvey olmadı.”

Leyla abla hâlâ o emin tavrını sürdürürken, ben biramı içmeye devam ettim. İş yapmaya gelmiştik ama dedikodu yapıyorduk. “Yok be,” dedi Leyla abla. “Zaten adam evlendi. Bir iki gün sonra çalışmaya diye Almanya'ya gitti. Senelerce gelmedi. Arada birkaç günlüğüne uğruyordu. Çok çalıştı, yatırım yaptı köyden falan hep. Bir sürü malı mülkü oldu. Kadın, koca yüzü görmedi ama kocamın malı diye de bizimkine hep havasını attı.”

“Yaa, kıyamam,” dedim titrek bir sesle. “Ne yaptı sonra arkadaşın?”

“Hiçbir şey,” dedi Leyla abla düz bir tonlamayla. “Evlenmedi hiç. Kimseyi almadı hayatına. Öyle kendi başına geçindi durdu.”

“Sonra?” derken Efsun kolunu masaya dayamış, elini çenesinin altına yerleştirmiş, merakla dinliyordu. “Sonra bunlar nasıl kavuştu?”

“Vallahi karısı bir iki sene önce öldü. Adam da ülkeye temelli olarak o zaman döndü. Bunlar tekrar bir araya geldiler. Onca yılın hasretiyle kavuştular.”

“Yaa, çok güzel,” dedi Müge tebessüm ederek.

“Dramatik bir aşk hikâyesi ama sonunda sevenler kavuşmuş,” diyen Efsun iç çekti gülerek. Kavuşmuşlardı, evet. Çok da hoştu ama benim aklıma takılan bir kısım vardı.

“Peki Leyla abla,” dedim merakla. “Böyle bir aşk hikâyesi gece kulübüne nasıl bağladı?” Hiç uyuşmuyordu da çünkü.

“Ay Selahattin,” dediğinde adamın adını da öğrenmiş olduk. “Onca malı mülkü ben o ayrı olduğumuz dönemde cefasını çekerek edindim. Sefasını da sen süreceksin. Yeni nesil her şeyi yap, hiçbir şey içinde ukde kalmasın,” dedi.”

“Ooo,” dedim dudak bükerek.

Keyifle kasılıp gülen Leyla abla, arkadaşının seneler sonra kavuşmasının gururunu yaşıyor gibiydi. “Öyle vallahi,” dedi kendini beğenmiş bir tavırla. “Mis gibi bir dubleks ev aldı buradan. Balayına

Maldivler'e gittiler. Spor arabaları var. Bizim Nermin diyor ki şunu istiyorum, adam hemen satıyor mal mülk bir şeyler, ikiletmiyor, alıyor. Sefasını sürdürüyor."

"Vallahi helal olsun," dedi Efsun imrendiğini belirterek. Elini masaya vurdu ve geri yaslandı. "Hepiniz adamları elinizde oynatıyorsunuz. Ben hiç sözümü geçiremiyorum. Bende mi problem acaba?" diye bize bakarken, "Sende tabii," dedi Leyla abla hiç düşünmeden. Efsun böyle oldukça çok üzülüyordum. Böyle konuştuğuna göre de hâlâ düzelmemişlerdi sanırım. Efsun'un sorgular hâli karşısında, "Sen ipleri çok Levent'e vermişsin," dedi Leyla abla kendinden emin bir tavırla. "Sürekli her yaptığına tamam Levent diyorsun, alttan alıyorsun, kendinde suç arıyorsun. Hata yapıyor, görmezden geliyorsun. Biraz tavrını koy ortaya. O da kendine çekidüzen versin. Bak, ben sana da kıssadan hisse anlatayım. Oradan pay çıkar kendine."

Derin bir soluk alarak, "Anlat bakalım," dedi Efsun. Resmen işi boşlamış, dedikodu yapıyorduk. Bahçeyi kontrol ettiğimde, onlar deli gibi çalışırken bizim hiçbir şey yapmayıp fıkralar, hikâyeler anlatıp durduğumuzu fark ettim.

"Yeni evli bir çifti evlerine uğurlamışlar," diye girdi Leyla abla yine söze. "Âdet bu ya, gelin ve damat at üzerinde gidiyorlar evlerine. Yolda giderken damadın atının ayağı sekmiş, gelin damadın atına dönmüş ve 'Bir,' demiş. Biraz ilerleyince ikinci kere sekmiş, gelin, 'İki,' demiş. Biraz daha gidince üçüncü kere sekmiş, gelin çantasından silah çıkarmış ve 'Üç!' deyip ata ateş etmiş. Damat şaşkınlık içinde geline dönmüş, 'Sen deli misin, atın ne suçu vardı da vurdun?' diye çıkmış. Gelin elinde silahla damada dönmüş ve 'Bir,' demiş. Damat o günden sonra gelinin bir dediğini iki etmemiş."

Mutfakta kıkırtılar yükselirken, "Leyla abla ya," dedim koca bir sınıtmayla. "Ne âlem kadınsın vallahi. Bayılıyorum sana." Kendini beğenmiş tavrıyla herhâlde, dercesine kafa sallarken, "Leyla abla var ya, bana bir akıllar veriyor her konuda..." dedim dudaklarımı ısırıp kafa sallayarak. "Savaş'la bile çoğu konuda tartışmadan kapattık bazı şeyleri. Gözümü açıyor bu kadın benim. Vallahi Efsun, dinle sen bunu. Bu her şeyi görüyor, biliyor, hissediyor."

"Ay o zaman ben de bir fıkrayla kapatayım konuyu madem Leyla ablacığım," dedi Efsun gülerek. "Tam sana uyuyor çünkü bu da." Bu sefer hepimizin kulağı da gözü de Efsun'dayken o anlatmaya baş-

ladı. "Adamın birinin işi varmış, Ankara'ya gidiyormuş. Tam uçağa binerken kulağında bir ses: 'Binme, bu uçak düşecek!' Dönmüş bakmış kimse yok, ama içine de bir kurt düşmüş, binmemiş. İkinci uçağı beklerken kara haber ulaşmış: Uçak düştü, kurtulan olmadı! Koşmuş Haydarpaşa'ya, bilet almış, tam trene binecek aynı ses kulağında: 'Binme bu trene, raydan çıkacak!' Dönmüş bakmış, yine kimse yok. Trene binmemiş, gelmiş eve, sabah gazeteyi açınca tüyleri ürpermiş: Tren, Eskişehir'de raydan çıktı, şu kadar ölü, şu kadar yaralı... Allah'a şükretmiş, koşup otobüse bilet almış, tam binerken yine o ses: 'Bu otobüse binme, freni patlayacak!' Dönmüş, yine kimse yok. Dayanamamış bağırması: 'Sen kimsin yahu?' 'Ben senin iyilik meleğininim!' Adam iyice kızmış: 'Ulan, evlenirken neredeydin!'"

Yine kıkırtılar dökülürken mutfakta, "Neredeydin Leyloş sultan, neredeydin?" diyerek elini savurdu Efsun.

Güldük, eğlendik ama Efsun'un bu tavrı beni sorgulamaya itti ve yüzüm yavaşça düşerken, "Pişman mısın?" diye sordum Efsun'a bakıp ciddi bir tonlamayla. Onun da yüzü ciddi bir hâl alırken, "Yani abimle evlendiğin için?" diye daha açık sordum.

Gözlerini kaçırarak, "Bilmiyorum," deyip dudak büktü ve tekrar yüzüme baktı. "Levent'i seviyorum. Gerçekten seviyorum. Sadece evlilik kararını sanırım biraz erken aldık. Her şeyi tam oturtamamışız, onu fark ediyorum. Şimdi de onun zorluğunu yaşıyoruz. Evlilik içinde aramızdaki sevgi, güven, saygı, anlayış ilişkisini oturtmaya çalışmak çok zormuş."

"Kötü mü gidiyor Efsun abla evliliğiniz?" dedi Müge tereddütte kalıp. Ben de bunu merak ediyordum. İçimden bir ses bu işin sonunun kötü biteceğini söylese de, yine kalbim onların bir arada olması gerektiğini ve her şeyi çözebileceklerini söylüyordu.

"Hayır," dedi Efsun kafasını iki yana sallayarak. Oldukça net bir ifade seçti kendine. "Deniyoruz ikimiz de. Ben anlayış gösteriyorum, o daha dikkatli davranıyor. Akşama mesela yemeğe gideceğiz birlikte. Söz verdi. Sonra da sabaha kadar film izleyip aramızda olanları konuşacağız. Levent de düzelmeye başlıyor." Öylesine sevindim ki buna. Muhtemelen abim hâlâ bu dans olayından Efsun'a bahsetmemişti. Çünkü bahsetseydi, Efsun mutlaka bana anlatırdı. Yine de Savaş'ın olayı çözmesiyle abim rahatlamış olacak ki, Efsun'a karşı davranışları düzelmeye başlamıştı. Buna sevindim.

"Bebek için hâlâ kararlı mısın Efsun?" dedi Leyla abla merakla. "Düşünmüyor musun daha?"

Elimi pantolonumun cebine atıp sigara almak için kontrol ettim. Daha uzayacaktı konu sanırım. Ceplerimin boş olmasıyla çantama yöneldim ve paketi aradım ama orada da yoktu. Fakat gördüğüm tel tokayı alıp uzamaya duran kâküllerimi tepeden tutturdum. Yakın zamanda kısaltmam gerekiyordu. Ardından tekrar çantaya yöneldim.

"Ne aryorsun sen?" dedi Müge bana bakarak. Bir yandan çantamı karıştırıyor, bir yandan nereye koyduğumu düşünüyordum.

"Sigaram ya," dedim aramayı bırakıp yerimde doğrularak. "Evde bıraktım sanırım. Savaş'tan alayım. Geliyorum şimdi."

Kapıya doğru ilerlerken Müge elindeki cam bezini ve Camsil'i bana uzattı. "Bunları da bıraksana camın yanına."

Uzattıklarını elime alarak ileriki odaya yürüdüm. Savaşlara en yakın oda orasıydı. Her adımda parkelerden çıkan gıcırtilı ses oldukça rahatsız ediciydi. Tarık'ın kesinlikle bunlara el atması gerekiyordu. Odaya girip cama doğru yanaştığımda, hepsinin masanın etrafına oturmuş soluklandıklarını gördüm. Yan profilden gördüğüm Savaş'ın boynundan süzülen ter damlaları, ne kadar yorulduğunun göstergesiydi.

Hâlâ suratı beş kaş, gözleri dalgın vaziyette dereye bakıyor, ayağını da ritmik bir şekilde sallıyordu. Duvara yaslanıp onu izlemeye devam ettim. Masaya yasladığı kolunu bükümüştü. Ellerini ensesinde dolandırırken belirginleşen kol kaslarına iç çekmemek elde değildi. Masanın üzerinde olan biraya uzanıp bir miktar içtikten sonra, küllükte duran sigarası iki dudağının arasında yer buldu. Savaş kesinlikle harika bir baba olurdu ama bu gerçekten şimdi gündemimizde olabilecek en son konuydu ama bunu neden anlamamakta ısrar ettiğini idrak edemiyordum.

"Enişte," dedi Kaan, yalakalık yapar gibi bir tavırla. Daldığı yerden onu çeken Kaan oldu. Savaş tepki vermese de gözlerinin içinin güldüğünü, enişte demesinin hoşuna gittiğini görebiliyordum. Sadece Kaan'a yüz vermek istemiyordu. "Bekârlığa veda yapacak mıyız?" diye sordu bir tepki almayınca. Ne bekârlığa vedası? Biraz daha cama yanaşarak kaşlarını çatıttım. Benim dinlediğimden bihaber, kendi aralarında konuşuyorlardı.

"Bilmem," diyerek kestirip attı Savaş. "Öyle bir şey düşünmedim."

“Yapalım, yapalım!” dedi Kaan heyecanla.

Abimin bekârlığa vedası aklıma gelince, bir anda bu fikir çok da hoşuma gitmedi. Dansözlü falan. Herkes eğlenmek için fırsat bulduğunda bunu kullanmaktan hiç çekinmiyordu. Belki biz böyle bir şey düşünmüyorduk. Biz de az önce konuştuk bu durumu ama ben istememiştım, o yüzden Savaş da yapmamalıydı.

“Behzat abinin mekânda oturalım,” dedi Selçuk, Savaş’a bakarak. Gitgide Savaş’ın hayatına giriyor, herkesle kaynaşıyordu. Hatta Kaan ile bile fazlaca eğleniyorlardı. Behzat abinin mekânının oluru vardı. Bu olabilirdi.

“Off!” diyerek yüzünü buruşturdu Kaan. “Ne Behzat abisi ya! Gıy gıy gıy, rakı balık. Bu adam âşık,” dedi Savaş’ı göstererek. Herkes dikkatle Kaan’a bakıyordu. “Bu adam evlendiği için mutlu. Bekârlığa seve seve veda ediyor. Yas tutmamalıyız, evleniyor diye kutlamalıyız. Bakın şimdi,” diyerek telefonunu açtuğında birkaç saniye bekleyip telefonu önce Selçuk’a uzattı. “Abi, bu mekân on numaraymış,” dedi heyecanla. Selçuk incelerken, o konuşmaya devam etti. “Oryantal şov, direk dansları falan, of diyorum,” diyerek parmaklarını öptü. “Sabaha kadar dans, alkol. Eğlencenin dibine vururuz. Biraz gözümüz gönlümüz açılsın.”

Ne direk dansı? Ne şovu? Kaan neler diyordu öyle? Olduğum yerde duramadım. İleri doğru atılıp varlığımı belli edecektim ki, Savaş’ın tepkisini merak edip duraksadım. Kaan, Savaş’a telefonu döndürdüğünde, Savaş göz ucuyla bakıp arkasına yaslandı ve elindeki sigarayı derince içine çektikten sonra kollarını oldukça rahat bir şekilde sandalyenin iki yanına koydu. “Gittiniz mi hiç bu mekâna?” diye sordu ikisine bakarak.

Selçuk olumsuz anlamda kafasını sallarken Savaş’ı gösterip, “Bu gitmiştir,” dedi oldukça emin bir şekilde. “Bunun girmediği delik kalmamıştır zaten.” Sinirden deliye döndüm. Ne demekti o öyle?

Savaş ise onu haklı çıkartırcasına, “Ver, ben sana daha iyisini göstereyim,” deyip Kaan’ın telefonunu istediğinde, sinirden elimdeki bezi sıktım. Resmen bekârlığa veda planı yapıyordu. Hem de ben yapmazken. Daha fazla dayanamadım. Tam olarak camın ortasına geçtim. Rüzgâr, arasından geçtiği saçlarımı havalandırdı fakat sinirden alev alev yanan tenimi söndürmeye yetmedi. Savaş’ı o ortamda direk danslarını izlerken hayal etükçe bileniyordum.

Onlar masanın ortasında hep beraber telefona odaklanmışken, "Leyla abla!" diye bağırdım. Bir anda afallayıp geri çekildiler, bana baktılar ve kendilerini topladılar. Sinirden nefes nefese Savaş'a bakarak, "Bizim bu bekârlığa veda için rezervasyonu yaptır sen müsait bir güne," dedim bağura bağura. Savaş'ın gözleri kısıldı, kaşları çatıldı. "Erkek dansçı da eklesinler abla," dediğimde, "Yavaş!" diyerek olduğu yerde dikleşti. Kafamı hızla sallarken, "Kadın erkek eşitiği," dedim net bir tavırla. Yetmedi. "Mümkünse bol kaslı olsun!" diye bağırdım inadına. "Bizim de açılın gözümüz gönlümüz."

Savaş'ın, "Kendine gel," diye ayaklanmasıyla daha da sinirlendim.

"Kendimdeyim ben!" dedim öfkeyle elimdeki bezi yere atarak "Bekârlığa veda planları yapmıyor muyuz? Yapıyorum ben de işte." Ellerim iki yana açıldı. Dişlerini sıkıp derin derin soluklanırken keskin bakışlarının altında kaldım. Omuzları iyice genişlemiş, nefesleri sıklaşmıştı.

"Benim plan falan yaptığım yok," dedi bana doğru adımlayarak.

Masadakilerin hepsi bize bakıyorken, sesimin tonuna dikkat etmeden elimi ona doğru uzattım. "Yok yok, otur sen," dedim sinirle geri doğru adımlayarak. "Plan yapmadınız ama yapıyordunuz sonuçta. Sen göster o daha iyi yerleri." Arkamı döndüğümde mutfak kapısına birikmiş bizim kızları gördüm, duraksadım ama bu birkaç saniye sürdü ve ben tekrar hızlı adımlarla mutfağa doğru yöneldim.

"Gülfem!" diye bağırdı arkamdan gür bir sesle ama durmadım. Mutfak kapısına yaklaşırken dış kapıda Savaş'ın varlığını hissettim. Yine durmadan mutfağa ilerlerken kızlar geçmem için yol açıp geri adımladılar. Kolumu kavrayan Savaş'ın eliyle mutfağın içine girdiğimizde, "Dışarı!" dedi Savaş yüksek bir tonlamayla. Benim yüzüme bakıyordu ama sözleri kızlardı. "Kapıyı da çek Mügel!" dedi aynı katı sesle.

Yüzüne bakıp sinirle soluklanırken kapının çekilmesiyle birlikte, "Ne var?" diye sordum. "Yakalandın diye mi panikledin? Bir şey demem ben ya. Git sen daha, takıl. Hoş, takılıyormuşsun da zaten," diyerek kafamı kenara çevirdiğimde, kollarımı birbirine doladım ve camdan dışarı bakmaya başladım.

"Aynen," dedi oldukça durağan bir sesle kafa sallayarak. "Takılıyordum."

O onayladıkça ben deliye döndüm. “İyi,” dedim bir anda yüzüne doğru çevirerek kafamı. “Git takıl. Zaten daha iyisi de varmış. Varmış, değil mi?” diye sordum gözlerimi belirginleştirerek. “Sen daha iyi bilirsin sonuçta. Gösterecektin.” Üzerime doğru yürürken ben geri doğru adımladım.

“Aynen, var daha iyileri,” diye onayladı tekrar oldukça sakin bir tonlamayla. “Gösteriyordum zaten.” Gözleri sinirden dönüyorken sesi oldukça sakindi.

“Gerçekten mi ya?” diye sordum, ellerimi iki yana açıp sinirle gülümseyerek. “Ciddi ciddi sen daha iyisini gösterip seçenek sundun az önce, farkında mısın?” Mutfak tezgâhına çarpıp durmamla birlikte, o da önümde durduğunda damarlı kollarını iki yana açıp beni ortasına alırken ellerini tezgâhın iki yanına dayadı.

“Gitmeyi de düşünüyordum,” dedi dilini dudaklarında gezdirerek. Bu sakinlik çıldırtıcıydı. “Kadınları da oldukça hoş. İşlerinde profesyoneller. Hepsini de tanıyorum.” Ne diyordu bu? Delirmiş olmalıydı. Şaşkınlıkla dudaklarım aralandı. Nefeslendim. Yetmedi. Başıma ağrı girdi saniyesinde. İçimde dur durak bilmeden patlayan ve tüm bedenimi etkisi altına alan bu kıskançlık duygusuyla baş başa kaldım ve kontrol edemedim. Ellerim göğsünü iteklerken nefes nefese kaldım.

“Savaş, git,” dedim sinirden titreyen ellerimle. Resmen görüş alanımı siyah bulutlar sardı. Bırakmadı. Önümü açmadı. Daha da öfkelendim. Sırf beni sinir etmek için dediyse, başarmıştı fakat bu çok ağırdı. “Siktir git!” dedim tekrar göğsüne vurarak. Benden duyamayacağı bir şey duymuştu fakat anın gerginliğinden olsa gerek, tepki vermedi.

“Neden?” dedi bedeni beni tekrar tezgâha yaslarken. Alnını alnıma dayayıp yüzümü dümdüz kendi görüş hizasında tuttu. Sinirli gözleri yüzümü talan ediyorken, göğsünü defalarca kez iteklemeye çalıştım. Omzu yan çevrildi ama önümden bir an olsun kıpırdamadı. “Öyle bir adam değil miyim ben senin için?” diye sordu sesinin tonu bir miktar artarken. “Her halı yiyebilecek bir adam, senden gizli iş çeviren, gece kulüplerinde masasına meze arayan, güvenilmez herifin teki değil miyim?” Az önce içtiği alkol kokusu fazlaca belirgindi ve her kelimesinde elimin altında titreyen sinirli göğsünü hissede-biliyordum. Kafamı çevirmeye çalışsam da bana yasladığı alnı buna

engel oluyordu. Resmen abluka altına almıştı tüm bedenimi. "Sabah da öyle demiyor muydun zaten?" demesiyle gözlerim büyüdü.

Kan toplamış gözlerini gördüğümde, "Sen çıldırmışsın!" diyerek tüm gücümle ittim. "Sabahtan beri tüm tavırların bebek yüzünden, değil mi? Haklı olduğumu biliyorsun ama içinden de atamıyorsun. Kavga etmek için bahane arıyorsun."

"Ne bahanesi lan, ne bahanesi?" dedi yüksek bir sesle. "Yalan mı? Güvenmiyorsun sen bana."

"Konuyu saptırıyorsun," diyerek kaşlarımı çattım. "Ama ben konuyu değiştirmem," diyerek direttim. "Sen az önce başka kadınları övdün, gideceğini söyledin. Git Savaş, duydun mu?" dedim öfkeyle. "Git çünkü ben de gideceğim. Biz de görelim dansçı erkekleri. Kaslarını, o mükemmel vücutlarını." Gevşeyen kolunun arasından çıkmaya çalışırken kolumdan tutup geri yasladı tekrar beni.

"Ne diyorsun lan sen?" dedi dişlerini sıkarak. "Vücut istiyorsan göstereyim ben sana." Tişörtüne gitti elleri. "Hiç mütevazı olamayacağım. Bayağı iyidir. Sen de biliyorsun gerçi bunu," diyerek sinirle kafasını sallarken elini tutup çıkarmasını engelledim. Üst dudağını dişlerinin arasına alıp ısırırken bana baktı. Solukları hâlâ oldukça güçlüydü.

"Daha iyileri de vardır mutlaka," dedim gülümseyerek. "Kendimi kapatmayı düşünmüyorum artık. Sen nasıl her yeri keşfettiysen, ben de keşfedeceğim. Buna da bekârlığa vedamdan başlayacağım. Belki ben de onların dansına eşlik ederim."

"Gülfem, bak sabrımla oynuyorsun," diyerek gözlerini kapattı birkaç saniye. "Yeter!" diyerek vurguladı. "Böyle bir şeye izin veremeyeceğimi biliyorsun. Kim dokunabilir lan sana!" derken parmakları çenemden kavrayıp yüzümü yüzüne yakınlaştırdı. "Buna izin verir miyim ben? Sen neye eşlik edeceksin? İnat yapıyorsun. Yapma!" diyerek vurguladı. Başlatan oydu, suçlu ben mi olmuştum?

"Tıpkı senin gibi," dedim sahte bir tebessümle. "Sen plan yaparken benden izin almadığın gibi, ben de senden izin almıyorum." Kolunun arasından çıkıp masadaki tabaklara yöneldiğimde, "İşim var, Savaş. İnsanlar kapıda bizi dinliyor. Kavga etmeye gelmedik buraya. Çık lütfen." Tabakları kurularken yüzüğümün parıltısı dikkatimi çekti. Bir de o yüzüğün sahibi olan, arkamda nefeslerini bırakan adam. Hafifçe kenara çevirdiğim kafamı tekrar tabaklara çevirdim.

Savaş hemen arkamda durmuş, aramızdaki ufak boşluğa rağmen nefeslerini saçlarıma bırakıyorken, kendisini sakinleştirmeye çalıştığını anlıyordum.

Daha yumuşak fakat hâlâ öfke barındıran sesiyle, "İçmemişsin?" deyip açık olan çantamdan hap kutusunu aldı.

"İçeceğim," deyip arkamı döndüğümde, elindeki kutuyu bana verdi.

"İç o zaman," dedi hâlâ aynı sinirle. Ben ona dik bir tavır sergiledikçe, onun siniri daha da artıyordu. Elinden bir anda aldığım kutuyla tezgâha ilerleyerek su şişesini açıp ilacı içtim. Ona doğru döndüğümde daha sinirli bir hâlde beni izliyordu.

"Oldu mu?" dedim kafa sallayarak.

"Oldu. Rahatlamışsındır," deyip kapıya yöneldiğinde, ben de tekrar tabakların başına gittim.

"Aynen. Çok. Fazlasıyla," dedim alay eder gibi. Leyla abla, Müge, Efsun kapının hemen başında dikilirken, Savaş'ın tekrar kükreyen sesini duydum.

"O rezervasyon yapılmayacak!" dedi kızlara dönerek. Fakat bu ona sorduğum bir şey değildi. Hem kızlara emir hiç veremezdi. Çantamdan çıkardığım telefonla internette alımla bulduğum bir organizasyoncuya mesaj atarken buldum kendimi.

"Onlara gerek yok," dedim yüksek bir sesle, duysun diye. "Ben kendim yapıyorum şu an zaten, merak etme." Sinirden ne yazdığımı bile bilmediğim mesajdan sonra telefonu çantama fırlattım.

"Sen oraya bir git Gülfem!" diyen Savaş'ın dış kapıya vurma sesini duydum. Muhtemelen tekme atmıştı. "Orayı birbirine katmayan Savaş'ı siksinler! Gitmiyorsun!"

"Hı hı, ben de öyle diyordum," diye yüksek sesle bağırarak mutfak kapısına doğru ilerlediğimde durdum ve "Tablolar nerede?" diye bağırdım Leyla ablaya. Sonra bunu istemeden yaptığımı fark edince, "Özür dilerim," diyerek ellerimi saçlarıma attım. "Abla, gerçekten sana bağırmadım. Bir anda sinirle şey olunca..."

Mahcup yüz ifadem karşısında, Leyla abla tebessüm etti. Çok belirgindi zaten sinirimizin ona olmadığı. Hepsi anlamıştı bunu. "Arabada ablam," dedi yumuşak bir tonla Leyla abla. "Serkan hepsini bagaja koydu." Boş vakitlerimde Tarık'ın kafesi için birkaç tablo çizmiştim. Sinirden ellerim titriyorken tabakları kırmak yerine tablolarla uğraş-

mak daha doğru olacaktı sanırım. Hızlı adımlarım bahçeyi bulduğunda, hepsi masanın etrafında ayakta dikiliyordu.

"Serkan!" dedim bağırarak. Rüzgâr saçlarımı yüzüme yapıştırmıyor, görmemi zorlaştırıyordu. Hepsinin bakışları bana döndüğünde Savaş, Serkan'a ne diyeceğimi daha fazla merak ediyor gibiydi. Benim sinirim kadar onunki de oldukça tazeyken, "Arabanın kapısını açsana, tabloları alacağım," dedim yükseklerde dolaşan ses tonuyla. "Siz de öyle danslı, şovlu organizasyonlar yapacağınıza çalışın biraz. Oturmaya gelmedik buraya." Hâlbuki onlar bizden daha çok çalışmıştı ama daha fazla çalışsınlardı.

Selçuk'un uzaktan arabanın kapısını açmasıyla arabaya ilerliyordum ki, "Abartıyorsunuz," dedi Kaan. Durdum ve arkamı dönüp kaşlarımı çatıttım. Bakışları Savaş ve benim üzerimde dolanıyorken, "İkiniz de bekârlığa veda yapabilirsiniz," dedi gayet normal bir şeyden bahseder gibi. "Kadın dansçılar kadar erkekler de var. Bunlar olabilen şeyler."

Savaş, Kaan'ı ciddi ciddi dinlerken sözlerini saçma bulmuş olacak ki, "Sen ne diyorsun amına koyayım ya!" dedi elini uzatarak.

"Ne var abi, yalan mı?" dedi Kaan hâlâ aynı ciddiyetle. "Meslek bu sonuçta, ne olacak. Biz onları izlemiştiz, bizimkiler erkekleri izlemiş, ne olacak yani," dedi hâlâ bunun normal olduğunu savunarak. "Erkekler de dans edebilir ayrıca. Yakışan yapsın. Gayet normal. Ben Gülfem ablama katılıyorum. Kadın erkek eşitliği her yerde olmalı." Acaba Müge bu fikrin senden çıktığını duysa, böyle konuşabilecek misin Kaan?

"Kaan," dedi Savaş ellerini beline koyup ciddi bir hâle bürünürken. Ses tonu garip bir biçimde normalleşmişti. "Rahmetli dedemin çok kullandığı bir söz vardı. O geldi aklıma birden." Kaşları havalandı karizmatik bir biçimde, yavaşça. "Şimdi aklıma geldi de, sizin ailenin erkekleri için çok uygun bir söz. Sevgili kayınbiraderim de çünkü çok sever bu tür dansı, bilirsin." İmalı sözleri, abimin bekârlığa vedasıydı.

Kaan ciddiyetle, "Neymiş o abi?" diye sordu.

Savaş derin bir nefes aldı ve "Katrani kaynatmakla olmaz şeker," dedi aynı ciddiyetle, "Cinsini siktigim cinsine çeker."

Serkan olayı bilmediğinden olsa gerek, sadece Tarık kahkahalara boğulurken Savaş yine aynı sinirli hâline büründü tekrar ve kafası-

nı savurarak, "Siktir git!" dedi öfkeyle. "Bekârlığa vedaymış! Her şey senin başının altından çıktı zaten. Yok veda meda," dedi bana dönerek bir anda. "Eşitlikse tamam, eşitlik. Kimseye yok." Onu kale bile almadan alaylı bir gülümsemeyle kafamı sallarken arabaya doğru yürümeye başladım. Arkamdan, "Sabır... Sabır... Sabır..." dediğini duyuyordum ama tepki vermedim.

Bagajın kapağına açarken, "Çok ve boş," deyip Savaş'a baktım. "Konuşmayın da biriniz çekiç, çivi falan alsın, tabloları asalım."

Bagajda bulunan beş tabloyu tek tek indirmeye başlarken, "Ben asarım, tamam," dedi Kaan bir anda. Onlara doğru döndüğümde hâlâ ayakta dikilip boş boş duruyorlardı ve ben hâlâ sinirimi atamamıştım.

"Selçuk, sen gel," dedim. Savaş'ın tek kaşı havalandı ve sanırım siniri daha da katlandı. "Kaan şimdi çakamaz onları. Güç lazım." Hâlbuki ben bile çakardım ama konu o değildi. "Bir de en tepeye asılacak, Kaan'ın boyu yetmez." Savaş'ın gitgide katlanan sinirini görmek mümkündü. Yumruklarını sıkıyor, dudaklarını kemiriyordu. Selçuk ve Savaş neredeyse aynı boydaydı, vücut tipi olarak da yakın sayılırlardı birbirlerine fakat ben Selçuk'u seçmiştim. Savaş bunu hazmedemezdi. Fakat hak etmişti.

Yan profilden gördüğüm kadarıyla, aniden eline aldığı çekiç ve çivilerle bana doğru yürümeye başladı ve tablolardan üç tanesini bir anda kavrayarak, "Sen gelsene benimle," dedi sinirle. "Asalım biz şunları." O üç tabloyu almasıyla altta kalan tablo ortaya çıktı. Savaş'ı çizdiğim tablo. Sinirli bakışları bir anda afallayıp kalırken elindeki-leri bırakıp ona doğru uzandı. "Bu ne?" diye sordu ses tonu oldukça yumuşak çıkarken.

Almasına engel olup bir anda uzanarak kenara doğru çektim. "Bir şey değil. Karışmış, bırak." Ne olduğu oldukça açıktı. O gün, otele geldiği gün çizdiğim tabloydu o. Renkler birbirine bulaşmıştı fakat yüzük detayları oldukça belirgindi.

"Sen mi çizdin bunu?" diyerek tekrar tabloya uzandığında, çekmeme rağmen engel olamadım. Eline aldı ve bana baktı.

"Öyle çizmiştim işte," deyip gözlerimi kaçırdım ve eline uzanmaya çalıştım. "Buraya ait değil o. Bırak."

Elini geri çekip uzaklaştırdı benden. "Aynen," diye onayladı. "Buraya ait değil. Ne zaman çizdin sen bunu?"

Yüzüne bakmıyor, elindeki almaya çalışıyordum fakat o benden kaçınıyordu. "Bırakır mısın şunu?" dedim alamamanın verdiği sinirle.

Çenemden tutup yüzüne çevirdi yüzümü. Simsiyah gözleri en derinlerime bakarken, "Ne zaman çizdin?" diye sordu tekrar vurgulayarak. Kaçmanın bir âlemi yoktu. Cevap almadan bırakacak gibi değildi.

"Aynı olduğumuz dönemde," deyip gözlerimi kaçırdım. Daha cümlem bitmeden yüzünün keyifle gülümsediğine şahit oldum. Hoşuna gitmişti ve muhtemelen siniri yatışmıştı. Elini yüzümden uzaklaştırarak yan taraftaki boş yola bakmaya başladım.

"Bunu evimize götürelim o hâlde," derken sesindeki o gülümsemeyi hissetmemek imkânsızdı. "Yeri tam olarak orası çünkü." Cevabımı bile beklemeden kendi arabasına yöneldiğinde, yerdeki tabloları alarak içeri doğru adımlamaya başladım.

Peşime takıldı. Adımlarımız arasında bir miktar boşluk olsa da gölgesini üzerimde hissedebiliyordum. "Sayfalarca hep seni çizdim derken ayrıldığımız dönemden bahsettiğini düşünmemiştim hiç," demesiyle neden utandım bilemedim. Aslında ondan saklamak değildi niyetim ama böyle bir anda görsün istemezdim. Yine de kalp atışlarının miktarı biraz arttı.

"Çok konuşuyorsun," dedim titrek bir sesle, hâlâ sinirli olduğumu belli edencesine. "Asalım şunları." İçeri girdiğimizde birkaç saniye duraksadım ve etrafa bakındım. Kapıdan girer girmez büyük bir hol karşılıyordu bizi. O holden kenarlara açılan kapılar vardı. 3+1 şeklinde olan bir evi, Tanık kafeye dönüştürmeye karar vermişti. Odanın birinde koltuklar, televizyon gibi eşyalar yer alacakken diğer ikisi masa ağırlıklı, kütüphaneli olacaktı. Tam olarak ev konseptli bir mekân olarak düşünmüştü burayı.

Tam karşımda, iki kapının arasındaki geniş duvara doğru ilerleyip elimdiki tabloları bıraktım. Elim belime dayayarak, "Burası," dedim Savaş'a kısa bir bakış atıp. "Üç tane olacak, yukarıdan aşağıya." Üç maymun tablosunu sıralayacaktım. Bence gayet de güzel duracaktı.

Derin bir nefes alıp gözlerime bakarak elindeki çivileri avucuma bıraktı. Bir tanesini alıp sandalyeye ihtiyaç bile duymadan çakmaya başladığında, "Daha iyisi Serkan mı?" diye sordu bozulduğunu belli ederek.

Birkaç saniye durup, "Anlamadım?" diyerek kaşlarını çatırdım. İkimizin ses tonu da normaldi fakat bunun için çabaladığımız aşıkardı. Sakinleşmeye çalışıyorduk, normal bir şekilde konuşmaya.

"Daha iyisi var dedin ya mutfakta," deyip yüzüme baktı ve tekrar sertçe çiviye vurdu. "Beni değil Serkan'ı çağırдын. Daha iyisi o mu?" Kiskanmıştı. Gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım. Sinirliydim fakat bu hâli de oldukça komik geliyordu. Müge boş odaların birinde cam siliyormuş gibi yapıp bizi dinliyorken, Leyla abla ve Efsun da onlardan farksız değildi.

"Yine saptınıyorsun konuyu," dedim alçak bir sesle. "Ben öyle bir şey demedim. O an seni çağırmak istemedim, Serkan'ı çağırdım."

"Tanık'ı da çağırabilirdin," dedi soğuk bir sesle, yüzüme bakmadan. Tekrar güçlü bir şekilde çiviye vurarak tabloyu astı ve ikinci çiviye geçti. "Ama sen Serkan'ın gücünü ve boyunu falan vurguladın. Daha iyisi o mu senin için? Öyleyse çünkü..." deyip dudaklarını dişlemesi, Serkan için açık açık bir tehdit gibiydi. Benim etrafımda Savaş'tan daha iyisi olma ihtimaline Savaş izin vermez, bizi uzaklaştırırdı. Karşısındaki kim olursa olsun.

Tekrar yüzüme baktığımda, "Serkan oldukça yakışıklı bir adam. Sen de biliyorsun bunu," dedim net bir ifadeyle. Yalan değildi ki. İlk gördüğümde de böyle düşünmüştüm zaten. Gözleri kısıldı tekrar, nefesleri sıklaştı. "Ama orada onu çağırma sebebim seninle kavgalı oluşumuzdu, başka bir şey arama altında. Tekrar kavgaya çıkmayalım. Lütfen." Tekrar duvara dönüp hızlı hızlı çiviye ardı ardına vururken dudakları arasından bir şeyler homurdanıyordu ama anlamıyordum.

Müge'nin içerideki odadan kendisini ve camı işaret ettiğini gördüm. Kaan ve Müge olayını konuşmamı söylüyordu sanırım. İsrarlı hareketleriyle, "Savaş," deyip ona doğru döndüm. Bana baktı. Ciddi bir ifade seçtim kendime. "Bu konuları kapatalım şimdi. Ben seninle başka bir şey konuşmak istiyorum." Meraklı gözleri benim üzerimdeyken konuya nasıl giriş yapacağımı bilemedim. Hâlbuki çok iyi başlamıştım, kendimden emindim fakat şu an Savaş öyle dikkatle yüzüme bakınca ne diyeceğimi bilemedim. Müge kapıya yanaşmış, kendini gizliyor, bizi dinliyordu. Leyla ablalar da öyle.

Sonuçta Müge artık büyüdü, Savaş. Evlenebilir. Bu olmadı. *Bizim Kaan ne iyi çocuk, değil mi?* Bu hiç olmadı. Öyle sessizce bakışıyorduk ve ben kendi içimde doğru bir cümle arıyordum konuya girmek için.

Müge ve Kaan evleniyor ama şimdi değil. Oldu. Bir de düğüne davetlisin de. Zamanı geldiğinde evlenecekler Savaş, ama o zamana giden yolda bir adım atmamak istiyorlar.

"Söylesene Gülfem," deyince sıyrıldım düşüncelerimden ve elimi saçuma atarak, "Ha... Şey..." diye mınıldandım. "Havalar da soğumaya başladı, değil mi?" dedim. Ne saçmalıyordum ben Allah aşkına! Babamın kızı olduğum çok mu belli olmuştu. Ne alaka dercesine yüzüme aptal aptal bakınca, daha fazla dayanamayarak derin bir nefes aldım ve "Kaanlar Müge'yi görmeye size gelmek istiyorlar," diye öyle bodoslama daldım. Ağzımdan aniden çıkan sözlerle rahatlamış gibi derin bir nefes aldım fakat bu çok kısa sürdü. Savaş'ın büyüyen göz bebekleri, belirginleşen damarları, sinirinin katlanmasıyla daha da gergin bir hava oluştu ortamda.

"Ne diyorsun kızım sen?" demesiyle zorla yutkundum ama yine de net, soğuk, dik tavırımı korumaya çalıştım.

"Savaş, onlar üniversiteli," dedim sınırdan gözleri dönen adama karşı hiç korkmadan.

"Eee, ne oluyor üniversiteliyse?" Ses tonu gitgide yükseliyordu.

"Sözümü kesmezsen," diyerek vurguladım ve sıkıntılı bir nefes verdim.

Elini uzattı, konuşmama devam etmem için. Her şey o kadar üst üste bindi ve o kadar salakça bir duruma düştük ki başıma ağrı girdi. Şimdi bu konuyu açtığım için de geç kalınmış bir pişmanlık yaşadım. Yine de konu açılmıştı ve hiç değilse bir sonuca bağlanmalıydı. Müge'nin turnaklarını kemirerek bizi izlediğini görebiliyordum ama tam olarak yüzüne bakamıyordum. "Evlenelim demiyorlar. Aileler bir araya gelsin, birlikte oldukları bilinsin, rahat görüştün istiyorlar."

"Bunlar daha bu sene geçti üniversiteye. Ne bu reşit olunca direkt olarak adını koyalım muhabbeti ya?" derken anlamsızca kaşlarını çatıldı. "Yok öyle bir şey, tamam. İzin mizin yok," diyerek ellerini birbirine vurdu. "O Kaan da bir daha bok Müge'nin yanına gelir. Bu konuyu da duymamış gibi yapıyorum ve kapatıyorum." Ağzımı açacak gibi oldum, "Kapatıyorum," diyerek gözlerini belirginleştirdi ve elindeki çekiçle duvara döndü. Müge ile göz göze geldiğimizde ağladı ağlayacak hâliyle karşılaştım. Kesinlikle yanlış zamanda konuşmuştum. Evet, böyle bir tepki bekliyordum zaten ama ikimiz de bu kadar sınırlıyken bu konuya girmek çok doğru değildi.

Müge'nin titreyen dudaklarını birbirine bastırıldığını, gözyaşlarının yavaşça yanaklarından süzölmeye başladığını gördüm. "Kabul etmek zorundasın," dedim hiç düşünmeden. Tekrar yüzüme baktı sinirle. Sabrını zorladığımı farkındaydım ama her şeye o karar veremezdi. "Müge seviyor, Kaan seviyor, aileler de birbirini tanıyor. Sırf sen istemiyorsun diye sana göre hareket edemez kimse."

"Bana sorulduğuna göre, bana göre hareket edilecek demek lü," diye gereksiz bir egoyla yükseldi. Haklıydı böyle düşünmekte. Savaş'ın bu tavrı oldukça sinir bozucuydu ve ben Müge'nin yerinde olsam muhatap olarak sadece babamı alırdım.

"Evet," dedim kollarımı birbirine dolayarak. "Saygısızlık etmemiş, seni silmemişler ve fikrine önem verip sormak istemişler. Sonuçta bu konu için karar verecek bir babası var. Sen sadece destek olabilirsin. Karar mercii sen değilsin. Ben de senin adına karar verdim ve olur dedim." Her kelimeyi şaşkınlıkla ve kendini sıkarak dinlerken, *ben karar verdim* dememle yüzü gerildi.

"Ne yaptın, ne yaptın?" dedi tekrar onaylatmak adına.

"Müge benden rica etti, ben de söz verdim," dedim net bir tavırla. "O yüzden kabul etmek zorundasın."

Elindeki çekiç bir anda yere düştü, güçlü bir ses çıkardı ve "Gülfem, şunu yapmaktan vazgeç," dedi uyarı nitelikte eliyle vurgularken. Etraf oldukça sessizdi ve sadece Savaş'ın güçlü sesi yankılanıyordu. "Benim sana olan zaafımı kullandırıyorlar ve sen buna izin veriyorsun." Her şeyin üst üste gelmesi ve sanırım Savaş'ın bu son hareketi benim sabrımın sonu oldu. İnsanların içinde bu denli yüksek bir çıkış beklemiyordum, zoruma gitü.

Hiçbir şey demeden titreyen adımlarımla dışarı çıkarken, ağlamamak için direniyordum ve çenem titriyordu. "Gülfem!" dedi peşimden adımlayarak ama durmadım. Adımlarım daha da hızlandı. Arabaya doğru ilerlerken o epey arkamda kaldı.

"Ne oldu ya?" diyen Kaan'ın sesini duydum.

"Şunu yollayın şuradan!" diye bağırdı Savaş. "Bunu gönder Serkan buradan," dedi tekrar sinirle. "Gönderin yoksa elimde kalacak birazdan!" Hiç durmadan adımlarken arkamdan, "Gülfem!" diye sabırsızca, öfkeyle seslendiğini duyabiliyordum. Durmadım fakat çok geçmeden kolumdan kavrayarak kendine çevirdi beni. "Nereye?" diye sordu nefes nefese.

Kolumu çekip, "Bırak," dedim. Gözlerimi kaçırıp yüzüne bakmadım. "Konuşacağız," diyerek diretti ama benim öyle bir niyetim yoktu. İnat da değildi bu. Kendimi şu an konuşamayacak kadar kötü hissediyordum. Zaten çok gevşek olan elinin arasından kolumu çekmek zor olmadı.

"Sonra," deyip ileri doğru adımlamaya başladım. Arkamdan geldiğini görebiliyordum. "Gerçekten Savaş," dedim samimiyetle. "Şimdi değil, sonra. Konuşacak kadar, pardon tartışacak," dedim imalı bir tonlamayla. "İyi hissetmiyorum kendimi." Kolumdan kavradı, beni kendine çevirdi. Elleri dizlerimden tutup beni havalandırırken kendimi bir anda omzunda buldum.

"Savaş!" dedim göğsüne tekmeler savururken. "Ne yapıyorsun, bırakır mısın?" Birinin omzuna atılıp zorla götürülen bir kadına göre oldukça kibardım sanırım.

"Böyle gitmene, bugünü böyle bitirmene izin vermem," diyerek hızlı adımlarla ilerledi. Bahçeden ileri giderken arkamızda kalan arkadaşlarımız bize bakıyordu. Kaan yoktu. Muhtemelen Serkan, Savaş'ı dinleyip göndermişti. Nereye gittiğimize dair bir fikrim yokken Savaş'ın bir anda dereye girmesiyle daha çok çırpındım. "Saçma... saçmalama," derken sesim titredi, vücudum suyun içine girdi ve hissettiğim soğuklukla kısa bir an titredim, ağzım açık kaldı. Eli belimi kavramış, ileriye giderken kollarım boynuna dolanmıştı sıkı sıkıya. "Ne... yapıyorsun... sen?" diyebildim kesik kesik, suya alışmaya çalışırken. Su buz gibiydi, bir de esen rüzgârla daha da hissediliyordu.

"Sabahtan beri ağzıma sızıldı," dedi ortalarda durup yüzüme bakarak. Onun elinin biri hâlâ belimi kavrıyorken bacaklarımı gövdesine dolamıştım. "Konuşacağız."

"Bilerek yaptın," dedim omuzlarından tutunup yükselerek. Yükselip suyun üstüne çıkan bedenim rüzgârın etkisiyle daha çok üşüyor, tekrar geri inip kendimi daha çok Savaş'a bastırıyordum. Bilerek yapmıştı. Buradan çıkamayacağımı biliyordu. Evet, yüzme biliyordum ama ayağımın değmediği yerlerde panikliyordum. O yüzden havuzda ve denizde boyumu geçmeyen yerlerde yüzebiliyordum sadece. "Bilerek yaptın!" diyerek omzuna vururken sıçrayan sular yüzümüzde dağıldı.

"Sen de bilerek yapmıyor musun her şeyi?" dedi konuşmaya başlayarak. Omuzlarına tutunuyor, titreyen vücudumla bedenimi ona iyice sarmalıyordum.

"Çıkalım," dedim boğazıma gelen suyla nefesim azalıyor gibi hissederken. "Dışarıda konuşalım." Ne zaman suya girsem, nefesim yetmiyormuş gibi hissederek oldukça rahatsız oluyordum. Omuzlarına tutunup bedenimi tekrar yükselttiğimde, eli kalçamın altına indi.

Üzerime iyice yapışan bluzu görünce göğsümü suya tekrar indirdi ve "Böyle çıkamazsın," dedi surat asarak. Muhtemelen bu ihtimali hiç düşünmeden hareket etmişti. "Her yerin ortada, bir de ıslak..." derken gözleri büyümüştü.

"Neden acaba?" dedim sinirle başımı iki yana sallayarak. O da hatanın kendisinde olduğunu biliyordu zaten.

O yüzden cevapsız bırakarak, "Serkan!" diye bağırdı. Beni iyice göğsüne kadar çekti ve kafasını arkaya çevirerek öteden gelen adama baktı. Efendim, dercesine bize bakan Serkan'ı görünce gözlerimi kaçırdım. Savaş'ın kalçalarındaki eli beni kendine daha ne kadar çekebilir derken daha da çekti bizi bütünleştirmek ister gibi. "Bize kıyafet falan bir şeyler alın," dedi düz bir sesle. Titriyordum. Omuzlarımdan destek alarak beline dolanan ayaklarımı serbest bıraktığımda, boşluk hissiyle panikleyip tekrar sarıldım ve daha sıkı tutundum. "Leyla abla da gelsin seninle. Gülfem'e alsın bir şeyler. Böyle ıslak duramaz."

Aptallıktı bu yaptığı. O kadar sinirlendim ki. Zaten evlenme teklifi haricinde tüm günümüz birbirimize sinirlenmekle geçmişti. Böyle güzel bir gün, berbat bir güne çevrilmişti. Serkan kafa sallayıp iletmeden uzaklaşırken, Savaş tekrar bana döndü. "Sana zaafım var," dedi Savaş sanki az önce bağıran o değilmiş gibi yumuşak bir ton seçerken kendine. "Bunu kullanıyorlar ve sen de izin veriyorsun. Seni kullanarak bana bir şeyler yaptıklarını sevmiyorum. Bunu defalarca kez dile getirdim. Hâlâ devam ediyorsun. Bir de gelmiş bana mecbursun diye konuşuyorsun. İnat gibi bile beni zorluyorsun. Yapma dediğim hâlde üstelik."

"İnsanların içinde öyle tepki vermen kırıcıydı," diyerek yumuşak bir ton seçtim kendime. Rüzgâr, dalgaları tenimize çarpıyordu.

"Her şey üst üste geldi," dedi duru bir sesle. Sanırım şu an gerçekten konuşabiliyorduk.

"Bak," diyerek Müge konusunu tekrar açtım. "Savaş, onlar gerçekten seviyor birbirini." Gözlerini kaçırdı duymak istemiyormuş gibi ama dinleyecekti. Buraya o yüzden girmemiş miydik zaten? Ben de anlatmaya devam ettim. "Evlenelim demiyorlar hemen. Kaan'ın sana ne yanlığı oldu, Allah aşkına? Gelsinler bir, aileler tanışsın. Yürük falan yok, sadece tanışma."

"Bunu konuşmak istemiyorum," diyerek sıkıntıyla soluklandı. "Kendi konumuza dönelim." Elini biraz gevşetmesiyle bırakacak diye düşündüm ve korkarak boynuna sokuldum. "Korkma," dedi daha sıkı kavrayarak. "Bırakmam." Kısa bir es verdi ve "Asla," diye tamamladı. Sesindeki o sıcaklıkta güven vardı. Ruhum ona, bedenim bedenine sarıldı. Kafa salladım. Ben daha fazlasını yapamazdım Müge için. Konuştum. Fikrimi de belirttim, o da dinledi. Haklıydı, bizim de konuşacak konularımız vardı.

"Sabah her şey çok güzeldi," derken elim ensesindeki saçlarla oynadı istemsizce. Yüzüne bakıp dalgalanan suda konuşmaya devam etmek oldukça güçtü. "Sonra bebek mevzusundan bütün gün barut gibi gezdin. Zıddıma gidip durdun. Bekârlığa veda muhabbeti yaptın. Yetmedi, kadınları övdün," diye sıraladım hepsini. "Aslında her şeyi sen başlatın."

"Bebek istediğim bir gerçek," dedi. Neredeyse akşamüstü olmuş ve hava gitgide soğumaya başlamıştı. Bu mevsimde, bu soğukta burada olmak deli işiydi. Titremelerim onun vücuduna yansırken konuşmaya devam etti. "Ama bana güvenmiyor oluşuna bozuldum ben."

"Sana güveniyorum," dedim hiç düşünmeden. "Güvenmeyebilirdim de," diye sürdürünce konuşmamı, sinirli bir gülümsemeyle kafasını kenara çevirdi. "Bakma öyle," deyip elimi boynundan indirdim ve suyun altından göğsüne koydum. "Sen aylarca ortalıkta yoktun. Bıraktın gittin. Tamam, sebeplerin vardı falan ama her şey çok yeni." Haklıydım. Bunların hepsi gerçektir. O da bunu hazmedemiyordu bence. "Bu kadar erken bir süreçte, ben şu an böyle bir karmaşada bebek kavgası yaptığımıza bile inanamıyorum," diyerek kafamı iki yana salladım. "Her şeyimiz sorunlu oldu zaten. Hiç değilse bir bebeğimiz olacaksa da planlı ve vakitli bir zamanda olsun. Şimdi, bu durumda değil. Beni anladığını biliyorum." Susunca elimi yanağına koyup kendime çevirdim. "Anlıyorsun, değil mi?" diye sordum gözlerine bakarak.

Sesim titrediğinden, "Üşüdün sen," dedi. Yine kaçıyordu, yine kapatıyordu konuyu. Ama üşüdüğüm de bir gerçektir. Çenem titrerken ve dişlerim birbirine vururken, bunu inkâr edemezdim. "Tanık!" diye seslendi bana bakarak. Birkaç saniye sonra derenin kenarında beliren Tanık'a, "Havlu falan bulsana," dedi.

"Hemen bakıyorum," diyerek koşar adım uzaklaşan Tanık'tan sonra, kenara doğru gitmeye başladı. Ellerim boynuna sıkıca dolanmış, titreyen çenemi bastırmaya çalışırken, dudakları alnımı buldu. Muhtemelen pişman olmuştu suya soktuğu için bu havada. Bunu hissedebiliyordum. Kenara geldiğimizde ellerini bacaklarımin altına geçirip beni kucakladı ve göğsümü kendi göğsüne kapatarak ilerlemeye başladı. Kıskaçlıktı bu yaptığı.

Tanık elindeki havluyu Savaş'a uzattı çok geçmeden. Savaş eline aldığı havluyu üzerime doğru attı. Bu hareket, gelen rüzgârın ıslak kıyafetlere değmesini bir miktar engelliyordu. Titreyen bedenim rahatlamışken bahçeye çıkınca, Leyla abla, Efsun ve Tanık ile karşılaştık. Kıyafet almaya giden Müge ve Selçuk olmuştu sanırım. Onlar arkamızdan öyle bakınca, "Bir daha öyle tepki vermezsin herhâlde. Çözdük diye umuyorum," deyip yüzüne baktım. Üzerinden süzülen su damlaları yol üzerinde izler bırakıyordu ve o beni sıkı sıkıya kavramıştı.

"Bir daha seni kullanmalarına izin vermezsen, bana bir şeyleri zorla dayatmazsan vermem." Hâlâ mı haklı görüyordu kendini?

"Ciddi misin?" diye sordum sesimi belirginleştirip yüzüne bakarak. Hayal kırıklığı barındıran bir ifadeye sahiptim.

İçeri girdi ve tam karşıda olan tablo astığımız duvarın yanındaki odaya doğru ilerledi. "Ciddiyim," dedi soğuk bir sesle.

Çözememiştik, onu anladım ve tükenmiş gibi bıkkın bir nefes verdim. "İnsanlar içinde bana verdiğin tepkiye bir bak, Savaş!" dedim yüksek bir çıkışla. "Hâlâ kendini haklı görüyorsun." Umursamadı bile. Tavrımı, bozulduğumu gördü, dillendirdim, umursamadı. Odaya girdik ve beni yere bıraktı.

Sırtım ona dönükken bedenimi saran havluyu boş odadaki sandalyeye attım. Kendi kendime sinirle, arkama bile bakmadan ileri doğru yürüdüm ve kapının çarpma sesiyle, "Gerî zekâlı!" diye homurdandım. ıslak saçlarım yüzüme yapışmıştı ve üstümün de tamamen ıslak olmasıyla hissettiğim rahatsızlık oldukça fazlaydı. Üze-

rimden eski ahşap parkeye hızla dökülen su damlaları kendince bir şekil oluşturuyorken, cama doğru ilerledim. Her hareketimde eski zeminden çıkan o ses yankılandı odada. Açık camdan esen rüzgâr, ıslak olan tenimi daha da üşütüyordu. Siyah bluz iyice tenime yapışmış, pantolon her hareketimde o ıslaklığı bana belli ederken, "Hayır, bir de kendini haklı görüyor!" dedim sinirle, ses tonuma dahi dikkat etmeden. Bu oda bahçeye oldukça yakındı ve dışarıdakilerin duyup duymaması umurumda bile değildi. "Aptal, gerzek, öküz!" Hepsini tek tek vurgulayarak söylerken açık olan camı tutup kapattım. "Sen de aptalsın, Gülfem. Sana ne ki. Sana ne yani! Bırak, karışma. Sana ne!" Her şey Müge yüzünden geliyordu başıma zaten. Beni oyuna getirip her istediğini yapıyordu. Sonra işler iyice karışıyordu. Ben de kanıyordum gerçi. Ona aynı, kendime olan kızgınlığım apayrıydı. "Bir günümüz sorunsuz..." Bluzu alttan kavrayarak yukarı çekerken arkamı dönmemele birlikte dondum kaldım. Sustum. Savaş odadan çıkmamış, bana bakıyordu. Olduğum pozisyonda sabit kalırken kaşlarımı çatıttım. Yutkunup ilk şoku atlatmanın etkisiyle, "Ne işin var senin burada?" diye sordum. "Çıkmadın mı sen?" Kapı sesini duyunca, beni bırakıp çıktı sanmışım.

Kafasını iki yana salladı olumsuz anlamda. Derin bir nefes aldı ve güçlü bir iki adım attı. Benim atduğum adımlardan daha fazla ses çıktı zeminden. "Öncelikle," dedi tok bir sesle. Biçimli kaşları havalandı. "Beni anlamaya çalışacaksın," diyerek kafa salladı. "Tamam, biraz sert çıkmış olabilirim, özür dilerim ama haklıydım," diyerek tekrar kafa salladı. "Beni anladığını umarak bu konuyu böyle kapatalım. Sen sana olan zaafımı kullanma, ben de kendime dikkat edeyim." Şeklimi hiç bozmadan onu dinlemeye devam ettim. "Sonra," diyerek kendi tişörtünü tuttu, yavaşça yukarı çekti ve kenara atarak çıplak vücudunu önüme serdi. Ne yaptığını anlayamadım, kaşlarım sorgularcasına çatıldı. "Biz o yüzüğü boğuna takmadık yavrım," diyerek parmağımdaki yüzüğü işaret etti. O bana doğru adım atıkça ben nefes nefese geri doğru gittim. Çünkü bence niyeti hiç iyi değildi.

"Sa... vaş," dedim titrek bir sesle. Durmadı. Üzerime doğru yürüdü.

Duvara yakın bir yerde ikimiz de durduğumuzda, "Yakında koan olacak adamın arkasından öyle aptal, öküz, gerzek diye konuşulmaz," diyerek ıslak bluzumu tuttu ve yukarı doğru çekti.

Islak tenimden, ıslak bluz çıkarken, "Saçmalama," demenin pek de bir anlamı yoktu ama kesinlikle saçmalıyordu. Bluzu kendi tişörtünün yanına fırlattıktan sonra elleri omuzlarımdan sırtıma kaydı.

"Aksi taktirde," dedi derin bir soluk alıp eli sütyenin kopçasına giderken, "bunun bedelini ödemek durumunda kalırsın." Sütyenin kopçası açıldı. Sadece askılar üzerimde tutuyordu.

"Hayır, hayır," diyerek kafamı iki yana salladım. Savaş bu durumu kullanmak istiyordu şu an. Olmazdı. Fakat o benim hayırlarımı bir cevap olarak kabul etmemiş, sütyeni yere düşürmüştü. Onun altında ıslak bir eşofman varken üstü çıplaktı. Su damlacıkları geniş omuzlarına dökülüyor, kolyesi ise hâlâ boynundayken iç çekilesi bir görsel şölen sunuyordu. Parmağını ıslak pantolonumun kemer yerine geçirip kendine çekti beni tek parmağıyla. Ben onun tek parmağıyla ona doğru kaydım. Düğmeyi açan parmağıyla, "Olmaz," dedim ama beni dinlemeden önümde diz çöküp iki yandan iç çamaşırımla birlikte aşağıya çekti ıslak pantolonumu. Tek tek ayak bileklerimi tutup ayağımı kaldırdıktan sonra ayakkabılarımı ve hemen ardından pantolonumu çıkarıp beni çıtlıçıplak bıraktı.

İlk defa gün ışığında, önünde böylesine çıplak duruyordum ve bu bir miktar utanmama sebep oldu. Hele arsız gözleri tam göz hizasında olan kadınlığıma bakarken, "Buna izin vermem," diyerek bakışlarını yüzüme çekti. "Seninle burada sevişmem."

"Sevişmek?" deyip alt dudaklarını yavaşça yukarı doğru kıvrırken, ayaklanıp kapıya doğru yürüdü. "Seninle sevişmeyeceğim." O ne demekti öyle? Peşinden yürüdüm.

"Anlamadım?" dedim düz bir sesle. Sırt kasları ilk defa bu kadar çok ilgimi çekti. Yanına yanaştığımda, eline az önce attuğum havluyu alıp bana döndü.

Havluyu uzattı ve "Sadece kurulayacağım seni," dedi gayet emin bir şekilde. "Sonra da giydireceğim, hepsi bu." Dalga geçer gibi gü-lümsedim, hatta bir miktar sesli. Onun da dudak kenarları keyifle kıvrıldı. İnanmamıştım. Savaş'ın beni böyle görüp hiçbir şey yapmaması mümkün değildi. Ben de izin vermeyeceğim için asıl onun cezası olacaktı bu durum.

"Tamam," dedim keyifle kollarımı birbirine dolayarak. "Kurula o hâlde."

Dudaklarını ısırıp gülerken bana doğru adımladı. Çıplak belimden tutup benimle geri doğru adımlamaya başladı ve ardından sertçe beyaz duvara yasladı beni. Hemen peşinden bir miktar öne doğru çekip, arkadaki duvara bakıp güldü. Kafamı bir miktar geri çevirdiğimde, ıslak omuzlarımın ve kalçamın ıslaklıktan dolayı duvarda iz bıraktığını gördüm. Tekrar duvara geri yasladığında ellerimi duvarda iki yana açtı. "Kıpırdama," dedi soğuk bir sesle. Öyle yaptım ve onun beni bıraktığı pozisyonda sabit kaldım. Havluyu önce omuzlarıma sürttü. Ardından topak yaptığı havluyu boynuma bastırırken yavaşça aşağıya doğru çekti. Beyaz havlu tenimde yumuşak bir şekilde kayarken, iki göğsümün arasındaki boşluğu doldurdu. Gözlerime bakıp tam sağ göğsümün üstüne getirdiğinde, tam uç kısmında bir miktar bastırarak iki yana oynattı ve dudaklarını ısırıldı. Yutkunup ona bakmaya devam ederken havlunun her sürtünüşünde belirginleşen göğüs ucumu hissediyordum. Bilerek yapıyordu. Amacı kurulumak değildi. Ben isteyeyim istiyordu ama öyle olmayacaktı. Buna izin vermeyecektim. Derin, titrek bir nefes aldığımda öteki göğsüme geçti. Aynı hareketi o göğsüme yaparken saçımdan akan bir damla, sağ göğsüme düştü ve aşağıya doğru süzölmeye başladı. Tam göğsümün uç kısmından akacakken havluyla yakaladı ve o bir damla, beyaz havluya karıştı. İki göğsüm de onun hareketleriyle belirginleşmişken, havluyu bel oyuntumda gezdirdi. Elini duvara dayayıp kol kaslarını belirginleştirirken kafasını hafifçe geri attı ve âdemelmasını belli etmek ister gibi yutkundu. Gözlerimi oradan çektim ama bu sefer de karın kaslarında kaldım. Nereye bakacağımı bilemezken sıcak bastı. Aslında tenim buz gibiydi. Bel oyuntumdan yavaşça kaydı havlu ve kasıklarımın dolanmaya başladı. Bu eziyetti, fakat oldukça zevkli bir eziyetti. Kasıklarımın sürtünen havluyla bacaklarım istemsizce aralandı ve Savaş'ın gülümseyişini görünce kendime sinirlendim. Tam kapatacakken buna izin vermeyip havluyu bacaklarımın arasına soktu. Nefeslerim sıklaşmıştı, yüzüne bakmıyordum. Çaprazdaki boş duvara öylece bakarken duvara uzattığı kollarındaki belirginleşen damarları görmemek imkânsızdı.

Bacaklarımın arasındaki topak yaptığı havluyu serbest bırakıp düz bir hâle getirdi ve iki parmağını havluya dayayarak kadınlığıma sürtmeye başladı. Gözlerim büyüdü. Şu an kurulumaya bahanesiyle resmen beni okşuyordu. Bacaklarımdan süzölen havlunun ucu teni-

mi gıdıklasa da, tam olarak kadınlığıma baskı yapan parmakları da kafamı geri atmama sebebiyet verdi. Havlu kalın olmasına rağmen geniş iki parmağını daha fazla hissediyordum. Parmaklarını ileri geri srtyor, bir bastnıyor, bir çekiyor, beni ıldrtıyordu. İki yana açık olan ellerim duvara ıslaklığını bıraktı. Tavana bakan gözlerim, sık nefeslerimle tepki vermemeye çalışıyordum ama o anlıyordu. Sıcak nefesleri göğüslerime çarparken gözleri tam olarak alt blgelerdeydi, biliyordum. İzliliyordu bu hâlimi. Bedenini cama gelecek şekilde önümde tutmuş, beni gizliyorken yine de o taraftan birinin geçme ihtimali beni deli gibi korkutuyordu. Aslında geçemezdi kimse. Çünkü derenin hemen bitişiğinde ve çok kk bir toprak parçasına sahipti orası. Yine de ufacık bir ihtimal bile olsa bizi bulabilirdi. Bunun tedirginliğini atamadım.

Parmakları hâlâ orada oyalanmaya devam edince, bu bana zevk vermeye başladı ve soluk soluğa, "Yeter," diyerek yüzüne baktım. "Kurudu, yapma artık."

"Kurumadı," deyip gülümsedi. Oynuyordu benimle.

"Saçmalama," diyerek ıkıştım. "Kurudu, iki saattir siliyorsun."

Elindeki havluyu sandalyenin üzerine attı ve "Kurumadı," dedi yine net bir ifadeyle. Ciddi yüz ifadesiyle elimi avcunun içine aldı ve "Bak," deyip kendi bacak arama elimi götürdü. Kendime dokundurttu. "Gördün mü?" dedi yüzünü yüzüme yanaştırarak. "Islak." Islaktı.

Benim ıslaklığımdı ama bu. İşaret parmağı benim işaret parmağımı kavrayıp daha da ileri götürürken, "Savaş," dedim panikle ama durmadı. Tam olarak girişimde duran ikimizin parmağını yavaşça içeri doğru ittiğinde gözlerim büyüdü. "Savaş," deyip parmaklarının üzerinde panikle yükselirken, "şışt," diyerek gğsn gğsme çarptı ve beni duvara yasladı. Elim onun elinin arasında, ikimizin parmağı benim içimdeydi. Savaş bizi yönlendiriyor ve daha da içeri itiyordu. "Canın yanmıyor, biliyorum," diye fsldadı boynuma doğru. "Hisset sadece," dedi efsunlu sesiyle. Yanmıyordu canım. Sadece ben daha önce böyle bir şey yaşamamıştım ve bu his çok değişik hissettirdi bana. Dışanda kalan parmakları beni okşamaya devam ederken omuzlarına tutunup sızlandım. Biraz daha ileri iterek parmaklarımızı, "Görüyor musun?" dedi kısık sesiyle. "Nasıl sanıp sarmalılıyorsun parmaklarımızı. Beni böyle bitiriyorsun Gülfem, bu his beni delirtiyor." İleri geri oynatmaya başladığı parmaklarımızla omuzlarına tu-

tundum ve nefeslerimi sıklaştırdım. Ritimli bir şekilde içimde hareket eden parmaklarımız beni kendimden geçiriyordu. O ileri geri gittikçe, ben ayak parmaklarımda üzerinde yükselip durdum.

Konuşma yetimi kaybetmişim ve artık kendimi sadece o zevk dolu anlara bırakmışken, "Abi?" diye duyduğum Müge'nin sesiyle o toz bulutundan sıyrıldım. Kapıyı çaldı ve cevap beklemeden kapının kolunu oynattı. Savaş ondan önce davranıp duvardaki kolunu kapıya dayarken açmasını engellemişti, ama yine de ben köprücük kemiğine tutunduğum parmaklarımla göğsüne kapandım. Bu beni gizlemezdi ama o benim sığınağımdı ve ben ilk ona sığındım.

"Söyle," dedi Savaş elini kapıdan çekmeden, soğuk bir sesle. Hâlâ parmaklarımızı bırakmıyor, içimde gidip gelmeye devam ediyordu. Bacaklarım titriyordu.

"Kıyafetleri aldık biz," dedi Müge. Aramızda tek bir kapı vardı ve ben çırlıçıplak bir hâlde kendimi okşuyordum resmen. Müge görse, sabah söylediklerinde haklı duruma düşecekti. O kendi derdindeyken, ben burada zevkimin peşindeymişim gibi algılanacaktım. Öyle başlamamıştı hâlbuki. Konu yine nasıl buralara gelmişti, anlamadım.

"Bırak kapının önüne Müge," diye duyduğum Selçuk'un sesiyle iyice utanç hissederken kafamı Savaş'ın omzuna dayadım.

Elimi çekmek istedim ama Savaş izin vermedi. İki parmağının yanına orta parmağını da ekleyip içimde bastırınca, "Aa!" diye başlayan inlemelerimi bastırmak için dişlerimle omzunu ısırdım. Bilerek yapıyordu. Başparmağını dışarıdan iki yana sürterken içimdeki parmaklarımızı daha fazla hissedeyim diye duvarlarıma dokundurttu.

"Serkan," dedi normal bir tonlamayla. "Akşam olmak üzere, çitleri hallettiniz mi?" Ne saçmalıyordu o öyle? Başımı geri çekip yüzüne baktığımda kaşlarımı çattım. Resmen sohbete tutuyordu. Bilerek yapıyordu.

"Biraz yaptık da daha var," dedi Serkan.

"Saçmalama," diye fısıldadım nefes nefese. "Gönder şunları şuradan."

Fakat o inatla gözlerime bakıp, "Hadi ya," deyip parmaklarını iyice içime bastırdı. "Bitirmek lazım onları." Bile bile yapıyordu. Sırf ben Serkan için iltifat ettim diye kendi egosunu tatmin etmeye çalışıyordu. Bu durum sinirlenmeme sebep oldu. Tek elim göğsünü itti öfkeyle. Burnumdan soludum. Ama o bundan etkilenmemişti.

Benim bir parmağımı daha parmağıyla kavrayıp içime yerleştirdi. Şu an tam olarak içimde dört parmak vardı ve Savaş hareketlerimizi oldukça sertleştirmişti.

“Biz hallederiz şimdi,” dedi Serkan. “Geçiyorum ben bahçeye.”

Savaş sessiz kaldı. Sanırım Serkan gitmişti. Öyle ümit ettim. Dudaklarımı ısırıp ses çıkarmamak için kendime engel olmaya çalışırken, titreyen bacaklarımla her an düşecek gibiydim. Burnunu boynuma sürüp nefesini tenime bırakırken kıvranmaya başladım.

Kendimden geçtim, gözlerim kapandı. “Yetmiyor muyum ben sana?” dedi kulağıma fısıldayarak.

“Sa-saçmalama,” dedim nefes nefese. Bir tek o çıktı ağızımdan. Konuşabilecek durumda değildim.

“Senin için daha iyisi olamaz, olmamalı, öldürmam,” diye fısıldadı kulağıma. Bunun pek de mümkün olduğunu zannetmiyordum zaten. Hiç kimseye böylesine yenilmiyor, hiç kimseyi böylesine arzulamıyordum. Boşta duran elim omzundan inip kaslarını sıkarken, her şeyiyle hissettim onu. Hareketlerimizi hızlandırdı, dudaklarımı zevkle dişledim.

“Savaş, yavaş...” dedim soluk soluğa ama dinlemedi. O dinlemedi ve bana zevki en uçlarda yaşattı. Böylesine bir şeyi daha önce hiç yaşamamıştım ve aldığı haz tarifsizdi. Kapıdan çektiği kolu göğüs ucumu iki parmağı arasında kısıtlayıp sıkınca, kesik kesik inlemeye başladım. Bir sona yaklaşıyor gibi hissettim kendimi. Göğüs ucumu bırakıp elini saçlarıma atarken önce tel tokamı çıkarıp kâküllerimi serbest bıraktı.

“Bunlar hep böyle kalsın,” diye mırıldandı dudaklarını dudaklarıma sürterek. Ardından eli arkadaki saçlarıma gitti ve uzun saçlarımı avcuna dolayıp hızla geri doğru çekti. Boynum açıldı ona tamamen.

“Savaş...” diye sızlanırken ben, dudakları boynuma ulaştı. O emdi, ben kıvrandım. Göğüs arama kondurduğu öpücük ve hemen peşinden göğüs uçlarıma vurduğu dil darbeleri sonum oldu. Tırnaklarını omzuna batırıp ayaklarının ucunda yükseldiğimde bitmek üzereydim fakat bunu anlamış gibi bir anda ellerimizi içimden çıkarttı ve ben yere çakıldım. O benden uzaklaşırken, nefes nefese, “Ne oldu?” diye sordum sinirle.

“Bitti,” dedi dalga geçer gibi gülümseyerek. Elim tuttu, onun içimde olan iki parmağı ve benim iki parmağımı tekrar birleştirdi.

"Bir daha arkamdan öyle kötü şeyler söylemezsin sevgilim," dedi parmaklarımız dudaklarının arasında yer bulurken. Dilini parmaklarımın üzerinde, parmaklarımın arasında hissettim kısa bir an ve en son elimin üstüne bir öpücük bırakıp elimi bıraktı. Resmen yarım kalmanın verdiği sinirle öylece kaldım. Devamını istemeye yüzüm yoktu. Kendime yediremedim ama sınırdan de duramadım.

"Bunu ödetirim sana!" deyip parmağımı ona doğrulttuğumda, "Her zaman beklerim," diyerek gülümsedi pişkin pişkin. Kudurdum resmen. Böyle bir anda bırakılır mıydı? Elimden tutup beni kapının arkasına çektiikten sonra kapıyı açtı ve kıyafet poşetini alarak önümde eğildi. İçinden çıkarttığı iç çamaşırı kutusunu açıp beyaz iç çamaşırını alarak ayaklarımdan geçirdi. Yavaşça yukarı çıkarken burnu da bacaklarımdın üzerinde dolanarak yukarı çıkıyordu. Kasıklarımın yer bulan lastikle parmaklarını bir anda çekip tenime çarptırdı lastiği. Dudakları önce kasıklarımın, ardından karnımın üstüne bir öpücük bıraktı ve tekrar geri eğilip, sütyeni alıp ayaklandı.

"Senin bu yaptığın," dedim sinirle. "Bu yaptığın şerefsizlik!" O kadar kinlendim ki.

Önüme döndüğümde bir iki adım gerileyip bana baktı, ben de kendime göz gezdirdim. Benim iç çamaşırılarımdan daha gösterişliydi şu an giydiğim. Sırf dantelden ve beyazdı. Dudakları arasından çıkan ıslıkla arsız gözleri üzerimde dolanıyorken, gözlerini üstümden çekmeden tekrar poşete uzanıp bir tişört çıkardı ve bana yanaştı. Elindeki tişörtü alıp hızlı bir hamleyle üstüme geçirdim. Oldukça salaş olan siyah tişört mini boyutta kalmıştı.

Savaş poşetleri kurcalarken, "Eee?" dedi bana bakıp sorar gibi. "Bitti, başka bir şey yok burada." Dudak büktüm. Tekrar etrafı kontrol ettikten sonra havluyu eline alıp kapıya ilerledi ve "Müge!" diye bağırdı.

Ben de onun yanına gidip çıplak omzuna yaslandım. Birkaç dakika sonra dışarıdan giren Müge suratsız bir şekilde duruyor, tavırını abisine belli edercesine mesafe koyuyordu. "Efendim abi?" dedi soğuk bir sesle.

"Bunun altı nerede?" diye sordu beni göstererek.

"Yok."

Müge'nin oldukça net ve kısa cevabıyla, "Nasıl yok?" diye sordu gözlerini kısarak.

Müge bilerek gitmişti Selçuk ile. Abisine inat bir şeyler almak için. Bu kızla gerçekten düşman olunmazdı. Aklı hep hinliklere çalışıyordu. "Yok işte," deyip omuz silkti. "Gülfem abla sen yokken böyle giyiyordu zaten. Sorun olmaz diye düşündüm. Beğenmediysen kendin alırsın. Benden bu kadar." Arkasını dönüp gitmesiyle Savaş'ın göğsü şiddetle inip kalktı ve odada sesi yankılandı.

"Evde görüşeceğiz seninle Müge. Evde sen bana hesap vereceksin! Senin suyun çok ısındı." Bu durum benim fazlasıyla hoşuma gitmişti. O beni böyle yarım bırakmıştı, ona da oh olsundu. Kapıyı kapatıp ona döndüm. Ellerimi göğsüne dayayıp yüzüne bakarken gülümserdim. "Gülme!" dedi sinirle kaşlarını çatarak. "Git kapıda bekle beni. Giyineyim, gidiyoruz direkt." Ben bunu izin verir miydim? Elbette ki hemen gitmeyecektik.

"Kalsaydım," dedim gülerek. "Seni de ben giydirseydim." Kendimi ona iyice yaslayıp kolları arasında keyifle dururken çıplak tenini okşadım.

Elindeki havluyu attı tekrar ve bakışları eşofmanının önünü gösterdi. "Toparlanmam gerek," dedi ve ben sanırım bir miktar utançtan kızardım. "Sen buradayken bunun mümkün olabileceğini sanmıyorum. O yüzden izin ver bana." Elleri saçlarımda dolanmaya başladı. İkiiletmedim bile.

Hemen geri çekilip kapıya uzanırken, "Tamam, kapıdayım ben," deyip kapının dışına çıktım. "Ama hemen öyle gidemeyiz. Ayıp. Biraz otururuz. Ben onların yanında bahçedeyim, görüşürüz."

Onun cevap vermesine bile fırsat vermeden kapıyı çekip bahçeye ilerlerken üzerimdeki kıyafetten dolayı oldukça keyifliydim. Herkes günün bitmesiyle bahçedeki masanın etrafında toplanmış, ben de ikili hasır koltuğa oturmuştum. Doğal olarak gözler benim üzerimdeydi meraklan. "Konuştuk hallettik sorunları," dedim hafif bir tebessümle. Gözlerimi kaçırmasaydım daha iyi olacaktı belki ama kendime engel olamadım. "Tank, kusura bakma bu arada, yardım edeceğiz dedik daha çok sorun çıkardık."

Mahcup yüz ifademi görünce rahatlatmak ister gibi gülümsedi Tank. "Olur mu öyle şey? Sorun yok güzelim, merak etme."

Efsun ve Müge yan yana oturururken Müge'nin eli sürekli telefonda idi, muhtemelen Kaan ile mesajlaşıyordu. Elimden geleni yapmıştım ama maalesef ikna edememiştım Savaş'ı. Birkaç dakika sonra

kapıdan çıkan Savaş önce bize baktı, sonra dış bahçe kapısına doğru yürüdü. Siyah bir eşofman ve hâki bir tişört giymişti. Elindeki ıslak kıyafetlerimizi çöpe attığında kaşlarımı çattım.

Elindeki havluyu havaya kaldırıp, "Tark!" diye bağırdı. "Bu bende." Kendi arabasının kapısını açıp havluyu attıktan sonra, utanç dolu bir gülümsemeyle dudaklarımı dişleyip önüme döndüm. Ah, o havlu. Sıradan bir havlunun bana hiç yaşamadığım bir zevki tattıracağını nereden bilebilirdim? Birkaç saniye sonra yanıma oturup bir elini omzuma attı. Beni göğsüne çekti, omzumdan sarkan elini tuttum.

"Havluyu niye aldın?" diye sordum fısıldayarak.

Kulağıma yanaştı ve "Senin tenine değdi, senin kokun var ve senin ıslaklığın karıştı. Başka yerde olması mümkün değildi," diyerek saçlarımı öptü. İç çektim, geçmedi o his. Ben bu adamı sürekli olarak arzuluyordum işte. Dokunuşu, sözleri, nefesi, bazen sadece kokusu. Sorun bende miydi, o mu çok ilgi çekiciydi? Benden çektiği gözleri masaya döndü, eli ıslak saçlarının arasında dolandı ve "Eee?" dedi göz kırparak. Bacağını diğer bacağının üstüne atıp beni kolunun altına yerleştirirken, parmaklarıyla oynamaya devam ettim. "Ne olacak buranın adı Tark?" Aaa, bunu hiç konuşmamıştık. Merakla cevabı bekledim.

"Bilmem ki," dedi Tark dudak bükerek. "Düşünmedim, öneriniz var mı?"

"Doğaya Kaçış falan," dedi Efsun bir anda öne atılarak ama sonra geri çıkıp, "Tamam, olmadı," deyip sustu. Olmamıştı elbette.

Herkes birbirine bakarken, bakışlar en çok Savaş'ın üzerinde toplanıyordu. Onları soruya cevap beklentisinden, benimki hayranlıktan. Kolundaki saat detayı her zaman bana oldukça çekici gelirken, rahat bir şekilde yaslanmışım ve onun hareketlerini dikkatle izliyordum.

"Bana ne bakıyorsunuz abi?" dedi Savaş gülerek. "Benden çıkacak en baba öneri Reisin Yeri olurdu," dedi alayla. "Şey de olabilir, Dayının Mekânı."

"İyy," diyerek yüzümü buruştururken güldüm. O dâhil herkes gülmüştü zaten. Dalga geçtiği çok açıktı. Benim aklıma bir isim gelmişti aslında ama ne derler bilemedim. "Aşiyen olsun mu?" dedim bir anda öne atılarak. Savaş bana doğru baktı. Kızdı mı bilemiyorum

ama ben buraya çok yakıştırdım bu ismi. Yüzünde bir cevap arar gibi dolanan bakışlarımla tebessüm edince rahatladım ve hemen Tarık'a döndüm.

"Aşiyân, kuş yuvası, yuva, mesken demek. Buraya da çok uyuyor. Aşiyân olsun." Hevesle başladığım cümleden sonra emrivaki gibi olduğunu hissedip, "Tabii istersen," diyerek geri yaslandım. Savaş'ı kontrol ettiğimde, bakışlarının sürekli olarak Müge'de takılı kaldığını gördüm. Çünkü gerçekten morali bozuktu ve buna sebep olan Savaş'tı. Her ne kadar kesin ve net olsa da fikrinde, Müge'yi öyle görmek onu üzüyordu, biliyordum. Parmaklarımla oynayıp beni göğsünden ayırmazken dalgın bakışları da hep onun üstündeydi.

"Olur," dedi Tank gayet içine sinmiş bir şekilde. "Hatta süper olur. Burası Aşiyân olsun," deyip ayaklandı. "Bizim yuvamız olsun." İçine sindiğini görmek beni fazlasıyla mutlu etti ve keyifle başımı Savaş'ın göğsüne yasladım.

"Çok iyi," dedi Selçuk tebessümle. "Girişe Aşiyân tabelasını yaparım ben." Sanırım burası için herkesin içine sinen, mekâna uygun en iyi isim olmuştu.

"Ay, evet," dedi Efsun sevimli bir tavırla kafasını kenara yatırarak. "Burası yuvamız olsun."

Savaş beni kendine yanaştırdı, elini belime doladı ve saçlarımla arasına ufak bir öpücük bırakırken, "Benim yuvam burası," diye mırıldandı. "Başka bir yuvaya ihtiyacım yok." Mayıştım. Tüm günün yorgunluğu, siniri stresi gitti ama Savaş'ınki hâlâ gitmemişti, farkındaydım.

"Müge'ye takıldın sen, değil mi?" diye sordum dayanamayarak.

"Bir şey de kaçsın gözünden," dedi gülerek. Ardından bana doğru sokuldu. "Yavrumsu," dedi boynuma yanaşıp kulağıma doğru eğilerek. Başımı yanağına yasladım ve onu boynuma hapsettim. Önce ufak bir öpücük bıraktı, ardından konuşmaya başladı. "Müge'ye söyleyin, Kaanlar gelir." Heyecanla yüzüne baktığımda, tez canlılığını bildiğinden, "Sonra söyle," dedi beni durdurarak. "Eve gidince falan." Kendi söylese Müge daha mutlu olurdu aslında ama bu da yeterliydi. Sevinçten onaylar gibi kafamı hızla sallarken, "Bizim düğünden sonra ama," diye belirtti. "O kadar beklemişler, biraz daha beklesinler. Bu karışıklığa onlar da dâhil olmasın. Kimse hiçbir şey anlamaz zaten." Yine kafa sallayarak onay verdim. Müge açısından da bu daha

iyi olurdu zaten. Gerçekten şu sıra fazlasıyla karıştık. Sonra bir anda, "Hadi," deyip, elimi tutup ayaklandırdığında beni, ne yaptığını anlayamadım. "Müzik açın," dedi yüzüme hayranlıkla bakıp konuşarak. "Aşiyân'da ilk dansı, müstakbel karımla ben yapmak istiyorum." Bunu beklemiyordum. Hiç hem de.

Koca bir gülümseme hâkimken suratıma, parmak uçlarımla avcunu tuttum ve bahçenin ortasına geçerek kollarımı boynuna doladım. Yine günü mükemmel bir şekilde bitirmişti. Günün sonunda biz yine yan yanaydık. Elleri belime dolanırken müzik başladı ve iki yana hareket ettim kollarının arasında. Öylesine keyifli, öylesine huzur vericiydi ki. "Nereden çıktı şimdi bu dans?" diye sordum hafif bir tebessümle. Ben romantik sözler beklerken, o her zamanki Savaşlığını yaptı.

"Şu siktüğimin tişörtü," dedi gülerek. "Oturunca daha çok açılıyor. Gözüm takılıyor, dans edelim dedim. Sonra da gideriz zaten. Vakit dolduruyorum yani." Beklemediğim cevabı karşısında kahkaha atarken iyice ona sokulup kafamı omzuna dayadım.

"Bir tek senin mi gözlerin takılıyor?" diye sordum.

Benim kadar keyif almadı bu sorudan. "Gülfem!" diyerek bel oyuntumu sıkı sinirle. Siyah ve bol tişört, avuçları arasında bana sarıldığında bel oyuntumu belirginleştirdi. "Delirtme işte beni. Kimin takılabilir başka gözü? Sövdürtme bana şimdi hepsinin gelmişine geçmişine. Güzel güzel dans ediyoruz şurada." Kıkırtılarım omzuna dökülürken başını başıma yasladı ve kolları arasında olmanın keyfini sürdüm.

"Müstakbel karın demek..." diye mırıldandım. Konuşsun istiyordum. Dokunuşları kadar sesi de bana huzur veriyordu.

"Şimdilik," dedi alınma bir öpücük kondurarak. "Beş gün sonra karım diyeceğim." Duyduğumu bir an idrak edemedim, sonra tekrar kulaklarımda yankılandı.

Göğsünden kalkıp yüzüne baktım ve "Anlamadım?" dedim afallayarak. "Beş gün sonra derken?"

"Beş gün sonra güzelim," diyerek gülümsedi. "Sen tarih al dedin, ben de hallettim. Daha geç alacaktım ama bugün o kadar delirttin ki beni..." diyerek derin bir soluk aldı ve kafasını hafifçe iki yana salladı. "Daha fazla senden ayrı kalmaya dayanamayacağımı düşündüm. İhtimali bile beni çıldırtmaya yetiyorken, beş gün sonra Gülfem Çetin," diyerek elini saçlarımda dolandırdı. "Soyadımı alıp resmî olarak

karım olacaksın.” Ben bu kadar erken asla beklemiyordum. Ne tepki vereceğimi bilemedim. Sevinçten deliye döndüm, içim içime sığmadı ama yüz ifadem sabit kaldı birkaç saniye. Sonra bunun kabalık olacağını düşünerek hızla kafamı sallarken gülmeye başladım. Keyifle, hiç olmadığı kadar mutlu bir şekilde.

O da benimle aynı gülümsemeye sahipken, “Evleniyoruz,” diyerek dillendirdim bunu ve parmaklarımın üzerinde yükselerek kollarımı sıkı sıkı boynuna doladım. “Beş gün sonra hem de. Biz,” dedim heyecanla. “Evleniyoruz.”

“Evleniyoruz güzelim,” diye onayladı beni. Parmakları uzun saçları arasından sırtıma döküldü. “Sonunda kavuşuyoruz.” Kavuşuyorduk, bitiyordu. Omuz çukuruna yerleşen çenemle, ne kadar sararsam sarayım bitmeyecek bir hasretle dolandım boynuna.

Kalbim küçük bir çocuk sevinciyle çarptı ama bu çok uzun sürmedi. Efsun’u ağlarken görmemle birlikte gülen yüz ifadem yavaş yavaş yok oldu. Tekrar yere çakıldım ve kollarımı Savaş’ın boynundan çektim. Savaş da benimle birlikte arkasını dönerken ellerim titremeye başladı. Kötü bir şey olmuştu, belliydi. Savaş da hissetmiş olacak ki elimi sıkı sıkıya tuttu. Zar zor yutkundü. Ben ne oldu diye sormaya korkarken Efsun kendisi söyledi.

“Levent...” dedi titreyen sesiyle. “Tutuklanmış.”

4. BÖLÜM

İTİRAFLAR

Sular vücudumdan aşağıya süzülürken ellerim uzun saçlarımı geriye doğru attı, parmaklarım bir bütün olmuş ıslak tutamların arasından kayıp gitti. Abimden gecedən beri haber alamamıştık ve ben ondan haber alamadıkça içimdeki sıkıntıdan, sürekli olarak gelen ağlama hissinden kurtulamıyordum. Ne kadar anlaşmasak da o benim abimdi ve bizim başımıza hiç böyle şeyler gelmemişti; benim küçük nezaret olayını saymazsak. En son öğrendiğimiz, Mustafa ile yolda karşılaşp kavga ettikleri ve abimin Mustafa'yı hastanelik edene kadar dövdüğüydü. Babamlar da öğrendikten sonra gitmek istemişlerdi fakat babamın kalbi tuttuğu, tansiyonu oynadığı için izin vermemiştik. Annem defalarca bayılmanın eşiğine gelmiş, Saliha teyze ise bir dakika olsun yanından ayrılmamıştı. Müge oradan oraya koşuşturuyor; ilaçları, yemekleri, ayak işlerinin hepsini hallediyordu. İki aile yine birbirine kenetlenmiş, kimse akşamdan beri uyumamıştı. Saliha teyzeler derdimizi dert bilmiş, ellerinden gelenin fazlasını yapıyor, desteklerini esirgemiyordu.

Efsun... Canım Efsun... Evliliğinin ilk zamanları için cicim ayların derler fakat Efsun için hiç de öyle olmamıştı. Belki de tüm ilişkisi boyunca geçirdiği en kötü zamanlardı. Dün gecedən beri bir köşede sessiz sakin, abimden gelecek haberi bekliyordu. Abimin dansöz olayını öğrenince de bir miktar şoka uğramış fakat içinde bulunduğu bu durumda onu ikinci plana atmıştı. Herkesin şu an için tek düşündüğü ve istediği, abimin eve gelmesiydi. Duyduğum zil sesiyle kapalı olan gözlerimi açıp suyu kapattım. Savaşlar olmalıydı gelen. Kalbim heyecan ve korkuyla karışık bir hisle çarparken kapının arkasındaki bornozumu giyerek kuşağını bağladım. Islak saçlarım beyaz

bornozun üzerine dağılırken, bornozun yumuşak dokusu süzülen su damlalarını içine çekiyordu. Buharlı banyodan direkt hole çıktığımda, oturma odasının kapısında Selçuk ve Savaş'ı gördüm. Annem ve babam hemen onların arkasında içeri geçmelerini beklerken, "Savaş!" dedim heyecanla. Anında bana dönen gözlerle Selçuk'un tekrar önüne dönmesi birkaç saniye sürdü ve anında içeri girdi. Savaş'ın dudakları şaşkınlıkla bir miktar aralanırken kaşları da hafifçe çatıldı. Gözleri üzerimde gezinirken bunu önemsemeden, "Ne oldu?" diye sordum merakla onlara doğru ilerleyerek.

Fakat ben bir cevap alamadan babam, Savaş'ın omzuna dokunarak içeri doğru yöneltti. "Geçin, içeride konuşalım," dedi titrek bir sesle. Savaş, babamı ikiletmeyip ona dokunmasıyla içeri giderken, ben de peşlerine takıldım. Korkudan titriyordum. Buruş buruş olmuş parmaklarımı avuç içime bastırdım. Ya çıkamazsa, orada kalırsa düşüncesini atamadım aklımdan.

Onlar yerlerine oturur oturmaz benim kapıda dikilmem bir oldu. "Ne oldu?" diye sordum tedirginlikle. "Abim nerede? Çıkarmadılar mı?" Herkes pürdikkat Savaş ve Selçuk'a bakarken, Selçuk sırtını bana doğru döndü. Savaş ise yandan ters bir bakış atarak babama çevirdi kendini. Kimse benimle göz teması kurmuyordu. Savaş benim sorumu es geçmiş, babamı muhatap olarak almıştı.

"Uğur amca," dedi düz bir sesle. "İyi Levent, bir sorun yok. İşlemleri hallediyorlar. Gelir bir iki saate eve." İçime su serpildi.

Diken üstünde oturan annem elini göğsünün üstüne koyarak derin bir oh çekti. "Şükürler olsun Allah'ım!" dedi ellerini açarak. "Sendualarımı kabul ettün." Akşamdan beri etmediği dua kalmamıştı gerçekten.

"Serkan," dedi Savaş kafasıyla işaret ederek. "Karakolda ilgilendi sağ olsun işlemlerle. Ben de Mustafa ile görüştüm hastanede. Şikâyetçi olmayı düşünmüyor." Şikâyetçi olmayı düşündürmeyen senin davranışların olabilir miydi acaba, diye geçirdim bir an içimden ama şu an bu pek de mühim değildi. Abim oradan çıksın da, önemli olan buydu. Mustafa'nın bu konuda nasıl ikna olduğuyla ilgilenmeyecektim. Gözlerim hemen köşede oturan Efsun'a kaydığında şükreder gibi gözlerini kapayıp açtığına şahit oldum. En sessiz kalan oydu ama bu düşünmemesinden kaynaklı değildi. Hâli, tavrı, tedirginliği her şeyi hissediliyordu. Sadece gereksiz diyaloglardan, olduğu yerde

kendini paralamaktan kaçıyor, sessizliğe sığınıyor, kendi içinde yaşıyordu.

“Neden olmuş peki Savaş?” diye sordu Efsun soğukkanlılığını koruyup bir miktar öne çıkarak. “Neden çıkmış kavga?”

Savaş'ın kısa bir an bana bakmasının sebebi, Efsun'un olup biteni bilip bilmediğiyle ilgili sorgulamasından ibaretti. “Biliyor,” dedim Efsun'a doğru yürüyerek. Bakışlarını hâlâ üzerimde hissedebiliyordum. Efsun'un yanına oturdum ve elini tuttum. Bana da kırgındı sanırım. Bildiğim hâlde ona anlatmadığım için. Göz göze geldik ama hissiz, öylesine, dümdüz baktı bana ve bu içimde bir sıkıntı oluşmasına sebep oldu. Niyetim kötü değildi. Abimin anlatmasının daha doğru olacağını düşündüğüm için susmuştum. Efsun'un böyle bir zamanda benden de soğuması, uzaklaşması en son isteyeceğim şeydi. Bu sefer onun bana ihtiyacı vardı ve ben aramıza soğukluk girsin istemiyordum.

Elim onun elini sıvazlarken, Savaş ile birkaç saniye göz göze geldik. Selçuk'a doğru baktı, Selçuk kafasını öne eğdi. Tekrar bana baktı. Öne doğru çıkmış, derin bir nefes alıp vücudunu genişletirken, gerilen bedeni Selçuk'a duvar olmak ister gibiydi. Gözleri imayla üzerimde geziniyor ama açık açık bir şey diyemiyordu. “Yolda denk gelmişler,” dedi bana bakmayı sürdürerek. Soğuk bir ses tonuyla konuşurken dümdüz bakıyor, bir an olsun gözlerini üzerimden çekmiyordu. “Mustafa laf atmış buna olayla ilgili,” derken çok da detay vermek istemiyor gibiydi. “Benim yardım ettiğimi söyleyince, Levent iyice bilenmiş. Sonrası öyle işte...” diyerek alnını kaşdı, konuyu kapatmak ister gibi. “Levent anlatır size zaten.” Bu kadardan ibaret olmadığı fazlaca belliydi ama bu kalabalıkta ısrarla soramadım.

“Mustafa'nın bir şeyi?” diye sordu babam tedirginlikle ama devam etmesine izin vermeden Savaş kafasını iki yana salladı hızlıca. Gözlerini benden çekip babama çevirmişti.

“Yok yok, Uğur amca,” dedi Savaş oldukça sakin. Sesinin tonu babamı hatta hepimizi rahatlatıcak gibiydi. “Bir şeyi yok Mustafa'nın. Ufak tefek birkaç morluk işte. Kafasını vurduğu için bekletmişler öyle biraz ama önemli bir şey yok.”

“Levent?” diye sordu Efsun. Herkesin ses tonu oldukça tedirgin çıkıyordu. Duyacaklarından korkar gibi. “Onda var mı bir şey?”

"Onu görmedim ben," dedi Savaş, Selçuk'a bakarak. "Serkan ilgi-
lendi karakol kısmıyla."

Selçuk hafif bir tebessümle Efsun'a bakarken, "Merak etme, bir
şeyi yok," dedi. Ardından babama döndü. "Tarık yanındaydı zaten.
Gelirler birazdan."

Savaş'ın gözleri tekrar bana döndüğünde, dudak içlerini ısırma-
ya başladı ve gözlerini kaçırdı. "Sağ ol, oğlum," dedi babam, Selçuk'a
samimi bir yaklaşımla. "Sen de gecedен beri koşturuyorsun. Ne yap-
sak ödeyemeyiz hakkını." Öyle yapıyordu. Selçuk hayatımıza girdi-
ğinden beri bizim için o kadar çok şey yapıyordu ki.

"Estağfurullah Uğur amca," diyerek başını öne eğdi Selçuk. Gel-
diğinden beri kafasını kaldırmadı zaten hiç.

"Bak, herkes iyiymiş," dedi Ali amca, babamın omzuna vurarak.
"Siz de sıkıntı stres yapmayın artık," derken anneme baktı. "Genç
onlar. Kavgalar olur. Bir daha tekrarlamamak önemli olan. Levent de
akıllı çocuk zaten. Yapmaz bir daha." Efsun'un başı yerde, dudakla-
rını dişlerken sessiz kalıyordu. Elim destek olmak amacıyla omzunu
sıvazladı.

"Yapmaz yapmaz benim oğlum," dedi annem oldukça emin bir
şekilde. "Çok sinizlenmiştir o. Kim bilir nasıl kıskırttı o serseri oğlan
Levent'i." Zaten anneme göre abim hep suçsuzdu.

"Yapmaz tabii," dedi Saliha teyze de ona destek vererek. "Gül gibi
bizim çocuklarımız." Saliha teyze de alttan alta Savaş'ı da konuya
katıyor, babamın tepkilerini kontrol ediyordu ama babam tepkisiz
kalıyordu.

"Gülfem abla, sen nasıl oldun?" diye sordu Müge bana bakarak.
"Ben patates haşladım sana. Ye istersen."

Savaş önce Müge'ye, ardından bana bakarak kaşlarını çatı. "Ne-
yin var ki senin?"

"Bir şeyim yok," diyerek ellerimi saçlarıma attım. Islak saçları-
mı bir bütün hâline getirerek sağ tarafıma atarken, "Stresten yine,
midem kötü oldu ama geçti." Hâlâ tedirgin, ikna olmamış bakışları
üzerimde dolanırken, herkesin içinde bu denli beni inceliyor oluşuy-
la kendimi fazlaca rahatsız hissettim.

"Hastaneye gidelim mi?" diye sordu ısrarla ama olumsuz anlam-
da kafamı salladım. Gerek yoktu. Stres her zaman olduğu gibi yine
mideme vurmuştu fakat duş almak oldukça iyi gelmişti.

“Hadi kızım,” dedi babam elini sırtıma koyarak. “Sen üzerini giyin,” derken üzerimdekini yeni fark etmiş gibiydi. Abimin konusundan bornozlu olduğumu fark edememiştim. Yine de bozuntuya vermeden konuşmaya devam etti. “Sonra da Müge'nin yaptıklarını ye. Akşamdan beri hiçbir şey yemedin. O da mideni kötü yapar.” Ben kafa sallayıp ayaklanırken, Savaş da bunu bekliyormuş gibi derin bir nefes aldı. Kendi de bundan rahatsız olmuş fakat babam burada diye bir şey diyememişti sanırım.

Benimle birlikte odadan çıkan Müge'yi kolundan tutarak durdurdum. “Müge,” dedim içeri doğru bakarak. “Bir şeyler hazırlasana Efsun'a, yesin. Akşamdan beri hem çok sessiz hem de hiçbir şey yemedi.”

“Abla,” dedi Müge kapıya yaslanarak. “Sana da kırılmış olabilir o biraz. Sonuçta biliyormuşsun ve söylememişsin ona.” Benim de içimi huzursuz eden buydu. Böyle hissetmesi, arkadaşlığımızı sorgulama ihtimali korkutuyordu beni.

“Ben evliliklerinin içine karışmak istemedim. O yüzden sustum. Abim anlatsın diye bekledim ve Savaş bana söz verirdi. Yapamazdım,” diyerek yutkunmaya çalıştım. Benim nedenlerimin Efsun'a bahane olarak gelmemesini diledim. Müge bile tatmin olmamış gibi bana bakarken sıkıntıyla soluklanarak merdivenlere yöneldim. Hızlı adımlarla odaya çıktığımda, aklımda dönüp dolaşan artık sadece abim değildi. Efsun da vardı. O konuşmadıkça, tepki vermedikçe endişelerim artıyordu. Çekmeceden çıkardığım beyaz iç çamaşır takımından sonra dolaptan turuncu puantiyeli elbisemin olduğu askryı çektim. Bornozu üzerimden çıkarıp iç çamaşırlarımı giydikten sonra elbiseyi üzerime geçirip aynanın karşısına geçtim. Belden oturtmalı, diz altı uçuş uçuş, oldukça rahat bir elbiseydi. Kâküllerim ve saçlarım, düzleştirmedığım için oldukça kötü görünüyordu. Ben de önüme gelmesini engellemek adına onunla takım olan turuncu puantiyeli saç bandını bornozla hafifçe kuruladığım saçlarıma taktım.

Son görüntüme bile bakmadan tekrar merdivenleri ikişer ikişer inerken hemen merdivenlerin bitişinde Savaş ile karşılaştım. Dışarı doğru bir adım atacaktı ki duraksadı. Bakışları beni bulduğunda önce bir afalladı, bir göz gezdirdi, sonra tekrar yüzüme baktı. Sessizce, öyle birkaç saniye durunca, “Ne oldu?” diye sordum duvardan destek alarak. “Abim mi yoksa?” Aklımdan geçen binbir türlü düşün-

ceyle kendimi kurarken Savaş'ın o boş, dalgın bakışlarıyla, "Bir şey mi olmuş? Çıkamıyor mu?" diye sorumu yeniledim. O ise hâlâ susup öylece bakıyordu. "Savaş, bir şey söylesene."

Birkaç saniye sonra, "Yok," diyerek kafasını iki yana salladı. "Abinle ilgili bir şey yok da. Sen böyle..." diyerek saçlarımdan ayak bileklerime kadar göz gezdirdi. "Çok değişik olmuşsun." Hıı?

Şu durumda hiç beklemediğim iltifatı karşısında dudaklarım bir miktar aralanırken, "Öyle mi?" diye sordum fısıldar gibi.

"Hu hı," diyerek kafa salladı ve bana doğru birkaç adım atarak önümde durdu. Boyu benden uzun olmasına rağmen merdivenin basamağında olduğum için boylarımız eşitlenmiş sayılırdı. Ellerini saçlarıma attı ve usulca okşarken, "Kurutmamışsın," dedi mırıltı şeklinde. Parmakları ıslak saçlarımdaki damlaları avuçlarına aldı, bileklerinden süzüldü damlalar.

İçeride bizimkiler varken bizim böyle sanki her şey yolundaymış gibi sohbet etmemiz garip hissettirse de kendimi geri çekmedim. Yorgun ve uykusuz gözlerine odaklandığımda, hiç düşünmeden, "Yorgun gözüküyorsun sevgilim," diye mırıldandım. Parmaklarımla sırt kısmı göz kenarlarında dolandı. Birkaç saniye gözlerini kapattığında okşayarak yanaklarına indim ve elimi geri çektim. "Eve git, uyu istersen." Birkaç saniyelik göz dinlendirmesi elimi çekmemle son buldu ve gözlerini açarak o da elini saçlarımdan çekti.

"Karargâha geçmem lazım birazdan," diye mırıldandı. "Bugün pek uyuyabileceğimi sanmıyorum ama ondan önce..." Eli bileğimi kavrayıp beni çekerken nereye gittiğimizi anlayamadım. Açık olan banyo kapısından içeri girdiğimizde kapıyı kapatmadı. Şaşkınlıkla ona bakarken kurutma makinesinin fişini prize taktı ve beni önüne çekti.

"Ne yapıyorsun?" dedim kafamı geri yatırıp yüzüne bakarak. Başım göğsünde yer buldu. Uzun parmakları saç bandının arasına girip geri çektikten sonra saçlarımı tamamen serbest bıraktı. Kurutma makinesinin sesi banyoyu etkisi altına aldığı anda cevabı oldukça açıktı. Saçlarım makineden çıkan sıcak havayla dağılırken parmakları saç tutamlarımın arasında geziyordu. "Biri gelirse..." dedim aynadan yüzüne bakarak.

Oldukça rahat bir şekilde saçlarımı kurutmaya devam ederken, "Bir şey yapmıyoruz," dedi sakın bir tavırla. "Kapı da açık zaten. Saçlarını kurutuyorum."

“Gerek yoktu,” dedim ama sıcak hava ve parmaklarının doku-
nuşuyla mayışıp uykulu hissettiğimi inkâr edemezdim. Gözlerimi
kapatıp kendimi ona bırakırken, “Sen de kurutmuyorsun sonuçta,”
diye sürdürdüm konuşmamı. O kadar keyifliydi ki. Parmakları masaj
etkisi yaratıyor, akşamdan beri gerilen vücudum bir nebze rahatlayıp
kendini salıyordu. Bir boşluktaymışım hissi vardı ve bu çok güzeldi.

“Ben kurutuyorum,” diyerek kâküllerimin arasına giren parmak-
larını iki yana salladı. “Sen söylediğinden beri kurutuyorum ben.
Hem ben alışkındım, etkilemiyordum ama sen hemen hastalanı-
yorsun.” Ya, kurutuyor muydu? Ben dediğimden beri hem de. İçim
sıcacık oldu ve keyifli bir gülümseme yayıldı yüzüme. Yıllardır süre-
gelen alışkanlığını ben dedim diye değiştirmişti. Kâküllerimdeki el-
leri omuzlarıma kayarak parmaklarının sırt kısmı çıplak kollarımdan
aşağıya kaydı ve belimi kavrayarak vücuduna yapıştırdı beni. Kolla-
rı arasındaki bedenimi sıkı sıkıya sararken başını nemli saçlarımdan
arasına yaslayarak kulağıma doğru fısıldadı. “Kafayı yiyeceğim, çok
güzelsin,” dedi hayranlık barındıran bir tonlamayla. “Çok güzel ol-
muşsun... Bu elbise...” deyip belimi okşadı. Kafasını kaldırıp aynadan
bana baktı. “Çok yakışmış, çok güzelsin. Fazla güzel...”

Tekrar dudaklarını nemli saçlarımdan arasına koyup ufak bir öpü-
cük bırakırken tebessüm ettim. “Bunları senden duymak ne hoş,” de-
dim mest olmuş gibi. “Teşekkür ederim.”

“Ben seni hep güzel buluyorum,” diyerek tekrar ellerini saçlarıma
attı.

“Evet,” diyerek onayladım. “Bence de buluyorsun ama bunu her
zaman dillendirmiyorsun.” Körle yatan şaş kalker misali, onun ego-
su bana da geçmişti sanırım.

Yüzüne yamuk bir gülümseme hâkimken, “Daha sık söylerim o
hâlde,” dedi hâlâ beni mest etmek ister gibi. “Bu arada, midenden
yine bana bahsetmedin,” diyerek ses tonunu bozulduğunu belli
edercesine baskıladı. Ardından yine dayanamayarak, “İyi misin?”
diye sordu.

“Hu hı,” diyerek kafa salladım. “Biliyorsun, sen vurulduğunda da
olmuştu. Hep oluyor stres yapınca.” Başımı göğsüne yaslayıp kafamı
iki yana oynattım. “Abimle ilgileniyordun. Bir de beni düşün isteme-
dim. İyiyim ama bir şeyim yok. Geçti.”

"Her şeyi bu denli kafana takmana deli oluyorum," diye sinirle dişlerini sıkı. "Her şey olacağına varıyor zaten. Sen kendini üzdüğünle kalıyorsun."

"Her şey değil," diyerek gözlerimi devirdim. "Abim o benim. Tabii ki kafama takacağım."

Parmakları saçlarımın arasından boynuma geçti, çeneme dokundu ve avcuna yasladığım çenem avuç içini doldurdu. "Savaş," diyerek kafamı kaldırdım tekrar ona doğru. Söyle dercesine yüzüme bakarken, başparmağı okşadı yavaşça yanağımı. "Abimin bir şeyi yoktur değil mi?" diye sordum.

Başımın üzerine bir öpücük kondurduktan sonra, "Yok be yavrum," dedi kendini geri çekerek. "Alt tarafı bir kavga. Ne olacak." Kurutma makinesini kapattı. "Sen onu bırak şimdi. Git bir şeyler ye." Makineyi yerine koyduktan sonra eli belimi kavrayıp kendine yakınlıştırdı ve alnıma bir öpücük bıraktı. "İçeri geçeyim ben de. Sigara içmeye diye çıkıyordum. Seni görünce..." deyip tekrar baştan aşağıya süzdü. "Kaldım yine. Dikkat çekmesin şu durumda." Evet, bu durumda hiç hoş olmazdı. Elini benden çekmeden hemen önce onay ister gibi yüzüme baktığında, kafa sallayarak onay verdim. O içeri giderken ben de çıkardığı saç bandını tekrar takarak peşinden ilerledim. Biz tam içeri girmek üzereyken, kapı girişinde Saliha teyze ve Ali amcayla karşılaştık.

"Biz eve geçiyoruz Savaş," dedi Ali amca, Savaş'a bakarak. Yan yana ayakta durduklarında Savaş'ın boyunun uzunluğunu bir kez daha idrak ettim. Ali amca, yanında oldukça kısa kalıyordu.

Geniş omuzları resmen önümde bir duvar oluştururken, "Siz geçin," dedi Savaş ciddi bir tavırla. "Ben Uğur amcayla konuşacağım biraz." Babamla mı konuşacaktı? Ne konuşacaktı? Bizi mi konuşacaktı? Düğünü mü konuşacaktı? Heyecandan elim ayağım birbirine dolandı. Bir anda kolunu tuttuğumda bana bakmasıyla gözlerim sorgular gibi ona dikildi ama o hiç tepki vermedi. Tekrar annesine döndü. "Sonra da sizinle konuşacağım."

"Savaş," dedim belli belirsiz bir sesle.

Bana baktı ve tek kaşı havalanırken, "Konuşacağım," diyerek kafa salladı kararlılıkla. Dört gün sonra evleniyorduk. Ailelerimizin bunu bilmesi elbette gerekiyordu fakat şu an doğru zaman mıydı bilemedim.

Saliha teyze, "Emre sabah koyunu aldı götürdü oğlum, haberin olsun," deyince kaşlarını çatıttım.

"Hangi koyun? Benim kuzum olan Lekeli mi?" Bakışlarım ikisi arasında dönüp dururken Savaş yanı dercesine kafa salladı. "Nereye götürdü?" diye sordum panikle. Yeni bir kesilme vakasıyla karşı karşıya değildik umarım. Savaş bedenini iyice bana çevirdikten sonra konuşmaya başladı.

"Ne yapacaktık yavrum, biz mi bakacaktık?" demesiyle bir miktar kızardım. Bizimkiler duymamıştı muhtemelen ama Saliha teyzeler açık açık duydu ve ben nasıl tepki vereceğimi bilemedim. Yüzlerine bakamadım. "Götürdü işte. Sen diretince başka aldırDIM. Onu kestik. Emre'nin anneleri hayvan bakıyor. Lekeli'yi de oraya koydular." Adını benim koyduğum, Savaş'ın bile kabullendiği benekliyi Emre'ye vermişlerdi. Moralim bozuldu.

"Ya ama ben ona bakacaktım," diye homurdanırken, Saliha teyzeler dış kapıya doğru yönelmişti bile.

Bir de Selçuk belirdi kapıda. "Ben gidiyorum Savaş," dedi samimi bir yaklaşımla. "Bir şey olursa ararsın."

Hep beraber kapıya doğru ilerlerken Selçuk'a teşekkür ettim yaptıkları için. Onları yolcu ettikten sonra yine Savaş'a dönerek söylediğimi tekrarladım. "Ben bakacaktım ona."

"Yok ya," diyerek yüzünü buruşturdu. "Çok sevdiysen arada gidip görürüz." Hâlâ asık olan suratımı görünce, "Bakma bana öyle Gülfem," dedi kaşlarını çatarak. "Sen ne anlarsın koyun bakmaktan? Bana kalacaktı tüm iş. Benim vaktim yok onun için. İlgilenemem ben."

Kaşlarını çatarak elimi belime koydum. "Kedi köpek değil bu, koyun. Ne bakımı olacak?"

"Ben de onu diyorum işte güzelim," diyerek kafa salladı. "Koyun bu, kedi köpek değil. Bakamazsın. Ayrıca o kadar bir şeyler bakmaya meraklıysan çocuk yaparız." Gözlerimi devirdim. "Ya da bana bakarsın."

"Bir hayvan olduğunu kabul ediyorsun yani," dedim gülererek. İlk defa güldüm akşamdan beri. Abim dışında bir şey konuştum, düşündüm. Saçma bile olsa, birkaç dakikalığına tüm kötü düşüncelerden sıyrıldım onun yanında.

"Komik mi?" dedi sahte bir tebessümle. "Ha illa hayvansın diyorsan, aslan kabulüm."

Kendinden emin egolu tavrı, yükselen omuzları, elini saçlarına atıp havalı havalı dalgalandırmasıyla, "Aslan mu?" dedim alaycı bir tavırla. "Miyavladığın zamanları da biliyoruz. Benim aslan görünümü kedi." "

Yanından geçip içeri doğru ilerlerken, "Ne miyavlaması?" dedi peşimden ilerleyerek. "Yok öyle bir şey. Olsa olsa kükremişimdir. Bu kedi olduğum anlamına gelmez. Ne kedisi ayrıca? Benim gibi bir adamın kedi hiç uyuyor mu?" Birkaç saniye sonra, "Gülfem?" dedi arkamdan cevap vereyim diye ama vermedim. Kıkırdarak içeri girdikten sonra, Savaş'ın yapacağı konuşma aklıma geldi ve anında yüzüm düşerken buz gibi olan vücudumla babama baktım.

Tedirgin bir şekilde Efsun'un yanına oturduktan sonra, "İyi misin?" diye sordum. Zoraki bir tebessümle kafa salladı ama iyi olmadığı her hâlden belliydi.

"Uğur amca," dedi Savaş oldukça sakin bir tavırla, babamın karşısına geçerek. "Ben seninle bir şey konuşmak istiyordum müsaa-denle." Yanındaki koltuğa oturduktan sonra, babam anlamış gibi bir anda ciddileşti. Ne konuş dedi ne de konuşma. Savaş'a da bakmadı. Tam karşıya bakmayı sürdürdü. Savaş sessizliğini bir onay kabul edip, "Uğur amca, benim gitmem gerekti," dedi konuya girerek. "Ben hiçbir zaman Gülfem'i terk etmek istemedim. Onu bırakmak aklımın ucundan bile geçmedi."

"Bıraktın ama. Hem de nişanınızın ertesi günü..." O günler canlandı gözümün önünde bir anda. Savaş'ın söyledikleri tekrarlanacakken zihnimde, kendimi sıkarak engel oldum. Hatırlarsam böyle kalamazdım.

Savaş senin için gitti, diye mırıldandım içimden. O da bir sürü şey yaşadı. İstemezdi böyle olmasını.

"Gitmek zorundaydım," dedi. Önüne döndü ve parmaklarıyla oynamaya başladı. "Dönmemeye ihtimalim de vardı. Gülfem'i arkamda bırakmak istemedim." Eğer benim hayatımın tehlikede olduğunu söyleseydi, o yüzden gittiğini anlatsaydı, babam onu anlardı, ona hak verirdi.

"Ben sana..." dedi babam bir anda kendini ona doğru çevirerek. Sesini bir miktar yükseltti.

Annem, "Uğur," diyerek araya girmeye çalışsa da, babam elini an-neme doğru uzatarak susturdu.

"Konuşmak istemiş Savaş, konuşuyoruz biz de, bir şey yok," diyerek iyice Savaş'a odaklandı. Ben Efsun'un yanında donmuş bir vaziyette, dilim lal olmuş bir şekilde duruyordum. Nefeslerim hızlanmışken Efsun'un elimi tutmasıyla kendime geldim. Savaş bana bakıyor, beni kontrol ediyordu. "Ben sana Gülfem'i sevdiğini söylediğinde ne dedim oğlum?" dedi ciddiyetle tekrar Savaş'a dönerek. "Sen mesleğin gereği istemezsiniz dediğinde, ben demedim mi sana senin mesleğin bizim gururumuz. Gülfem de senin mesleğini biliyordu. Biz bu ihtimalleri hep biliyorduk. Konuştuk bunları. Sen ilk görevinde dur ben Gülfem'i bırakayım dedin ve gittin."

"O kadardan ibaret değil Uğur amca," dedi Savaş da aynı ciddiyetle, ama devamını getirmedi.

Babam hayal kırıklıkları barındıran bir gülümsemeyle arkasına yaslanırken, Savaş ile olan bakışmasına da bir son vermiş, parmaklarını dik bir şekilde şakağına dayamış, boş boş karşıya bakıyordu. "O kadarını falan bilmem ben. Görünen kısmı bu. Benim sana kızgınlığım geçmez Savaş," dedi yine bir anlık parlamayla öne doğru atılarak.

Babamın Savaş'ı aslında seviyor oluşu, hâlâ onunla konuşmaya çalışıyor olmasından belliydi. Bir insana duyulan sevgi de nefret de eşit orantılardaydı aslında. O yüzden ne kadar seversek o kadar kırılıyorduk. Babamınki de böyleydi. Savaş'ı çok sevdiği için bir o kadar da kırgındı ona. Savaş oldukça sakin bir şekilde duruyordu karşısında. Her kelimesini, cümlesini dikkatle dinliyordu. "He ama," deyip arkasına yaslandı yine babam. "Siz yine istiyorsanız birlikte olmak, zorla olmaz diyecek hâlim yok. Bir şeyleri yoluna sokmadan benim karşıma gelmeyin."

"Dört gün sonrası için nikâh tarihi aldık," dedi Savaş bir anda.

Babam büyük bir şokla gözlerini açarken, annem sesli bir şekilde tepkisini dile getirdi ve oturma odasının ortasında dikilerek, "Ne demek Dört gün sonra?" dedi yüksek bir sesle.

Bir bana, bir Savaş'a dönen bakışlarıyla, "Baba, sakince dinleyelim," dedi Efsun yorgun bir sesle, ara bulmak ister gibi. Kendi sıkıntısı kendine yetiyordu ama yine de beni yalnız bırakmamak adına tüm yorgunluğuna karşı desteğini esirgemiyordu.

"Baba, eğer dinlersen bizi..." diye öne atıldığında, "Sizi sıkmak değil niyetimiz," dedi Savaş tok bir sesle.

Elim babamın kolunu tuttu. Onu hissetmek, kendimi hissettirmek istedim. "Sen dedin ya ciddi olunca çıkın karşıma diye," incecik bir sesle konuşmaya devam ettim. "Daha nasıl ciddiyetimizi kanıtlayabiliriz ki? Baba, ben Savaş'ı çok seviyorum." Yüzüne bakarak konuşmaya devam ettim, sessizce dinledi beni. "Ben ondan da, kendi hislerimden de eminim, yemin ederim." Savaş muhtemelen benden beklemediği bu tavırla beni şaşkınlıkla dinliyordu. "Hem Savaş'ın gitme sebebi aslında beni korumaktan ibaretti. Benim de tehlikede olduğum..." Muhtemelen bunu söylememem gerekiyordu ki yan profilden gördüğüm kadarıyla Savaş yüzünü ekşitmiş, alnını kaşımıştı.

"Ha senin de tehlikede olma ihtimalin var yani?" dedi babam yeni bir şaşkınlıkla. "Bu... Bu kadarına..." deyip titrek bir nefes aldı. Endişe barındıran sesiyle konuşmaya devam etti. "Ne diyeceğimi şaşırdım ben artık. Kızım geçmiş karşıma," deyip bana baktı yüksek bir sesle. "Tehlikedeydim diyor. Diğerleri geçmiş," deyip tekrar Savaş'a baktı. "Dört gün sonraya nikâh tarihi aldım diyor." Sanırım tehlikede olduğum kısmı söylemeseydim daha iyi olacaktı. Kolaylaştırmaktan ziyade, daha da zor bir duruma sokmuştu bizi.

"Ben Gülfem'den vazgeçmem," dedi Savaş daha fazla sessiz kalmayıp konuşmaya girerek. Babam bu sefer ona çevirdi kendini. "Ben gittim, uzak durdum aylarca. Yüzünü görmedim, sesini duymadım ama ben ondan geçemedim," diye sürdürdü konuşmasını. "Ben Gülfem'i sevgili olarak hayatıma alana kadar kimseye ihtiyaç duymam sanıyordum. Öyle olmadı," diyerek derin bir nefes aldı. "Benim asıl bir ona ihtiyacım varmış. Gülfem'in tek bir sözüyle herkesi silerim ben. Onun için canımı da kanımı da tükettim. Yine olsa yine düşünmeden yaparım. Ben artık buradan dönmem Uğur amca," dedi Savaş kararlılıkla. "Benim yolum da sonum da Gülfem."

"Sen diyorsun ki sen ne dersen de, ben Gülfem ile evleneceğim, öyle mi?" dedi babam kaşlarını kaldırıp Savaş'a dönerek. "Ne diyeyim, siz kararınızı vermişsiniz zaten," diyerek ayaklandı. "Bize de bir şey sormuyorsunuz. Haber vermeye gelmişsiniz. Ne diyeyim, Allah mutlu mesut etsin."

Babamın odadan çıkmasıyla annem, "Uğur," diyerek peşine takıldı. Annemin bu evliliği içten içe istediğini bildiğim için konuşmasının babamı yumuşatmaya yönelik olacağını umdum. Yine de büyük bir üzüntüyle başımı ellerimin arasına alarak sıkıntıyla soluklandım.

"Üzülme," dedi Efsun sırtımı sıvazlayıp bana yanaşarak. "Şimdi daha çok yeni öğrendi ya, biraz da haklı tepkisinde ama yumuşayacaktır."

"Ben böyle hayal etmemiştim," diyerek kafamı iki yana salladım. Gözlerim doldu. "Resmen kendiniz evlenine getirdi babam konuyu. Böyle mi olacak?" dedim Efsun'a bakarak. "Ailem olmadan mı evleneceğim ben? Aile ya aile..." diye vurguladım. "En ihtiyacım olan günde, desteklerini hissetmek istediğim o günde olmayacaklar mı? Babam, annem, abim... Kimsem yokmuş gibi mi evleneceğim ben?"

"Ben buradayım," dedi Efsun omzumu sıvazlayarak. "Her zaman buradayım ben. Hep yanıdayım. Kimse olmasın, ben olurum." Bu durum ağlama hissi yarattı bende. Çenem titredi. Dudaklarımı birbirine bastırdım. Savaş'ın bana baktığını hissedebiliyordum ama beni teselli edecek sahte cümlelere sığınmıyordu. O da oldukça çaresizdi bu konuda. Ne yapacağını bilmeyen tavı oldukça belirginken, ayaklanıp sadece eli çenemi tuttu, başparmağı yanağına okşadı usulca. Hiçbir şey söylemedi. Söyleyemedi. Yine de kararlı, net ve sarsılmaz hâlini korumaya devam etti.

"Tamam, sıkma canını," dedi ardından tok bir sesle. "Düzelecek her şey." Mutlaka düzelecekti. Babam elbette bana kıyamazdı fakat ne zaman düzelecekti? En mutlu anlarımda yanımda olmayışlarının burukluğunu mu taşıyacaktım? Bunca sıkıntının içinde bir de benim ruh hâlimi, üzüntümü insanlara yük edindiremezdim. Özellikle Savaş'a.

Yüzümü avuçlayan koca avcuna ufak bir öpücük bırakarak, "Düzelecek," deyip tebessüm etmeye çalıştım. Zoraki bir tebessüm olduğu o kadar belirgindi ki, bana kenetlenmiş simsiyah gözlerinde bana inanmadığını görebiliyordum. Ben ne kadar güçlü görünmeye çalışırsam çalışayım, o beni gözümünden tanıyor, ben onun gözlerinde kendimi görebiliyordum.

Kapının kapanma sesiyle, "Levent!" dedi annem. Efsun aniden ayaklanırken, ben de peşinden kalktım. Efsun tedirginlikle birkaç adım attıktan sonra duraksadı. Abim annemle birlikte içeri girdi. Birkaç adım atıp Savaş'ı görünce duraksadı. Sinirle yükselmesini bekledik hepimiz. Hatta annem de öyle sanmış olacak ki, "Levent," diye omzuna dokundu ama abim sorun yok dercesine elini kaldırdı ve hepimizin düşüncesinin aksine, oldukça sakin bir tavırla, "Sen de mi buradasın?" diye sordu. Sonra duraksadı, gülümsedi ve "Tabii ya,"

dedi alaycı bir tavra bürünerek. "Tebrikleri almak için gelmişsindir, kurtardın ya beni. Bak, sen beni kurtardın ama ben yine başımı belaya soktum," dedi Savaş'a doğru yürüyerek. "Gerçi sen yine kurtardın," deyip dudaklarını dişledi ve kafasını kenara çevirdi. Anneme ve bana bakarak eliyle Savaş'ı gösterdi. "Tebrik edin," dedi gülerek. "İki kere tebrik edin Savaş'ı bu sefer. Ben diplere girdim ama o kurtardı beni. Levent batırdı, Savaş kurtardı. Kahramanımızı alkışlayalım," diyerek el çırpı hızla Savaş'a bakarak. "Babam zaten yüzüme bile bakmadan çıktı gitti evden. Hayırsız evlat olduğum bir kere daha kanıtlandı, değil mi?" dedi dudaklarını birbirine bastırarak. "Hepiniz için hayal kırıklığından ibaretim."

"Oğlum, deme öyle," dedi annem yanına yaklaşarak. "Ne demek hayal kırıklığı? Sen bizim evladımızsın."

"Sana kızdığı için gitmedi baban," dedi Savaş düz bir sesle. "Benim yüzümden gitti. Hayal kırıklığı olan sen değilsin benim," dediğinde hâlâ oldukça sakin konuşuyordu. "Tebrik falan da beklemedim ben kimseden. Eski bir arkadaşımın..." deyip duraksadı. Abimle ne kadar koptuklarını dillendirdi. Eski bir arkadaş diye bahsetti, kalbinin sızısını hissettim. "Yardıma ihtiyacı olduğunu hissettim, yardım ettim."

"Adını duyura duyura," dedi ellerini iki yana açarak. "Adam yolun ortasında beni görünce Savaş yine götünü topladı, yine mi onun dibine saklandın, erkek ol biraz diye dalga geçti benimle be! Herkesin içinde. İnsanlar bana güldü. Sen yardım mı ettin şimdi bana?" diye bağırdı kendini göstererek. Hiçbirimiz tek kelime edemeden onları izlerken, onlar da bizi görmezden geliyor gibiydi. Sadece birbirlerine odaklanmışlardı.

Abimin bağırmasına karşılık, Savaş hâlâ sakinliğini koruyordu. Beklenmedik bir şekilde oldukça sakin duruyordu karşısında. "Ben Emre'ye gizli tutmasını söylemiştim," diye açıklama yaptı ama abim inanmadı. Yapmıştı, evet, beni bile tembihlemişti. Ben de şahıttım ama abim inanmıyordu. Savaş doğru söylüyordu ama inanmıyordu. "Dinlememiş, söylemiş. Ben yapmadım," diye vurguladı.

"E- evet..." diye öne doğru atılacaktım ki, Savaş beni eliyle susturdu. "Bizim aramızda," dedi abime bakarak. "Benim meselem. Kırgınlıklarımızı biz halledeceğiz. Levent nasıl isterse, ama halledeceğiz." Benim Savaş ile arama abimi sokmadığım gibi, Savaş da beni dâhil etmedi. İleri attuğum adımımı geri çektim.

"Kırgınlık mı?" dedi abim dalga geçer gibi. "Sen de mi kırgınsın? Özür de bekliyor musun?" Savaş kalpsiz miydi? Kırılmak onun hakkı değil miydi? O da kırgındı elbette.

Savaş daha fazla dayanamayarak, "Kırılmak mı?" dedi gülüp dudaklarını ısırarak. "Sadece kırılmakla kalsaydı keşke. Kalbimin amına koydunuz be!" diye bağırdı. Sonra derin bir nefes aldı, elini yüzünü götürdüğünde, birkaç saniye göz göze geldik. Tekrar kendini çevirdi abime. "Amacım tartışmayı büyütmek değil," dedi aynı sakinliğine dönerek. "Ben seni zor bir duruma sokmak istemezdim."

Annem daha fazla sessiz kalmaya dayanamayıp ileri adım attığında, abime tedirgin bir şekilde, "Oğlum yapmayın," dedi sıcak bir yaklaşımla kolunu tutarak. "Savaş senin kötülüğün için bir şey yapmaz ki."

Kafasını iki yana sallayıp onu tutan kolun arasından çıkararak, "Yapmaz mı?" diye sordu abim. "Doğru, yapmaz," diye onayladı kendi kendine. "Sizin için Savaş zaten hep kusursuzdu. Çocukluğumuzdan beri..." diyerek omuzlarını düşürdü. "Bak, Savaş'ın karnesi ne kadar güzel, bak Savaş ne güzel koruyup kolluyor sizi, bak Savaş hiç üzüyor annesini... Ya ben mimarlık kazandığımda, siz bana, 'Bak Savaş asker olacakmış, ne büyük gurur,' dediniz, benim sevincimi kursağымda bıraktınız! Kimse tebrik etmedi beni," diyerek anneme doğru konuşmaya devam etti. İçindekilerin hepsini döktü. "Sevgililerim oldu, 'Savaş'ın hiçbir kızla adı duyulmadı, efendi gibi talahıyor ama senin herkesle adın çıktı Levent. Hayta gibi geziyorsun ortalıklarda,' dediniz bana. Üniversitede saçımı uzattım, en büyük hayalimdi. Siz bana Savaş'ın asker tıraşını örnek verdiniz. Evleneceğim dedim, babaannem Efsun'u görmedi bile. 'Savaş'ın istemesinin yanında seninkini de çıkarınız,' dedi. Ben hep ikinci planda oldum sizin için. Kusurlu olan bendim, kusursuz olan Savaş. Tamam," diyerek kabullendi. Sesini düşürdü ve çaresizce kollarını iki yana açtı. "Buyum ben. Kusurluyum, hata yapıyorum, gurur kaynağı değilim sizin için, tamam. Artık kabullendim ben."

"Ben kusursuz falan değilim," dedi Savaş aynı sakinlikle abime bakarak. Abim konsola yaslanarak bakışlarını pencereye çevirdi ama Savaş'ı dinlemeye devam etti. Dudaklarını kemiriyor, dizini sallıyor, sınırını atmaya çalışıyordu. "Kimse kusursuz değil ama eğer bir kıyaslama yapacaksak iyi olan sensin," diyerek konuşmaya devam etti. Abim salladığı dizini şaşkınlıkla birkaç saniye sabit tuttu. Yutkun-

şunu gördüm. Bakmadı Savaş'a ama dinlemeye devam etti. "Bir kere mükemmel bir abisin," derken ses tonundaki samimiyeti hissedebiliyordum. Beklemediğim bir konuşmaydı bu. Şaşkınlıkla dinlemeye devam ettim. "Gülfem'in hep yanında oldun. Gülfem senden hiçbir şey saklamak zorunda hissetmedi kendini. Sen hep destek oldun ona, doğru ya da yanlış. Ben yapıyorsam, o da yapar dedin. Gülfem hep senden destek aldı. Bir de bana bak," diyerek tebessüm etti. "Müge köşe bucak kaçıyor, her şeyi saklıyor. Haberim oluyor mu?" derken kafasını hafifçe iki yana salladı. "Her şeyden oluyor," diye kendi cevapladı. "Ama bana gelip kardeşim anlatmıyor. Beni bir seçenek olarak bile görmüyor zor zamanlarında. Berbat bir abiyim ben," deyip derin bir nefes aldı. "Çocukken bizimkiler de hep seni örnek verirdi bana," dedi. Gözleri daldı. Tebessüm etti. Muhtemelen geçmişe gitti. "Ben hep kavga ederdim. Babama şikâyete gelirlerdi. O da beni bir güzel haşlar, 'Bak Levent'e, hiç böyle kavgalara karışıyor mu?' derdi. Hatta bir kere Asafların bakkalının camını kırdım diye sokak ortasında kovalamıştı beni, 'Senden bıktım!' diye, hatırlamıyor musun?" diye sorduğunda, abim güldü gibi geldi bana. Ben de gülümsedim.

"Benim yüzümdendi yine," dedi abim pencereye bakmaya devam ederek. "Çocuğa sataşmıştım hiç yoktan. O da beni itmişti, düştüm. Sen de duyunca gittin camı çerçeveyi indirdin. Çıksın dışarı diye." Savaş çocukken de aynı Savaş'tı.

"Senin için değildi o bir kere," dedi Savaş gülerek. Bana baktı, iç çekti ve tekrar abime döndü. "Asaf, Gülfem'i seviyordu. Çikolata falan getiriyordu durmadan bakkaldan. Ben dövme için bahane arıyordum. Sen bahanesi oldun."

Benim için mi? Daha çocukken, 7-8 yaşlarındayken... En saf duygularıyla bile beni seviyormuş. Yıllar sonra gelen bu itiraf karşısında dudaklarım şaşkınlıkla aralandı, kalbim ritmini arttırdı. Sıkıca sarılma isteğiyle dolup taşım.

"Kullandın mı lan beni?" dedi abim Savaş'a dönüp. "Şerefsiz, ben de Ali amca seni benim yüzümden dövdü diye vicdan yapmıştım." O şerefsiz kelimesini öyle güzel söylemişti ki. Hakaret olan o kelime şu an eski samimiyetlerini hissettiriyordu.

Savaş gülerek önüne döndü. Birkaç saniye sonra tekrar abime baktı. "Levent, biz dört gün sonra evleniyoruz," dediğinde tüm ciddiyetiyle tekrar konuşmaya devam etti. Kalbimin ritmine eşlik eden

nefesim hızlandı. Abimi kontrol ettim. Birkaç saniye için oluşan o gülün yüz ifadesi yok olmuş, tekrar ciddileşmişti. "Ben seni kışkırdığım için özür dilerim," dedi ve ben şok oldum. Böyle bir özür beklemiyordum. Savaş kendini hep haklı görmüştü ve bu konuda oldukça kararlıydı. "Nikâhımıza gelir misin?" diye sordu hemen ardından. Birini atlatamadan yeni bir şaşkınlığa sürüklendim. Benim için yapmıştı. Ben ailemden kimse olmayacak diye üzüldüğüm için. Evet, söylediklerinde samimiydi belki ama Savaş bu adımı atmazdı normalde. Böyle düşünse de atmazdı. Benim için, ben üzüldüm diye abime ilk adımı o atmıştı. Tüm konuşma boyunca o yüzden sessiz sakın kalmıştı; gelsin diye, nikâhımızda ailemden biri olsun diye.

"Nikâh mı?" diye afalladı abim. Yutkundu. Savaş'a baktı. Ardından bana döndü. Kafa salladım. *Gel lütfen,* diye geçirdim içimden. *Savaş'ın adımını yok sayma, lütfen.*

Yalvarır gibi gözlerinin içine bakarken, "Gün almışlar," dedi annem, abimden bir destek bekleyerek. Annem istiyordu aslında ama yanında kendine bir destek arıyordu, öyle hissettim ve bu beni bir miktar üzdü. "Dört gün sonrası için. Biz de şimdi öğrendik." Abim anneme doğru döndü. "Baban da o yüzden öyle gitti zaten. Bozuldu biraz."

"Haklı olarak..." diyen abim oldukça sakın bir tonda söyledi bunu. Ne gelirim dedi ne gelmem dedi ama sakın kaldı. Savaş bir cevap bekliyordu ama abim ona bu cevabı vermemekte kararlı gibiydi. "Hayırlı olsun," dedi soğuk bir sesle, yabancı gibi. O kadar içime oturdu ki bu durum. Sesi, tavrı, Savaş'ın adımını yok sayışı... Dik duran omuzlarımı zorlukla tuttum. Ona belli etmemeye çalıştım üzüldüğümü.

Gülümsemeye çalışarak, "Teşekkür ederiz," dedim sadece. Tavrından sebep şaşkınlığını gizleyemeyen Savaş'a da tebessüm ettim. Abimin bize takındığı o resmî tavrı ben de ona takındım. Savaş ettiği tüm yeminlere rağmen geri adım atmıştı. Benim için abimden özür dilemişti ama bir karşılık alamadı. İçim yine paramparçayken ben tebessüm edip kararımın vazgeçmeyeceğimi net bir şekilde ortaya koydum. Zar zor ayakta duran bedenim, yine Efsun'un elini sırtıma koymasıyla aldığı o ufak destekle kendini topladı. Ona baktığımda gördüğüm gülümsemesi bile bana güç verdi. Arkadaşlarımız, kendi seçtiğimiz ikinci ailelerimiz... Bir senedir hayatımdaki en zor dönemleri yaşıyorken, seçimlerimin ne kadar doğru olduğunun far-

kına vardım ve binlerce kez şükrettim. Efsun ve Tarık benim en büyük şansım. Abim ne kadar bizim karşımızda da olsa, Efsun ona rağmen her zaman korkmadan, çekinmeden destek oluyordu bize.

Efsun ile olan bakışmamızı abimin sesi böldü. "Efsun," dedi sadece. Devamını getirmedi. Muhtemelen ne diyeceğini o da bilmiyordu.

Efsun elini benden çektikten sonra derin bir nefes aldı ve ciddi yüz ifadesiyle, "Geçmiş olsun Levent," dedi tıpkı bir yabancı gibi. "Umarım bir daha böyle bir durumla karşılaşmazsın."

Abim afallamış bir şekilde birkaç saniye dümdüz baktı. Ardından, "Bu mu?" diye sordu düz bir sesle. "Bu kadar mı? Sadece geçmiş olsun diyemeyecek kadar evliyiz ama..." dedi imalı tavrıyla gülümseyerek. "Sadece bunu mu söyleyeceksin?"

Efsun gülümsedi. Sinirli ama bunu belli edemeyecek kadar yorgun bir gülümsemeydi bu. Tükenmiş gibi. "Evli..." dedi vurgulayarak. "Evliyiz biz, değil mi Levent?" dedi yüzüne bakarak. Dudaklarını büktü ve gözleri daldı. "Ben bunu hiç hissedemedim de..."

"Hissedemedin mi?" diye sordu abim, alaylı bir tavrıyla.

Daha cümlesinin başında, Efsun hızlı hızlı onaylar anlamda sinirle kafasını sallamaya başlamıştı bile. "Levent, ben evliliğimizin başından beri kendimi o kadar yalnız hissediyordum ki..."

"Kızım," dedi annem bir adım atarak. "Çocuk yeni çıktı zaten. Sonra mı..."

Efsun'un aniden anneme dönen bakışlarıyla annemin sonlara doğru sesi kısıldı ve sustu. Efsun bir patlama yaşıyordu ve durma niyeti yok gibiydi. "Lütfen," dedi Efsun vurgulayarak. "Lütfen konuşmayın. Çünkü ben artık çok yorulduğum kendi içime atmaktan."

"Kendi içine atacağına konuşsaydın!" dedi abim sinirle yükselerek.

Efsun hayal kırıklığıyla soludu, ağzı açık kaldı. "Konuşmadım mı Levent?" dedi soluk soluğa. "Kaç kere konuştuk. Kaç kere bahsettim ben sana bunlardan. Güzel bir dille konuştuğum için mi anlamadın? Kavga çıkarmadım diye mi bu cümleyi kuruyorsun sen şimdi bana? Ben seninle konuşmadım mı Levent?"

"Eğer konuşma diye bahsettiğin, bana arkadaşlarının kocalarını, sevgililerini örnek vermense, ben onları kale bile almadım," dedi tok bir sesle. "Çünkü," diyerek gözlerini belirginleştirdi. "Ben onları dikkate alsaydım şu an evli değildik."

Efsun bambaşka bir şoka girmiş vaziyette, "Be-ben mi?" dedi kendini göstererek. "Ben mi suçluyum yani?"

"Evet, sen suçlusun," diye vurguladı abim tüm yükü Efsun'a vererek. "Bir insan kocasına, sevgilisine başka adamları örnek verip kıyaslama yapmaz."

"Öyle mi?" diye bağırdı Efsun. "Ama kocam olduğunu söyleyen sen, evliliğimizin ilk günlerini arkadaşlarıyla geçirebilirsin. Bana söz verip sözlerini tutmayabilirsin. Senin için sofralar kurarım, halı saha maçlarına gidersin. Biz ne kadardır evliyiz Levent?" diye soluk soluğa bağırırmaya devam etti. "Ben kaç gece senin için hazırladım. Sen yüzüme bile bakmadın!" Konu gerçekten bambaşka boyutlara gidiyordu.

"Ben gideyim," dedi Savaş kapıya doğru ilerleyerek. "Sonra konuşuruz." Çok çok özel detaylara girdi Efsun. Ne kadar dolduğu buradan bile belliydi. Yoksa asla Efsunluk bir davranış değildi bu. Savaş'ın peşinden birkaç saniye sonra ben de yolcu etmek için giderken, abim ve Efsun'un sesi yankılanıyordu içeride.

Savaş telefonunu çıkarmış sinirle soluklanırken, "Emre," dedi. Ayakkabılarını giyerken kapı kolunu tutarak onu bekledim. "Komutanını sikeyim senin!" dedi sinirle. Sırtı bana dönükken konuşmaya devam etti. "Karargâha geliyorum. Hazır bekle, antrenman yapalım biz biraz seninle." Bunu söylerken sesinin iması o kadar belirgindi ki Emre'nin ne şekle girdiğini fazlaca merak ettim. "Hamladım biraz, biliyor musun? Tüm gün çalışmayı düşünüyorum. Sen de bana eşlik edeceksin." Durdu, arkasını döndüğünde telefonu eliyle kapatarak bana yanaştı ve saçlarının bitimine bir öpücük bıraktı. "Aranım seni güzelim," diye fısıldadı. "Karışma sen hiçbir şeye. Sıkma da canını, tamam." Telefonu tutan eli yüzümü okşayarak tekrar alnıma bir öpücük bıraktı. "Seni seviyorum," dedi, nefesi yüzüme çarparken. Uzun bir zaman sonra söylemiş gibi hissettim. Çok iyi geldi.

"Ben de," diye mırıldandım mest olmuş gibi. Zar zor benden koparak ilerlemeye başladığında, hâlâ telefonda Emre'ye kükrüyordu ve eminim bugün Emre için oldukça zor geçecekti. Arkasından kapıyı kapatıp içeri doğru ilerledim. Sesler hâlâ alçalmamış, aynı seviyedeydi.

Kapı girişine geldiğimde, "Ben kendimi nasıl hissettim, biliyor musun sen?" dedi Efsun ağladı ağlayacak bir şekilde. Yine de kendini tutuyor, bir bir içini döküyordu ağlamadan. "Ben başkalarından duyuyorum Levent başına gelenleri. Ben senin karınım," dedi tek ne-

festede. Kısa bir es verdi ve kendini gösterdi. "Karnım ya, karınım ama benimle hiçbir şeyini paylaşmıyorsun. Ben kendimi dış kapının dış mandalı gibi hissediyorum çoğu zaman. O kadar uzaksın ki bana... Kendimi kaç kez sorguladım ben, haberin var mı?" derken kendinden nefret edermiş gibi yüzünü buruşturdu. "Ben kendimde aradım sürekli eksikliği. Sürekli bakım yaptım, kendimi mutfağa verdim sırf sen seviyorsun diye. En iyisi olmak istedim ben senin için ama hata yapmışım," diyerek dudaklarını ısırıldı. "Bir şeyler yapacaksan kendin için yapacaktım, bunu anladım. Başkası için değil. Başkası seni sevsin diye değil."

"Ben seni seviyorum," dedi abim bir çırpıda. "İyi değildim Efsun ben." Abim yüksek tonlarda konuşmaya devam etti. "Arkamdan neler dediler, biliyor musun sen? Ben kendimi ne kadar kötü hissettim, haberin var mı? Evde bunalımdım, kaçmak istedim hep. Arkadaşlarım iyi geliyordu bana. Unutuyordum, eğleniyordum. Sen duyarsan bana ne gözle bakarsın bilemedim. Soğursun diye düşündüm."

"Sorun o duruma düşüşün değil ki. Kimin ne dediği ne zaman umurumda oldu benim?" dedi Efsun, daha düşük bir sesle. "Ama ben düşünüyorum, yine ve yine düşünüyorum. Senin açımdan düşünüyorum," diyerek omuzlarını düşürdü, sesi alçaldı. "Tamam, diyorum psikolojisi iyi değildi. Ondan uzak durdu ama Levent," dedi tükenmiş gibi. "O geceyi sen sakladın benden. Bunu hazmedemiyorum. Eğer başınıza böyle bir şey gelmeseydi, o gece o dansöz orada olacaktı ve sen bunu benden gizleyecektin. Sen böyle bir plan yaptın ve bunu benden gizledin."

Abim buna verecek bir cevap bulamamış olacak ki sustu bir süre. "Sadece eğlenmek için," dedi sonra bir açıklama yaparak. Onun da ses tonu düşmüştü. "Kötü bir niyetimiz yoktu."

"Ama benim haberim yoktu," dedi Efsun hayal kırıklığı barındıran gülümsemesiyle. "Sen bana yalan söyledin, gizledin. Bizim sorunumuz şimdi değil ki, çok önceden başlamış. Belki o geceden sonrası için ben kendimi hissettiğin şeyleri düşünerek avuturum ama o geceyi nasıl oldururum bilmiyorum. Benden saklamayı, gizlemeyi, beni erkek erkeğe oturuyoruz deyip kandırmanı nasıl kabullenirim bilmiyorum. Çok birikti hepsi Levent ve ben çok yorulduum."

"Ne yapmamı istiyorsun?" diye sordu abim düz, kısık bir sesle. "Açık açık söyle bana ne istediğini, yapayım. Böyle çok yorucu oluyor

gerçekten." Çabası bile yoktu. Önüne hazır sunulsun istiyordu ama Efsun böyle bir kadın değildi.

"Hiçbir şey istemiyorum," dedi Efsun artık anlatmaktan vazgeçerek. Bana döndü ve "Beni eve bırakabilir misin?" diye sordu.

"Ta-tabii," dedim hiç düşünmeden. "Anahtarımı alayım çıkabım." Yükselen sesler durulmuş ama kargınlıklar öylece ortada kalmıştı. Hiç değilse ortaya dökülmüştü. İçinde kalmamıştı hiç kimsenin. Bundan sonrası ya tamamen dağıtmaktı ya da birbirlerini toparlamak.

"Ben eve geçiyorum," dedi abime dönerek. "Sen de dünden beri eminim acıkmışsındır. Annen sana sevdiğin yemekleri hazırlar. İstedüğün zaman gelirsin eve ya da gelmezsin, bilemiyorum," diyerek omuz silkti. "Arkadaşlarıyla plan yapıp kafa dağıtmak istersin belki. Evde bunalıyorsun sonuçta. Benden daha iyi gelen şeyler var sana. Nerede mutluyun orada kal Levent. Zorla duracaksın yanımda, buna gerek yok. Zoraki yaptığın şeyler ne seni mutlu eder ne de beni. İçinden nasıl geliyorsa öyle davran." Abimi beklemeden odadan dışarı çıktı.

"Ne demek o ya?" dedi abim, Efsun'un arkasından bağırarak. "Sen benim söylediklerimden bunu mu anladın?" Efsun dış kapıya doğru yürürken ben de çantamı alarak peşine takıldım. "Eve geleceğim bir iki saate," diye bağırdı abim tekrar. "Sen de kendini toparla, konuşacağız."

Efsun cevap vermeden dışarı çıktıktan sonra derin bir nefes aldı. Arabaya doğru ilerlerken ben de onu takip ettim. O kadar hızlı yürüyordu ki arkasında kalıyordum. Titreyen bedenini de görebiliyordum. Arabanın kapısını açıp bindikten sonra ben de bindim. Oturur oturmaz ona doğru dönmemle birlikte daha dokunmadan tek bir bakışım la hiçkırı hiçkırı ağlamaya başladı. "Efsun..." dedim kollarımı boynuna dolayarak. Omzumda yer buldu kendine. Saçlarını okşadım. Ağlama diyemedim. Fazlasıyla tutmuştu zaten kendini.

"Ya Gülfem," dedi kendini geri çekerek. "Ben bunları gerçekten hak ettim mi?" diye sordu iç çekerek. "Bana kendimi sorgulatmasını hak ettim mi ben?"

Olumsuz anlamda kafamı salladım. "Hak etmedin güzelim," dedim samimiyetle. "Efsun, söylediklerimi başka tarafa çekersen diye konuşamıyorum. Hassasiyetinin farkındayım. Benim için sen haklısın. Abimle aranızda ne olacak bilmiyorum. Toparlayacağınızı ümit

ediyorum. En önemlisi sizin mutluluğunuz, ama ne karar verirseniz verin ben ne seni silerim ne abimi. Ben hep yanındayım, sakın unutmama olur mu?” dedim elini tutarak.

Burnunu çekip kafa salladı ve arkasına yaslandı. Gözleri yola dalmışken, “Ben yorulduğum artık,” dedi boğuk bir sesle. “Ne olacaksa olsun. Ona yaranmak için sürekli bir şeyler yapmayacağım. Evde bunalıyorum, arkadaşlarımla mutluymum diyen bir adama kendimi zorla sevdirmeyeceğim.”

“Onu o niyetle demedi,” dedim emin bir şekilde. “Demedi Efsun, abimi biliyorum. Seviyor o seni. O kaçış yolu olarak gördü onu. Yanlış kelimelerle ifade etti kendini ama bunalıp kaçtığı sen değilsin.”

Kafasını iki yana salladı. Dağılmış saçları, kendinden geçmiş görüntüsüyle söylediklerimle çok da ilgileniyor gibi değildi. O kendini kurmuştu çoktan. “Gidelim mi?” dedi konuşmak istemediğini belirterek. “Başım çok ağıyor. Uyumak istiyorum.” Dediğini yaptım. Onu zorlamayacaktım. O benim ne kadar yanında olmamı istiyorsa, o kadar olacaktım. Tam arabayı çalıştıracakken çalan telefonla duraksayıp çantamı açtım. Bilinmeyen bir numaraydı arayan ve ben her bilinmeyen numarada korkuyla titremeye başlıyordum. Nefeslerim hızlanıyor, bana geçmişi hatırlatarak kalbimi çarptırıyordu.

“A-lo?” dedim titreyen bir sesle telefonu açarak. Bu kadar kısa süre içinde bile sadece düşünmekle ellerim buz gibi olmuştu. “Gülferm Hanım merhaba,” dedi ince bir kadın sesi. “Ben Serpil. Dün bir bekârlığa veda partisi için mesajlaşmıştık. Bu akşam için boş bir mekân var. Eğer sizin için de uygunsa.” Ben onu tamamen unutmuşum. Üstelik sinirle attığım bir mesajdı.

“Serpil Hanım,” dedim mahcup bir şekilde. “Ben dün öyle mesaj attım ama sonradan vazgeçtim. Bekârlığa veda iste...” Telefon avcumun içinden kayıp giderken ne olduğunu anlamayarak Efsun’a baktım.

“Merhaba,” dedi Efsun. Telefona uzandım ama elimi tutarak engel oldu. Öteki kulağına götürdü telefonu. “İstiyoruz biz o organizasyonu, evet,” diye onayladı. “Bu akşam,” dedi sonra tekrar. “Olur olur. Harika bizim için, tamam,” diyerek konuşmayı sürdürdü bana sormadan. “Tam paket olsun,” dedi bir de. “Her şey olsun, her şey.” Ne konuştuklarını bile anlamıyordum ama Efsun bayağı gaza gelmiş gibiydi.

“Efsun,” dedim gözlerimi büyüterek ama beni dikkate almadı.

“Tamamdır. Siz konum atarsınız. İyi günler. Teşekkürler. Kolay gelsin.” Beş dakikada her şeyi ayarlamış, bana sorma gereği bile duymamıştı. Gayet sakin bir tavırla yaptığı normalmiş gibi telefonu bana uzattı. “Gruptan kızlara yazarım ben. Akşama bekârlığa veda partin var.”

“Efsun,” dedim homurdanarak. “Ne yaptın sen?” Bozulmuş bir biçimde ona bakarken ağlamaktan kızarmış gözleriyle omuz silkti.

“Levent o gece istediği gibi eğlenmiş ya. Eğlenmek bizim de hakkımız. Neden iptal ediyoruz ki?” Abime inat yapıyordu ama beni kullanıyordu. Ciddi anlamda bozulan moralimi ona yansıtarak yüzümü astım. “Bakma öyle,” dedi kendinden emin bir ifadeyle. “O akşam Savaş da olsaydı, araları iyi olsaydı, o da orada olacaktı. O dansözlerle birlikte eğleneceklerdi. O zaman da böyle konuşacak mıydın? Hem sen kendin dün çok kararlıydın, ne oldu şimdi?” Evet, kararlıydım ama üstüne birçok şey yaşamışken bir de bu sorun olsun istemiyordum.

“Savaş öyle bir şey yapmazdı,” dedim oldukça emin bir şekilde. “Dansöz falan... Benim kızacağıma bile bile...” Yapmazdı yani. Yapmamalıydı.

“Ara sor,” dedi telefonu göstererek. “O akşam burada olsaydı yapar mıydı yapmaz mıydı. Eğer yapmazdım derse, ben arayıp iptal edeceğim.” O kadar emin konuşuyordu ki. Dayanamayıp dediğini yaptım ve Savaş’ı aradım.

“Güzelim,” dedi telefondaki ses, nefes nefese.

Bir an garipsedim bu durumu ve kaşlarımı çatarak, “Neredesin sen?” diye sordum. “Nefes nefese kalmışsın.”

“Karargâhta,” dedi hiç düşünmeden. “Şınav çekiyordum.” Savaş’ın nefes seslerine karışık Emre’nin sesi duyuldu arkadan. “Komutanım, ayağınız sırtımdayken nasıl çekeyim şınav ya! Tüm ağırlığımızı veriyorsunuz. 100 dediniz bir de. Daha 1 oluşunu kabullenmediniz. Pestilim çıkar benim akşama kadar.” Savaş muhtemelen uyguladığı baskıyı arttırdı ki acı dolu bir ses çıktı Emre’den.

“Savaş, evden çıkalı yarım saat oldu olmadı. Hızlı kullandın değil mi arabayı?” diye sordum sinirle fakat o bu sorumu es geçip, “Neden aramıştın?” diye sordu. “İşim var yavrum, asıl konuya geçelim.”

“Ben şey soracaktım,” deyip ellerimi saçlarına attım. “Abimle küsmemiş olsaydınız bekârlığa vedasına gider miydin?”

"Yani," diye karşılık verdi hiç düşünmeden. Elbette giderdi. Sonuçta arkadaşlardı. Sorun gitmesi değildi zaten. Bunu problem etmezdim.

"Peki," diyerek tedirginlikle diğer sorumu yönelttim. Efsun da beni kontrol ediyor, cevabı merakla bekliyordu. "Dansöz olduğunu görünce döner miydin, kalır mıydın?"

"Dönmezdim," demesiyle kan beynime sıçradı ve sinirle solumaya başladım.

"Öyle mi?" dedim sesimi tüm sinirime rağmen normal tutmaya çalışarak. Elim direksiyonu sıkı sıkıya tutarken Efsun, biliyordum dercesine gülümsedi ve arkasına yaslandı. "Ben akşam bekârlığa veda partisi yapıyorum Savaş, bilgin olsun," derken dalgalanan sesim belli ediyordu öfkesini ister istemez. "Şimdi de kapatıyorum. İyi günler." Konuşmasını beklemeden suratına kapattığım telefonla Efsun'a döndüm. "Bu erkeklerin hepsi aynı," dedim sinirle arabayı çalıştırarak. "Kızlara söyle, akşama hepsi hazır olsun. Bu gece bizim gecemiz. Biraz da biz eğlenelim."

"Gülfem Hanım, bir şeye ihtiyacınız olduğunda seslenin bana lütfen, içeride olacağım. Ara ara gelip kontrol edeceğim ben zaten."

"Teşekkür ederim," diyerek tebessüm ettim ve yanımdan ayrıldı. Serpil Hanım organizasyonla ilgilenen, oldukça nazik bir kadındı. Girdiğimizden beri her şeyle ilgileniyor, bizi rahat ettirmek için elinden geleni yapıyordu. Mekân bizim için kapatılmıştı. Özel bir DJ getirilmişti. Atıştırmalık bir sürü şey önümüze dizilmişti ve müziklerin ritmine göre değişen ışıklandırmalarla Ahu, Oya, Müge delicesine dans ediyordu.

Bira şişesini eline alan Müge'ye doğru hızlı bir atak yaparak elinden şişeyi kaptım. Ne yapıyorsun dercesine bana bakarken, "Olmaz," diyerek kararlı bir şekilde direttim. "Abine bunun hesabını veremem Müge. İlk alkolünü benim yanımdayken alamazsın."

"İlk değil ki," diye kıkırdarken gözlerimi belirginleştirerek baktım. Bu kız ne çabuk açmıştı kendini, ne çabuk açılmıştı? Ben onun yaşlarındayken böyle yerlerin önünden bile geçemiyordum.

"Değilse değil," dedim elimdeki bira şişesiyle kızların yanına ilerleyerek. O da bana eşlik etti. "Benim yanımda sarhoş olma da."

"Ay Gülfem," diyen Oya nefes nefese kalmış bir şekilde yanımıza geldi. "Seninki nasıl izin verdi bu duruma?"

"Vermedi ki," diyerek kadehimdeki alkolü yudumladım. "Ben de izin almadım zaten," diyerek gözlerimi kısıtım.

"Ha öyle kafana göre geldin yani," dedi Ahu şaşırılmış bir şekilde. "Haber yok."

"Haber verdim."

Vermiştim, evet. Haber verdikten sonra saatlerce aramıştu fakat ben açmamıştım, mesajlarına geri dönmemiştim ve bir süre sonra pes etmişti. "Abim, Kaan'ın yanındaydı bir iki saat önce," dedi Müge.

"Beni anyordur," dedim keyifle gülümseyerek. "Nerede olduğumuzu bilmiyor ya. Ondan öğrenmek için gitmiştir. Sanki Kaan'a söyleyeceğim."

"Savaş'ın senin nerede olduğunu bulmak için birisine sormasına gerek yok Gülfem," dedi Tuğba kaymış gözlerle. Çok fazla içmişti. Geleli çok olmamasına rağmen çok çok içmişti. "İstese bulur zaten," diye tamamladı cümlesini. Haklıydı. Onun bu sarhoşlukta düşündüğünü ben akıl edememiştim. Elbette bulurdu. Birine sormasına gerek yoktu.

"Sen niye bu kadar içtin?" diye sordu Efsun, onun elindekini alarak. "Benim içmem gerek. Bak eve geleceğim konuşacağız dedi ama..." deyip susunca, "Gelmedi mi?" diye sordum merakla. Gitmesi lazımdı. Bu kadar da olmazdı. "Geldi geldi," dedi içkisini yudumlayarak. Kafasını geri attı ve gözlerini kapatarak derin bir nefes aldı. "Geldi ama konuşma gereği duymadı. Duşa girdi, sonra da uyuya kaldı. Ben de çıktım zaten sonra evden." Sanırım ilişkileri iyice bitme noktasına geliyordu.

"Hepinizin bir sevgilisi var," dedi Tuğba kafasını tezgâha koyarak. "Bakın ben hâlâ lise aşkımın acısını çekiyorum. Liseden beri ya, liseden beri..." diyerek ağlamaya başladı. "Yaptığım küçücük bir hatadan sonra kaybettim onu. O günden sonra kimseyi almadım hayatıma."

"Tarık, değil mi?" diye sordum konu açılmışken. Kuzenim olmasına rağmen ne Tuğba anlatmıştı ne de Tarık bahsetmişti. Seneler sonra ilk kez birinden duyduk bu itirafı.

"Bize niye anlatmadın?" dedi Efsun kendini ona çevirerek.

"Ay Tarık abi ve sen mi?" diyen Müge şaşkınlıkla ağzını açtı. "Oha!" Sonra birkaç saniye sustu ve "Çok yakışsınız ama lan."

"Yakışmıyoruz ama işte," dedi Tuğba hıçkırarak. "Tarık yüzüme bile bakmıyor. Tiksiniyor resmen benden. Olduğum yerlerden kaçarak uzaklaşıyor." Tank öyleydi. Kinciydi, unutmazdı. Kızgınlıklan kolay kolay geçmezdi. Sildiyse tamamen silerdi.

"Niye ayrıldınız ki?" diye sordu Oya.

Hepimizin meraklı bakışları Tuğba'ya çevrildiğinde, "En yakın arkadaşıyla konuştum, görüştüm."

"Yuh."

"Oha!"

"Çüş!"

"Yok arak!"

Herkesten aldığı tepkiler tam olarak böyleyken, daha da kendi içinde bir çıkmaza girerek kafasını tezgâha kapattı. "Biliyorum, biliyorum," dedi hıçkırarak. "İğrenç biriyim ben." Seneler öncesinden bahsediyordu. O zamanki çocuksu duygularla hareket etmişti belki de ama Tank bunu affetmezdi. Kabullenmezdi. Hepimiz Tarık'ı tanıdığımız için teselli cümleleri kurmadık Tuğba'ya. Çünkü gerçekten bir oluru yoktu.

"Gülfem Hanım," diye duyduğum sesle arkamı döndüğümde Serpil Hanım ile karşılaştım. Eliyle içeriği göstererek, "Buyurun lütfen," dedi. Anlamayarak kaşlarımı çattım ve gözlerim kızların üzerinde dolandı. Onlar da anlamamış gibi kafalarını iki yana sallarken asıl muhatabıma sordum soruyu.

"Nereye?"

"Bir gösterimiz var," dedi baskın ses tonuyla. "Onun için hazırlanacağız." İçeriği tekrar işaret ettiğinde ne gösterisinden bahsettiğini anlayamadım.

"İyi ama," dedim kendimden emin bir şekilde. "Bir gösteri olduğunu bilmiyordum ben, yanlışlık olmasın. Biz öyle bir şey istemedik çünkü."

"Sizin seçtiğiniz paketin içinde vardı." Bir paket seçtiğimi hatırlamıyordum. Efsun mu seçmişti? Kızlara doğru baktığımda, "Ufak bir gösteri zaten," diyerek tekrar odağı kendine çekti Serpil Hanım. "Hemen bitecek, merak etmeyin." Tereddüt dolu bakışlarımla olduğum yerde kalırken, "Buyurun lütfen," dedi tekrar nezaket dolu bir yaklaşımla. Bir gösteri istediğimi sanmıyordum. Ne yapacağımı bile

bilmediğim bir şey beni oldukça gererken, diğerleri fazlasıyla hevesli gözüküyordu.

"Hadi Gülfem," dedi Oya beni itekleyerek. "Eğleniyoruz işte, ne olacak. Bir kostüm giydireceklerdir en fazla. Müzikle içeri gireceksin, dans edeceğiz. Organizasyonların amacı bu zaten. Ekstra eğlence katmak." Hâlâ ikna olmamış gibi onlara bakarken, "Amma naz ettin be kızım," dedi pes eder gibi. Naz etmiyordum. İstemiyordum. Kızların da hadi dercesine bakışlarıyla ve beni iteklemeleriyle, elimdeki kadehi bıraktım. Öylesine keyifli duruyordu ki hepsi.

Benim kadehi bırakmamla, Serpil Hanım bunu onay olarak kabul etmiş ve ilerlemeye başlamıştı. Ben de mecburen onu takip ettim. Kızlar yüksek sesli müzikle dans ediyor, delicesine eğleniyorlardı. Arkamı döndüğümde Müge'nin mikrofonu doğru koştüğünü gördüm. Kızlar alkışlarla onun adını haykırırken bu keyifli hâllerine tebessüm ederek önüme döndüm. Hiç değilse eğlenmeye çalışıyorlardı. Küçük kapıdan uzun koridora girince loş ışık ve müzik dolu o ortam gitmiş, daha aydınlık ve daha sakin bir yere giriş yapmıştık. Uzun koridor boyunca Serpil Hanım yürüyor, topuklu ayakkabısının çıkardığı ses koridorda yankılanıyordu. Onu takip ederken gerginliğimi tırnak kenarlarımdan çıkarıyordum. Dans etmek spontane gelişince oldukça keyifliydi ama böyle hazırlıklı falan çok kasıldım. Biraz ilerleyince bir odanın önünde durup kapıyı açtı ve topuklarının üzerinde hızlıca bana doğru dönerek gülümsedi. "Buyurun lütfen." Sahte bir tebessümle içeri girdiğimde sandalyenin üzerindeki elbiseyi işaret etti. "Onu giyince bana haber verin lütfen. İplerini bağlayayım."

Önce elbiseye baktım, sonra Serpil Hanım'a dönerek kafa salladım. Kapıyı çekmesiyle sandalyenin üzerindeki elbiseyi ellerime aldım. Beyaz, straplez, üzeri renkli taşlarla süslenmiş, belden oturtmalı, altı ise gelinlik için olan simli tüllerden yapılmış mini bir elbiseydi. Kesinlikle tam olarak bekârlığa vedada giyilecek bir elbiseyi tutuyordum elimde. Kendi üzerimdeki elbiseyi çıkarıp onu üzerime geçirdikten sonra elimle düşmemesi adına göğüs kısmından tuttum ve "Serpil Hanım," diye seslendim.

Direkt kapıyı açarak içeri girdi ve beni baştan aşağıya süzdükten sonra gülümseyerek, "Çok yakışmış," dedi. Tebessüm ettim ve aynaya baktım. O arkamdaki yerini almış ipleri iyice sıkarken, elimi bırakarak aynada kendimi izledim. Dizimin epey üstünde biten el-

bise bir miktar kabank duruyordu ve bu oldukça hoşuma gitmişti. Dalgalı saçlarım omuzlarımdan dökülürken aynada gördüğüm kadını fazlasıyla beğendim ve bu beni tebessüm ettirdi. İpleri her çeşitte bedenim geri doğru gidiyor ama tekrar düzeliş baktığımda bel oyuntumun iyice belirginleştiğini fark ediyordum. Bu da fazlasıyla hoşuma gitmişti. Beyaz topuklu ayakkabılar, kabarık mini bir elbise tam olarak kendimi prenses gibi hissettiriyordu.

Kendimi gördükten sonra bu gösteri olayı o kadar da kötü gözükmedi gözüme ama yine de, "Nasıl bir gösteri olacak bu?" diye sordum. Koridordaki ışıkların bir anda yanıp sönmeleriyle ikimizin de dikkati oraya kilitlendi.

Koridordaki ışık tamamen gidip bizim odadaki ışık da aynı yanıp sönmeye hâlini tekrarlayınca, "Bir dakika," dedi kapıya ilerleyerek. "Ben şalterleri bir kontrol edeyim, hemen geliyorum." Ben tamam bile demeden gitti ve odada tek başıma kaldım. Sarı ışık odayı bir karanlığa hapsediyor, loş hâle büründürüyordu ve bu oldukça korkutucuydu. Oldum olası karanlıktan hoşlanmazdım ve böyle bir açılıp bir kapanması nefesimi kesiyordu. Tekrar aynaya doğru dönüp kendimi sakinleştirmeye çalışırken duyduğum adım sesleriyle içim bir miktar rahatladı.

Gülümseyerek, "Halledemediniz mi?" diye sorup kapıya dönmüştüm ki korku dolu gözlerle geri doğru adımlamam bir oldu. Kapıdaki Serpil Hanım değildi. Dört tane maskeli adam bana doğru bakıyordu. Kolumdan tutup beni sandalyeye oturttuklarında, bileklerimi ellerinden kurtarmak oldukça güçtü. "Bıraksanıza beni!" diye debelendim ama sandalyenin uçlarından tutup havalandırdılar. Şimdi saçma bir şekilde tepelerde geziyordum. Ayaklarım boşlukta sallanıyor, "İmdat!" diye bağıryordum ama boşunaydı. Hiçbiri ses de çıkartmıyordu. Yumruk yaptığım elimi rastgele birinin kafasına vurduğumda, acıyla oflayıp elini kafasına götürdü ama yine de bırakmadı.

"Kimsiniz ya siz?" diye tepeden hepsine bakarken tehditler savurdum. "Benim sevgilim kim, siz biliyor musunuz? Duyarsa bu durumu, sizin için hiç iyi olmaz." Bir gün birilerini Savaş ile tehdit edeceğim aklımın ucundan bile geçmezdi.

"Gülfem Hanım," diyen Serpil Hanım'la karşılaştık koridorda. Tanıdık bir yüz görmenin verdiği rahatlıkla derin bir nefes aldım ve içimdeki sıkıntı bir miktar geçti.

“Serpil Hanım,” dedim bizimle birlikte yürüyen kadına bakarak. “Ne oluyor böyle? Bunlar kim?” Bizimle birlikte yürüdüğüne ve tepki vermediğine göre planlı bir durumdu.

“Erkek dansçılar,” dedi ama sıkıntılı yüz ifadesi, benden kaçırdığı gözleriyle çok da inandırıcı gözüküyordu. “Ufak bir gösteri zaten,” dedi zoraki bir gülümsemeyle. “Şimdi içeride bırakacaklar sizi.” Serpil Hanım’ın tedirgin hâli beni gerdi.

“Ben dansçı falan istemedim,” dedim sinirle. “Söyleyin lütfen, indirsinler beni.” Serpil Hanım cevap vermedi, onlar da durmadı. Kızların olduğu bölüme giriş yaptılar. Etraf iyice karanlığa bürünmüş, loş bir ortam oluşmuşken tam ortada Savaş’ı gördüm. Ayakta dikiliyor, bana doğru bakıyordu. Kaşlarım istemsizce çatılırken içimdeki sıkıntı tamamen dağılmıştı fakat korkum ve sinirim hâlâ bakıyordu. Savaş’ın önünde durduğumuzda kollarını bana doğru uzattı. Sinirle inip kalkan göğsümle omuz silktim ve beni almak isteğine karşılık vermedim. Bunu yapmayacağımı anlayınca elleri belimden kavradı.

İstemsizce ellerimi omzuna koyup destek aldım, beni hemen önüne bıraktı fakat ellerini belimden çekmedi. Gülümsüyordu. Çok güzel gülümsüyordu ve benim kalbim böylesine korkuyla çarparken onun gülümsemesi sinirimi bozuyordu. “Ne yaptın sen? Aklım çıkıyordu,” dedim sinirle kaşlarımı çatarak. “Olacak iş miydi bu?” Kısa bir es vererek, “Korktum,” dedim ses tonumu düşürerek.

Hayran hayran bakışları üzerimde gezinirken, “Benim değil, Müge’nin fikriydi,” diyerek Müge’yi işaret etti. Ona doğru baktım. Ellerim Savaş’ın göğsünde, onun elleri benim belimde hüküm sürerken, dışarıdan bakılınca hâlimden oldukça memnun gibi gözüküyordum.

“Selam yengeciğim,” dedi Müge, elini havaya kaldırıp gülümseyerek. “Şu ara popüler olan bu durumu senin de yaşamayı istedim. Beğendin mi?” Ne kadar saçma sapan fikirler varsa bu kızdan çıkıyordu zaten.

“Ne demezsin,” diyerek gözlerimi devirdim. “Bayıldım...”

“Ben aslında direkt basmayı düşünüyordum ama,” diyen Savaş’a çevirdiğimde bakışlarını, “Oh be!” diyen bir sesle ikimiz de beni taşıyanlara çevirdik bakışlarımızı. “Terledim.”

Birinin altından Kaan, diğerinden Selçuk, ötekinden Tank çıkarırken, en son maskenin altından çıkan kişi bir tek beni değil, Savaş’ı da şaşırttı. “Abi?” dedim şaşkınlıkla. Abim... Abim gelmişti. Savaş’a bak-

oğrmda o da bilmeyormuş gibi şaşkınlıkla karşıladı durumu. Ellerimi Savaş'tan çekip ona doğru yakınlaşırken gülümseyerek kollarını açtı bana ve ben sıkı sıkıya sarıldım boynuna. Sarıp sarmaladı beni eskisi gibi. Uzun süre sonra ilk defa birbirimize kenetlendik bu denli. Öylesine özlediğimi fark ettim ki. Sanki hiçbir şey bu kadar mutlu etmeyecekmiş gibiydi beni.

"Levent," diye yakınlaşan Savaş ile ellerimi boynundan yavaşça çekerek abimin yanında durdum ve onları izledim. "Sen Emre'yi çağırmuşsun ama tüm gün çocuğun pertini çıkardığın için ona izin verdim," diyerek gülümsedi. "Kardeşimi de sana kendi ellerimle getirdim," dedi tebessümle. "Beni pişman etme bir daha..." İçimde bayramlık çocuk sevinciyle neredeyse olduğum yerde zıplayacaktım. Abim, Savaş'ın o adımına karşılık vermiş, aralarındaki buzlar çözülmüştü.

"Öyle bir şey olmayacak," dedi Savaş tok, kendinden emin bir sesle.

Ciddi yüz ifadesini gören abim inanmış olacak ki onu tutan elimi avcunun arasına aldı ve Savaş'a doğru uzattı. "Çok mutlu olun öyleyse," dedi samimiyetle. Şimdi abimin avcundaki parmaklarını Savaş'ın avcunda yer bulmuştu. Savaş, parmaklarını dudaklarına götürüp ufak bir öpücük kondurmuş ve beni yanına çekerek elini belime sarmıştı. "Şimdi müsaadenizle," dedi abim, Efsun'a doğru bakarak. "Gönlünü almam gereken bir karım var." Bunu duymak öylesine mutlu etti ki beni. Abim sadece benim için değil, Efsun için de bir adım atmıştı.

Uzun topuklu ayakkabılarım, gelinlik gibi olan küçük elbisem, dalgalı açık saçlarımla kendimi bir prenses gibi hissederken, Savaş klasik siyah bir pantolon giymiş, ona eşlik eden beyaz gömleğiyle gayet karizmatik gözükürken, biz yine birbirimizi tamamlanıyorduk. Abim Efsun'un yanına geçti. Herkes bir yerlere dağılırken ve delicesine eğlenirken, Savaş avuç içimi dudaklarına götürdü. Derince koklayıp öptükten sonra, "Bu gece bizim gecemiz sevgilim," dedi hafif bir tebessümle. "Dilediğin gibi eğlen." Bu gece bizim gecemizdi. Bu gece herkes mutluydu. Kızlar delicesine dans ederken, Savaş'ın kolları arasında kaçınıcı kadehimi içtim bilmiyorum. Abim ve Efsun'u gülerken görmüş olmak, geceme ekstra neşe kattı. Birbirleriyle sohbet ediyorlardı ve belki de uzun zaman sonra ilk defa bu kadar keyifli gözüküyordu ikisi de. Sırf onlar için bile mutlu olabilirdim tüm

gece boyunca. Oya, Ahu, Kaan ve Müge dans ediyor, Savaş ise onları görmezden geliyordu. Sırf sorun çıkmaması adına onlara bakmıyor, yok sayıyor, sadece bana odaklanarak kimseye geceyi zehretmiyordu. Tuğba hâlâ içip içip Tarık ve Selçuk'a bakarken, kızlar ara ara onu kontrol ediyordu. Sanırım gecenin tek mutsuzu Tuğba'ydı.

"Bunu beklemiyordum," dedim kendimi Savaş'a çevirerek. Yüksek sestem anlamamış olacak ki kaşlarını çatarak bana doğru yanaştı. Fakat ben daha fazlasını yaptım. Oturduğum yerden kalktım, açık olan bacalarının arasına girdim, kollarımı boynuna dolayarak kulağına yanaştım. Çenesini omzuma dayadı, elini belime sardı ve diğer elindeki içkiyi yudumladı. "Bunu beklemiyordum," dedim tekrar kulağına. "Sorun çıkarırsın diye bekledim bu gece ama öyle olmadı. Herkes çok mutlu ve sen hiçbir şeye karışmıyorsun. Hatta üzerimdeki elbisenin şokunu hâlâ atlatamadım. Bu kadarını beklemiyordum." Parmaklarını belimde oynatarak kulağıma yanaştı. Belimdeki eli boynuma çıkıp oradaki saçlarımı diğer omzuma doğru attıktan sonra kulağıma doldu nefesi.

"Bugün sana çok sinirlendim," dedi tekrar elini belime koyarak. Erkeksi, tok bir ses kullanırken konuşması çok ciddiye. "Sabah bornozla Selçuk varken orada oturmanı atlatmış değilim. Bornoz ulan o, bornoz!" dedi kükreyerek. "Bornozla Selçuk'un yanına nasıl çıkarsın sen? Baban var diye bir şey demedim ama bunlardan hoşlanmadığımı bile bile yapman hoş değil. Sırf abinin mevzusundan canın sıkkın diye bir şey demedim ama bir daha böyle bir konuda bu kadar sessiz kalmam, bilmiş ol," diyerek belimden çekip göğsüne yapıştırdı beni.

"Kapalıydı sonuçta her yeri," dedim normal bir şeymiş gibi. "Açıkta bir yerim gözüküyordu."

Sinirli, gözü dönmüş bakışlarını üzerimde sabit tutarken, "Sabır mı sınıyorsun?" demesiyle gülüp, "Tamam," dedim çocuksu bir tavırla, "şaka yaptım."

Sabır, dercesine kafasını iki yana salladı ve konuyu kapatarak, "İkincisi," dedi yanağına bir öpücük kondurup tekrar kulağıma yanaşarak. "Bugün telefonda tamamen dinlemeden kapadın yüzüme. Dönmezdim çünkü onu gönderirdim diyecektim. Senin hoşlanmayacağıın bir yerde kendi zevkim için sana inat durmam ben. Tercih edebildiğim tüm durumlarda," diye vurguladı. Mesleğinden bahse-

diyordu burada, anladım. "Sana göre hareket ederim ben." Çıplak omzumun üstüne bir öpücük bıraktıktan sonra, "Be sevgilim," diyerek tekrar kulağıma yanaştı. "Bu elbiseden haberim yoktu. Serpil Hanım'ın seçimi. Ben seçer miydim? Seçmezdim ama şimdi sana bunun için sorun çıkaracak değilim. Dediğim gibi, bizim gecemiz bu gece, o yüzden dilediğin gibi eğlen." Mekân zaten boştu ve buradaki herkes bizim arkadaşlarımızdı. Biraz da onun rahatlığıyla böyle konuşuyordu, biliyorum. "Ayrıca," diye fısıldadı. Kulağımdaki fısıltılı ses tonu kalbime indi, sıcacık bir şeyler aktı kalbimden. "Çok güzel görünüyorsun." Mest oldum. Bugün ikinci kez.

Tebessümle başımı omzundan kaldırırken, omzundaki elimle onun kadehini aldım ve kendi dudaklarıma götürdükten sonra, "Birlikte eğlenelim," diyerek onun avcuna bıraktım tekrar. "Bu gece bizim gecemiz sevgilim," dedim yüzünü okşayarak. "O yüzden birlikte eğlenelim."

Kısık gözlerle gülümserken benim içtiğim kısımdan o da içerek gülümsedi ve elini boynuma atıp beni kendine çekti. Sırtım göğsünde yer bulmuştu. O otururken ben iki bacağının arasında duruyordum ve başımı onun omzuna yaslamıştım. Eli karnımın üzerinden beni sararken kendi elimi üstüne koyarak parmaklarıyla oynamaya başladım. Burnunu saçlarımin arasında dolandırıyor, bir şeyler mırıldanıyor, nefeslerini saçlarıma bırakarak huylanmama sebep oluyordu. Gıdıklanıyordum, evet tam olarak buydu ve bununla keyiflenip gülümsüyordum. "Yapma," dedim gülüp kafamı iki yana oynatarak. Belirginleşmiş kol kaslarına dokunup sahte bir sitemle ittim.

Güleç bir ifadeyle, "Bir şey yapmıyorum ki," diyerek bana ilk geldiği geceyi hatırlattı. "Soluklanıyorum." Aynı geçirdiğimiz günlere inat, daha da sokuldum göğsüne, daha çok sardı. Sonra Müge'nin az önce boş bıraktığı mikrofonu gördüğümde, beni saran kolunun arasından çıkmak için harekette bulundum.

Zaten oldukça gevşek tuttuğu elini bırakırken elindeki viskiden birkaç yudum alarak, "Eğlenelim biraz. Evet..." deyip kıkırdayarak sahneye doğru ilerledim. Anlamamış gibi kaşlarını çatarken sahnenin tam ortasına geçtim. Savaş tam karşımda oturuyordu. Bir ayağı sandalyenin demirine dayanmış, kolunu mermer tezgâha koymuşken ilerleyen saatlerden sebep gömleğinin kol kıvrımları ikiye katlanmıştı. Manzaram çok güzeldi. Onunki de öyle.

Elime aldığım mikrofona üflerken hepsi bana bakmaya başladı. "Ses deneme, deneme," diyerek gülümsedim. Merakla bana bakan herkese karşı titreyen elim, ayağım ve sesimle, "Birazcık başınızı ağrıtabilirim," diyerek sesimi inceltip başımı yamulttum. "Bu gece benim en mutlu gecem olduğu için hoş görürsünüz diye umuyorum ve sizi eşsiz performansıyla baş başa bırakıyorum." Bana bakan DJ ile göz göze geldiğimizde, mikrofonu uzaklaştırarak şarkının adını söyledim. Müzik duyuldu. Kalp atışlarım hızlandı. Temizlik yaparken falan tüm eve konser veriyordum fakat bu öyle bir şey değildi. Titreyen ellerimle mikrofonu bile zor tutarken, Savaş'ın üzerimdeki bakışlarıyla şarkı söylemek oldukça zordu. "Aç kalbini ben geldim," diyerek gülümsedim ve elimle Savaş'ı gösterdim. "Sıkı sıkı tut bırakma..." Savaş bana öyle güzel gülümserken utançtan kıpkırmızı oldum. Bir tek o da değil, herkes gülüyordu ama dalga geçer gibi değil. Herkes daha çok benim gülmemeye gülüyor gibiydi.

"Yürü be!" diye bağırdı Kaan destek olmak ister gibi. Bir yandan ıslık öttürüyor, Müge de bağırmalarıyla karşılık veriyordu.

"Zar zor yıktım duvarlarımı, kıymetini bil uzatma..." diyerek tehdikâr bir şekilde kafamı salladım. "Bak yıldızlarımı döktüm, açtım kapılarımı gir içeri..." Savaş alt dudaklarını dişlerinin arasında tutup gülümseyerek beni izlerken, elimle gözlerimi kapatıp tekrar açtım ve ona baktım. Hâlâ beni keyifle izliyordu ve ben çok utanıyordum. Bu utancımı da gülerek yansıtıyordum. "Gör parklarımı bahçelerimi anla, ben büyük harflerden ürktüm..." Müge ve Kaan olduğu yerde dans ederken Müge, Savaş'a doğru yanaşıp elini tuttu ve bana doğru getirdi. Savaş başta itiraz edecek gibi olsa da, Müge buna izin vermedi ve tam olarak sahneye, benim yanıma getirdi Savaş'ı. Elini tutup kendi belime sardım ve yüzüne bakarak söylemeye başladım. O böyle güzel gülerken bu oldukça zordu. Dalgalı olarak çıkan sesime rağmen yine de söylemeye devam ettim. "Ben anlamam toptan tüfekten..." derken, öyle mi dercesine gülerek kafa salladı. Ben de aynı hareketle karşılık verdim. "Ben anlamam taştan yürekten... Anlamam, akıntıya kürekten. Bunları boş ver, ne haber aşktan?" Elim göğsünde yer buldu ve onun kolunun arasında kıvranarak söylemeye devam ettim. Temi tenime temas ediyor, çıplak bacaklarım titreyerek ona çarpıyordu. "Gözlerinin arkasını, sözlerinin alt yazısını..." Bu kadar uzun sırtarak gülmesinin sebebi acaba sesimin çok kötü olması mıydı diye geçirdim o an

içimden. Bunu düşündükçe daha çok kızardım. “*Kalp diline çevirdim çoktan, okudum öz Türkçe acısını...*”

Parmaklarını belimde oynatmaya başladı. Parmak uçlarının bas-kısını hissedince sırtımı ona döndüm ve son kısmı gözlerim kapalı bir şekilde, daha yüksek sesle söylemeye başladım. “*Ben anlamam toptan tüfekten, ben anlamam taştan yürekten...*” Ellerimi havaya kaldırdım ve onu görmeden ama onun kollarında daha rahat dans etmeye başladım. “*Anlamam akıntıya kürekten. Bunları boş ver, ne haber aşktan?*” Müzik sustu, herkesin alkışlarıyla az önce kendimi kaptırdığım o dünyadan çıkıp gerçekliğe döndüm ve utancım birkaç kat daha arttı. Tekrar önümü dönüp yüzüne baktığımda, Savaş’ın hâlâ şapşal şapşal sırtmasıyla karşılaşınca ellerimi yüzüme kapatıp, “Çok kötüydüm, değil mi?” diye sordum göğsüne yüzümü kapatarak.

Elleri saçlarımın arasından boynumu kavrariken, “Bayağı,” demesiyle kafamı kaldırıp göğsüne vurdum. Aslında bilerek yapıyordu. Ses tonunda bile gülümseme vardı ama yine de bozulmuş bir ifadeyle cevap verecektim ki çok dayanamayıp gülerek çıplak sesle söylemeye başladım.

“*Zar zor yıktım duvarlarımı, kıymetini bil uzatma...*”

Cızırtılı çıkan sesimle yüzünü buruşturduktan sonra gülerek kolunun altına aldı beni. “Şebek,” dedi saçlarımın arasına bir öpücük bırakarak. “Çok güzeldin. Tüm mesajlarını aldım, rahat ol.”

Omzumdaki eline parmaklarımı geçirip sahneden inerken, gece boyu süren o sırtıma hepimizin yüzüne hâkimdi. Daha yerimize oturmadan Tuğba ayaklanarak iki yana sallanıp, “Müsaadenizle ben de bir şey diyeceğim,” dedi. Deli gibi sarhoştü. Ayakta bile zar zor dururken, gözleri kayıp duruyordu. “Şimdi,” dedi tek eli havaya kalkarak. “Ben bu çocuğu seviyorum...” diyerek Tarık’ı gösterdiğinde, Efsun ile birlikte öne doğru atıldık.

“Tamam,” dedim kolundan tutmaya çalışarak. “Sonra konuşursun Tuğba, şu an hiç doğru zaman değil.” Benim tutmamı da, Efsun’u da engelleyerek birkaç adım geri attı.

“Hayır!” dedi kaşlarını çatarak. O kadar çok bağırdı ki müzik kesildi ve herkes ona bakmaya başladı. Hiçkırıldı ve konuşmaya devam etti. “Zaten sizin yüzünüzden onunla konuşma şansımı bile kaybettim.”

“Bizim yüzümüzden mi?” diye sordu Efsun kaşlarını çatarak. “Biz ne yaptık?”

"Siz ikiniz!" diyerek bizi gösterdi. "İşime burnunuzu soktunuz. Ben Tarık ile Cansu adıyla mesajlaşıyordum ne güzel. Beni görmüyordunuz, böyle bir talebi yoktu. Biz sadece konuşuyorduk. Mutluyduk ama siz ikiniz!" diyerek sinirle çemkirdi. "Merakınıza yenik düşerek başıma bela oldunuz!"

Büyük bir şokla olduğum yerde kaldım. Cansu, Tuğba mıydı?

"Ne diyorsun sen?" dedi Tarık sinirle Tuğba'nın karşısına geçerek. "Cansu ne alaka?"

"Tarık," diyerek dudaklarını büktü ve masum bir hâle büründü. "Ben seni çok özlemiştim. Cansu adında bir arkadaşımın," huşkurdu. "Fotoğraflarını kullanıp seninle konuşmaya başladım." Duyduğu her kelimedede kaşları çatılan Tarık ile birlikte bizim de şaşkınlıktan dudaklarımız aralanmıştı. "Haberli vardı ama kızın," dedi sanki bu yeterli olacakmış gibi. "Sonra bu ikisi," diyerek bize baktı. "Kızın iş yerini bulup basmışlar." Kızgınlıkla bakıyordu bize. "Kız da, 'Bu oyunu iptal et, başım belaya girecek,' deyince, ben de seninle konuşmayı kesmek zorunda kaldım." Ellerini bir anda Tarık'ın boynuna doladı. "Ne olur Tarık. Lütfen bana bir şans daha ver," diyerek boynuna sokuldu. "Çok pişmanım, yalvarırım."

"Oha!" dedi Müge sesli bir tepki vererek. "Eski sevgili olduklarını daha kabullenemedi, Tuğba abla yürümemiş uçmuş."

"Yalnız iyi taktik," dedi Kaan imrenir gibi. "Tekrar hayatına girme planını çok başarılı buldum. Bunu kaydediyorum önerilerime. Birine akıl vermek zorunda kalırsam kullanırım." Savaş'ın ters bir bakışıyla susan Kaan ile birlikte, Tarık elini sarmadığı Tuğba'yı düşecek gibi olunca kucaklamak durumunda kaldı.

"Bunu yarı," dedi masaya doğru ilerlerken, "konuşacağız ayık kafayla Tuğba ve sen bana her şeyi en başından anlatacaksın."

Tuğba, Tarık'ın onu tutmak için bile olsa ona sarılışından destek alarak daha çok doladı kollarını boynuna. "Tamam," dedi başını omzuna yatırarak, "konuşalım."

Onları izleyen gözler oldukça fazlayken, Savaş bundan rahatsız olmuş gibi, "Neyse," diyerek gergin ortamı toparlamaya çalıştı. "Onlar kendileri halleder. Biz karışmayalım."

Bu gece basit bir bekârlığa vedadan ibaret değildi. Bu gece hepimizin hayatına unutamayacağımız izler bırakmıştı. Savaş'ın sözleriyle müzik tekrar çalmaya başlarken Savaş, Selçuk'un yanına oturdu

ve az önce bıraktığı viskiyi tekrar eline aldı. Tuğba ve Tarık bir masada otururken, geri kalanımız çalan müzikle dans ediyorduk. Abimin elindeki bira şişesini alıp karşılıklı gülerek dans edeceğimizi söylese, ler asla inanmazdım. Resmen kendi bekârlığa vedamda abimle eğleniyordum, alkol alıyordum ve kimse hiçbir şey demiyordu. Müziğin ritmi arttıkça Oya ve Ahu ile birlikte kendimizden geçercesine dans ederken, sıklıkla Savaş'a bakıyordum. Dirseğini mermer tezgâha koymuş, parmakları şakaklarındayken hem Selçuk ile konuşuyor hem de sürekli olarak beni kontrol ediyordu. Savaş'ın bana olan sevgisi öylesine büyüktü ki, karşı olduğu Müge ve Kaan ilişkisini bile bu akşam görmezden gelmişti. Tabii arada ters bakışlarını, tehditkâr sözlerini Kaan'dan esirgemiyordu ama yine de bir sorun çıkarmıyordu.

Topuklu ayakkabılarımı zeminde kaydırıp kıvrarak bir aşağıya inip bir yukarıya çıkıyor, alkolün verdiği o enerjiyle müziğin ritmine iyice kaptırıyordum kendimi. Savaş'ın bakışları son dakikalarda fazlaca sıklaşmışken tebessüm edip dudaklarımı ısırırdım. Benim gülümsememe karşın oldukça ciddi dururken viskisini içiyor, Selçuk'un konuşmasını dinliyor, fakat gözleri sürekli benim üzerimde dolaıyordu. Ona baka baka dans ederken oldukça yavaş hareketlerle kollarımı havaya kaldırarak iki yana kıvrardım. Derin bir nefes aldı ve kapıya doğru bakarak elini havaya kaldırdı. Onun baktığı yöne baktım. Kapıda duran adama ışığı kısmasını söyledi ve adam hiç itirazsız dediğini yaptı. Işık kısıldı. Loş ortam iyice karanlığa büründü ve neredeyse birbirimizi göremez hâle geldik. Yine de buna aldınış etmeden dans etmeye devam ettim. Elimdeki kaçıncı bira şişesiydi bilmiyorum ama çok keyif alıyordum. Uzun zaman sonra bu kadar mutlu olduğum bir an hatırlamıyordum ve bunun keyfini sürüyordum. Karanlığa alışan gözlerim artık daha iyi seçmeye başlamıştı ve Savaş'ı oldukça rahat görebiliyordum. Yanından kalkan Selçuk ile birlikte ona doğru adımladım ve elimdeki bira şişesini tezgâha koyarak önünde durdum.

Tek kaşını kaldırmış, soluk soluğa inip kalkan göğsüme bakarken, "Çok içtin," diye mırıldandı. "Miden kötüydü bir de. Şimdi iyice beter olacak." Tek bacağına bacaklarımın arasına alarak dizine oturdum.

Göğsüm koluna temas ederken kollarımı boynuna dolayarak, "Işığı neden kısırdın?" diye sordum kulağına eğilerek.

Eli belime dolandı ve "Eteğin," dedi düz bir sesle. "Çok kısa yavrum. Dans ettikçe daha da kısalıyor." Ellerim boynuna dolanırken saçlarım omuzlarına döküldü. Oturduğum yerden kalktum. Müzik çalmaya devam ederken kucağında dizine sürünerek dans etmeye başladım. Bacaklarımın arasında kalan kumaş pantolonu çıplak tenime dokunuyor, bacaklarımı sıkıp gevşettikçe dizindeki kemiklerin baskını kadınlığımda daha fazla hissediyordum. Elim gömleğinin üst düğmesini açtı. Gözleri parmaklarımın hareketlerini takip ederken önce âdemelmasına dokundum. Yutkundum. Gülümsedim ve açık olan kısımdan içeri elimi sokarak önce köprücük kemiğini okşadım, ardından çıplak omuzlarına doğru çıktım. "Gülfem," dedi etrafı kontrol ederken. "Ne yapıyorsun sen?"

"Dans ediyorum," diyerek gülümsedim ve dudaklarımı ısırarak dizine sürünmeye devam ettim. Belimdeki eli hareketlenince dudaklarımı ısırdım.

İç çekip, "Gülfem," dedi ve dudaklarıma bakıp bir daha yutkundum. "Yapma, abin burada." Boynuna sarılıp kendimi ona yakınlaştırdıktan sonra yüzümü yüzüne dokundurduğum ve abimi kontrol ettim. Sırtı bize dönüktü.

"Efsun ile ilgileniyor," dedim yüzünü ellerimin arasına alarak. Dudaklarımı dudaklarına sürttüm, tam öpecekken gülerek geri çekildim. Bozulmuş gibi kaşlarını çatarken bunu önemsemedim. Dudaklarımı yalayarak ellerimi gömleğinin içinden omuzlarına koydum ve yavaşça sırtına doğru kaydırmaya başladım. "Ayrıca karanlık," dedim onu rahatlatmak ister gibi. "Ben bile zor görüyorum seni."

Bu temasımız bile onu heyecanlandırmış, solukları düzensizleşmişti. "Gülfem," diye mırıldandı beni iyice göğsüne çekerek. O çekti, ben onun dizinde ileri doğru kaydım. "Çok içtin," dedi kulağıma, uyarıcı gibi. "Kendine gel. Burası yeri değil." Nefesini boynuma bıraktıkça gözlerim kapanıyordu. Saçlarımın arasından, boynumdan süzülen ter damlalarını, onun nefesi çarptıkça daha çok hissediyordum. Biraz uzun olan tırnaklarımı tenine bastırarak yukarı doğru çekerken canının ne kadar yandığını önemsemedim. Belirginleşen ve iyice gerilen vücuduyla etkilendiğini hissediyordum.

"Sen bana istediğin gibi eğlen demedin mi?" diye güldüm. "Eğleniyorum ben de işte." Başımı geri doğru atıp uzun saçlarımla kafamı daire çizer gibi çevirirken saçlarım geri doğru döküldü. Belimdeki eli

kalçama doğru indi ve saçlarını elini kapattı. Tül eteğin üzerinden kalçalarını okşayarak aşağıya inerken, çıplak bacaklarına dokundu eli. Metal saatinin soğukluğunu hissettiğimde, omzundan göğsüne inen elimle birlikte yüzüklerimiz geldi avucuma. Benim tektaşım vardı fakat bizim hâlâ alyanslarımız yoktu. En kısa sürede bunu halletmemiz gerektiği geçti o an zihnimden.

Dizinin üstüne oturup kalkarken gözlerim kapalı bir şekilde dans etmeye devam ettim. Kalçalarını avuçlarını doldururken aniden çektiğim bacağımla birlikte sırtımı ona döndüm ve bu sefer iki bacağının arasına girerek göğsüne yerleştim. Elimi boynuna atıp sırtım göğsüne yapışmış bir vaziyette aşağıya inip yukarı çıkmaya başladı. Sürtünerek yaptığım bu hareketle tuttuğum elini karnımın üzerine koyarken, parmaklarımı da onun parmaklarının arasına geçirdim. Başımı boynundaki çukura yerleştirmiş, gözlerimi kapatmışken, ellerim ensesindeki saçlarla oynuyor ve ben onun kasıklarına sürtünerek dans ediyordum. Derin ve sıkıntılı solukları tahrik olduğu anlamına geliyordu sanırım. Avucuma gelen terler ise şu an bu kalabalıkta, bu pozisyonda olmamızın verdiği gerginliktendi. Derince bir nefes çekince göğsü titredi, hissettim. Hem istiyor, karşı koyamıyor hem de kendini tutmaya çalışıyordu.

Bacaklarını onunkiyle eş değer bir şekilde iki yana açmış aşağıya eğilecekken dirseklerimden tutup, "O kadar da değil," diyerek engelledi. Bacaklarını kapattı, beni iki ayağının arasına hapsetti ve "Yeter!" dedi dans etmemi engelleyerek. İki kolumu kendi kolları arasına alırken beni sıkıca sarıp burnunu enseme dayadı. Saçlarımla arasından kokumu içine çekerken dudakları da usul usul öpücükler kondurdu. "Dayanmak çok zorken bir de sen zorlama," diye mırıldandı boğuk bir sesle. "Delirmek üzereyim."

Ensemdeki dudakları boynuma doğru kaydığında, başımı geri doğru atıp omzuna yerleştirdim. "Çok mutluyum," dedim gözlerim kapalı bir şekilde. Bu an hiç bozulmasını istiyordum. "Çok mutluyum, çok, çok, çok..." Ne kadar çok söylersem söyleyeyim eksik kalacakmış gibi hissediyordum.

Omzuma bıraktığı son öpücükten sonra, "Ben de güzelim," dedi sıcacık bir sesle. Hareket etmemi engelliyor, kendini toparlamaya çalışıyordu. Sadece bana sarılmış bir vaziyetteyken elimi yüzüne atıp yanağını okşadım. Kolları arasında kalp atışlarını hissedebiliyordum.

"Sen de bana şarkı söylemene," diye mınıldandım kendimden geçerken. "Lütfen..." diye ekledim. Fakat o olumsuz anlamda kafasını iki yana sallayınca, "Lütfen," dedim tekrar çocuksu bir tavırla. "Lütfen söyle Savaş. Bir kere bahçede çok uzakken duydum sesini. Şimdi benim yanımda, kollarının arasındayken söyle."

"Gülfem, ben söyleyemem," dedi ciddi bir tonlamayla. "Öyle hareketli şarkılar falan hiç benlik değil"

"Olsun," diyerek kolları arasında kendimi çevirdim ve yüzüne baktım. "İstediyini söyle ama söyle ne olur."

Belimi bir eliyle kavramışken diğer eli kâküllerimde dolandı. "Başka zaman," dedi inatla. "Şimdi için pek uygun olmaz söyleyeceğim şarkılar." Yine de bana ne diyerek omuzlarım birkaç kez yukarı çıkıp indi. Ben onun için söylemiştim, o da söylesin istiyordum.

"Bu gece bizim gecemiz değil mi?" dedim, o benim saçlarımla oynamaya devam ederken. Elim bileğini tuttu, okşadım. "Biz ne istersek o olmak zorunda. Ben söyledim, şimdi de sen benim için söyleyeceksin. Lütfen..." Birkaç saniye sessiz kalınca bunu onay kabul ettim ya da biraz emrivaki yapmış gibi olup elinden tutarak sahneye doğru çektim.

"Gülfem..." dedi istemediyini belirtir gibi ama direnemedi.

Onu sahnedeki sandalyeye oturturken tekrar mikrofonu elimce alıp, "Ses deneme, ses deneme," diyerek mikrofona üfledim. Herkes pürdikkat bize bakarken Savaş hâlâ olumsuz anlamda kafa sallıyordu ama ben omuz silkip tekrar önüme döndüm. "Çok fazla eğlendik. Çok hopladınız, çok zıpladınız," diyerek gülümsedim. "Şimdi birazcık dinlenin. Çünkü Savaş bize şarkı söyleyecek."

Herkes bir alkış koparıırken Kaan yine ışıklarıyla eşlik ediyordu. Savaş'ın elini belime yerleştirip vücudumu yan çevirerek dizine oturdum. İki bacağı bacaklarının arasında yer aldı. Belimdeki parmaklarını avcumun içine alıp onu bekledim. Savaş söylemek istediği parçayı belirttikten sonra müzik çalmaya başladı. Efsun ve abim hâlâ sohbet ederken Efsun epey keyifli görüyordu. Tuğba, Tarık'ın kolunda sızmış, Oya ve Ahu telefona çekerken bu anları, Kaan ve Müge pürdikkat bizi izliyordu. Selçuk ise bir köşede tek başınaydı. Savaş'ın dudakları kolumun üzerine ufak bir öpücük bıraktıktan sonra, derin bir nefes alarak mikrofonu dudaklarına götürdü.

"Ağladım gözyaşlarım döndü denize, ben derdimi kimseye söyleyemedim." Gözlerimin içine bakıp söylerken sesinin tonu öylesine güzeldi ki. Benim utancımın yanında o gayet alışkınmış gibi rahatlıkla söylüyordu. "Kurşunlara gelirken arka mahallede, düştüm de yerlere bir of demedim." Yaşadıklarımız geçti bir bir aklımdan. Boğazıma bir yumru oturdu. Sözleri öylesine anlamlıydı ki. Daha dikkatli dinlemeye başladım. "Başıma neler geldi, sana diyemedim," dediğinde iç çekişini hissettim ve elimi göğsünün üzerine koydum.

"Beni kaç kere dövdüler, adını söylemedim."

Bir anda dünyam durdu. Ellerim buz kesti. Aklımda canlanan sahnelerle gözlerim dolmaya başlarken, parmaklarını götürdü gözlerime ve benim gözümde bir damla yaş akmasına dahi izin vermeden sildi. Herkes sıradan basit bir şarkıymış gibi dinliyordu ama öyle değildi. Hissettirdikleri çok daha ötesindeydi. Muhtemelen Savaş da bilerek bunu seçmişti.

"Başıma neler geldi, sana diyemedim. Beni kaç kere vurdular, adını söylemedim. Oof of of, oof of of of..."

Onun her içten of deyişinde kalbimin sızısını hissettim. Gözlerini kapatıp söylemeye devam ederken, buna daha ne kadar dayanabildim bilmiyorum. Şarkı sözlerinin arasına gizlenmişti tüm yaşadıklarımız.

"Ağladım gözyaşlarım düştü ateşe, yine de bu yangını söndüremedim. Bağıra bağıra yazdım seni içime, bir kez olsun yüzünü güldüremedim."

Avcumun arasındaki parmaklarını sıkarken çenem titremeye başladı. Her kelimesinde ruhum çekiliyormuş gibi hissettim. Canım yandı. Mecazi anlamda değildi bu. Hiç geçmeyecek bir acıydı hissettiğim. Sadece bir şarkı sözü geçmiş hatırlattı bana. Kırdıklarımı, kırılmışlıklarımı, yaralarımızı... Kalbimden burnumun ucuna kadar hissettim sızısını.

"Başıma neler geldi sana diyemedim. Beni kaç kere dövdü..." O kelimeyi tamamlamasına izin vermeden dudaklarımı dudaklarına kapatım. Bulduğumuz yere bakmadan, birilerinin varlığına aldınış etmeden öptüm onu. Dudaklarını içime çektim. Nefesim kesiliyor gibi hissederken onun dudaklarından nefeslendim.

Elim yüzünü avuçladı. Müzik çalmaya devam etti ama Savaş'ın devam etmesine izin vermedim. Gözümde düşen bir damla yaş onun dudaklarından süzülüp benim dudaklarıma karıştı. Titreyen

ellerimle yüzümü geri çekerken, "Savaş... Savaş... Savaş..." diye mırıldandım hayran hayran. Kısık, titrek bir tonda konuştum. Alnımı alnına yaslayıp gözlerimi kapadım. Derince soluklanıp kendimi geri çektiğimde, ciddi bir ifadeye büründüm. "Seni kimse benim gibi sevmemez," dedim gayet emin bir şekilde. "Ben bir daha kimseyi böyle sevmeyeceğim, kimsenin saçlarına böyle aşkla dokunmayacağım," dedim ellerimi saçlarına doğru çıkararak. Parmaklarım saçlarının arasında ahenkle dolandı. Saç diplerine kadar sevdim. Gözlerini kırpmadan yüzümden dolandırdı bakışlarını. "Ben başka kimsenin tüm kelimelerini böylesine hoş görmeyeceğim. Hepsine anlamlar yüklemeyeceğim. Ben kimsenin sesini..." dedim dudaklarına dokunarak. Parmaklarım dudaklarını okşadı. Dudaklarını sevdim. "Kimsenin sesini böylesine sevip sürekli dinlemek istemeyeceğim." Yutkundum. Elimini tersi boğazında dolanıp âdemelmesine dokundu ve ben başımı boynuna gömerek derince soluklandım. İçim huzur doldu. "Ben başka kimsenin kokusunda kendimi böylesine kaybetmeyeceğim. Hiçbir kokuyu bu kadar sevmeyeceğim."

Başımı geri çektim ve gözlerine bakarak belimdeki eline dokundum. "Ben kimsenin bana böylesine dokunmasına izin vermeyeceğim," dedim gayet emin bir şekilde. "Ben kimsenin kırgınlıklarını, kargınlıklarını, neşesini, öfkesini..." dedim tek tek vurgulayarak. "Ben kimseyi çocukluğuna kadar sahiplenip böylesine sevmeyeceğim bir daha." Ben bu hikâyede, Savaş'ın beni sevmesinden aldığım güçle, tüm cihana karşı gelebilirdim. Biz ne kadar yaralanmış olursak olalım, ben sevginin verdiği bu güçle tüm savaşları kazanabilirdim. Elim yüzüne gittiğinde gözlerini kapadı. İzine dokundum. "Ben başka bir adamın yüzündeki izlerde kendimi bulup sevmeyeceğim bir daha, yaralarına dokunup sarmayacağım. Ben seni bu kadar çok severken, sen de bir tek beni böylesine sev, bir tek benim için çarpsın kalbin." Parmaklarım dudaklarından kaydı ve fısıldadım: "Bir benim adım dökülsün dudaklarından, sevgilim."

"Hep solumda," diye mırıldandı alnını alnıma yaslayarak. "Her soluğumda sevgilim."

Tebessüm ederek gözlerimi kapadım. Sadece ona güvenle dokunmanın verdiği o muazzam duyguyu hissettim. Bundan sonrası için emin olduğum ve çabalayacağım tek bir şey vardı: Mutlu sonlar hikâyelere mahsus eğer, bizim hikâyemiz mutlu bitecekti.

5. BÖLÜM DÜĞÜN

*H*ayaller ve hayatlar... Şu an tam olarak yaşadıklarımız bundan ibaretti sanırım. Benim kadar Savaş'ın da evliliğimizi böyle hayal etmediğine o kadar emindim ki. Kısa bir an gözlerimi kapattığımda, aklımda beliren onlarca görüntü tek tek gözlerimin önünden geçti. Bir kıır düğünü. Bembeyaz, kuyruklu bir gelinlik; rengârenk, canlı çiçeklerle donatılmış masalar... Hemen ardından başka bir tanesi. Koca bir salon, kabarık bir gelinlik, gümüş rengi şamdanların yer aldığı oldukça şık ve gösterişli masalar... Belki de daha sade, basit bir mahalle düğünü. Kimsenin kendini kasmadığı, sokak ortasında göbek atılan, insanların ellerinde çekirdeklerle izledikleri, oldukça kalabalık bir mahalle düğünü. Dudak kıvrımlarım sadece hayaliyle bile birkaç saniye yükseldi ve ben sanırım sıkıntılı ruh hâlime karşı sığındığım bu hayal dünyasında birkaç saniye tebessüm ettim. Öylesine iyi hissettirdi ki. Bir sürü farklı düğün şekli ama hepsinde ortak tek bir şey... Ailem, sevdiklerimiz... Gülmekten hiç vazgeçmeyen, kahkaha seslerinin yankılandığı o sıcak ortam... Gerçekliğe dönünce dudak kıvrımlarım yavaşça düştü ve içimde kalan tüm hayallerim boğazımda bir yumruya dönüştü. Elimi boğazıma götürüp parmaklarımla boynumu kavradım ve sıkıntıyla ovaladım. Yutkundum, geçemedi. Her nefes alıp verişimde bana kötü hissettiren o yumru vücuduma dağıldı ve daha da kasvetli bir ruh hâline bürünmeme sebep oldu. Tektim, annem ya da babam yoktu. Aile büyüklerinden hiç kimse yoktu. Sadece abim ve arkadaşlarım. Bedenim uyuşuyor gibi hissettim. Yorgun, hâlsiz, bitkin...

Biz evleniyorduk. Zihnim bunu tekrarlardı defalarca. Her genç kızın hayallerini süsleyen, en mutlu günü olarak andığı gün, benim

için oldukça buruktu. Yeni bir aile kurmak için çıktığım bu yolda, sanırım kendi ailemi kaybetmişim. Bir adım atmaya dahi hâlim yokmuş gibi hissederken, zamana da sığınamıyordum. Zamanla geçecek diyebileceğim bir durum değildi bu. Evet, bir düzene oturacaktı her şey. Herkes bu evliliği kabul edecekti fakat şu an tektim ve emin olduğum bir şey daha vardı ki ne kadar zaman geçerse geçsin, bende bıraktığı bu his ömrüm boyunca hep taze kalacaktı.

Telefonumun titremesiyle gözlerimin daldığı 25 senelik odamdan kendimi çekmiş ve kendimi sıkmaktan terleyen avuç içimdeki telefona yöneltmişim bakışlarımı. O an fark ettim gözlerimin dolduğunu. Buğulu gördüğüm ekranı netleştirmek adına derin bir nefes aldım ve avuç içimle gözlerimi temizledim.

Gönderen: Savaş

Mesaj: *Aşağıdayım güzelim. Seni bekliyorum.*

Hiçbir şey yazmadan dudaklarımı birbirine bastırdım ve derin bir nefes alarak telefonumu çantama koydum. Güne uygun olarak beyaz, sade bir elbise giydim. Biraz göğüs dekoltesi olan, dizimin hemen üstünde biten, sade kalem bir elbise. Düz saçlarımı bir şey yapma ihtiyacı hissetmedim. Uzayan kâküllerim iki yandan ayrılmıştı. Ne giydiğimin pek de bir önemi yoktu aslında, ama özensiz olmak istemedim. Savaş'a, bana, bize bunu borçluydum. Zorla evleniyormuşum gibi gözüksün istemiyordum. Onun da benim kadar üzüldüğünü, çabaladığını görüyordum. Daha fazla dramatize edip bugünü ikimize de çekilmez kılmaya gerek yoktu. Odadan çıkıp merdivenlere adım attığımda, o eskimiş tahtaların sesini işittim. O derece sessizdi ev. Birkaç gündür olduğu gibi. Kimse hiçbir şey konuşmadı, sormadı ve hatta dinlemek bile istemedi günlerce. Babam sadece uyuyacağı vakitlerde eve gelirken, onu bile benimle karşılaşmamak adına oldukça geç saatlere bıraktı. Kolum kanadım kırılmış gibi hissettim. Sırtımı dayadığım o dağ arkamdan çekilmekle kalmamıştı sadece. Benden sebep yerle bir olmuş, yanmış, yıkılmıştı. Boğazımdaki yumru, duvara tutunan elimin titreyerek oradan destek almaya çalışması ve benim son kez avucumdaki ter izlerini oraya bırakmam... Gözlerim dolu dolu, her yeri tek tek taradım. Bir adım attım, bin kez etrafa baktım.

Annem... Hırkasını sandalyenin üstünde görünce bir damla yaş süzüldü yanağımdan, elbiseme düştü. Sanırım en çok kırgınlığım da

onaydı. Bu evliliği içten içe istediğini biliyordum ama yanımda yer almamıştı. Babamın sessizliğinden sebep, o da sessiz kalmıştı. Ne hayır dedi ne evet. Sadece bekledi. Babamın tepki vermesini bekledi. Ona göre şekil almayı bekledi ama o tepki vermedikçe annem de sustu. Ben de konuşmadım. Kırgınlığımdan sebepti bu da. Söyleyecek kelimelerim, cümlelerim vardı elbet ama dillendirirsem bu bizi dönülmez noktalara getirecekti. Bunu bildiğimden sustum. Kendi içime attım. Sustum. Yine onu düşündüm, sustum. Annelik hakkı için sustum ama paramparça oldum. Bir adamı sevmenin bu denli getirileri olacağını hiç tahmin etmezdim. Son bir sene içinde yaşadıklarım beni olgunlaştırmış, bambaşka taraflardan bakmayı öğretmişti bana. Ne kadar doğru ne kadar değil bilemem ama saklamadan, korkmadan yaşamayı; istediklerimi, istemediklerimi sesli bir şekilde dillendirmeyi öğretmişti en çok da. Geçen sene saklayahım, istemiyorum, bilmesinler diye kırk takla atarken, şimdi kimsenin ne düşündüğünü umursamadan koca koca adımlar atıyordum. Kendi kadar sevdiğimde de oldukça cesur olan adamın sevdasına aynı cesaretle karşılık veriyordum belki de ilk defa. Böyle, bu şekilde olmasını istemiştim ama böyle olmuştu. Şimdi buradan öte nasıl ilerleyeceğimizdi önemli olan. Olanı değiştiremezdik ama olacakları şekillendirmek bizim elimizdeydi. Son basamağı inip kapıya doğru birkaç adım attıktan sonra bir anda durdum ve arkamı dönüp son kez sessiz ama her zaman sıcacık hissettiren yuvama baktım. Bir daha ne zaman bu kapıdan gireceğimi bilmiyordum ama çok uzun bir zaman geçmeden girebileceğimi ümit ediyordum.

Beyaz topuklu ayakkabılarımı giyip ellerimle saçlarımı düzelttikten sonra kapıyı açtım ve tekrar derin bir nefes alarak dışarıya ilk adımımı attım. Savaş kapının önünde arabaya yaslanmış, bizim eve doğru bakıyordu. Üzerinde beyaz bir gömlek, kumaş siyah bir pantolon vardı. Hafif esen rüzgâr, açıkta bıraktığı iki düğmesinden içeri girip gömleğini havalandırırken yana doğru yatırdığı saçlarında tek bir tel bile uçuşmuyordu. O da bizim için, bugün için hazırlanmıştı. Oldukça düz olan bakışları beni gördüğünde kısılmış, dikkatli bir şekilde beni süzmeye başlamıştı. Bu sefer baktığı kıyafetim değildi ama yüzümden bir an çekmediği o bakışları, hissettiklerimi anlamaya çalışıyor gibiydi. Ona doğru yavaş adımlarla ilerledim. Sokak oldukça boştu. İkimizden başka kimse yoktu. Hatta ve hatta, Saliha teyzeler

bile yoktu. Onlar da mı karşıydı bu evliliğe? Savaş da benimle birlikte adımlayarak demir kapıyı benim için açtı. Gözleri gözlerimde hâlâ sabitti ve muhtemelen kızarmış gözlerimi fark etmişti. Gözlerimi kaçırdığımda elini belimin arka kısmına attı, buz gibi havada sıcak dudaklarını alnıma bastırdı.

“Yavrurum,” dedi dudakları kadar sıcak olan sesiyle. “Çok güzel görünüyorsun.” Sırf beni üzgün gördüğü için göğüs dekoltesi olan bir elbiseye güzel diyordu. Ne kadar inansam, sevinsem mi üzülsem mi bilemedim. Ne kadar hissettirmemeye de çalışsam başarılı olamadığım aşikârdı. Yine de tavrımı korumaya çalışarak gülümsedim ve kendimi bir miktar geri çekerek yüzüne baktım.

“Sen de çok yakışıklı görünüyorsun,” dedim ellerimi göğsünün üzerine koyarak. Topuklulardan sebep boy farkımız epey azalmıştı.

Gözlerimin kırmızılığında kaybolduğunu o derin bakışlarında görsem de dudak kıvrımları yükseldi ve “Her zamanki gibi,” dedi o kocaman egosuyla. Sahici bir kıkırtı döküldü dudaklarımdan ve gözlerimi kaçırdım birkaç saniye. Beni güldürmüş olmanın verdiği mutlulukla onun da gülümsemesi daha belirgin hâle geldi.

“Ne kadar mütevazı bir adamsın. Bu kadar mütevazı olma, rica ediyorum.” Sanki birazdan tek başımıza evlenecek olan biz değilmişiz gibi gündelik sohbetlere geçmiştik fakat bunun zoraki olduğu oldukça açıktı. İkimiz de gizlemeye çalışıyorduk hislerimizi.

“Haklısın sevgilim,” diyerek belimdeki eliyle arabaya doğru yönlendirdi beni ve beklemediğim bir hamleyle kapımı açtı. “Öyleyim ve sen çok şanslısın, kabul et.” Arabaya binmeden önce yüzüne baktığımda, tek kaşını kaldırmış, oldukça karizmatik dursa da ona dikkatlice baktığımı fark edince önce bir kaşını, sonra diğerini ritmik bir şekilde kaldırıp indirdi. Amacı beni gülümsetmekti, farkındaydım ve bu çabası takdir edilesiydi. Ben de onun bu uğraşına karşılık arabaya binerken gülümsedim.

“Başka şansım yokmuş gibi duruyor zaten,” dedim onun kapımı kapatmasını beklemeden kendim çekerek. Arabanın ön tarafından dolanırken yüzü daha ciddi bir hâl aldı ve elini ensesine atıp dudaklarını ısırarak önce sokağı taradı gözleri, ardından bizim eve doğru baktı bir ümit ama boşunaydı. Kimse yoktu. Arabanın kapısı açıldığında bana iyi gözükme için tekrar gülümsedi. Fakat bu sefer ben

gizlemedim ve sahte bir gülümsemeye sığınmadım. Ciddi bir yüz ifadesiyle, "Sizinkiler de gelmiyor mu?" diye sordum.

Birkaç saniye duraksadıktan sonra dudak kıvrımları yavaşça zoraki bir şekilde yükseldi ve "Geliyorlar güzelim," dedi parmaklarını avuç içine alıp dudaklarına götürerek. "Orada buluşacağız." Arabayı çalıştırdı ve benden kaçırdığı gözleriyle yola odaklandı.

"Bizimkiler evde bile yoklar," derken sesim titremişti. Dudaklarımı birbirine bastırarak başımı önüme eğdim. Ağlamak istemiyordum ama zor duruyordum. Yutkundum. Geçmedi.

Bana baktığını da hissediyordum. Ona baksam ağlarım hissiyle hiçbir şey de yapamıyordum. Gizlemeye çalışmak çok çok daha zordu. Siyah çantanın deri kısımlarını soymaya başladım elimle. "Muhtemelen ne yapacaklarını bilemediler," diyerek burnumu çektim. "Beni tek evden çıkartmak istemediler ama gelmek de istemediler." Öylesine zordu ki bunu söylemek. "O yüzden evden gittiler."

Avcunun arasındaki parmaklarımı yavaşça okşadı. "Gülfem," dedi çaresizlik dolu bir ses tonuyla. "Ben denedim her şeyi..." Elimi bırakıp çenemden kavrayan parmakları kendine çevirdi beni. Parmaklarının arasındaki çenem titreyip dururken, dudak kıvrımlarım da onlara eşlik etti ama yine de tebessüm etmeyi başardım. Ne kadar gülmeye çalışsam da onu bile görmemi zorlaştıran yaşlar birikmişti çoktan gözlerimde.

"Biliyorum," dedim, yine de gülümseyen o ifademle. O konuşmaya çalıştı. Hatta kaç gece babamı kapıda bekledi ama yine de durmadı babam. Abimden benim için özür diledi Savaş. Yaptı. Hepsini yaptı. Üstelik böyle aceleyle evlenmeyi ben istemiştim. Başkası için yapmayacağım şeyleri Savaş için yapıyordum ben. Ailemi silmek değildi bu. Onları ne kadar sevdiğimi biliyorlardı ama ben de Savaş'sız yapamayacağımı biliyordum. Şimdi her şeyi yine ona yükleyemedim bir kez daha. Benim kararlarımdan sebebi şu durumumuz.

Boşta kalan ellerimle gözyaşlarımı temizleyerek önüme döndüm ve derin bir nefes alarak tekrar Savaş'a baktım. "Düzelecek her şey," dedim gülerek. Elini tuttuğumda tekrar kavradı parmaklarımı. "Evleniyoruz biz, farkında mısın?" diye sorduğumda gözlerinin içi güldü bu gerçek karşısında. "Bir iki saat sonra Cebeci oluyorum ben."

"Bayan Cebeci..." dedi keyifle. "Farkındayım. O kadar farkındayım ki gece boyu uyku tutmadı." Avuç içimi dudaklarına götürüp

öptü. "Kendime kızdım hatta," diyerek gözlerimin içine baktı. Anlamamış gibi kaşlarını çatı. "Senin keyifsiz olduğunu biliyordum." Elimi boynuna bıraktığında, bir yola bir bana bakarak arabayı kullanmaya devam etti. "Evdekilerden sebep mutsuzdun ama ben mutluydum Gülfem. Sen mutsuzdun ama ben evleneceğimiz için mutluydum." Bunun için bile pişmanlık duyuyordu. "Engel olamadım kendime. Bencillikti belki de yaptığım ama kızma bana, olur mu? Çok bekledim ben bugünü Gülfem, çok fazla bekledim. Kızsan bile anlarsın beni değil mi?" İki parmağımın tersi yavaşça boynunu okşarken, mutlu olduğu için mahcubiyet duyan adam için şükrettim.

"Ben mutsuz değildim," dedim gülümseyerek, incecik bir sesle. Yüzüme baktı ve gerçekliğini sorguladı. "Bakma öyle," diyerek gözlerimi belirginleştirdim. "Biraz burukluk hissettim, o kadar. Ben de çokça mutluyum evlendiğimiz için. Söyledim ya sana da, her şey düzelecek. İnanıyorum ben buna. Hem babam bana kıyamaz, bilirsin."

"Kıyamaz," diye onayladı beni kafa sallayarak. "Hatırlıyor musun?" diye sordu ardından. Bedenimi ona doğru çevirerek dinlemeye başladım. Parmaklarım boynuyla beraber kirli sakallarını okşadı hafifçe. "Sen küçükken baban bir araba almıştı. Sıfır, bembeyaz parlıyor. Mahalleye bir girmişti arabayla, herkes bakakalmıştı." Bana bakarak hatırlayıp hatırlamadığını kontrol etti. Evet, hatırlıyordum. İlk arabamızdı. Babam çok para biriktirmişti almak için. Hatta bizi hiçbir şeyden mahrum etmemek için bir iki sene geç almıştı arabayı. Kendinden kısmıştı ama bizden hiçbir şeyi esirgememişti. Çok istemesine rağmen üstelik. "Kimsede öyle araba yok tabii o zamanlar. Baban da ne çok severdi. Her gün yıkardı, silerdi, temizlerdi. Toz kondurmazdı üstüne." O anlatmaya devam ettikçe, utanç duygusuyla kafamı boynuma gömüp yavaşça aşağıya kaydım. Düşününce her şey oldukça tazeydi sanki. Savaş da anlamış gibi bana gülümseyerek kafa sallıyordu. "Ve sen o arabaya..." dediğinde iyice gömüldüm koltuğa.

"Ne yapayım, çok kızmıştım," diyerek gözlerimi kaçırdım ve beş yaşındaki Gülfem'in o taze öfkesiyle o kaydığım yerden doğruldum. "Lunaparka gidecektik o akşam. 'Yorgunum, gidemeyiz şimdi. Uzak orası zaten,' dedi bana. Ben de madem gidemeyiz neden aldık bu arabayı diyerek taşladım." Savaş'ın küçük kahkahası arabada yankılanırken ben hâlâ haklı olduğunu savunan beş yaşındaki Gülfem'in hisleriyle kaşlarını çatı. "Ama ne kadar heves etmişim, biliyor

musun sen?" diye sordum kollarımı birbirine dolayarak. "Ne hayaller kurdum. O balerine binecektim, eteklerinde uçacaktım. Günlerce o günü bekledim ben. Uzak ne demek ya, uzak ne demek?" diyerek başımı uzattım Savaş'a doğru. "Arabamız var bizim. Uzak ne demek? Gidebilirdik biz. Arkadaşlarım otobüslerle o uzak yolu giderken, biz arabamız olduğu hâlde gidemeyiz dedi babam bana." Çok içerlemiştim. Zihnimde canlandı tekrar o anlar. Küçük Gülfem'in kırmızı elbisesiyle yaşadığı o hayal kırıklığı bile hâlâ ilk-günkü gibiydi. "Hem mahalledeki tüm arkadaşlarım o hafta sonu gidecekti. Bir tek ben gidemeyecektim. Üstelik hazırlanmıştım da." Heyecanlı, sitem dolu sesimle Savaş'ı haklılığıma ikna etmeye çalışıyordum. Şimdiki aklımla haklı değildim elbette. Ama ben beş yaşındaki Gülfem'i savunuyordum.

Savaş'ın eli önce yüzüme dokundu, ardından o beş yaşındaki Gülfem'i sakinleştirmek adına saçlarımı okşadı gülümseyerek. Başarılı oldu da. Sakinleştim. "Biz engel olmaya çalıştık ama tutamadık seni. O kadar sinirliydin ki. Baban seni arabayı taş yağmuruna tutarken gördü." Onun yumuşacık sesiyle tekrar yavaşça koltuğa yasladım kendimi. Saçlarımı severken metal saatinin tenime değmesi ve hareket ettikçe çıkardığı o ses çok hoşuma gidiyordu. "Sen sınırını atıp olduğun yerde öylece arabaya bakarken çoktan pişman olmuşsun bile."

"Olmuştum," dedim aniden atılarak. "Vallahi olmuştum. Her yeri küçük küçük iz içindeydi. Sinirle yaptım. Pişman oldum ama vallahi bak." Küçük Gülfem'in yeminiydi bu. İnansın istedi ama Savaş ona çoktan inanmıştı zaten.

"Baban gördü ama görmezlikten geldi. Çünkü o da pişman olduğunu biliyordu. Yanına gelip ne dediğini hatırlıyor musun?" diye sorduğunda, o yola devam ediyordu ama benim tek odak noktam Savaş'tı.

Mahcubiyetle kafa salladım. "Mahalledeki çocuklar arabayı mahvetmiş Gülfem, gördün mü sen?' demişti yumuşacık bir sesle." Gözlerim daldı, konuşmaya devam ettim. "Sonra da benim boyuma erişmek için yere çökmüştü. Korkudan söyleyememişim ben yaptım diye." Tebessüm ettim istemsizce. Pos bıyıklı, koca adam canlandı gözümde. O görüntüsü korkuttu beni. Yüreğinin yumuşaklığını bilsem de yaptığım hata o kadar da basit değildi ve korkmuşum. "Mahalledeki çocuklara kızacak mısın diye sormuştum korkudan sesim

titreyerek. Ben yaptım diyememiştim ama kızıp kızmadığını da bilmek istemiştim. O da bana şöyle tek kaşını kaldırmıştı..." deyip kafamda canlandırdım. Hatta kendi kaşımı bile kaldırdım sanırım. Tek kaş kalkmış ve ciddiyetle bana bakan o koca adam yanımdaydı sanki. Sonra o sesini işittim kulağımda: "Kızmadım,' demişti yumuşak bir sesle. Sonra da gülümsemişti. 'Demek ki çok kızdırmışım onları,' demişti ardından." Tebessüm ettim. Savaş saçlarımı okşamaya devam etti. "Sonra da o bana sormuştu. Mahalledeki çocuklar pişman olmuş mudur diye. Ben de hemen heyecanla, 'Oldu, oldu!' demiştim. Babam da kocaman gülümsemişti. Kendi kendimi ele vermişim aslında ben ama sonradan idrak ettim tabii bunu," deyip sahici bir gülümsemeyle gözlerimi kaçırdım. "Babamın kalbi o kadar güzeldi ki, 'Bir daha da yapmasınlar o zaman,' dediğinde söz verip küçücük kollarımı onun o kalın boynuna dolamıştım." Savaş beni dikkatle dinliyordu ve ben anlatırken babamı ne kadar çok sevdiğimi bir kez daha idrak ediyordum. "O gece o lunaparka gitmiştik biz, biliyor musun?" dedim Savaş'a özlem ve pişmanlık dolu bir ifadeyle. "Hem de benim taşıdığım o arabayla. Babam çok yorgun olduğu için ertesi gün işe bile geç kalmıştı ama bana iyi bir ders olmuştu o gün. Bir daha konusu bile açılmamıştı o arabanın." Babam pişmanlığını görmüş, sırf bana kızmamak adına hatamı yüzüme vurmamış ve beni kendi içinde affetmişti. Bu sevginin altında eziliyormuşum gibi hissettim. Hak etmiyor muydum sevgisini? O sevgiye layık bir evlat olamamış mıydım? Çok mu kırmıştım?

"Çok seviyor baban seni," dedi Savaş elini yanağıma koyarak. "Aksi bir şey düşünme, olur mu? Sadece kızgın biraz, o kadar. Çok seviyor seni."

"Biliyorum," dedim titreyen sesimle başımı öne eğerek. "Ben de çok seviyorum onu. Düşünmedim başka bir şey. Sadece kızgın..." diyerek tekrarladım. Kızgındı ama ben kendimi affettirmek için elimden geleni yapacaktım. Hem o beni anlardı, biliyorum ben. "Neyse," deyip, derin bir nefes alıp başımı kaldırdığımda, nikâh dairesinin yolunda değildik. Kaşlarımı çatarak Savaş'a baktım. Bir ona bir yola bakarken, "Ama burası kafeye gidiyor," dedim şaşkınlıkla. Hatta epey yakınlaşmıştık. Muhtemelen 15-20 dakika sonra oradaydık ve ben Savaş ile daldığım sohbetten yolu, gittiğimiz yeri fark etmemiştim bile.

Ellerini havaya kaldırdı birkaç saniye. "Tank ve Efsun," dedi bana bakıp tekrar direksiyonu tutarak. "Nikâh salonunda olmasın, Aşiyân'da yapalım dediler. Onların fikri yani sevgilim," dediğinde tebesüm ettim. "Ben de sen bir şey demeysin diye düşünerek kabul ettim."

Gülümseyerek, "İyi yapmışsın," dedim. "Bence de çok güzel düşünmüşler." Bu fikri onlar sunsa da Savaş'ın o kadarla bırakmayacağından o kadar emindim ki. Mutlaka bazı dokunuşlar yapmıştı. Susup beklemeyi tercih ettim. "Arkadaşlarımız," dedim Savaş'a bakarak. "Çok şanslı değil miyiz? Bizim mutluluğumuz için bizden çok çabalıyorlar."

"Öyle," diye onayladı beni tekdüze bir sesle. Paketten çıkardığı sigarayı dudaklarına götürürken onun yakmasına izin vermeden elim aldığım çakmakla önce davrandım. Derince içine çektikten sonra parmakları arasındaki sigarayla direksiyonu tuttu.

"Gerçi ben çok da mükemmel bir arkadaş değilim sanırım," diyerek elimdeki çakmakla oynamaya başladım. Neden dercesine suratıma baktığında, "Selçuk," diyerek girdim konuya. Biçimli kaşları bir miktar çatıldığında tekrar sigarasını dudaklarına götürdü. Söylese miydim bilemedim ama ben biliyorsam o da biliyordur mutlaka diye düşünerek devam ettim konuşmaya. "Babası annesini öldürmüş Savaş," dedim çok da emin olmayarak. "Hapisteymiş babası. Selçuk'ta yetimhanede büyümüş, öyle mi?"

"Hıı hı," diyerek beni onaylarken, sigaranın dumanı arabanın içinde dağıldı. Doğruydu demek. Hem şaşırdım hem de onaylayınca fazlaca üzüldüm. "Sen nereden biliyorsun?" diye sordu birkaç saniye bana bakarak.

"Leyla abla," dedim tek nefeste konuşmaya çalışarak. "Ona anlatmış, o söyledi bana. Hayır, ben aylardır bu adamla çalışıyorum," derken ses tonum kendime kızgınlığımdan arttı. "Bir kere bile sormadım ailesini, hiçbir şeyini. O benim her şeyime koşarken ben ona o kadar yabancı kaldım ki. Kendime kızıyorum. Savaş, ben bazen çok bencil oluyorum sanırım." Sessiz kalıyor oluşu öyle olduğumu gösteriyordu sanırım. Ben bu konuyu uzatırdım da şimdi pek zamanı değildi muhtemelen. Nikâh masasına oturmadan bırakabilirdim ya da kavgalı bir şekilde evet demek zorunda kalabilirdik. Muhtemelen ikincisi olurdu ama gerek yoktu. "Resmen çocuğu onca sorunla tek başına bırakmışız. Destek olabilirdik, ilgilenebilirdik."

“Kendi adınıza konuşun,” dedi Savaş kendini bu durumdan sıyrarak. “Ben Selçuk’u hiç yalnız bırakmadım. Ayrıca birinin ilgisine ihtiyacı olduğunu sanmıyorum. Bunca sene zaten kendi başına büyümüş. Ama evet,” diyerek kafasını hafifçe iki yana salladı. “O herkesin yanında olurken sizler de bir sorsanız fena olmazdı.”

“Sen biliyordun madem, neden bana söylemedin?” diye sordum sitemle. “Yanında olurdum, destek olurdum ben de.”

“Gülfem, ben bile zor konuşuyordum seninle,” dedi tok bir sesle. O konuşmaya başlayınca ne kadar yüksek bir ton kullandığımı fark ettim. Oram o tok sesine rağmen benden daha kısık çıkıyordu sesi ve benim kendi sesim kulağımda çınladı. “Sen kendini çok kapatmıştın dışarıya. Selçuk’a sorsan, o anlatırdı zaten sana. Benim anlatmam doğru olmazdı ki.”

Savaş’ı herkes daha soğuk, umursamaz görse dahi, aslında o başkalarının sorunlarıyla bizden daha çok ilgileniyordu. Tüm o kabalıklarına, sivri diline rağmen Savaş zamanında hiç sevmeyeceği Tarık’la bile ilgilenmiş, Tarık’ın bizim yıllarca bilmediğimiz aşkını Savaş öğrenmiş, onunla dertleşmiş, sofrasına oturmuştu. Selçuk’a bile içten içe kızgınlıkları olduğunu düşünsem de, onun da yanında olan yine hep Savaş olmuştu.

“Ben soracaktım aslında seninle konuşmadan ama hem fırsat bulamadım son olaylardan hem de yalan olma ihtimalini de düşünmüştüm.” Neden dercesine yüzüme baktığında konuşmaya devam ettim. “İstihbarat ya, herkes onu Serkan diye biliyor. Bu da belki uydurma bir hikâyedir diye düşündüm.” Hak vermiş gibi bakışları normale dönmüş, yola devam ederken aramızdaki uzaklığı fark etmiş gibi elini dizimin üstüne koymuştu.

“Koruması gereken, ulaşabilecekleri bir ailesi yok yavrum. Tek başına zaten adam. Gizleme gereği duymamış, anlatmış size. İsim falan da verdiğini düşünmüyorum zaten, sadece bahsetmiştir.” Yüzüme baktı tekrar sorar gibi. Kafamı iki yana salladım olumsuz anlamda. İsim falan söylemedi Leyla abla. Muhtemelen o da sormamıştı zaten. İsimlerden ziyade olayla ilgilenmiştir.

Eli dizimi sıktı yavaşça, ardından bıraktı. Oyun oynar gibi bunu belirli bir ritimde yapmaya devam ederken, direksiyondaki elinin işaret parmağı dışarısını gösterdi ve bakışlarını da oraya yöneltti. Bir anda kafamı çevirmemle birlikte araba yavaşça durdu. Şaşkınlıkla

kalakaldım. Aşyan bizim için hazırlanmıştı. Uzun uzun masalar karşılıklı olarak dizilmiş, büyük bir U harfi oluşturmuştu. Baş kısmındaki iki büyük sandalye bize aitti sanırım. Bembeyaz örtüler ve tüllerle süslenmiş olan masaların üstündeki vazolarda kırmızı gül demetleri yer alıyordu. Girişe, arabanın durduğu yere kadar uzanan kırmızı bir halı vardı. Görsel olarak oldukça hoş gözüken mekân beni fazlaca heyecanlandırırken arabadan indim. Savaş da benim ardından hemen inmişti. Birkaç adım atıp arabanın ön tarafına geçtim ve bakmaya başladım. Yerlerde büyüklü küçüklü fenerler aydınlatma için kurulmuşken hâlâ hazırlıklar sürüyordu. Savaş arabanın ön tarafına oturdu, mekândan ziyade beni izliyordu. Yanımdan geçen eli tabak dolu adamın, "Hoş geldiniz Savaş Bey," demesiyle fark ettim bunu da.

"Savaş," dedim saçlarımı kulağımın arkasına atıp ona doğru adımlayarak. Arabanın önünde iki bacağı yana açık vaziyette dururken beni arasına çekti ve elini belime sardı. Destek almak için ellerimi o geniş omuzlarının üzerine koydum. Bir ona bakıyor, bir arkamı dönüp düğün mekânımıza bakıyordum. "Sen mi yaptırдың burayı böyle?" dedim heyecanla. *Elbette o yaptırmıştı Gülfem. Adam Savaş'a hoş geldiniz dedi ya.* "Yani ben aslında bekliyordum bir şeyler ama," deyip gülümserken heyecandan atan kalbimi muhtemelen ona yaslanan bedenimde hissediyordu. Tekrar tekrar kontrol ettim. Bahçenin içine de büyük vazolar yerleştirilmişti ve o kadar çok gül vardı ki her yer gül doluydu resmen. "Çok fazla gül yok mu sence de?" diye sordum hâlâ bahçeyi incelerken. Aklıma gelen tek bir şey vardı. Ben doğum günümde gül demeti istemiştim. Ondan sebebi sanırım bu seçimi ama bu kadarı çok fazlaydı.

"25 yıla tekabül eden her bir gün için sevgilim," dediğinde ona doğru döndüm aniden. Kurumuş dudaklarım şaşkınlıkla aralandığında tebessüm etti ve parmaklarının sırt kısmı yavaşça yanağımda dolandı. "İyisiyle kötüsüyle seni bana getiren her bir gün için..."

Titrek bir sesle, "Savaş..." dediğimde fazlaca dip dibeydik. Hafif esen rüzgâr saçlarımı yüzümle bütünleştiriyor, hatta birkaç teli dudaklarıma getiriyordu fakat Savaş onları yavaşça düzeltiyordu. Ne diyeceğimi bilmiyorken gözlerimin ıslı ıslı parlaması en güzel cevap olsa gerek ki o da benimle aynı ışıltıya büründü ve çok içten bir tebessüm sundu bana.

"Çok teşekkür ederim," dedim mahcubiyetle. "Yani her şey için." Tekrar bahçeye baktım ve Savaş'a döndüm. "Beni böyle güzel sevdiğin için." Ellerim omuzlarından destek alırken bedenini bana yaklaştırdı.

Uçuşan saçlarımı avcunun arasında tutarken, nefeslerimizin birbirine karıştığı noktada, "İyi ki beni seçtin," diye mırıldandı. Dudaklarını dudaklarımın üzerine kapattıktan sonra kısa ama oldukça iyi hissettiren ufak bir öpücük bahşetti bana. Gözlerimi kapatıp tebesüm ettim.

Birkaç saniye süren bu durum Efsun'un sesiyle bölündü. "Sonunda gelebildiniz," demesiyle Savaş kendini geri çekti ama yüzünde kocaman bir gülümseme vardı. Ellerini arabanın kenarlarına yaslarken, ben de onun bacakları arasında ters döndüm. Gözlerini devirmiş bana bakan Efsun oldukça şık gözüküyordu. Düz, mavi, uzun bir elbise vardı üzerinde, saçları topuzdu ve hafif bir makyaj yapmıştı. Oldukça şık gözükürken abim de epey ötede telefonla konuşup yavaşça bize doğru yürüyordu. Siyah bir pantolon giymiş, beyaz bir gömlek ve krem bir ceket almıştı üzerine. Yakasında da siyah bir mendil duruyordu.

"Ne güzel olmuş buralar," dedim gülümseyerek.

Arkada organizasyon şirketiyle ilgilenen Tarık'ın elini kaldırıp selam vermesiyle ben de elimi kaldırdım. "Sabahtan beri burayla uğraşıyoruz Gülfem," dedi elini beline koyarak. "Canım çıktı, yemek bile az önce bir şeyler atıştırdım."

"Çok güzel olmuş buralar ama sanki biraz abartmışsınız gibi," dediğimde Savaş'ın eli karnımın üzerinden dolandı ve çenesini omzuma yasladı. "Yani biz bizyiz sonuçta. Ufak bir masa yeterdi. Hem çok uğraştınız, yoruldunuz hem de çok masraf olmuştur." Bu kadar gül bile kim bilir ne kadar tutmuştu. Adam benim için para saçıp duruyordu resmen.

Boynuma kondurduğu ufak öpücükle, "İnsanlar için değil güzelim bunca hazırlık," dedi boynuma mırıldanarak. "Senin için. O yüzden düşünme hiçbir şeyi, keyfini çıkar." Başını boynuma sıkıştırdığımda başımı iki yana sallarken ellerimi ellerinin üzerine koyup mayıştım.

Abim telefonunu ceketin iç cebine koyarken adımlarını hızlandırdı ve "Nerede kaldınız?" diye sordu ellerini iki yana açıp sitemle. Niye herkes bize kızılıyordu? Geç kalmamıştık ki. "Nikâh memuru geliyor-

muş, yoldaymış. Geçin hazırlanın hadi." Ailemden bir tek abimin olması içimdeki burukluğa bir nebze iyi gelmişken, beni Savaş'ın kolunun arasından alıp kendi kolunun altına çekti ve bu benim çok hoşuma gitti.

"Hazırım ki ben," dedim gülümseyip yüzüne bakarak.

Biz abimle önden yürürken omzumdan sarkan elini tutup kendimi göğsüne yasladım. Savaş ve Efsun bizi bir iki adım arkamızdan takip ediyorlardı. "Böyle gelinlik mi olur?" dedi abim dalga geçer gibi. Gelinlik değildi zaten bu. Elbiseydi.

Omuz silkip güldüm. "Damat cimri çıktı Rıza baba." Abim kahkaha atarken kalbim sıcacık oldu.

"Vazgeç diyorum," diye mırıldandı başını bana doğru yanaştırarak. "Çok geç değil, gel kaçırayım seni."

"Sikerim belanı senin!" dedi Savaş arkadan homurdanarak. "Hâlâ götlük peşindesin."

"Bebeğim," diyerek abim arkaya döndü laubali bir tonlamayla. "Bana âşıksın biliyorum ama toplum içinde konuşma böyle benimle. Anlayacaklar diye korkuyorum." Ben de Savaş'a doğru döndüğümde hâlâ adımlamaya devam ediyorduk.

Efsun gülerken Savaş da oldukça keyifliydi. "Düğünden sonra sana siktiri çekeceğim, biliyorsun değil mi?" diye sordu gülerken. "Sensizken daha mutluydum ben."

"Kalbimi kırıyorsun," dedi abim hâlâ şakacı tavrını sürdürerek. "Sensiz cennet bile sürgündü bana bebeğim. Sen de beni özledin, biliyorum. Gülfem ile de benimle yakın olmak için evleniyorsun, kabul et artık. Eşyalarımı yollamalar falan, sürekli bana kurduğun edepsiz kelimeler, düğününe gelip içip dağıtmalar. Etkilenmedim desem yalan olur. Beni bu kadar sevdiğini bilmiyordum."

Savaş kahkaha atarken, "Arka odaya da geçmek ister misin Levo?" diye sordu kafenin içine girdiğimizde. "Sensiz geçirdiğim süreçte kendimi dağlara vurup epey kas yaptım, görmek istersin belki." Ben isterim. İsterim ben. Bana göster! Gözlerim arsızca onu incelemeye başladı. Ayrıca ikisinin bu hâllerini öylesine özlemiştim ki.

Efsun büyük bir iki adım atıp koluma girerek beni yan odaya çekti. "Siz arka odaya geçedurun, biz gelin odasındayız."

Bir anda kendimi Efsun'un kolunda, hemen sonra da odada buldum. Daha ben Savaş'ın geliştirdiği kaslarını inceleyecektim hâlbu-

ki. Kapıyı kapattı ve derin bir nefes aldı. Yüzüm kapıya doğru Efsun'a dönükken, "Sonunda gelebildiniz," diyen başka bir sesle arkamı döndüm. Tuğba arkamda, koltuğa oturmuştu. Gözünde de güneş gözlüğü vardı.

"Tuğba," dedim kaşlarımı çatarak. "Bu hâlin ne?" Siyah, askılı, vücudunu saran, diz altı bir elbise giymişti.

Saçlarını düzleştirmişti. Bacak bacak üstüne atmış, elinin biri gözlüğündeyken, "Ne varmış hâlimde?" diye sordu. Kasım ayında gözünde güneş gözlüğüyle odada oturuyordu.

Ben bir şey demeden bakışlarımdan anlamış olan Efsun, ona doğru ilerleyerek konuşmaya başladı. "Bu Tarık'tan kaçıyor," dedi koltuğun kenarına oturarak. "İtiraflarından sonra yüzüne bakamıyor. Geldi tıktı kendini buraya, hiçbir şeye de elini sürmedi."

"Mutfığa gittim geldim, suları yerleştirdim," dedi Tuğba, Efsun'a doğru bakarak. Hâlâ tam olarak anlamamıştım.

Elimi belime koyup yüzümü buruşturarak, "Gözlük ne alaka?" diye sordum.

"Ha, o şey..." dedi gözlüğünü bir miktar burnunun ucuna indirip benimle göz teması kurarak. "Tarık ile karşılaşırsak gözlerimi kaçırmamak adına taktım. Malum, böyle gözlüğün altından kime baktığım belli olmuyor."

"Kızım, sen Tarık'ı sevdiğini bize niye söylemedin? Hele bizim senin yüzünden nezarete düşmemiz..."

Tuğba utançla tekrar gözlüğü yerine takarken, "Ay onu Efsun bana anlattı," dedi kısık bir sesle tırnaklarını kemirirken. "Sizin suçunuz," dedi ardından kendine gelip yerinde doğrularak. "Her şeye burnunuzu sokmasanıza! Size ne, kiminle konuşuyor ediyor? Siz öyle yapmasaydınız biz hâlâ konuşuyorduk. Ben kendim açıklayacaktım sonra zaten, bozdunuz her şeyi." *Biz mi bozduk?*

"Biz mi bozduk?" dedim gözlerimi kısarak. "Sen seneler önce bozmuşsun zaten. Çocuğun en yakın arkadaşıyla aldatmak ne Tuğba?" dedim hayretler içinde. "Kuzenim olacaksın bir de."

"Off!" deyip arkasına yaslandı ve dudaklarını yaladı. "Ben onu aldatmadım. Ergence şeylerdi. Çocukla bir iki muhabbet ettik, baktım sarıyor, nasıl kapıldık anlamadım. Öyle gönül bağım yoktu ki benim ona. Böyle hani yasak olan çekici gelir ya..."

"Tövbe estağfurullah," dedim gözlerimi iyice büyüterek. Neler diyordu bu kız?

"Aman Gül," dedi umursamaz bir tonlamayla. "Ben de yaptığımı doğru bulmuyorum ama ergenlik işte. Cahildik o zamanlar." Bence hiç de cahil gibi değildi. "Hislerim yoktu benim ona. Ben içimi biliyorum, yeter bana. Ben Tank'ı seviyordum. Hâlâ da öyle." O kadar pişkindi ki bunları söylerken.

"Tank ne yaptı sizi onunla görünce?" diye sordum merakla. "Ne yapsın, kavgaya tutuştular. Tank şey dedi, ben seviyordum o kıızı. Ciddiydim falan dedi." Bunları söyleyince gözleri daldı, sesi mahzunlaştı.

"Eee?" dedim duraksayınca.

Kafasını iki yana sallayıp geri doğru yaslandı. Tek bacağına sallayıp oldukça rahat bir pozisyona geçti. "Çocuk da dedi ki iyi olmuş o zaman, ona buna gitmeye meyilli kızdan kurtardım seni. Dostluk yaptım yani kıymetimi bil dedi. Tank da daha çok dövdü." Ne kadar rahat anlatıyordu bunları böyle. Ben söylemeye utanırdım. Düştüğü konum utanç vericiydi.

"Ne kadar rahatsın böyle. Çocuk resmen seni şey konumuna sokmuş."

"Kendimi öyle görmediğim için sorun yok. O istediğini düşünebilir."

"Yeter," dedi Efsun ayaklanıp diğer koltuğa doğru ilerleyerek. "Nikâh memuru gelecek şimdi. Giyin sen Gülfem, hadi." Neyi giyecektim anlamadım. Arabadan indiğimden beri bir sürü şaşkınlıkla karşı karşıya kalmıştım. Efsun koltuğun arkasında kalan askıyı eline aldığı anda bembeyaz, dantel bir gelinliğin kolunu üzerinden geçirip bana gösterdi. Dudaklarım tekrar aralandı ve gözlerimi büyüterek küçük adımlarla ona doğru ilerledim.

Titreyen ellerim dantel gelinliğin üzerinde dolanırken, "Bu benim mi?" diye sordum titrek bir sesle Efsun'a bakarak.

Kafa salladı. "Senin," dedi gülümseyerek. "Savaş istedi. Neyi seveceğini bilmediği için de benden yardım istedi."

Gözlerim gelinliğin üzerinde sabit kalmışken istemsizce tebessüm ediyordum. Bir gelinlik giyeceğimi düşünmemiştim ama çok çok mutlu oldum. "Muhtemelen o daha kapalı bir gelinlik seçerdi ama o senin en çok içine sinecek türden olsun istediği için Efsun'dan

yardım istedi," dedi Tuğba konuşmaya girerek. Kısa bir an ona bakıp tekrar gelinliğe döndüm. "Kendi isteklerini göz ardı etti senin için. Ee Efsun da bunu fırsat bilmiş gibi bayağı iyi bir parça seçmiş." Gerçekten çok çok güzel bir gelinlikti.

Ben hayran hayran bakmayı sürdürürken, "Hadi giyelim," diyen Efsun gelinliği koltuğa bırakıp sırtımdaki fermuarı çekmeye başladı. "Çok merak ediyorum nasıl olacak. Kilo almadın inşallah."

Saçlarımı kenara çekip ona yardımcı olurken olumsuz anlamda kafamı salladım. "Almadım. Aynı kilodayım." Yani en son tartıldığımda öyleydim. Elbisemi çıkardığımda beyaz dantelli iç çamaşırlarıyla kalmıştım.

Efsun değil ama Tuğba dikkatle bana bakıyordu. "Demek eniştemizi gece bunlarla karşılayacaksınız. Güzelmiş ama çok üstünde kalmayacak gibi."

"Tuğba!" diyerek sesimi baskıladığımda bir miktar utandım.

Efsun gelinliği giydirirken, "Ne var canım?" dedi Tuğba normal bir şekilde. "Akşam sanki şey yapmayacak mısınız? Herkes biliyor bunu." Yine de dillendirmeye gerek yoktu. "Efsun kız, acıyor mu?" diyerek dirseğini dayadı koltuğa ve bizi izlemeye devam etti. "Bana anlatın böyle şeyleri, cahilim ben."

"Sen mi?" dedim imalı bir tavırla gülerek. Bir şey bildiğimden değil elbet ama hem Tuğba çok meraklıydı hem de mesleğinden sebep cahil olmayacak kadar kitap okumuştı. Yine de Efsun onu ciddiye alarak sırtımdaki ipleri geri doğru çekerken cevapladı.

"Kişiye göre değişir, karşıdaki kişiye göre de. Kasma kendini, bir şey olmaz." Evet, Savaş mesela bana oldukça yumuşak yaklaşmıştı. Efsun öyle ciddi ve sert bir şekilde asılıyordu ki gelinliğe, her çekişinde ben yerimde oynuyordum. Balık gelinlik vücudumu sımsıkı sardı. Derince oyulmuş bir göğüs dekoltesi vardı ve dizlerime kadar sıkı sıkıya inip dizlerimden aşağıya doğru bollaşlıyordu.

"Neyse, Tanık zaten çok hassas davranır bana." Kahkaha attık Efsun ile birlikte. Muhtemelen ikimiz de aynı şeyi düşündük. Bu onunla dalga geçmek değildi ama ikimizde Tanık'ı tanıyorduk ve Tanık asla yapuğlarından sonra Tuğba ile birlikte olmazdı. "Niye gülüyorsunuz?" dedi bozulmuş gibi.

"Siz bir sevgili olun da," dedi Efsun ipleri bağlarken. "Sonra düşünürsünüz bunları." Efsun arkamdan çekildiğinde aynanın karşısına

geçtim ve kendime baktım. Çok güzel gözüküyordum. Hayal ettiğim bir gelinlik yoktu ama sanırım hayal etsem böyle bir şey olurdu. Çok güzeldi, çok güzel... "Çok güzel oldun," dedi Efsun incecik bir sesle. Hemen arkamda duruyordu ve biz aynadan birbirimize bakıyorduk. Hep yanımdaydı, hep de olsun istedim.

"Vallahi bebek gibisin," dedi Tuğba ayaklanarak. "Savaş eniştem düşecek sana." Zaten o beni en çirkin hâlimle bile seviyordu ama bu hâlimi görünce ne tepki vereceğini ben de çok merak ediyordum. Sonuçta her gün gelinlik giymiyordum, bir zahmet düşsündü.

Tuğba ayaklanmıştı. Arkamdaki prize saç maşasını takarken, "Efsun," diyerek arkamı döndüm heyecanla. "Makas var mı?"

Anlamamış gibi hafifçe kafasını yamultmuşken sorgulamadan ileri doğru gitti. Çantasından çıkardığı ufak iğne iplik kutusundaki makası bana doğru uzatarak, "Ne yapacaksın?" diye sordu.

Makası almak yerine, "Kâküllerimi keser misin?" diye sordum gülümseyerek "Savaş çok seviyor ama uzadı, kullanamıyorum. Kuaföre gitmeye de fırsat bulamadım." Onlar aslında hiç yakıştırmıyordu ama Savaş seviyordu ve benim için gerisi önemli değildi. Tereddütte kaldı yine de. "Lütfen..." dediğimde daha fazla dayanamayarak önüme geçti ve etrafına bakındıktan sonra koltuğun üstünde bulunduğu hırkayı boynumu kapatacak şekilde önüme koydu. Gelinlik saç olmasın diye yapmıştı. Efsun zaten böyle işlerden fazlasıyla anladığı için hiç şüphe bile duymadan kendimi ona teslim ettim. İyi ki de yaptım. Birkaç dakika içinde çok da güzel bir şekilde kesti ve ben tekrar kâküllerime kavuşmanın verdiği mutlulukla gülümsedim.

Tuğba elindeki maşayı saçlarıma tuttu ve uçlarını dalgalandırmaya başladı. Efsun da ojelerini sürüyordu. Camın önünden sürekli geçen abim, Tarık, Selçuk... Hepsi bizim için koşuşturuyordu ve ben kendimi fazlasıyla şanslı hissediyordum. "Çok koşuşturuyorlar dışarıda ama kimse yok ki," dedim buruk bir şekilde camdan dışarı bakarak. "Savaş'ın asker arkadaşları gelecek, bir de Saliha teyzeler, o kadar. Yoruyorlar kendilerini boşu boşuna."

"Niye boşuna olsun Gülfem?" diye kızdı Efsun. "Gelenlerle yapınız, ne olacak? Hem olmasın kimse zaten, bütün gece oynayacağız. Rahat rahat oynayalım."

"Ne oynaması?" dedim Efsun'a dönerek. "Nikâh yapacağız bitecek." Yani ben öyle sanıyordum ama öyle değildi galiba.

"Vallahi Savaş eniştem," sırtıma değen maşayla bedenimi bir miktar öne attım. Tuğba da benimle birlikte panikleyerek, "Ay pardon!" dedi ve devam etti. "Davul zurna falan tutmuş. Alkolleri de dizdiler buzluğa. Rakılar, biralar, viskiler, votkalar... Yemek şirketi de geldi, hazırlık yapıyorlar mutfakta. Öyle nikâh yapıp bitecek gibi değil sanki bu." Oha, o kadar büyük! O kadar detaylı mı ayarlanmıştı her şey? Ben bunları hiç bilmiyordum.

"Sizin haberiniz var mıydı bunlardan?" diye sordum ikisi arasında mekik dokuyan bakışlarıyla.

Tuğba direkt kafa sallarken Efsun, "Biraz," dedi. Tırnaklarına üflerken, "Bu kadarını bilmiyordum," diye devam etti. "Yani sabah buraya gelince karşılaştım birçok şeyle ama sen de mızıkçılık yapma," diyerek hafif bir sitemle kızdı. "Adam düğününüze hazırlık yapmış Gülfem, mutlu ol diye. Bunda da sorun çıkarmayacaksın herhâlde haberim yoktu, ben istemiyorum diye." Çıkarmayacaktım. Niye çıkarayım? Sadece bilip bilmediklerini merak etmiştim.

"Yok," diyerek kafamı iki yana salladım. "Mutlu oldum ben zaten. Niye sorun çıkarayım? Merak ettim sadece." Efsun çalan telefonuyla ayaklanırken, Tuğba son dokunuşları yapıyordu.

"Annemler," dedi bize bakıp açmadan açıklama yaparak. "Onlar da gelecekti. Ben Tank'a vereyim de yolu tarif etsin." Kafa salladım, çıktı. Odada sessizlik olunca tekrar buruklaştım. Efsun'un ailesi bile geliyordu ama benim annem ve babam yoktu. Her şey çok güzeldi ama benim ailem yoktu. Herkes benim için çabalıyordu ama annem ve babam yoktu. Dışarıdaki sesler arttı. Müge'nin sesini işittim. Savaş'ın ailesi, arkadaşları, herkes buradaydı ama ben çok yalnız hissediyordum.

İki kişinin eksikliği ne büyük bir boşluğa düşmeme sebep oluyordu. Bir daha belki de hiç tekrarlanmayacak bir gündü ve beni büyütüp bu yaşına getiren asıl kahramanlarım, bu düğünün ev sahipleri yoktu. Gözlerim dolmaya başladı, hatta birkaç damla yaş süzülürken dudaklarımı birbirine bastırdım. Yine de Tuğba'nın gözünden kaçmamıştı bu durum ve elindeki bırakarak önüme geçip ellerimi tuttu. "Gülfem," dedi gözümdeki yaşları silerken. O da çaresizdi ama beni teselli edecek cümleler kurmak zorundaymış gibi hissediyordu. "Amcamlar için ağlıyorsun, değil mi?" diye sormasıyla sabahtan beni tutmakta zorlandığım hıçkırıklarımı koyuverdim.

"Eksik hissediyorum Tuğba," dedim makyajımı falan düşünmeden. O silmeye devam ediyordu, ben ağlamaya. "Böyle olmamalıydı," dedim dudaklarını birbirine bastırarak.

"Arayayım mı?" diye sordu bir umut. "Ben konuşayım bir de, gelirler belki." Burnumu çekip kafamı iki yana sallarken Tuğba'nın arkama bakmasıyla ben de kafamı çevirdim. Savaş aralık olan kapıdan bana bakıyordu. Üzerinde damatlığı. Kravatına kadar takmış, her şeyiyle kusursuz gözüküyorken ne kadar süredir oradaydı bilmiyorum ama beni ağlarken görmüştü.

Eli kapı kolunda öylece kalmışken, "Savaş..." dedim kısık bir sesle ağlamaya devam ederek. Gözyaşlarımı dudaklarımdan içeri süzülürdü. Gelin ve damat olarak ilk karşılaşmamız böyle olmamalıydı. "Yemin ederim evlenmek istemediğim için değil bu ağlamam," dedim kırık kırıklığın içinde. Gözyaşlarımı koluma silerken kapıyı biraz daha aralayıp içeri bir iki adım attı. "Ben çok çok..." Hıçkırdım. "Mutluyum seninle evlendiğim için ama..." Kesik kesik konuşmalarımı bile tamamlayamıyordum. Bir patlama yaşıyordum ve durduramıyordum. Savaş bana doğru yaklaştı. Beni kollar arasına sardığında başımı göğsüne yaslayarak çocuksu bir mahzunlukla, "Ama benim babama ihtiyacım var," dedim içim yana yana. Sesim fısıltı gibiydi. Gözyaşlarımdan hiçbir yeri göremiyordum. Getirsin istedim. O her şeyi yapardı. Bunu da yapсын istedim. Çok istedim.

"Gülfem," derken çok net bir ton kullandı. "Bak bana güzelim," dedi çenemden tutup yüzüne bakmamı sağlayarak. Başparmağı gözyaşlarımı temizlerken, "Ağlama," dedi emir verir gibi. Sonra da iki parmağı tekrar çenemi tutup başka yere bakmamı engelledi. Kıpkırmızı olan gözlerimle ağlamam biraz sakinleşmişti. Yüzüne bakıyordum ama hâlâ dolu doluydu gözlerim. "Günlerdir uğraşıyorum sizinkileri ikna etmek için," dedi tok bir sesle. "Baban çok kırgın ve kızgındı. Elimden gelenin fazlasını yaptım. Gölge gibi peşinde dolandım. Taksiye çıktım, durakta bekledim. Kahveye gittim, karşısında oturdum. Kapıda bekledim her gece. Her anı, konuşmak için fırsat bulabildiğim her anı kullandım." Burnumu çekip onu dinlemeye devam ederken, "Dün gece babaannene gittim Gülfem," dedi. "Tüm gece kaç saatlik yol çektim. Babaannen de kızgındı bana ama babanla konuşsun diye saatlerce dil döktüm." Bundan haberim yoktu. Evde sanıyordum ben. Tahmin etmiş olacak ki açıklama yaptı. Hiç şüphe

bırakmak istemedi bende. Yaşadıklarımızın korkusu, endişesi öyle işlemiştir ki içine. "Sana söylemedim çünkü ikna olur mu olmaz mı, gelir mi gelmez mi bilmiyordum. Umutlandırıp tekrar hayal kırıklığı yaşama istemedim." Kalbim yerinden çıkacakmış gibi atarken dudaklarından çıkacak o tek kelimeyi umutla bekledim ve gülümseyerek, "Geldi," dedi ve bana sanırım bugünün en güzel hediyesini verdi. "Herkes geldi Gülfem," dediğinde camdan dışarı baktı ve ben de onunla birlikte baktım. Gözyaşlarım sevinç gözyaşlarına dönüşmüştü ve ben yine ağlıyordum. Mahalledeki komşularımız, amcamlar, teyzemler, dayımlar, herkes buradaydı, herkes. Hatta Recep bile buradaydı. Üzerinde ona tam oturan bir takım elbiseyle yerinde zıplayıp bana el sallıyordu kendini göstermek için. Ben de hem gülüp hem ağlarken titreyen elimi Recep'e doğru kaldırdım. Sonra babamın o sert ama şefkat dolu sesini duydum.

"Gülfem..." dedi ve ben sanki uzun zaman sonra duymuşum gibi heyecanlandım. Kaybedip tekrar bulmuş gibi sevindim. Savaş'ın beni tutan elinin arasından çıkıp bir iki adım geri attığımda, kapıda bugün için hazırlanmış annem ve babamı gördüm. Annemin gözleri dolu dolu bana bakarken, babam ona göre daha sert duruyordu. Yine de gözlerinin içine yerleşmiş o ıslaklığı benden saklayamazdı. Onun beni tanıdığı gibi ben de onu gözünden tanırdım.

"Baba..." dedim heyecanla bir iki adım atarak.

İçeri doğru girdiğinde Savaş ve Tuğba'ya bakıp, "Kızımın biraz yalnız kalabilir miyim?" diye sordu. İkisi de hiçbir şey demeden odadan çıkarken tek odağım babamdı. Başka hiçbir şeyi düşünmüyordum, hiçbir şeyle ilgilenmiyordum. Kapının kapatılmasından sonra ikimiz odada tek başımıza kalmıştık ve dolu gözlerle titrek bir gülümseme sundum ona. Bana doğru bir iki adım attıktan sonra ikili siyah deri koltuğa oturup yanını bana açtı ve gözleriyle oturmamı söyledi. Dediğini yaptım ama oraya değil, yere oturdum ve o yıllardır üzerine giydiği, yaşanmışlık dolu olan o pantolonun üzerine başımı yasladım. Dizinin dibine kıvrıldım. Gözlerimi kapattığımda saçlarının üstünde hissettiğim eliyle tebessüm ettim. Saçlarımı okşadı.

"Özür dilerim baba," dedim titrek bir sesle. "Ben çok özür dilerim. Böyle olsun istemedim baba..." Yüzüne bakmaya cesaret edemedim ama dizine sarıldım. "Sadece çok sevdim. Silmek değildi niyetim sizi, yemin ederim. Siz ikna olmayacak gibiydiniz. Ben beklemek iste..."

Hızlı hızlı konuşma sebebim her şeyi dökmekti gider korkusuyla ama o beni susturdu.

“Kızım,” dedi yumuşacık bir sesle. Sonra kolumdan tutup beni yavaşça kaldırdı ve yanına oturttu. Ellerim babamın avcunun içindeyken ben sustum, o anlattı. “Sen çok inatçı bir çocuktun,” dedi gülümseyerek. O gülümsedi, ben gülümsedim. “Doğruymuş yanlışmış hiç bakmazdın. Bir şeye inat ettin mi yapardın. Bazen yanlış olduğunu bile bile, sırf inat ettiğin için bile yapardın ki hâlâ yapıyorsun babam,” dedi yumuşacık bir sesle elimi okşayarak. “Bir anda kızınca sanki dünyanın en kötü olayıymış gibi yaşarsın bunu, kestirip atarsın her şey bitmiş gibi ama senin öfken saman alevi gibi. Sonra da hemen unutursun, affedersin. Savaş konusunda verdiğin kararların da böyle olmasından korktum ben. Gülfem, evlilik böyle bir şey değil kızım. Ani kararlarla, inat uğruna yapılan şeylerle, bir anda kestirip atmalarla olmaz. Bir öyle bir böyle olmaz.” Bence bu son söyledikleri sadece bana yönelik değildi. Bana olan güvensizliğine, Savaş’a olan güvensizliği de eklenmişti. Çok da haksız değildi.

Onu dikkatle dinlerken mahcubiyetle gözlerimi kaçırmamla birlikte elini yüzüme attı ve parmaklarının yumuşak dokunuşlarını hissettim. “Ben sen olmayınca kendimi çok yalnız hissettim baba,” dedim gözyaşları onun parmaklarına karışırken. “İyi ki geldin. Yoksa ben bugün...”

“Bak, sana ne göstereceğim,” dedi elini yüzümden çekip cebine atarak. Cüzdanından çıkardığı fotoğrafı bana uzattı. Ben oldukça küçükken çekilmiş bir fotoğraf. Beyaz bir elbise varken üzerimde, babamın ayakkabılarının üstüne çıplak ayak bastığım ve onun küçük ellerimi tuttuğu bir fotoğraf. “Sen çok geç yürümüştün. O kadar öğretmeye çalıştı hep bir hevesle herkes ama sen hiç yerinden kıpırdamıyordun. Kaldırdıklarında hemen oturuyor, basmamak için inat ediyordun. Ayakkabı, çorap falan da tutmazdın hiç ayağında.” Bu huyum hâlâ bakıydı, Savaş da bundan oldukça pikâyetçiydi. Gülümse-dim. “Sonra bir gün mahalleden Seyfi amcanın düğününe gittiğimizde, orada sana akran çocukları görünce bir hevesle çırpınmıştın. O an seni yere koydum, tedirgin oldun sen,” dedi o anlara gidip gülümseyerek. “Sonra ayaklarını benim ayaklarıma üstüne koydun ve biz ilk adımlarını birlikte attık. Öyle sevinmiştin ki. O küçükük iki dişinle öyle güzel gülmüştün ki... Tüm gece seninle öyle dolaştık. Bunu da

düğün fotoğrafçısı çekmişti. Seyfi amcan vermişti. O gündür bugündür cüzdanımda.”

“Baba...” dedim tekrar boynumu yana yatırarak. Sulanan gözleriyle çenem titredi.

“Şimdi benim kızım yeni bir hayata adımını atarken, nasıl tek bırakırdım ki onu. Biz seninle her adımı beraber atmadık mı?” Titreyen elini avcuma alıp elini öptüm ve yanağımı eline yasladım. “Gülfem,” dedi daha ciddi bir tonda. “Bak kızım, madem sen evleniyorsun artık, sana bir iki baba nasihati vereyim. Eminim sen bunları kulak ardı etmezsin.” Hızla kafamı salladım. Hepsini dikkatle dinledim. “Savaş sert bir adam; işi gereği, yapısı gereği öyle, çok da incelikler bekleme sen ondan. Hep o beni mutlu etsin demek bencilliktir. Bir yuvada sese de söze de dikkat etmek gerekir,” dedi tane tane. “Birbirinizi sakinleştirmeyi bilin. Sevgiyle, saygıyla ilerleyin. Sen zaten Ali’yi de, Saliha’yı da seversin, sayarsın ama,” dedi üstüne basa basa. “Bundan sonra ben neysem Ali amcan o, annen neyse Saliha teyzen o olsun senin için.” Tek tek, nakış gibi işledi sözlerini içime. “Ben hep senin arkadayım, hep yanıdayım. Her kararında, ne olursa olsun benim kapımı çalmaktan hiç çekinme ama küçücük kırgınlıklarda, kırgınlıklarda da kocana sırtını dönme. Yuvan, evin, barkın, gönlün iki ci-handa da hep huzurla, mutlulukla dolsun.”

Sözlerini bitirmesiyle ellerimi boynuna dolayıp, “Baba,” diyerek sığındığım boynunu defalarca kez öptüm. Gözyaşlarım tenine kanışırken o da bana sarıldı sıkı sıkıya. Sonra bizi ayıran, kapının tıklanıp ardından hemen açılması oldu.

Kendimi bir miktar babamdan çektiğimde, abim kapı girişinde durarak ellerini iki yana açtı ve yalancı bir sitemle, “Aaa!” dedi bozulmuş gibi. “Bana sarılmak yok mu? Üvey evlat mıyım ben? Ben de evden gittim baba. Ben de evlendim, bana böyle yapmadın ama.”

Ben gözyaşları içinde gülerken, “Gel lan buraya, hergele,” dedi babam kafasıyla onu da çağırarak.

Üçümüz birbirimize kenetlenip sarıldığımızda, gözyaşlarımı hissededen abim, “Ağlama artık sen de,” dedi kaşlarını çatarak. “Hayır, bu herif kardeşimi üzüyor deyip vermeyeceğim ama o kadar da para aldım. Bir de ayıptır söylemesi, yedim.” Zaten kesilmeye duran yaşlarım anında yok olmuş, kaşlarımı çatarak geri çekmiştim kendimi.

"Ne parası?" diye sordum. "E seni bedavaya verecek değıldik ya. Bunun çeyiz çıkarması vardı, kapı parası vardı, yol bağı vardı, vardı da vardı. Bu ucuza getireceğim sandı ama yemezler, aldım vallahi ben."

"Püü!" diye tükürdüm suratına yalandan. "Resmen satmışsın beni."

"Âdet kızım bunlar, âdet," dedi abim ayaklanarak. "Hem sadece ben de değil, Tarık falan da aldı ki." Ay Tarık da mı! Hiç beklemezdim. "Valla Savaş'ı soyup soğana çevirdik. Cebindeki tüm dolarları aldık."

"Dolar mı?" dedim şaşkınlıkla. "Savaş dolar mı taşıyormuş üstünde?"

"Vallahi taşıyormuş," dedi imalı bir tavırla. "Ne yapıyorsa artık..." Dolarla ne yapacak Allah aşkına? Abim beni gaza getirip vazgeçirmeye çalışıyordu bence. İnat uğruna kızdırıp Savaş'ın üstüne salmak için. Yoksa elbette her türden para cebinde olabilirdi. Bunun Rus kadınlarla alakası yoktu. Rus kadın ne alakaydı şimdi?

Kafam iyice çorba olmuşken, "Yengeciğim," diyen Müge'nin sesini duydum ve kafamı kapıya çevirdim. Savaş hemen arkasında duruyorken çekinir gibi bir hâli vardı. Girsem mi girmesem mi, ne yapacağını bilmez hâliyle Müge'nin arkasına sığınmış, yine de oldukça dik ve kendinden emin gözüküyordu. Bir eli ceketini tutarken diğer eli cebindeydi ve gözleri sürekli olarak benim üstümdeydi. Hafif bir tebessümle teşekkür edercesine, dikkatlice yüzüne bakınca, dudak kıvrımları bir miktar yükselerek hafifçe başını eğdi. "Memur geldi," dedi Müge eliyle bahçeyi göstererek. "Sizi bekliyorlar." Oturduğumuz yerden önce ayaklanan babam oldu, ardından ben. Annem de içeri doğru bir iki adım attığında, ona kırgınlığının farkındaydı ve haklı olduğumdan sebep sanırım çekingen ama dolu dolu gözlerle bana bakıyordu.

Ben ona da kıyamazdım ki. Hızlı adımlarım annemi bulduğunda önce elini öptüm, sonra sıkı sıkıya sarıldım. Ağlamaları kulaklarıma dolarken babam çekti annemi benden, "Hadi hatun," dedi bizi birbirimizden ayırarak. "Memur gelmiş, beklemesin çocuklar. Ağlaşma sırası değil şimdi. Herkes zaten mahvoldu. Şimdi gülüp eğlenelim." Ellerini benden ayırması öyle zor geldi ki. Bana baka baka geri çıktılar. Babamın Savaş'ın yanından geçerken omzuna vurmasıyla, Savaş da hafifçe tebessüm edip dudaklarını birbirine bastırdı. Herkes bu-

radaydı, her şey olması gerektiği gibiydi. Savaş yine her şeyi yoluna sokmuştu.

Oda boşalıp Savaş içeri adımladığında, "Güzelim," dedi yüzümü ellerinin arasına alarak. "Oldu mu artık? Mutlu musun?"

"Çok," dedim mest olmuş gibi. Beline sardım kollarımı, göğsüne başımı yasladım. "Çok teşekkür ederim sevgilim, çok teşekkür ederim." Ne kadar şanslıydım. Savaş bunu bana ne kadar çok hissettiriyordu. Minnet duydum.

Sesim yine titremeye başladığı için, "Bu kadar ama," diyerek kaşlarını çatı ve o sert mizacıyla bana baktı. "Daha fazla ağlamana müsaade etmiyorum ve gerçekten kızarım Gülfem. Yeteri kadar ağladın." Kendimi toparladım. Yutkundum ve boğazımdaki o yumrunun yok olduğunu hissettim. Gitmişti...

Kafamı sallarken elim eline kenetlendi ve "Gidelim artık," dedim gülümseyip emin adımlarla onunla birlikte yürümeye başlayarak. "Ben artık seni nikâhuma almak istiyorum."

Küçük bir kahkaha atarken, "Beni nikâhına mı alacaksın?" diye sordu.

Omuz silkip nazlı bir tavırla, "Evet," dedim ince bir tavırla. Ona doğru uzattığım başımı iki yana salladım. "Alacağım seni nikâhuma. Evimin erkeği, çocuklarımin babası yapacağım." Biz kahkahalar eşliğinde bahçeye doğru yürüyorduk, herkes bize bakıp alkışlıyordu ama biz birbirimizle ilgileniyorduk.

"Çocuklarının babası," dedi kaşları keyifle yukarı doğru kalkarken. İşine gelen kısmı seçmişti elbette kendine. "Bunu hatırlatırım bak."

"Hatırlatınız komutanım," diyerek ona doğru biraz daha sokuldum ve başımı koluna yaslayarak önüme döndüm. O kırmızı halının üzerinde sevdiklerimiz bizi alkış yağmuruna tutarken, nikâh masasına doğru ilerledik. Masaya yaklaştığımızda herkese keyifle gülümsüyordum. Hepsine sarılmak istiyordum, herkese. Büyük ama bu masalar dediğim masaların hepsi dolmuştu. Savaş sandalyemi çekti ve ben oturduktan sonra kendisi de hemen yanıma geçti. Benim şahidim Efsun olurken Savaş'ın beklediğim bir şekilde Tarık olmuştu. Herkes ona sırt çevirirken, hiçbir şey bilmemesine rağmen bir tek Tarık onun yanında olmuştu ve sanırım Savaş bunu hiç unutmuyacaktı.

Masanın üzerindeki elime elini yanaştırdı ve parmaklarımızı birbirine geçirdikten sonra sessizlik oluştu. Heyecandan kalbim dura-

cakmış gibi atarken sürekli olarak gözlerim babam, annem, Saliha teyzelerde geziyor, Recep tam karşımızda ellerini birbirine kenetlemiş heyecanla bizi izliyordu. Kime bakacağımı şaşırdım. “Siz Gülfem Çetin,” dediğinde nikâh memuru, heyecandan “He?” diye bir tepki verdim. Sonra yaptığımın saçmalık olduğunu fark ederek, “Ay yani şey, efendim.” Utançtan kıpkırmızıyım. Savaş’a baktığımda, karşıya doğru bakıp benimle göz teması kurmadan gülmek için dişlerini dudaklarına geçirdiğini gördüm. Sinirden burnumdan solurken bacağımla bacağına vurdum. Zaten utanıyordum. Of, hep heyecandandı bunlar. “E- evet,” dedim kısa bir öksürükle boğazımı temizleyerek. “Devam edin siz lütfen.” Memura doğru konuştuğumda elimi Savaş’ın avcundan çekecektim ama bırakmadı. İnsan müstakbel karnısıyla dalga geçer gibi güler miydi?

“İyi günde, kötü günde, hiç kimsenin baskısı altında kalmadan, Savaş Cebeci ile evlenmeyi kabul ediyor musunuz?”

Derin bir nefes aldım önce. *Haykıрма Gülfem. Sakin ol. Gayet gelişigüzel bir şekilde evet de. Bak Savaş ne kadar rahat. Sakin...* Birkaç saniye bekledim. Hep öyle yaparlardı ya. Ben de yapmak istedim ama sanırım biraz fazla beklemişim ki, “Gülfem Hanım?” dedi nikâh memuru.

Savaş’a doğru baktım. “O kadar hazırlandık şimdi. Gelinlikti, davetlilerdi falan...” dedim kısık sesle. “Seviyoruz da malum...” Savaş ne diyor bu dercesine bakıyordu ama gülüyordu. Sanırım ben heyecanlanınca gerçekten saçmalıyordum ve o bunun farkındaydı. Ellerim de terlemişti zaten. Parmaklarım avcunun içinde yandı kavruldu, nasıl terlemesindi? Daha fazla bekletirsem memur kalkıp gidecekti sanırım. Daha fazla saçmalamamak adına derin bir nefes aldım. Mikrofona doğru yanaşarak normal bir tonda, “Evet,” dedim gülerek. Alışlar koptu. Oh! Sıra benden geçmişti kazasız belasız.

“Siz Savaş Cebeci,” deyip Savaş’a döndüğünde memur, Savaş iyice dikleştirdi kendini. “İyi günde, kötü günde, hiç kimsenin baskısı altında kalmadan, Gülfem Çetin ile evlenmeyi kabul ediyor musunuz?” Sıkıyorsa etmesin gibi bir bakış vardı yüzümde. Kısık ve seni gebertirim bakışlarım Savaş’a mesaj verir gibi dururken, Emre öteden bağırdı:

“Komutanım, yapma, etme. Gel gidelim,” dedi koca bir sırtımayla. Bence komik değildi. Yanındakiler onun omzuna vurup susturmaya çalışırken, “Ne dedim ben abi?” dedi ciddi ciddi. Ne mi dedin Emre?

Ayıp yani. Bunu da sormazsın. "Biriyle evlenip balayına gideceğime, bekâr kalıp alayına giderim," dedi bir de yüksekten konuşarak. Seni Allah kahretmesin! Rezil... Tabii sen birden fazlasıyla ilgilendiğin için tek evet yeterli gelmez sana. Savaş dik bakışlarını Emre'ye yönelttiğinde, Emre yavaşça yerinden aşağıya kaydı. Oh olsun. Ama bu kadarla kalmayacaktı. Kaldırmayacaktım.

Savaş ona uzatılan mikrofona doğru yaklaştı ve çok yüksek bir sesle, "Evet!" diye haykırdı bana bakarak. "Sonsuza kadar..."

Kalbime huzur veren bir cümle, bir kelime... Biz birbirimize şükreder gibi bakarken nikâh şahitleri de evet dedi ve biz imzaları attık. 13 Kasım 2020. Bugün bizim miladımız.

Hep beraber ayağa kalktığımızda, nikâh memuru bizi karı koca ilan etti ve cüzdanı bana uzattı. Ben artık onun karısıydım, o artık benim kocamdı. Biz evlenmiştik. Dudakları alnımla buluştuğunda tebessüm ederek gözlerimi kapadım. Olmuştu işte, bitmişti artık, evlenmiştik. Yaşadıklarımız bir bir gözlerimin önünden geçerken biz el ele bahçenin ortasına geçtik. Işıklar kısıldı, dans müziği çalmaya başladı. Gelinliğin uzun etek ucu çimenlerde yerini bulmuşken, hafifçe kafamı Savaş'a çevirerek kaşlarımı çattım. "O Emre'ye ceza vereceksin Savaş," dedim dik bir tonla. "Ne demek alayına gitmek, vazgeç falan. Vallahi elini bile süremezsın bana söyleyeyim."

Savaş duraksadı, onu tutan elimle beni kendine çevirdi. Eli belime gidip kendine doğru sert bir hamleyle çektikten sonra, "Birincisi," dedi tek kaşını kaldırıp ciddi bir ifadeyle, "beni kendinle tehdit edemezsin." Belimdeki elinin biri elimi kavrayıp omuzlarına bırakırken, "İkincisi karıcığım," dediğinde vücudumda bir karıncalanma hissettim. Ben onun karısıydım artık. Bunu ondan ilk kez duymak oldukça garip hissettirdi. "Büyük bir zevkle," diye tamamladı cümlesini. Keyifle gülümsedim ve dans etmeye başladık. Eli bel oyuntumu okşarken, "Çok güzelsin," dedi dolu dolu bir sesle kalan şeyleri bırakıp. Sadece bana odaklandı ve gözleri gelinliğin üzerinde dolanırken, "Çok, çok güzelsin yavrum..." diye tekrarladı. "Aklımı kaybedecek gibiyim." Hayran hayran bakışları üzerimdeyken, omzundaki elim kravatına inip onu tuttu, tebessüm edip bana bakışlarını izledim. Belimdeki elinin biri yüzüme doğru çıktı ve kâküllerime dokundu. "Artık karımsın. Bunun gerçeğe dönüştüğüne hâlâ inanamıyorum." Yaşanan onca şeyden sonra ben de idrak etmekte zorlanıyordum

ama evet, az önce, yaklaşık beş dakika önce resmi olarak evlenmiştik. Sıcacık dudakları tekrar alnıma dokunduğunda kendimi ona yanaştırdım. Söyleyecek bir şeyim yoktu ki. Şu an içinde bulunduğumuz durum gerçektir ve ben sadece bunu hissetmek istiyordum. Ellerimi boynunun arkasında birleştirip bedenimi ona yasladım. Sardı sarmaladı beni. Herkesin bize bakıyor oluşuyla garip bir utanç hissetsem de, gözlerimi kapatıp kendimi Savaş'a bıraktım.

Birkaç dakika sonra çiftetelliye döndü müzik ve biz birbirimizden ayrılmak zorunda kaldık. Ben aslında gidip oturacaktım ama ne kızlar ne de abimler buna izin verdi. Herkes etrafımızı sarmış bizimle oynamak için can atarken, kaçamayacağımı anlayarak ben de kendimi kaptırdım. Hatta o kadar kaptırdım ki gerdan kırıp Savaş'a yaklaştım. Önce cebinden çıkardığı parayı alnıma koydu, ardından belimden kavrayıp saçlarımin üstüne bir öpücük bıraktı. Kahkaha atıp kolları arasında sahnürken hemen karşımda olan abime doğru ilerledim ve bunu abime de tekrarladım. Hatta o kadarla kalmayıp Savaş'ın babasına ve kendi babama da yaptım. Bu oynama işi böyle para toplayınca oldukça keyifli geldi bana. Hepsi de yüksek miktarlar bırakıyordu alnıma. Sanırım bir maaşımdan fazlasını çıkarmıştım. Masalara dağıtılan yemekler ve içkiler bizim masalara da bırakılmıştı. Herkes hâlimden oldukça memnun gibiydi. Ellerim havada, olduğum yerde hızlı hızlı dönerken kahkahalar atıyordum ve Savaş ile göz göze geldiğimiz kısa sürelerde bu gülümseyen hâllerimden kendisi de keyif alır gibi gülümsüyordu. Gözleri ise sürekli olarak gelinliğimin arka kısmına takılıyordu, fark ediyordum fakat etmiyormuş gibi davranıyordum. Gelinliğin vücudumu tamamen sarması, Savaş açısından pek de kabul edilebilir bir şey değildi ama yine de sırf bu geceyi bozmamak adına sessiz kaldı kendini fazlasıyla zorlayarak. Bir an yine ışıklar bir miktar kısıldı gibi hissettim ki Müge'nin ışıklandırmanın yanında olması da bunun doğruluğunu gösteriyordu. Ben oynamaya devam ederken elimdeki para demetini Savaş'a gösterecek çeneme sürdüm. Ardından göğsüme doğru inen elimle Savaş'ın bana yanaşması bir oldu.

Belimi sardı, beni ters çevirdi. Sırtımı kendi gövdesine yasladı. Kolları arasında yerimi alırken göğsüme giden elimi yavaşça yere indirdi ve "O kadar da değil yavrum," dedi kulağıma doğru mırıldanarak. "Onları oraya koymana izin vermem."

"Neden?" diye sordum düz bir sesle. Burnundan çıkan sıcacık gülümseme boynuma doldu.

"Ben bir elimle seni sarıp sarmalıyorken diğer elimin kıskançlığıyla boğuşan manyağın tekiyim. Bana özel bir yere, üstelik bunca insan içinde dokunmana izin vermem." Kulağımdan boynuma doğru inip boynuma ufak bir öpücük bıraktığında, başını başımla omzumda sıkıştırdım. Hafif esen rüzgârda sıcacık nefesi ne iyi gelmişti tenime. Abimlerin saçma sapan naralarıyla ikimiz de onlara doğru döndüğümüzde, elimdeki paraları dibimizdeki masanın üzerine bıraktım. Sonra Savaş'ın kolları arasında hareketsiz bir şekilde ama kocaman bir gülümsemeyle onları izlemeye başladım. Kaan ile o kadar komik oynuyorlardı ki. Savaş ceketini çıkarıp sandalyenin üzerine attı. Yelek ve beyaz gömleğiyle kalmıştı sadece. Esiyordu aslında, sıcak değildi. Tekrar beni kolları arasına hapsettiğinde, masadaki rak kadehini de eline aldı. Parmaklarının ucunda masanın üstünde duran kadehle abimleri izliyorduk.

Alkışlayarak onlara eşlik ederken abim de bize doğru bakıp gelin işareti yaptığında, Savaş gitmeme izin vermeden iyice sardı beni ve "Gitme," diye mırıldandı kulağıma doğru. "Kal böyle." Kadehini abime doğru uzattığında beni bırakmamakta kararlıydı. Ben de gitmeyi düşünmüyordum zaten. Birkaç yudum içtikten sonra tekrar kadehi masaya bıraktı.

"Demek abime kaslarını gösterecektin, öyle mi?" dedim omzumun üstünden yüzüne doğru bakarak.

"Öyle," deyip sırttı ve rakısından birkaç yudum aldı.

"Kıskandım," dedim yalancı bir sitemle omuz silkip. "Bana hiç böyle tekliflerde bulunmuyorsun."

"Arka odaya geçelim," dedi gülüp içerisini göstererek. "Evlendik de zaten artık."

İmalı tavrıyla, "Ne kadar ayıp," dedim cık cıklayarak. "Ben onu mu demek istedim?" Onu demek istedin tabii ki.

"Ne olacak yavrum," deyip sırttı. "Alışkın zaten o oda bize." Ah, evet o günü hatırladım. Resmen bulunduğumuz her yere bizden izler bırakıyorduk. "Hadi," dedi benimle bir iki adım geri atarak. Ciddiydi, gerçekten götürüyordu.

Fakat bize doğru yaklaşan Müge, çocuksu bir tavra bürünerek, "Yengeciğim müsaadenle," deyip Savaş'ın koluna girdi ve çekti.

“Abimle horon tepmeyeceksem ben bu düğüne düğün demem.” Tam zamanında Müge. Tam zamanında!

“Al al,” deyip itekledim.

Savaş kahkaha atarken Müge'nin çekiştirmelerine karşılık vererek adımladı. “Sen otur bekle beni,” dedi göz kırparak. Ne güzel gülüyordu şerefsiz! Onlar bahçenin ortasına doğru ilerlerken ben yerime oturdum. Recep, Savaş'ın yanından ayrılmıyor, Savaş da onu yalnız bırakmıyor, oyuna dâhil ediyordu. Şu kısacık sürede bile tabanlarımın sızısını hissedebiliyordum. Ayaklarımı bir miktar ayakkabıdan çıkarttığımda nefes aldığımı hissettim. Özgür kalan ayaklarım, bedenime ne iyi gelmişti.

Gözlerimi kapatıp kafamı geri doğru yasladığımda, “Kızım,” diye yanıma gelen Saliha teyze ile toparlanmak durumunda kaldım.

“Buyur Saliha te...” Aniden duraksadım ve çok zor bir şekilde, “Anne,” dedim. Gülümsemeye çalışırken Saliha teyze hemen yanına oturdu ve elindeki karton çantadaki bilezikleri tek tek çıkarmaya başladı. Oldukça kalın duran bilezikleri tek tek koluma geçirirken şaşkınlıktan gözlerim kocaman açıldı. Dört bir tarafına takılan bileziklerle, “Ama bunlar çok değil mi?” diye sordum kollarıma bakarak. Hele böyle bir zamanda, altın bu kadar pahalıyken. Resmen kuyumcu dükkânı gibi parlıyordum. O yetmemiş gibi bir tane hasır taktiğini de boynuma taktı.

“Biz hazırlığımızı çok çok önceden yapmıştık zaten kızım,” deyip sırtımı sıvazladı. “Hepsi senin. Şimdi gençler pek takmaktan hoşlanmıyor ama yatırım olur size. Sen ne istersen, ne dilersen onu yap kızım.”

“Teşekkür ederim,” deyip gülümseyerek elini öptüğümde, Efsun ve Tuğba karşıdan bana bakıyor, kollarını süzüp dudaklarını dişliyor ve “ooo” dercesine kafalarını iki yana sallıyorlardı. Ben de ne yalan söyleyeyim, gözümü ıslıl ıslıl parlayan altınlardan alamadım.

“Ben misafirlerle ilgileneyim, bu kutular sende dursun,” diyerek ayaklandı Saliha teyze ve boş bilezik kutularını bana bıraktı. Kendimi artık tamamen yeni gelin gibi hissediyordum. Yakında kayınvalideciğimle günlere katılıp bileziklerimi sallayarak kısır yerdim muhtemelen. Saliha teyzenin yanımdan gitmesiyle bizim kızların gelmesi bir oldu.

“Gülfem, el üstünde tutuyorlar seni, el üstünde,” dedi Tuğba bileziklerine tutup bakarak. “Ay bana da böyle sıra sıra iki koluma da dizmezlerse evlenmem valla.”

“Sen önce koca bul da,” dedi Efsun gülerek. “Biz dizeriz sana.”

Tuğba dirseğini masaya koydu, avcunu çenesine yerleştirdi ve bize doğru bakarak saçlarınıla oynamaya başladı. “Ne tuhaf,” dedi kısık bir sesle dudak bükerek. “Seneler önce kimlerle birlikteydiniz, kimlerle evlisiniz şimdi.” Evet, öyleydi.

“Nasip böyleymiş,” dedi Efsun sıkıntılı bir şekilde iç çekerek. Bakışlarını ona doğru çevrildi sorgular gibi ama dillendirmedi. Hâlâ mı problemleri devam ediyordu? Aslında iyi gibilerdi.

“Tuhaf olan bir diğer şey de Onur'un boşanırken Gülfem'in evlenmiş olması.” Onur boşanmış mıydı? Birkaç saniye şaşırırsam da cevap vermedim. Beni ilgilendirmiyordu ama içimdeki merak duygusuna da engel olamıyordum. Aldatırken mi yakalanmıştı acaba? Çünkü Savaş aldatığından bahsetmişti.

“Niye boşanmış?” diye sordu Efsun ve ben de bir anda gözlerimi Tuğba'ya çevirdim.

“Aldatıyormuş, yakalanmış,” dedi Tuğba normal bir şey gibi. Normaldi aslında Onur için bu durum. “Kadın da buna basmış tekme. Her şeyini de almış vallahi. Üzüldüm. Onur özünde iyi çocuktu.” Gülmüsedim. Yıllar sonra da olsa adalet yerini buluyordu.

“Hak ettiğini yaşamış. Üzülecek bir şey yok. Hem sen,” deyip Tuğba'ya döndüm ve sorgular gibi kaşlarını çatıttım. “Onur ile görüşüyor musun?”

“Yok,” dedi kafasını iki yana sallayarak. “Görüşmüyoruz ama takip ediyoruz. Ahu ve Oya falan görüşüyor ama. Hatta her ay toplanıyorlarmış falan, eski arkadaşlar.” Bundan haberim yoktu. Bizi kimse çağırılmıyordu. Çok da sorun değildi ama neden eski arkadaşlar toplanırken bizim çağırılmadığımızı merak etmedim değil.

Anladım, dercesine uzatmadan kafa sallayıp önüme döndüm ve Savaş'ı izlemeye başladım. Güya bir oyun oynayıp gelecekti ama resmen kendini kaybetmiş gibiydi. Üstelik yol yorgunuydu, sabahtan beri de hiç ama hiç oturmamıştı. Ona rağmen oldukça dinç duruyordu. Esen rüzgâr ürpermeme sebep olunca Savaş'ın ceketini omuzlarıma attım ve arkama yaslandım. Savaş'ın vücudu oldukça dik, ayakları yere güçlü bir şekilde basarken iki ayağı birbiriyle aynı hizadaydı.

Ayaklarının arasında dört beş parmak kadar olan boşluk, bacak hareketlerini daha kolay yapmasını sağlıyordu. Kollarını birbirine dolayıp onu izlemeye devam ettim. Savaş'ı en son ne zaman oynarken gördüğümü hatırlamıyordum ama çok güzeldi. Bir tarafında abim varken diğer tarafı boştu. Abimin eliyle iç içe geçmiş eli, onunla oldukça uyumlu şekilde hareket ediyordu. Kollarını yere doğru oldukça sık ve sert hareketlerle birkaç kez vurduktan sonra çok kısa sürede yukarı kaldırıyordu. Bileklerinden yere doğru sarkan ellerini hafif hafif titretirken kolundaki metal saat de titriyordu. Terden sınıslıklam olmuş gömleği vücuduna yapışmıştı. Her eğilip kalkmasında gerilen bedeni karşısında iç çekmemek imkânsızdı. Beyaz gömleği pantolonundan dışarı çıkmış, üst iki düğmesini açmış, kollarını birkaç kez katlamışken kendini oldukça kaptırılmış gibi oynamaya devam etti. İleri geri giderken sağ ayağını oldukça sert bir şekilde yere vuruyor, omuzlarını titretiyordu. Abimle göz göze geldiklerinde birbirlerine gülümsüyorlar, ben de onlarla birlikte gülümsüyordum. Eskisi gibiydiler. Yine yan yana, omuz omuza. Savaş'ın keyifli hâli oldukça dikkatimi çekerken, yaşadıklarımız gözlerimin önünden geçti. Bir biçiş değildi bu bizim için. Yeni bir başlangıçtı.

Birkaç dakika sonra bana baktığında gülümseyerek omuzlarındaki ceketini düşürdüm ve daha fazla dayanamayarak masadan aldığım peçeteyle yerimden kalkıp ona doğru yürüdüm. Abimin elini bırakıp oyundan çıkarken etrafa baktıktan sonra tekrar bana bakarak yürümeye başladı ve tam ortada buluştuk. Elini belime atıp, "Yavrum," dedi soluk soluğa. Bedenlerimizin arasında hiç boşluk kalmazken bir elimi göğsüne koydum ve diğer elimdeki peçeteyi aheste aheste alınanda dolandırmaya başladım. Soluk alışları, yürek atışları, hafif esen o rüzgârda saçlarının dalgalanışları... Ben onu dikkatle izlerken herkesin bize baktığına o kadar emindim ki.

"Hiç oturmadin," dedim gülümseyerek. "Yorulmadın mı?"

Olumsuz anlamda kafasını iki yana salladı ve derin bir nefes aldı. "Sence?" dedi gülümseyip eliyle saçlarını geri doğru atarak. "Böyle bir günde yorulur muyum ben?" Ne kadar uzun süre beklediğini düşünürsek, bu hâlleri oldukça normaldi ve kabul etmeliyim ki izlemesi de bir o kadar keyifliydi. "Ama tabii," dedi belimden tutup iyice kendine çekerek. Dudağının sağ kısmı hafifçe yukarı doğru kıvrılırken, o büyümlü kelimenin geçtiği cümleyi kurdu. "Karı otur diyorsa,"

dedi tok bir ses ve çapkın bir gülümsemeyle hafifçe boynunu eğerek. "Otururuz."

"Nasıl istiyorsan kocacığım," dedim aynı incelikle karşılık vererek. "Ne yapmak istiyorsan öyle yap." Kocacığım dememi beklemiyor olsa gerek, suratında şapşal bir gülümseme belirdi. Yakınlaşıp öptüm. Elim yüzünü kavradığında, hafif kirli sakallarını okşadım. Ses çıkaran bileziklerimi tekrar bilerek sallarken, "Savaş, baksana," dedim çocuksu bir sevinçle. "Annenler ne çok şey taktı. Gelin gibi hissediyorum kendimi."

"Gelinsin sen zaten," dedi gülüp gayet ciddi bir şekilde. Evet, öyleydim de öyle demek istememiştim ben ama.

"Ya Savaş," diyerek koca bir sırtımayla elimi tenini sıkı sıkıya saran gömleğinin üstüne koydum. "Ben eve gidince veririm bunları sana."

Elini saçlarıma atıp dudaklarını alnıma yasladı ve "Senin onlar yavrum, bana niye vereceksin?" deyip kısa bir öpücükle çekti kendini. "Ne yapmak istiyorsan yap."

"Gerçekten mi?" dedim şaşırılmış gibi. "İstediğimi mi yapayım?"

Kafa sallarken omuzlanımı tuttu ve altınları bir kenara bırakıp, "Üşüdün mü sen?" diye sordu tenimin ısını kontrol ederek. "Ceketi niye çıkardın?"

İçim alev alevdi. Hele o dokundukça. Ama ne yalan söyleyeyim, üşümüştüm. "Biraz," diye mırıldanınca, "Bitireyim mi geceyi?" diye sordu kararsızlıkla.

Sıcacık avuç içlerimi, omuzlarımla sıvazlıyor, onun dokunduğu yerler ateş alıp tüm vücuduma dağılıyordu. Daha saat o kadar geç değildi. Buna gerek yoktu. Herkes zaten yeni yeni eğlenmeye başlamıştı. Kafamı olumsuz anlamda sallarken arkadan gelen seslerle ikimiz de kafamızı çevirmiştik. Emre abi, Volkan abi ve Savaş'ın askeriyeden birkaç arkadaşı, adamın biriyle konuşuyordu. Hatta bu konuşmadan biraz daha öteye gitmiş gibi duruyordu ki sesler ara ara artıp duruyordu. Savaş durur mu? "Sen bekle beni. Geliyorum ben hemen," dedi kaşlarını çatıp. Bunu söylerken yüzüme bile bakmamıştı; olayı kavramaya çalışıyor gibiydi. Bana cevap hakkı bile tanımadan oraya doğru ilerlerken ben durur muydum? O gitti, ben peşine takıldım ama üzerimdeki gelinlikle onun büyük adımlarına yetişmek pek mümkün değildi. Kollarını iki yana açmış, neredey-

se attığı her adımın titremesini arkasında kalan ben hissediyorken omuzlarını dikleştirdi. Birkaç adım kala, "Hayırdır?" diye sordu göz kırpıp kafasını sallayarak. "Ne oluyor burada?" Sesi o kadar sertti ki bana bu tonda sorsa ben ne cevap vereceğimi bilemezdim herhâlde. İnsan ne olduğunu da unuturdu.

"Komutanım, bir şey yok," dedi Emre abi elinin altındaki adama bakarak. "Volkan arabayı ters bir yere park etmiş de, beyefendi," dedi efendi kelimesini dişleri arasında baskılayıp karşısındaki adama bakarak. "Geçememiş, onun tatavasını yapıyordu. Biraz da sarhoş, anlamakta zorluk çekiyor."

"Ooo, büyük komutan da gelmiş," dedi adam laubali bir tavır ve gülümsemeyle. "Rütben ne paşam senin?" Adamın baygın gözlelerinden belliydi zaten sarhoşluğu. Ayakta bile zor duruyordu. Savaş sessiz ama çatık kaşlarla Emre'yi dinledikten sonra konuşan adama çevirdi bakışlarını. "Dikkat edeceksin," dedi adam, ağzını yamulta yamulta. İşaret parmağını da tehdit eder gibi Vedat'a doğrulttu ama gözleri kayıyordu. "Yol orası. Bak ben gideceğim yere geç kaldım senin yüzünden. Ne bu, askersiniz diye bir havalar bir cıvalar?" Bir de hafif sesli bir kahkaha attığında, Savaş önce geri doğru bakıp düğün yerini kontrol etti; sorun çıksın istemiyordu. Biri görsün, gece mahvolsun istemiyordu.

Emre'nin elinin altında olan adamı yakasından tutup yan tarafa çekerken, "Gülfem!" diye kükredi. "Git. Geliyorum ben." Ya, oldu. Sen böyleyken ben de hemen giderdim zaten. Binanın arka tarafına geçerken onlar, ben de birkaç adım geriden ama telaşla peşinden gittim.

"Savaş tamam, boş ver," diyerek kolundan tuttum ve bana bakmasını sağladım. Elinin biri adamın yakasına yapışmış bir şekilde dururken, adamın sarhoşluktan gözleri kaymıştı bile. Neredeyse sızıp kalacaktı şimdi. "Sarhoş zaten," dedim geri çekmeye çalışarak. "Bırak tamam, arabayı çekmişler zaten." Savaş elinin altındaki acınası adama baktıktan sonra güçlü soluklarını yüzüne bırakırken tereddütte kaldı. Bedeninin her an vurmak için hazırda beklediği, sınırdan belirginleşen yüzündeki damarlardan belliydi. Kolunu tekrar çekme girişimimde başarılı oldum ve adamı bıraktı.

"Gönderin şunu şuradan," dedi Emre abilere, başıyla adamı işaret ederek. Bana döndü, elimi tuttu ve arkasına bile bakmadan benimle birlikte birkaç adım atmıştı ama adamın susmak gibi bir niyeti yoktu.

“Seni şikâyet edeceğim,” dedi laubali bir tavırla Vedat abiye. Hafifçe kafamı geri çevirdiğimde, o kadarla kalmayıp azarlar gibi gülerrek elini yavaşça Vedat abinin yanağına vurdu birkaç kez. “Sen benim kim olduğumu bilmiyorsun. Sürdüreceğim seni buradan. O yola park etmeyecektin aslan parçası.” Dalga geçer gibi gülmesi, Vedat abinin kendini sıkması... Sırf gece bozulmasın diye sessiz kalması ama ağrına gittiğinin ispatı olan o sıkı yumrukları... Ona kalmadan Savaş duyduğu son cümleyle zaten anında elimi bıraktı ve dört beş adımda geldiğimiz o arayı iki adımla kapattı ve o sert yumruğunu adamın yüzüne geçirdi.

“Savaş!” diye öne atıldım ama çok geçti. Muhtemelen beni duymuyordu bile. Adamın zaten zor duran bedeni yere yığıldı.

“Seni çift şeritli yol yapar, gidişini, gelişini sikerim! Senin var ya...” dedi dolu dolu bir sesle elinin altındaki adamı yakasından kaldırıp o irileşmiş gözlerini üzerinde tutarak. Alnında seğiren o damarla, sıkı sıkıya tutuyordu adamı. Karşısındaki adam o kadar sarhoştur ki gülüyordu hâlâ. Savaş ise sinirini atamamış ama adamın ne denli sarhoş olduğunu anlamış gibi vurmuyor fakat bakışlarını da ondan çekemiyordu. Vursa boşa gidecekti, hissetmiyordu adam ama vurmadıkça da sinir katsayısı artıyor gibiydi. Korkudan kalbim deli gibi çarparken alışık olmadığım bu durumla ikinci kez karşı karşıya kalmıştım ve ne yapacağımı bilmiyordum.

“Komutanım, tamam,” dedi Emre kolundan tutup kaldırarak. “Sarhoş zaten. Hallederiz biz. Gidin siz.” Vedat da diğer taraftan tutunca, Savaş ikisini de kolundan silkeleyerek elindeki adamı bir anda bıraktı ve ayaklandı. Arkasını döndüğünde göz göze geldik. Gelinliği mi tutup öylece panik bir hâlde kalmışken ben, o eline bulaşmış birkaç damla kanla bana bakıyordu. Derin derin soluklanıyordu ve sessizdi.

“Ne zaman bitecek bu öfken?” diye sordum nefes nefese. “Her şeye parlamak zorunda mısın böyle? Düğünümüzde sakın kalsaydın hiç değilse.” İyice terleyen bedenini esen rüzgâr kurutuyordu ve kesinlikle hasta olacaktı. Evet, tam olarak bunu düşündüm o an ama dillendirdiğim kısım bu olmadı. “Kimse benim düğünümü mahvedemez,” dedim, ona doğru bir iki adım atıp kafamı ona doğrultarak. “Sen bile...” diyerek kafa salladım. “Benim istemediğim tavırları sergileyemezsin bizim gecemizde.”

Ellerini ensesine atıp saçlarını karıştırdıktan sonra, "Gelmeseydin o zaman!" dedi nefes nefese. "Git dedim sana. Bakmasaydın görmezdin. Git dediğimde gitseydin, görmezdin istemediğin şeyleri." Sınırını atamadığı hâlâ o kadar belirgindi ki. Arkasında bize bakmayan ama her şeyi dinleyen arkadaşlarını görünce daha fazla devam etmeyerek arkamı döndüm ve hızlı adımlarla yürümeye devam ettim. Düşünümüzde bile kavga ediyorduk. Onun kadar ben de sinirle dolup taşarak yürüdüm her adımunda. Zaten büyük atamadığım adımlarıma yetişmesi çok da zor olmadı ve kolumu kavrayarak yüzüme baktı. Ben de baktım. İkimizin öfkesi de birbiriyle yanışırken, "Özür dilerim," diyerek ilk adımı atan o oldu. "Kendime engel olamadım ama sana da git dedim Gülfem," dedi daha yumuşak bir ton seçerek. "Git deyince git. Ben de senin yanında delirmek zorunda kalmayayım."

"Benim yanımda olup olmaman değil problem. Her şeye öfkelenen bu hâlin korkutuyor beni. Ben sürekli aklım sende gezmek istemiyorum." Bahçeye doğru ilerlerken Savaş arkasına doğru bakıp duraksadı, ben de onunla beraber duraksadım ve baktığı yere baktım. Adını bilmediğim biri birkaç adım arkamdan geliyordu.

"Turan, bana hatırlat," dedi Savaş ciddi bir tavırla. "Hafta içi Burçin ile görüşeceğim."

"Burçin?" dedim kaşlarımı çatarak.

"Psikolog, yenge," dedi adının Turan olduğunu öğrendiğim adam gülümseyerek. Savaş öfkesi için görüşmeye karar vermişti demek. "Komutanım hatırlatayım da," diyerek konuşmaya devam etti. "Burçin hanımcığım psikolojiyi düzeltmekten ziyade bozuyor."

"O ne demek lan?" dedi Savaş elini beline koyarak.

"Komutanım, vallahi ben her hafta düzenli ziyaret ederim kendisini, psikolojim bozuldu. O kadar güzel ki kendisi, yengeden güzel olmasın," deyip bana baktı. "Böyle görüyorsunuz ama dokunamıyorsunuz, çok değişik bir his komutanım. Böyle dokunsanız," deyip elini uzattı karşısında hayal eder gibi. "Tutacaksınız ama..." deyip geri indirdi. "Tutamıyorsunuz işte. Belki siz tutarsınız ama," demesiyle kan beynime sıçradı ve daha yeni geçmeye başlayan sınırim tekrar alev aldığı anda hızlı hızlı yürümeye başladım.

"Sizin ben çenenizin bağını sikeyim!" dedi Savaş arkamdan homurdanarak. Ardından bana doğru büyük büyük adımlar atarak kolumdan kavradı. "Gülfem," dedi önüme geçerek. "Onların laflarıyla

bana tavır yapmayacaksın, değil mi yavrum? Kendileri tam bir angut çünkü! Hem merak etme, ben ilk iş gününde hepsini ebelerine ters-ten baktıracağım.”

“Ruslardan sonra bir de Burçin mi çıktı Savaş?” diye sordum siri-ri. O konuyla bu bir değildi ama olsun, onu da araya sokuşturu-verdim. “Baktır,” dedim hiç içim bile sızlamadan. Gülüşüm keyiften değildi, aksine öfke barındırıyordu çokça. “Lütfen baktır.”

“Ne Rus’u?” diye sordu yüzünü buruşturarak.

Saçlarımı elimle kenara atarak, “Vallahi ben bilmem,” dedim omuz kırarak. “Eve gidince özellikle açacağım ben o Rus mevzusunu sana, merak etme.”

“Gülfem gerçekten anlamıyorum,” dedi kafasını iki yana sallaya-arak. “İyi misin yavrum sen?” Elbette iyiydim. Evde görüşecektik bu konuyu sadece.

Tekrar yürümeye başladığımda yine Müge kesti önümüzü, “Ne-redesiniz siz?” dedi hafif bir sitemle. “Kına yakılacak, seni anyoruz iki saattir.”

“Ne kınası?” diye sordum anlamayarak.

“Evlendik biz Müge,” dedi Savaş da benimle birlikte. “Düğünden önce olur kına. Ne kınası?”

“Aaa, vallahi ben bilmem,” deyip elindeki çerezleri yiyen Müge dudak büktü. “Zülü ve annem kınasız olmaz dedi, Levent abim git-ti mahalleden kaftan falan buldu aldı. Kına da hazır içeride, seni ç-karıp kına yakacakmışız.” Çok da itiraz etme hakkı bırakmamışlardı ki bana. Saliha teyze de annem de tam karşımda, kedi yavrusu gibi heyecanla bakıyorlardı. Her ne kadar istemesem de onların bu he-yecanlı, istekli hâllerleriyle bunu onlara borçluymuşuz gibi hissederek kabul etmek durumunda kaldım.

Kına için kaftan giydirildi, kızlar arkamda belirdi ve ışıklar kapa-tıldı. “Kim yakacak kınayı?” diye sordum heyecan içinde. Dilim da-mağım kurudu, kalp ritmim bozuldu.

“Yengeye düşer,” dedi Müge çok bilirmiş gibi. “Yani Efsuncuğu-ma.” Benim için sorun yoktu, kim yakarsa yaksındı.

“Çok sürme bak Efsun,” dedim omzuna vurarak. “Böyle ucundan değdir yeter.”

“Tamam,” dedi o da benim gibi heyecanla. Titriyordum resmen. Efsun elinde kına tepsisiyle önden giderken ben arkasında, kızlar da

benim arkamda sıralanmıştı. Başıma atılan kırmızı örtüyle içeriden çıkarken, bir tek kızların ellerindeki mumlar aydınlatıyordu etrafı. Bahçeye çıktığımızda sokak lambaları da eşlik etti bize. Babamlar masada otururken, Savaş en arka masada abimlerle birlikte oturuyordu. Kırmızı örtüden ben onu oldukça net görüyordum ama o muhtemelen benim yüzümü seçemiyordu. Ben benim için hazırlanan sandalyeye oturduğumda, "Yüksek Yüksek Tepelere" eşliğinde başımda dönmeye başladılar.

Annemin tam karşımda ağladığını görebiliyordum. Elimi örtünün altına sokup dolmaya başlayan gözlerimi silmeye çalıştım ama nafileydi, onlar söyledikçe daha çok gözlerim doluyor ve aileme baktıkça ağlayasım geliyordu. Arka tarafa baktığımda, Savaş masaya yaslanmış, ellerini cebine sokmuş, bir ayağını diğerinin üzerine atmış vaziyette o kadar dikkatli izliyordu ki ve eminim yüzümü göremediği için çıldırıyordu. Dudakları arasında neler homurdandığını o kadar merak ettim ki. Abim ona doğru eğilip kulağına bir şey dediğinde hafifçe gülümsedi ama gözlerini üstümden hiç çekmedi.

Kızlar durdu, Efsun önümde diz çöktü ve kınayı eline aldı. Ben direkt avcumu açtığımda Efsun zorla kapattı. Sonra da, "Gelin avcunu açmıyor!" diye bağırdı. Ne demek açmıyor?

Örtüyü biraz kaldırarak, "Açtım ya," dedim Efsun'a. "Sen kapattın."

Efsun dudaklarını birbirine bastırarak gözlerini büyüttü yanlış bir şey yapmışım gibi ve tekrar örtüyü kapatarak, "Açmıyor!" diye bağırdı tekrar. Savaş'a baktığımda elini hafifçe yüzüne kapatmış gülerken, abim açık açık, gizlemeden gülüyordu. Ben bunun hesabını da sorardım elbet. Tehditkâr kafa sallayışımı kimse görmedi ama olsun. Saliha teyze yanıma geldiğinde avcundaki tam altını bana gösterdi ve Efsun avcumu açtı. Ay kadın onca şey taktı, bir de yüz­süz gibi tam altın istedik!

Örtüyü kaldırdım yine. "Saliha teyze..." Sonra duraksadım. "Ay anne," dedim ağlamaklı hâlimle. Ruh hâlim birbirine karıştı. "Vallahi kusuruma bakma. Ben açtım da, bu Efsun zorla kapattı." Efsun bacağıma vurdu ama önemsemedim. Omuz silktim.

"Olsun kızım," dedi Saliha teyze omzumun sıvazlayarak "Âdetten dir zaten bu." O vermeye meraklıysa benim için sorun yoktu. Hepsi benimdi zaten. Efsun tekrar örtümü kapattığında avcumu azıcık kına sürdü ve kırmızı bir eldiven geçirdi, sonra da anneme seslendi. Ama

burada dayanamazdım ki işte ben... Annem öyle sıkı sarıldı ki bana, kollarımı boynuna geçirerek kaç kere öptüm bilmiyorum. Artık tüm gün süren ara ara ağlamalarım baş ağrısına dönüşmüştü ve düğün başından beri akan makyajımla yılın en iğrenç gelini seçilebilirdim.

Hıçkırıklarım duyulur hâle geldiğinde, "Yeter!" diye bir ses duydum Savaş'a ait olan. Bize doğru yaklaşırken, "Ağlatmayın karımı artık," diye tamamladı cümlesini. Büyük adımlarla yanıma vardığında, hâlâ hıçkırıklarım dinmek bilmemişti. Annemin boynundan çektiğim kollarımla Savaş'a doğru döndüm ve o, kırmızı duvağı kaldırarak alnıma ufak bir buse kondurdu. Gözyaşlarımı parmak uçlarıyla temizlerken rimellerim tenine bulaştı. "Karıcığım," dedi dolu dolu bir ses ve ciddi yüz ifadesiyle. "İznin varsa artık geceyi bitirmek istiyorum." Elimle bitir artık der gibi bir işaret yaparken, konuşmakta epey zorlanıyordum.

"Bi-tir," dedim kesik kesik. "Ay..." Hıçkırdım ve elimdeki mendille burnumu sildim. "Daha ne kadar..." dedim iç çekerek. "Ağlayacağım." Art arda nefes alırken, "Bitsin, bitsin," diye tekrarladım. Komik görünüyordum, biliyorum ama ne yapayım. "Gözyaşı kalmadı artık bende."

Artık kimseden bir çekincesi olmadan, saklama ihtiyacı hissetmeden, aksine herkese göstermek ister gibi gülerek beni kolunun altına aldı ve saçları arasına bir öpücük bıraktı. Yılların hasreti ancak bu kadar güzel sonlanabilirdi. Ben yine ona sığınmış, ona sarılmış, onda durulmuşum.

Koltuğu iyice geri çekip arkama yaslanmış ve çıplak ayaklarımı arabanın önüne doğru uzatmışım. Sızlayan ayak tabanlarımla o kadar yorgundum ki. Bakışlarım telefondaiken kıkırdamamla birlikte, "Sen kiminle konuşuyorsun?" diye sordu sevgili kocam. Benim artık bir kocam vardı.

Tebessüm ederek, "Kızlar," dedim ve tekrar telefona döndüm. "Fotoğrafları atıyorlar da. Savaş, ne kadar çirkin çıkmışım hepsinde ya!" diyerek surat astım. "Makyajım akmış durmuş. Kimse de uyardı beni. İnsan düzeltir. Ben bunları nasıl çocuklarıma gösteririm?" Bunun sorumlusu elbette Savaş değildi. Benim de sitemim

Efsun, Müge ve Tuğba içindi ama yanımda olan Savaş olduğundan, ona mızızlanıyordum.

"Boş kaldığım bir zamanda çekim yapınız," dedi Savaş ve ben bunun rahatlığıyla tekrar keyifle arkama yaslanıp parmak ucumla fotoğrafları kaydırmaya başladım. Ailelerimiz, arkadaşlarımız, abimin saçma sapan dans sırasında çekilen görüntüleri, hatta ve hatta beni şok eden bir ayrıntıyı fark edip abimin o görüntüsünü yakınlaştırdım. Arka tarafta babam ve Ali amca kafenin tavlasını almış gizlice tavla oynuyorlardı. Sesli bir kahkaha attığımda bu kısa sürdü ve elimi ağzıma kapadım. Savaş yine kızlara güldüğümü sanmış olmalı ki tekrar sormadı, ben de söylemedim. Her şey harikaydı. Kötü başlamıştı ama güzel devam etmişti ve hâlâ öyle devam ediyordu. Anne ve babamın onay vermesi, tüm sevenlerimin bu gece yanımda olmasıyla da sanırım benden mutlu gelin olamazdı bugün. Fotoğraflar bittiğinde alttaki konuşmalara geldim. Hâlâ aktif olarak dönen bir sohbet vardı. Tuğba yakasına taktığı birkaç çeyrek altınla olan fotoğrafı göndermişti.

Tuğba: Kız Güllü, bunlar seninmiş. Komşulardan gelemeyenler taktı. Ben de senin yerine alıştırmaya olsun diye üstüme taktırdım. Mahum yakın zamanda Tarık ile evleneceğiz ya biz de, ondan.

Müge: jsjsmsmsm.

Müge: Tarık abiye düğüne kadar haber ver istersen abla, ayıp olmazın.

Gülfem: hahahshsjs.

Tuğba: Komik mi?

Müge: Evet.

Tuğba: O gün geldiğinde ben de size güleceğim. Yabıtız Müge'ciğim, sizinkileri takdir ettim, bayağı güzel altın taktılar. Biz de akraba olduk artık. Benim düğünümde de takarsınız hediye olarak inşallah.

Şimdi tam yeni gelinlik yapmanın zamanıydı. Bilezikli fotoğraflardan birini gönderdim ve altına mesajımı yazdım.

Gülfem: İnşallah tatlım ya. Allah sana da nasip etsin. Takarız tabii canım benim. Benim kaynanamların eli çok açıktır. Sana da en güzellerini alırız. İnşallah seninkiler de öyle olur. Hayırlısı olsun inşallah senin için. Allah gönlündekini nasip etsin, hatta daha güzellerini versin inşallah. Ben evliyim sonuçta artık. Kocam var benim. Allah olma-

yanlara da versin. Evlilik güzel şey çünkü. İnşallah siz de tadarsınız bu duygunu. Evliyim ya ben, kocam var ya benim...

Müge: kşşksksks. Yanlıyorum.

Olduğum yerde kahkaha atarken, Tuğba boş bakışları olan bir fotoğrafı attı. Annem fotoğrafta, Tuğba'nın arkasında telefonla konuşurken çıkmıştı. Tuğbalar bizim evdeydi sanırım.

Tuğba: Ne diyorsun sen mk?

Müge: Yeni gelin gibi yeni gelin be! Daha ilk günden hem de. Sen kocasının prensesi falan da yazarsın profiline.

Gülfem: Yengesi kurban olsun ona. Yazarsız tabii canımın içi. Kocam var sonuçta artık benim. Sıra sana geldi inşallah yengem. Abini de ibra ederim ben yengeciğim, sen merak etme. Yengesinin balı bu ya. Abiyle evliyim ya ben senin yengem, merak etme, artık kimse bir şey yapamaz sana. Yengem benim, canım kocamın kardeşi.

Bu yazdıklarımı gülmekten o kadar zor yazıyordum ki. Gözlerimden yaş geliyordu artık.

Tuğba: Güncelleme mi aldı bu amk, n'oldu buna?

Savaş artık kahkahalarımı dayanamayarak, "Yavrum, neye gülüyorsun bu kadar?" diye sordu merakla. Bir miktar es vermeye çalışarak kafamı iki yana salladım. Bunu sana söyleyemem Savaş. Vallahi olmaz yani. Bu hâlimi görme, bilme.

"Kızlar," dedim kendimi sakinleştirmeye çalışarak. "Grupta komik bir şeyler konuşuyoruz da." Sonra tekrar gelen bildirimle telefona döndüm. Gözlerimin kenarlarını silip gülmeme bir son verirken, ağrıyan çene kemiklerimi de elimle ovdum.

Müge: Vallahi ne geldiyse geldi. Ben çok sevdim. Bozulmasın bu. Biz böyle aldık bunu. Artık bugün itibarıyla bu modeliyle devam etsin. Vallahi söylerim Uğur amcaya, aldık neydi ne oldu derim.

Gülfem: Nah işareti yok mu ya burada? Anca rüyanda tatlım.

Müge göz deviren emojiyle birlikte, heveslenmişim yazdı.

Gülfem: Sen bizde misin Tuğba?

Tuğba: Evet, aşktım. Birazdan eve geçeceğiz. Sizinkileri yalnız bırakmıyalım dedik.

Tuğba bir fotoğraf gönderdi. Kendi fotoğrafı.

Tuğba: Şu hâlime bakın Allah aşkına! Yorgun, bitkin ama hâlâ çok güzel. Bak, makyajım biraz dağılmış, saçlarım bir miktar bozulmuş, böyle yataktan yeni kalkmışçasına bir görüntüye sahibim. Şirazesini kaymış elbisemin göğüs dekoltesi ayan beyan ortadayken, fazlaca libido yükseltici duruyorum. Ben bu hâlimle az önce kahve yaptım dışarıdaki erkeklere. Tam olarak güzel ama hanım hanımcık kız profili. Bu hâlim bir erkek tarafından görülünce, oldukça düşülesi ve azdırıcı. Ama kim görmedi tahmin edin. Tarık görmedi. Göre göre Tahsin amca gördü. 55 yaşında hâlâ bekâr olan Tahsin amca. O da bir zahmet görmeseydi keşke!

Müge: hahahahahsd. Tuğba istedi 25 yaşında Tarık, Allah verdi 55 yaşında Tahsin amca. Kader kısmet diye boşa dememişler. Jsksks. Bu kız beni çok güldürüyor ya. Kıyamam sana.

Tuğba: Kıyan kıydı be Müge... (Sigara emoji'si)

Fotoğraf geldi Müge'den. Yatakta uzanmış hâlde.

Müge: Ben de işte makyajımı silmeden yattım. Sabah yastık simsiyah kalkacağım ama çok yoruludum. O yüzden hiç umurumda değil.

Ben de kendi fotoğrafımı çekip gönderdim.

Gülfem: Ben de yoldayım işte, eve gidiyoruz.

Herkesten uzak bir yerden ev alınca böyle gitmesi de uzun sürüyordu işte. Ben de yorgundum üstelik ama bu gece benim için uyku pek mümkün değildi sanırım. Gerçi yanımdaki adama balınca, pek uyumak istediğim de söylenemezdi...

Tuğba: Efsun nerede?

Girdiğimizden beri yoktu. Müge de, *Efsun abla, sen de at fotoğraf,* diyerek elli tane etiket atınca yazmaya başladı.

Efsun: İşim vardı kızlar. Bildirimlerinize baktım. Bir sorun mu var? Mesajları okuyamadım.

Müge: Fotoğraf attık da Efsun aşkım. Sen de at, nerelendesin diye şey ettik.

Efsun: Şimdi pek fotoğraf atacak durumda değilim. Sonra görüşürüz, olur mu?

Tuğba: Lannnn! Siz Levent abimle erken kalktınız bir de. Gelin ve damadı mı kışkandınız, jsksk.

Müge: Ooo Efsuncuğum, hayırlı işler jsksksk.

Efsun: Kızlar...

Tam mesaj yazıyordum ki telefonum kapandı. Şarjı bitmişti muhtemelen. Telefonu çantamın içine koyduktan sonra, karanlıkta gittiğimiz yolu yeni fark ettim. Bizim eve gitmiyordu ki bu yol. "Savaş," diyerek kendimi ona çevirdim şaşkınlıkla. "Eve gitmiyor muyuz?"

Elimi tutup, parmaklarının arasına geçirip kendi dizinin üstüne koydu. "İki gün sevgilim," dedi bana bakıp gülümseyerek. "Hafta sonu için Şile'de bir yerden rezervasyon yaptırdım. İş dolasıyla şu sıra bir yere gitmemiz pek mümkün değil ama eve de gidelim istemedim. O yüzden şimdilik küçük bir balayı kabul et bunu. Sonra istediğin bir yere gideriz." Bu kadar detay düşünmesi bana artık o kadar mahcup hissettiriyordu ki. Tüm gün yaşananların üstüne bir de bu.

"Şımanıyorum ama," dedim çocuksu bir tavırla başımı koltuğa yaslayarak.

Elimi kendi dizinin üstüne bırakarak çenemle birlikte yanağımın bir kısmını kavradı. "Şımar yavrum," dedi boynuma doğru inen eliyle okşayarak. "Bir bana şımar..." Boğuk sesi, sert tonlaması, dokunuşları bile beni ona doğru çekiyordu. Özlemiştim, çok fazla. Deli gibi uykum olsa da onu arzulayan bedenim, ruhum uykuya teslim etmezdi beni. Şimdiden kasıklarında başlayan o uyuşukluk hissi bir yangının habercisiydi. Bedenim şimdiden kendini ona hazırlarken, hâlâ boynumda oyalanan ellerini başımla sıkıştırdım ve gözlerimi kapadım. Parmak uçlarının dokunuşları beni uyutmak ister gibiydi.

"Savaş," diye mırıldandım gözlerim kapalı şekilde. "Daha çok yol var mı?"

"Yarım saat kadar güzelim." Bu iyiydi. Hiç değilse yarım saat kestirebilirdim. Bu da kendimi toplamam için yeterli olurdu sanırım. "Uykun mu geldi senin?" diye sormasıyla varla yok arası kafa salladım. Umarım sallamıştım yani. "Uyu yavrum gidene kadar," dediğini duydum en son. Zaten hiç açılacak gibi olmayan gözlerim onun o efsunlu sesi ve huzur veren dokunuşlarıyla batan gelinliğe aldırış etmeden uykuyu teslim oldu.

Yüzümde dolanan bir elle gözlerimi açmakta epey zorlandım. Denedim ama geri kapattım. “Güzelim, geldik,” dedi Savaş’ın o tok sesi ama ben hâlâ gözlerimi açamıyordum.

“Biraz daha,” diye mırıldanırken kafamı öteki tarafa yatırdım. Hissettiğim soğuk rüzgârla bir miktar gözlerimi açtım. Kapım açıktı Savaş üzerime doğru eğilmiş, beni uyandırmaya çalışıyordu. Onun bedeninin kapatmadığı yerlerden giren soğuk hava beni üşütüyordu.

Parmak uçları alnımda dolanırken, “Yavrums, hadi,” diye mırıldandı tekrar. Kalkmam gerekiyordu, bu kaçınılmaz sondu, anladım ama hiç hâlim yoktu ki.

Bir miktar gözlerimi açarak, “Uyuyabilir miyiz hemen odaya gidince?” diye sordum mahmur bir ses tonuyla. Yarı baygın gözlerle esnerken o bana göre oldukça dinç duruyordu. Gecenin karanlığında ışıltı ışıltı parlıyordu gözleri. Bu hâlim karşısında gülümseyen bir yüz ifadesi vardı.

“Hemen değil yavrums,” dedi kâküllerime dokunarak. Yine gözlerim kapalıydı ve o tekrar, “Gülfem,” diye seslendi. “Hadi güzelim.”

“Taşısana beni,” diye mırıldandım gözlerimi açmadan. Esen rüzgâr ayılmam için yardım ederken, “Hani damatlar gelinleri taşır ya...” diye devam ettim konuşmaya. “Benim de en büyük hayalim.” Yalancı Gülfem. Hiç de öyle hayallerim yoktu ama yürüyemeyecek kadar güçsüz hissediyordum kendimi.

“Öyle mi küçük hanım?” dedi elinin birini belime yerleştirerek. Ses tonundaki gülümseme, kalbimi sıcaık yaptı. “Gerçekleştirelim o zaman hayalinizi.” Gelinliğin hemen altından bacaklarımı kavradı. Kucağında yer bulan bedenimle göğsüne sığınıp kollarımı boynuna doladım. Aslında hiç öyle hayallerim yoktu ama yürüyemeyecek kadar hâlsizdim. Hem taşısındı, ne vardı bunda. Kocamdı o benim. Başımı onun omzuna yaslayıp burnumu boyun girintisine yanaştırdım. Ne güzel kokuyordu. Uyumamalıydık, evet, uyuyamazdık.

Boynuna dolanan ellerim o genişliği ve sertliği fark edince, uykulu hâlim yavaş yavaş yok olmaya başlamıştı. Kapıyı ayağıyla kapattı ve yürümeye başladık. Oldukça büyük adımlar atarken ağırlığım onu hiç etkilemiyor gibiydi. Üstelik gelinlik her ne kadar balık da olsa, yine de normal kıyafete göre ekstra bir ağırlığa sahipti. Gelinlikle olduğumu tekrar idrak etmişken bunları çıkınca ne giyeceğim düştü aklıma. Kıyafet yoktu ki yanımda. Üstelik iki gün buradaydık.

"Savaş," diye mırıldandım boynuna doğru. "Biz geldik ama benim yanında hiç kıyafet yok ki."

"Müge bir çanta yaptı güzelim," dedi dudakları bir tüy misali alnıma dokunurken. "Alışverişe gitmesini söyledim senin için. Aldı sana göre bir şeyler." Her detayla ilgilenişi bana öyle özel hissettiriyordu ki iyice sokuldum boynuna. Uykum neredeyse tamamen dağılmıştı fakat gözlerim kapalıydı. Sadece kokluyordum onu, sessiz ama derince soluklanarak. Nefeslerimi tenine bırakıyordum. Boynundaki elim sakallanna çıktı. Avuç içimle yüzünün bir kısmını kavradım. Gözlerimi açıp etrafı kontrol ettiğimde, bahçeli bir yolda ilerlediğimizi gördüm. Bungalow tarzı küçük evler sırayla dip dibe dizilmişti.

"Savaş Bey," diye duyduğumuz sesle ben kafamı omzundan kaldırıırken, Savaş da etrafına bakındı. Karanlıktan gelen adam gülümseyerek, "Sizi bekliyordum, efendim. Görmemişim arabanızı," dedi ince bir sesle. Oldukça zayıf, esmer bir adamdı. Güleç suratıyla biraz ileride bize bakarken, "Yolu uzattım," dedi Savaş tok bir sesle yürümeye devam ederek. "O yüzden geç kaldık."

Adam hâlâ o nazik tavrını sürdürürken "2 numaralı odayı sizin için hazırladık," dedi eliyle odayı göstererek. "Mutluluklar dileriz tekrardan." Savaş soğuk, zoraki bir tebessümle kafa sallarken daha fazla konuşmayı sürdürmeyerek gösterdiği odaya doğru ilerledi.

"Neden yolu uzattın ki?" diye sordum şaşırarak. Bir elim kalbinin üstündeydi ve güçlü atışlarını hissediyordum. Diğer elim sahiplendiği omzunu bırakmazken alnını alnıma yasladı ve "Çünkü küçük hanım," dedi burnumun ucuna ufak bir öpücük kondurarak. "Biraz daha uyuyun istedim."

Sıcak dudaklarının bıraktığı ıslaklığı burnumun ucunda hissetirken esip geçen rüzgâr da belirgin şekilde hissettirdi bunu bana. Ben daha ne kadar bu adama düşebilirdim, ne kadar yanabilirdim bilmiyorum ama o yaptığı her şeyde kendini bana biraz daha işliyordu ve ben onu bir gün yine kaybedersem ihtimaliyle kafayı yiyecek gibi oluyordum. Ben onun o kusursuz yüz hatlarını incelerken, o beni kucagından indirmeden kapıyı açtı ve biz içeri girdikten sonra yavaşça yere bıraktı. Elindeki çantayı ne ara almıştı bilmiyorum ama hemen ayak ucuna bıraktı, muhtemelen içinde kıyafetlerimiz vardı. Çıplak ayaklarımla etrafımda bir miktar dönüp odayı inceledim. Ahşap odanın tavanı üçgen şeklinde yükselirken odada şömine yanı-

yordu. Önünde minderler, şarap kadehleri, meyveler, çerezler bulunuyorken, hemen köşede bulunan jakuzi köpüklerle doldurulmuştu. Yatak üzerinde koca bir gül buketi dururken, loş ışığa rağmen birkaç mum da yanıyordu.

“Burası ne kadar...” Bir anda arkamı dönmemle Savaş'ın bana adım atması bir oldu, dip dibe geldik. Vücudu tüm heybetiyle hemen elimin altındaydı. Sanki ilk kez dokunuyor gibi heyecanlanan bedenimle yutkundum. Gözlerim önce terli gömleğine baktı. Karın kaslarının hemen üstünde yer alan sert göğüs kasları avcumdan taşıyordu. Belirginleştirmesine gerek bile kalmadığı kol kasları ise öylesine büyüktü ki. Göğsünden yavaşça kollarına doğru kayan elimle birlikte, çenemi tuttu ve yüzüne bakmamı sağladı.

Yavaşça dudaklarıma doğru yaklaşıırken, “Seni özledim.” diye mıldandı. “Çok özledim...” dedi büyük bir açıklıkla, üst dudaklarını dudaklarının arasına alarak. Kollarını sıkarak öpüşüne karşılık verirken parmak uçlarımda yükseldim. Gözlerim yavaşça kapanırken ellerini belime koydu ve beni kendine yanaştırarak geri doğru adımlatmaya başladı.

Onu ne kadar özlediğimi dudaklarına tekrar kavuşunca anladım ama böyle aceleyle olsun istemiyordum. Kendimi fazlaca yorgun ve uykulu hissederken yavaşça geri ittirdim. Bir an tereddüt edip geri gitmek istemese de, bu sadece birkaç saniye sürdü. Dudaklarını yavaş yavaş geri çekerken ikimiz de aynı anda açtık gözlerimizi. Neden reddettiğimi sorgular gibi olan bakışlarını görünce, “Ben bir duş alıp ayılsam sevgilim?” dedim gülümseyip elimi yüzüne atarak. Kırtı sakallarını hafifçe okşarken hâlâ gülerek bakmaya devam ediyordum.

“Birlikte?” dedi ciddi yüz ifadesiyle. Boynuma doğru yaklaştı ve saçlarını arkaya atıp kendine yer açarken, dudakları boynumu istila etmeye başladı. Hiç kendini frenlemeden, büyük bir açıklıkla ve baraktığı izler umurunda değilmiş gibi gerdanıma doğru bir yol çizdi. Dudaklarını yalayıp kafamı geri doğru atarken yine ona doğru yükseldim parmak uçlarımda ve elimi göğsünün üstünde dolandırdım.

Ona susayan tenim kendini teslim etmek istiyorken, zihnimin kalan son kırıntılarıyla tekrar geri iterek, “Bekle sevgilim,” dedim. Yine istemeye istemeye geri çekilmek durumunda kaldı. “Çok uzun sürmeyecek, söz veriyorum,” dedim tebessümle geri adımlayarak. Fakat o bir iki adım attıktan sonra bileğimden tutup durdurdu beni.

Banyoya dönük olan yüzümü tekrar ona çevirdiğimde, "Ben çıkartacağım," dedi gözleriyle gelinliği işaret ederek. Elbette gelinliği çıkarmak damadın hakkıydı. O çıkarsındı zaten. Ben bunu bir an düşünememiştim sadece. Yavaşça sırtımı ona döndüğümde, sırtımdaki saçları önüme doğru aldı ve o iri parmakları incecik ipleri çözmeye başladı. Her açışında düşmeye meyilli olan gelinliği elimle tuttum.

Parmakları büyük bir ustalıkla ipleri çözmeye devam ederken, dudakları boynuma ufak öpücükler bırakıyor, enseme doğru kayıyordu. Onun nefesini hissettiğim her an, içimdeki yangını körükleyen bir rüzgâra dönüştü o nefes. Birkaç saniye içinde açılan iplerle duraksadı ve parmaklarını sırtımda dolandırmaya başladı. Kemikli kısımları pürüzsüz tenimde aheste aheste kayarken, tüylerim diken diken oldu. Sırtımın farklı farklı kısımlarına bıraktığı o öpücüklerle ise gözlerim kısıldı. Ellerim gelinliği fazlaca sıkarken bunu hissetmiş gibi ellerimi kavradı ve iki yana açtı. Gelinlik tenimden aşağıya kaydı ve ben iç çamaşırlarımla kaldım. Bedenim zangır zangır titriyordu, kadınlığımdaki ateş topu ise bu titremeye ters orantılıydı. Omzumun üstünü öpüp beni yavaşça kendine çevirirken ona yardımcı oldum. Hiçbir şey demeden, öylece bana baktı sessizce ve şehvet bürümüş gözleriyle. Elleri hâlâ omuzlarımı tutarken derin derin aldığı nefeslerle göğüs kaslarının o muazzam hareketlerini sergiliyordu bana. "Gülfem..." dedi titrek bir sesle. Bedenimi baştan aşağıya süzerken beyaz dantelli iç çamaşırlarıma dikkatle baktı. Göğsüme doğru yanaşıp burnunu göğüs oluğuma sürterek kokumu içine çekerken, sol göğsüme de ufak bir öpücük bırakmıştı. "Sen benim için mi giydin bunları? Özellikle bu rengi?"

Her kelimesi alev alevdi, her kelimesi tenimi yaktı geçti. Kafa salladım. Dudak kıvrımları aldığı cevaptan memnun olmuş gibi yükselirken, göğsümden kaldırdığı başıyla olduğu yerde doğruldu. Ayakta durmakta epey zorlanıyordum. Her an üstüne atlayabilirdim ve böyle olsun istemiyordum. Oldubittiye gelmesindi istediğim. Omzumdaki eli yavaşça külotumun ipine gitti ve parmaklarıyla biraz ileri çekerek içime baktı. Açık açık, hiç utanmadan, öylesine izliyor oluşuyla içimden akan o sıvı, incecik beyaz iç çamaşırlarımı ıslattı ve Savaş gülererek, "Bekliyorum," dedi. Parmağını aniden çekmesi ve kasıklarına vuran o iple birlikte, yanaklarım alev alev oldu. Hiçbir şey demeden elinden bıraktığı çantayı alarak banyoya doğru ilerledim. Arkamdan

beni izlediğine o kadar emindim ki ve bu izlenme beni utandırmaktan ziyade daha da harlıyordu.

Yanıp tutuşan bedenim bir an önce ihtiyacı olan şeye kavuşmak istiyordu, fakat bu sefer ben onunla ilgilenmeliydim. O da benden etkilenmeliydi, sürekli kontrol onda olamazdı. Ben de onun üzerinde etkiler bırakmalıyım. Zihninde yer edinmeli, onu tatmin etmeliydim. Kapıya yaslanıp derin bir nefes aldıktan sonra, iç çamaşırlarımı çıkarıp kendimi soğuk suyun altına attım. Birkaç dakika süren kısa banyo faslından sonra, Müge'nin hazırladığı çantaya göz attım. Bir sürü gecelik, iki parça da kıyafet vardı. Üstünde de beyaz bir kâğıda yazılmış not. *Yengeciğim, abime bekârlığa veda partinde yaptığın şov gözümünden kaçmadı. Senin için birkaç parça seçtim. Bunları da kullanırsın mutlaka sen. Hala olmak istediğimi de özellikle belirtip size uzun geceler, günler, saatler diliyorum.* Görmüş müydü yani bizi orada o? Rezil olmuştum, rezil! Başkası da görmüş müydü acaba? Sanmıyorum gerçi, görseydi söylerlerdi herhâlde. Söylerler miydi ki? Ben nasıl tahmin edemedim onun bizi izleyeceğini! Karanlık ve alkolün etkisiyle yapmıştım ben onları hep. Bunları düşünmeyi bırakıp içinden seçtiğim siyah geceliği üzerime geçirdikten sonra, içime başka bir şey giyemedim. Islak saçlarımı da öylece bıraktım ama hepsini geriye doğru attım. Hâlâ tenime damlayan su damlalarıyla gecelik ıslanırken, daha fazla bekletmemek adına kapıyı açtım. Savaş'ı jakuzide bulmayı asla beklemiyordum. Hele bu manzaranın gözüme bu kadar güzel geleceğini... Damarları oldukça belirgin olan ellerini jakuzinin iki yanına koymuş, sırtını geri doğru rahatça yaslamıştı. Oldukça uzun olan boyu jakuziye sığmadığı için dizlerini kırıp bacaklarını iki yana açmıştı. Geniş omuzları, köprücük kemiği ve pürüzsüz sert göğsü, karanlık odayı aydınlatan sarı loş ışıktaki bile oldukça dikkat çekiciydi.

Başını geri doğru yaslayıp derin bir nefes aldı. Simsiyah saçları hâlâ kusursuz bir özenle duruyordu. İki parmağı arasındaki sigarayı derince içine çektikten sonra, kafasını havaya kaldırarak aheste aheste üfledi dumanını. Birkaç saniye sonra yok olan dumanın kokusu odada hâlâ etkisini sürdürürken, elini tekrar jakuzinin kenarından aşağıya sallandırıp bana doğru baktı. Dili dudakları üzerinde gezerken baştan aşağıya süzdü beni ve "Yavrum," dedi boğuk bir sesle. Kafasıyla jakuziyi gösterip, "Gelsene," diye tamamladı cümlesini. Niyetim o yöndeydi. Sadece izlemek oldukça güzel gelmişti ve ben de

yanına gitmeyi biraz geciktirmiştim, o kadar. Parmak uçlarımda bir iki adım attıktan sonra, kalçamın hemen altında biten siyah saten geceliği omuzlarımdan düşürdüm. Tenimden yavaşça kayışını izledi. Çınlıçplak bedenimle karşısında duruyordum ve o arsız gözleriyle hiç şeklini bozmadan beni süzüyordu. Dudakları arasından odada yankılanan bir ıslık çıktığında, gözlerimi kaçırarak gülümsedim. Ondan çıkan bu arsız ıslık, bana ulaştığında tenimi kasıp kavuran bir yangına dönüştü ve ben bana bıraktığı bu yangını yine onun söndürmesi için can attım.

Yavaş yavaş parmak uçlarımda ona doğru ilerlerken tek kaşını kaldırıp oturduğu yerde bir miktar doğruldu. Elindeki sigarayı küllüğe bıraktıktan sonra ayağımın birini onun teniyle ılınmış köpüklerle kaplı o suyun içine soktum. Ellerim geniş omuzlarından destek aldı. Ona dokunmak, bana ait olduğunu bilmek... Bu gece hissettiklerim muazzamdı. Tenimi büyük bir arzuyla süzmeye devam ederken geniş eli neredeyse tüm kalçamı kavrayarak bana yardımcı oldu. Yüzümü ona bakacak şekilde tutup bacaklarımı iki yana açarak kucağına yerleştirdim. Onun yanında oldukça küçük kalan bedenim ise köpüklerin arasında kaybolmuştu. Bana bakarak ciddi ifadesiyle yutkundum, dudaklarımı ısırarak gülümsedim. Eli hâlâ kalçamın altında sabitken, parmaklarımdaki su damlalarını onun omuzlarından aşağıya damlatıp diğer elimle âdemelmesini okşayarak kucağından biraz yukarı doğruldum. Çıplak göğüslerim artık tamamen gözlerinin önündeydi. Göğüslerimden süzülen o küçük su damlalarını takip ediyordu ve ben de onun tarafından izlenmekten keyif duyuyordum.

"Yüzbaşım," diyerek dudaklarına yönelirken sesim fısıltı gibi çıkmıştı. Bir anda gözlerinin odağı dudaklarım oldu. "Bu gece..." dedim dudaklarımı dudaklarına sürtüp gülümseyerek. "Sizinle özel olarak ilgilenmek isterim." Dudak kıvrımları memnuniyetle gülümsedi ve ben bunu onay kabul ettim. Kuru olan dudaklarımız birbiriyle buluştuğunda benim ıslaklığım ona, onunki bana karışıyordu. Gözlerim kapalı bir şekilde onunla yaşadığım kısa bir öpüşmeden sonra dudaklarımı geri çekerek destek aldığım omuzlarını sıktım. "Evlendik," dedim gülümseyerek. Aklıma gelen her an bunu tekrarlayacaktım sanırım. Kendini geri doğru yaslayıp tekrar sigarasını eline aldı. Diğer eli kalçamın altında dururken tek gözünü yumup sigarayı epey içine çekti. Yanaklarındaki çukur öylesine belirginleşmişti ki. Kafası-

nı geri doğru yatırıp dumanı havaya bırakırken ellerim aheste aheste omuzlarına masaj yapmaya başladı. Oldukça sıkı olan teni, benim zayıf ve güçsüz olan parmaklarımı yorsa da devam ettim. Masaj yaptığımı hissediyor muydu, onu bile bilmiyordum ama biraz daha yanaşmak için kucağında sürtünerek ileri doğru kaydım ve kasıklarının üzerinde yer buldum. Derince soluklanıp gözlerini kapatması, masajı hissetmesinden kaynaklıydı sanırım.

"Çok iyi geldi," diye mırıldandı ardından. Arkadaşımdan öğrendiğim bir yöntemle parmak uçlarını kulaklarının arkasına bastırıp geri doğru yavaşça boynuna doğru kaydınıyordum ve Savaş bundan fazlaca etkileniyormuş gibi kustuğu bedenini yavaşça gevşetiyordu. "Harikasın," dedi tekrar gözlerini açmadan. Ona bu kadar iyi geliyor olmak bana da iyi hissettiriyordu.

"Bugün her şey çok güzeldi," diyerek yanaştım ve kirli sakallarına bir öpücük bıraktım. Kalçamı tekrar kasıklarına yerleştirdiğimde dudaklarını ısırıldı. "Ama en güzeli," dedim masaj yapmaya devam ederek. "Abimle barışmış olmanızdı sanırım."

"Aramızın bozulmamasını diliyorum bir daha," dedi tereddütle. "Aksi hâlde toparlanacağımızı sanmıyorum. Bugünkü hâlimize de bakma sen, daha hiçbir şey düzelmiş değil." Kimin açısından söyledi bunu, bilmiyorum. Muhtemelen kendi açısından. Çünkü Savaş gerçekten abimi silmişti ve benim için bir adım attı. İçinde hâlâ oturamadığı belliydi fakat araları iyiydi, şimdilik bu yeterliydi. Elbette zamanla bir düzene sokacaklardı.

Abim deyince aklıma gelen dolar meselesiyle, "Bizim bir Rus meselemiz vardı, değil mi?" diye sordum.

Elimin altında gevşeyen bedeniyle hafifçe kafasını doğrulttu ve "Sahi," dedi kaşlarını çatarak, "ne Rus'u?"

"Söyleyeceğim ama çok saçma. Gülmeyeceksin bana." Bunu söylerken ben bile gülüyorsam o kesin gülecekti. Ben de gülelim diye söylüyordum zaten.

"Dinliyorum," dedi ciddiyetle. Sigarasını tekrar küllüğe bırakıp elini omzuma attığında, küçük omuzlarım avcunu doldurdu.

"Şimdi abim o an onu böyle imalı bir şekilde söyleyince dolar falan diye, benim aklımda şey canlandı."

"Ne?" diye sordu hâlâ ciddi tavrını sürdürerek.

"Hani bir Rus sözü var ya. 'Sen istiyor duj,'" dedim j harfini bastırıp Rus taklidi yaparak. Gözlerim büyüdü ve ses tonumu değiştirdim. "Verecek 50 dolar."

Kahkaha sesi yankılandı odada. "Ne?" dedi ardından yüzüme bakarak.

"Gülme," deyip omzuna vurdum. "Saçma demiştim sana," diyerek ben de gülmeye başladım. "Ama o an şey geldi aklıma. Hani siz Japonya'ya mı ne gidecektiniz ya abimle, bir de öyle imalı söyleyince ne arıyor o dolarlar diye..."

"Bu herif piçin teki, son dakikaya kadar uğraştı he," dedi tekrar kahkaha atarak. "Sen de bu kadar saçma bir şey kurdun kafanda." Evet, ben kafamda çok kuruyordum, bunu da kabul ediyorum. Hepsi de saçma sapan şeyler çıkıyordu sonra ama bu huyumdan vazgeçemiyordum. Can çıkıyordu, huy çıkmıyordu.

Yine de onun bu denli dalga geçmesiyle, "Savaş," diyerek sahte bir sitemle kaşlarımı çattım. "Ben heyecanlanınca saçmalıyorum hep zaten, bilmiyor musun? O olay da öyle olun..." Hâlâ yüzünden düşmeyen o gülümsemeyle yüzüne yanaşıp çenesini tuttum ve alt dudakımı dişlerimin arasına alarak ısırardım. Hem de hiç acımadan. Yüzü kasılırken bundan hoşlanmış gibiydi. O da elini suyun içinden belime götürerek sıktı ve beni iyice o sertliğe yasladi. Altımda büyüdüğünü hissettiğim o sertlikle, ısırduğım dudakımı serbest bıraktım. Omzuna dayadım kolumu ve burnumu burnuna sürttüm hafifçe.

"Yok Rus falan," diye mırıldandı gözlerime bakarak. Aldığı hızlı nefeslerini göğsümde hissediyordum. Teni bile adımları sayıklıyordu. "Senden başka kimse yok, olmayacak da. Kurma bunları kafanda." Biliyordum ki olmayacağını zaten ben. Böylesine severken o beni, başka bir ihtimali düşünemiyordum artık. O an düşündüğüm komikti, bunu da belirtmişim zaten. "Ama tabii," dedi alayla karışık gülümseyerek. "Bana bu gece sabaha kadar vereceksen, dolar kısmında anlaşırız." Bu sefer ben kahkaha attığımda açılan boyun kısmıma bir öpücük bıraktı. "Koynuna al beni yavrurum," diyerek nefesini bıraktı tenime. Saçlarını kavrayan parmaklarımla yüzünü geri çektim. Göğsünde olan diğer elim suyun altında aşağılara kaydı ve parmaklarım ilk kez o sertleşmiş aletini kavradı. Bu his bedenimi titretti, algılarım kısa bir an kapanır gibi oldu. Bunu yaptığıma ben bile inanamıyordum.

Parmaklarım tecrübəsizlikle yavaşça kayarken, "Gönüllü olarak, seve seve," diye mırıldandım kesik kesik soluklarımla. Bunu beklemediğinden olsa gerek, kısa bir an afalladı ve ne yapacağını bilemedi. Dudaklarımı bir anda dudaklarına kapatarak saçlarını çekiştirirdim.

İki yana açık olan bacakları iyice kasılmıştı ve elimin arasında iyice sertleşiyordu fakat bundan hoşlanıp hoşlanmadığını bile bilmiyordum. Sadece çok hızlı nefes alıp veriyor, benim her el hareketimde dudakları hoyratlaşıyordu. Belimi kavrayan eli bir aşağı bir yukarı çıkarken, ben de hareketlerimi daha da hızlandırmıştım. Boğuk boğuk çıkan inlemeleri dudaklarıma dökülürken, kapalı olan gözlerini daha çok sıkıyor ve sık nefesleri artıyordu. Gerilen bedenini görmek ve ona dokunmak bana oldukça fazla haz verirken, belimdeki eli aşağıya inmeye başladı. Muhtemelen elimi çekecekti fakat, "İzin ver," diye mırıldandım kısa bir an dudaklarından kaçarak. "Bırak ben dokunayım sana, ben seveyim biraz da seni."

"Gülfem..." diye resmen yakarırken başını geri attı ve ellerini tamamen benden çekip jakuzinin kenarlarına tutundu. Parmaklarım ritimsiz bir şekilde hareketlerini sürdürürken başımı kokusunun kaynağı olan boynuna gömüp emmeye başladım. Körük gibi inip kalkan göğsü köpüklerin arasında bir kayboluyor, bir geri geliyordu. Göğsünü avcumla doldururken bir sızıp bir bırakıyordum ve tırnaklarımın izini tenine kazıyordum. Kasıklarındaki sızı onun inlememek için kendini sıkmasıyla daha da artıyordu.

Dilimle boynundan yukarı doğru bir yol çizdim kendime. Bu birazdan dudaklarımızın kavuşacağını ona haber vermek niyetiyleydi ama o bu kısımla ilgileniyor muydu şu an bilmiyorum. Elimin altında kayan aletiyle ara ara jakuziden kaldırdığı bedenini hissediyordum. "Yapabiliyor muyum?" diye sordum emin olamayarak. Dudaklarını ısırıp gülümsemesi ne anlama geliyordu bilmiyorum ama bu gülümseme dalga geçer gibi değildi. Kontrolü kaybetmiş olmanın verdiği rahatsızlık, ama sanki bir o kadar da keyif hâli gibiydi. Bence kendisi de çok kararsızdı. Jakuzinin kenarındaki elinin birini indirdi ve parmaklarımı sıkı sıkıya kendi aletine kavratı. Ben az önce parmak uçlarımla tutarken, şimdi tamamen avuç içimdeydi. Daha yavaş hareketlerle aşağı yukarı kaydırıp bir ritme soktuktan sonra nefes nefese geri yasladı kendini. Onun gösterdiği şekilde ilerledim.

“Gül-fem...” diye boğuk boğuk inledi. O zevk aldıkça ben bir şey daha yaptım ve aletini kadınlığımın üstüne getirip aynı ritimde devam ettim. Hem ona dokunuyordum hem kendime sürtünmesini sağlıyordum. Bu onun kadar bana da zevk veriyordu. Kafasını yasladığı jakuziye birkaç kez vurarak, “Ergenler gibi boşalacağım birazdan amına koyayım!” dedi soluk soluğa. Dayanamadığı o kadar belliydi ki. Açıkta kalan âdemelmasına dokunan parmaklarımla birkaç kez yutkunup bana o çok sevdiğim görsel şöleni sundu. Sertliğinin kadınlığıma uyguladığı baskı, onun bedenini yukarı kaldırmasıyla artarken daha fazla dayanamayarak saçlarımı ensemden kavradı. “Sikeyim! Gülfem...” dedi kesik kesik, dudaklarımı sert bir şekilde kendi dudaklarına çarparak. Dişleri resmen dişlerime çarpıyor, dudaklarımı hoyrat bir şekilde emiyor, eli ensemi sıkıp beni daha fazla içine sokmak ister gibi kendine bastırıyordu. Ağzımın içine dolan kan tadı dudaklarımdan geliyordu, biliyorum.

Kendimi bir miktar geri çektim, “Bence de,” dedim az önce söylediğine karşılık vererek. “Öyle yap sen.” Dudaklarına kapanıp tekrar kendimi geri çektim. Bedenini kaldırıp belime sarılıyor oluşu, beni kaldırıp yatağa götürmek istemesinden kaynaklıydı sanırım ama izin vermeyip göğsünden geri ittim ve sendeleyip tekrar geri oturdu. “Sonuçta o da,” deyip elimdeki aletini yerine yerleştirdikten sonra, “yuvasını özlemiştir,” diyerek bir anda içime aldım tamamını. Kapalı olan gözlerini daha çok yumdu ve dudaklarını dişledi. Omuzlarından destek alarak inip kaldırdım kendimi yavaşça. Bu pozisyonu daha önce hiç denememiştik ve ben onu ilk defa bu kadar çok hissediyordum. Hiç dokunmadığı yerlere dokunuyordu sanırım ki sızı hissediyordum. Yumruk yaptığı elini dişlerine götürüp ısırıldıktan sonra duvara birkaç kez vurdu. Nefes aldım sık sık. Dudaklarını öptüm, bana ait olan izini sevdim.

Belimdeki eli kalçalarımın inerken, öteki de eşlik etti ve kalçalarımı tutan eliyle ritmi yine kendi ayarladı. Parmakları kalçalarımı sıkarken suyun altında ilk kez böylesine bir şey yaşıyordum ben. İlk kez Savaş bana kendini teslim etmişti ve ben ona verdiğim zevki gözlerinde görüyor, kulaklarımla duyuyordum. Bunun verdiği haz bile, bunu hissetmek bile beni çıldırıp zevkin en doruklarına çıkardı. Adımı söyleyerek inlemeleri benim hızımı arttırmama sebep olurken, tırnaklarını omuzlarına geçirip kendimi sıktım. “Siktir!” diye

hırladı. “Kasılıyorsun. Boşaldın mı?” Kafa salladım. Zaten fazla bile dayanmıştım ki. Fakat o bitmemişti. Üstelik az önce birazdan boşalacağım demesine rağmen hâlâ bitecek gibi durmuyordu. Muhtemelen devam etmemiz için benim yeniden zevke gelmem gerektiğini düşünmüştü, ki alt tarafın kontrolü bende olmasına rağmen beni hazırlamaya başladı. Elini göğsüme attı ve avcunun arasındaki göğsümü okşarken saçlarımı da avcunda toplayarak boynuma gömüldü.

Göğüs ucum parmaklarının arasında gezip duruyor ve ben, “Savaş...” diye inliyordum. Ritmi ara sıra kendimi kaptırdığım için bozuyor, ama beni hazırlamaktan vazgeçmiyordu.

Göğsümü sert bir şekilde sıktığında, “Ellerim ne kadar büyük ve senin göğüslerin benim avcumdan taşıyor Gülfem,” dedi kızar gibi. Bunda benim ne suçum vardı? “Her yerin küçük ama bunlar neden böyle büyük, dolgun anlamıyorum.”

“Hoşuna gitmiyor mu?” diye sordum kendimi geri çekerek. Hâlâ kucağında inip kalkıyor, bunu yaparken de bedenimi ona sürtüyordum.

“Gidiyor ama...” dedi saçlarımı çekip boynumda kendine yer açarak. Öptü, öptü, daha çok öptü. Onun amasının nedenini biliyordum fakat amasıyla şimdi ilgilenmiyordum. Saçlarını kavrayıp göğüslerime yönlendirdiğimde, ucunu kavrayarak dişleri arasında yukan çekti.

“Ah!” diye çığlık atıp ensesindeki saçları kavradım. Avcuyla sıkıp iyice ağzına dolmasını sağladı ve ben hareketlerimi daha da hızlandırdım. Kirli sakalları tenimi fena hâlde tahriş ediyor fakat bu bile zevk veriyordu bana. Tenime batan her bir telini daha fazlası için göğüslerime bastırıyordum. Bu zevk dolu bir acıydı.

Bir anda soluk soluğa kendini geri çektiğinde, elleri kalçalarımın indi ve gözlerime bakıp, “İçine?” dedi sorar gibi. Nefes sesleri oldukça güçlüydü ve sanırım cevap vermek için çok zamanım yoktu.

“Hu hı,” dedim kesik kesik başımı havaya kaldırarak. “İçime.”

Geniş elleri tüm kalçamı kavrayıp ritmi kendine göre belirlemişken epey hızlanmıştık ve benim artık dermanım kalmamıştı. Bacaklarım uyuşmuş gibi titrerken boğuk inlemeleriyle bir anda kasıklarına sabitledi beni ve içimdeki o yoğun sıvının bana çarpışını hissettim. İçimde bir boşluk oluştu. Bedenlerimiz de, ruhlarımız da birbirine karışmıştı ve biz tamamlanmıştık. Nefes nefese kendimi suyun içindeki adamın bedenine bıraktığımda, başımı boynuna yasladım. Ayaklarımı küvetin içine doğru uzattım ve ellerimi beline sar-

dım. Hızlı kalp ritmi kulaklarıma dolarken nefesini düzene sokmaya çalışıyor gibiydi. Ellerini saçlarıma attı ve ben gözlerimi kapadım.

"Böyle bir şey..." dedi saçlarımin arasında nefeslenerek. "Daha önce hiç yaşamamıştım."

"Oldu mu?" diye sordum mırıldanarak. "Hoşuna gitti mi?"

"Sen bana ne yaptığının farkında değilsin," dedi parmak uçları saçlarımda gezerken. "Hâkimiyeti ilk defa kaybettim ve bundan zevk duydum. Bu... bu Gülfem, benim için çok başkaydı. Sen çok başkasın." Göğsünden başımı kaldırıp çenemi yasladım ve yorgun, kendinden geçmiş ama bana tutkuyla, aşkla bakan adama gülümsedim.

"Arada tekrarlarız o hâlde. Hatta biraz daha ileri de gidebiliriz." Bak sen dercesine olan bakışları ve dudak kıvrımları keyifle yükselirken, daha yeni yeni ritme soktuğu nefesiyle dudaklarıma yanaştı.

"Bu geceyi böyle bitirmezdim ama bu gecenin rövanşını yarın yarım. O yüzden sen bu gece dinlen, yarına hazırla kendini."

Ben onun için her zaman hazırdım. Parmak uçlarıyla burnumu sıkıştırıp tekrar göğsüne yasladı başımı. Gözlerim keyifle kapanırken bizim sıcaklığımızla ılınan su, tenime fazlaca iyi geldi ve saçlarıma okşamasiyla mayıştı. "Uyuyabilirim burada böyle," diye mırıldandım. Kalp ritmi adımı bir şarkı gibi fısıldarken kulağıma, uyumak için daha güzel başka bir yer olamazdı.

"Uyu sevgilim," dedi dudaklarının minik dokunuşlarını terlemiş saç diplerime bırakırken. "Taşırım ben seni uyuyunca." Onun da onay vermesiyle iyice göğsüne yerleştim. Bilincim kapanırken son dokunuşu saçlarımaydı ve son duyduğum ses onun sesi, son söylediği ise, "Seni seviyorum," oldu.

6. BÖLÜM ŞÜPHE

Ürperen tenime değen sıcacık nefesler boynuma dolup tüylerimi iyice belirginleştirirken, beni sarıp sarmalayan güçlü kolların arasında iki büküm hâlde duruyordum. Cenin pozisyonunda Savaş ile iç içe geçmiş vaziyetteyken gözlerimi açmak istemedim. Uykum vardı. Hem de çok fazla. Ama Savaş'ın burnunu boynuma sürmesi, sıcak nefeslerini bırakması ve kulağıma fısıldaması, beni uykuya bırakmayacağıının göstergesiydi. "Yavrum," diye mırıldandı boynuma ufak bir öpücük bırakarak. Başımı yastıkta oynatıp bedenimi ona doğru döndürdüm. Savaş bana yer açmak için biraz geri gitti. Hafif aralanan gözlerim buğulu bir şekilde ona bakarken, dirseğini yastığa dayamış, avcunu başının altına getirmiş bir şekilde bana bakıyordu. Diğer eli ise karnımın üstünden beni sarmışken, bacaklarımı karnuma doğru çekti ve ellerimi birleştirip başımın altına koydum. İncecik pikenin örttüğü tenim ısınmak bir yana dursun, neredeyse titreyecek gibiydi ama buna tezat olarak terlemiştim de. Yatağa dağılan uzun saçlarım da beni fazlaca rahatsız ederken, şişen ve sızlayan göğüslerim de muhtemelen gelecek olan reglin habercisiydi. O yüzden kendimi çok da iyi hissetmiyordum.

Orta parmağını alnımda dolandırıp gıdıklar gibi yanağıma indirdi, ardından burnumun ucuna getirdi. "Savaş," diye mırıldanıp başımı iki yana oynatıp elini çekmesini istedim ama hiç de öyle yapmadı.

"Hı?" dedi boğuk bir sesle. Derin, sıkıntılı bir nefes aldım. Konuşunca uykum kaçacak gibi oluyordu çünkü. Anlasındı ve biraksındı. Ama yapmadı. Öyle inat gibi daha çok gezdirdi parmaklarını yüzümde. Belimdeki eli de yavaş hareketlerle aşağı yukarı kayarken, burnumun ucuna düşen saç tutamını sinirle üfledim. Her şey bana kar-

şydı, her şey. Uyumak istiyordum sadece. Üflledim, havalandı, geri düştü. Tekrar üflledim, havalandı ve tekrar geri düştü. Sinirle derin bir nefes alıp tekrar üfleyecekken, Savaş gülümseyerek usulca o tutamı burnumun ucundan çekti ve kulağımın arkasına sıkıştırdı. Tekrar parmaklarını burun kemerimde dolaştırma sebebi, sanırım şey demekti: Seni rahatsız eden her şeye engel olurum ama yine de seni en çok ben rahatsız ederim. Çünkü yaptığı tam olarak buydu. "Uyan artık güzelim," dedi tekdüze bir sesle. Ama ben uyanmak istemiyordum ki. Koyununa doğru iyice sokulup başımı kıvrılmış kaslı kolunun üstüne yatırdım.

"Biraz daha," diye mırıldandım bir ümit. Çıplak tenini yüzümde hissederken gözlerimi hafifçe aralayıp baktım. Göğsünün o küçük ucu gözlerimin önündeyken göğüs kaslarının karnına oranla daha sert olduğunu fark ettim ve istemsizce elimin birini göğsünün üstüne koydum.

"Yavrım, biraz daha biraz daha diye diye saat 11 oldu," diye hafif bir sitem etti. O kadar olmuş muydu yahu? Ama ben hiç uykumu alamamıştım ki. Onu umursamayan tavrıyla birlikte, kirli sakallarını alnıma sürttü ve "Gülfem," dedi daha sabırsız bir tonlamayla. Acıyla karışık bir gıdıklanma hâkimken yüzümde, "Hadi güzelim. Hadi, hadi, hadi," diyerek sabırsızlığını arttırdı. "Saat 7'den beri uyan diye bekliyorum."

"Oha!" dedim bir anda gözlerimi açıp başımı göğsünden çekerek. "Sen 7'den beri ayakta mısın?" Fal taşı gibi açılmış gözlerimle, onun o simsiyah ama parıldayan gözlerine baktım. Onca şeyden sonra şu an tek kavgamızın geç uyanmak üzerine olmasının huzuru var gibiydi üzerinde...

"Hu hu," diyerek kafa salladı. "Ben geç uyanamam ki. Alışmışım erken kalkmaya. Hatta 7 bile oldukça geç benim için."

"Ne!" dedim, bu sefer irileşen gözlerimi küçültüp kaşlarımı çatarak. Başımı biraz daha geri çektim yastıkta ve tepemde beni gülerek izleyen adama sahte bir kızgınlıkla baktım. "Ben hayatta erkenden kalkamam," dedim oldukça net bir ifadeyle. "Sakın bana her sabah böyle yapma bak. Kalkamam ben. Vallahi olmaz," diyerek kafamı iki yana salladım. "7 neymiş canım?" diyerek sırtımı ona döndüm. "Gün aydınlanıyor muymuş o saatte? Karanlıktır hava bir kere o saatte. Ben kalkamam öyle."

Çıplak sırtıma bir öpücük kondurarak elini karnımın üzerine getirip beni tekrar geri döndürdü. "Bak sen," dedi üstümde doğrularak. Sırtüstü yatar pozisyona geçmiştim, yine diğer eli sırtımda kaldı. Yataкта dağılan saçlarımdayken gözü, altında sere serpe duran tenime kayıyordu bakışları. "Birincisi, küçük hanım," diyerek burnuma bir öpücük kondurup geri kalktı. "Kocanıza sırtınızı dönemezsiniz, ki ben de size öyle." Yaaa... Yumuşacık oldum. "İkincisi, yok öyle uyku falan," diyerek tek kaşını kaldırdı. "Sabahları kocaya kahvaltı hazırlanacak." Gitti yumuşaklık falan. Yok ya!

Gözlerimi kısarak, "Kim demiş onu?" diye sordum. Yapmazdım ki. Yani yapardım ama böyle emir verir gibi söyleyince yapmazdım. Yoksa yapardım. Önce üslubunu düzeltmemiz gerekiyordu.

"Öyle," diyerek başını hafifçe yana doğru oynattı. "Yeni gelinler öyle yapar."

"Ben yeni gelin değilim ki," dedim omuz silkerek. Oldukça ciddi bir yüz ifadesine de sahiptim. "Kabul etmiyorum bunu. Öyle gelinmiş falan..." diyerek kendimi hizmet eden bir kadın olarak düşündüm ve kafamı iki yana salladım. "I-ih, ben yapamam. Hem artık devir değişti," diyerek ona satmaya çalıştım her şeyi. "Zamanında hep kadınlar yapmış. Artık erkekler yapıyormuş."

"Allah Allah," dedi kaşlarını kaldırıp gülümserken. Söylediğim şeyi savunmak adına ciddiyetle ama oldukça komik bir yüz ifadeyle kafa salladım. "Kim demiş onu?" diye sormasıyla birkaç saniye duraksayıp, "Feministler," dedim çok da emin olmayarak. Kahkahaları odada yankılanırken parmakları burnumu sıkıştırıp iki yana salladı. "Feministler hak eşitliğini savunur yavrum. Beraber yapalım der. Şimdi erkekler yapıyor, kadınlar yapmıyor demez. Kafanıza göre çevirmeyin şunu."

"Hımm," diyerek elini tutup burnumdan ittim ve dudak bükerek parmağımı çeneme koyup birkaç saniye düşündüm. "O da olabilir," diye onay verdim ardından ciddi bir yüz ifadesiyle. Kollarım boynuna dolanırken, "Benim için tamamdır," deyip gülümsedim. "Yani hiç yoktan iyidir. Öyle olsun, beraber yapalım." Eşitlikse eşitlik. Yapsındı. Yapmalıydı.

Dudak kıvrımları yukarı doğru kalkarken biraz eğildi ve az önce sıkıdığı burnumu dudaklarının arasına alıp ufak bir öpücük bıraktı. Dudakları burnumun ucuna ıslaklığını bırakırken alev alev nefesi

de yüzüme doldu. Bedenini yavaşça üzerime doğru kaydırırken tam anlamıyla çıkmasa da, gövdelerimizin yarısı birbiriyle temas hâlindeydi. Saçlarındaki elinin tersi yavaşça omuzlarıma düşerken, "Olun bakalım," dedi. Gözleri tenimde dolandı aheste aheste. Eli de yavaşça kaydı omuzlarımdan göğüslerime, ardından belime. Sen elleri ama yumuşacık dokunuşlarıyla, elinin kemikli kısmı yavaşça dolandı tenimin her bir yanında. Hâlâ uykuluyken, beni ürperten bu dokunuşlarla iyice mayışıyor gibi hissettim kendimi. En son bacaklarımda doğru ilerlediğinde, onu engellemek adına dizlerimi yukarı doğru çektim ve yastıktan destek alan koluna doğru sığındım.

Alnım kolunun kaslı kısmına değerken dudaklarımla ufak bir öpücük bırakıp, "Savaş," diye mırıldandım. "Sabah sabah olmaz ki. Hem ben çok acıktım, kahvaltı etmeliyiz. Sen eminim sabah erken kalktığın için bir şeyler atıştırmışsındır." Cevapsız bırakınca, "Yalan mı?" diye sordum.

"Çerez falan..." diye mırıldandı.

Sabah sabah çerez mi yenirdi yahu, midesiz seni! Üstelik açta kalmıştı onlar, akşamdan sabaha bayatlamıştır. "Hiii, bak," dedim sahte bir bozuntuyla. "Sen yemişsin, ben yemedim. Eşitlik diyorduk. Ben de yemek yiyeceğim. Aç ayı oynamaz derler, bilir misin?" Kahkahha attı, ben de güldüm. Gerçi gülecek bir şey de yoktu, sahiden de öyleydi. Karnım zil çalıyordu resmen. Dünden beri hiçbir şey yememiştim. Üstelik dün de stresten çok az yediğim için, neredeyse iki gündür açtım. Yine de her şeye rağmen içimdeki arsız kadın bir yandan da onu fazlasıyla istiyordu ve yine o yanımda, Savaş beni ikna etsin diye yatakta yavaşça kıvrılıyordu.

Karnımın üstünde duran eli benim sözlerimi çok da önemsemeden aşağıya kayarken, elini dizlerimin arasına sokarak iki yana açtı. "Feministlere saygım sonsuz yavrım," dedi sakallarını yanağıma sürterek. Amacı yüzüne bakmamdı. Başardı da, ona doğru baktığımda tebessüm ederek bacaklarımda arasındaki parmakları okşayarak kadınlığımu avuçladı. "Ama ben ilkel bir adamım," dedi sırtımdaki eliyle beni yukarı kaldırıp dudaklarına yönelterek. "O yüzden, önce karımın beni doyurmasını istiyorum."

Dudaklarını içine çekmesiyle ona karşılık verdim. Ona dolanan kollarımı biraz geri çekip parmaklarını sırtına sabitledim. Tırnaklarını tenine batırırken, o da sırtımdaki parmaklarını yavaşça kay-

dınıyordu. Üzerimdeki adama baktım. Benden kat kat büyük olmasına rağmen bedenim istemsizce ona doğru kalkıyor, tenimi teniyle birleştiriyordum. Elleri sırtımı öyle güzel kavramıştı ki, tek kolunun arasına sardığında bile küçücük kalan bedenim, karşısında duran bu devasa adamı her şeyiyle korkusuzca hissetmek istiyordu. “Savaş,” dedim dudaklarımı çekip nefeslenerek. Ensesinde uzamaya durmuş saçlarını parmaklarımın arasına geçirirken omzundan indirdiğim eliyle beni okşayan elini tuttum. Parmaklarına kaşınan ıslaklık benim de ellerimdeydi şimdi. Birkaç saniyede bu hâle geldiğime ben bile inanmıyordum bazen. “Daha fazla ıslanmak istemiyorum,” dediğimde hafifçe kaşları çatıldı. “Sen dokununca, biz sevişince ben çok ıslanıyorum. ıslandıkça seni daha az hissediyorum içimde.” Dudaklarımı ısırıp gözlerimi kaçırmamla birlikte, çatılan kaşları gülümsemesinin etkisiyle titredi ve bedenimi yavaşça yatağa geri bıraktı. Biraz utanır gibi oldum, yanaklarım alev alev yanarken aslında bunun gayet normal olduğunu kendime tekrarlamakla meşguldüm. Zevk almak iki taraflıydı. Onun kadar benim isteklerimin olması da olağandı.

“Zaten bizim bir rövanşımız vardı, değil mi?” diye sormasıyla ben cevap vermeden yataktan doğruldu ve ayaklandı. Ne yaptığını anlamayarak dirseklerimin üstünde doğruldum ve onu izledim. Geniş sırtındaki gözlerim istemsizce aşağıya doğru kayıyor fakat çok sürmeden geri çıkıyordu. Dün akşam çıkardığı kıyafetlerinin yanına gidip kemerini eline aldıktan sonra yatağa doğru yaklaştığında, anlamayarak kaşlarımı çatıttım.

“Onu ne...” Cümlemi tamamlamama izin vermeden elindeki kemeri omzuna doğru attı, bacaklarımı tutup beni çekti ve ben yatağın ucuna doğru kaydım. Sırtım çarşafı toparlayarak ona doğru yol alırken diz çöktü ve bacaklarımı omzuna atıp ellerini kalçamın altına koydu. Ne yapacağını anlayıp gözlerim kayarken başımı geri doğru yatırdım ve evet, tam olarak anladığım şeyi yaptı. Önce tepemi ağzının içinde çekiştirirken elinin altındaki kalçalarımı soluk soluğa, daha fazla ona doğru kaldırdım. İçine çekti, çarşafı avuçladım. Avuç içindeki kalçalarımı kendi istediği gibi yönetirken, dilini içime sokmasıyla aniden bedenimi yataktan kaldırıp ona baktım. Titreyen kollarım yataktan destek aldı fakat buna rağmen fazlasıyla zorlanıyordum. O benim tüm ıslaklığımı içine çekiyordu fakat ben onu

böyle bu pozisyonda izlerken daha fazla ıslanıyordum. Eğer amacı beni kurutmaksa, bu imkânsızdı. Dil hareketleri hoyratlaşınca bedenim kasılırken, titreyen vücudumla birlikte başımı geri atıp derince soluklandım. Kendimden geçiyordum. Hiçbir şey görmüyor, sadece şehvete kapılmış hâlde anı yaşıyordum. Kendini geri çektiğinde ise yere çakılmış gibi ona döndüm ve sıcacık bakışlarıyla karşılaştım. Arsız bir gülümseme sundu bana ve dudaklarını yalayarak, “Bunu uzun uzun tekrarlayalım,” deyip ayaklandı. Ben de onunla birlikte gözlerimi hareket ettirdim, kalkışını izledim.

“Ke-kesinlikle,” diye onayladım hiç utanmadan. Sadece tüm günü bile bunun için ayırabileceğim kadar zevkliydi. Boynunu iki yana çıtlattıktan sonra, elini bacaklarımın altına atıp bileklerime doğru okşayarak indi. Avcunun içindeki sıcaklık tenime geçtikçe alev alev yanıyordum ve Savaş ellerini bile hoyrat bir şekilde kullanmaktan asla kaçınmıyordu. Ona doğru kalkan bacaklarımla birlikte, ayak bileklerimin üstüne ufak bir öpücük kondurduktan sonra iki ayağımı aynı anda tutarak bir anda beni ters çevirdi. Ne olduğumu anlayamadan sarsılan bedenimle yüzüstü bir hâle gelmiştim. Saçlarım savrulup omuzlarımdan göğüslerime düştü. Sert bir şekilde yumuşak zeminle buluşan göğüslerimin sızısıyla yüzüm buruşurken, daha ne olduğunu anlayamadan Savaş’ın gölgesi üzerime düştü. Elleri belimi tutup geri doğru çekerken dizlerimin üstünde doğrulmuşum şimdide. Ona doğrulan kalçalarım ise dudaklarından nasibini çoktan almıştı. Avuç içlerimi yatağa bastırırken yeni bir pozisyon deneyeceğimizi düşündüm ve bacaklarımı aralayacakken Savaş tek eliyle iki bileğimi tuttu. Kafamı geri doğru çevirdim ve ne yaptığına baktım.

Omzunda asılı olan kemerini ayak bileklerime iki kez doladıktan sonra beni resmen prangaya vurdu. Gözlerim şaşkınlık, panik ve heyecanla büyürken, ne hissetmem gerektiğine emin olamayarak, “Ne yapıyorsun?” diye sordum. Yeni bir şeyler denemenin heyecanı kadar bilmediğim durumun korkusunu da hissediyordum fazlasıyla. Bilinmezlik hem bu kadar heyecanlandırıp hem korkutabilir miydi?

“Alanı daraltıyorum güzelim,” dedi arkamdaki pozisyonunu ayarlayarak. Kalçalanma doğru eğilip ufak bir öpücük bıraktıktan sonra tekrar ayaklandı ve ben önüme dönerek dudaklarımı ısırdım. “Şimdi ne çok ıslaksın ne de çok kuru.” Kendini bana sürtmesiy-le elimin altındaki çarşafı avcuma doldurdum. “Madem daha fazla

hissetmek istiyorsun, hisset yavrurum," dediğinde bir anda içime girmesiyle bedenimi öne doğru atıp yatağa yığılacak gibi oldum fakat buna izin vermeden belimi tutan elleriyle pozisyonumu korudu. Kaskların alev alev yanarken, fazlaca sert oluşuyla en içimde derin bir sızı hissettim.

Hızlıca soluklanırken ağır ağır kendini geri çekip oldukça hızlı bir şekilde ileri gidiyordu ve ben onun bunu her tekrarlayışında kalçalarını ona doğru doğrultup bir yay gibi geriliyordum. "Ah!" diye bir inilti koptu dudaklarımdan.

Savaş duraksadı. Anlayamadım. "Sessiz ol," dedi biraz daha yavaş hareketlerle devam ederken. "İnlemelerin bana zevk verir ama odalar dip dibe. Sesinin duyulmasını istemiyorum." Yanaklarıma düşen alev topuyla birlikte sadece sessiz kaldım. Dudaklarını dişleyip başını geri doğru yatırırken, vücutlarımızın odada yankılanan çarpma seslerine eş nefes sesleriyle birlikte dizlerim titremeye başladı. Bacaklarını açmak istedim, açamadım. Yatağa yatmak istedim, Savaş bırakmadı. Boynumdan damlayan terler göğüslerimden süzülürken duraksadı ve bu sefer kendini hareket ettirmeyi bırakıp, kalçalarını itip çekmeye başladı. "Devam et," dedi boğuk bir sesle. Kalçalarını sıkın ellerini gevşek bıraktı fakat tamamen çekmedi. Ben belirli bir ritim tutturmuş onun ellerinin arasında buna devam ederken, "Devam et yavrurum," dedi daha boğuk, inler gibi. Artık zevkten titreyen dizlerimin üstünde durabilecek gibi değildim. Çarşaf bile dizlerime batıyor gibi hissediyordum, kıpırdayamıyordum da. Biraz daha hızlandırdığımda, "Aynen böyle," dedi nefes nefese. Ellerini belimden sırtıma çıkardı ve aheste aheste geri indirerek kalçalarını avuçladı. "Devam et güzelim," dedi daha yüksek bir sesle. Hem ritmi ben belirliyordum hem de hâkimiyet tam anlamıyla bende sayılmazdı. Sanırım ikimiz için de farklı bir deneyimdi bu. "Harikasın," dedi dişlerinin arasından, inleyerek. "Seni böyle izlemek..." dediğinde bakışlarının tam orada olduğu düşüncesiyle yutkunamadım. "Ah! Gülfem..." dedi titrek bir nefesle, boğuk boğuk inleyerek. Adım döküldü dudaklarımdan her zevk alışında. İçimdeki varlığını her detayıyla hissederken, bu bana da oldukça zevk veriyordu. Yine bir sona yaklaştığını anladığında kendi devraldı ve kalçalarını sabit tutup ritmi kendi belirlediği hızıyla devam ettirdi. Fazla hızlıydı, çok fazla. Her gidip gelişinde daha fazlasına ulaşmak ister gibi bir sertlikte sürdürüyordu bunu ve

kasıklarındaki o sıvıyla birlikte bir sona ulaştık. Kasılmalarını içimde hissederken bedenimi soluk soluğa yatağa bıraktım. Gözlerim kapalı, nefesimi bir düzene sokmaya çalışırken, ayağımdaki kemer çözdü ve kemerin yere düşme sesini işittim. Hemen ardından yanma uzandığında terden sırlıklam olmuş saçlarımı parmaklarıyla alnımdan uzaklaştırdı. "İyi misin güzelim?" diye sorduğunda gözlerimi açıp kafa salladım sadece. Hâlbuki bedenim hâlâ bir sarsıntının içindeydi. Bir an önce duş alıp saçlarımı toplamalı ve kendime gelmeliydim. Fakat onun beni öyle kolayca bırakacak gibi bir hâli yoktu. Yavaşça yanaştı bana. Dudaklarını yaklaştırdığında gözlerimi kapayıp karşılık verdim.

Parmakları saç diplerimde gezinirken dudaklarının sıcak ve şefkatli dokunuşları kalbimi çarptırıyordu. Sorunlar bitmişti artık, bizim için bundan sonrası mutluluktan ve zevk dolu, sert bir birleşme, yumuşak ve sevgi dolu bir öpücükle son buluyordu. Hepsinin yaşattığı hisle şükretmemek imkânsızdı. Beni soluksuz bırakan bu adamın dudaklarında soluklanıyordum. Bacaklarımdan süzülmeduran o sıvıyı hissettiğimde kendimi kötü hissederek geri çekilen ben oldum. "Duşa girmeliyim," dedim mayışmış bir hâlde gözlerimi kapayarak. Ama buna bile hâlim yoktu. Sadece uyumak istiyordum. Üstelik bacaklarımda da yere basmak için pek derman yok gibiydi.

Bunu hisseden sevgili kocamın parmakları yanağımı okşadı ve "Ben duş alana kadar dinlen," dedi emir verir gibi. "Sonra sen duşa girersin, kahvaltı ederiz." Beklemek istemiyordum ki ben.

Kaşlarımı çatarak başımı yataktan kaldırdım. "Önce ben," dedim onun kalkmasına engel olarak. "Dünden beri kendimi çok kötü hissediyorum. Üstelik sen beni burada bırakırsan ben uyurum," diyerek doğruldum. Sırtüstü yatan kocamın göğsüne ellerimi koyarak dudaklarına kısa bir öpücük bıraktım. "Ayılmam için ben gireyim sevgilim."

"Birlikte?" diye başını kaldırdığında, olumsuz anlamda kafamı salladım ve gözlerimi belirginleştirerek ayaklandım.

"Yok yok," dedim telaşla. "Bacaklarımı zor tutuyorum. Bir taneyi daha şimdi kaldırabileceğimi sanmıyorum. Biz ayrı ayrı yıkanalım." Keyifle gülümserken başını tekrar yatağa doğru bıraktı ve ben banyoya doğru ilerledim. Her adımda kasıklarına batan o sancıyla yüzüm istemsizce kasıldı. Gitgide süzülen o sıvıyı hissettikçe midem

bulanıyor gibi hissettim ama beni oradan çeken şey yine Savaş'ın sesi oldu. Beni izleyerek dudaklarından çıkan o arsız ıslıkla, "Şapşal," deyip gülümsedim ve kapıyı açıp banyoya girdim. Sıcak suyu ayarlar-ken bacaklarıma tekrar baktığımda fark ettiğim şeyin göz yanılması olup olmadığını anlamak için kapının yanındaki ışık düğmesine bas-tum. Bacaklarımdan süzülen o sıvının içinde gördüğüm pembe şey sanırım kandı ve ben doğru görmüştüm. Neydi şimdi bu? Başta regl olduğumu düşünsem de bu denli az olmayacağı kanaatine vardım. Daha önce böyle bir şey yaşamamıştım. Daha yoğun bir kırmızılık ve daha fazla kan olurdu. Bu birkaç damladan ibaretti ve rengi de soluktu. Kasıklarımıdaki sızı da kendini daha fazla belli edince, aklı-ma bir seçenek daha geldi. Muhtemelen az önceki sert birleşmemiz-den kaynaklı zorlanmadan olmuştu. İncelemeyi bırakıp her adımda kasıklarına batan o sızıyla birlikte duşa girdim. Kaç dakika kaldım bilmiyorum ama keyifle, tüm kirimden, yorgunluğumdan annana kadar durdum. En son artık üşüdüğümü hissettiğimde suyu kapatıp bizim için özenle köşeye koyulan havlulardan birini üzerime sardım ve tam çıkacaktım ki kapı açıldı.

Beklemediğim için anlık bir şaşkınlıkla yerimde gerilerken par-mağımınla damağımı çektim. "Korkuttun beni," dedim hafif bir sitem-le. "Kapı çalmadan girilir mi?"

İçeri doğru girdiğinde kapıyı sonuna kadar açık bıraktı. "Neden korkuyorsun?" diye bir de bana kızdı haklıymış gibi. "Benden başka kim girebilir böyle birden?"

Kollarımı birbirinin üstüne dolarken, "Sen de girmemelisin," de-dim. "Ayıp, öyle kapı çalınmadan girilmez." Dudaklarını büküp beni önüne alırken saç kurutma makinesinin fişini taktı ve çalıştırdı. Saç-larımı mı kurutacaktı?

"Kusura bakınız küçük hanım," dedi muzip bir tonlamayla. "Bir daha olur çünkü."

"Savaş," diye mırıltılarla gülümserken arkamdaki adamın karnı-na dirseğimle hafifçe vurdum fakat bundan etkilenmedi. Aynadaki buhar, kurutma makinesinin etkisiyle yavaşça yok olurken, aynadan onun da gülümsediğini görebiliyordum. Uzun saçlarımı büyük bir özenle kurutmaya devam etti. "Savaş," dedim aynadan ona bakarak. O da bana baktığında cevapsız kaldı fakat bu kısıp gözlerle olan bakış söyle demekti. "Sen bana ağır geliyorsun sanırım," dedim oldukça net.

"Anlamadım?" diyerek kaşlarını çatı.

Tam konuşmam için dudaklarım aralanmıştı ki duraksadım. Az önceki ağrı ve kanamadan bahsetseydim Savaş bunu fazlaca büyütür, hastaneye gitmek için zorlardı. Üstüme titremesi elbette hoştu ama kan bile sayılmayacak ufak bir leke için tatilimizi kâbusa çevirmeye gerek yoktu. Üstelik yarın geri dönecektik. "Az önce," dedim gülüp konuşmayı çevirerek. "Çok serttin ya. Zorlandım." Başımı gövdesine yaslariken saçlarını kurutmasından fazlaca zevk duyuyordum. Sanırım bunu sürekli olarak ona bırakmalıydım.

"Zevk almadın mı?" diye sordu ciddiyetle. Ben gülümseyip şaka yapışımı belirtir gibi bir tavır takınmışım ama o yine de tereddütte kaldı. "Canını mı acıttım?"

Olumsuz anlamda kafamı iki yana sallarken, "Hayır," diyerek tebensüm ettim ve ona doğru dönüp ahşap banyo dolabına yaslandım. Küküllerimi tamamen kuruturken konuşmaya devam ettim. "Fazlaca zevkliydi. Şaka yapmıştım ben," dedim küçük bir çocuk edasıyla. "Şakacıktan yani. Yoksa bunu tekrarlayalım."

Kurutma makinesini kapattıktan sonra yerine koydu ve bana yanaşarak kollarımdan tutup kulağıma eğildi. Soluklarını bilinçli bir şekilde boynuma yaymaya devam etti. Huylanıyordum. "Hemen kaç buradan, yoksa tekrarlamak için şimdi..."

Havlunun ucunu tutan elini iterek hızlı hızlı banyodan dışarı çıktım ve bir anda kapının dışından ona doğru gözlerimi kırıştırdım. "Sen uslu uslu duşunu al tek başına," derken, o da bana alay eder gibi gülerek bakıyordu. "Ben üstümü değişip kapıda bekliyorum seni." Gülen yüzümle bir anda yüzüne kapattığım kapının hemen ardından duyduğum su sesiyle derin bir nefes aldım ve odanın içinde etrafa göz attım. İlk önce yerdeki kıyafet çantasını alarak telefonuma yöneldim. İçinden çıkardığım şarj aletini yatağın prizine taktıktan sonra telefonumu açtum. Eşyalara göz attım. Müge neredeyse çeşit çeşit gecelikle doldurmuştu tüm çantayı. Siyah iç çamaşır takımını yatağın üzerine koyup bir yandan telefondaki bildirimlere bakıyordum, bir yandan çantayı karıştırıyordum. Bir sürü etiketlenme bildirimini ve gruplardan mesajlar vardı. Dün akşam kızlara bir şey yazmadan kapanan telefonumu hatırlayınca ilk onların grubuna girdim. 850 mesaj vardı ve ben hangisini okuyacağımı bilemedim. Hızlı hızlı kaydırırken bir çoğunu okumadım ama suratım düştü. Çünkü anla-

dığım kadarıyla Efsun ve abim yine kavga etmişlerdi. Az önce mutlu mesut bir hâldeyken, onların bu hâli karşısında içime düşen sızıyla birlikte yüzüm iyice asıldı. Üzülüyordum. İkisi için de üstelik ve ben de bu durum nasıl sonuçlanacaktı bilmiyordum artık. Bir sorun vardı ve aşamıyorlardı. Aşabilecek gibi de gözüküyorlardı. Bir gözüm telefonda, bir gözüm çantadayken siyah, uzun ama yandan da bir hayli uzun yırtmacı olan elbiseyi de çıkardıktan sonra yatağa oturdum.

Daha detaylı öğrenmek adına aramak iyi bir seçenektir. Rehberden Efsun'u bulup aradıktan sonra, hoparlörü açıp telefonu yatağın üstüne bıraktım. Birkaç kez çaldıktan sonra cansız bir ses, "Alo?" dedi. Üzerimdeki havluyu çıkarıp iç çamaşırlarını geçirirken üzerime, endişeyle, "Güzelim," dedim. "Ne oldu? Abimle kavga mı ettiniz? Grubu çok okuyamadım. Arayayım dedim."

"Gülüm, sen balayındasın," dedi üzüntülü bir ses tonuyla. "Bizi mi dert ettin oralardan kendine? Sen keyfini çıkarsana. İki gün zaten." Nasıl çıkaracaktım onlar böyleyken. Hatta içimden kalkıp gitmek bile geliyordu.

"Sen beni boş ver," deyip elbiseye yöneldim. "Sen söyle bana, neyin var sizin? Yine neden kavga ettiniz?"

Derince bir soluk alarak, "Ettik işte Gülfem, vallahi boş ver," diyerek yine o cansız ses tonuyla geçiştirmeye çalıştı. "İçeride zaten o şimdi. Duyar falan beni mi çekiştiriyorsunuz diye girer konuya, gerçekten çekemem onu." Böyle deyince de nasıl ısrar edeceğimi bilemedim. Dert dinleyeyim derken ekstra sorun çıkarmak istemedim.

"Ne yapıyorsunuz peki evde?" diye sordum merakla. "Yani düzeldiniz mi biraz?" Elbiseyi üzerimde düzelttikten sonra saçlarımı geri doğru atarak yatağa oturdum ve telefonu hoparlörden çıkarıp kulağıma koydum.

"Yoo," dedi gayet net bir şekilde. Daha çok üzüldüm fakat o bu duruma alışmış gibiydi sanki. Öylesine, artık vazgeçmiş gibi. "Kavga ettik diye dışarı çıkmadı, ekstra bir kavga çıksın istemedi sanırım. Ben de çıkmadım. Öyle boş boş oturuyoruz. Böylesi de çok zor biliyor musun?" dedi ne yapacağını bilemez hâlde. Ben de bilmiyordum ki. Keşke bilseydim de yapsaydım. "Konuşma konuşamıyoruz, sussak çok garip duruyor. Evde resmen köşe kapmaca oynuyorum. Sürekli oradan oraya gidiyorum bir iş bahanesiyle."

"Bir yere gitseniz?" diye sordum çok da emin olmayarak.

"Nereye gideceğiz Gülfem?" diye burnundan soludu. "Senin annelere gitsek..." dediğinde duraksadı ve sustu. Ben anlamıştım. O da anlamıştı. Benim annem elbette olmazdı. Her şey daha beter olurdu. "Benimkilere gitsek onun açısından problem. Soğuk duracağız, anlayacak bizimkiler. Sorup duracaklar falan, kimseyi çekemem. Evde kendi kendime dururum. Sen beni boş ver," diyerek derin ve titrek bir soluk aldı. "Sen ne yapıyorsun? Nasıl geçiyor balayı?" Ne mi yapıyordum?

Tam olarak tırnaklarımı yiyip ne yapabilirim diye düşünüyordum. Bir çözüm de bulamıyordum. Sonra banyodan gelen seslerle Savaş'ın varlığını hatırlayarak tebessüm ettim ve "Efsun," dedim heyecanla.

"Hı?"

"Buraya gelsenize," dedim saçlarımla oynayarak. Bence gayet güzel fikirdi.

"Saçmalama," diyerek kestirip attı ama benim kestirip atmak gibi bir düşüncem yoktu.

"Vallahi gelin," dedim ısrarla. "Bak, Savaş ve abim barıştı. Şimdi siz böyle kavgalısınız ya, belki hep birlikteyken abim anlatır, çözeriz beraber. Savaş onun dilinden anlar hem. Ya da hiçbir şey konuşmak istemezseniz konuşmayız. Oturur bir çay kahve içeriz," diyerek ayaklandım ve odanın içinde gezmeye başladım. "Burası çok güzel hem. Vallahi gelin bak. Hem uzakta da değiliz. Şile. 1-2 saate buradasınız. Size de değişiklik olur."

"Olmaz," derken yavaşça söyledi bunu. Aslında olma ihtimali de varmış gibi. Biraz daha ısrar edersem kabul edecekti sanırım.

"Hadi Efsun," dedim ısrarla. "Bak sen gelmezsen ben geleceğim. Aklım sizde çünkü. Böldürme bana balayımı, gelin oturalım bir iki saat." Tüm kozlarımı kullanıyordum. İkna olmalıydı bence. Yoksa yemeye tırnak kalmayacaktı ben de.

"Delirme," dedi panikle. "Ne gelmesi? Bizim normal kavgalarımız." Omuz silktim o görmese bile.

"850 mesaj vardı orada Efsuncuğum. Sen saatlerce kendini anlatmış durmuşsun ve ben senin yanında olamıyorum diye içim içimi yiyor. Hadi gelin, göreyim sizi. Belki çözeriz, he Efsun. Söz, konuşmak istemezseniz konuşmayız." Konuşurlardı, biliyorum. Gelirseler konuşurlardı.

"Savaş?" dedi çok da emin olamayarak.

Bu tereddüdüyle kabul edeceğini anlayarak, "Onda sorun yok," dedim gülerek. "Ne diyecek, bir şey demez o. Bak ben size konum atıyorum. Gelin siz, tamam mı?"

"Ama ben bir Leve..."

Amalarına izin vermeyerek, "Konum anyorum güzelim," dedim heyecanla. "Gelince görüşürüz." Öyle de yaptım. Bahçeye doğru çıkarken Efsun'un numarasına konumu gönderdikten sonra, bahçedeki ahşap salıncağa oturdum ve telefonda başımı kaldırmadan konuşmalarda dolanmaya başladım. Biraz okursam sorunlarını çözebilirdim sanırım. Anlatmıştı çünkü gruba.

Mesajlarda yukarı çıkarken, "Gülfem?" diye duyduğum yabancı bir sesle kafamı kaldırdım. Tanımadığım orta yaşlı, kalıplı, beyaz ama oldukça özenli taradığı saçları ve mavi gözleriyle bir adam karşımda duruyordu.

"Pardon?" dedim gözlerimi kısıp yumuşak bir sesle. "Çıkaramadım."

Bana doğru bir iki adım attı ama yine de aramızdaki mesafeyi koruyarak, "Ben Korgeneral Fuat Çamlı," deyip gülümsedi. Savaş'ın komutanı mıydı bu? Gülümseyerek, "Kusura bakma," dedi. Babacan bir tavırla elini gelişigüzel havalandırdı. "Biz seni biliyoruz tabii ama sen bizi bilmezsin. Düğüne de son dakika haberimiz olduğu için gelemedik. Bir ara evinizde ziyaret etmek isteriz."

"O-olur mu, estağfurullah," dedim titreyen sesimle. Nasıl hitap edilir bilmiyordum ki. Savaş'ın üstüydü sanırım ve ben elimi kolumu nereye koyacağımı bilemedim. Aniden ayaklanıp elimle salıncağın yan tarafını gösterdim. "Buyurun lütfen," dedim gülümseyerek. "Savaş birazdan gelir. Du..." Duştaydı diyecektim, sustum. Öyle de denmez Gülfem. Yeni evlendiniz. Deme öyle. Susup derin bir nefes alarak tekrar elimle salıncağı işaret ettim. "Lütfen," dedim ısrarla. Karşımdaki adam davetime nazikçe gülümseyerek karşılık verdi ve gösterdiğim yere oturdu. Ben titriyordum. Ben neden titriyordum? Oldum olası askerlerden ve polislerden bir tık korkardım zaten. Bir Savaş'a karşı böyle değildim, ona da o gözle bakmadığım içindi bu. Şimdi karşımda ondan daha üst rütbeli biri vardı.

Titreyen ellerimi fark edince, "Gülfem," deyip gülümsedi. Anladı sanırım. Anlar tabii. "Çekinmene gerek yok kızım. Geç otur," dedi yan tarafı göstererek. Dediği gibi yaptım. Oturdum ama hâlâ geçmemişti o tedirginlik üstümden.

"Ben..." dedim çok da ne diyeceğimi bilemeyerek. "Kusura bakmayın lütfen, size nasıl hitap etmem gerektiğini bilmiyorum ama biz de düğün planını son dakika yaptık. Hatta emin olun benim bile son anda haberim oldu." Gülümsedim. Yalan değildi ki. Öyle olmuştu.

"Adımla hitap edebilirsin," dedi tekrar aynı sıcak tavrıyla. Bacak bacak üstüne atıp rahat bir pozisyona geçerken, "Abi diyebilirsin, amca diyebilirsin. Nasıl rahat edeceksen. Ben senin komutanın değilim, çekinmene gerek yok." Dudaklarımı birbirine bastırıp tebessüm ettim.

"Siz Savaş için mi gelmiştiniz?" diye sorduğumda, daha cümlem bitmeden başını iki yana salladı. "Yok. Burası benim kızımın oteli," dediğinde şaşkınlığım aralanan dudaklarımdan belli oluyordu sanırım.

"Öyle mi?" diye sordum, tekrar ne diyeceğimi bilemeyerek. "Çok güzel ama," diyerek etrafa bakındım tekrar.

Kafa sallayıp onay verdi. "Öyle. Aslında hukuk okudu ama mesleğini yapmak istemedi. Sonra, 'Baba, bir yer açmak istiyorum kendime,' dedi. Ben de elimden geldiğince yardımcı oldum." Benim gibiydi yani. Mesleğimi ben de yapmıyordum. "Bugün de işte hafta sonu, güya dinlenecektim," diyerek elini ensesine attı ve ilerideki mutfak bölümüne bakıp gülümsedi. "Evde birkaç şey unutmuş, 'Baba, getirir misin?' deyince kalktık geldik." Mutfağa dalan bakışlarını bana çevirince işaret parmağı da havalandı. "Emrinde binlerce asker de olsa, kızın hadi dedi mi ne hafta sonu kalıyor ne yorgunluk."

Tebessüm ettim yine. "Ne güzel baba kız ilişkiniz..."

"Değil aslında," dediğinde tekrar mutfağa daldı bakışları. Ben de dikkatle onu izlemeye devam ettim. "Ben hep çok soğuk, sert bir adamdım. E sözünü dinletmek için şarttı bu. Yoksa önünü alamazsın," diyerek bana baktığında kaşları havalandı. Savaş gibi yani. Savaş da buna benzer şeyler söylemişti bana. İleride Savaş da mı böyle olacaktı? "Vaktinin çoğunu askeriyede, dağda bayırda geçirince, gündelik yaşamına da bu ister istemez yansıyor. Ben Tuğçe'nin çoğu şeyini görmedim." Ses tonu üzüntü doluydu fakat yine de dik duruyordu. "İlk konuşması, yürümesi, mezuniyeti... Hiç, hiç..." diyerek yüzünü buruşturdu ve elini iki yana alelade bir şekilde salladı. "Hep bir mesafe vardı aramızda. Şimdi evlenecekmiş," derken mutfağa doğru bakıp eliyle alnını kaşdı. "Ben de biraz tepki gösterdim. Limoniyiz," dediğinde kargın bir gülümseme oluştu yüzünde.

“Neden?” dedim heyecanla, merakla ve dikkatle inceleyerek. Aniden öne atılmamla bana baktı. Bir anda heyecanımı fark edip geri çekildim. “Neden yani?” dedim daha düz bir tonda. Ben de babamla böyle bir sorun yaşadığım için, ister istemez merak ettim.

“Kıskandım,” dedi hiç evirip çevirmeden. “Korktum da biraz aslında,” dedi bana dönüp bir itirafta bulunarak. “Benden göremediklerini başka bir adamda buldu diye. Ben istemem mi kızım mutlu olsun. En çok ben isterim,” dedi net bir ifadeyle kaşlarını çatarak. “Ama işte, paylaşma duygusu bende hiç yok.” Dudaklarını büktü ve kafasını iki yana salladı. “Zaten hayatında az bir yere sahibim, bir de benim yerimi başka bir adam alır diye ödüm kopuyor.”

Bir baba olarak endişelerini o kadar iyi anladım ki ve içim acıdı. Özellikle kendi babamla yaşadıklarım daha çok taze olunca, bir anda elimi elinin üstüne koyarak, “Fuat amca,” dedim titreyen çenemle. Ağlamak istemiyordum ama ağlayacak gibiydim de. “Kimse sizin yerinizi alamaz,” dedim net bir ifadeyle. Kendimden biliyordum çünkü. “Eminim siz harika bir babasınız ama emin olun çok çok kötü bir baba olsaydınız da dünyanın en iyi kalpli adamı bile gelse sizin yerinizi alamazdı. Biz kızlar için babanın yeri çok çok başka. Belki en çok size kızıyoruz, kırılıyoruz, çekiniyoruz ama en çok da sizi seviyoruz. Özellikle babamızı kaybedeceğimizi anladığımız zamanlarda öyle bir sızı oluşuyor ki şurada,” dedim elimi kalbimin üstüne koyarak. “Başka bir adam gelip tüm kalbini de verse, o sızı hep orada kalıyor. Yanında olun Fuat amca,” dedim tüm içtenliğimle yalvarır gibi. “Sizin yerinizi emin olun kimse alamaz ama siz onu tek bırakıp başka bir sızı bırakmayın.”

Elini elimin üstüne vurduğunda, “Her zaman,” dedi tebessümle. “O istese de istemese de, ben sağ olduğum müddetçe her zaman.” Böyle babalar iyi ki vardı.

Derin bir nefes alıp arkama yaslanırken, “Komutanım,” diye duyduğumuz sesle ikimiz aynı anda kafamızı çevirdik. Savaş duştan çıkmıştı. Üzerine siyah, üstüne yapışıp karın kaslarını belli edecek darlıkta bir tişört giymişti. Altında da siyah bir kot pantolon vardı. Saçlarını kuruturken yana doğru şekillendirdiği çok belliydi. Belirginleşen damarlı elleri dikkatimi çekerken avcunun içinde telefonu duruyordu. İç çektim. Kendine gel Gülfem. Bu kadar da azgın ola-

mazsın. Olabilirsin Gülfem. O senin kocan. Senin kocan. Senin. *Evet, benim kocam,* diye dudaklarının arasında mırıldanarak gülümsedim.

Savaş, hazır ola geçmiş gibi ciddi bir yüz ifadesiyle bize bakarken, "Aa Savaş!" diyerek ayaklandı Fuat Komutan. "Biz de karınla sohbet ediyorduk. Sağ olsun, Gülfem kızımı," deyip bana baktı başını salladı. "Çok sevdim. Bir gün mutlaka bekliyorum bize," dedi kaşlarını çatıp emir verir gibi.

Savaş oldukça net bir ifade ve ciddi yüzüyle, "Emredersiniz komutanım," diye onayladı. Bu hâli çok komikti.

"Hadi size iyi tatiller," dedi bana bakıp elini kaldırarak. Ben de elimi kaldırıp karşılık verdiğimde, Fuat amca mutfak kısmına doğru ilerledi ve Savaş'ın şaşkın bakışları bende takılı kaldı.

"Ne?" dedim gülümseyip ayaklanarak. "Kızı için gelmiş, karşılaşınca lafladık." Aramızdaki birkaç adımlık boşluğu kapatmak için ilerledim ve ellerimi siyah tişörtünün yakasına koydum. Ona yakınlaşınca hissettiğim o kokuyla yüzümü ekşitirken boş olan midem kasıldı.

Değişken yüz ifademle birlikte, "Ne oldu?" diye sorunca göğsündeki bakışlarını yüzüne çıkardım. Kaşları çatılmış bir şekilde bana bakıyordu.

"Neden yeni bir şey giymedin? Bu kokuyor," dedim asık suratımla.

"Saçmalama," diyerek göğsünden tuttuğu tişörtü kokladı. "Kokmuyor," dedi tekrar bana bakıp kaşlarını çatarak. "Daha az önce etiketini kopardım zaten." Üzerindeki o yeni kokusu rahatsız ediciydi belki de. Ya da ben aç olduğum için bu koku beni böylesine etkilemişti. Kokuyordu ama. Hâlâ kokuyordu.

Yine de ısrar etmeyerek, "Kahvaltı edelim mi artık?" diye sordum. Kafa salladı. Bir elinde telefon ve cüzdanı duruyorken, diğer elinin parmaklarını benimkilere geçirdi ve bahçeye doğru ilerledik. Pantolonunun arka tarafındaki silahı fark ettiğimde, "Bu yine mi burada?" diyerek elimi üstünde tuttum.

"Hep orada," diye karşılık verdi ve tişörtünü düzelterip gizlemeye çalıştı. "Hep de orada olacak." Vazgeçmem mesleğimden demektir bu sanırım. Benim de böyle bir isteğim yoktu zaten.

"Savaş," dedim merakla. "Ben de kullanabilir miyim onu? Yani yasak mı?"

Kafasını iki yana sallarken bana bakıp, "İstersen atış yapabiliriz," demesiyle gözlerim parıladı. Böyle bir deneyimim hiç olmamıştı.

“Gerçekten mi?” diye sordum heyecanla.

“Hı hı,” diye karşılık verdikten sonra zamanını bile söyledi. “Öğleden sonra arka tarafta ormanlık bir alan var, oraya gideriz kullanırsın.” Heyecandan kıpır kıpır oldu içim. Koca bir gülümseme hâkim oldu yüzüme ve yürümeye devam ettim.

“Bu arada, Fuat amca çok tatlı bir adammış,” dedim benden bir adım önde olan adama doğru bakarak. Duraksayıp bana baktığında, yüzündeki o şapşal ifadeden öpmek istedim.

“Fuat amca?” dedi baskılı bir sesle ve ikinci şok olduğu şeyi söyledi. “Tatlı?” Sonra hafif bir kahkaha attuktan sonra, “Koskoca Korgeneral Fuat Çamlı’ya da tatlı demeysin be Gülfem.” Derdim, niye demeyeyim ki?

Omuz silkerek gülümsedim. “Senin komutanın,” dedim nispet yapar gibi. “Benim Fuat amcam. Hem de çok tatlı. Ben iletişimi sürdürmeyi düşünüyorum. Biz çok iyi anlaştık.”

“Bak sen...” diyerek dudak büktüğünde, yemek masalarının olduğu yere gelmiştik. Kendi sandalyesini çekip otururken ben de hemen karşısına oturdum. Kocaman, çimlendirme yapılmış bir bahçeydi. Küçük çam ağaçları vardı. Masaların hepsi metal ve beyazdı. İki masanın aralıkları ise epey genişti. “Sen iletişim falan sürdürme yavrum,” dedi elindekileri masanın üzerine bırakarak.

“Nedenmiş o?” diyerek kaşlarımı çattım. “Biz demin kızıyla ilgili konuştuk mesela. Bence o da beni sevdi.” Sevdi dediğimde buna bozulmuş gibi bir ifade geçti suratından kısa bir an ama dillendirmedi.

“Çünkü sen samimiyetin dozunu kaçırabiliyorsun bazen,” dediğinde bozuldum. Ne demekti o şimdi? “Çatma kaşlarını,” dedi burnumu sıkıp iki yana sallayarak. Bizi gören garsonlar siparişimizi bile beklemeden kahvaltılıkları masaya bırakmaya başladı. Zeytinler, ballar, reçeller... Onların olduğu süreçte de Savaş konuşmadı, ben de asık suratımı üzerinde tutmaya devam ettim. “Kıskançlıktan demiyorum,” dedi onlar gittikten sonra. “Şimdi adama saçma sapan akıllar verirsin, o da dinler sonra olumsuz teper. Olan bana olur. Yani senin o tatlılar, sonra gelir benim götümü tırmalar.”

“Hurmalar o,” dedim sanki takılmam gereken konu buymuş gibi. Anlamamış gibi kaşlarını çatarken elindeki çatalı zeytine batırdı. “Tatlılar dedin ya, hurmalar onun doğrusu,” diye düzelttim inatla fakat Savaş bunu çok da önemsiyor gibi değildi.

“Neyse ne,” diyerek elini yanındaki sandalyeye attı ve kahvaltısını etmeye devam etti. “Bana orayı çekilmez kılma Gülfem. Buradaki o tatlı adamı karargâhta görsen sen,” diyerek gözlerini devirdi. Ben yapmazdım ki, ne yapacaktım ben? Ne aklı verecektim? Hiç tanımamıştı beni, hiç. Omuz silkip kendimce triplere girerken, o iştahla kahvaltısını etmeye devam etti. Ben yemedim, yemeyecektim. Bozulduğumu anlasındı. Resmen bana güvenmemişti.

“Efsunları çağırdım,” dedim konuyu değiştirerek. “Gelirler birazdan.”

Elindeki ekmeğe bal sürerken, “Sebep?” diye sordu.

Aslında biraz tribimi sürdürecektim ama dayanamayarak masaya doğru yanaşım. “Ya şimdi abim ve Efsun kavga etmiş,” dedim bir anda konuya girerek. Elindeki ekmeği bana uzattığında ağzıma aldım ve hem yiyip hem konuştum. “Sonra işte biz telefonda konuştuk falan, ben de gelin dedim.”

Peyniri ufak ekmeğin diliminin arasına koyup, “Allah Allah,” dedi meraklı bir tavırla. “Niye kavga etmişler?” Elindekini bana uzattığında, onu da ağzıma aldım. Hem lokmalarımı hızlı hızlı yiyor hem de laf anlatıyordum.

“Bilmiyorum ki,” diyerek dudak büktüm. Onun da benim kadar meraklı olduğunu görmek çok hoşuma gitmişti. Kocayla yapılan dedikodular çok güzeldi. Çataldaki domatesi bana uzattığında ağzıma alarak gözlerimi belirginleştirdim ve konuşmaya devam ettim. “Zaten hep kavga ediyorlardı şu sıra. Aslında gruba atmış. Ben okuyacaktım ama tam o ara Fuat amca gelince...” Peyniri uzattı. Aldım ve devam ettim. “Okuyamadım. Gelince öğreniriz o yüzden.”

Çikolatayı ekmeğe sürdükten sonra, “Bizimle ilgisi ne konunun?” diye sordu tekrar merakla. Gayet sakin karşılamıştı ve sorular soruyordu bana. Çok ilginç geldi bu durum. Elindeki ekmeği ağzıma uzattığında onu da yedim.

“Bizimle bir ilgisi yok,” dedim kafamı iki yana sallayarak.

Çatala aldığı böreği bana uzatırken, “Neden çağırdın o zaman güzelim?” diye sordu. Kızmamıştı ama bozulmuştu sanırım bir miktar, haklı olarak.

Ağzımdaki lokmayı çevirirken, “Şimdi siz düzeldiniz ya. Belki dedim sen buradayken sen de destek olursun, çözülür bir şeyler. Sonuç-

ta abimi sen daha iyi tanıyorsun. Hem bir iki çay kahve içeriz dedim. Ne olacak ki, alt tarafı bir saat duracaklar.”

“Hımm,” dediğinde başka bir börek uzattı ve ben onu da alıp tepkisini kontrol ettim. Bana ipucu veren bir yüz ifadesi yoktu. Öyle boş boş bakıyor ve tabakla ilgileniyordu. “Sen çağırdın yani, Levent gelmek istemedi?”

“Yok yok,” diyerek kafamı iki yana salladım bir anda heyecanla. “Ben çağırdım. Abim bir şey demedi. Ona kızma sakın. Ben kendim çağırdım. Hatta Efsun gelmeyelim falan dedi de ben ısrar ettim.”

Tekrar bir börek uzattığında, “İyi demiş aslında,” dedi ciddi ciddi. “Mantıklı kız, doğru düşünmüş. İşte o düşünüyor da...” deyip gözlerini devirdi. “Uygulamıyor.”

Kıymalı böreğin ağzımda bıraktığı o yağlılığı hissettiğimde yüzümü buruşturdum ve yaptığı şeyi yeni idrak etmiş gibi gözlerimi kısıp, “Beni kandırdın,” diye çıktım.

Konuşturma bahanesiyle bir sürü şey yedirmişti. Bana baktı ve gülümsedi. “Nimete kūsülmez yavrum,” dedi arkasına yaslanıp keyifle. “Trip atıyordun bana karışma dedim diye. Sen o yemeği bir tek ben geri adım attığımda yerdin. Ben de öyle bir şey yapmak istemedim. Çünkü işimle ilgili şeylere dâhil olmanı istemiyorum,” diyerek kaşlarını havalandırdı ve kafasını salladı. Resmen kandırmıştı beni. Ben de kanmıştım. Gerçi iyi de oldu, acıkmıştım. Kollarımı birbirine dolayarak arkama yaslandığımda, masanın üzerindeki sigara paketini alıp içinden bir tane çekti ve tekrar arkasına yaslandı. “Hem ödeştik,” dedi derince içine çektikten sonra. Kolunu sandalyeden sarkıttı. “Sen de abinlerin olayında emrivaki yaptın bana. Ben yalnız kalmak istiyordum. Zaten sürekli onlarla beraberiz.” Savaş da haklıydı. Kendimi mahcup hissettim ama Efsun'u da yalnız bırakmak istemedim. Üstelik o her şeyde benim yanımda olmuştu.

“1-2 saat,” dedim elimi elinin üstüne koyup masum masum. “Sonrası bizim. Ama özür dilerim yine de, seni üzmem istemedim.” O bizim için uğraşırken benim böyle bir düşüncesizlik edip onu üzmem, gözlerimin dolmasına sebebiyet verdi. Bana doğru yaklaşıp kaşlarını çatarken parmakları gözlerimin altında dolandı.

“Yavrum, saçmalama,” dedi düz bir sesle. “Üzülmedim, neden üzüleyim? Gelsinler, tamam.” Kendimi geri çekip elimin tersiyle gözlerimi temizledikten sonra, “Karışmam ama,” dedi Savaş net bir

ifadeyle. "Ben dâhil olmak istemiyorum aralarındaki meseleye. Kendileri halletsin. Bir laf söyler bir şey olur, zaten Levent ile pamuk ipliğine bağlıyız, girmem ben konuya."

Hep birlikte oturalım, o bile yeterdi. Dâhil olmak istemiyorum di-yordu ama ben biliyordum, o mutlaka araları düzelsin diye uğraşır-dı. "Bu arada," deyip akmayaduran burnumu çektim. "Müge ve Kaan mevzusu da var."

"Onlara ne oldu amına koyayım!" dedi sinirle gözlerini büyüte-rek. Bu adam bildiğin baruttu. Her an patlamaya hazır gibi dolanı-yordu ve böyle ani çıkışlar yapınca benim kelimelerim birbirine kan-şıyordu, nasıl toparlayacağımı bilmiyordum.

"Onların size gelme durumları vardı ya..."

"Eee?" diye gözlerini büyüttüğünde, sigarasını içmeye devam etti. Ama o böyle pörtlek gözlerle bakınca konuşamazdım ki ben.

"Onlar bu hafta gelelim diyorlarmış. Bizde evlendik ya şim..."

"Bir gün oldu Gülfem," dedi sinirle. Onlara kızıp bana patlıyordu resmen şu an. Savaş'ın kiskançlığı bir tek bana değildi. O Müge'yi de paylaşamıyordu. "Daha bir gün oldu evleneli. Aceleleri neymiş, gelirler."

"Kaan ne kadar zamandır sessiz sakin, farkında değil misin?" diye sordum. İkna edebilmek adına baskın bir ton kullandım. "Sırf gözüne batmamak için elinden geleni yapıyor. Müge desen, her şeye koşturuyor. Biz birlikteyse en büyük sebep Müge'dir, biliyorsun," diyerek damardan girdim. "O kadar beklediler. Bizim sorunlarımız, evliliğimiz, odur budur... Aruk kendileri için de bir şeyler yapmak istiyorlar haklı olarak. Şimdi sen de bu kadar bizim yanımızda olan insanların önüne taş koyamazsın."

"Taş koymuyorum," diye vurgulayıp sinirle nefes alırken, elinde-ki sigarayı küllüğe bastıra bastıra söndürdü. "Ne bu acele diyorum. Biraz daha beklesinler diyorum."

Oturduğum sandalyede öne doğru gelip onunla daha yakın te-mas kurdum. "Ha bu hafta ha önümüzdeki, ne fark edecek?" diye direttim ısrarla. Bana baktı ve dilini dudaklarının üstünde gezdirdik-ten sonra alt dudakını dişlerinin arasına aldı. Benimle aynı düşün-müyordu ama beni de dikkatle dinliyordu. "Sonuç olarak, bunlar ola-cak. Zamanı ötelemekten başka bir şeye yaramaz bu yaptığın. Daha çok Müge'yi uzaklaştırırsın kendinden. Yapma sevgilim. 3-5 gün için kardeşinle gerilmeye değer mi?"

Kafasını arkaya doğru atıp ağzının içini havayla doldurdu ve ayağını hızlı hızlı masanın altında sallarken, "Tamam anasını satayım!" dedi tok bir sesle. "Buna da tamam."

Abim ve Efsun geldiklerinden beri hiçbir şey konuşmuyorlardı. Hem de hiç. Sessiz sakin oturuyorduk. Hatta o kadar sessizdik ki, artık Savaş'ın dizine yatıp mayışmaya başlamıştım. Onlar konuyu açmadan biz de açmak istemedik ama böyle de çok tuhaf duruyordu. Efsun ile tek kalmak için kalkamıyorduk da. Çünkü Efsun, imalı kaş göz hareketlerime karşılık vermeyi reddediyor, muhtemelen abim konuyu açmadan kendisi açmak istemiyordu. O öyle yapınca ben de hiçbir şey yapamıyordum. Savaş kendini iyice geri doğru yasladığında, kolunun birini hasır koltuktan aşağıya sarkıttı. İki bacağına arasındaki mesafe epey fazlaydı ama bir dizi yatmam için yeterliydi zaten. Boşta kalan eli saçlarımı okşarken, oldukça uzun olan saçlarım onun bedenini epey kaplıyordu. Hafif titrettiği dizi iyice uykumu getirir gibi oldu ve birkaç saniye gözlerimi kapadım. Dizinde yatarken parmakları saç tutamlarımı aheste aheste okşuyor, hafif esen rüzgâr-la da tüylerim diken diken oluyordu ama bu his oldukça hoştu.

"Uykun mu geldi?" diye sordu Efsun ve ben gözlerimi açmak mecburiyetinde kaldım.

"Hayır," dedim kendimden emin bir şekilde, ama esnemem yüzünden pek inandırıcı durmadı. Hemen karşımda oturan abimle Efsun arasında bir miktar boşluk vardı. İkisi de bana bakıyordu ama abim çok benimle ilgili gibi değildi. Sigarayı tuttuğu elindeki tırnaklarını kemiriyor, dalgın gözleri sadece benim üstümde emaneten duruyordu.

"Yavrums, ne bitmek bilmez uykuymuş bu böyle," dedi Savaş elini yüzüme getirerek. "Yine mi uykun geldi?" Başımı bir miktar ona doğru kaldırdığımda eli boynuma düştü, göz göze geldik.

"Hayır dedim ya," diye mınıldandım. "Uykum yok. Öyle bir yorgunluk çöktü sadece."

Hafifçe çatılan kaşlarıyla elinin tersini alınma koydu. "Hasta mı olacaksın sen?" Tedirginliği kalbimi sıcaık etti.

"Hayır," diyerek tekrar bedenimi abimlere doğru çevirdim ve elimi dizinin üstüne doğru koyarak bacaklarımı kamıma doğru çektim. "Yorgunum sadece. Stresten günlerdir uyumuyorum."

Hâlâ tatmin olmamış olacak ki alnımdaki elini çekmeden homurdandı. "Diyorum ama sana çıplak ayak dolanma diye. Sakalım da var, niye dinlemiyorsun ki sen beni?"

Bedenimi yavaşça geri doğru çekerken, "Savaş," diye mırıldandım. Dizine sürtünen başımı kasıklarına yakın bir yere kadar çıkarımuştum. "İyiyim ben sevgilim, bir şeyim yok. Uzatma lütfen."

Efsun rahatsız olmuş olacak ki, "Biz kalkalım Levent," diye ayaklandı ama abim kolundan tutup durdurdu. Aralarındaki soğukluk öylesine belirgindi ki. O kadar uzaklardı ki birbirlerine.

"Kalalım biz de bu gece burada. Güzel yermiş," dedi abim, Efsun'un yüzünde bir umut ararken. O kadar üzülüyordum ki bu hâllerine.

"Yok artık a..." diye bir anda yükselen Savaş, bizim, daha doğrusu Efsun'un varlığıyla durdurdu kendini fakat baskın bir ton seçip konuşmaya devam etti. "Balayındayım ben Levo, bilmem farkında mısınız? Gel istersen bir de yan odama geç."

İleri doğru eğilmesiyle bedeninin göğüslerime yaptığı hafif baskı bile canımın epey acımasına sebep olmuştu. Yüzüm kasıldı. Bir de üstüne sızlanır gibi bir ses çıkarınca, anında geri çekildi fakat çatık kaşlarıyla yüzüme bakıp bu durumu sorgulayan ifadesiyle kalakaldım.

"Olur," dedi abim dalgın dalgın, Efsun'dan çekmediği bakışlarıyla. Muhtemelen Savaş'ın ne ima ettiğini hiç ama hiç anlamamıştı. Gerçi şu an Savaş'ın da onu dinlediğini pek sanmıyordum. "Git sana boş muymuş?"

Savaş cevap vermedi çünkü şu an bana diktiği bakışları beni sorgular gibiydi. Bana bakıyordu fakat ben ne tepki vereceğimi bilmiyordum. Üstelik bakışlarını da çekmeyince, ben de çekemiyordum. O kapkaranlık gözleri tam tepemde yüzüme bakarken, nefes bile alamıyordum ben. Neden böyle bakıyordu, onu da anlamıyordum ama kendimi çok tedirgin hissediyordum.

"Yok, kalamayız biz zaten," dedi Efsun sessizliği bozarak. Onun konuşmasıyla onda sabit kalan bakışlarını çok şükür çekebilmişim ve derin bir nefes aldım. Efsun tam zamanında yetişmişti.

"Kalsaydınız," dedim yarım ağız, ayıp olmasın diye. Savaş'ın istemediği aşikârdı. İsrar edemezdim fakat kalalım diye bir teklif gelmişken abimden, sessiz de kalamazdım.

"Yok bebeğim," diyerek sahte, zoraki bir tebessüm sundu bana. "Kafeye gideceğiz biz zaten Müge ile," dediğinde, abim dikkatle onda

olan bakışlarını çekti ve sıkıntılı bir soluk vererek dudaklarını dişledi. Abimin bakışları yan taraftayken, Efsun da tavrını fark edip ona doğru baktı ve "Tanık çağırıldı," diye vurguladı. Tanık'tan sebep mi kavga etmişlerdi ya da kafeden mi? Mutlaka bunlardan biri olmalıydı. "Dün kafeyi toplayamamış tek başına," dedi Efsun bana bakarak. Sanki bana değil, abime anlatıyor gibiydi ama abim pek ilgilenmiyordu. "Bugün de annesi rahatsızlanmış, doktora götürecekmış, gidemiyor. Yolda gelirken aradı. Müge, Savaş'ın eşyalarını topluyormuş, geçerken alırsız dedim. Kalkanız biz birazdan."

Birkaç saniye sessizlik olduktan sonra, "Siz nasıl birbirinizi idare ediyorsunuz?" diye sordu abim bir anda konuya girerek. "Hayır yani siz de çok fazla kavga ediyorsunuz, anlaşamıyorsunuz ama bu uzamıyor. Nasıl çözüyorsunuz meselelerinizi?" Abim gayet ciddi bir şekilde sormuş merakla cevabı bekliyorken, Efsun parmaklarını şakaklarına dayamış ne mutluluk ne öfke, hiç bir his barındırmıyor gibi durmuştu. Sanırım gerçekten tükenmişti ve düzeleceklerine dair umudunu kaybetmişti. Ben yine de bir umut yardımcı olabiliriz düşüncesiyle anında ayaklandım ve küçük hasır koltukta bacaklarımı içe katlayarak oturdum.

"Biz birbirimize sorunlarımızı söylüyoruz," dedim saçlarımı kulağımın arkasına atarak. Savaş bana doğru çapraz çevirdiği bedeniyile kafasını çok hafif yamulttu ve kaşlarını çatarak beni dinlemeye devam etti. "Ben fikrimi söylüyorum, Savaş fikrini söylüyor, sakın bir şekilde birbirimizi dinliyoruz."

"Ne?" dedi Savaş inanmamış gibi. Sesine yansıyan gülümseme alay doluydu. Ona bakıp küçük bir tebessümle elini tuttum ve tekrar abimlere döndüm.

"Sonra ikimiz bu fikirler hakkında tartışıyoruz; sessiz sakim, saygı çerçevesinde." Savaş tekrar, "Ne?" dediğinde derin bir nefes alıp gülümsemeye devam ettim. "Sonra da en mantıklı olanıma yine birlikte karar verip uyguluyoruz."

"Ne?" Başka kelime bilmiyormuş gibi aynısını tekrarladı durdu.

Kendimi Savaş'a çevirerek imalı bir gülümseme takındım. "Hayatım, gayet açık şekilde anlattım ya. Algılama problemin mi var? Neyini anlamadın da 'ne'leyip duruyorsun? Böyle çözüyoruz ya sorunlarımızı biz. Eksik bir şey mi anlattım?" Büyümüşüm gözlerim ve baskılı sesimle anlaması lazımdı artık. Ne deseydim? Çözemiyoruz,

kavga ediyoruz, sevişiyoruz bitiyor mu? Böyle mi akıl verecektik onlara? Olmazdı ki. Ben yaptığımızı değil, olması gerekeni söyledim.

"Eksik mi?" derken Savaş'ın dudakları alayla kıvrıldı. "Fazla anlattın yavrum. Tam olarak biz birbirimize sorunlarımızı söylüyoruz kısmında bitirmen gerekiyordu." Ben cevap vermeden anında abime dönerek, "Levo, devamı şöyle onun kardeşim," dedi tok bir sesle. "Sorunlarımızı söylüyoruz, Gülfem benim anamı ağlatıyor, sonunda dediği oluyor, bitti gitti," diyerek ellerini birbirine vurdu ve bacağına diğer bacağına üstüne attı. "Yani Gülfem söylüyor, ben yapıyorum," dedi net bir ifadeyle. "Mutlu olmak istiyorsan, olay bundan ibaret. O söyler, sen yaparsın."

Kahkaha attım ama sahteydi. İroni yapıyordu sanırım. "Sen," dedim inanmadığımı belli edercesine, "ben ne söylersem yapıyorsun, öyle mi?"

"Değil mi?" dedi tek kaşı havalanırken. Sesindeki ton da bozulmuş gibiydi. İroni falan yapmıyordu sanırım, ciddiydi. "Tabii ki öyle olmu..."

"Yeter!" dedi abim yüksek bir sesle araya girerek. "Bizde bir cenabetlik var herhâlde. Kendi sorunlarımız yetmezmiş gibi, dâhil olduğumuz herkesi de kavgaya sürüklüyoruz." Yaa... Çok üzüldüm böyle düşünmesine. Biz zaten kavga ediyoruz ki normalde de. Hiç üstüne alınmasına gerek yoktu.

"Buraya gelmeden önce abdest almayı deneseydin o zaman keşke," dedi Savaş dalga geçer gibi arkasına yaslanarak. Yüzündeki gülümseme dalga geçtiğini gösteriyordu ama yine de gözlerimi belirginleştirip yapma der gibi baktım. Gözlerini devirdi ve elimi tutarak dizinin üstüne koydu. Parmakları şakaklarında yer alırken, konuyu açan Savaş oldu. "Niye kavga ettiniz siz yine?" diye sordu. Üstelik ben karışmam dediği hâlde. Gülesim geldi bu duruma.

Efsun abime baktı, abim Efsun'a. "Kafede çalışacakmış," dedi abim, Savaş'a dönerek. Ağzım şaşkınlıkla açık kaldı. Bundan sebep miydi kavgaları?

Savaş da öyle düşünmüş olacak ki, ne var bunda der gibi ellerini iki yana açtı ve "Eee?" dedi. "Bundan dolayı mı tartıştınız siz? Hasta mısın oğlum sen?"

"İstemiyor çalışmamı," dedi Efsun hayal kırıklığı barındıran bir gülümsemeyle. "Aşırı saçma değil mi? Baştan beri biliyordu. Şimdi problem çıkarıyor." Saçmaydı. Hem de çok saçma.

“İstemiyorum değil,” dedi abim baskın bir tonla Efsun'a dönerek. “Kek falan yapacaktı bu abi başta,” diyerek Savaş'a anlatmaya başladı, karar mercii oymuş gibi. “Evde yapıp götürecekti tamam mı? Ben de tamam dedim yapsın, ne güzel. Ağzımı bile açmadım. Şimdi diyor ki tamamen çalışacağım orada.”

Efsun sesli bir soluk alarak gözlerini kapayıp açtı ve bana döndü. “Ya Tarık birini arıyordu yanına. Ben de dedim ki ben gelirim. Hem yabancı olmaz onun yanında hem ben evde oturmaktan kurtulurum. Tüm gün evdeyim Gülfem,” dedi mahzun bir sesle. “Bunalıyorum. Çalışmak istemem suç mu?” Değildi.

Olumsuz anlamda kafamı iki yana sallarken, “Hâlâ beni eşini çalıştırmayan bir adam olarak göstermeye çalışıyorsun Efsun,” dedi abim gülümseyerek, ama bu gülümseme keyifsizlik doluydu.

“E öyle zaten,” dedi Savaş daha fazla sessiz kalmayarak. Evet, öyleydi. Bunun kendi nasıl farkında değildi anlamadım. Efsun da Savaş'tan aldığı destekle omuzlarını dikleştirdi.

Gözlerini deviren abim tekrar kendini açıklamak adına öne doğru geldi. “Savaş, sabah 9'da gidip akşam 9 gibi çıkacakmış. Eve gelmesi 10, 11. Dağın başında yer,” dedi eliyle yukarısını göstererek sinirle. “Abi, ben zaten çok geç saatlere kadar çalışıyorum. Bazen hafta sonu bile işe gitmek durumunda kalıyorum. Biz daha yeni evliyiz,” diyerek Efsun'a baktı hatırlatmak ister gibi. “Şu sıralar da problemliyiz, biliyorsunuz. Daha evliliği oturtamadık. Şimdi böyle bu kadar yoğun saatlerde çalışması, bizi birbirimizden iyice koparır. Görüşemeyeceğiz resmen hiç.”

“Kendin diyorsun ben de yoğun çalışıyorum diye. Ben sana işi bırak demiyorum ama,” dedi Efsun yüzüne bile bakmadan sinirle.

“Tarık'ın kafesi amına koyayım, Tarık'ın!” dedi abim bağırıp elinin tersini diğer elinin içine vurarak.

“Bağırma,” dedi Savaş oldukça sakin bir tonla müdahale ederek. “Bağırınca seni daha çok anlamayacak.” Şaşkınlıkla Savaş'a dönerken, dedi her kavgada tepelerde uçan adam, diye geçirdim içimden. Ona bakmamla birlikte bana döndüğünde, sanki iş sesimi okumuş gibi gülümserken o da benim yaptığımı yaptı sanırım. Olması gerekeni söyledi, bizim yaptığımızı değil. Gülerek bana bakarken elini saçlarının arasına attı ve beni göğsüne çekerek saçlarının arasına bir öpücük bıraktı. Onlar orada kavga ediyordu fakat Savaş bunu

umursamıyor ve beni sevmekten hiç çekinmiyordu. Yerimden kıpırdamayıp göğsünde kaldım.

Abim, Savaş'ın uyarısından sonra daha sakin bir sesle konuşmaya devam etti. "Aynı şey değil. Senin arkadaşın. Birkaç ay sonra çalışabilirsin. Biz bir şeyleri yoluna sokalım diyorum. Bunun neyini anlamıyorsun sen? Bu kadar zor mu 3-5 ay ötelemek?"

"Evet aslında," diyerek konuya dâhil oldum. Parmaklarımı Savaş'ın parmaklarının arasına geçiriyor, çıkartıyor, oyun oynuyordum. "Tarık'ın yeri. Geç gidip erken çıkabilirsin Efsun. Tarık bir şey demez ki."

Efsun bu fikre pek de sıcak bakmayarak surat astı. "Sende mi Allah aşkına Gül..." dedi gözlerini devirerek. "Benim yerim mi? Adamın yeri. Adam yanına tam zamanlı birini arıyor. Böyle desem kabul eder mi, eder ama yine tüm yük ona binmiş olacak, biliyorsun. O işini kolaylaştırmak için birini arıyor. Ben kocam izin vermiyorum, böyle yapalım diyemem. Üstelik iş bu ya. Ben özel nedenlerimi neden oraya taşıyıp Tarık'a yansıtayım? Çalışıp çalışmama kararımı da tek başıma veremeyecek miyim?"

Efsun da kendince haklıydı. Tarık bunu kabul ederdi ama yine en çok yük kendine binerdi. Efsun da doğal olarak istemiyordu bunu. Ben de istemezdim kocam izin vermiyorum, iş saatlerini değiştirelim demeyi. "Savaş bile Gülfem'in çalışmasına bir şey demiyorken, senin yapuğuna gerçekten inanamıyorum Levent," diyerek kafasını iki yana salladığında, bu Savaş açısından çok da hoş olmamıştı.

"Ne diyorsun sen ya?" dedi Savaş, sinirle öne doğru atılarak. Elimi üstünde tutup sakinleştirmeye çalıştım fakat bunu çok da önemsemeden ayaklandı. "Savaş bile ne?" dedi kaşlarını çatıp. "Ne Savaşmış amına koyayım ya! Ne Savaşmış bu kadar! Ne biçim bir adammışım ben sizin gözünüzde ya..."

"Sakin olsana sen ya," dedi abim sert bir tavrıyla. "Kendine gel!" Korkudan kalbim hızla çarpmaya başladı. Her şey düzelsin derken daha beter hâle mi gelecekti? Abim ve Savaş daha yeni barışmışken tekrar koparlarsa bir daha barışmazlardı.

"Kötü niyetle demedim," dedi Efsun kendini açıklamaya çalışarak. "Sen bu konularda daha..."

"Efsun, sen de mükemmel bir kadın değilsin," dedi Savaş tavrından geri durmayarak. "Bu adama her şeyi yüklemeye çalışıyorsun"

ama sen de mükemmel değilsin," deyip abimi gösterdi. "Sen bu adamın yapmasına izin veriyorsun, sonra da gidip başkalarına ağlanıyorsun," dedi kendi içindikileri yüzüne vurarak.

"Savaş, lütfen..." diye müdahale etmeye çalıştım ama beni duymadı.

Efsun şok olmuş gibi dudaklarını aralarken, Savaş sinirle konuşmaya devam etti. "Ne?" dedi tepkisine karşılık ellerini iki yana açarak. "Yalan mı?" diye sorup devam etti. "Bu adam yok neymiş gidiyormuş. Kızım, sen git diyorsun bu adama. Adam seni yanımızda aradı gideceğim diye, git dedin Efsun, git dedin sen. Sonra telefonu kapattın, bize ağlandın öyle böyle diye. Desene ben hazırlık yaptım akşama diye, bu da gitmesin. Sen gayet tatlı dille git diyorsan, sonra da ağlanmayacaksın." Birkaç saniye sessizlik oldu, Savaş derin bir nefes alıp kendi etrafında dönerken eliyle sakallarını sıvazladı. "Bu adam suçsuz, sen suçlusun demiyorum Efsun ben," dedi abimi gösterip. "Ne halt ediyorsanız edin, sikimde bile değil. Gülfem için şu an bu durumun içindeyim ben. Yoksa bana ne amına koyayım," diyerek sinirle gülümsedi ve ellerini iki yana açtı. Herkes şaşkınlıkla öylece kalmıştı ama Savaş konuşmaya devam ediyordu. "Ben hoşlanmam böyle şeylerden ama sen buna rağmen her şeyde gelip Savaş bile, Savaş bile deyince benim sinirlerim zıplıyor. Sen bu adamın her şeyi yapmasına izin veriyorsun, sonra da ama Levent bunu yaptı diye çocuk gibi ağlıyorsun. Bunu bazen bilerek yaptığını düşünüyorum. İzin verme yapmasın, Efsun. Bu adamı az çok tanıyorsun, evlendiysen tanıman lazım," diye imalı bir şekilde vurguladı. "Bu adam öyle kendi düşünemiyor bir şeyleri, fark edemiyor. Biz erkekler sizin gibi değiliz. Gitmesini istemiyorsan gitme de. Bu kadar da zor değildir bu, değil mi?"

"Savaş," deyip elini tuttum ve artık sussun istedim. Çünkü Efsun bunları duymayı hiç beklemiyor gibiydi. Öyle kilitlendi kaldı, elleri hasır koltuğu sıkmaya başladı. Muhtemelen ağlamak istiyordu ama kendine yediremiyordu.

"Ben sana her şeyde yardım ediyorum ya. Sen nasıl bunları düşünürsün benim için?" diye sordu kırılmış gibi. Efsun, Savaş'tan bir destek beklemişti ama hiç beklemediği tepkiyi alınca afallamıştı.

"Tamam abi, kavga etmeyin," dedi abim, arayı yumuşatmak adına daha ılımlı yaklaşarak. "Kalkalım biz."

"Konunun bununla ne alakası var?" diye suratını buruşturdu Savaş. "Ayrıca sen o yaptıklarını benim için değil, Gülfem için yaptın."

İşte senin bir de bu huyun var," diyerek yeni bir konuya girdi. "Ben bunu yaptım, şunu yaptım deyip duruyorsun. Sürekli bir başa kakma hâli. Ben de herkes için bir şeyler yapıyorum ama bunu söyleyip durmuyorum Efsun. Gülfem de senin için yaptı birçok şey, yine yapar ama gelip de bunu bunu yaptım demez." Abim daha fazla dayanamayıp sinirle konuya dâhil olacaktı ki Efsun elini dizine koyup durdurdu. Savaş sıkıntıyla oflayıp, "Vallahi karışmıyorum ya," dedi sıkılmış gibi. "İnşallah çözersiniz sorunlarınızı ama benim adım geçirmeden yapın bunu," dedi eliyle kendini göstererek. "Her şeyde Savaş demekten vazgeçin artık. Benden de sana son bir tavsiye," diyerek abimi gösterdi. "Tamam, bunda da var ama sen de bu adama her şeyi yüklemeyi bir kenara bırakıp biraz da ben ne yapıyorum de. Ben nasılım de. Biraz kendinde ara sorunu. Gitme deyince çözülecek bir sorunu süründürüp durma. Sonra devlet meselesine dönüyor." Son sözlerini de söyledikten sonra bana bakıp, kızıp kızmadığını kontrol etti. Bu durumda bile benim ne hissettiğimi önemsemi. Kızmamıştım ki. Haklıydı. Özellikle onu katmaları konusunda. Abime sürekli örnek olarak Savaş'ın verilmesi sorunları büyütmüşken, hâlâ bunu devam ettiriyor olması çok kötüydü. "Ben içerideyim," dedi Savaş odaya doğru adımlayarak. "Başım ağrıyor. Oturun siz." Peşinden gitmek için bir adım atacaktım ki abimlerin varlığıyla duraksadım.

"Kalkalım biz de," dedi Efsun ayaklanarak. Sesi titriyordu ve suratı bembeyazdı.

"Efsun," diyerek kendimi ona çevirdim, ona da kıyamıyordum ki ben. Elimini omzuna atıp kendime doğru çektim. "Savaş seni sever, biliyorsun değil mi?" diye sordum samimiyetle. "Sinirlendi o, yoksa seni kırmak istemez."

"Kırılmadım," dedi Efsun bana sanılarak. Senelerdir tanıdığım arkadaşımın yalan söylediğini de kolaylıkla hissedebiliyordum. "Savaş haklıydı. Onu konuya dâhil etmemeliydim. Özür dilediğimi söyleysin, olur mu?" Kendini benden uzaklaştırıp elleriyle omzumu sıvazladı. "Bol bol eğlenin güzelim. Dönünce konuşuruz yine."

Ne Savaş'a kıyabiliyordum ne Efsun'a. İkisini de çok fazla seviyor, ikisini de anlayabiliyordum ve arada kalmak çok çok kötü bir duyguydu. Zoraki bir tebessüm edip kafa salladım sadece. Efsun önden giderken, abim de eliyle saçlarımı karıştırdı. "Sıkma canını," dedi

sahte bir sitemle kaşlarını çatarak. “Bunlar hep böyleydi, bilmiyor musun? Düzeliyorlar iki güne.”

“Siz düzelin de,” dedim dua eder gibi. “Onlar elbet düzeliyor.” Alnıma bıraktığı o ufak öpücük, abimden uzun zaman sonra aldığı ilk öpücüktü. İyi hissettirdi. Her şey düzelecekmiş gibi geldi. Ardından Efsun'un peşinden gitti ve onlar görüş alanımdan çikana kadar arkalarından baktım. Arabaya binip uzaklaştıktan sonra odaya doğru ilerledim. Öğle saatleri olmasına rağmen mevsimden sebep hava bir açıyor, bir kapıyordu. Üstelik ara ara esen rüzgâr da muhtemelen şiddetli bir yağmurun habercisi gibiydi.

Cam kapıyı geri doğru itip tülü araladım ve içeri girdim. Ahşap zemindeki ayak seslerimi duyan Savaş bana doğru baktı. Üzerindeki tişörtü çıkarıp atmış, tam anlamıyla yatağa yatmamış, oturur pozisyonda sadece elleriyle yataktan destek alarak başını havaya doğru kaldırmıştı. “Gül,” dedi uzun zaman sonra ilk defa bana. “Ne olur konuyu uzatma, gerçekten,” dedi yüzünü asarak. “Ben dâhil olmak istemiyorum dedim ama dayanamadım. Ne olur uzamasın bu konu bizim aramızda. Senin de kalbini kırmak istemiyorum.” O da Efsun'u kırdığının bilincindeydi ama söylediklerinin de arkasında olduğunu biliyordum. Ona kızmak bir yana dursun, bu duruma getirdiğim için ben suçluluk duydum. Onları buraya çağırmak iyi bir seçenek değildi. Ayağımdaki ayakkabıları çıkarıp ahşap zeminde ona doğru ilerlerken, uzun elbisemi hafifçe yukarı çektim ve bacaklarımda toparlanmasını sağladım. Gözleri açılan ayak bileklerimdeyken, eteklerimi iyice toparlayarak kucağına yerleştirdim ve elimi boynuna sardım. Bir eli belimden bana destek verirken, diğer eli az önce gözlerinin takıldığı ayak bileğimi okşadı.

“Sevgilim,” dedim elimi şakaklarında dolaştırırken. Tenim tenine şifa olsun istedim ve baş ağrısına iyi gelmesi için şakaklarını ufak dairesel hareketlerle ovalamaya başladım. “Özür dilerim,” dedim kısık sesle. “Ben böyle olacağını düşünmemiştim.”

Gözleri kapalı vaziyette kendini bana teslim ederken, “Konuşmayalım bu konuyu,” diye mırıldandı anı bozmamak için.

Ben de ısrar etmeyerek ovmaya devam ettim. Her hareketim iyi geliyormuş gibi, o gergin vücudunu serbest bırakırken, bileğimi yavaşça okşayarak baldırlarıma doğru çıktı fakat bunun devamını getirmedi. Öylesine dalmış bir şekilde yüzünü incelerken istemsizce

gölümsüyordum. Nefes alıp verişleri huzur dolu gibiydi. Kapalı gözleriyle savunmasız bir şekilde önümde duran bu koca adam, benim kalbimi kendi gibi koca bir aşkla dolup taşıyordu işte. Nefes almayı unuttuğumu yeni idrak ederek derin, içli bir soluk aldığımında, "Hamile misin?" diye sormasıyla aniden durdum. Sessizliğe o kadar alışmışım ki birkaç saniyede böyle bir soruyla bozacağını hiç düşünmedim.

"A-anlamadım," dedim titrek bir sesle. Boğazıma duran o şaşkınlık hissiyle yutkunup ritmini bozduğum ama devam etmem gerektiğini düşündüğüm masaj hareketini sürdürmeye çalıştım. Kapalı gözleri yavaşça aralandığında, simsiyah gözlerinin içinde büyük bir ışıltıyla karşılaştım.

"Hamile misin?" diye sordu tekrar, ciddi bir yüz ifadesiyle. "Son zamanlarda sürekli uyuyorsun, sabah kokmayan üstüme kokuyor dedin. Ağlamalarını saymıyorum bile. Az önce bahçede de..."

Başımı olumsuz anlamda sallarken buna eş olarak, "Hayır," dedim sakince. "İlaç içtim, sen de biliyorsun. Bizim hiç korunmasız birlikteliğimiz olmadı dün geceye kadar. Bir gecede de hamile kalınmaz."

"Dün geceden bahsetmiyorum," dedi ellerimi tutup avcunun arasına alarak. "Son birlikteliğimiz fazla uzundu."

"Korundum," dedim tekrar bunu vurgulayarak. Korunmuştum, olmazdı ki. Böyle bir şey olmazdı. Nefesim sıklaştı. Olmamalıydı. Evlenmeden hamile kaldığım ortaya çıkarsa, evdekilerin yüzüne asla bakamazdım. Tekrar başka bir karmaşanın içine giremezdim.

Olmasın diye diledim o an içimden. Ne olur olmamış olsun diye diledim. "Biliyorum ama bunların kesin bir korunma yolu olmadığını sen de biliyorsun. Belki etki etmemiştir. Ne bileyim," dedi hâlâ bir umutla. İçime düşen şüpheyile, olabilir mi diye defalarca kez kendime sorsam da bunu ona belli etmemeye çalıştım.

"Sanmıyorum. Bence sen istediğin için ona yoruyorsun sevgilim ama ben yakında regl olacağım, bunların hepsi ondan sebep. Uyku, yorgunluktan zaten. Biliyorsun, son zamanlarda çok az uyuyordum."

Dişleriyle alt dudakını kemirirken beni oldukça dikkatli dinliyordu ama söylediklerim ona mantıklı geliyor muydu bilmiyorum. Üstelik bende bile böyle bir şüphe bırakmışken, o bu kadar çok isterken hiç sanmıyorum. "En son ne zaman oldun?" diye sorunca duraksadım. Bilmiyordum ki, kontrol etmemiştim. Uzun süredir zaten kontrol etmiyordum. Sahi, en son ne zaman olmuşum? Bu bilinmezlikler

beni iyice karamsarlığa sürüklerken derin bir nefes alıp kucağından yavaşça kalktım. Sorgular gibi bana bakarken ellerini yavaşça, bir şey demeden çekti. Gülümseyip arkamı döndüm gözlerimi ondan kaçırmak adına ve çantama doğru ilerledim bir şeyler arıyor bahanesiyle.

"Geçen ay, bu zamanlar," dedim sesimi normal tutmaya çalışarak. Gözlerine baksaydım anlardı muhtemelen yalan söylediğimi. Çantada ne aradığımı da bilmiyordum ve boş boş karıştırıyordum. "Birkaç gün içinde olurum zaten," diyerek gülümsedim. "Karnım falan da ağrıyor." Daha fazla bir şey söylemesine fırsat vermeden arkamı dönüyordum ki bedenimi savurarak çevirdiğimde ona çarparak durdum. Sert çehresi karşımda dururken, bana inanmadığı açıkça ortadaydı. Onun ciddi yüz ifadesine karşı sahte, titrek bir gülümsemeyle durdum sadece. Sonra da bu konu kapansın diye, "Atış yapmaya gidecektik," deyip yutkundum. "Gidelim mi?" Gözlerini gözlerimden çekmedi. Bunu yine bir kaçış yolu olarak seçtiğimi anlamıştı fakat üzerime gelmemek adına sessiz kalıyordu. Sessizce kafa salladığında yatağa doğru ilerledi ve tişörtünü tek seferde üzerine geçirdikten sonra aklıma geldi, adamın başı ağrıyordu fakat ben bunu hamilelik olayından sonra unutmuştum. Vicdan azabıyla ona doğru bir iki adım atıp, "Gitmeyelim istersen," dedim bir anda. Az önce gidelim dedin Gülfem. Çok göze batıyorsun. "Yani başın," diyerek geri çekildim bir miktar, sakın bir sesle. "Ağrıyor ya. Uzanalım."

Gayet iyi bir şekilde, "Yok, iyiyim güzelim," diyerek kafasını iki yana salladı. "Ağrı kesici sorayım içeri ben. Sonra çıkalım."

"Emin misin?" diye sordum mahcup bir şekilde. "Vallahi kalabiliriz. Hem burada seninle uzanmak çok keyifli. Masaj falan yapayım sana. Koynumda uyursun belki."

Bana doğru yanaşıp, göğüslerimin arasına bir öpücük bırakıp alttan bir bakış attı. "Bundan sonra aynı şehirde olduğumuz her gece, hep göğsünde..." Tebessüm ettim ve alnuma bir öpücük kondurarak kapıya doğru ilerledi. "Hazırlan sen, geliyorum ben şimdi." Çantadan hırka almak için yöneliyordum ki, "Gülfem," demesiyle kafamı çevirdim. Tam çıkmak üzereyken kapıyı tutmuş bana doğru bakıyordu. "Birkaç gün," dedi o zamanı regl için değil de benim için veriyormuş gibi.

"Birkaç gün," diye onayladım ve çıktı. Onun çıkmasıyla içimdeki şüpheleri sorabileceğim en doğru kaynağa yöneltmek için hızla tele-

fonu aldım elime. Elim titreye titreye kapıyı kontrol ederken Tuğba'yı bulmam biraz sürdü. Hep böyle olurdu zaten. Panik olunca elim ayağım birbirine dolaşır. Telefon birkaç kez çalarken, olduğum yerde stresten tırnaklarımı yiyordum ve *Hadi aç hemen!* diye diye kendimi rüketi-yordum sanki duyuyormuş gibi.

"Oooo, yeni gelin," diye duyduğum sesle hızlı hızlı konuşmaya başladım.

"Tuğba, zevzeklik yapacak vaktim yok. Sana çok acil bir şey soracağım. Sen de hızlı hızlı cevap ver."

"Sor kuşum," demesiyle kapıya ilerledim ve Savaş'ın gelip gelmediğini kontrol ettim.

"Ertesi gün bapı alınmasına rağmen hamile kalma ihtimali çok fazla mı?" diye sordum panikle tırnaklarımı yiyerek. O cevap verene kadar içim içimi yedi durdu. Zaman o kadar geçmedi ki. Üstelik birkaç saniye. Önce kahkaha seslerini duydum ve sinirle gözlerimi devirdim.

"Hemen mi kız?" dedi dalga geçer gibi. "Prezervatif falan kullanıyordunuz ya. Tabii siz yeni evlisiniz ya, herhâlde deneme..."

"Tuğba!" dedim sinirle dayanamayarak. "Cevap ver bana. Hamile kalır mıyım? Test ne kadar sürede net cevap verir?"

"Aşkım, bir gecede hamile kalıp kalmadığın belli olmaz ya. Korkma bu kadar."

"Ay biliyoruz herhâlde bir gecede hamileliğin belli olup olmayacağı," diyerek göz devirdim. O kadar da salak değildik hoş. En erken zamanı sormuştum ben.

"Bebegim, âdete birkaç gün kala falan da çıkar ama en net geçince belli olur. Üstelik içtiysen bu kadar korkma. Ertesi gün ilaçları çok ağır ilaçlar, hamile kalma oranın çok çok düşük. O kadar ağır ki hatta, yılda üç kez kullanabiliyorsun. Bu kadar ağır bir ilaçla bu kadar korkma yani."

Derin bir nefes alarak elimi göğsüme koydum ve sesli bir soluk verdim. Mucizelerin bizi bulacak hâli yoktu ya. "Kalmazsın diyorsun yani."

"Yok, yok," dedi rahatlatmak ister gibi. "Eğer son dönemde antibiyotik almazsan ve ilacı çıkarmadıysan sorun yok." Düşündüm. Antibiyotik kullanmamıştım. Hatta hiç ilaç kullanmamıştım. Fakat diğer dediğiyle afalladım.

"Çıkarmadıysan derken?" diye sordum yine bir panikle.

"Kusmadıysan yani. İlacın içinde de yazar zaten, içtikten birkaç saat sonra kusarsan eğer, ilacı tekrar alman gerekiyor." Duyduklarımla kulaklarım uğuldarken duraksadım ve tüm vücudum titremeye başladı. Ben Aşiyân'ı temizlediğimiz gün içmiştim o ilacı ve birkaç saat sonra abim tutuklanınca stresten tüm gün kusup durmuştum fakat ilacı tekrar içmem gerektiğini hiç düşünmemiştim. Mucize bulmamıştı zaten bizi, benim bilinçsizce yaptığım sebep-tendi bu durum. Tuğba bir şeyler söylemeye devam ediyordu fakat ben dinlemiyordum, sadece kafamda kurduğum senaryoları göz kapaklaruma yansıtıyordum. Elim istemsizce karnıma gittiğinde, olumsuzca kafamı salladım. Yok, dedim kendi kendimi ikna etme adına. Regl belirtileriydi bunlar. Kendi kendine kuruyorsun! Bir gece. Sadece bir gece korunmasız birlikte oldunuz ilaç etki etmese bile. İnsanlar senelerce uğraşılıyor. Hamile değilsin Gülfem. Kurma, değilsin. İçim içimi yerken, her an düşecek gibi olan telefonumu Savaş'ı görmemle hiçbir şey demeden kapattım ve bir şey olmamış gibi gülümsemeye çalıştım.

"Güzelim," dedi hiçbir şeyden habersiz bana doğru adımlayarak. Karnımda olan elime baktığında, elimi bir anda çekip kapıya koydum. "Gidelim mi?" diye sordu. Gözlerim üzerinde kaldı. Netleşmeden onunla paylaşamazdım. Bu kadar çok isterken hayal kırıklığına uğratamazdım onu. Üstelik daha bu ihtimali ben bile kabullenmemiş, sindirememiştim.

"Gidelim," diyerek kafa salladım robot gibi. Bedenim onun yanındaydı ama aklım çok başka yerlerdeydi. Sürekli olarak karnımın üstünde olan bakışlarım ve düşüncelerimle Savaş'tan bunu gizlemek öyle zor geliyordu ki. Orada mıydı? Bize ait bir parça içimde miydi?

"Hadi," dedi Savaş bana doğru ilerleyerek. Onun sesiyle düşüncelerimden sıyrılarak yaslandığım arabadan doğruldum. Bomboş bir ormanlık alanda ikimizdik. Elindeki silahı bana doğru uzattığında, bilinçsizce yaptığım bir hareketle anında kavradım. Evet, alacaktım zaten ama böyle bir anda yapmam hiç benlik bir davranış değildi ve kendime şaşırdım. Sonra tekrar derin bir nefes alarak kendimi sakinleştirmeye çalıştım. Unut Gülfem. Bu ana odaklan sadece. Elimdeki silaha uzaylı görmüş gibi baktım ardından. Tamam, ben istemiştim

ama elime ilk silah alışımdaydı bu yani. Ne yapacağımı bilemez bir şekilde silah bana, ben silaha bakarken, Savaş karşıya şişeleri dizmişti bile. Toplamda on şişe vardı. Ben şimdi on şişe mi vuracaktım? Kendim bile buna inanmıyorken, Savaş'ın bana olan bu güvenine hayret ettim doğrusu.

"Savaş, ben o on tane şişeyi nasıl kıracağım?" dedim gözlerimi devirerek.

Altın bir şekilde güldü. "Sen birini kırsan yeter yavrum," dedi dalga geçer gibi. "Kalanlarını hallederiz," diye devam ettiğinde gözlerimi kısım. Beni hafife mi almıştı o? Gerçi çok da sorun değildi çünkü silaha uzaylı görmüş gibi bakıyordum. Yani hafife alması doğaldı. Ben olsam şu anda onun yerinde, ben de beni hafife alırdım. O yüzden çok da umursamayarak elimdeki silaha odaklandım.

"Eee, ne yapıyoruz şimdi?" dedim elimdeki silahı alelade sallayarak.

Savaş arabaya yaslanmış, kollarını birbirine dolamışken, "Nişan al, ateş et," dedi sanki çok normal, hep yaptığım şeymiş gibi. Bu kadar mıydı yani? Hani arkama geçip gösterme falan? Romantiklik neredeydi şimdi? Filmlerde, dizilerde, kitaplarda öyle oluyordu ya. "Nişan al, ateş et," neydi? Yine de kendimce şişenin birini hedef alarak tetiğe bastım. Ama ateş almadı silah. Bir kere daha denedim.

"Eee?" dedim Savaş'a bakıp kaşlarımı çatarak. "Ateş etmiyor bu!" Kahkaha attı, bozuldum. Maskarası olmuşum resmen.

Dik ve sinir bozucu bakışlarımı üzerine diktiğimde, "Tabii etmez yavrum," dedi açıklama yaparak "Emniyet kilidi açık değil."

"Komik değildi, ben gülmedim," diyerek ciddi bir ifadeyle silaha baktım. Emniyet kilidine bakmak için silahı azıcık kurcalarken, ciddi ciddi kilit tarzında bir şey anyordum. Sonra arkasındaki çıkıntıyı fark ederek güldüm. "Bu mu?" dedim elimle göstererek.

"Buldun mu sonunda?" dedi Savaş ve gözlerimi kısarak ona baktım. Resmen eğleniyordu benimle. Bu haksızlıktı. Öğreteceğim diye getirip beni kendi hâlime bırakmıştı.

"Anamın karnından silah eğitimiyle çıkmadım ben," dedim sinirli sinirli. Sevgili kocam hâlâ bu durumla eğlenir gibi gülüyordu. Gibi değil, eğleniyordu zaten.

"Ben de çıkmadım ama tek bakışta anlamıştım," dedi o dağ gibi egosunu şişirerek. Sabrına oynuyordu, sabrına.

“Savaş,” diyerek ona döndüğümde, silahı ona doğrulttum fakat bu sefer ben de gülüyordum. “Elimde silah varken beni kızdırma istersen?”

Hiç korkmadan silahın üzerine doğru gülümseyerek yürürken, namlunun ucu kalbinin üstüne geldiğinde durdu ve “Ben zaten birçok defa,” dedi efsunlu sesiyle, “senin tarafından, senin kurşunlarıyla, çok sert şekilde vuruldum.” Bunu iki taraflı anladım. Hem darbe hem sevda kurşunlarıydı sanırım bunlar. Belki o sadece aşkından bahsetmek istemişti ama ben bilmeden onu kırdığım zamanları da düşünmeden edemedim ve gözlerim doldu. Üstelik bu sözleri bana Cemal Süreya’yı hatırlattı ve aklıma gelenleri dillendirdim.

“...Sana vuruldum, öleceğimi bile bile. Zıyan olacağını bile bile bedenimin, sana vuruldum ben.”

Birkaç saniye sessiz kalınca, “Yani,” diyerek elini belime attı ve beni sırtım göğsüne gelecek şekilde ters çevirdi. “Bu da güzelmiş ama benimki kadar değil.”

Kahkaha atarak kollarının arasına yerleştim ve kafamı yan çevirerek, “Her zaman,” dedim oldukça emin bir şekilde. “En iyisi sensin.” Gururunu okşamış gibi gülümserken, yanakları mı kızarmıştı onun, ben mi öyle hissetmiştim? Yüzüme de bakmıyordu zaten ama gülerek karşıdaki şişeleri işaret ediyordu. Bu hâli çok masum ve çok güzel geldi. İçime sokmak, sarıp sarmalamak istedim ama bu hislerimi içimde tutup önüme döndüm ve dilimle dudaklarımı yalayarak silahı doğrultup emniyetini açtım. Hırkanın cebinde titreyen telefonumu önemsemeden derin bir nefes alarak gözlerimi kapatıp gelişigüzel ateş ettim. Şişelerden patlama sesi duymak istedim fakat onun yerine Savaş’ın kahkahası doldu kulaklarıma. Bozularak dudaklarımı şişirdim ve kaşlarımı çatıp yüzüne baktım.

“Yavrums, gözlerini kapatıp ateş etmek nedir? Nasıl nişan alacaksın şişelere?” dedi gülmeye devam ederken.

Dudaklarım çocuk gibi aşağıya doğru büküldü. Haklıydı. Ama bilerek yapmıyordum. O ses korkutuyordu beni ve istemsizce kapanıyordu gözlerim. “Ya sen de nişan al, ateş et diyeceğine,” dedim öfkeli bir sesle ona doğru dönerek ama devam ettirmedim cümleyi. “Filmlerde falan hiç böyle olmuyor,” deyip surat astım ve gözlerimi kaçırıp, dudaklarımı büzüp içlerini kemirmeye başladım.

"Hımm," dedi elini belime koyup beni kendine yanaştırarak. Arkasındaki arabaya yaslandı ve beni bacaklarının arasına aldı. "Nasıl oluyormuş filmlerde?"

"İşte ne bileyim," diyerek olduğum yerde kendimi çevirip durdum dizlerine sürtünerek. "Böyle belini falan tutuyor, birlikte ateş ediyorlar." Aklıma gelen sahneleri ona anlatırken, "Sonra göz göze geliyorlar..." derken sesimin tonu da değişmişti.

"Hımm," dedi gülerek. "Ne oluyor göz göze gelince?" Daldığım yerden çıkarak omuz silktim.

"Biz öyle sahnelerde televizyonu kapatıyoruz," deyip sırtım. "Bilmiyorum, izlemedim ama nişan al, ateş et demiyorlar," diyerek kaşlarımı çattım bir anda. "Emir erin miyim ben senin? Asker miyim ben? Böyle kendi kendime nasıl öğreneyim?"

Savaş sırasında belimde olan eliyle bir anda beni ters çevirdi ve yerinde doğrularak arkama geçip silahı tutan kolumu yukarı doğru kaldırırken, diğer eli de belimden öne geçmiş, karnımın üstünde durmuştu. İşte o an anı yaşamak bir yana dursun, geleceğe gittim, geçmişe gittim, yaşanabilecekleri düşündüm ve oturup ağlamak istedim. Sonra onun yüzüne bakınca istemsizce karnımda oynayan parmakları bile *ben hep buradayım, hiçbir şey olmaz* der gibiydi. Her daim arkamdaydı ve biliyordum ki Savaş varsa hiçbir şey olmazdı. "Önce dik dur bebeğim," diyerek karnımdaki eliyle beni doğrulttuğunda, konsantre olarak dediğini yaptım. "Ayaklarını omuzlarına paralel olacak şekilde aç," dedi ardından. Onu da yaptım. O da benimle birlikte aynalarını yapıyordu elini benden çekmeden. Telefonum tırtıyordu yine. Tetüğün üstündeki elime o da elini getirdikten sonra, "Sağ elinle ateş edeceğin için yavrum, sağ ayağını bir miktar geri al," dedi. Bu işin bu kadar detaylı olduğunu bilmiyordum valla-hi. Onu da yaptıktan sonra, "Silahın geri tepmesini önlemek için belinden biraz ileri doğru kır bedenini," dediğinde onunla birlikte çok az öne eğildim. Ama böyle iç içe geçmiş şekilde olmazdı ki bu iş. Silah hevesi falan gitmek üzereydi şu an bende. Ama Savaş bayağı ciddi ciddi öğretiyordu. "Önce silahı hisset, onunla bir bağ kur," dediğinde silahı iyice kavradım. Fakat kasıklarına giren ani bir sancıyla birkaç saniye kasıldım kaldım. Yine de bunu ona hissettirmeyerek derin bir nefes alıp ağrının yok olmasını bekledim. "Silahı hedefe doğru tutup işaret parmağın hedefi gösterecek şekilde tutacaksın güzelim," de-

yip kendisi hedefe ayarladı. Silahı sıkı sıkı tuttum ateş edeceğiz sanıp ama o yavaşça elimi gevşetti. "Güç parmağında olmalı," dedi sakın bir sesle. "Silahı sadece kavramak için tutacaksın. Sıkmana gerek yok. Sol elini de," deyip diğer elimi aldı ve sağ elimin üstüne kapatıp bir kilit oluşturdu. "Destek almak için birbirine kenetlemesin." Silahı tekrar ayarladıktan sonra pozisyonum hazırды. "Şimdi," dedi tok bir sesle. "Hedefe odaklan ve nişan al. Onun dışında etrafında olan her şeyi unut." Ellerini üzerimden çektikten sonra derin bir nefes alıp dediğini yaparak hedefe odaklandım. Şişeyi gördüm ve ateş ettim. Şişenin patlama sesi kulaklarıma ulaşırken, şaşkınlıkla ve heyecanla ona baktım.

"Eee, oldu bu?" dedim anında kendimi Savaş'a çevirerek. Bu kadar kolay mıydı yani? "Oldu vallahi, oldu!" dediğimde çocuksu bir sevinç vardı üzerimde ve Savaş bu mutluluğumla benden daha mutlu olmuş gibiydi.

"Olmaması mı gerekiyordu?" dedi sınıtarak. "Ayrıca ben nişan aldım şişeye, tabii ki olacak," dedi kendini beğenmiş gibi. Ben hiçbir şey yapmamış mıydım yani?

"Ben ateş ettim kocacığım," dedim imalı imalı.

"Marifet ateş edende mi, hedef alanda mı?" diye sorduğunda, ilk defa ne diyeceğimi bilemedim ve "Ben sensiz de yaparım," dedim ama keşke demez olaydım. Çünkü iki şarjör değiştirdik fakat bir kere bile denk getiremedim. Üstelik haklıymış gibi olan o kibirli bakışlarıyla fazlaca bozuldum.

"Hadi gidelim," dedim surat asıp elimdeki silahı ona uzatarak. Savaş elimdeki silahı aldı ve üçüncü şarjörü taktuktan sonra şişelere yöneldi ve tek bir fire vermeden dokuz şişenin dokuzunu da saniyeler içinde patlattı. Şaşkınlıkla dudaklarım aralanırken, elindeki silahı beline taktı ve tişörtünü üzerine kapattıktan sonra belimden kavrayıp havalandırdı beni. Ellerimi omzuna koyup birkaç saniye ayaklarım boşlukta sallandı, ardından arabanın kaputuna oturttu beni. Keyifle kıkırdadım. Bu ani kucaklanmalar çok hoşuma gidiyordu.

Hemen önümde durup bacaklarımin arasına yerleşirken, "Ben buldum marifetin kimde olduğunu," dedi. Kimdeymiş, der gibi baktım ve başımı hafifçe yamulttum. "Bendeymiş," deyip hafif bir kahkaha attığında ise gözlerimi devirdim. Romantik bir şey söyleyecek diye beklerken adam kendini övdü resmen.

"Sen çok egoist bir adamsın," dedim gülerek. "Hep böyleydin." Başını sallayarak beni onaylarken elimle yüzünü sıktım. Öyle sevişiydi ki.

"Muhtemelen de hep böyle olacağım," diye onayladı beni, kendini bilerek. Ben de öyle düşünüyordum zaten.

"Tabii," diyerek gülümsedim ve ellerimi geri doğru koyup rahat bir pozisyona geçtim. "Huylu huyundan vazgeçmez." Ben onu böyle seviyordum ve sanırım bir adama ego ancak bu kadar yakışabilirdi. Üzerime doğru eğildi ve ciddi yüz ifadesiyle dudaklarını dudaklarına sürttü.

"Huylu huyundan vazgeçer mi bilmem de," dedi dudaklarını hafifçe aralayarak. "Ben senden geçmem." Nefesim kesiliyor sandım. Elimi boynuna atıp titrek bir soluk aldığımda, "Bir de ben o filmin devamını biliyorum sanırım," dedi gözlerime bakarak. Daha da hızlandı kalbimin ritmi. Nefes neydi? Nereden alınırdı?

Kalbim titrerken, "Yaa..." diye mırıldandım. "Ne oluyormuş ki sonra?" diye sordum titrek sesimle gözlerine bakarak. Cevap vermek yerine dudaklarını dudaklarıma kapattı. Dudaklarımı aralayıp kabullendim onu. Nefesleri nefeslerime, dili dilime karıştı. Bedenini dikkatlice üzerime doğru eğerken ellerimi tişörtünün içinden sırtına doğru kaydurdum. Ensesiyle sırtı arasında gidip gelen parmaklarını onu daha çok bana doğru itiyordu.

Ben bu adama öylesine düşkün, öylesine vurgundum ki. Avuç içim o ufak saç tutamlarını hissedince öylesine keyif alıyordum ki bundan. Dudaklarımdan kalbime akıyor, tüm bedenim alev alev yanıyordu. Elini sırtıma attı daha rahat durabilmem için. Yüzünü kavrayarak o üst dudağımı içine çekerken, eş zamanlı olarak alt dudağıyla ilgiledim. Gözlerim kapalı, kendimden geçmiş gibi sadece onu hissederken üç beş kez titreyen telefonu tek hissedemiyordum. Savaş da fark ederek geri çekildi. "Bu kim ya bu kadar ısrarla arıyor?" diye sordu haklı olarak. Soluk soluğa dudaklarımdaki ıslaklığı temizlerken cebimden telefonumu çıkardım. Bakmıyordu telefona ama merakla yüzüme bakıyordu.

Bildirimlere baktığımda, "Müge," dedim. Gözlerini devirerek arkasını döndü. Kalanıyla ilgilenmedi bile. Beş kez aramıştı Müge ve aktif olarak Whatsapp'tan bildirim geliyordu.

Gönderen: Müge.

Mesaj: *Gülfem ablaaa!*

Gönderen: Müge.

Mesaj: *Hemen bak hemen, ne olur.*

Savaş cam parçalarını toparlarken, telefonu iki elimle kavrayıp Müge'nin mesajına cevap yazdım.

Gönderen: Gülfem.

Mesaj: *Ne oldu? Kaç kere aramışsın, inşallah saçma sapan sebeplerden değildir.*

Gönderen: Müge.

Mesaj: *Abla, Of! Nasıl desem bilmiyorum. Desem mi, onu da bilmiyorum.*

Sıkıntıyla oflarken hem Savaş'ı kontrol ediyor hem cevap yazıyordum. Üstelik kasıklarımıdaki ağrı da gitgide artıyordu.

Gönderen: Gülfem.

Mesaj: *Müge, söyleyecek misin artık?*

Gönderen: Müge.

Mesaj: *Abla, ben az önce bir şey gördüm ve bundan kötü etkilenecek gibiyiz. Özellikle siz.*

İçimi büyük bir korku kaplarken ağrım daha fazla artıyor gibi hissettim ve merakla telefona baktım.

Gönderen: Müge.

Mesaj: *Abla, ben abimin eşyaları bitmedi diye gidemeyecektim kafeye, Efsun ablaya gelemeyeceğim dedim. Sonra işimiz bitince annem git yalnız kalmasın dedi. Babam beni oraya bıraktı. Ben gidince orada Efsun ablayı gördüm. Serkan abi de oradaydı. Beni görmediler.*

Yutkunamıyorum sandım. Beynim gelgit yaparken son mesajı da okudum.

Gönderen: Müge.

Mesaj: *Başka da kimse yoktu ve onlar sarmaş doluştu.*

7. BÖLÜM KAYIPLAR

Çarpan dolap kapısının sesiyle yavaşça aralanan gözlerimin gördüğü ilk şey Savaş olmuştu ve elbette bu tebessüm etmemin de sebebiydi. Belki de beni birkaç gündür düşüncelerden alıp götüreren, tebessüm ettiren tek şey oydu ve benim için hep iyi ki vardı. Eve döneli 3-4 gün olacaktı fakat aklım da, fikrim de hep Efsun'daydı. Sonraki konuşmalarımızda, Müge gördüğü pozisyonu detaylıca anlatmıştı. Efsun'un eli Serkan'ı sırtından kavrayıp sarmış, başını göğsüne yaslamışken, Serkan da onun saçlarını okşayıp bir şeyler söylüyormuş. Evet, tam olarak bana anlattığı buydu ve ben aklımda canlandırdıklarımın çoğu kez midem bulanacak duruma geliyordum. Olabilir miydi? Efsun ve Serkan. Abim ile aralarından geçip gitmeyen gerginlikler sebebiyle Efsun'un akli kaymış olabilir miydi? Onda bulamadıklarını başkasında aramaya başlamış olabilir miydi? Abim yıkılırdı. Kim olsa yıkılırdı. Kimse böyle bir ihaneti kabul etmezdi. Savaş'ın üstünde dalan bakışlarımla, bir de onun kısmından baktım olaya çoğu kez. Selçuk ile arkadaşlardı, abim ile kardeş. Şimdi böyle bir durumda Savaş arada kalacaktı. Elbette Selçuk ve Efsun ilişkisini desteklemezdi ama herkese olan yakınlığı sebebiyle bu işten öyle kolayca sıyrılabileceğini hiç mi hiç sanmıyordum. O top mutlaka bir yerde Savaş'a da dönecekti ve ben her şeyin tekrar bozulmasından deli gibi korktum. Sırf bu yüzden de Müge'ye kimseye bir şey dememesini tembihledim. Ortalığı birbirine katmadan önce Efsun ile konuşmam gerekiyordu.

"Güzelim," dedi Savaş bana bakarak. "Uyandırdım mı seni?" Altına kot pantolon giymişti, üzerinde ise siyah bir gömlek vardı fakat düğmeleri henüz iliklenmemişti.

Ah, o siyah gömlek yanık teninle ne de güzel bütünleşmişti! Kollarını sarıp sarmalayan o kumaş ne güzeldi teninde, kol düğmelerini bile iliklemişti. Böylece kalın bilekleri de çok belli oluyordu. İliklemediği ve hafif açık kalan yerden gözüken o yanık esmer teni de pek tabii göz doyurucuydu. Dirseklerimin üzerinde doğrularak başımı geri attım ve boynumu çılatmasam da rahatlatmak adına iki yana hafifçe kırdım. Geçmiyordu bu uyku hâli. Sürekli uyuma isteğim artıyordu üstelik. "Zaten kalkmam gerekiyordu," diye mırıldandım. Ardından Savaş'a dönüp, "Kahvaltı hazırlamayalım sana," diye bir telaşa kapıldım aniden. "Keşke uyandırsaydın beni. Aç aç mı gideceksin işe?" Aniden kalktığım için başım dönünce, gözlerimi kapayarak elimle tutunacak bir yer aradım fakat bulamadım.

Neyse ki Savaş anında bileğimi yakalamış, beni tutuvermişti. "Güzelim," dedi endişeli sesiyle kollarımı iki yandan kavrayarak. "İyi misin?"

Başımı salladım. "Aniden ayaklanınca," dedim gözlerimi yavaşça aralayarak. "Öyle oldu."

Pek de inanır gibi bakmıyordu bana. Evet, ben de Tuğba ile konuştuğumuz günden beri içimdeki kuşlarla birçok kez bu durumu sorgulamış, kabullenme aşamasına da gelmiştim sanırım. Muhtemelen hamileydim. Her şey onu gösteriyordu ve bugün test yapıp akşama da o beklediği haberi Savaş'a verecektim. Uzun ve sessiz bakışlarının arkasından, "Ben sana kahvaltı hazırlayayım," deyip kolunun arasından çıkmaya yeltendim fakat kolumu sıkı sıkıya kavrayan parmakları bırakmayıp beni durdurdu.

"Hazırladım, yedim ben yavrum," dediğinde üzüntüyle duraksadım. Yetersiz hissettim kendimi. Uykuya düşkünlüğüm sebebiyle ilk kahvaltılarını bile ben hazırlayamamıştım ona. "Seninki de masada kurulu," dediğinde şaşkınlıkla aralandı dudaklarım. Kendi yetmeyip beni de mi düşünmüştü? "Uyandırmayıp çıkacaktım aslında ben. Sen yat dinlen istersen." Kolumdan saçlarıma çıkan parmakları yavaşça tutamların arasına kaydı. Olumsuz anlamda kafamı salladım ve açık olan yakasını avcumda toplayarak yarı çıplak bedenine baktım. Ardından yüzüne.

"İşe gitmem gerek sevgilim. Kaç gündür saldım zaten. Sağ olsunlar, bir şey demiyorlar ama oranın yetişmesi lazım sonuçta. Fazla ke-

yif çattım." Babamın yeri değildi orası. Sürekli aylıklık yapamazdım, sonuçta bir işim vardı benim.

"Boya badana diyorsun yani," dedi parmaklarının arasına kıştır-
dığı burnumu iki yana sallayarak. Bu hareketi hiç sevmiyordum ama
o sürekli olarak tekrarlıyordu.

Yüzümü ondan kaçırmak adına iki yana çevirirken, "Ya Savaş..."
diye mırıldandım ve kafamı siyah gömleğinin üstüne kapattım fakat
bu kaçış için pek de doğru bir yer olmadı. Hissettiğim yoğun parfüm
kokusuyla midem ağzıma gelirken kendimi sıktım. Midem kasıldı,
alnumdan birkaç damla ter süzüldü fakat kendimi sıktım. Kusmak is-
temiyordum. Şimdi değil, mümkünse hiç değil. Savaş'tan geriye doğ-
ru birkaç adım attığımda, soluklarımı da sıklaştırıp midemi rahat-
latmaya çalıştım ve titrek, çok da sahici olmayan bir gülümsemeyle,
sorun yok dercesine baktım. Yine de saklama çabam boşunaydı.

"Bugün kesinleştirelim biz bu durumu," dedi ciddiyetle. Bana
sunduğu zaman da dolmuştu elbet. Üstelememesini takdir ettim
ama. Muhtemelen hissettiklerimi anlayabiliyordu. Bebeğimizi iste-
memek değildi bu. Hiç beklemediğim bir anda gelmişti ve zamanı bi-
raz yanılttı. O benimle aynı düşüncede miydi bilmiyorum ama kendi
içimde kabullenmem için bana tanıdığı o süre bile ona tekrar âşık ol-
mamı sağlıyordu. Ben anlatmadan beni anlıyor, hissediyor, ona göre
hareket ediyordu. Kafa salladım sadece, onay vermek adına. Sonra
küçük bir çocuk gibi dudaklarımı birbirine bastırarak parmaklarımla
oynamaya başladım. Sürekli üzerinde gezinen bakışlarım ve kirpik-
lerimi hızlıca açıp kapamamla, "Ne?" dedi anlamamış gibi gözlerini
kısarak.

Gözlerimle üzerindeki siyah gömleği işaret ettim. Evet, çok yakış-
mıştı ona. Bu bile çıkarması için bir sebebi. Hatta o an aklıma gelen
fikirlerle kendimden bile korktum. Ona yakışan şeyleri koku bahane-
siyle hemencecik çıkarttırabilirdim. Aferin Gülfem. Devir senin dev-
rin. Hep o mu yapacak. "Kokmuyor o Gülfem," dedi gözlerini devire-
rek. "Yeni giydim ben onu. Hem çıkacağım ben zaten şimdi yavrum,
yanında bile değilim. Ne önemi var ne giydiğimin?" Doğruydum ama o
kadarla sınırlı değildi.

"Akşam annenlere gideceğiz ya hayatım," dedim ona doğru yak-
laşarak. Birkaç saniye nefesimi tutup parmak uçlarımda yükselerek
zaten açık olan gömleğinin yakalarına doğru uzandım ve tek hamle-

de omuzlarından düşürdüm. Çıplak göğsüne ufak bir öpücük bırakıp dolabın kapalı olan kapılarını araladığımda, benimle inatlaşmaktan çoktan vazgeçmişti.

“Bir de o vardı değil mi?” diye sordu bozulduğunu belli eden bir ses tonuyla. “Ne bu aceleleri ben anlamıyorum ki. Gelsin dedik de hemen bu hafta...” Cevapsız bıraktım ve dolaptaki kıyafetleri incelemeye başladım. “Gülfem, o kuzenine söyle,” dedi baskılı bir sesle. “Sakın takım elbise falan giymeye kalkmasın, sikerim belasını. Alt tarafı tanışma. Gelsin eşofmanlarıyla falan. Ciddi şeyler yok Gülfem. Ben öyle oturma falan diye kabul ettim.” O söyleniyordu ama ben onu çok da ciddiye almadan dalmış gözlerle dolaba bakıyordum. “Duydun mu?” diye sormasıyla, “Hı hı,” diye mınıldandım. “Söyleyim hayatım merak etme.” Elbette karışmayacaktım. Savaş da karışmayacaktı. Şimdi söylenecek, orada susacaktı. Şimdi burada atsındı sinirini. Gerçi onda sinir bitmezdi ya... “Ayrıca,” dedi yeni bir konuya girerek. “Boşuna bakıyorsun. Akşama seni almaya geldiğimde, eve hazırlanmaya geleceğiz sonuçta. O zaman değiştirdim üstümü.” O da biliyordu ki onun çıkış saatinde beni alması, tekrar eve gelmemiz ve mahalleye gitmemiz çok geç saatleri bulurdu. Hatta muhtemelen onlar kalkmış bile olabilirlerdi o saate.

“Olmaz,” dedim kesin bir dille. “Ben arabamla gideceğim. Erken çıkıp annene yardıma giderim, sen direkt oraya gel. Eve uğrama hiç. Geç olur.”

Derince oflayışıyla gülümsedim. Kaçamazdı. Hiç bir anını kaçıramazdı. “Hep senin yüzünden,” dedi sinirle. “Hep sana kanıyorum. Çok erken böyle şeyler için, çok çok erken.”

“Nasip,” dedim çok da takmayıp damarına basmak ister gibi.

Ben böyle kestirip atınca, onunla didişmeyince daha da kuduru-yordu, biliyorum. Arkamda homurdanıp, bir şeylere sayıp sövüyordu. Anlamıyordum ama gülümsüyordum. Ama bir şey fark ettim ki ben ona karşılık vermeyip, kendi kendine sayıp sövünce daha çabuk sönüyordu. Sustu mesela hemen. Devam ettirmedi. Dolabın önünde tek tek askıdaki kıyafetleri koklarken, “Belki de sana yeni gömlekler, tişörtler almalıyız,” dedim hafifçe kafamı geri çevirerek. Savaş altında pantolon, üzeri çıplak, ellerini beline koymuş, artık bir karar vereyim diye sabırsızca bekliyordu.

“Yenisi kokmayacak mı yavrum? Oradaki kıyafetlerin hepsi yeni yıkanmış. Bazıları da, mesela bu,” deyip, az önce elime aldığım gömleği tutup gözüme soktu resmen. “Yeni alınmış bir gömlek. Deneme bile denemedim daha.” Öyle miydi sahiden? Ama hiç yeni kokusu yoktu ki onun üstünde. Söylediklerini duymazlıktan gelerek dolabı karıştırmaya devam ettim. Bir sürü kıyafeti vardı. Mutlaka kokmayan bir tane bulabilirdim. Bu hamilelikse eğer, diye düşündüm o an içimden, çok garip bir durumdu. Hasret duyduğum o kokusu şimdi bebeğimiz tarafından istenmiyor muydu? Hâlbuki ben ondan bile gizli, sırf kokusuna duyduğum hayranlıktan bileklerime sıkıyordum parfümlerini; bunu anımsadım. Şimdi köşe bucak kaçmak isteyeceğimi hiç mi hiç düşünmezdim.

“Belki de parfümünü değiştirmeliyiz,” diye bir seçenek sundum pes ederek. Ama yine de çıplak gönderecek değildim ya, aramaya devam ettim günü kurtarmak adına. “Tenine yakışan, benim sevdiğim bir parfüm alabiliriz.”

Dirseğimi kavrayan parmakları, “bırak artık” dercesine beni kendine çevirdi. Siyah gömlek parmak uçlarımdan kayıp giderken, ona dönmüştüm çoktan. “Senin kokun o hâlde...” dedi beni belimden sarıp sarmalayarak. Sarhoş olmak şaraplarla olacak değildi ya her zaman. O beni sardıkça ben hep hoş oluyordum zaten.

“Benim kokum...” deyiverdim gülümseyerek. Naz da onaydı niyaz da. Kollarımı boynundan öteye uzattığımda, kalçalarımdan tutup çoktan havalandırmıştı beni. Çıplak bacaklarım kot pantolonuna sarmalandı. Saten geceliğim, üstü çıplak göğsüyle birleştiğinde, yerini sevmişçesine teninde kaydı durdu iki yana. Dudaklarıma ufak bir öpücük bırakıp geri çekildiğinde, gülümsüyorduk ikimiz de elbette.

“Senin kokun yakışır en çok benim tenime.” Nasıl sevmeyecektim ki. Ölürcesine seviyordum sanki. Kalbim dolup taşıyor ama yine de yetmiyordu. Eksik kalıyordu. Çok seviyordum. Onun beni bırakmayacağını o kadar güvencindeydim ki, resmen tüm ağırlığımı kollarına bırakmıştım.

Dudaklarını dudaklarına sürerken bakışları ve sarmaşması pek normal öpüşmeden ibaret değil gibiydi. “Savaş...” diye mırıldanıp kendimi geri çekmek istesem de izin vermiyordu. Ben çektikçe kendisini bana yaklaştırıyor, belimden kendine çekiyordu beni.

"Beş dakika. Hemen bitireceğim, söz," demesiyle omuzlarından itekledim.

"Sen hiç yorulmuyor musun?" diye sordum hayretler içinde. "Hiçbir zaman hayır demiyorsun. Yorgunken bile ben durdurmasam durmayacaksın."

Kafasını iki yana salladı. "Yok yavrum, ben öyle dinleniyorum," demesiyle bir kez daha hayrete düştüm. İnsan sevişirken dinlenir miydi? Bacaklarına değen sertliği hissettiğimde, burnunu boynuma sürttü. Bu, kendini hazırlamış, bana sıra gelmiş demektir sanırım. Fakat bunun hiç sırası değildi. Direkt reddetmektense konuyu değiştirmeye karar verdim. Boynundan itip yüzüme bakmasını sağladığımda, parmağım burun kemeriyle oynarken yüzüme onu da gülmüsetecek bir sırıtma hâkimdi.

"Sanırım bebeğimiz sana benzeyecek," dedim ve evet, konu epey ilgisini çekmiş gözüküyordu.

"Hımm," diye mırıldandı keyifle. "O niyeymiş?" Ses tonu bile konuyu sevdiğinin bir göstergesiydi.

Yavaşça omuz silerken dudaklarımı büzdüm ve burnundaki parmaklarını alında dolandırmaya başladım. "Bilmem," dedim sonra nazlı bir tavırla. "Eğer hamileysem, senin kokunu istemiyor belli ki. Muhtemelen bizi birbirimizden uzak tutmaya çalışıyor. Şimdiden bu kadar kıskançsa, kesinlikle sana benziyordur."

Küçük bir kahkaha attığında, başı geri düştü kısa bir süre. Tabii benim parmaklarım da anında idemelmesini buldu. "Bundan onur duyuyum sevgilim," dedi bana bakarak. "Ama senin de benden farkın yok." Evet, orası öyleydi ama bence onun kıskançlıkları daha fazlaydı. "Ayrıca yavrum," dedi gözlerimin içine bakarak. Ona tepeden bakmak öyle keyifliydi ki. İşaret parmağımı kıvrıp kemikli kısmını idemelmesine sürttüm durdum onu izlerken. "O bacaksız bilgilen-dirmek isterim, hiçbir şey beni senden ayrı tutamaz. Öyle mideni falan bulandırmaya kalkmasın boşuna." Kahkaha attım. Bacaksız mı? Doğruydum bir nevi. Bacaksızdı eğer oradaysa. Ufacık bir noktadan ibaretti sadece. "Gülme," diyerek burnunu burnuma sürttü. "Yalan mı? Kim tutabilmiş bizi ayrı? Çocuk dediğin anneyle babayı birbirine bağlar. Bu daha dün bir bugün iki, bizi ayırmaya çalışıyor. Erkek dayryya çeker derler gerçi. Erkek mi acaba bu?" Daha olup olmadığı belli bile olmayan çocuğa cinsiyet belirliyorduk resmen. Kendimizi kap-

tıyoruz diye de korktum bir an. Şimdi "benim bebeğime bacaksız diyemezsin" kavgasına girmek isterdim fakat ya yoksa ve ben Savaş'ı heveslendiriyorsam diye çok korktum. Susacaktım hâlbuki birkaç saat daha. Test yapıp akşama yapsaydık ya bu konuşmaları, kimse- nin içinde şüphe kalmasaydı.

O böylesine güzel sarıp sarmalarken beni, bir de bu kadar güzel gülerken, "Savaş," diye mırıldandım ağzımın içinde. "Sen istersen git," diyerek bir elimi omuzlarına bastırdım, diğer elimin parmakları tüy misali burun kemerini okşadı. "Geç kalıyorsun gibi geliyor."

Yüzü düşmüş, hiç bırakmak istemiyor gibiydi fakat bırakması gerektiğinin de bilincindeydi. "Gülfem," dedi hoşnutsuz bir şekilde. Yavaşça beni yere doğru bırakırken bacaklarına dolanan ayaklarımı çözdüm ve tabanlarımı yere güçlü bir şekilde bastım. "Seni bırakmak hiç işime gelmiyor ama karargâha gitmem gerek. Hatta geç bile kaldım." Yerdeki gömleğe uzanıp tekrar onu giydi ve ben dudaklarımı büzüp birkaç adım geriledim. Çok hızlı bir şekilde üzerine geçirdiği gömlekle, düğmelerini de bir o kadar hızlı kapattı. Öpmek için bana doğru adımlarken olumsuz anlamda başımı sallayarak geri adımladım. Üstelemedi fakat memnuniyetsiz bir biçimde kapıya doğru ilerledi. "Bu durumu sevmedim," diye yüksek sesle konuşurken merdivenleri indiği güçlü ayak seslerini de işitiyordum. "Buna bir çözüml bulacağız Gülfem," dedi kesin bir dille. Derinlerden gelen sesi alt katta ve muhtemelen dış kapıya yakın bir yerdeydi.

Öylece gülümserken elim karnıma gitti ve yavaşça okşadım. "Orada mısın, öğrenelim mi artık?" Eczaneden aldığım üç beş gebelik testiyle otelin yolunu tutmuş, içimdeki o heyecanla ne yapacağımı bilmez bir hâldeydim.

Bir yanım deli gibi korkup testi yapmak istemese de, diğer yanım meraktan ölecekti. Evet, benim testi yapıp yapmamam sonucu değiştirmeyecekti fakat korktuğum gerçeğini de değiştirmiyordu. Üstelik bu hamilelik evlenmeden önce gerçekleşmişti ve bu anlaşılırsa evdekilere ne derdik hiçbir fikrim yoktu. Kafamda sorularla ama en çok da içimde bir miniğin varlığını taşıyıp taşımadığının merakıyla arabadan indikten sonra, otele doğru ilerledim. Çoğu odanın çizimleri bitmiş, İstanbul, İzmir, Kocaeli, Mardin gibi birkaç şehir kalmıştı. Biten odaların hepsi o kadar güzel olmuştu ki eşyalar yerleştikten sonra nasıl olacağını çok merak ediyordum. Nevşehir, Mardin gibi bazı

odaların yatakları, dolapları falan da özel olarak yapılıyordu. Her odanın farklı bir kokusu olacaktı. Deniz olan şehirlerin odalarında özel olarak hazırlanmış jakuziler yer alacaktı. Işıklandırılmaları bile birbirinden farklı olacak odalar için ben de fazlaca heyecanlıydım. Kim bilir kimler bu odalarda eski günlerini yad edecek ya da yeni anılar oluşturacakları kendilerine. Ama sanırım benim için en özeli, kimse bilmese bile, her zaman Nevşehir olacaktı.

"Günaydın," dedi Leyla abla daha içeri girer girmez. Dalgınlığımdan sebep mutfaktan bir anda çıkmasıyla resmen yerimden sıçradım. Korkuyla damağımı çekerken, benim bu hâlim karşısında endişeyle, "Korkuttum mu?" diye sordu.

"Dalmışım," diye karşılık verdim. "Günaydın Leyla abla."

Elindeki çay kupasını bana uzattı hiç beklemeden. "Limonu attım." Sıcacık kupayı iki elimle kavradıktan birkaç yudum alıp gözlerimi kapadım. Öyle iyi gelmişti ki. Savaş'ın hazırladığı kahvaltı masasındaki yumurtanın kokusundan dolayı, boş olan midemle defalarca kez öğürmüş, hiçbir şey yemeden kendimi zar zor dışarı atmıştım. Şimdi mideme giren sıcak çay yumuşatmıştı içimi.

"Sen harikasin," dedim teşekkür eder gibi. Muhtemelen akşam eve gittiğimizde dokunulmamış sofranın görüntüsüyle Savaş bana bir ton söylenecekti fakat eğer birazdan yapacağım gebelik testiyle olumlu sonuç alırsam, sofraya arada kaynayıp gidecekti. Elimdeki kupayla merdivenlere doğru ilerlerken, Leyla abla da peşime takılmıştı. Elbette gözlerim ilk olarak Serkan'ı aradı. İçimde ona karşı oluşan kin gittikçe artıyordu ve görüp görmek istemediğimden de çok emin değildim. Evet, kanıtlanmış bir durum yoktu ama istemsizce ona karşı bileniyordum. "Kimse yok mu?" diye sordum bir şey belli etmemeye çalışarak. Gözlerim hâlâ odaları tanyordu. Uzun merdivenleri tek tek çıkarırken Leyla abla 3-5 adım arkamdaydı.

"Emel Hanım otel sahipleriyle toplantıya gitti. Serkan Bey..." dediğinde başka bir ses onun lafını kesti.

"Buradayım," diyen Serkan'ın sesiyle başımı yukarı kaldırdığımda, Serkan tıraza tıraza tutunmuş gülümseyerek bana bakıyordu. Parmaklarındaki boya kalıntıları ise çalıştığına göstergesiydi. O tebessüm etse bile ben etmedim. Ciddi yüz ifademle onu inceler-

ken yanında Efsun'u hayal edip durdum istemsizce ve bu daha da öfkelenmeme, iğrenmeme sebebiyet verdi. "Seni bu hafta beklemiyorduk," dedi samimi bir ses tonuyla. Serkan'ın mesleğinden sebep, davranışlarının ne kadarı gerçek, ne kadarı değil anlayamıyordum ben artık.

"Rahatsız mı oldun gelmemden?" diye sordum dik bir ifadeyle. Bilerek yapmıyordum, içimden böyle davranmak geliyordu. Hatta muhatap dahi olmak istemiyordum kendisiyle.

Beklemediği bu terslik karşısında bir miktar şaşırsa da, bozuntuya vermeden yine de tebessüm etmeye çalıştı. "Hayır," dedi o afallamış ses tonuyla. "Ben beklemiyordum sadece. Dinlenseydin diye dedim. Emel ile biz idare ediyorduk. Kendini iyi hissedince gelirdin."

Merdivenlerin bitimindeki holün sağ tarafında o, sol tarafında ben vardım. Birbirimiz arasında 3-5 adımlık boşluk varken, "İyiyim ben," dedim net bir ifadeyle. "İşimin başındayım. Herkes keşke artık kendi işinin başına dönse. Asıl işinin başına," diye vurguladım.

Açık açık gitmesi gerektiğini belirtmiştim ama o bunu anlamış mıydı emin olamadım. Ben kendimden emin, dik, sert bakışlarla karşısında dururken, o bu durumu anlayamamasından ötürü şaşkınlığını bedenine de yansıtmıştı fakat o zeki bir adamdı. Mutlaka ne demek istediğimi anlamıştı. Şaşkınlığının asıl sebebi, neden gitmesini istediğimdi muhakkak. "Ben," dedi elini saçlarının arasına atıp ardından beline koyarak. "Emel ile toplantıya gidecektim. Kimse yok burada diye kaldım. Sen geldiysen madem ben gideyim." Tereddütle bir iki adım attı, sonra durup arkasına döndü. "Yarım odayı tamamla sen o hâlde." Sonra cümlesinin emir verir gibi olduğunu düşünmüş olsa gerek, "Yani istersen," diye düzeltti. Emir de verebilirdi. Sonuçta bu projeyi Emel ve Serkan yürütüyordu. Ben sonradan dâhil olmuşum. Yine de nezaketini korumayı seçti fakat içinde bulunduğumuz durum için gereksizdi. Cevap vermeden onun bıraktığı o yarım odaya girdim ve elimdeki çay kupasını masanın üzerine bırakıp çantamı da yanına bıraktım. İçinden çıkardığım gebelik testini avcumu alarak tuvalete gidecektim ki duyduğum telefon sesiyle duraksadım. Serkan'ın telefonuydu. Mesaj gelmişti. İçim içimi kemirdi. *Bak Gülfem,* diyen yanım o kadar baskındı ki.

Bir kapıyı kontrol edip bir telefona bakıyordum. En son dayanamayıp telefona yaklaştığımda, ekranda Efsun yazısını gördüm. Bey-

nim gelgitlerini sürdürürken, ayaklarım boşalmış gibi hissediyordum. Etraf bir anlığına kararıyor, titreyen ellerimle masadan destek alıyordum. Yutkunmayı unutmuşum gibi hatırlamaya çalıştım o an.

Mesaj: Seni bekliyorum.

Kilitli olan ekrandan görebildiklerim bundan ibaretti. Sonra telefonun ekranı karardı. Ne yapacağımı bilmez hâlde titrerken, kasıklaruma aniden sapanan o keskin sancılarla yüzümü buruşturdum. Selçuk ve Efsun'un birlikte olma ihtimali fazlaca baskın geliyordu artık bana. Birbirlerinde numaraları bile vardı. Mesajlaşıyorlardı üstelik. Serkan toplantıya gideceğim deyip Efsun ile buluşmaya mı gidiyordu yani? Bunlar bana çok, çok ağır geldi. Midem bulandı. İkisinden de. Abimi düşündüm sonra. Abim bunu kaldıramazdı ki. Abim bunu hak etmiyordu. Kimse aldatılmayı hak etmezdi. Evet, sorunları vardı. Evet, abim çok da mükemmel bir eş değildi belki ama sonucu bu olmamalıydı. Odaya yaklaşan ayak seslerini işittiğimde, zorlukla kendimi toparlayarak elimdeki testi avcuma saklayıp geri adımladım. Serkan hemen girişteydi ve ben elimde testle, öyle panik bir hâlde kalmışım. Bence dışarıdan bakınca oldukça soğuk duruyordum ama içimi bildiğinden olsa gerek, bu paniğimi yansıtıyormuşum gibi hissettim. "Telefonum..." dedi eliyle masayı göstererek. Gördü sandım ve kalp atışım hızlandı. Aslında panik yapması gereken ben değilim, oydu. Cevap vermek için dudaklarım aralandığında, "Telefonumu unutmuşum," deyip masaya yöneldi ve telefonunu alıp cebine attı. Ben de açıkta kalan ağızımı kapattım ve yutkundum.

Fakat bu da yeterli olmadı. Merakıma yenik düşerek arkasını dönmüş, odadan çıkmak üzere olan Serkan'ı durdurdum. "Sen neden gitmiyorsun?" dedim hayli baskın, sinirli bir sesle.

Çıkmak üzere olan bedenini yavaşça bana çevirdiğinde bir miktar kaşlarını çatı. "Anlamadım?"

"Bence gayet açık," dedim sahte, sinir bozucu bir gülümsemeyle. "Neden gitmiyorsun artık?" Kapıyı kontrol ettikten sonra konuşmaya devam ettim. "Tamam, Savaş yokken beni korumakla görevliydin. Kendine oluşturduğun kimlikle burada kalmaya devam ettin. Ama bitti sonuçta artık. Savaş da burada üstelik. Burada kalmaya gerek yok. Bence sen de olman gereken yere dönebilirsin."

Benim kontrol edişimle yetinmeyip kendi de kontrol ettikten sonra bir iki adım bana doğru geldi ve çatık kaşlarla oldukça sessiz bir şekilde konuştu. "Neden bana bir anda böyle davranmaya başladın gerçekten anlamıyorum ama eğer beni görmek seni rahatsız ediyorsa, daha az karşılaşırız Gülfem. Fakat..." dedi tekrar kapıya dönüp bana dönerek. "Buradan gitmek gibi bir niyetim henüz yok. Evet, büyük patron yakalanmış olabilir ama her şey ondan ibaret değil. Sen hiçbir şey olmamış gibi hayatına devam ederken, biz hâlâ sana mesaj atanı bulmaya çalışıyoruz. Üstelik Nazi için de tutuklama kararı çıkarıldı. Böyle karışıkken ortalık, üzgünüm ama buradan gitmem mümkün değil." Nazi mi?

Şaşkınlıkla dudaklarım aralanırken, "Nazi mi?" diye sordum sesimin tonuna dikkat etmeden. "O mu atıyormuş o mesajları?"

Serkan tekrar kapıyı kontrol ettikten sonra bana döndü ve "Sanmıyorum," dedi kafasını iki yana sallayarak. "Bulduğumuz tüm ipuçları onu gösterdi ama bu çok da mantıklı değil. Sen o mesajları çok daha öncesinde almaya başladın. Nazi sana kocasından dolayı bilenmiş bile olsa, patlama çok çok sonra gerçekleşti. Yani Nazi'nin daha öncesi için bir sebebi yok. Biri onun üzerine atmaya çalışıyor." Ne diyeceğimi bilemedim. Nazi ile Savaş'tan sebep başından beri anlamamıştık. Ondan dolayı mı bilmiyorum ama suçlunun Nazi olma ihtimali de bana fazlaca mantıklı geldi.

"Peki ya Nazi en başından beri hainse?" dedim yeni bir fikir ortaya atarak. "Kocasının haberi yoktu ya da vardı, bilemiyorum. Patlamayı ve onu kaybedişini de bahane edip daha da yakınlaşmaya çalıştıysa? Sonuçta siz dediniz, Nazi görevi kendi almak istedi diye. Kimse ona teklif bile etmemiş. Sence de fazla şüphe uyandırmıyor mu bu durum?" Birkaç saniye duraksadıktan sonra, muhtemelen söylediklerimi kendince tartıp biçti ama yine de beni olaya dâhil etmek istemediğinden olsa gerek, olumsuz anlamda kafasını salladı.

"Sanmıyorum. Araştırıyoruz zaten Gülfem. Ben gitmeyeceğimi bildirmek için söyledim. Şimdi de çıkıyorum."

Tekrar arkasını dönüp gidecek gibi olduğunda, "Savaş bunları biliyor mu?" diye sordum.

Kafasını bana çevirip, "Evet," diye onayladı. Benimle paylaşmamıştı ama. Benim bilgim yoktu.

"Söylemedi bana."

"Bilmiyormuş gibi devam et o zaman," dedi cevabımı bile beklemeden çıkarak. Olabilir miydi? Bana yakınlaşıp belki de öldürmek isteyen Nazi olabilir miydi? Biz onunla defalarca kez yan yana gelmiştik. İnsanın kendi katili olabilecek kişiyle sohbet edip bir şeyler paylaşması çok garip, korkutucu bir histi. Hele geçmişi düşününce. Benim normal sandığım konuşmalarımızda, onun aklından geçenler nelerdi acaba? Tüylerim ürperdi. Serkan'ın çıkmasıyla sıkıtiğim bedenimi serbest bıraktım ve kafamdaki sorunlara yenilerini ekleyerek yükümü daha da artırdım. Baş ağrım katlandı. Hepsi o kadar üst üste geldi ki, biriyle konuşup yükümü hafifletmeliydim ve evet, bunun için en doğru seçenek sanırım Tank'tu fakat önce avuç içimde varlığını belli eden o testi halletmem lazımdı.

Hızla tuvalete doğru ilerlerken Serkan hâlâ çıkmamış, Leyla ablayla bir şeyler konuşuyordu. Yandan bir bakış attığında bana, hiçbir ifade barındırmayan boş bakışlarımla karşılık verip çok kısa sürede kendimi geri çektim ve tuvaletin kapısını kapattım. Aklımı şu an için tamamen teste verdiğimde ellerim titriyordu. Sonucu deli gibi merak ettiğimden olsa gerek, aklımda diğer şeylere olan endişe kuşları kısa bir süreliğine havalanmış ve test ile baş başa kalmıştım. Üzerinde yazanları harfiyen uyguladıktan sonra derin bir nefes alıp sonucu beklemeye başladım. Parmaklarımla arasındaki o ufak testle bir sağa bir sola gidiyor, korkuyla teste bakıyor ama hemen kendimi geri çekiyordum. Sonucu hem delicesine merak edip görmek istiyor hem de buna hiç hazır değilmişim gibi hissediyordum. Ne garip ikilemdi. Dizlerim titremeye başladığında lavaboya yaslanarak destek aldım ve derin derin nefesler eşliğinde porselen sabunlukla oynamaya başladım. Birkaç saniye geçmişti ama sanki dakikalar olmuş gibi geldi bana. Aynada yüzüme baktığımda bembeyaz kesildiğimi gördüm. Muhakkak ki sonuç belli olmuştu ve ben tekrar derin bir nefes alarak tüm cesaretimi toplayıp, gözlerimi kapayıp başımı teste doğru eğdim.

Kalbimin böylesine hızlı çarpışları dışarı yansıyor ve kulaklarımda sadece kalbimden gelen o güçlü ritim yankılanıyordu. Yavaş yavaş araladım gözlerimi. Sonra gördüğüm koptuğumuzu iki çizgiyle, ellerim arasında buz kesmiş ve neredeyse tüm gücünü kaybetmiş gibiydi. Hatta o kadar ki elimin altındaki sabunluk kaydı ve paramparça oldu. Hamileydim! Ben hamileydim. Hangi ruh hâline bürüneceğimi bilemedim bir an. Ne kadar hazırlarsam hazırlayayım kendimi,

hazırlanılmıyormuş, onu anladım. Herhangi bir uzvumu oynatabilseydim kıpırdayacaktım ama donmuş gibi kaldım. Gözlerim teste kaldı, göz kapaklarımı bile oynatamadım. Lavaboya yastık olmasaydım şayet, çoktan yere yığılmıştım herhâlde. “Hamileyim,” diye tekrarladım dudaklarımın arasından. Sanki ben dillendirince kesinlik kazanmış oldu. İlk şaşkınlığın geçmesiyle yavaşça yüzüme yerleşen gülümseme eşliğinde, “Hamileyim!” diye tekrarladım. Boşta kalan elim, onu hissetmek ister gibi karnıma dokundu. Boyutları hakkında bir bilgim yoktu ama oradaydı. Kesindi artık. Evet, oradaydı.

Şimdi koşup bunu ilk anneme haber vermek istedim. Evet, Savaş’a değil, anneme koşmak istedim ilk. “Anne, ben de anne oluyorum,” demek istedim. Karnıma bakınca aklımda tonlarca görüntü belirdi ona dair. Hiçbir fiziki özelliğini dahi bilmeden, dünyanın en güzel bebeğine sahip olacağımı düşündüm tam da bu an. İçimdeki annelik içgüdümüne engel olamadığımdandı bu sanırım. Aklımda beliren tonlarca soru ve sorun, onun varlığını öğrenmemle son bulmuştu. Yüzümdeki aptalca gülümseme eşliğinde, karnımda dolanan parmaklarımla hep buradayım demek istedim ona. Benim kendi minicik ama yolu upuzun misafirimle tek bedende sürdüreceğimiz bir yolculuk başlamıştı şimdi bizim için. “Hoş geldin...” dedim önce sessizce. Sonra kendime yakıştırmakta epey zorlandığım ve hâlâ tam olarak idrak edemediğim o sıfatı ekledim yanına. “Anneciğim...” dedim memnuniyetle. Birkaç dakikada fazlaca sevmiştim bu hissi. İçim içime sığmazken nefes almayı unutmuş gibi bir teste, bir karnıma bakıyordum. Kapının aniden açılmasıyla birlikte tüm düşüncelerimden bir anda sıyrıldım. Leyla abla ve Serkan kapıdaydı. Serkan içeri bakmıyordu ama Leyla ablayla direkt göz göze gelmiştik. Endişeli hâliyle önce elimdeki teste baktı, şaşkınlığı arttı, daha sonra yüzüme baktı. Ağız açık kalmıştı. Ben ise elim karnımda, hâlâ aynı şeklimi koruyordum.

“Biz ses duyunca,” dedi Leyla abla kendini toparlamaya çalışarak. “Çaldık kapıyı, ses de vermedin.” Çalmışlar mıydı? Hiç ama hiç duymamıştım ki ben. Öylesine kaptırılmışım ki kendimi. Serkan tereddütle yavaşça bana doğru çevirdi başını ve evet, o da elimdeki testle karşılaştı. Sonra göz göze geldiğimizde bir şey demem gerektiğini düşündüm artık ve “Duymadım,” oldu bu.

Söyleyecek pek bir şey de yoktu aslında. Bence her şey gayet açıktı. Saklamam da gereksizdi. Kıvırmaya çalışmadım o yüzden. "Savaş'a haber vermemi ister misin?" diye sordu Serkan. Olumsuz anlamda kafamı iki yana salladım. "İyi misin peki?" diye sordu hemen peşinden. Bu sefer de olumlu anlamda kafa salladım.

"İyiyim. Elim çarptı, sabunluk düştü," dedim daha açıklayıcı olmak adına.

Leyla abla gülümseyerek bana bakarken şaşkınlığını atmıştı muhakkak. "İyi o, iyi. İki kere iyi, maşallah," dediğinde imasını ben kadar Serkan da anlayabilmişti.

"Ben çıkıyorum," dedi Serkan biraz da bizi kadın kadına bırakabilmek düşüncesiyle. Hiç beklemeden de dediğini yapıp gitti. Merdivenlerdeki ayak sesleri uzaklaştığında, Leyla abla ile ikimiz kalmıştık. O bana bakıyordu, ben ona ve onun yüzünde kocaman bir gülümseme vardı.

Biraz utançla, "Hamileyim," dedim. Sonra hafif bir tebessümle dudaklarımı ısırdım.

Biliyorum, dercesine olan bakışları ve gülümsemesiyle kafa salladı. "İlk biz öğrendik galiba?" dedi ardından.

Bu sefer de ben kafa salladım. "Korkuyorum," diye içimdeki o tedirginliği de paylaştım onunla.

Bana kızmamış, yargalamamıştı, beni anlıyor gibiydi. Leyla ablayla her şeyi rahatlıkla paylaşma sebeplerimden biri de buydu işte. Bana hiç kızmıyordu, öyle çok da sorgulamıyordu. "Bir şey olmaz," dedi gülümseyerek. Öyle rahat söyledi ki bunu, sanki çok normalmiş gibi hiçbir şey olmayacağına o dakika inandım ya da inanmak istedim. "Sen şimdi evdekiler öğrenirse diye korkuyorsun, değil mi?" diye sordu. Anlıyordu işte beni. Heyecanla kafa salladım.

"Savaş bu bebeği çok istiyordu. Eminim herkesin karşısına dikilip kimseye laf ettirmemeye çalışır, yaptığının arkasında durur ama bu onu da etkiler Leyla abla. Herkes Savaş'ı çok sevip sayıyor. Babam da öyle. Araları da hep çok iyiydi. Şimdi yeni yeni düzeliyor bir şeyler. Bu evlilik öncesi birlikteliğimiz ortaya çıkarsa, babam çok kızar ve kırılır. Benim babam öyle çok da modern bir baba değil. Bu duruma fazlasıyla bozulur. E öyle olunca da Savaş zaten üstüme düşüyor, beklenen sebep beni iyice koruma altına alır ve muhatap etmez. Her şeyi de kendi üstelenecek yine. Sonra ne olacak?" diye sordum sanki

cevabı ondaymış gibi. “Babamın Savaş’a olan güveni bir daha asla toparlanmaz. Savaş da bana yansıtmasa bile, bunun altında ezilir, biliyorum ben. Bu kadar ağır bir yükü onu yüklemek istemiyorum. ‘Evimize girip çıktın, sana güvendik,’ dediklerinde, Savaş cevap da vermez, her şeyi göğüsler ama bunlar çok ağır gelir ona. O yüzden çok korkuyorum. Herkes yine kötü olacak ama en çok Savaş yara alacak diye çok korkuyorum.” Leyla abla anlıyordu beni. Görebiliyordum yüzünde. Yine aklıma düşen bu ihtimallerle teste baktığımda, suratım düştü bir miktar.

“Ah benim yufka yürekli kızım,” dedi anaç bir tavırla bana yaklaşarak. Beni göğsüne yatırıp saçlarını sevdiğinde çok iyi hissettim. Anneme koşmak istediğim anlarda Leyla abla anne oldu bana. “Daha yeni zaten kuzum,” dedi saçlarını severek. “Söylemezsiniz olur biter. Her hamilelik 9 ay 10 gün sürmüyor ya. Erken doğuyor zaten bebekler, 3-4 haftadan kimse şüphelenmez. Azıcık sabredin, söylemeyin. Sonrası hallolur,” dedi yine o güven veren ses tonuyla. Olur muydu sahi? Olmazsa da olur gibi geldi ve tekrar bir rahatlama hissettim. Leyla ablanın beni sarıp sarmalaması, telefonuna gelen mesaja kaddı. Yüzündeki gülümsemeye okuduğu mesajdan sonra bana döndü. “Serkan Bey,” dedi sesindeki neşeye. Tekrar telefona döndüğünde mesajı okudu. “*Gülfem’e söyleyemedim ben abla. Eğer hamileyse eve yolla onu. Sonra Savaş duyarsa, sen o hâlde nasıl çalıştırıyorsun karımı diye beni bir güzel sever.*”

Bulaşık makinesi dolmuş, kalanını da elimde yıkamaya başlamıştım. “Kızım, bıraksaydın oraya,” dedi Saliha anne mahcup bir ifadeyle. “Ben hallederdim sonra.” Müge odasında makyaj yapıyor, hazırlanıyordu. Saliha anne yaptığı tatlıları ısılıyordu ve ben de bulaşıkları toparlıyordum.

“Olur mu öyle şey anne?” dedim sıcak bir gülümsemeye. Anne demek başta zor gelse de, utansam da, hâlâ kendimi zorluyordum. “Sen hallet işini, ben topluyorum buraları. Hem misafir gelecek, sonraya bırakılır mı?” Savaş burada olsaydı muhtemelen gerek yok, yabancı değiller, özel bir akşamda değil derdi. Hatta abartıyorum, her şey çok normal diye düşünmek, düşündürmek amacıyla sofrayı orta yerde bıraktırırdı. Sıcak şerbetin kokusu tüm mutfakı sarmışken, mi-

demin bulantısıyla köpüklü elimi havluya sildim ve camı açıp temiz havayı derince solukladım.

"İyi yaptın kızım açmakla," dedi Saliha anne de fark ederek. "Bana da heyecandan herhâlde sıcak bastı."

"Telaşlanma," deyip gülümserken tekrar köpüklü bardaklara yöneldim. "Bizimkiler ve amcamlar var zaten. Hepsi tanıdık, bildik. Oturup sohbet muhabbet edeceğiz." İç rahatlatma yöntemimim başarılı oldu mu bilmem ama pek sanmıyorum. Çünkü bu gibi durumlarda karşıdaki ne derse desin pek etki etmiyor ya da çok kısa sürüyordu etkisi.

"Öyle ama ne bileyim..." dedi şerbetini döktüğü tatlıyı tekrar kapalı fırının içine yerleştirerek. Mutfak bir hayli küçük olduğundan, masada ya da tezgâhta durmasına ihtimal yoktu. Çünkü oralar bile hamur işi doluydu. Camdan baktığımda babamı bahçeyi sularken görünce buruk bir tebessüm oluştu yüzümde. Evet, ilk oraya gitmiştim ama bir misafir gibi girmiş, onları görmüş, ardından buraya geçmiştim. Akşam yemeği iki evde de aynı saatlerde yendi ama ben burada yemiştim. Bu mesafedeki yakınlık ama bir o kadar da uzaklık, bana buruk hissettirdi. Dolmaya başlayan gözlerimin sebebi ise sanırım bizim ufaklık.

"Çok yaramazsın," dedim karnıma doğru sessizce mırıldanarak. "Bir iki hafta uslu uslu saklansan orada olmaz mı miniğim? Ulu orta midemi bulandırmasan, ağlatmasan beni. Söz, bir iki hafta sadece."

"Bir şey mi dedin kızım?" diyen Saliha annenin sesiyle aniden kafamı kaldırıp arkama döndüm ve "Yok," diyerek tebessüm ettim. "Şarkı söylüyordum." Son bulaşığı bırakıp elimi havluya kuruladığımda, Saliha teyze de etrafa bakıp eksik gedik kontrolü yapıyordu. "Yok bir şey anne, yok," deyip tezgâha yaslandım. Çalan telefonumu tezgâhtan aldım. Tarık anyordu, meşgule attım. "Her şey tamam," dedim Saliha anneye dönerek. "Sen git hazırlan hadi."

Kafa sallayıp geri adımlıyor ama hâlâ etrafa bakıyordu. Annemden beterdi bu konuda. Saliha annenin mutfaktan çıkmasıyla telefona döndüm.

Gönderen: Tarık.

Mesaj: Beni aramışsın ama göremedim. Kafeye üniversite grubundan gelenler vardı. Onlarla ilgileniyordum. Şimdi oturdum, aradım, açmadın.

Gönderen: Gülfem.

Mesaj: *Efsun ile ilgili bir şey konuşacaktım. Şimdi de müsait değilim. Geldi mi o bugün kafeye?*

Gönderen: Tarık.

Mesaj: *Geldi ama öğleden sonra çıktı. Ne oldu?*

Aslında anlatıp anlatmamak konusunda kararsızdım ama bu akşam Efsun ile yüz yüze gelecektik. O yüzden ben hiç değilse Tarık ile konuşup onun da fikrini almak istiyordum bu durumla ilgili.

Gönderen: Gülfem.

Mesaj: *Tarık, arayamıyorum. O yüzden mesaj atacağım. Müge geçen gün Efsun ve Serkan'ı senin kafede görmüş. Senin olmadığını gün. Bunlar sarmaş dolaşmış. Serkan Efsun'un saçını falan seviyormuş. Offf Tarık, o kadar bilmiyorum ki ne düşüneceğimi...*

Gönderen: Tarık.

Mesaj: *Oha!*

Gönderen: Tarık.

Mesaj: *Yok artık mk!*

Gönderen: Tarık.

Mesaj: *Sen bir şey olabilir diye mi şüpheleniyorsun?*

Gönderen: Gülfem.

Mesaj: *Emin ol istemiyorum ama bilmiyorum. Aklım o kadar karışık ki. Abim ve Efsun'un arasını biliyorsun, en başından beri düzelmedi. Son zamanlarda kavgaları arttı, Efsun sürekli mutsuzdu. Sonra bu yakınlaşma olayı. Bir de bugün Efsun Serkan'a mesaj göndermiş, tesadüfen gördüm. Seni bekliyorum diye. Serkan güya toplantıya gidecekti. Sen de şimdi Efsun öğleden sonra çıktı diyorsun.*

Gönderen: Tarık.

Mesaj: *Bence sen yanlış yorumlamışsın. Benim de kafamı karıştırıyorsun. Efsun yapmaz öyle şey.*

Yapmazdı değil mi? Tarık yapmaz deyince ona inanmak isteyen kalbim hemen o tarafa meylecti ama keşke bir sonraki mesajı da bununla tutarlı olsaydı.

Gönderen: Tarık.

Mesaj: *Gerçi geçen Efsun evlendiği için pişmanmış gibi konuştu bana. Levent ile anlayamadığımı, istediğinin bu olmadığını falan söyledi.*

Sanki Efsun evlenmiş olmak için evlenmiş gibi geldi bana. Pişman bir Efsun görüp duruyorum ben. Yetersiz geliyordu Levent ona. Acaba akli kaymış olabilir mi diyorum ama konduramıyorum da.

İşte tam olarak ben de böyle muallaktaydım. Camın yanından geçen gölgeyle kafamı çevirdiğimde, Savaş'ın demir kapıdan girdiğini fark edip telefonu tezgâha bıraktım ve resmen koşar adım dış kapıya ilerledim. Eve gelişinde bile kalbim kıpır kıpır oluyor, çocuk gibi seviniyordum. Yüzümde beliren gülümsemeye kapıyı açtuğimde, birkaç adım kala ciddi olan yüz ifadesi değişip yerini bir gülümsemeye bıraktı. "Yavrums," dedi bir elini belime atıp. "Sen erken gelmişsin?" Saçlarımı başıyla kenara atıp boynuma dolu dolu bir öpücük bırakırken, kokumu da derin derin içine çekti. "Oh!" dedi sonra. "Özlemişim." Tenime değen nefeslerinden huylandım ve gülümseyerek kendimi geri çektim. Birkaç saatte bile böylesine özlemesi o kadar hoşuma gidiyordu ki. Ben de çok özlüyordum ve bu özlemlerin en güzel anları bu kavuşmalar oluyordu.

"Erken geldim annene yardım ederim diye ama bana bir şey kalmamış. Çoktan bitirmişler."

İçeri bir adım atıktan sonra, "Kapılarda da karşılanıyoruz," dedi yüzüme keyifle bakarak. Kapıyı kapattıktan sonra arkasına yaslandım ve *tabii* dercesine olan bakışlarımla gülümsedim.

"Kocam işten geliyor sonuçta. Tabii ki karşılayacağım. Bilirsin işte..." dedim cilveli bir sesle kafamı iki yana sallayarak. "Yeni gelin şeyleri." Gülümsemesi genişlerken en çok ona kocam diye hitap etmem hoşuna gidiyordu sanırım ki bunu dillendirdi.

"Kocan," deyip duraksadı ve etrafına baktıktan sonra, "sevsin seni Gülfem," diye tamamladı.

"Sevsin," dedim yanına ilerleyerek. İki kolumu koluna sarmaladıktan sonra çenemi koluna yasladım ve yüzüne baktım. "Kocam beni hep sevsin."

Tam dudakları aralanmıştı ki, "Oğlum," diye duyduğum heyecanlı sesle, sarmaladığım kolunu bıraktım. "Hoş geldin." Saliha anne daha birkaç adım kala kollarını açmış Savaş'a doğru ilerliyordu. O birkaç adım Savaş'ın da ileri gitmesiyle son buldu ve Saliha teyze hasretle kucakladı oğlunu. Gözleri dolu doluydu ama bir o kadar da mutlu. Hâlbuki Savaş sık sık göreve gidiyordu, o alıştıktı ayrılıklara

ama sanırım görev dönüşlerinde bu eve geleceğini biliyordu o zamanlar. Şimdi onun ilk geleceği yer kendi evimiz olacaktı.

"Aç mısın?" diye sordum Savaş'a. "Yemekler sıcak, hazırlayayım hemen."

"Açım vallahi güzelim," diyerek sanılma faslını bitiren Savaş bana döndü. "Hazırlasana." Kafa sallayıp ben mutfağa ilerlerken, onlar da peşimden geliyordu.

"En sevdiğin yemeği yaptım," dedi Saliha anne iştahla. "Bol etli. Güveçte."

O böyle anlattıkça Savaş içli içli, "Off!" dedi. "Ne güzel olmuştur o şimdi." Savaş masaya oturduktan sonra Saliha anne de tam karşısına oturdu. Güveçteki yemeği tabağa koyup Savaş'a doğru uzattım. Ekmek, çatal ve kaşık da verip hemen Savaş'ın sandalyesinin kol kısmına oturduğumda, ellerimle de sandalyenin sırt kısmından destek aldım.

Fakat Saliha anne garipseyen bakışlarını üstümde tuttukten sonra dayanamayarak, "Gülfem kızım," dedi yapmacık bir gülümsemeyle. "Rahat bıraksana çocuğu yemeğini yesin." Rahatsız olan Savaş değil Saliha annemmiş gibi geldi.

Tam olduğum yerden ayaklanacaktım ki Savaş koluyla beni durdurarak, "Otur yavrum," dedi. "Rahatsız değilim." Kaldım ben de öylece. Hafifçe kaldırdığım bedenimi tekrar geri yasladım ve gülümse-dim. Koca bir çatalı ağzına attuktan sonra gözlerini kapayarak keyifle, "İmm," dedi lezzetli olduğunu belirtir gibi. "Harika olmuş."

Saliha anne, Savaş'ın bu beğenisinden hayli memnun bir biçimde omuzlarını kaldırdı. "Afiyet olsun oğlum," dedi kasıla kasıla. "Ne zaman istersen yaparım ben sana." Sonra gereksiz bir kıyaslamaya girdi, bana bir hayli komik gelen. "Gerçi Gülfem de pek güzel yapar bu yemeği. Onunkinin yanında unutursun benimkini ama..." Savaş art arda yerken yemeğini, Saliha anne bir cevap bekledi. Resmen Savaş'tan bir seçim yapmasını bekliyordu ama böyle bir duruma izin vermeyecektim.

"Olur mu anne?" dedim sıcacık bir ses ve içten yaklaşımım-la. "Seninkinin yanında benimki ne ki? Seninki yılların tecrübesi. Ben de güzel yaparım elbet ama seninkinin yanında bahsi bile geçmez benim yemeklerimin. Ay hele sen bunun yanına bir turşu çıkarıyor-sun ya..." derken ağzım iştahla kamaştı. "Böyle ekşi ekşi, çtır çtır, çok güzel. Vallahlı anne, elinin tadı her şeye mi bu kadar güzel geçer."

Saliha anne öyle mutlu olmuştu ki. Ağzı kulaklarına varıncaya kadar gülümsemesiyle Savaş da keyifle dudak kıvrımlarını yukarı kaldırdı. Elimi omzundan aşağıya sarkıttım. "Yaaa..." dedi Saliha anne yerinde doğrulup bir anda ayaklanarak. "Ben o turşudan vereyim size, kilerde vardı. Sizin evde yoktur şimdi. Yersiniz canınız istedikçe." "Şimdi gerek yoktu" demek için elimi kaldırmıştım ki, "Dur sen, dur," diyerek anında ayaklanıp çıktı mutfaktan.

Savaş kafasını yukarı doğru kaldırdığında yüzü hemen gözlerimin altındaydı. "Hastayım sana," dedi hayranlık barındıran bir tonlamayla.

Elimi çenesine atıp avcumu yerleştirdim. Eğilerek çenesinin üzerine bir öpücük bıraktıktan sonra geri çekildim. Avcumun altındaki çenesini okşarken, "Ben de sana karşı boş sayılmam," dedim yamuk bir gülümsemeyle. Böyle kıyaslamalar oldukça gereksizdi. Saliha annenin yeri aynıydı, benim yerim ayrı. Neden bir tercih yapması gerektiğini anlamadım. Onun yemeğini seviyorken benimkini de sevmeyi miydi? Yalnız epey iyi kurtarmıştım durumu ki herkes hâlimden memnundu. Ben hiçbir zaman Savaş'ı böyle bir tercih yapmak zorunda bırakmayacaktım.

"Sen yedin mi?" diye sordu tekrar yemeğine dönerek. Sonra hızlı hareketlerinden sebep duraksayıp, "Karnına çarpmıyorum değil mi?" diye sordu tedirginlikle. "Öyleyse in yavrumsu oradan." Daha varlığını bile bilmediği, öğrenmediği bir bebeğe zarar vereceği korkusuyla temkinli yaklaşan bu adamın ne kadar güzel bir baba olacağını fark edip gülümsedim. Öğrenince vereceği tepkiyi de fazlasıyla merak ettim fakat şimdi değildi zamanı. Çünkü burada ya vereceği tepkiyi kısıtlayıp sevincini içinde yaşayacaktı ya da aşırı bir tepki gösterip bizi açık edecekti. İkisi de istediğim şeyler değildi. Hamileyim deyince vereceği tepkiyi çok merak ettim, kendini kısıtlasın istemedim ama şu ortamda bunu yapması da doğru değildi.

"Çarpmıyorsun," deyip geçiştirirken, daha sonra ilk sorduğu soruyu cevapladım. Böylelikle önemli olan konu arada kaynadı gitti. "Yedik biz yemek hemen senin önünden. Kaçta geleceğin belli olmaz diye beklemedik." Sonra üstündeki beyaz gömleği fark ettim. Sabah siyah gömlek üzerindeydi. "Bu ne?" diye sordum şaşkınlıkla gömleğini tutarken. "Sen sabah siyah gömlekle çıktın evden?"

"E yavrum," dedi kafasını hafifçe bana çevirerek. "Dedin ya koyuyordum diye. Yolda giderken yeni bir gömlek aldım, onu da kuru temizlemeye verdim. Ne yapsaydım, tüm gece senden uzak mı duracaktım?" Hayranlıkla, aşkla baktım yüzüne. Savaş öyle güzel baba olacaktı ki. O benim için, bizim için her şeyini değiştirmeye hazırdı, görebiliyordum. "Kokla," dedi boynunu yana yatırıp gömleğinde yer açarak. "Sorun yoksa tüm kıyafetleri vereceğim buraya."

Zaten onu sarıp sarmalamaya yer ararken burnumu boynuna gömüp kokusunu derince içime çektim. Burnumu boynuma sürterken binlerce kez şükrettim ve boynunun o açıklığına kocaman bir öpücük bırakırken, "Seni seviyorum," dedim.

"Ölüyorum," diye karşılık verdi.

Muzip bir gülümsemeye geri çekilmek durumunda kaldım çünkü bize doğru yaklaşan adım sesleri vardı. Elimi boynuna koyup ensesindeki saçlarla oynarken, Saliha anne de elindeki turşu kavanozuyla içeri girdi. "Bunu koyuyorum buraya kızım," dedi tezgâha bırakarak. "Alırsınız giderken." Sonra tekrar eski yerine oturdu.

"Müge nerede?" diye sordu Savaş. Ben cevap verecektim fakat Saliha anne benden önce davrandı.

"İçeride hazırlanıyor. Makyajını yapıyordu." Gözlerini devirdi Savaş ama elimle omzuna vurunca bir şey demeden yemeğine devam etti. Birkaç saniye sonra çalan telefonu eline aldığı anda, gelen görüntü aramayla şaşırdım. Ağzındaki lokmayı yuttuktan sonra açtı. Ben de merakla ekrana baktım. Ekranda sadece Savaş gözüküyordu ama yan taraftan ben de görebiliyordum. Ekrandaki Salih abiydi. Bizim mahalleden, babam yaşlarında bir adam. Ailesi falan yoktu. Öyle gününbirlik işlere gider, çok da düzenli bir yaşam sürmezdi. Savaş'ı neden aradığını iyice merak ettim.

"Abi," dedi Savaş arkasına yaslanarak. Savaş benim kadar meraklı değildi. Oldukça normal karşıladi.

"Savaş'ım, ev bitti," dedi heyecanla ekranı evin içine çevirerek. Çok da bilmediğinden olsa gerek, net gösteremiyordu ama heyecanı ses tonundan belli oluyordu. "Komutanım, komutanım!" diye yan taraftan kameranın önüne atlayan ise Recep'ti. Olduğu yerde zıplarken ellerini heyecanla çarptı. "Odam var benim, odam," diyerek elini ağzına kapadığında, kendimi kameranın odağına soktum şaşkınlık-

la. Başımı Savaş'ın başına yasladığımda kamerayı ikimizi alacak şekilde tuttu.

"Recep," dedim şaşkınlıkla.

"Gülfem! Gülfem! Gülfem!" diye daha da heyecanlanarak telefonu Salih abinin elinden kaptı ve kendini koltuğa attı. "Bak Gülfem bak, ev burası. Benim, benim," diyerek elini göğsüne vurdu. "Benim evim!" diye tekrarladı heyecanla. "Televizyonum da var, bak Gülfem. Evim var benim, evim. Komutanım yaptı. Benim evim, güzel evim." Recep çocuksu bir kahkahayla gülerken, biz de Savaş ile birlikte gülümsedik.

"Savaş," dedi Salih abi tekrar telefonu alarak. Recep arkasında zıplayıp el sallarken, "Yerleştik biz," dedi mahcup bir gülümsemeyle. Ne olduğunu hâlâ anlamamıştım ama Recep'in arkada dans etmesiyle epey keyiflenmiştim.

Savaş kolunu bacağımın üstüne atıp dizimle oynarken, "Güle güle oturun abi. Bir ihtiyacınız var mı?" diye sordu.

"Yok yok Savaş'ım, her şey tamam. Gülfem kızım ile gelin bir çayımızı için, bizden mutlusu olmaz ondan sonra."

"İnşallah abi. Müsait bir vakitte geliriz."

Arkadan el sallayan Recep'e ben de el sallarken vedalaşıp telefonu kapattuktan sonra, anında kendimi Savaş'a çevirdim. "Ne evi?" diye sordum merakla.

Başını sandalyenin sırt kısmına yaslayıp ellerini kendi karnının üstüne koydu ve yorgun gözleriyle yüzümü inceledi. "Köşede bir ev vardı ya Salih abinin, eskiydi epey." Baya eski dediği harabeden ibaretti.

"Eee?" dedim merakla.

Önüme düşen saçlarımı kulağımın arkasına koyduktan sonra, "Onu toparladık biz," dedi Savaş. "Salih abi ile konuştum. Recep nerede yatıyor kalkıyor belli değil Gülfem, kış geldi. Salih abiyle konuştum, orada burada takılıyordu. Bizim karargâhın karşısında bir lokanta var. Oraya birini arıyorlardı kasada duracak, yardım edecek falan. Konuştum, olur dedi, ayarladık. Evi de bizim çocuklarla öyle ikinci el falan dayadık döşedik; eksik, gedik onarımını yaptık. İkisi de yalnız zaten. Recep ile beraber kalacaklar." O anlattıkça gülümsemem genişledi. Ben güldükçe o keyiflendi. "Recep'in ihtiyaçlarını ben karşılayacağım zaten. Salih abi sadece sahip çıkacak işte."

"Ya Savaş..." dedim yüzünü ellerimin arasına alarak. Daha ne kadar hayran olabilirdim bilmiyorum ama her geçen gün hayranlığım daha da artıyordu ona. Yanağına kondurduğum sımsıkı bir öpücükle, "Sen harika mısın?" diye sordum. Kollarımı boynuna doladım ve diğer yanağına da bir öpücük kondurdum. "Nasıl mutlu oldum sana anlatamam Savaş," dedim yüzünün her yerine minik minik öpücükler kondurarak. "Sana âşığım, biliyorsun değil mi? Çok, çok âşığım." Sandalyenin kol kısmından kayıp çoktan kucağına düşmüştüm. Savaş panikle belimden kavrarken, ben yüzünün her yerine ufak öpücükler kondurmaya devam ettim.

Sonra duyduğum öksürük sesine, "Esağfurullah," eklendi. Ben Saliha annenin varlığını tamamen unutmuştum. Şu an tam karşısında, oğlunun kucağında, onu öpücüklere boğarak aşkımlı ilan ediyordum. Bunun bilincine vardığımda, kulaklarıma kadar alev alev yandım. Dudaklarım yavaşça Savaş'ın göz kenarlarından geri çekilirken, ellerim hâlâ omuzlarındaydı ve biz Savaş ile göz gözeydik. Dudaklarını birbirine bastırarak nefesimi tuttum ve Savaş'ın gözlerine, *Ne olur bu gerçek değil de rüya olsun*, der gibi baktım ama o da dudaklarını birbirine bastırarak kafasını iki yana salladı. Benim aksime onun yüzünde, içinde bulunduğumuz durumu komik bulmuşçasına bir gülümseme vardı. Kesinlikle rezil olmuştum. Kesinlikle. Muhakkak ki benim için ne kadar azgın diye düşünüyordu Saliha anne. Oğluna aldığına çoktan pişman olmuştu belki de.

Derin bir nefes alıp yavaşça ayaklanırken, benim kırmızılığım Saliha annede de mevcuttu. Yukarı doğru toparlanan siyah kalem eteğim yavaşça aşağı doğru inerken, kısa bir öksürükle boğazımı temizledim. "Saliha anne," dedim titrek bir sesle. "Ben kayıp düşünce, Savaş da beni tutunca, ben de sonra istemeden onu öpmek durumunda kalınca..." Ne saçmaladığımı ben de bilmiyordum ama Savaş kolunu benim indiğim yere dayamış, parmaklarını da alına yerleştirmiş, dudaklarını ısırarak yaptığım saçma açıklamayı merakla dinliyordu. Böyle olmayacağını anlayarak, "Ben Müge'ye bakayım," diyerek hızlı adımlarla kapıya ilerledim. Yüzümdeki kırmızılık ise hâlâ bakırken, yanaklarım da resmen ateş topu gibiydi.

"Ay ben çok heyecanlıyım," dedi Müge eliyle yüzünü yelleyerek. Kırmızı, belden oturtmalı, düz bir elbise giymiş, altında ise siyah topuklu ayakkabıları vardı. Geceye uygun olarak yaptığı koyu göz makyajı ile saldığı açık siyah saçları pek uyumluydu.

"Ay Müge, oturuyorlar işte, neyine heyecan yapıyorsun?" dedim elimi omzuna koyup saçlarıyla oynayarak. "Tabakları, çayları götürelim. Hiç kasma kendini."

"Abimi de iyi tembihlemişsin. Sen var ya sen..." diyerek kafasını iki yana salladı. "Ses çıkartmadı hiç. Yengelerin hası!" Onun tarafından bakınca öyleydi tabii.

"Ya tabii," dedim gözlerimi kısarak. "Söylediğimden beri aklına geldikçe sanki beni istemeye geleceklermiş gibi sinirli, oraya buraya patlayıp duruyor, bana trip atıp duruyor. Ben zorla yaptım sanki."

"Ay olur o kadar, boş ver," dedi Müge çok da sallamayarak. E o da alışmıştı zaten senelerdir huyuna suyuna. Efsun tezgâhtaki tabaklarla ilgilenirken ara ara gözlerim ona kayıyordu fakat pek muhatap olmuyorduk. Abim ve ikisi en son gelmiş, beş karış suratla duruyorlarken bana birkaç kez laf attı Efsun ama kısaca kestirip attım.

"İsteme muhabbeti geçer mi acaba?" dedi Müge merakla. Bu da buldukça bunuyordu. Ne alakaydı şimdi isteme?

"Saçmalama," deyip gözlerimi devirdim. Sarmalar, börekler ve diğerlerinin kokusu birleşince başlayan mide bulantıma da engel olamayarak yüzümü ekşittim fakat toparlamam çok da zor olmadı. "Abin kovar vallahi herkesi. Adamın pijamayla oturmadığına dua et. Normal oturma, normal oturma diye diye ikna ettim ben, fazlasını kaldıramaz." Omuz silkip dudak büktü çocuk gibi. Bu kız hâlâ ergenlikten çıkamamıştı. Savaş haklıydı bazı konularda.

"Oyalanmayın da götürelim şunları," diye sessizliğini bozdu Efsun. "Müge sen çayları al, Gülfem biz de tabakları götürelim." Tuğba'yı da içeri, sehpaları dağıtması için göndermişti. Allah var, Efsun bir şeyleri düzene sokma işinde hepimizden daha iyiydi. Herkese görevini gayet iyi bir şekilde paylaşıyordu.

Tam elime bir tabak almıştım ki, "Sen bırak," diyen Tuğba mutfak kapısından girerek elimden tabağı kaptı. Anlamsız bakışlarım yüzünde yer bulduğunda açıklamasını yaptı. "Kocan çağırıyor seni. Gidip yanında oturmazsan her an Kaan'ı boğabilirmiş."

Şaşkınca kaşlarımı çattığımda, "Ay ne boğması?" dedi Müge panikle. "Git sen, git," diye sırtımdan iterken, benim için başka seçenek kalmamış gibiydi zaten. Resmen mutfaktan kapı dışarı edilmiştim. Hem de iteklenerek. Gözüm mutfakta kalırken kararsız adımlarımla karşıdaki oturma odasına ilerledim. Savaş beni görünce gözleriyle yanındaki sandalyeyi işaret etti oturmam için. Odadakilere bilmem kaçınıcı gülümsememi sunup kocamın yanına oturdum ve sorgulayan dik bakışlarımı üzerinde sabitledim. Yan tarafında abim oturuyordu ve epey dalgındı.

"Ne demek Kaan'ı boğmak falan?" dedim sessiz bir sitemle. "Kaç kere konuştuk bunu, hâlâ mı?"

Evli olmamızın verdiği rahatlıkla parmaklarını parmaklarımın arasına geçirirken, "Yok be güzelim," dedi gülümseyip bana bakarak. "İş yapma diye bahane uydurdum. Ne deseydim, Gülfem'in hamile olma ihtimali var, buraya gönder mi?"

Kaşlarımı çattım sinirle. Bu kadarını da düşünmezdi yahu. "Saçmalıyorsun," dedim sessizce. Bilmediği bir bebeğin var olma ihtimaliyle bile bu denli korumacı olan adamın öğrendiğinde yapacakları beni fazlasıyla tedirgin etti. 9 ay böyle geçmezdi. Kalkmak için yeltendiğimde elimi tutan eli, beni sert bir şekilde çekti ve kalkmama izin vermedi. İnsan içinde tartışmak istemiyordum. Muhakkak ki o da öyle. Bu yüzden birbirimize bakarak gözdağı verirken, Savaş itiraz kabul etmiyormuş gibi önüne döndü ve kavradığı elimi bırakmadan parmaklarıyla oynamaya başladı. Kızlar da tabakları ve çayları dağıtmış, Müge hemen benim yanımdaki sandalyeye oturmuştu. Kaan ortada, Kaan'ın babası Sedat amcam sağında, Kaan'ın annesi Nazmiye yengem solunda otururken babam konuştu.

"Eee, havalar da bozdu bu aralar?" dediğinde gülmemek için kendimi tuttum. Babamın klasik isteme konuşması burada da yerini bulmuştu. Herkes bununla gülümsedi, Savaş hariç. Çünkü babam bunu genelde istemelerde yapıyordu ve şu an istemede değildik.

"İstemede miyiz?" dedi Savaş sessiz bir şekilde bana dönerek. Babamın kurduğu cümlenin hesabını bile bana soruyordu. Anlıyordum ama fazlasıyla gergindi. Kolunu sıvazladım rahatlatılmak adına.

"Ee, Kaan oğlum ne okuyor?" dedi Saliha anne gülümseyip ortamdaki gergin havayı dağıtmak ister gibi. Başarılı oldu mu? Diğerleri açısından olduysa da, Savaş başarılı bir şekilde geri püskürttü.

"Kaldırım mühendisi olacak ol" dedi sessiz bir fısıltıyla Kaan'a bakarak. Ben ve abim hariç kimse duymuyordu fakat Savaş'ın dik, ters, sert bakışları Kaan'ın üstündeydi. Kaan tedirgin bir şekilde önündeki poğaçadan ısırıldı ve Savaş'a sevimli olduğunu düşündüğü bir gülümseme sundu. Fakat gereksizdi. Savaş'ın bununla ilgilendiğini hiç sanmıyordum. Hatta bu sahte hâlleri eminim daha çok batıyordu gözüne.

"O neden?" dedim merakla Savaş'ın kulağına eğilerek.

"Ben onu kaldırımla bütün yapacağım da ondan yavrım," dediğinde sinirle bacağını sallıyordu. "Takım elbise yok demiştin, giymiş piç!" Bu adamı sakın tutmak kesinlikle mümkün değildi, kesinlikle. Kıyafetine kadar her şeye takıyordu.

"İTÜ'de inşaat mühendisliği okuyor," dedi Nazmiye yengem büyük bir gururla.

Ama bu Savaş'a kâfi gelmemişti ki, "Neden ODTÜ değil?" diye sordu.

Herkes Savaş'a dönerken Kaan, "Müge'den ayrılmak istemedim," dedi ve tüm bakışları üzerine topladı. Evet, bunun sayesinde başmışlardı zaten.

"Ha puanım yetti de ben istemedim mi diyorsun?" dedi Savaş. İçindeki kıskanç abiye kahkaha atacaktım neredeyse. Takılacak bir kısım kalmamış, buna mı takmıştı?

"E- evet," dedi Kaan çok da emin olamayarak.

"O zaman bu benim kardeşimi de istemez," dedi Savaş saçmalayarak.

Herkes tek kaşını kaldırmış, anlamamış gibi Savaş'a bakarken, Ali babam, "Savaş," dedi. "O niye oğlum?"

"E baksana, ODTÜ'yü istememiş adam bizim kızı ne yapsın?" dediğinde daha fazla dayanamayarak kahkaha attım. Herkes bunu bekliyormuş gibi bana eşlik etti ve o gergin hava dağıldı.

Müge'ye baktım, Savaş'ın ona bakıp göz kırpmasıyla o da gülümsedi. Gerginliğin dağılması ve Savaş'ın şaka yaptığını bildiğindendi bu rahatlığı ama utançtan yanakları da kıpkırmızıydı "Abi ya!" dedi elinin tersini yanaklarına sürerek. "Seviyor musun, görmüyor musun belli değil."

Savaş o sert mizacına karşı sevimli bir şekilde gülümsedi. Yüksek ihtimalle seviyorum demesini bekliyordu ama ben kocamı biraz ol-

sun tanıyorsam asla söylemezdi. "Gömüyorum," dedi alayla karışık. "İnşallah kanarlar da vazgeçerler." Savaş ve Müge'nin birbirlerine bakarken sıcacık gülümsemeleri beni bile rahatlatmıştı. Savaş çok seviyordu Müge'yi. Savaş'ın paylaşma duygusu hiç ama hiç yoktu. Şimdi de çok zor geliyordu başka birinin Müge'yi kendisi kadar, belki daha çok sevme ihtimali. Yine de kendini tutuyor muydu, tutuyordu. Sırf Müge mutlu olsun diye, Kaanlar gelene kadar elli kere gelmişti yanıma. *Müge ile baş başa bırakma beni Gülfem. Bir şey dersem kırarım diye korkuyorum. Ne konuşacağımı bilmiyorum...* deyişleri öylesine masumdu ki. Savaş seviyordu, çok seviyordu. Sevgisini doğru şekilde gösteremiyordu belki ama deniyordu. Kaan'a şakayla karışık laf so-
 tarken bile defalarca Müge'yi kontrol etti. İncitmekten korkar gibi baktı her kelimesinde. Müge de bozulmamış, abisini geri itmemiş ve gülümseyerek karşılık vermişti.

"Ben bir çay alabilir miyim?" diyen Nazmiye yengemin muhatabı tanıdık olduğum için ilk ben olmuşum.

Savaş'ın boşluğundan yararlanıp ayaklanırken, "Tabii," deyip bardağını aldım. Savaş eminim arkamdan bakıyordu ama bir çay doldurmakla elim aşınmazdı ya. Bu kadar üzerime düşmesine gerek yoktu. Tezgâha koyduğum bardağa çayı boşaltırken, Efsun da mutfağa girmiş, elindeki boş tabağı tezgâha bırakmıştı. Yan bakışlarımla kontrol ettikten sonra bir şey demeden önüme döndüm.

"Gülfem," dedi bana doğru dönerek. "Bir sorun mu var?"

"Yok," diye kestirip attım soğuk bir sesle ama sonra dayanamayıp elimdeki çaydanlığı bıraktım ve Efsun'a döndüm. Bu aklımdakilerle olmazdı. Sorup cevabımı almalıydım. "Var aslında," dedim tekrar aynı soğukluğu koruyarak. "Bahçede konuşalım mı?" Meraklı bakışları üzerimde dolarken kafa salladı. Ben önde, o arkada içeridekilerle belli etmeden bahçeye çıktık. Evden biraz uzaklaşıp bahçenin ortasına geldiğimde duraksadım. Hafif esen rüzgâr, beyaz gömleğimi geçip beni bir miktar üşüttüğü için kollarımı birbirine doladım. Aramızda birkaç adımlık boşluk vardı. Konuya nasıl gireceğimi bilemeyecek tam ortadan daldım. "Uzatmayacağım Efsun," dedim mesafeli tavımla. "Müge geçen gün sizi Serkan ile görmüş, oldukça samimi bir şekilde," diye vurguladım bakışlarımla eşlik ederek. Ben konuş-
 tukça inanmamış gibi kaşları çatılırken suskunluğunu korudu. "Ben de bugün mesajlarınızı gördüm. Seni bekliyorum diye mesaj

atmıştın. Tarık kafeden erken çıktığını söyledi. Aynı saatlerde Serkan da otelden çıktı.”

“Bi-bir dakika,” dedi elini şok olmuş gibi bana doğru uzatarak. “Sen şu an tam olarak ne demek istiyorsun? Yani,” dedi, gözleri kayar gibi oldu. “Ne soruyorsun tam olarak?” Ses tonu oldukça sakinken, benimki de öyleydi. Dudaklarımı yalayıp o mesafeli tavrımı korudum ve derin bir nefes alarak o soruyu yönelttim.

“Aranızda bir şey mi var sizin?”

Hiç beklemediği bir darbe almış gibi sarsılırken, “Ne?” diye sordu kısılmış gözleriyle.

“Efsun,” deyip kafamı sağ tarafa çevirdim ve kısa bir an gözlerimi kaçırdıktan sonra tekrar ona doğru döndüm. “Tarık ile de konuştum bugün. Tek böyle düşünen ben değilim, o da olabilir mi dedi. Çünkü ona da Levent ile evlendiğime pişmanım tarzında konuşmuşsun. Ben de böyle kendi kendime kurmak yerine gelip sana sormayı tercih ettim. Böyle bir şey var mı?”

Efsun söylediklerimi idrak edemiyor gibi sarsıldı ve gözlerini kapayıp kendini toparlamaya çalıştı. “Siz...” dedi kesik kesik, konuşmaya çalışarak. “Siz benim Levent’i aldattığımı mı düşündünüz?”

Derin bir nefes alıp, “Soruyorum sadece,” dedim aynı tavrımda kalmaya çalışarak. “Evet ya da hayır deyip açıklamanı yapabilirsin.”

“Açıklama...” deyip dilini dudaklarında gezdirdi ve kafasını hafifçe kenara çevirdi. Solukları hızlanırken alt dudağı da dişlerinin arasındaydı. “Ben sana bir açıklama yapayım o zaman Gülfem,” dedi yüksek bir sesle bana dönerek. “Ben yapayım, sen herkese iletirsin.” Bana doğru bir iki adım attıktan sonra, “Biz Levent ile boşanmaya karar verdik,” dediğinde dondum kaldım. Göz kapaklarımı bile oynatmazken kafa salladı onaylar gibi. “O gün yanınızdan dönerken boşanmak istediğimi söyledim. Abin ne yaptı biliyor musun?” diye sorduğunda titrek, ağlamaklı bir gülümseme yerleşti suratına. “Hiç sorgulamadan tamam dedi, diretmedi bile. Hafta içi açarız dava, tek celsede anlaşmalı boşanırız dedi.” Öylece kalakaldım. O susmadı. Ses tonu oldukça sert, sitem eder gibi konuşmaya devam etti. “Sonra da beni kafeye bıraktı. Ben boşanıyordum dediğimde sorgulanmadım bile Gülfem,” dedi eliyle kendini gösterirken. “O kadar gözden çıkarılmışım ki ben, o kadar sevilmemişim ki. Adam resmen bunu bekliyormuş gibi direkt tamam dedi ya, direkt tamam dedi! Girdiğim ruh

hâlini düşünebiliyor musun?” diye sordu hıçkırıklar içinde. Yanına gidip sarılmak istedim ama oynatamadım hiçbir yerimi. Kollarımı serbest bıraktığımda, kasıklarına batan o sancı beni iyice olduğum yere sabitledi. “Serkan geldi o ara,” dedi çenesi titrerken. “Atölyede kafe için hazırladığın kalan resimleri bırakmak için uğramış. Orada olduğumu bile bilmiyordu. Beni ağlarken o hâlde görünce...” Kendi gözyaşlarını yine kendi eliyle sildi. “Sarıldı ve ne oldu diye sordu Gülfem, nasılsın diye sordu bana.” Hıçkırıklarının ardı arkası kesilmezken, “Ben o an birine sığınmak istedim. Kimse yoktu Gülfem yanımda. Sadece beni teselli etti o adam. Ben bu akşam buraya bile gelmeyecektim. Niye geldim, biliyor musun?” diye sordu öfkeyle, kan oturmış gözlerini üstümde tutarak. “Sen yeni evlisin ya hani, başından bir sürü şey geçti ya, ilk günlerinde benim derdimle dertlenme istedim ben. Bu güzel günlerinin üstüne bizim ayrılığımız binsin istemedim. Abinle bile senin bu hâlin için bir iki hafta erteleyelim diye konuştum ben Gülfem,” dedi parmaklarını göğsüne hayal kırıklığıyla vurarak. “Ben benden sorgusuz sualsiz boşanmak isteyen adamdan bir iki hafta dilendim senin için.”

Eli sert bir şekilde yüzündeki yaşları silerken, “Efsun, biz...” dedim titrek bir sesle. Boğazıma oturan yumruyla, “Sanmıştık ki...” diye devam ettim ama kesti beni.

“Ne sandınız siz Gülfem?” diye sordu öfkeyle, derin derin soluklanarak. “Benim kocasını aldatacak kadar düşük bir kadın olduğumu mu? Bu mu yani sahiden, bu mu?” diye sordu inanamıyormuş gibi. “Bana yakıştırdığınız tam olarak bu mu?”

“Efsun,” dedim dolu dolu gözlerle. “Sen de benim yerimde olsaydın...” Yine kesti beni.

Kafasını iki yana sallarken, “Yooo, yoo, yoo,” diye sıraladı. “Ben senin yerinde de olsam böyle düşünmezdim Gülfem. Ben seni iki gündür tanımıyorum, biz seninle beraber büyüdük, çocukluğumuz bir bizim. Aynı tabaktan yedik, içtik biz. Ben senin de Tarık’ın da ciğerini bilirim. Sen de yaptın Gülfem...” dedi buz gibi bir sesle. Az önce benim koyduğum mesafeyi şimdi o bana koymuştu. O kadar zoruma gitti ki. “Mahir’in kollarında ağladın sen kaç sefer Gülfem. Daha bir iki ay önce ya. Gittin oturdun Asaf ile sabahlara kadar markette. Sırf kafan dağılıyor diye herkese mavi boncuk dağıtmadın mı sen? Yok, tabii dağıtmadın,” dedi alayla gülümseyerek. “Onlar senden hoşlanı-

yordu ama sen dedin ki hayır olmaz. Yine onları dibinden ayrılmayan da sendin. Sırf Savaş'ın gözüne sokmak için düğünde Mahir'in kollarında salınmadın mı sen?" Tokat yemiş gibi oldum. "Bakma öyle," dedi baskılı bir sesle. Sancılarım sıklaştı. "Dışarıdan gözüken tam olarak buydu ama ben senin için hiç kötü bir şey düşünmedim," dedi kafasını iki yana sallayarak. "Çünkü seni biliyordum ben. Senin içini biliyordum. Sen Savaş'ı seviyordun ve onlara hayır diyerek restini çekmiştin. Ben dışarıdan görüldüğü gibi yargılamadım seni. Şimdi ben kimse yokken ağladığımda Serkan beni teselli etti diye ucuz bir kadın mı oldum sizin gözünüzde? Tabii," dedi ellerini iki yana açıp gözlerini üzerime dikerek. "Senin dertlerinin yanında bizimkiler ne ki? Bir sorunları olan sensin Gülfem," dedi üstüne basa basa. "Efsun'a bu damgayı yapıştırmak ne kolaymış." Olduğum yerde kalamadım. Dudaklarım aralandı ama o benim konuşmama fırsat bile vermedi. "Ben var ya hepinizin hayatını düzene sokmak için o kadar uğraşmışım ki şimdi fark ediyorum bunu. Tarık ve senin sorunlarını kendiminkilerden öne koymuşum ben." Kafasını kenara çevirip güldü ama bu gülüş pişmanlık doluydu. "Kimseyi önceliğin yapmayacakmışsın." Şu an madalyonun öteki yüzünü görüyordum ve bu bana oldukça ağır geliyormuş gibi hissediyordum. Gözlerim dolu doluydu ama kendimi sıktım. Sıktıkça kasıldım. "Ya ben kendimi unuttum," dedi tekrar bana dönüp eliyle kendini göstererek. Ses tonu çok yukarılarda geziyordu. "Gülfem sevgilisinden ayrıldı, koş Efsun," dedi elini elinin üstüne vurarak. "Gülfem hasta oldu, koş Efsun," diyerek tek tek sıraladı hepsini. "Gülfem bunu duymasın üzülür, hallet Efsun... Gülfem sevgiliyle buluşacak, ayarla Efsun. Hatta arttırıyorum..." dedi sanki daha sert bir darbe vuracaktı gibi. "Gülfem kendini iyi hissetmiyor ya, sen kendi düğününü bile ertele Efsun."

Duyduklarıma o kadar inanamıyordum ki, hepsi bir bir yüzüme tokat gibi çarpıyordu ve ben ayakta durmakta zorlanıyordum. "Ya sen üzülme diye herkes etrafında pervane. Herkes Gülfem mutlu olsun diye uğraşıyor, ki en çok da ben, Gülfem," diyerek gözlerimin en içine baktı. "Ben sizin için her şeyi üstleniyorum. Acınızı en aza indirmeye çalışırken mutluluğunuz için canımı dişime takıyorum." Zar zor yutkundum. "Peki ya Efsun?" dedi ardından merakla yüzüme bakarak. "Efsun kim Gülfem? İlk fırsatta kocasını aldatan bir kadın mı sizin için?" Seslerimizin yüksekliğinden olsa gerek Müge belirdi

kapıda. İkimizi öyle görünce şaşkınlığını atamazken üstünden, "Gel gel," dedi Efsun onu da çağırarak. "Serkan ile birlikteymişiz, sarmaş dolaşmışız ya Müge, gel sen de dinle. Sen görmüşsün ya bizi, gel." Herkes Efsun'un öfkesinden nasibini alacaktı sanırım.

"Efsun abla, ben..." dedi Müge bize doğru bir iki adım atarak. Tırnakları birbirini koparacakmış gibi parmaklarını çekiştirdi sıkıntıyla.

"Açıklama yapmam gerekiyormuş ya benim," dedi Efsun tekrar bana dönerek. "Diğerlerini de açıklayayım. O gün avukat bulmam gerektiğini falan söyledim Serkan'a. Beni ikna etmeye çalıştı ama ben ısrarla sorunca, 'Tamam, ben birini araştıracağım, sana haber veririm,' dedi. Vermedi Gülfem," dedi hızlı hızlı başını sallayarak. "Ben de seni bekliyorum diye mesaj attım. Hâlâ vermeyince kendim gidip aradım. Serkan nereye gitti, hiçbir bilgim yok ama benim yanımda değildi. Seni tatmin ettim mi bilmem ama doğrular bunlar. Tabii sen bana inanır mısın bilemem ama."

"Efsun..." dedim gözyaşlarım yanaklarımdan süzülürken.

"Kocan gibi mi düşünüyorsun, bilmiyorum. Yaptıklarımı yüzüne vurduğum için kırdım mı seni, onu da bilmiyorum ama Gülfem bununla da ilgilenmiyorum artık," diyerek ellerini iki yana açtı. "Çünkü ben çok, çok, çok fazla kırdım. Çocukluğum dediğim, kendimden öteye koyduğum insanların bana iki görüntüyle yapıştırdıkları o sifata ben çok ama çok kırdım ve şu an gerçekten başka bir şey dinlemek istemiyorum. Siz gecenizi bölmeyin lütfen," dedi bahçe kapısına doğru adımlayarak. "Bana kocam dâhil herkes yerimi gösterdi zaten. Ben kendim giderim." Nefes nefese, gözyaşlarıyla arkasından bakakaldım sadece. O kadar hızlı uzaklaştı ki. Söyledikleri yankılandı kulağlarımda, bacaklarım titredi. Sonra bir şey aktı içimden.

Bacaklarım boşalıyormuş gibi hissederken, "Gülfem abla!" dedi Müge panikle. Ellerim havada titreyerek kaldım. Bacaklarımda olan gözlerini görebiliyordum ama korkuyordum, bakamıyordum. O süzülen sıcaklık ona ait olmamalıydı. Müge koşar adım içeri giderken titreyerek bir anlık cesaretle başımı eğdim. Bacaklarımdan süzülen kanı gördüğümde hıçkırıkları koyuverdim. Hayır, gidemezdi. Daha babası bile öğrenmemişti ki onu. Bırakamazdı ki bizi, gidemezdi.

Havada kalan titrek ellerimi karnıma kapatığımda, "Ne olur..." dedim yalvarır gibi. 'Gitme, lütfen...' Sonra gülümsemeye çalıştım zar zor, hıçkırıklar içinde. Anneler öyle yapardı ya. Belli etmezdi ya

ağladıklarını. Ben iyi bir anne olamadığım için gidiyordu belki de. “Uzun ya bizim yolumuz daha,” dedim boğazımdaki yumrudan zar zor geçirdiğim kelimelerle. “Şimdi gidemezsin ki. Hem baban...” dedim ama titriyordu kelimelerim. Gülme bile gülemiyordum. Ben anne olmayı beceremiyordum. “Baban öğrenmedi ki seni daha. Çok sevecek o seni. Senin baban gerçekten çok güzel sever. Ben ona daha seni sevme fırsatını bile veremedim ki. Ne olur...” dedim tekrar yalvararak. Hıçkırıklarım, sahte gülümsemelerimi ezdi geçti. Parmaklarımla sevdim onu. Seversem gitmezdi, hissederse gitmezdi. “Bana kızıp babanı bırakma ne olur. Bunun yükünü bırakma bana ne olur. O toparlayamaz, ben hiç toparlayamam. Dağılmayalım, ne olur gitme. Söz,” dedim tüm içtenliğimle, bildiğim tüm yeminleri ederek. “Söz, çok iyi bir anne olacağım ama gitme ne olur!” Ellerim de, kelimelerim de titriyordu.

Dizlerimin üstüne düştüğümde, akan gözyaşlarım kapattı görüş alanımı ama onun benden kayıp gidişini hissedebiliyordum. Ne kadar yalvarsam da, sıkı sıkı sarılsam da nafileydi. En yakın arkadaşımınla birlikte bebeğimi de kaybetmiştim. İkisi de aynı anda bırakıp gitmişti beni.

Sonra o güçlü adım seslerini işittiğimde, kafamı kaldırdım iki büklüm bir hâlde. Savaş soluk soluğa kapının girişinde bana bakakalmıştı. Ne o kıpırdayabildi ne ben. Babalar kahraman olurdu ya, bu da en çok Savaş’a yakışmaz mıydı? Durdursaydı ya bebeğimizi, gitmeseydi ya bizden. Bencillikti bu, benim koruyamadığım bebeği onun durdurmasını beklemek bencillikti. Bir bebeğe bile, çok istediği bebeğe bile sahip çıkamamıştım ben. Kendi canımdaki canı bile koruyamamıştım. Eli merdivenin tırabzanlarını çok sert bir şekilde sıkarken çenesi kasıldı, kendini sıktı. Zar zor yutkundu. Çoktan anlamıştı ama ben yine de tüm gücümle konuşmaya çalıştım. Bunu ona borçluydum.

“Gitti...” dedim titreyen sesimle. Onu koruyamamanın vermiş olduğu acıyla kavrulurken, “Gitti,” diye tekrarlardım. Ben onun geldiğinin müjdesini bile vermeden babasına, bizi bıraktığını söyledim. “Gitti.” Güçlü bir hıçkırık koparken dudaklarımdan, mahcubiyetle gözlerimi kaçırdım ondan. Başımı öne eğdim. Fakat bu onu kendine getirmiş olmalı ki o üç dört basamağı tek seferde inip bana doğru koştu. Yerde duran iki büklüm bedenimi hızlıca kavra-

arak kucağına aldı beni. Buz gibi ellerini bacaklarımda hissettim. Bebeğimize dokunamayacaktı belki ama kanı artık onun ellerine de bulaşmıştı. "Özür dilerim..." dedim başımı göğsüne yaslayarak. Hıçkırıklarım kalbine ulaştı. Gömleğini yaşlarımla ıslattı. "Tutamadım. Çok özür dilerim."

"Müge!" diye kükredi resmen Savaş, hızla arabaya doğru ilerlerken. Kalp atışları korkusundan, üzüntüsünden sebep öylesine hızlıydı ki ama o yine de her daim bana göre daha güçlü duruyordu.

En son kapı girişinde ne olduğunu anlayamamış, panik hâlde kalmış Müge'yi hatırladım. Muhakkak oradaydı hâlâ ya da belki bize bir iki adım daha yaklaşmıştı. Savaş'a bu kısacık süre içinde ne dedi, nasıl aktardı olayı bilmiyorum ama, "O ikisine söyle," dedi Savaş büyük bir öfkeyle. "Akılları varsa bu gece ikisi de bu şehri terk etsin." Ne kadar sürede hastaneye vardık bilmiyorum ama o kadar hızlı gelmiştik ki. Bu kadar hızlı araba kullanan birine sanırım ben daha önce hiç şahit olmamıştım. Beni kucaklayıp arabaya götürmesi birkaç saniye, hastaneye varmamız ise birkaç dakika sürmüş gibi hissettim. Gözlerim hâlâ yaşlı, başımda şiddetli bir ağrı varken, sedyede uzanmış hâldeydim ve doktora, *Ne olur... der gibi bakıyordum. Ne olur bir mucize olmuş olsun.*

"Kanamanız nasıl oluştu?" diye sordu rahatlatmak ister gibi gülümseyerek. Hâlâ kaskatı bir vücutla kendimi sıkıyordum. Belki de bu sıkma, beni bırakmasın diyeydi. Eteğimin belini bir miktar aşağıya indirdikten sonra gömleğimi de yukarı topladı. Savaş doktorun hemen arkasında durmuş bana bakıyordu fakat ben hissettiğim mahcubiyetle gözlerimi kaçırıyordum.

"Bir anda," dedim doktora bakarak. "Anlamadım. Zaten birkaç gündür ağrılarım vardı."

"Gebelik testi bu sabah mı yapmıştınız? Öyle demişsiniz," dediğinde hızla kafamı salladım ve yarım bir gözle Savaş'a baktım. Böyle öğrensin istemezdim.

"Birkaç gün önce yine kanamam oldu," dedim kısık bir sesle. Tekrar Savaş'ı kontrol ettim, bunu yeni öğrenmenin verdiği şaşkınlıkla, birkaç saniye yüz ifadesi değişti ama sessizliğini korudu. "Bu kadar değildi ama," dedim heyecanla. "Birkaç damla bir şeydi. Oldukça

soluk. Ben regl oluyorum sanmıştım." Bu açıklama biraz da Savaş'a yönelikti.

Doktor, karnıma sürdüğü soğuk jeli elindeki cihazla karnımın her yerine yaydığında, hepimizin bakışları o siyah beyaz ekrana kilitlendi. "Olabiliyor böyle şeyler. Belki sağlıksız bir gebelikti, belki yanlış test sonucuydu. Kontrol edelim biz önce," deyip ekrana baktı. O sessizce incelerken benim ömrümden ömür gitti. Anlamadığım için boş boş bakıyordum ama içimden bildiğim tüm duaları ediyordum. *Lütfen orada ol, diye tekrarladım içimden. Allah'ım, ne olur gitmemiş olsun.* "Normalde," dedi doktor. O konuştuğu Savaş da ben de ağzının içine bakıyorduk iyi bir şey söylesin diye. "Çok yeniyse gebelikler, keseyi göremeyebiliyoruz, bilginiz olsun. Kan testi almışlar zaten. Orada kesin sonuç belli olur."

"Yok mu?" diye sordum merakla ekrana bakarak. "Orada yok mu? Göremediniz mi?"

Bana bakıp birkaç saniye gülümsedikten sonra tekrar ekrana döndü. Karnımın üstünde gezdirmeye başladığı aletle duraksadığında, "Burada," dedi gülümseyerek. Savaş heyecanla bir iki adım attığında titrek, kocaman bir gülümsemeyle sedyeden başımı kaldırdım ve ekrana baktım. Parmağıyla ufacık bir noktayı gösteren doktor, "Kesemiz oluşmuş," dedi. *Gitmedin, dedim içimden şükreder gibi. Bırakmayın bizi.* Anında Savaş'ı buldu bakışlarım. Gözlerini kapayıp derin bir nefes verdiğinde, onun da rahatlamış olduğunu fark ettim. O da şükreliyordu muhakkak.

"İyi mi?" diye sordu Savaş bana fırsat vermeden. "Bir şeyi yok, değil mi?"

Doktor rahatlatıcı gülümsemesiyle kafasını iki yana sallarken, "Yok," dedi. "Kese gayet iyi gözüküyor ama..." dediğinde duraksadı.

"Ama?" dedim endişeyle.

"Bebeğin hemen yan tarafında bir kanama alanınız var. Bakın, tam şurada," deyip kesenin yan tarafındaki koyu siyah kısmı gösterdi. Keseden daha büyüktü bu alan. "Genel olarak hamileliklerde bu tür durumlarla karşılaşılır," dedi yine beni rahatlatmak ister gibi. "Kanama alanları sıklıkla oluşur. Eğer bu kanama alanı büyürse, keseyi içine alıp yok eder." Tekrar korku doldu kalbime ama kendimi doldurmadım. Oradaydı ya, gitmemişti ya. Korurdum ben onu.

"Ben ne yapmam gerekiyorsa yaparım," dedim hiç düşünmeden. "Yatmam gerekiyorsa hep yatarım."

"Elbette dikkatli olmanız çok önemli," dedi doktor tekrar ekrana dönerek. "Ben sizi korkutmak için söylemiyorum, bilgi veriyorum sadece. Zaten Progestan başlatacağım size. Genellikle ya rahim bu kanı emer ya da dışarı atar. Sizininki dışarı atmış. Panik yapmanıza gerek yok. Zaten kanın rengi çok kırmızı değildi. Bizi bu tip kanamalarda kırmızı kan korkutur. Kanamalarınız devam edebilir, hiç endişelenmeyin," dedi o incecik sesiyle. "Sadece kanamanızın rengini kontrol edin. Kırmızı ise derhâl bize gelin. Onun haricinde, zaten haftaya sizi tekrar göreyim. Bebeğiniz tam olarak..." dediğinde ekrana yanaştı ve birkaç tışa dokundu. "4 haftalık gözüküyor," dedi gülümseyerek. "Tahmini söylediğiniz âdet tarihiyle de uyuyor. Birkaç hafta içinde de kalp atışını duyarız." Karnımdan çektiği aletle birlikte, büyük rulo peçeteyle karnımı temizledi. "Şimdilik endişelenecek bir şey yok," dedi önce bana, sonra Savaş'a bakarak. "Sizin soracağınız bir şey var mı?"

"Özel olarak yapmamız gereken bir şey var mı? Hep yatsın, değil mi? Kalkmasın. Beslenmesi nasıl olmalı?" Savaş'ın endişesini görebiliyordum. Kaybettiğini sandığı bebeğimiz bizimleydi. Şimdi doktor ona ne derse yapacak, emrini bekleyen hazır bir asker gibiydi.

"Hep yatmasına gerek yok," dedi doktor gülümseyerek. "Tabii ki dikkat etsin. Uzun yolculuklar yapmayın Gülfem Hanım," dedi bana bakarak. Onay verir gibi kafa salladım hızla. "Yükseğe uzanmayın çok fazla. Kendinizi üzmeyin en önemlisi," dediğinde Savaş sinirini atamamış gibi burnunu çekti. "Beslenme için de size liste veririm."

Doktorun tekrar Savaş ve benim aramda sorunuz var mı der gibi dönen bakışlarıyla, "Bize biraz izin verebilir misiniz?" diye sordu Savaş. Doktor oturduğu sandalyeden kalkıp dışarı çıktıktan sonra kapıyı çekti. Savaş ile ikimiz kalmıştık. Sessizdi, sakindi ama içten içe sinirli gibiydi.

Ne biliyordu, ne kadar biliyordu bilmiyorum ama yattığım yerde kafamı bir miktar kaldırarak, "Savaş," dedim kısık bir sesle. Titrek, derin bir soluk alarak. "Ben o kanama olayını gerçekten regl sandım. Çok azdı, çok, çok az, yemin ederim." Gözlerimin içine bakarak bana doğru yürüdü. "Sonra bugün Efsun ile..."

"Niye yapıyorsun bunu hem kendine hem bana?" diye sordu bafımda bekleyip sakin bir ses tonuyla. Elinin biri sedyeden destek alır-

ken hafifçe bana doğru eğildi. Başımı geri doğru yatırdığımda, hâlâ buz gibi olan parmakları saçlarımin bitiminde, alnımda dolandı. "Benim kıyamadığıma sen nasıl bu kadar kolay kıyabiliyorsun?"

"Savaş," dedim çenem titreyip gözlerim dolarken. Bahsettiği be-bekten ziyade bendim, bunu görebiliyordum. O bana karışma de-dikçe her şeyin içinde yer alıyordum, biliyorum. "Böyle olsun iste-medim. Bebeğimize bir şey olsun istemedim ben." Titreyen çenemle gözlerimi kaçırdığımda, biliyorum dercesine dudaklarını alnıma bastırdı. Çocukken inandığımız tüm acıları geçiren o öpücüğün gü-cünü bahsetti bana.

"Ağlama artık," dedi dudakları alnımda hareket ederken. "Ben seni her şeyden korumaya çalışıyorum ama seni senden koruyamı-yorum ki. En çok kendin zarar veriyorsun kendine ama en çok be-nim canım yanıyor yemin ederim. Bu akşam seni öyle görünce aklıma kaybettim."

"Özür dilerim..." dedim elimle destek alan kolunu tutarak. Göm-leğine bulaşmış kan lekeleri bana aitti. "Söz, bundan sonra dikkat edeceğim. Yemin ederim," dedim inansın diye. İnandı mı bilmiyo-rum ama sessiz kaldı ve alnıma ufak ufak birkaç öpücük bıraktı.

"Başka ihtimalin yok zaten artık," dedi ardından. Öyleydi, hak-lıydı, yoktu. Yaşamın karmaşıklığını unutup tekrar basit yaşamayı öğrenmeliydim. "Şimdi izin verirsen bebeğimle tanışabilir miyim?" Hem ağlarken hem gülebilir miydi bir insan? Gülümsedim buğulu gözlerle. Hızla kafamı sallarken onun da bana tebessüm etmesiyle, kasılmış bedenim kendini serbest bıraktı. Kalbim huzura erdi sanki. Sabahtan beri bu anı bekliyordum ben. Yana doğru bir iki adım at-tıktan sonra olduğu yerde eğildi ve elini karnımın üstüne koyarak sı-cacık dudaklarını karnıma bastırdı. "Merhaba," dedi fısıltı şeklinde. "Seninle birkaç gündür annen uyurken tanışmak için çabalıyorum ama çok korkak bir adamım sanırım, bir türlü cesaret edemedim," dediğinde, gözlerim çoktan dolmaya başlamıştı. "Ben sanırım an-nenden sonra ilk defa birinden korkup çekiniyorum."

"Savaş..." deyip kafamı geri yatırdığımda, gözlerimden yaşlar çoktan süzölmeye başlamıştı bile.

"Cinsiyetini bilmediğim için sana ne demeliyim bilmiyorum ama benim nazarımda ne olduğunun hiçbir önemi olmadığını bil-meni istiyorum." Kafamı biraz kaldırıp yaşlı gözlerle onu izledim.

Bir adamın göz bebekleri bile titrer miydi? Titriyordu işte. Parmak uçları tedirginlikle karnımın üstünde geziniyordu. Dokunmaya bile korkuyor gibiydi. "Sabah annenle kime benzediğin hakkında konuşuruk da," dedi gülümseyerek. "Kesinlikle annene benziyorsun. Geldiğin ilk anda aklımı alamazsın ya. Bu kadar da benzemezsin ya ona," dediğinde gülümsedi hafifçe. Dudaklarımı ısırıp sessizce ağlamaya devam ettim. "Benim çok iyi bir babam var, biliyor musun? Dede konusunda çok şanslısın," dedi parmaklarını karnımda gezdirirken. "Ben nasıl bir evlat oldum bilmiyorum ama kötü bir abi, çoğu zaman kötü bir eş, sevgili olduğumu biliyorum. Babalığa dair hiçbir fikrim yok," diyerek dudak büktü. "Babalık yaşamadan öğrenilecek bir şey değil ya da babadan görerek. Bu akşam hissettim ama. Kendi canından daha değerlisi varmış, onu hissettim ben. Anneni o an öyle gördüğümde, senin yaşama ihtimalin için bir saniye düşünmeden verirdim canımı, biliyor musun?" diye sordu içtenlikle. Onunla gerçekten konuşuyordu, tanışıyordu. "Ben babalığı ilk kez seninle yaşayacağım ve öğreneceğim. O yüzden acemiliklerim için beni affet, olur mu?" Parmaklarını belirgin bir şekilde karnıma bastırduğunda, hafifçe iki yana oynatıp sevdi onu. Sonra bana baktı heyecanla. Gülümseyerek, "Ben ömrümü yoluna serdim ya Gülfem," dedi titrek bir tebessüm ve heyecanlı sesiyle. "Şimdi o yolun bittiği yer cennet mi bana? Şimdi gerçekten cennet ayaklarının altında mı senin?"

"Savaş..." dedim hıçkırıklar içinde başımı tekrar geri yaslayarak. Bu kadar kusursuz olmak zorunda mıydı? Böyle güzel sevmek zorunda mıydı? Ben bugün en çok şu saatlerde hissettim anneliğimi sanırım. Onu kaybettiğimi sanırken tekrar bulunca ne yaparım, nasıl bakarım, nasıl korurum korkuları yok oldu anında.

Bir yanım küçük bir kız çocuğuyken, bir yanım koca bir kadındı şimdi. İçimde dinmek bilmeyen o fırtınalar durulmuştu. Kadındım ben. İçimde herkese yetecek kadar sevgi vardı. Onun tüm yaralarını sarabilecek güçteydim. Küçük bir gözyaşına teslim olabilecek kadar da âcizdim aslında. Kırılığandım, çabuk kırılırdım. Binbir parçaya bölünebilirdim ama tekrar ayağa kalkabilirdim. Çocuktum ben üstelik. İçimde büyümeyen, salıncakta sallanan küçük bir kız çocuğu vardı. Hatalarımla büyüyüp olgunlaştım. Ve şimdi en çok anneydim ben. Yeniden doğuyordum. Öncem yoktu, önceliklerim vardı. Başlı başına bir dünyaydım ben artık. İçimdeki kız çocuğuyla büyüteceğim bir

meleğim vardı benim. Tam da annemi anladığım yerdeydim şu an. Kadındım ben, çocuktum, sevgiliydim ve şimdi anneydim.

Savaş'ın dudakları tekrar karnıma kapandığında, karnıma düşen tek damla gözyaşını hissettim. "Babam..." dedi dolu dolu bir sesle. Kalbinden geçen o büyümlü sözcük dudaklarındaydı ve dudakları tam onun üstünde, tenimdeydi. "Hoş geldin..."

8. BÖLÜM KÖRDÜĞÜM

Geçen zaman içinde değişen pek çok şey olmuştu fakat baki kalan her daim sevgimizdi. O kadar çok sevmiştik ki biz birbirimizi, bu sevgiyle daha da çoğalmış, büyümeyedurmuştuk şimdi. Birkaç gün evde uzun uzadıya, tuvalet ihtiyacımı karşılamak dışında sadece yatarak geçirince, kanamaların azalmasıyla birlikte evde hiç değilse dolanma moduna geçebilmiştim. Savaş sıkıyönetim ilan etmiş, kendisi yokken başıma Oya ve Ahu'yu dikerken gün içinde de elli kere görüntülü arayıp kontrol ediyordu. Yaşadığımız son hadiseden sonra hamileliğimi öğrenenler olmuştu elbette. Bunların başında Müge yer alırken Oya, Ahu, Tuğba, öğrendiğim kadarıyla Efsun ve tabii Tanık olmuştu. Fakat neyse ki Müge'nin o çakallığı, bizi büyük bir stresin ve yeni kaosların eşiğinden almıştı. Kanamayı görünce şüphelenen sevgili görünce, pek tabii bunun evlilik öncesi olduğunu anlamış olacak ki, daha kimse dışarı çıkmadan biz de gidince, kendisi Efsun ile tartıştığımızı ve bunun sonucunda benim bayıldığımı söyleyip olayı daha normal bir duruma getirmişti. Ama işte bir yandan toparlarken, bir yandan da birbirine katmakta üstüne yoktu. Abimlerin boşanma olayı açığa çıkmıştı ve beni öyle görmenin şokuyla ilk koştuğu Savaş olurken, ayaküstü panikle, hızlıca anlattıkları ise bana anlattıklarından ibaretti. Yani Efsun ile Selçuk'u sarılırken gördüğü, bizim bundan sebep kavga ettiğimiz falan. E tabii durum böyle olunca, sevgili kocamın da düşünceleri benimkilerle hemen hemen aynıydı. Neyse ki bu detayları sadece Savaş ile paylaşmıştı.

Bizim minikten sebep yaşadığı heyecanı, şaşkınlığı, şoku üzerinden atığında, ilk aklına gelen Serkan'ın ağzını yüzünü kırmak olunca, ben de olanı biteni anlatmışım fakat bu sadece Savaş'ı o anlığına

durdurmaktan ibaret olmuştu. Böyle geçti bizim için birkaç gün ve şimdi yine o günlerin devamında olan bir günü bitirmek üzereydik. Savaş yatakta yan çıplak uzanmış, bir bacağını boylu boyunca uzatırken, diğer bacağını dizinden kırmış, karnına doğru çekmiş, tüm günün yorgunluğu üzerindeymişçesine bir hâli vardı. Elindeki telefona epey odaklanmışken, kapının kenarında omzumda onun tişörtüyle onu izlediğimin farkında dahi değildi. Bu pozisyonu, bana aylar öncesinde bahçedeki hâlimizi hatırlattı ve tebessüm ettim. Yer değiştirmiş gibiydik. Şimdi ben onu keyifle izliyordum. Elindeki telefona epey odaklanmış, dikkatlice bir şeyler izlediği belliydi. Yüz ifadesi epey sertti, kaşları da fazlaca çatılmış. Bu sinirlendiğinden sebep değildi. Savaş bir şeye fazlaca odaklanınca, istemsizce kaşlarını çatıyordu; sinirlendiğinde dizini sıklıkla salladığı gibi. Onunla ilgili bu küçük detayları bilmek öylesine mutlu ediyordu ki beni. Parmakları muhtemelen bilinçsizce dudaklarıyla oynarken, gözünün tesadüfi bir şekilde kapıya kaymasıyla beni fark etti ve “Yavrurum,” dedi tebessümle. “Gelsenize.”

Tek değildim, değildik. Daha gelmeden varlığı çoktan kabul görmüştü ve ben oldukça küçük gözükken şu bedenimde iki kişi olarak hayatıma devam etmekteydim. Üstelik çoğu konuda bencil olan ben, aynı bedeni bebeğimle paylaşmaktan fazlasıyla memnundum. Yerleşmem için fazlaca açık alan olmasına rağmen, yine de bir miktar daha yer açıp kolunun hemen altını da benim için ayırmıştı Savaş. Gülümseyerek ona doğru adımladım. Yatağın ucundan dizlerimin üstünde ona doğru giderken, bacaklarının arasına gireceğimin sinyalini vermiştim ve aslında yine fazlaca yerleşebileceğim bir yer olmasına rağmen rahat edebilmem için bir miktar daha açılmıştu bacakları. Üzerimde seksi gecelikler de yoktu, polar alt ve üstten ibaretti giydiklerim. “Üşümüyor musun?” diye sordum hemen bacaklarının arasında yer bulan bedenimle.

Omzumdaki tişörtü avcumda toparlarken, “Hayır,” demesine aldırmış etmeden başından geçirdim. Bana yardımcı olup kollarını da geçirirken, “Çıplak yatıyorum ben, zaten biliyorsun,” dedi. Elbette bu detayı da biliyordum fakat onun bilmediği ya da umursamadığı bir şeyi daha biliyordum. “Hem,” dedi tereddütle, “koku problemini hallettik mi?” Gülümserken elimle tişörtün kırışan göğüs kısmını hallettim.

"Hallettik sevgilim," dedim ufak bir yalanla. Hâlâ arada kendini tekrarlıyordu ama bu oldukça nadir oluyordu. Üstelik elimdeki tişörtü de ben seçmiştim zaten. Bir problem yoktu. Kırısan kısmı da hallettikten sonra göğsüne uzandım ve yanımdaki pikeyi bacaklarımla birlikte karnımı da kapatacak şekilde örttü. "Geceleri çıplak uyuduğunu biliyorum ayrıca," dedim beni saran kolundaki ufak tüylerle oynayarak. "Ama burası bizim oralardan soğuk sevgilim. Dağ başındayız resmen ve sabaha karşı uyandığımda tenin buz gibi oluyor."

Sıklıkla tuvalete kalkıyordum, gecenin bir yarısı midem birden boşalmışçasına açlıkla uyanıyordum ve ne zaman yatağa dönüp ona sarılsam, buz gibi teniyle karşılaşıyordum. "Öyle mi oluyormuş?" dedi saçlarımin arasına bir öpücük bırakıp tekrar telefonunu eline alarak. "Sana sarılıp ısınmak daha zevkli oluyordu aslında." Gülümsemedim. Öyleydi tabii. Soğukta birbirine sokulup ısınmak, sanırım evliliğin en güzel taraflarındandı ve evet, daha evliliğinde bir ayı devirmeyen yeni bir gelin olarak, evliliğin artılarını eksilerini yavaşça belirlemeye başlamıştım. Ne güzeldi böyle dertten tasadan ayrılmış, yatağımızda normal bir akşam geçiriyor olmak. Bacaklarının arasına yerleşmiş, başımı göğsüne yaslamış, bacaklarımı karnıma doğru çekmiştim. Huzur, bir adamın iki kolunun arasındaydı. Beni sarıp sarmalayan kollarındaydı ellerim, onun elleri ise tişörtümden içeri girmiş, çıplak karnımın üzerinde duruyordu. Her ne kadar telefonuna odaklanmış olsa da parmakları bebeğimizi sevmekten geri kalmıyordu. Elini sürekli iki yana oynatıyor, saçlarıma ara ara ufak öpücükler bırakıyor, ikimizi de asla ve asla ihmal etmiyordu.

Başımı göğsünde oynatıp yüzüne dikkatlice baktığımda o biçimli, kusursuz burnu dikkatimi çekti. "Sana benzesin," dedim gülümseyerek. Bebeğimize dair yaptığımız sohbetler günün en keyifli dakikalarıydı sanırım. Anlamamış gibi kaşlarını çatarak telefondaki bakışlarını bana çevirdiğinde, elimle burun kemerini okşadım. "Burnu sana benzesin. Çok güzel burnun var."

Hoşuna gitmiş gibi dudaklarının sağ kısmı hafifçe yükseldi. "Hımm," dedi ardından gözlerini belirginleştirerek. "Başka neresi benzesin?" Telefonu yan tarafa bırakıp ilgisini tamamen bana verdi. Gülümsemem daha da belirginleşti ve burun kemerindeki parmaklarım yavaşça aşağıya kaydılar. Dudaklarına dokundum. Kurumuş dudaklarında dolanan parmaklarımı alt dudaklarında gezdirdim.

"Dudakları," dedim hayranlıkla. "Dudakları da sana benzesin." Öyle güzel dudakları vardı ki. İki dudağı da oldukça dolgundu. Benim küçüktü dudaklarım, bir de üst dudağım alta göre biraz daha inceydi ve karşılaştırma yapınca onunkiler her hâlükârda daha güzeldi.

Gülümsemesi belirginleşti ve kaşlarını yukarı kaldırdı. "Adını bile dudaklarından alan bir annesi varken bana benzemesin." Çocukluğumu, bebekliğimi, doğduğum anı bile bilen bir kocam vardı.

"Benimle ilgili her şeyi hatırlıyorsun," dedim sıcacık bir tebessümle. Kafa salladı. Ben onu izleyip dinlerken, sesi masal anlatır gibiydi. Benim masalımı, bizim masalımızı. Bir de saçlarımı okşamıyor muydu, eriyip bitiyordum.

"Bir sürü isim düşünmüşlerdi senin için ama öyle belirgin dudakların vardı ki senin. Kıpırmızı..." dedi gözleri üstümde daldığında. Sanki zihninde o anları canlandırıyor, yüzünde bir gülümsemeyle. "Bir de sürekli büzüyordun. Bembeyaz ten, kıpkırmızı dudaklar. O kadar çok gülümsüyordun ki, bebekken bile öylesine güzeldin ki sen..." Saçlarımdaki eli önce yanağıma, ardından dudağıma kaydı. Parmaklarının sırt kısımları dudaklarımı okşadı yavaşça. "Baban bir sürü isim kitapçığı almıştı o dönem, hayal meyal hatırlıyorum, liste yapıyorlardı senin için. Sonra sen eve gelince, o listedeki hiçbir isim sana yakışmadı. Birkaç gün isimsiz kaldın sen," dedi gülümseyerek. "Uğur amca özene bezene, öyle tek tek baktı ki o kalın isim kitaplarına. Sonra Gülfem dediler sana." Parmakları çeneme inip başparmağı çenemi kavradı ve kendine doğru kaldırdı yüzümü. "Gül-fem..." dedi tok bir sesle adımı heceleyerek. "Artık benim Gülfem'im..." dedi ardından sahiplenerek. "Gül dudaklım," dediğinde, gözlerinin içi bile gülüyordu. "Hayat benim için tam da o gül dudaklarının arasında başladı." Keyifle aralanan dudaklarımdaki boşluğa bakarak, "Şimdi izin verirsen sevgilim," diyerek bana yanaştı. "Dudaklarının arasındaki o boşluğu benimkilerle doldurmak isterim."

"İzin ne demek komutanım?" dedim gözlerimi hızla kırpıştırarak. "Dudaklarım her daim emrinize amadedir." Kahkahaları yankılandı kulaklarımda, daha çok sıttım.

"Şebek," dedi burnumu sıkarak. Bir kelime, bir insanı ancak bu denli hoş edebilirdi sanırım. Dudaklarını kısa bir an benimkilere kattığı anda, kısa süreli fakat baskılı bir öpücük bıraktı bana. Şimdi benim için huzur, bir adamın iki dudağının arasındaydı. Tekrar ken-

dini geri çektiğinde, onun ıslaklığını bıraktığı dudaklarımı yalayarak önüme döndüm ve parmaklarım parmaklarının arasında oyun oynar gibi kaydı durdu.

"Yarın Oya ve Ahu'nun işi varmış," dedim ve ardından birine ihtiyacım olmadığını belirtmek isteyerek sürdürcektim konuşmamı ama o izin vermeden kesti beni.

"Müge gelir yarın."

"Kimsenin gelmesine gerek yok artık," dedim normal bir tonla konuşmaya devam ederek. "Kanamam azaldı, gelmiyor bile artık. Doktor zaten gerek yok demişti, normal yaşantıya devam et dedi ama sen rahat etmiyorsun diye birkaç gün dikkat ettik. Bundan sonra kimseyi çağtırmayalım. Hem ben insanları başımda dikince kendimi rahatsız hissediyorum. Herkesi işinden gücünden alıkoyuyoruz."

Benim düşüncelerim bunlardı fakat Savaş'ınkiler öyle değildi eminim. Parmak uçları saç diplerimle oyalanırken, telefonuyla oynamaya devam etti. "Sordum şimdi, Müge'nin bir işi yokmuş," dedi Savaş tekdüze bir sesle. Ne ara mesaj atmıştı? Hayret edercesine yüzüne baktığımda, muhtemelen bakışlarımın sinir bozucu olacağını tahmin etmiş olacak ki göz teması kurmadı benimle ve telefonuyla ilgilenmeye devam etti. "Birlikte tüm gün vakit geçirirsiniz işte. Onun da evde canı sıkılıyormuş zaten."

"Sevgilim," derken sıkıntılı bir soluk verdim. "Ben 9 ay evde yatmayacağım, biliyorsun değil mi? İşe dönmem gerek birkaç gün içinde." Hapis hayatı süremezdim. Zaten doktorum da böyle bir şeye gerek olmadığını belirtmişti. Bir sıkıntı olsa, ben kendim teklif dahi etmezdim zaten ama tüm bu pımpiriklenme, Savaş'ın endişelerinden sebepti.

"Doğumdan sonra bir düzene oturttuğumuzda elbette dönebilirsiniz," demesiyle göğsünden kalktım ve yüzüne baktım.

"Aşkım, abartmıyor musun?" diye sordum, yine de ılımlı yaklaşmaya çalışarak. Elimini yüzüne götürdüğümde, pürüzsüz yüzünde kaydı parmaklarım.

Bu sefer sıkıntılı bir soluk onun dudaklarının arasından çıktı ve elindeki telefonu bırakarak başını geri yasladı. "Abartırım çünkü benim karım ve benim bebeğim," dedi bu durumu normalleştirmeye çalışarak. Fakat elbette böyle olmayacaktı. Ben o işe gidecektim. Sadece Savaş'ın da akli kalmasını diye orta bir yol bulmak niyetindey-

dim. Tam dudaklarım aralanırken titreyen telefonumla, ikimizin de bakışları yatağın üzerine kaydı. Annem arıyordu. Saatin gece yarısına yaklaştığını varsayarsak, bu saatte telefonumun çalması elbette panikleme sebeplerimden biriydi. Yine de normal durmaya çalışarak telefonu açtım.

"Anne," dedim sesimin tonunu normal tutmaya çalışarak. "Hayır olsun inşallah?" Savaş'ın göğsüne yatırmıştım başımı, o da çenesini saçlarımın arasına yasladığında odadaki sessizlikten sebep ne kadar hoparlörde olmasa da telefon, Savaş duyabiliyordu.

"Gülfem," dedi annem mahcup ama biraz da endişeli bir sesle. "Nasılsın annem, iyi misin?"

Bu saatte bunun için aranacağımı hiç sanmıyordum ama, "İyiyim," dedim merakla devamını bekleyerek. "Bir şey mi oldu anne?"

"Yok kızım, bir şey olmadı," dese de bu pek inandırıcı gelmemişti fakat konuşmayı sürdürdü. "Kaç gündür aklım sende, öyle bayılmışsın falan ya. Hastane kapısında ayaküstü gördük, yine de aklım sende kaldı. Gidelim dedim birkaç kere ama baban yeni evli onlar falan deyince ısrar edemedim." Savaş sessizliğini koruyor, çenesi saçlarımdaki baskısını sürdürürken parmakları da bebeğimizin üzerinde dolanıp duruyordu.

"Olur mu öyle şey anne?" dedim biraz mahcubiyet, biraz da utançla. "Ne demek yeni evliler falan. Ne zaman isterseniz gelin, her zaman açık size kapımız." Annemin böyle beni düşünüp araması, ses tonu falan öyle garip ve mahzun hissettirdi ki bana. "İyiyim ama ben, merak etme," dedim titrek bir sesle. Zaten ağlamaya meyilli olan bir dönemde, ufacık bir nasılsın ile hıçkırıklara boğulabiliirdim.

Daha doğmadan ikimizi bu şekilde hayal ettim ve annemin endişesini, paniğini bir nebze hissedebildim sanırım. Anne olmadan anlamazsın derlerdi de inanmazdım. Anlamıyormuşsun. Titrek sesi-me karşı Savaş çenemden tutup başımı kendine doğru kaldırdığında, tepemde çatık kaşlarla bana bakıyordu. "Savaş nasıl annem, iyi mi?" diye sordu hemen ardından. "Bu saatte aradım ama demin internetten gördüm, çevrim içi yazıyordu, uyumadın diye aradım." Burnumu çekip Savaş'ın o etkisinden çıkarak tekrar önüme döndüğümde, sığınağım olan o göğsünde yer buldum yine kendime.

"İyi iyi," dedim burnumun direği sızlarken. Ne saçma bir durumdu şu hamilelik. Belki de annemden yana, bu saatte bu denli

düşünölmek etkilemişti beni. "Siz nasılsınız?" dediğimde çoktan toparlamıştım kendimi ve bacaklarımı karnıma doğru çektim. Fakat karnıma azıcık baskı yapan o bacaklarıma dahi izin vermeyen Savaş eliyle düzeltip bir miktar karnımdan uzaklaştırdı. Gözlerimi devirirken telefonla konuşmaya devam ettim. "Sen niye uyumadın bu saatte?"

"Aman be kızım," dedi derin bir soluk vererek. "Nasıl uyuyayım ben. Bir yanda aklım sende, bir yanda abinde." Abimin konusu geçince konu daha dikkat çekici bir hâl aldı benim için.

"Abim?" dedim endişeyle. "Bir şey mi oldu?"

"Daha ne olsun ki be yavrum," dedi annem ses tonundaki üzüntü ve yorgunlukla. "Eşyalarını topladı geldi akşam. Efsun da gitmiş kendi evine. Kapattılar yani evi öylece." İçime öküz oturdu resmen. Abimin ve Efsun'un hissettiklerini o kadar iyi anlıyordum ki. Ne kadar anlaşamaları da birbirlerini bir zamanlar, belki de hâlâ sevdikleri bir gerçektir, ki bu bile ne kadar üzüldüklerini tahmin etmeme yeterdi. Bir yuva dağılıyordu resmen. "Abin zaten dün gece de burada kalmıştı. Bir saat bile uyumadı Gülfem. Balkonda, bahçede bu havada oturup duruyor sabaha kadar. Ben toparlarlar diye beklerken, bugün tamamen eşyalarıyla gelmiş. Bahçede oturup duruyor. İkinci sigara paketine geçti. Yanına gitsem mi dedim, karar veremedim. Ne yapayım ben Gülfem? Pek konuşmak ister gibi de durmuyor ama gideyim mi yanına?"

Ben böyle anlarda en çok yalnız kalmak istemişim. Konuşmak istediğimde de arkadaşlarımı tercih etmişim. Elbette ailemin arkamda olduğunu bilmek, hissetmek iyi geliyordu ama karar veremedim. "Bence biraz bırak anne," dedim ikilemde kalıp mecburen birini seçerek. "Abim zaten sizinle konuşur. Daha çok yeni ya, biraz yalnız kalsın."

"Öyle mi dersin?" dedi tereddütle. "İyi madem, kalsın. Ben de sizi rahatsız ettim kızım bu saatte, Savaş'a çok selam söyle."

"Aleyküm selam anneciğim," dedikten hemen sonra telefonu kapatıp Savaş'a döndüm. Dudaklarım bükük, derdini dert bildiğim abimin yükü omuzlarımda gibi hissettim.

"Yine ne oldu?" dedi derin bir soluk alarak.

"Boşanıyorlar sanırım," deyip önüme döndüğümde, içimi büyük bir umutsuzluk kapladı. "Savaş, ben kendimi çok kötü hissediyorum

ya. Efsun ile her ne kadar kavga da etsek, ikisi de benim canım, ikisine de kıyamıyorum. Niye böyle oldu ki?”

Parmakları bir hayatın varlığını fısıldar gibi karnımın üstünde belirginleşti. Alnıma değen dudaklarıyla, “Üzülmeni anlayabiliyorum. Ne dersem diyeyim o aklını boşaltamayacağımı da biliyorum ama bunları kendine dert etme Gülfem,” dedi uyarır gibi. “Kendine den bilip beni ayrı bir derde düşürme. Aksi hâlde dışarıyla tüm bağlantını kesmek durumunda kalacağım.” Bu söyleminden hiç hoşlanmayarak kaşlarını çatıyordum, “Bakma öyle,” diyerek o da çattı. “Benim önceliğim karımı ve bebeğimi düşünmek. Her şey göz önündeydi zaten. Bunun olacağını az çok bence sen de tahmin ediyordun.” Etmiyordum, düşünmüyordum, yok sayıyordum belki de. Annemin küçükken söylediği “çağırma kötüyü” lafıyla hareket etmeyi belki de benimkisi, ama Savaş’ın da dediği gibi, her şey göz önündeydi.

“Yine de,” dedim elim parmaklarıyla oynarken, “üzüldüm. Sen üzülmedin mi?” Yüzüne bakıp sorunun cevabını ararken, çok da üzülmüş gibi durmuyordu aslında. Parmak uçları saçlarıma sevgisini fısıldarken, tüylerimi ürpertecek bir dansın içinde gibiydiler.

“Yavrum, başından hatalı başlamış bir evlilikti onlarınki. Efsun ve Levent’in istekleri, beklentileri birbirlerinden çok başkaydı. Kendilerini çok farklı tanıtılar birbirlerine, yeterince zaman geçirmediler ve gerçeklerle yüzleşince bir düzene oturtamadılar. Ben üzülmedim,” dedi hiç sesi bile titremeden. “Böyle devam etselerdi daha çok üzüleceklerdi, belki istemeden de olsa bir bebek dâhil olacaktı hayatlarına ve bu süreç uzadıkça birbirlerini tüketeceklerdi. En azından denedik olmadı deyip yollarını ayırıyorlar.”

“Belki birbirlerini özlerler,” dedim bir umut. “Bunlar şimdi evleri ayırdılar ya. Özleyip dönerler, iyi gelir belki bu ayrılık onlara.”

Sanki cevabı ondaymış gibi yüzüne bakarken, “Bilmem,” diye dudak büktü. “Belki.” Bu cevap beni kırmamak adına verilmiş gibiydi sanki.

“Sen Efsun’u sevmiyor musun?” diye sordum merakla. Göğsündeki bedenimi yavaşça yastığa yatırdıktan sonra, dirseğini hemen benim yastığımın kenarına dayadı ve tepemde beni izlemeye başladı. Diğer eli elbette hâlâ bebeğimizin üzerindeydi.

“Sevmiyorum değil ama bayılmıyorum da. Yani biraz senden sebep muhatap oluyorum, yoksa çok da benim anlayabileceğim yapıda

biri değil Efsun. Ama özüne bakarsak iyi kız." Bence ben de onun çok da anlayabileceği yapıda biri değilim fakat tam olarak aşk bu noktada devreye giriyordu sanırım. Tüm doğrularını, kurallarını yıkıyordu ve sen bir anda bambaşka bir dünyada, hiç bilmediğin o yollarda yoldaşlık ederken buluveriyordun kendini. Derin bir soluk aldığında, sınırı tazeleniyor gibi hissettim. "Yine de bu ona hak verdiğim anlamına gelmiyor. Evli bir kadın olarak başka bir adamın kollarında teselli bulmaya çalışması çok boktan bir durum. Aynısını Levent yapmış olsaydı olacaktı tahmin edebiliyor musun?"

"Savaş," dedim belli belirsiz gözlerimi kaçırarak. "Ben Efsun'dan böyle bir darbe yemeyi hiç beklemiyordum. O da benden beklemiyordu gerçi..." dedim dudaklarımı birbirine bastırarak. "Yine de ben empati kurduğumda, kendimi çok kötü hissediyorum. Sonra kendi tarafımdan bakıyorum, ikimiz de çok haklıyız bence kendimizce."

"Yavrumsun, zaten şu koyduğumun dünyasında herkes kendince haklı, herkes mükemmel, herkes sorunsuz, bir ben sorunluymum herhâlde," dedi belli belirsiz bir gülümsemeyle. Başımı yastıktaki oynattığımda, parmakları yastıktaki saç tutamlarını buldu.

"O ne demek?" diye sordum kaşlarımı çatarak.

"Ne ne demek güzelim?" dedi tekdüze bir sesle. "Kimse ben haksızım demiyor, baksana. Efsun'un sana benim hakkımda böyle nasıl düşünebilirsin diye yüklenmesi çok yanlış. Uzun zamandır psikolojisi ortada zaten. Bunun tanıyıp tanımamakla ilgisi yok ki. Böyle hatalar anlık hislerle oluşuyor zaten."

"Değil mi?" diye sordum bana hak vermiş olmasının güvencisiyle gözlerimi büyüterek. "Çok normal benim böyle düşünmem yani, haklıyım ben."

Elinin tersi yanaklarımda oyalanmaya başlayınca, "Size haklısınız demedim küçük hanım," dediğinde yükselen omuzlarım geri düştü, dudak büktüm. Parmakları dudaklarımı kavradı. "Yapma böyle, sen de haksızsın yavrumsun. Öyle direkt aranızda bir şey var mı diye sorulmaz. Daha uygun bir dille sorabilirdin. Sen direkt suçlar gibi konuşmuşsun. İkinciniz de hatalısınız yani." Öyleydi, evet. "Ve kancığım," dedi yumuşacık bir sesle. "Şimdi ben bizim dünyamızda her şey sorunsuzken..." dedi burnunu burnuma sürterek. "Bunun keyfini sürmek istiyorum. Bırakalım kim ne yaparsa yapsın." Gıdıkladım ve kıkırdayarak elimi boynuna attım. "Çok güzelsin," dedi burnunu tek-

rar burnuma sürterek. Başını biraz geriye çektiğinde yüzümü izlemeye devam etti hayran hayran. Gözlerinin en siyahındaki parlaklığın benden sebep olduğunu bilmek ne denli bir mutluluktu, tarifi yoktu benim için. Hem o beni böylesine güzel sevdiği için ben böylesine güzeldim. Sevginin iyileştirici olduğu kadar güzelleştirici özelliği de vardı.

Utançla ellerimi yüzüne kapatırken gülümseyerek, "Bakma öyle uzun uzun," diye mırıldandım. "Ezberleyeceksin yüzümü. Sıkılırsın sonra falan." Başını ellerimin arasından çekerken onun da gözlerinin içindeki o gülümseme dudaklarına yansımıştı.

"Sıklıkmak?" dedi sorar gibi alaylı bir kahkaha atarken. Böyle bir durumun olmayacağından o kadar emindi ki. "Her bir çizgin ezberimde zaten." Dudakları burnuma ufak bir öpücük kondururken, "Göğsünde uyutsana beni..." dedi küçük bir çocuk gibi. "Birkaç saat sonra kalkacağım ve feci yorgunum." Alnını alnıma değdirip gözlerini kaparken, boynundaki ellerim saçlarına çıktı ve ben onu saçlarından kavrayarak göğsüme çektim. İtirazsız başı göğüslerimin üzerinde yer buldu. Epey şişmiş olan göğüslerim başını yasladığında sızlasa da, bunu ona belli etmemeye çalıştım. Bu an bozulsun istemiyordum. Dudakların saçlarının arasına ufak bir öpücük kondurdu ve başımı başının üstüne yasladım. Eli belimi sarmış, bacaklarımız birbirine dolanmış vaziyetteydi. Parmaklarım onu uyutmak istercesine tutamlarını aheste aheste okşarken göğsümde derince soluklandım.

"Canımı canına kattım Gülfem..." dedi elini çıplak karnımın üstüne koyarak. Uykudan önce son konuşmalardı bunlar sanırım.

"Kattın sevgilim..." dedim saçlarında soluklanıp gözlerimi kapayarak. "İyi ki..."

"İyi ki..." diye mırıldandı hemen benim ardından. Ardından derin ve sıcak solukları aynı ritimde göğsüme çarparken, kısa sürede derin uykuya geçiş yaptığını anlayabiliyordum. Usul usul saçlarını öptüm, öptüm, öptüm ve gözlerimi kapadım. Olup biteni düşünürken aklım sürekli olarak Efsun'da takılı kalıp duruyordu. Ben onu kaybetmek istemeyecek kadar çok seviyordum. Evet, sözlerinin sızısı hâlâ yüreğimdeydi fakat hatalar, kırgınlıklar tek taraflı değildi. Tek tek o gün zihnimde canlanırken göz perdeme o kadar saçma bir şey yansdı ki, o kadar saçma bir detayda odaklanıp kaldım ki. Turşu... Saliha annenin bizim için ayırdığı turşu dolu kavanozu biz almamış-

ık. Orada öylece kalmıştı ve o turşuların cam kavanozdaki duruşları öyle iştah açıcıydı ki. Hele her ısırışta çıtır çıtır çıkardığı sesler kulaklarımda yankılanınca, nasıl ağzımın suyu aktı. Sisli bir görüntüde ısırardım, ısırardım ve yutkundum. Fakat bir tat alamadığımı hissedince, açılan gözlerimle dudaklarım aralandı.

“Savaş...” diye mırıldandım belli belirsiz. Adam iki üç saat sonra kalkacaktı fakat ben de keyfimden uyandırmıyordum ya onu. İhtiyaçtı sonuçta bu. “Savaş,” dedim daha belirgin, kendimi gazlamanın verdiği cesaretle.

Başı göğsümde kıpırdanırken sadece, “Hı,” diye bir ses çıkarttı. Bu seni dinliyorum ama her an dalmaya meyilliyim, uykumu tam bölmüyorum “hı” sı idi.

“Turşu,” dedim yutkunarak. Göğsümdeki başı bana doğru kalktığında, tek gözüyle yüzüme baktı aval aval. Tebessümle kafamı sallarken, “Turşu,” diye tekrarladım iştahla. “Annenin turşuları. Hani böyle,” derken dudaklarımı yalayıp tekrar hayal ettim. “Çıtır çıtır, küçük küçük salatalık turşuları. Vermişti ya bize, almamıştık ya hani.”

Belli belirsiz, uyku mahmuru bir sesle, “Aşermeye mi başladın sen?” diye sordu gülümseyerek. Başı göğsümden yan yastığa düştü ve eliyle yüzünü sıvazlayıp ayılmaya çalıştı. Evet, ben ilk kez bir şey aşeriyordum ve sanki bunu yeni idrak etmiş gibi şaşırdım bir an. Hamileydim ben. Hızla yatakta doğrulurken bacaklarımın üstüne oturdum ve heyecanla kafa salladım.

“Savaş,” dedim iç çekerek. “Aklımdan gitmiyor o görüntü. Vallahi seni kaldırmak istemezdim ama öyle çok çekti ki canım.” Naz değildi bu, niyaz değildi. Hemen yemezsem ölecekmişim gibi bir histi. O gitmezse ben hiç düşünmeden bu saatte kalkıp gider, alır yerdim o turşuyu. Öyle telaşlı, öylesine açtım ki sanki. “Savaş bak vallahi,” dedim elimi tişörtünün üstüne koyarak. Yattığı yerden gülerek bana bakıyordu. “Gülme,” dedim yalancı bir sitemle göğsüne vurarak. Ben de gülüyordum ki. “Bebekten sebep sanırım bu, yemezsem ölecek gibiyim.”

Önüme gelen saçları eliyle kulağımın arkasına attı ve “Tamam yavrum,” dedi ayılmış gibi. “Gider alır gelirim ben şimdi.”

“Ben de,” dedim hiç düşünmeden. “Ben de geleceğim seninle, kalamam evde. Gitme süresine kadar sabredebilirim ama dönme sürecinde yerim ben onları.” Aniden yataktan kalkıp dolaba doğru ilerlediğimde, ona çok da bir cevap hakkı bırakmamıştım.

Dolaptan aldığım tüylü, uzun, salaş hırkayı pijamalarımın üstüne geçirirken, "Yavrum, ben gider gelirim ya," diye homurdandı isteksizce. "Sen varsın diye kağrı gibi mi gideceğim şimdi. Bitmez o yol." Fakat ben çoktan hırkamın kuşağını bağlamış, yatakta bana bakan adama doğru dönmüş ve küçük bir çocuk gibi ellerim önümdede gözlerimi kırpıştırmaya başlamıştım ve elbette bunun sonucunda kazanan ben olmuştum. Neredeyse bir saate yakın süren yol en sonunda bitti. Bitti bitmesine, hatta Savaş tam arabadan iniyordu ki daha şimdi dank etmişçesine panikle kolunu tuttum.

"Savaş," dedim dudaklarımı ısırarak. "Yine ne oldu" dercesine olan o bakışlarıyla eli kapıda kalmışken, "Şimdi biz bu saatte geldik ya..." dedim endişeyle. "Annenler falan benim hamile olduğumu anlarsa?" Muhakkak ki bir şeylerden şüphelenirlerdi. Gecenin bir vakti turşu almaya gelmiştik sonuçta. Hâlâ bana "ne alaka" der gibi bakıyordu. "Yani normal olarak sıradan insanlar bu saatlerde canım turşu çekti deyip kapıya dayanmaz."

"Yani güzelim," derken derin bir soluk verdi. Uykusu sersemi falan mıydı acaba? "Dönelim mi şimdi onca yolu?" Ne demek dönmek? O turşular buraya gelecek!

"Ay yok," dedim kaşlarımı havalandırarak. "Sen sanki evde bir şeyini unutmuşsun gibi gir eve. Sonra 'ya bizim de bir turşu vardı burada' falan diye gir konuya, bizim turşu kavanozunu kapıver," diyerek tembihledim.

"Her şeyimi eve taşıdım sevgilim. Gecenin bir vakti ne unutmuş olabilirim sence?" Doğru. Bu saatte ne unutulup gelinirdi ki buraya?

Düşünceli bir hâldeyken, "Acaba şey mi yapsan?" dedim bence oldukça zeki bir fikirmiş gibi. "Gülfem yüzüğünü düşürmüş burada falan..."

Bence o çok da zeki bulmamış olacak ki, gözlerini devirerek kapıyı açtı ve "Ben hallederim yavrum tamam, sen o güzel aklını yorma," dedi.

Övdü mü gömdü mü karar veremedim fakat o giderken tekrar, "Savaş," diyerek durdurdum onu.

Bu sefer dışarıya çıkmış, kapıyı sabırsızca tutarken, "Yine ne oldu sevgilim?" diye sordu.

O sabırsızlığına, bir miktar sürekli durdurulmasına karşı olan sinirine rağmen öyle tatlı sevgilim demişti ki yumuşacık olmuştum.

"Sevgilin miyim gerçekten?" diye sordum şapşal âşıklar gibi bir sınımayla.

"Gül-fem," diye adımı baskıyla hecelerken, o pek de benim gibi yumuş yumuş durmuyordu. Haklıydı adam. Uykusundan uyandırılmış, yetmezmiş gibi lafa tutuyordum.

"Tamam tamam," dedim ciddileşerek. "Annen beni sorarsa burada olduğumu söyleme, tamam mı? Şimdi kalın falan diye ısrar eder ya da oturun, bir şeyler der. Ben yokmuşum gibi devam et sen," dedim elimi sallayarak. Fakat tam kapatacakken yine, "Savaş," diye atılmamla dişlerini sıktı ve o belirginleşmiş gözlerini üzerimde tuttu. Tatlı tatlı gülümseyerek, "Bir tane alma," dedim açgözlülükle. "Annen yapmıştır bayağı. Kap sen bir iki tanesini." Cevap vermeye tenezzül bile etmeden sertçe kapıyı kapattı, yerimde irkildim ve elimi karnıma koydum. "Baban biraz sinirli bir adam. Böyle hiç yoktan parlayabiliyor bebeğim ama merak etme, sen gelene kadar çözeceğim ben bu işi." O kadar sıcak olmuştu ki arabanın içi. Bir de yünlü hurka, polar pijama falan boncuk boncuk terledim. Kalın giyinmiştim zaten, ne gerek vardı bu kadar bunu açmanın. Elimin biriyle boynumu yellerken, diğer elim hâlâ karnımın üstündeydi. "Gerçi bu yine babanın iyi hâlleri. Ay senin baban var ya, benden önce yemin ediyorum hiç çekilmeyen bir adamdı, ben yonttum onu. Tabii..." dedim bir de dedikodu yapar gibi. "Bizde ne hikâyeler var, ben sana anlatırım." Baştan başlasam anlatmaya, roman olur muydu acaba? Yaşadıklarımız bir film şeridi gibi akıp giderken gözümün önünden, bazı kısımlara denk geldiğimde, sanki o görüyormuşçasına hızla geçtim o kısımları. "Ama öyle her şeyi de anlatamam, bilgin olsun," diyerek konuşmaya devam ettim utançla. Sonra ört etmek ister gibi konuyu değiştirdim. "Baban çok koştu ama benim peşimden, bir görmen lazım, nasıl yalvarmalar, Gülfem ne olur beni sev falan diye, ben süründürdüm babanı çok. Öyle..." dedim karnıma bakıp ciddi ciddi. "Bir kızı bin kişi ister, bir kişi alır sonuçta. Hemen gitmedim ben babana. Baban bir gün beni kaskandı, gitmiş çay bahçesine oturmuş böyle şiirler falan yazıyor dertli dertli. Müge halan da sağ olsun beni gazladı, ben gittim çay bahçesine gecenin bir vakti, konuşalım edelim diye." Aniden açılan kapıyla yine irkildim.

Savaş elindeki turşu kavanozlarını bana uzatırken, "Ne çay bahçesi?" diye sordu. Kapılar ses geçiriyor muydu yahu? Ne ara gitti geldi an-

lamadım bile. Elindeki kavanozları tek tek aldım. Vallahi 4-5 tane almıştı. Sanki yetmeyecek gibi, öyle doyumsuzdum gibi. Gözüm açtı benim.

Tek tek kucağıma sıralarken kavanozları, "Bebeğimize başlangıçlarımızı anlatıyordum. Emre'nin ev şeyi var ya," dedim kaş göz yaparak. "O günden bahsediyorum."

Muhtemelen neden kaş göz yaptığımı anlamamıştı. Ondandı böyle tip tip bakması. Kolunu arabanın tepesine dayamış, anlamak ister gibi bana bakarken, "Çay bahçesi ne alaka?" diye sordu merakla. "Meyhaneye geldin ya sen o gün."

Elimi karnıma kapatarak, "Savaş!" diyerek gözlerimi belirginleştirdim. "Çocuğa babanı meyhanelerden topladım mı diyeyim ilk günden? Hikâyemizi daha usturuplu anlatmaya çalışıyorum."

Kahkaha atarak karnıma eğildi ve "Bu hikâyenin sevileni annen, seveni baban. Benden dinle hikâyeyi sen," dedi karnımın üstüne bir öpücük bırakıp ayaklanarak. "Annenin, 'Abi bakcan mı buraya,' naralarını zevkle anlatacağım sana."

"Cık cık cık..." derken gözlerimi kıstım. "Ne kadar ayıp ya. Yazık..." dedim yüzümü buruşturarak. "Ben ne diyorum, sen ne anlatıyorsun."

Belirgin bir gülümsemeye burnumu sıktı ve "Hadi ye sen," dedi turşuları göstererek. "Ben abine bakıp geleyim, oturuyordu bahçede." Hâlâ mı? Annemin dediği gibi, sabahlayacaktı sanırım. Kafa salladım. Kapıyı kapattı fakat elbette ben burada oturmayacaktım. Ben de merak ediyordum abimi.

Savaş'ın bizim bahçeye girmesiyle arkasından indim ve elimdeki turşu kavanozunu açıp içinden bir tane aldım. Bir yandan yiyor, bir yandan duvarın arkasından onları izliyordum. Karanlıktan sebep, hem duvar hem de duvarın yanındaki ağaç beni gayet gizliyordu. Direkt olarak yanlarına gitsem, abim ben varım diye rahat konuşmazdı belki.

"N'aber lan?" dedi Savaş ona doğru adımlarken. Masanın üstünde çayı vardı ve sigara paketi. Muhtemelen babamdan sebep evde alkol almıyordu. Yoksa çayla yetineceğini hiç sanmıyordum. Onunla gece çıkıp içecek bir arkadaşı da olmadığı için sanırım evde kalmayı tercih etmişti. Zira en son sarhoş olduğunda, yanındaki kimse onu durdurmamıştı ve başına gelmeyen kalmamıştı. Kimseye güvenemiyor oluşunu hissettiğimde içim sızladı.

"İyi," dedi dudaklarının arasındaki sigarayı masaya doğru indirerek.

Fakat Savaş buna inanmamış olacak ki, "Yalancıyı sikmiyorlar ya," dedi tok bir sesle. Yanındaki sandalyeyi tek hamleyle çekip hızla oturdu ve bacaklarını iki yana açarak gözleriyle masayı işaret etti. "Versene bir tane, benimki arabada kaldı. Kafam sikildi kaç saattir içmiyorum." Kaçınıcı turşuma geçtim onları izlerken hiç bilmiyorum.

Abim sigarayı uzatırken, "Niye içmiyorsun?" diye sordu haklı olarak. Savaş eliyle dudakları arasındaki sigarayı siper altına aldıktan sonra, o gecenin karanlığında parıldayan küçük kıvılcımla tutuşturdu. Derince içine çektiğinde yanağında oluşan belirgin çukura gömülmek istedim. Dudaklarından çıkan duman havaya dağıldı ve sigara olan eli yana düştü.

"Gülfem sigarayı bırakıyor," dedi abime bakıp. "Onun yanında, evde falan içmemeye çalışıyorum." Gülümsedim.

"Sen ne yapıyorsun?" diye sordu Savaş ardından göz kırparak. Savaş biliyordu fakat abim anlatsın istiyordu sanırım. Ondan sebep açık açık sormuyordu.

"Döndük yine işte kürkçü dükkanına," dedi abim, acı dolu bir gülümsemeyle. "Bunu da beceremedik." Son cümlesi içime oturdu. Önüne döndüğünde sigarası tekrar dudaklarını buldu.

"O ne demek ya? Yine her şeyi kendi üstüne alınma."

"Kim alınsın abi?" diye sordu abim ciddiyetle yüzüne bakarak. "Efsun ve ben varız ortada. Kim alınsın? Sanki ilk kez elime yüzüme bulaştıyormuşum gibi konuşma," diyerek önüne döndü. "Her zaman aynı teraneler işte. Yine bok ettim her şeyi. Neyime benim evlilik? İşe yaramaz, lanet herifi..."

"Ooo Levo," dedi Savaş sahte bir sitemle sözünü keserek. "Seni bir döverim, o zaman gerçekten oturup ağlarsın. Ne bu hâlin amına koyayım? Tüm suçu üstlenmekten, kendini ezmekten vazgeç artık. Olmadıysa, ikiniz birbirinize uyumlu değilsiniz diye olmadı. Niye bir taraf kötü olmak zorunda abi?" diye sordu ciddi ciddi. "Bölüşecekseniz iki taraflı bölüşün suçları." Abim sessiz kalıp sigarasını içmeye devam ederken, "Seviyor musun sen?" diye sordu Savaş. Öylesine merak ettim ki bu sorunun cevabını. "Seviyorsan düzeler belki be Levo, zaman verin biraz birbirinize. Aynı kalmak iyi gelir belki size. Hemen açmayın öyle dava falan. Bir bok yok ortada, toparlarsınız." Aferin sevgilim. Evet evet, böyle devam.

Ben Savaş ikna eder diye düşünürken, abim olumsuz anlamda kafasını salladı. "Yok abi, yok," dedi kesin bir dille. "Olmaz bu saat-ten sonra artık. Ben de istemiyorum zaten." Kaşlarını çatıp elimdeki turşuyu daha hızlı yemeye başladım. Niye istemiyordu ki?

"Sebep?" diye sordu Savaş. "Zaten Gülfem biraz bahsetti, sen kabul etmişsin hemen. Niye Levo?" Evet, böyle devam kocacığım.

"Savaş, ben çok sıkıldım abi," dedi abim yakasını silkerek. "Ben zaten senelerce, sürekli olarak kendimi yetersiz hissettim durdum. Evliliğimde de bunu hissetmek beni çok büyük yıkıma uğrattı. Abi, ben evlendiğim kadında da bunları hissediyorsam, nasıl devam edecek o iş?" diye sordu cevabı Savaş'taymış gibi. Fakat Savaş sessiz kaldı. "Abi Efsun iyi kız, bak yeminle çok iyi," dedi samimiyetle. "Her şeyde iyi. Ama abi," derken sıkıntılı bir soluk verdi ve yüzü düştü. "Doyumsuz ve memnuniyetsiz. Sürekli o böyle, bu böyle laflarını dinlemekten sıkıldım ben. Bir şeyler yaptığımda, 'ama bak böyle de yapabilirdik'lerden sıkıldım. Onu yapmışım ben, o olsun yani. Hevesimi kursağında bırakma, sürekli bana başka örnekler çıkarma." Elini yavaşça masaya vura vura söyledi her kelimesini. "Bir değil, iki değil ki bu durum. İlk kavgada biz ayrılığa karar vermedik ki. Gördünüz, kaç kere toparlayalım dedik. Olmuyor yani mutsuzum abi. O da mutsuz," dedi tekrar önüne dönerek. "Ben çok yıprandım Savaş. Artık gerçekten kopsun yani inceldiği yerden. Ne daha çok kırayım ne kırılmayım. Her akşam evde benim yüzümden mutsuz bir kadın görmek de istemiyorum ben. En çok onun için kabul ettim, Allah çarpsın. Ayrılınca mutlu olacak madem, olsun varsın. Yolu açık olsun." Niye böyle olmuştu, niye? Toparlayabilirlerdi. Niye gelmişti bu duruma? Efsun'un da evde ağladığına o kadar emindim ki. Hangi birine yansam bilemedim. Bu hâlleri bana öylesine tanıdıktı ki, bazı yaralarımız öylesine benzerdi ki. "Onu geç de, gidiyorum herhâlde lan ben," demesiyle öylece ağzım açık kaldı. Ne gitmesi? Kalbim en-dişeyle çarparken, aklımdan 50 tane senaryo geçti o an.

"Ne gitmesi?" diye sordu Savaş. Duyamam diye turşuyu yemeyi bile bırakıp odakladım kendimi.

"Yurt dışına," demesiyle şok olmuş gibi kaldım.

"Ne alaka?" dedi Savaş da benim gibi şaşırmış olacak ki. Abim şaka mı yapıyor bir an diye düşündüm ama yüz ifadesi epey ciddiydi.

"Abi ayrılıyorz," dedi ciddi ciddi. "Ben bu mahallede, o bu mahallede olmaz ki. Sürekli birbirimizle karşılaşır duracağız. Ne o böyle bir yola sokar kendini ne ben."

"Ha, karşılaşmamak için yurt dışına mı gidiyorsun?" dedi Savaş hayret dolu bir yüz ifadesiyle. "Başka semte gidersen amına koyayım. Ülke mi terk edilir boşandık diye?" Haklıydı. Çok saçmaydı.

"Yok be oğlum," dedi sigarasını başka bir sigarayla yakarak. "Bizim şirket yurt dışında da bir anlaşma yaptı. Büyümeye karar verdiler ve orada güvenilir biri olsun istiyorlar. Bana güveniyorlar Savaş," dedi, belki de ilk defa gururla. "Önce bana teklif ettiler. Ben işimde mutuyum, seviyorum ve seviliyorum. Her anlamda daha iyi gelecek gitmek bana. Hem yeni bir hayat hem daha iyi maaş. Burada annemlerin yanında pinekleyip gitmek istemiyorum. Yapamam ben bu saatten sonra bu evde," dediğinde kendi açısından epey haklıydı. "Annem kırk kere başıma geliyor. E boşanınca daha çok abartacak, belki kız bulacak bana. Babam desen eve alkol sokmuyor, biraz içsem surat beş kırş. Saatli git gel diyor, kaç yaşında adamım ben. Evlenmeden önce de zaten ayrı eve çıkmak aklımdaydı ama bir türlü cesaret edememiştım. Üstelik burada basit bir mimarken orada şirketin başında ben olacağım, saygınlığım da artacak, düşünsene. Şimdi bu fırsat benim için kaçırılmayacak kadar iyi."

Savaş çok da bir şey demeden elindeki sigarayı küllüğe bıraktı ve "Sen bayağı enine boyuna düşünmüş, karar da vermişsin gibi gözüküyor," dedi. Abim onaylar gibi kafa sallayınca, "Hayırlısı olsun hakkınızda Levo," dedi omzuna vurarak. "Kendiniz için en iyisine siz karar verirsiniz zaten. Bize saygı duymak düşer. Ne zaman ihtiyacın olursa ara."

Savaş aslında yakın ama bir o kadar da uzak gibiydi abime. Bir kere araya soğukluk girince toparlanması da epey zor oluyordu hâliyle, ama yine de bu hâllerine şükrettim. Eyvallah dercesine kafasını sallarken, yüzünde de ufak bir tebessüm vardı. "Gülfem," diye bir ses duydum ardından. Hızla duvarın arkasına gizlerken kendimi turşu kavanozunu göğsüme kapattım. "Gel sevgilim," dedi Savaş. "Gitmeden abine iyi geceler de." Fark etmişti burada olduğumu. Hâlbuki ben epey iyi saklanmıştım. Nasıl gördü anlamadım ya da tahmin etmişti belki de. Böyle de onları dinlerken yakalanmış gibi olunca, kötü

hissettim. Ufak adımlarla bahçe kapısına doğru adımlarken yüzüme sahici bir gülümseme koydum.

"Abi," dedim bahçe kapısının hemen önünde durarak. Abim yerinde oturuyor, Savaş ayaklanmış ellerini de abimin sandalyesine dayamış gülerek bana bakıyordu. "Ben Savaş gelmeyince bir kalkıp bakayım dedim, o da hemen fark etmiş beni." Ne ara bu kadar kolay yalan söyler hâle gelmişim ben? Abimi bilmem ama Savaş hiç de inanmış gibi bakmıyordu. Hayır, adam bir de beni sürekli böyle kolay yalan söyleyen biri olarak düşünmezdi inşallah. "Nasılsın?" diye sordum ardından merakla. Savaş'a yaptığını yaptı ve aynı cevabı bana da verdi. Fakat değişik olan bir durum vardı, bana gülümsedi.

"İyiyim." Değildi, inanmış gibi yaptım. Tebessüm ettim. "Siz niye geldiniz bu saatte?" diye sordu elbette haklı olarak. Bir de elimde turlu kavanozu vardı.

Savaş'tan önce ben atladım lafa. "Yüzüğüm," dedim parmağımı göstererek. "Geçen burada düşürmüşüm de almaya geldik." Savaş her ne kadar beğenirse de güzel yalandı bence.

"Bu saatte?" dedi abim çok da inanmamış gibi. E tabii o da haklıydı.

"Aklıma takıldı durdu, uyuyamadım," diye geçiştirmeye çalıştım ama biraz daha sorgularsa patlak verecekmışiz hissi fazlasıyla hâkimdi üzerimde. Bir de Savaş arkasında dudaklarını ısırarak gülmüyor muydu, sinirim bozuldu. "Gidelim mi biz?" diye sordum kaçmak ister gibi. "Uykum geldi benim. Sen de işe gideceksin sabah."

"Gidelim yavrum, gidelim," derken çoktan bana adımlamış, bahçe kapısını açmış ve arabaya yöneltmek için elini belime yerleştirmişti.

"Abi," dedim arkamı dönerek. Gözlerimizle kurduğumuz o bağ, birbirimizi anladığımızın göstergesi gibiydi. "Nasıl mutlu olacaksan öyle yap, tamam mı?" diye sordum gülümseyerek. "Düşünme kimseyi." Yanında olmamın, ona destek olmamın verdiği mutluluğu yüzünden okuyabiliyordum.

Güldü bana, buz gibi hava sıcacık oldu. "Tamam," dedi ardından o gülümsemeye birlikte. "Hadi üşüme daha fazla, iyi geceler size."

"Sana da," dedim aynı tebessümle önüme dönerek. Sonra tekrar arabaya bindiğimizde koltuğa yerleştim ve başımı yaslayarak Savaş'a döndüm. Tek elinin avuç içi direksiyonu hızla çevirirken tersine dö-

nüp yolda ilerlemeye başlamıştık bile. “Gidecek mi gerçekten?” diye sordum merakla. Fakat Savaş'ın cevabı çok da tatmin edici değildi.

“Sen ne duyduysan ben de onu duydum sevgilim,” dedi. Bu adam hep haklıydı.

“Üzuldüm,” diye dudak büktüğümde, başparmağı yavaşça çenemi okşayıp tekrar direksiyondaki yerini buldu. “Ama mutlu olacak madem, nasıl isterse öyle olsun. Çok yıprandı abim de görebiliyorum.”

Onay verir gibi kafa sallarken, “İsteddiğiniz oldu mu küçük hanım?” diye sordu elimdeki kavanoza bakarak. “Yediniz mi turşularınızı?” Olmuştu vallahi, ölmeden yemiştım.

Bunun verdiği o doymuşluk hissiyle karnımı tutarken, “Yedik vallahi,” dedim keyifle. Kısa bir an önüme dönüp tekrar ona çevirdim başımı. “Seni de bu saatte yollara düşürdük, uykusuz bıraktık ama kusura bakmazsın artık.” Bakabilirdi de. Zira neredeyse hiç uyumadan gidecekti sabah ama sonuçta bu çocuğu da ben tek başıma yapmamıştım. İhtiyaçlarını karşılamak, pek tabii babası olarak onun da göreviydi. “Hem ne güzel demiş Mevlânâ,” dedim aklıma gelen sözlerle. Bacaklarımı koltukta karnıma doğru toplayıp iyice yatırdım başımı koltuğa. “Sevdiğinin nazını değil kahrını çekmektir sevda.”

“Hımm,” dedi gülümseyen bir ifadeyle. Elini yüzüme atıp okşarken, çoktan gözlerimi kapatmıştım. “Öyleyse senden gelen her şeye eyvallah,” dedi kalbimden öper gibi. Çok sevmenin, çok sevilmenin getirisiyle parmakları bir sevdanın masalını tenime fısıldarken, gecenin geç saatlerinde olmamızdan ötürü bu dokunuşlar ve bu denli yürek hafifletici, dert unutturucu sevmeler, keyifli bir uykuyu peşinden getirdi. Mayıştım ve süresini bilmediğim fakat çok kısa bir zaman diliminde, rahatsız koltukta rahat bir uykuya bıraktım kendimi. En son aylır gibi olduğumda, Savaş'ın kokusu doldu ciğerlerime. Gözümü açmadım ama uçuyorum hissi kesinlikle kucağında olduğumun göstergesiydi. “Benim küçük kızım,” dedi ben onun boynuna sığınırken. Burnunu boynuma sürtüp kokumu içine çekti. “Sen hiç büyüme...”

Nefesinin bana çarpışları başka hisleri de uyandırdı bende fakat bunun için hiç de ayılacak gibi değildim. Uyku mahmuruydum lakin benden istediği şeyi de karşılıksız bırakacak değildim. “Hay hay,” diye mırıldandım belli belirsiz bir sesle gülümseyerek. Saçlarına bıraktığı o ufak öpücüklerle sığındığım boynundan mecburen ayrıl-

mak durumunda kaldım. Yatağa yatırdı. Dizlerimi karnıma çektim fakat tekrar düzeltti.

Karnımın üstüne bıraktığı öpücükle beraber, "İyi geceler babacığım," dediğini işittim ve uyku sersemi yine gülümsedim. En son üzerimi örttüğünde, o rahatlık ve sıcaklığın etkisiyle derin uykuya geçiş yapmam çok da uzun sürmedi.

Telefonumun art arda çalan alarmıyla kendime gelirken, Savaş'ı uyandırmamak adına hızlı bir şekilde kalktım. Amacım o uyanmadan kahvaltı hazırlamaktı fakat yerimden kalkar kalkmaz bomboş yatakla karşılaştım ve hızla telefona giden elim acele etmeden alarmı kapattı. Gözlerim odada gezindi yavaşça, sonra ayaklandım. Önce banyoya baktım fakat boştu. Ardından merdivenleri yavaşça indiğimde koltuklara göz gezdirdim. Biraz bozulmuştu, tişörtü koltuğun üzerindeydi fakat kendisi yine meydana yoktu. Son adımı atıp salona girdiğimde bahçe kapısını açık gördüm ve yavaşça yüzümde bir gülümsemeyle ilerledim. Savaş bahçede o yeşil çimenlere boylu boyunca uzanmış sınav çekiyordu. Kasıklarının hizasında biten siyah eşofmanını giymişti sadece, yarı çıplaktı. Sırtını dümdüz tutarken gözlerini de ilerideki bir noktaya dikmiş, epey konsantre olmuş gözüküyordu. Boynundan sarkan künyesi yere deşiyor, ardından bedeninin yükselmesiyle geri çıkıyordu. Kol kaslarının belirginliği de o göğsünü yere deşirdiğinde daha fazla şişerken, onun için oldukça klasikleşmiş bu hareketler benim libidomu bir hayli yükseltiyordu.

Çıplak ayaklarımla bahçe çimenlerinde ona doğru ilerledim. Şakaklarından akan ter damlaları süzülerek yere düştü. Ona yaklaştıkça dudakları arasında duyduğum ama anlamlandıramadığım sesler, sayılardan ibaretti sanırım. Ona doğru yaklaştığımı fark edince konsantrasyonunu bozmadan ve o baktığı noktadan kendini çekmeden, "Güzelim," diye seslendi. "Birazdan bitiyor." Muhtemelen kendine bir sınır belirlemişti ve onu bitirmeden bırakmayı düşünmüyordu. Ben de ona doğru ilerlemekten alıkoyamadım kendimi. Düzenli solumalarını hareketleriyle eş zamanlı olarak devam ettirirken önünde durdum ve yeni fark ettiğim detaylarla duraksadım. Savaş'ın bel gamzeleri vardı. Kalçalarının hemen üstünde, eşofmanın açık bıraktığı kısımda iki tane belirgin bel gamzesi. Onlara dokunma isteğiyle dolup taştı içim ve kendime engel olmayarak eğildim. Savaş'ın kendini kaldırmasıyla birlikte kollarının arasından bedenimi kaydurdum.

Ayaklarımı fark ettiği anda yukarıda tuttuğu bedeniyle beklemediği bir şekilde bedenimi altına serdim.

Elleri iki yanda açık kalmış, üzerimde eğilmeden hatta bedenini bedenime bile temas ettirmeden –ki muhtemelen bu ağırlığından sebepti– öylece şaşkınlıkla kalakalmıştı. Gülümseyerek elimi beline attım ve parmaklarım, yerini ezbere biliyormuş gibi, o iki çukurun üzerinde yer buldu. Soluk soluğa üstümde öylece bana bakarken, kendine belirlediği sınıra erişmeden onu bölmüş bulundum. Bu yüzden de yaramazlık yapan küçük bir kız çocuğu gibi tebessümle gözlerimi kırıştırdım. Göğsü gözlerimin önünde hızla inip kalkıyordu fakat ben ondan ziyade yüzüne odaklanmışım. “Günaydın,” dedim incecik bir sesle. Ciddi yüz ifadesiyle pozisyonunu bozmadan bana bakıyordu. Onu böldüm diye kızmış mıydı bana? Sonra mevsimden sebep kapalı olan havaya baktım alttan alttan, kaçamak bakışlarla. “Aslında,” diye mırıldandım dudak bükerek. “Hava da kapalı ama hayırlı sabahlar mı deseyseniz acaba?” Sonra sorunun cevabını almak için tekrar onunla göz teması kurdum. “Günaydın olmuyor her mevsime galiba,” dedim ciddiyetle. Parmaklarım o çukurların etrafında daireler çizdi. “Baksana, bugün hiç aymamış kadar karanlık.” Ruh sıkıcı, kasvetli bir havaydı. Ciddi yüz ifadesini hâlâ korurken, “Ne?” dedim bir elimi göğsünün üzerine koyarak. “Öyle değil mi?” Saçmalıyor muydum acaba? Kısa bir sessizlikten sonra, Savaş’ın kahkahaları bahçede yankılandı, içim sıcacık oldu.

“Günaydın karıcığım,” dedi ardından, günüm aydı. Burnuma değen dudaklarıyla da cümlesi tamamlandı. “Seninle uyandığım her gün aydınlıktır bana.” Bu adam kelimelerle ne de güzel oynuyordu böyle. Nasıl da ritmimi değiştiriyor, ne hoş ediyordu kalbimi her defasında. Böyle istisnasız, her defasında beni mutlu ederken, büyük de bir korkuya sürüklüyordu. Ya böyle güzel sevmekten sıkılır da vazgeçerse? Ben ona bu denli alışmışken bambaşka bir hâliyle karşılaşsam diye düşünmeden edemedim. Gerçi o zaman da ben severdim onu. Onun eksik kaldığı yerleri ben tamamlardım.

Dudaklarım dudaklarına kısa bir öpücük bıraktığında, “Erken kalkmışsın,” dedim. Üzerimden kalktı ve sırtını gererek kendini rahatlattı. “Uyumadım ki hiç yavrım, vakit geçiriyordum.” İçim bir kötü oldu. Uyumazdı elbet, zaten geç bir saatte dönmüştük. Resmen uykusuz uykusuz gidecekti.

O içeri doğru ilerlerken, "Yaa..." dedim mutsuz bir tonlamayla Koltuktaki tişörtünü alıp terini silerken, "Ben de sana kahvaltı hazırlayacaktım," dedim.

Mutfığa baktım, hazırlamamıştı hiçbir şey. Bunun heyecanımla mutfığa doğru ilerleyip dolabı açtım ve kahvaltılıkları çıkarmaya başladım. "Sen hazırlan, ben de o sırada sofrayı kurayım."

Kapı girişinde çoktan gitmeyedurmuştu fakat benim sözlerimle duraksayıp, "Uğraşma güzelim," dedi. "Çok iştahım yok zaten, tost yap yeter." Öyle olmazdı ki. Ben uğraşmayayım diye mi böyle diyordu acaba? Bakışlarımız birbirini bulduğunda, "Vallahi," dedi gülümseyerek. "Canım tost istedi, tost yap yeter." Canım istedi deyince kabul etmek durumundaydım elbette. Zorlayamazdım ya. Tost için malzemeleri çıkarırken ben, o da yukarı çıktı. Çayı demledim. İki tane tost ekmeğinin arasına malzemeleri koyup kapattıktan sonra etrafı toparlamaya başladım. Birazdan Müge de damlardı zaten. Savaş'ın hemen gelmemesiyle seslendim fakat duymadı. Tost olmuştu çoktan ama gelen giden yoktu.

"Savaş!" dedim tekrar yüksek sesle ama karşılık alamadım. Tam merdivenleri çıkıyordum ki Savaş'ın indiğini gördüm. Yeni kurutulmuş saçlarından düş aldığı belliydi. O an keşke yanına çıksaydım diye geçirdim içimden. Fakat doktorun bir sonraki kontrole kadar ilişkiyi yasaklaması, onu da beni de zorlardı. Birbirimizi zor durumda bırakmanın bir anlamı yoktu. Çünkü bu ondan çok beni zorlardı kesinlikle.

Yanımdan geçerken elini belime sardı ve ben boynuna büyük bir öpücük kondurarak kokusunu içime çektim. "Sihhatler olsun sevgilim," dedim. Masaya bakıp dudaklarıma kısa bir öpücük bıraktıktan sonra, daha oturmadan eline aldığı tostu önce bana uzattı. Gülümseyerek ufak bir ısırık aldıktan sonra, kendisi benden daha büyük bir ısırık aldı. O yerine yerleşirken demlenmiş çaydan ona ince belli bir bardağa koyup kendime kupaya koydum. Onun çayını ona verdikten sonra ince bir dilim ekmeğe krem peynir sürüp karşısına oturdum.

Çayın sıcaklığına bile bakmadan hatırı sayılır miktarda içmemin üzerine, gözleriyle elimdekine bakarak, "Böyle beslenemezsin," dedi sert bir sesle. "Daha sağlıklı şeyler yemen lazım. Doktor liste verdi." Vermişti, evet ama benim onu hazırlamam için epey vakit gerekiyor.

da. Savaş evdeyken de kendime kahvaltı hazırlamakla vakit geçirmek istemiyordum.

"Sen gidince hazırlarım," dedim hoşnutsuz bir biçimde.

Muhtemelen zorlandığımı ve üşendiğimi anlamış olacak ki, "Birini alalım mı yavrum?" diye sordu. "Hem sen evdeyken sana arkadaşlık eder hem evi çekip çevirir falan."

Ashında çok iyi bir fikirdi. Savaş her gün birini muhakkak yanıma düktecekti. Kendi seçtiğim bir kişi olursa, maaşını da ödediğimiz için ben yük gibi hissetmezdim. "Olur aslında," dedim heyecanla yerimde doğrularak. Sonra aklıma gelen isimle daha da heyecanlandım. "Leyla ablaya söyleyelim mi Savaş?" dedim gözlerim parıldarken.

"Otelede değil mi o?" diye bir soru yöneltti.

"Evet ama," dedim heyecanla. "O her gün orada değil ki. Üstelik otel bitmek üzere. Sadece buraya gelme saatleri biraz düzensiz olur. Önce öteki tarafı toplar falan ama bence birbirimizi birkaç ay idare ederiz. Hem Leyla abla tanıdık. Belki sonra ben işe başlayınca bebek için de devam eder."

Başta yüz ifadesi epey olumlu gibiyken sonlara doğru bozulur gibi oldu. "Sonrasına sonra bakarız," demesi ise gördüğümü doğrular nitelikteydi. Yine de şimdilik bu konuda üstüne gitmeyecektim.

"Olur mu yani?" diye sordum heyecanla. "Tamam dersen Leyla ablayla konuşurum."

"Sen bak güzelim," dedi dudak büküp arkasına yaslanarak. Çayına son yudumlarını içerken, "Kiminle rahat edersen," dedi.

Heyecanla el çırparken, "Serkan ile de konuşayım ben," dedim sevinçle. "Oradaki saatlerle buradaki saatleri falan ayarlarız. Zaten orada Leyla ablaya çok ihtiyaç yok."

"Serkan yok," dedi Savaş soğuk bir sesle. Ne dediğini anlayamadım.

Gülen yüzüm anında düşerken, "Ne demek yok?" diye sordum.

"Yok," dedi tekrar soğuk soğuk. "Oradaki işi bitti. Dikkat çekmemek adına, otele de iki haftada bir uğrayıp gidişatı kontrol edecek. Zaten bitmeye az kalmış. Sonra da temelli çıkıp gidecek hayatımızdan."

Duyduklarıma inanamadım bir an. Muhtemelen Savaş'ın işiydi bu. Evet, ben onu durdurmuştum fakat bu sanırım sadece o anlık olmuştu. Yanımdan gidince ilk iş Serkan'ı bulmak olmuştu. "Adamın ne suçu var?" dedim öfkeyle. "Anlattım ya sana yanlış anlaşılmadan ibaretmiş diye."

"Bana bağıрма," derken gözleri belirginleşti fakat ses tonu oldukça normaldi. "Zaten bitmişti işi. Direkt siktir de etmedim farkındaysan. Yavaş yavaş çıkıyor hayatımızdan." Ne kadar kolay konuşuyordu böyle.

"Sen ne dediğinin de ne yaptığının da farkında değilsin bence," dedim burnumdan soluyarak. Başımı iki yana sallarken, "Arkadaşın o senin, farkında mısın?" diye bir soru yönelttim merakla. "Bu kadar kolay mı senin için silmek, dışlamak? Senin arkadaşlık kavramın bu değildi." Evet, dercesine başını sallarken ekleme yaptı.

"Değildi ama ben de eski Savaş değilim artık," dedi kararlılıkla. "Sen farkında değilsin belki ama Levent ile aramızda yaşananlar beni sadece Levent konusunda sarsmadı, tüm arkadaşlık ilişkilerimi etkiledi. En çok güvendiğinden darbe yiyince insan, ister istemez değişiyor Gülfem. Bundan sonra yanlış bulduğum şeyleri yapanlar arkadaşlarım dahi olsa, kolaylıkla silebiliyorum ve inan kafam böyle daha rahat oluyor." Ben hâlâ durumun ciddiyetini sorgularken, "Arkadaşımın karısını," diye vurguladı karısı kısmını. "Tek başına bir kafede teselli etmek ona kalmadı. Ya da mademki sadece bir teselliden ibaretti bu durum onun için, karşısına dikildiğimde bana yaptığını savunsaydı. Neden direkt siktiri çektiğimde eyvallah çekti? Ben onun o an hissettiği duyguları irdelemek istemiyorum Gülfem. İrdelersem sadece ne o bu kadarla kalacak ne ben böyle kalacağım çünkü. O yüzden ne sen sorgula ne de beni sorgulamaya it. Bu konu böylece kapansın, isteyen istediği yere siktir olsun gitsin." Ne diyeceğimi bilmeden ağzım açık kalırken, daha fazla konuşmak istemiyor gibi bana yanaştı ve eli karnıma, dudakları saçlarıma giderken, "Çıkıyorum ben," dedi aynı soğuk sesiyle. "Müge gelir birazdan. Ararım ben sonra seni." Çarpan kapı sesiyle ben hâlâ donuk bir vaziyette soğumayadurmuş çayımı yudumlarırken kaldım. Serkan'ın gerçekten Efsun'a karşı hisleri olabilir miydi diye sorguladım o an kendimi ama en son başıma gelenler epey iyi bir ders olmuştu bana. Belki de Savaş haklıydı. Bu defa hiçbir şeye müdahale etmemeli, kendimi kurmamalı, kimseyle konuşmamalıydım. Giden zaten gidecekti ve benim belki de sorgulamam, eşeğin aklına karpuz kabuğu düşürmek olacaktı. Savaş'ın söylediği gibi, sanırım sessiz sedasız, irdelemeden kapıp gitmeliydi bu konu.

Ayağa kalkıp önce mutfaktaki bulaşıkları makineye dizdim, ardından gecedan beri terlediğim için kıyafetlerimi çıkarıp yenilerini

giydim. Nevresimler ve Savaş'ın çıkardığı kıyafetleri de çamaşır makinesine atarak oturduğumda nefes nefese kalmıştım ama evime alışmanın verdiği keyif de tarif edilemez bir mutluluktan benim için. Ayaklarımı uzatıp televizyonu açtığımda, karnımdan gelen sesler ikinci bir acıkmanın habercisiydi. "Babana benziyorsun," diye mırıldandım elimi karnıma koyarak. "Ben iki lokmayla doyan bir insanım. Baban ne kadar bana benzediğini iddia etse de sen kesinlikle babana benziyorsun." *Kime benzediğimin önemi yok ama açım*, dercesine karnımdan gelen seslerle tekrar mutfağın yolunu tuttuğumda, yine kendime ekmeğin üzerine krem peynir sürdüm. Kolay ve bence gayet doyurucuydu fakat doğuma kadar kilo olarak üç haneli sayıları bulmam çok da zor olmazdı böyle giderse. Koltuğa doğru ilerliyordum ki çalan kapı sesiyle yönümü değiştirdim. Müge gelmişti kesinlikle. "Görümce görmese..." kapıyı bu sözlerle açacaktım fakat yarım kaldı. Karşımda Müge vardı evet, ama tek değildi. Yanında Efsun da vardı. Gülen, şen şakrak ifadem anında ciddileşti fakat kapıyı ardına kadar açtı. Gergin bir hava hâkimken, etrafı kontrol ettim belli etmemeye çalışarak. Her an Savaş gelecekmış düşüncesi beni bir paniğe sürükledi. Efsun ile muhtemelen bu dönem içinde görüşmemi istemezdi fakat kapıma geleni de çevirecek değildim.

"Yengeciğim," dedi Müge gülümseyip içeri adımlayarak. "Ben geliyordum, Efsun abla ile dün konuştuk. Ben de gelmek istiyorum deyince kaptım onu da. Bu küslüğe ben neden oldum, sizi de ben banıştırmak istedim. Abim çıktı mı?"

Ben cevap vermeden çoktan kendi eviymişçesine içeri ilerledi. Biz yokken eşyalarımızı taşıdığı için evin şekline de aşınaydı zaten. Efsun kapının dışında bana bakarken, öylece kalmıştık ikimiz de. İki yabancı gibi, ne yapacağını bilmez bir hâlimiz vardı fakat benim kadar o da durulmuş gibiydi. "Merhaba," dedi tebessümle, soğuk soğuk. Kol çantasını sıkı sıkıya kavramış bana bakarken, ev sahibi olarak kabalığını fark etmem onun konuşmasıyla son buldu.

"Geçsene," dedim elimle içeriyi göstererek. Davetimi geri çevirmeyip içeri geçerken, ben de peşinden ilerledim.

"Buraya mı?" diye sordu içerisini göstererek. Kafa salladım. Önce o girdi, ardından ben. Müge bahçeye çıkmış salıncağa kurulmuşken, bize heyecanla gelin işareti yapıyordu fakat Efsun koltuğa oturmuştu ve ben de onun çıkmamasından sebep yanına oturdum. Kısa bir

sessizlikten sonra öksürükle boğazını temizledi ve "Gülfem," deyip bana döndü. İkimizin de eli dizlerinde, parmaklarımızla oynuyorduk. "Kırgınlıklarımız karşılıklı, bunu biliyorum. Araya zaman girip kopmayalım istediğim için buraya geldim," dedi net bir ifadeyle.

"Ben de seninle konuşmak istiyordum," dedim bir adım atarak. "Fakat evden çıkmıyorum şu dönemde, malum..." deyip önüme döndüğümde konuşmaya devam ettim. "İncelik edip benden önce geldiğin için teşekkür ederim."

"Hamileymişsin," dediğinde göz göze geldik. Yüzündeki tebessümle ben de tebessüm ettim. "Çok sevindim. Bilseydim o gün öyle..."

"Senin yüzünden olmadı Efsun," diyerek sözünü kestiğimde, ciddi bir yüz ifadesine büründüm. "Sakin kendini suçlamaya kalkma. Benim zaten kanamalarım oluyordu. O gün üstüne denk geldi ama sebebi sen değilsin. Suçlama kendini lütfen." Savaş böyle düşünmüyordu ama gerçek buydu.

"Suçlamıyorum," demesi beklediğim bir cevap değildi. Bir an kaldım öyle ama hemen toparladım. "Ben sadece hamile olduğumu bilseydim o gün öyle bir konuşma yapmazdım, bunu söylemek istedim." Cevap vermeyip önüme döndüm. "Gülfem, ben seni seviyorum," dedi hiç düşünmeden. "Sen de beni seviyorsun, biliyorum. Bizim aramızdaki bağ çok başka. Kardeş gibiyiz," dedikten sonra, "Gibiydik," diye düzeltti. "Ben kendimce haklıydım, hâlâ öyle düşünüyorum. Söylediklerim bir şeyleri yüzüne vurmak değildi, ben buradayım demekti. Bir patlama belki, bilmiyorum..." deyip dudak büktü ve ellerini iki yana açtı. Müge dışarıda olmasına rağmen bizi dinler gibi sessizdi. Bölmemek adına gelmiyordu da yanımıza ama gözleri hep üstümüzdeydi. "Evet, belki biraz ağır vurdum ama sen de bana çok ağır vurdun be Gülfem," dedi Efsun acı dolu bir gülümsemeyle yüzüme bakarak. "Abini ne kadar sevdiğimi biliyorsun. İlk sana söyledim ben bunu. Çabalarımı da gördün. Savaş'ın söylediklerini de çok kez düşündüm, emin ol. Belki yanlış, belki doğrudu yaptıklarım ama ben kendi içimi biliyorum. Çabaladım ama olamadık Gülfem," dedi bana bakarak. "Ben daha evliliğimin bitişini kaldıramazken, senin bana aldatıyor musun demen şokuyla gerçekten yıkıldım ve gözüm o an hiçbir şey görmedi. En dipteyim sanırken daha dibe çekildim."

“Anlıyorum,” dedim önüme dönerek. “Yanlış cümleler kurdum, bunu kabul ediyorum ama senin de sanki seni hiç düşünmüyordum gibi davranman hiç beklemediğim bir durumdu. Sen izin verdiğin sürece, ben hep yanında durdum Efsun. Senin bana anlattığın kadar durdum ben senin yanında. Ne kadar anlattıysan o kadar bildim. Bildiklerimde de hep savundum, yanında durdum. Benden gizlediklerin ya da bilmeden benim için yaptıklarından beni sorumlu tutman ne kadar doğruydum? Abimle evlisin diye ben seni dışlamadım ki, bilakis en çok seni savundum.”

Muhtemelen o da benim haklı olduğum tarafları görmüş olacak ki, “Biliyorum,” dedi düz bir sesle. “Sadece o an sinirle kendiminkilere odaklandım ben ve dediğim gibi, aramıza uçurumlar girmeden gelmek istedim.”

“Teşekkür ederim,” dedim tebessümle. Bundan sonraki süreç bizim için nasıl ilerleyecekti bilmiyordum fakat ikimiz de birbirimize artık daha temkinli yaklaşacaktık, buna eminim. İlk sorunda birbirimize koşamayacak kadar kırgındık ama silmemiştik de birbirimizi. Çok arada bir yerde, öyle sürdürecektik hayatlarımızdaki yerimizi sanırım.

“Nasılsın?” diye sordum ardından yüzüne bakarak. “Abim ile...” dediğimde duraksadım, o devam etsin diye.

“Boşanıyoruz,” dedi hiç sesi bile titremeden. “Gelmeden önce avukatla görüştüm. İşleme koyacak davayı. Bitiyor yani.” Yüzünden düşen bin parçanın bini de kırık döküktü.

“Kesin mi?” diye sordum bir umut ama kararlılıkla başını salladı ve böylelikle hem abim hem Efsun tarafından onların hikâyesinin bittiği onaylanmış oldu. Elimi destek olmak istercesine omzuna koyarak, “Efsun, ben hep buradayım, biliyorsun değil mi?” diye sordum. “Ne zaman istersen gel bana. Abimle ayrılıyor oluştunuz, bizim de kopacağımız anlamına gelmiyor. Senin yerin bende ayrı, onun yeri ayrı. İkiniz de çok mutlu olun isterim ben.”

“Teşekkür ederim,” diyerek zoraki bir tebessüm koydu suratına. “Hayırlısını diliyorum artık ikimiz için de.” Kısa bir sessizlikten sonra, “Ben kalkayım,” diyerek ayaklandı. “Kafeye gideceğim daha, Tarık yalnız.”

Onunla birlikte ben de ayaklandım. Hiç değilse biz karşılıklı olarak hatalarımızı görüp birbirimize birer adım atmıştık. Bundan son-

rasını elbet zaman bizim için halledecekti. O dışarı çıkarken kapıya yaslanan bedenimle tebessüm edip, "Selam söyle," dedim ve el salladım. Aynı tavırla karşılık verdi bana ve o eski samimiyetimizi hissettirecek küçücük bir cümle kurdu.

"Yeğenime iyi bak."

Elim karnıma gitti bile isteye. Onun karnımdaki varlığı bile baş, mutluluk, huzur getiriyordu bize. "Olur," diye karşılık verdim ve arkamdan bana sıkıca sarılan başka bir el, karnımda yer buldu. Kapıyı kapattığımda Müge omzumdan bana bakıyordu.

"Ben sana gecelikler falan aldım hemen yap diye ama sen önce davranmışsın."

Kızardım, bozardım. "Terbiyesiz," dedim içeri doğru ilerleyerek.

"Siz yaparken terbiyesizlik olmuyor, ben söyleyince mi terbiyesizlik?" dedi açık açık. E tabii o da kendince haklıydı ama bu durum hadsizceydi. Mutfağa doğru ilerlerken o da peşime takılmıştı. Ben dolaptan yufkaları çıkarırken o tezgâha oturdu.

"Seninle özelimi konuşmak istediğimi sanmıyorum Müge. Keşke sana yakalanmasaydık ama maalesef benim de sınavım sensin herhâlde." Tezgâhtaki elmayı eline aldı ve o yerken ben dolaptan çıkardığım börekleri sarmaya başladım.

"Ben olmasam herkes öğrenmişti, farkındasın değil mi?" diye sordu bilmiş bilmiş. "İyi ki başkasına değil de bana yakalandın." E yine haklıydı elbette. Müge'yi seviyordum; iyiydi, hoş kızdı ama böyle çok detay soruyordu özel hayatımızla ilgili, bu pek hoşuma gitmiyordu. Ben sevmezdim böyle şeyleri. "İlk ne zaman oldu?" diye sordu sinir etmek ister gibi. "Çok acıdı mı? Romantik miydi? Gerçi abim pek romantik biri gibi değil ama seninleyken bir başka sanki."

"Müge!" dedim gözlerimi belirginleştirerek.

"Aman iyi be," derken dolaba yaslanmış, elmasını yemeye devam ediyordu. "Seninle de dedikodu yapılmıyor. Biz kızlarla ohoo..." derken elini salladı. O "ohoo"da neler saklıydı fazlaca merak ettim ama sorgulamadım. Fırından tepsiyi alıp yaptığım börekleri dizmeye başladım. "Sen ne yapıyorsun?" dedi yaptığımı yeni fark etmiş gibi.

Üzerine yoğurt, yumurta ve yağ karışımını sürerken, "Börek," dedim ciddi yüz ifademle. "Evliyim ben," diye devam ettim. "Kocam var benim, yemek yapıyorum." O kahkaha attı ama ben çok ciddiydim. Fırına koyduğum böreklerden sonra dolaptaki tavuğu çıkarttım. Bu

aylar önce alıp buzluğa attığımız tavuğu hatırlattı bana. O gün yapmamıştık ve çöp olmuştu. Şimdi bir yenisini özene bezene hazırlıyordum. Önce biberleri ince ince doğramaya başladım.

“Yenge,” dedi Müge tedirgin bir şekilde. Sonra elime uzanmaya kalktığında ellerimi çekip kaşlarımı çattım. “Abim beni yanında oturayım diye çağırdı, sana iş yaptırdığımı öğrenirse keser beni. Bırak sen. Tarif et, ben yapayım.” Tekrar elime yeltenince geri çekip bir daha kesmeye başladım.

“Olmaz,” dedim çatılmış kaşlarla. “Günlerdir yatıyorum Müge, daha yeni yeni ayaklandım. Bir yemek yapayım hiç değilse, inan bunaldım. Hem bir şey olmaz, merak etme iyiyim ben. Doktorumla da sürekli iletişim hâlimdeyim, bir şeyim yok yani. Abinin evhamlanması.”

“Haklı,” dedi gülerek. “Sevdiği kadından ilk çocuğu, anlayabiliyorum ben onu.” Ben de anlayabiliyordum. Savaş tarafından bakınca her şey mucize gibi olmalıydı, ben de onun yanındayken onun istediği gibi davranıyordum zaten ama bu denli sıkması da epey bunaltıyordu beni. Tavukları koydum, biberleri ve soğanları ekledim, domates ve salçayı da katınca, neredeyse bir saat içinde yemek bitmişti. Bir de yanına pilav için pirinç ısladım ve mutfak faslını böylelikle kapattım. Üstelik boş kalmayıp bir şeylerle uğraşmak iyi hissettirmişti bana. Müge'nin yaptığı kahveler eşliğinde televizyon karşısına kurulurken, “Abim senin yukarıdaki resim odanın malzemelerini toplattı bana,” deyince nasıl heyecanlandım.

“Ya...” dedim keyifle.

Kafa sallarken, “Hafta sonu taşıyacaklarmış Tarık abi ile,” demesiyle keyfim yerine geldi. Her şey bizim evin ardiyesindeydi. Öylesine atılmış ve karışık ki, eminim Müge içine girince saatlerce çıkamamıştı ve ben biraz olsun annemi tanıyorsam, orayı Müge'ye düzene sokturana kadar bırakmamıştı.

“Ay ne anlatacağım sana,” dedi heyecanla öne atılarak. Bacaklarını uzatmış, sıcak kupayla avuç içlerimi ısıtırken, “Tuğba ablayı Instagram'dan kim eklemiş?” dedi koca bir sırtımayla.

“Kim?” diye sordum.

“Tahsin amca,” derken kahkaha atmış, arkasına yaslanmıştı. “Buna bir de mesaj atmış,” derken hem gülüyor hem zor konuşuyordu. “Selam Tuğbacığım, geçen akşam çok güzeldin maşallah’ falan diye.”

Elim ağızıma giderken genzime kaçan kahveyi yutmakta zorluk çektim. "Hii," dedim dudaklarımı ısırarak. Bir yandan gülerken bir yandan da kendime kızdım.

Tabii, dercesine kafasını sallarken, "Bizimki buna basmış küfrü, engellemiş sonra da. Ağlanıyordu bana, Allah'ım ben ne bahtsız kızım diye. Tark abiden helallik isteyecekmiş, ahını aldım diyor." Ben sessizce onu dinlerken konuşmaya devam etti. "Ben de dedim kızım ne helalliği boş ver, adamın engelini kaldır, zaten evde kaldın. Bir sürü de malı mülkü var, evlen, daha iyisini bulamazsın."

"Müge," dedim ağızımın içinde cık cıklayarak. Ama bir yandan da gülüyordum. "Ne kadar ayıp, uğraşmasana kızla. Ayrıca gülüyoruz falan da ayıp yani. Kaç yaşında adam, kızı yaşındaki birine öyle mesaj atılır mı? Amcam öğrenirse var ya..." deyip aklıma gelenlerle dudaklarımı ısırdım ve tahta sehpaye vurdum. Müge ise umarsızca omuz silkti. Gözlerimi kısarak ona kınayan bakışlar atarken, "Zaten sen..." dedim fakat açılan kapı sesiyle duraksayarak ayaklandım. Bu saatte kim diye düşünürken Savaş'ın kapı girişinde gözükmesiyle duraksadım.

"Abi," dedi Müge de şaşırılmış gibi.

"Sen bu saatte niye geldin?" diye sordum endişeyle.

Kalbim korkudan pır pır atarken, "Bugün işim erken bitti," demesi çok da inandırıcı gelmemişti. Kapı eşiğine yaslanmış, uzun uzun bana bakarken, yüz ifadesi de çok arafta gibiydi.

"Niye öyle bakıyorsun?" diye sordum tedirginlikle. Ellerim, ayaklarım uyuşmuştu. Bu sessizlik ve bilinmezlik, kasıklarımın aniden sancılar vurmasına sebebiyet verirken, hafifçe zoraki gibi gülümsedi ve bir karnıma, bir bana baktı.

"Kimi kime emanet etsem diye bakıyorum." Sözleri beynimde git gel yaparken, ayakta durmakta epey zorlandım.

Anladığım şeyin doğru olmamasını dilerken, "Ovv," dedi Müge, Savaş'a doğru adımlayarak. Ellerini boynuna atıp yanağına bir öpücük kondururken, "Ben kaçar, sen de Allah'a emanet ol abiciğim," demesiyle tokat yemiş gibi kaldım. Doğruydu düşünüp de dillendiremediğim. Göreve gidiyordu. Anında buz kesti ellerim. Titremeye başlarken, Müge'nin kapıyı çekmesiyle biz baş başa kaldık. Boğazımda bir yumru, konuşma konuşamıyordum. Konuşsam ne diyeceğimi bilmiyordum. Tek bildiğim, ağlamamam gerektiği idi. Akli bende kalmamalıydı. Muhakkak ki kalacaktı zaten ama en son bırakırken

böyle görmemeliydi. Gülmeye çalıştım, dudaklarımın kenarları titredi. Ağzımı açtım, içimi yakan o sıcak nefes öyle sesli çıktı ki dudaklarımdan... Gözlerim de dolmaya başlamıştı ve ben bunu gizleyemiyordum. Kendimi sıkarken boğazımdaki yumru iyice büyüdü.

“Ben...” dedim o kelimelerden çıkarmaya çalıştığım sesimle. Kendimi tutamayacağımı anladığımda karnımı tutarak, “Midem...” dedim zar zor derin bir solukla. Kelimelerim titrerken ne kadar inandıncıydım bilmiyorum ama, “Çok yedim de, bulanıyor,” diyerek hızla adımladım. Gözlerimi kaçırdım ondan ve yanından geçerken burnumu hızlıca çektim. Muhtemelen inanmadı ama beni de durdurmadı. Tırabzanlara zar zor tutunarak merdivenleri adımlarken, “Geliyorum şimdi,” dedim daha titrek bir sesle. Kendimi ne ara banyoya attım bilmiyorum ama sessiz ve haykırır gibi ağlamak öylesine zordu ki. Kendimi sık sık ağlarken etrafı bile göremedim. Bu bizim için olağan bir durumdu, dramatize etmeye gerek yoktu ama elimde değildi ki. Kim bilir kaç ay sonra gelecekti. Gelecekti, evet. Gelmem ihtimalini düşünmedim bile ama onsuz geçireceğim aylar şimdiden öylesine zor geldi ki. “Daha yeni geldi,” dedim sessiz bir şekilde. “Bu adam 6 aydır yoktu zaten. Daha geleli ne kadar oldu ki. Çok erken, çok çok erken... Şimdi değil.” Kime kızdığımı dahi bilmiyordum. Muhtemelen Savaş bunları duysa kızardı da ama ben kendi içimdekileri boşaltmak zorundaydım. Bizim iki gün sonra randevumuz vardı üstelik. Bebeğimizi bile göremeden gidiyordu. Ben sabahtan akşama geleceği vakitleri zar zor geçirirken, zamanını bilmediğim bir süreyi nasıl bekleyecektim şimdi?

Kendimi sık sık ağlarken toparlanmak adına defalarca soğuk su çarptım yüzüme. O sularla süzüldü yaşlanm, engel olamadım, daha çok ağladım ve bir noktada durmam gerektiğine karar verdim. Beni bekliyordu, burada ağlayarak onunla geçireceğim birkaç dakikayı çalışıyordum bizden. Kendimi toparlamaya çalıştım, yüzümü yıkadım, derin bir nefes aldım ve aynanın önündeki kapatıcıyı kızaran göz çevreme sürdüm. Zoraki bir tebessüm koyarken suratıma, aşağıya indim fakat merdivenlere adım attığımda yüzünü görünce tekrar ağlama isteğiyle dolup taşıtım. Koltukta oturmuş, o da benim kadar üzgün gibiydi ama biliyordum ki ne olursa olsun giderdi. Ben de durdurdum zaten. Ben ona bu yolda yoldaşlık etmek için vardım,

onu yolundan etmek için değil. Benim varlığımı fark ettiğinde sesizce gözlerimin içine bakıp ifademi ölçtü, tarttı, biçti.

Tebessümle tırabzanları sıkı sıkı indim ve yine aynı tebessümle, "Yemek..." deyip mutfığa ilerledim. "Sana yemek yaptım," derken arkamda kalmıştı ve benim gözlerim yine dolmaya başladı. "Yemeden gitme." Titreyen ellerimle tabağa yemeğini koyarken arkamda belirdi. Elimdeki tabağı alıp masanın üzerine bıraktı ve ne diyeceğini bilmez bir hâlde yüzüme baktı.

"Özür dilerim," dedi yüzüme bakıp ince bir sesle. "Böyle bir anda sizi bırakmak istemezdim." Konuşursa ağlardım, konuşmasın istedim. Burnumun direği bile sızım sızım sızılarken elimin tersini yüzümün üstünde gezdirdim.

"Yemek..." dedim ağlamamak için direnirken. "Yemek ye. Sana yaptım." Gitmeyi konuşmak istemedim. Hiç değilse son kez. Hayır, son değil. Uzunca bir süre sadece, o kadar. Uzunca bir süre yemeğimi yemeyeceği için yesin istedim. Ona yapmıştım sonuçta. Çoktu hem, ben bitiremezdim ki. Çok da yiyemiyordum. Ona yapmıştım üstelik. O yiyecekti. Elinden tutup oturttum, biraz zoraki. Sonra da hemen karşısına oturdum.

Birkaç kaşık aldıktan sonra, "Çok güzel olmuş yavrum," dedi tebessümle. "Eline sağlık."

Bir hıçkırık koptu dudaklarımdan benden bağımsız ve bunu fark ettiğimde toparlamak istercesine, "Yalancı," deyip titrek bir nefes aldım. Ellerim bile titriyorken nereye koyacağımı bilemedim. "Tuzlu yapmıştım," diye kıvırmaya çalıştım. "Güzel değildir yani." Dolan gözlerim ve titreyen dudaklarımla gözlerimi kaçırıp önüme baktım. Tırnaklarımı birbirine geçirdim kanatırcasına. Ayaklandı ve yanıma gelip diz çöktü.

Elini karnıma koyarken, "Sanırım anneni sana emanet etmeliyim babacığım," dedi titrek bir gülümsemeyle. "Sen varlığını bolca ona hatırlatırsan hem sana hem kendine çok iyi bakar o. İlk aynlığımızın bu kadar erken olacağını bilmiyordum. Ne zaman dönerim bilmiyorum," dedi biraz da bana cevaben. "Ama her dakika aklımda ve kalbimde olacaksınız, bunu annen biliyor ama sen de duy benden. Zaten o sana bizim hikâyemizi anlatmaya başladı ya, bunlardan da bahseder. Yaramazlık yapıp anneyi üzersen, çıktığında külahları değiştiririz," dedi, ağlamamak için elimi ağızıma kapattım. Dudakları kar-

numa kapandığında, gözleri de eş zamanlı kapandı ve birkaç saniye ayrılmak istemiyor gibi kaldı orada. Burnumu çektim, titredim, bedenim sarıldı. Yüzünü bana doğru kaldırdığında gözümden istemsizce süzülen bir yaş dudaklarıma kaydı fakat o başparmağını koyup sildi. Ardından dudaklarıma kapattığı dudaklarıyla, "Seviyorum," diye fısıldadı. "Çok..." dedi. Ben cevap veremedim. Konuşursam ağlardım ama "ben de" dercesine sardım kollarımı boynuna. Sıkı sıkı, daha sıkı, içime sokmak istercesine bütünleştirdim kendimi ona. Kokusunun kaynağı olan boynuna sığınıp bir sürü öpücük bırakırken, bir daha ne zaman sarılırım diye düşündüm o an. Ne zaman koklanırım diye düşündüm. Bilseydim yıkamazdım ki hiçbir şeyini. Kokusu bile kalmamıştı şimdi bana.

"Üstünü değiştirsene," dedim kolumu boynundan çekerken. İki kelimeyi bile zar zor söylerken, "Gülfem," dedi anlamış gibi, "yapma" dercesine. Bu sevda bana içine içine ağlamayı da öğretmişti işte. Ama benim bir cümle daha kuracak mecalim yoktu ki. Katıla katıla ağlamamak için zor dururken, zar zor dişlerimi sıkarak, "Üzerini değiştir," diye emir verdim. Kokusu olan bir şeyler kalmalıydı bana. Sarılıp sarmalanıp uyuyacağım bir şeyler bırakmalıydı. Kafa sallarken titreyen dudak kıvrımlarıma baktı ve "Senin miden hâlâ bulanıyor sanırım," dedi yutkunarak. O âdemelması ilk kez acıyla kasıldı sanki. "Git istersen bir yukarıya," dediğinde artık sonları oynuyordum. Gidecekti, ağlayacağını biliyordu, ağlarken bırakmak istemiyordu. Ben yukarı çıkınca gidecekti, biliyordum. Haklıydı da. Dudaklarını ısıtıp kafa sallarken ayaklandım ve gözlerimden süzülen yaşlarla tekrar merdivenlere ilerledim ama yetmedi. Yine yetmeyecekti, biliyorum ama merdivene adım atmadan hızla arkamı döndüğümde, ona doğru koştum ve sıkıca sarıldım boynuna.

Ellerim saç diplerini arşınlarken bolca çektim kokusunu içime. Öptüm, öptüm, öptüm. Ne kadar öpersem kanamayacağımı bile bile öptüm defalarca. O da beni sarıp sarmalayıp, tenimde soluklanırken ilk bırakan ben oldum ve kan kırmızı olan gözlerimi görmesin diye hızla yukarı çıktım. Her adımda yaşlarım artarken, kendimi tekrar banyoya attım. Birkaç dakika sonra kapı sesini duyduğumda, zaten akan o yaşlar sesli hıçkırıklara dönüştü. Adımlarım hızla merdivenleri indi. Gözlerim evin her yanında onu aradı ama yoktu. Masada yarım kalan yemek tabağı, ancak bu kadar yakabilirdi sanırım canı-

mi. Hıçkıra hıçkıra ağlarken, koltuğun üstünde sabah giydiği tişörtün durduğunu fark edip hemen ona koştum. Çıkarıp gitmişti. Ben dedim diye. Kokusunu bırakmıştı bana. Ben ona giderken bile titriyordum. Koltuğa yanaştığımda titrek adımlarım duraksadı. Üzerinde eskilerden tanıdık bir şey vardı. Kapadokya'da bana verdiği o yüzük, tişörtün üstündeydi ve yanında bir de not vardı:

Unutma sevgilim... Yolunu kaybettiğin, bana ihtiyaç duyduğun her anda... Ben sana her daim kördüğüm.

9. BÖLÜM ÖZLEM

“**Y**enge, bir şey istiyor mu canın? Eğer istiyorsa...” dedi Emre, gözlerimde bir cevap arar gibi.

Bazı yaşanmışlıkların yükü çok ağır oluyormuş. Benim yararına sorulmuş bu küçücük soru bile burnumun direğini sızlatı. Bu küçücük cümlelerin içindeki o güzel yaşanmışlık öylesine yürek yakıcıydı ki. Ben ki o gittikten sonra ne bir şey aşermiştim ne de nazlanıp ni yazlanmışım. Kapının kolunu tutarken boğazıma duran yumruyu gözden gelmeye çalışarak titrek bir tebessüm koydum yüzüme güç bela. Kafamı iki yana salladım, sonra da çıkarabildiğim o titrek sesle, “Hayır,” dedim. Anladı muhtemelen ağlamak üzere olduğumu ama bozuntuya vermeden sadece yüzüme bakmaya devam etti. Saçlarımı kulağımın arkasına atarken boğazımı da küçük bir öksürükle temizlemeye çalıştım. “Teşekkür ederim Emre. Bir şey olursa ben seni ararım.”

Tam kapıyı kapatacak gibi olduğunda, “Yenge...” dedi Emre, emin misin der gibi, ama ben, “Ararım,” diyerek kestim sözünü kesin bir dille. Mecburen kabul etmek durumunda kaldı. “Peki yenge,” derken, dudaklarımı birbirine bastırarak o sahte tebessümle uğurladım onu. Sonra titrek ellerimle kapıyı kapatırken, ellerimi kapıya dayayarak sessiz sessiz ağlamaya başladım. İstemsizce döküldü göz yaşlarım. Burada olmayışını zaten hiç unutmazken, birilerinin bana böyle tekrar hatırlatır şeyler yapması sinirlendiriyordu beni. Onun göreviydi bu, Emre’nin ya da başkasının değil. Onun bebeğiydi bu. Benim canım bir şey istiyorsa, o mesuldü bundan. Katıla katıla ağlama evresine geçmiş, huçlonklarım birbirine karışırken sinirle odaya yürüdüm ve elimin tersiyle sert bir şekilde gözyaşlarımı silerken,

odada telefonumu aradım. Durmak bilmeyen gözyaşlarım pek müsaade etmese de, koltuğun üzerinde zar zor görebildiğim karartıyla öfkeli adımlarım oraya ilerledi ve ben onun mesajlaşma ekranını açtım.

Gönderen: Gülfem.

Mesaj: *Bana kimseyi gönderme bir daha.*

Gönderen: Gülfem.

Mesaj: *Kimse senin yapman gereken şeyleri yapmak zorunda değil.*

Titreyen ellerle, gözyaşlarıma aldırış etmeden, öfkeyle hızlı hızlı yazıyordum.

Gönderen: Gülfem.

Mesaj: *Ben kimseyle muhatap olmak zorunda değilim.*

Gönderen: Gülfem.

Mesaj: *Canım da hiçbir şey çekmiyor artık.*

Gönderen: Gülfem.

Mesaj: *Ama yine de o kadar umurundaysa...*

Son kelimeleri yazarken öfkem yerini derin bir hasrete bırakmıştı ve ben artık iyice tükenmişim. Gözyaşım ekrana damlarken, *Sen gel..* diye tamamladım mesajımı.

Gönderen: Gülfem.

Mesaj: *Ne olur, sen gel.*

Gönderen: Gülfem.

Mesaj: *Ne olur gel artık Savaş, ne olur...*

Titreyen tek elim telefonu kavrarırken, ardı arkası kesilmeyen gözyaşlarımı silip derince bir nefes aldım ve yaptığım şeyin farkına varıp mesajları tek tek o okumadan sildim. Kızgınlığım ona değildi. Ama içimdeki hasretin de bir tarifi yoktu. Bazı zamanlar dayanamayacak boyuta geliyordum.

Mart 2021. Gideli tam dört ay olmuştu ve ben şu an tam beş aylık hamileydim. Yeni yıl da onsuz geçmişti, hamileliğimin en zor günlerini de tek başıma atlatmışım. Muhakkak ki en zoru gittiği ilk zamanlardı sanırım. Birlikte aldığımız doktor randevusuna tek başıma gitmek durumunda kaldığımda, yokluğunu iliklerime kadar hissetmişim. Telefonu koltuğun üstüne gelişi güzel ama yine de arama,

mesaj atma ihtimaline karşı sesi açık bir şekilde attım. Bahçeye doğru ilerlerken, o ilk randevu düştü zihnime.

Ekranında adımın yazıp yazmadığını kontrol ederken, bir yandan da yanımdaki çiftlere bakıyordum. Bir kişi hariç herkes bebeğini görmeye birlikte gelmişti. Bir o kadın, bir de ben yalnızdım. Elbette hamileliğimi bilen birkaç kişi vardı ve çağırmak istesem mutlaka biri gelirdi, ama kimi çağıracağımı bilemedim. Efsun ile o kadar yakın değildik artık. Tuğba çalışıyordu, Müge de okuldaydı. Üstelik kızlara grupta randevum olduğumu söylemişim ve hepsi haber ver çıkınca gibi cümleler söylemiş, kimse gelem diye teklif etmemişti. Hâl böyle olunca, ben de zorla gelsinler istemediğimden, şu an burada böyle tekim. Hem bir şekilde alışmam da gerekiyordu bu duruma.

Tüm çiftler birbirine bakıp gülümsüyor, bebekleriyle ilgili iyi dileklerini iletiyor, kaç aylık olduklarını soruyor; cinsiyetleri, isimleri derken hoş bir sohbet ortamı kuruyorlardı. O tek olan kadın bile büyümüş karnından sebep sohbe dâhil olurken, ben bir köşede kendimi iyice yalnız hissediyordum. Ben de hamileydim ama kimse benimle bebek sohbeti etmiyordu. Gerçi karşıdan bakılınca ben de çok hamile gibi durmuyordum zaten. Daha karnım bile çıkmamıştı ki. Yine de içimdeki o burukluğu atamıyordum işte. Tek sandığım kadının da kocası elinde su şişesiyle gelip yanına oturunca, iyice içime oturdu bu durum. Bir nebze iyi hissettirir umuduyla telefonumu elime alıp Savaş'ı hiç değilse mesajlarıyla yanımda hissetmek adına mesaj yazdım.

Gönderen: Gülfem.

Mesaj: Nasılsın?

Fakat burada da yine bir başıma kalmıştım. Savaş'a mesajım iletilmemişti bile. Telefonu kapalıydı muhtemelen ve evet, hayat yüzüme bir kez daha "teksin" diye vurmıştu. Ağlamamak için direnen gözlerime titrek çenem eşlik ediyordu ki, sonra "değilsin" dercesine parıldayan yüzüğüme takılı kaldım. Yalnız değildim. Ne kadar uzakta olursa olsun, yanımdaydı o benim. Yenileri yoksa eskilerini okurdum ben de. Amaç onun bana yazdığı birkaç satır güzel sözse, ne zaman yazdığının ne önemi vardı. Olanla yetinirdik biz de. İnsan böyle an-

larda büyüdüğünü hissediyormuş. Ben ki bu zamana kadar oldukça nazlı niyazlı büyümüşken, zorlanmadım desem yalan olurdu. Bu zamana kadar hep birileri yapmıştı benim için bir şeyleri. Tüm yüklerimi, dertlerimi, tasalarımı alan, her durumu benim için çözen birileri vardı bu zamana kadar. Şimdi tektim. Eğer büyümek, yaslanacak bir omuz bulamayıp kendi başını kendi omzuna yaslamak ve yine günün sonunda, her şey bittiğinde omuzların dik bir şekilde kalkmaksa, sanırım ben büyümüştüm.

Ekranında beliren adımla birlikte hızla ayaklandığımda, telefonumu da çantama koydum ve kimseye bakmadan hızlı adımlarla odaya girdim. Doktor gülümseyen yüzüyle bana bakarken, "Gülfem," deyip heyecanla gülümsedi. "Nasılsın bakalım? Kilo mu verdin sen?" Beni hatırlamış olmasının ya da hatırlamış gibi yapmasının ne kadar iyi hissettirdiğini fark ettim. Bazı yalanlar mutlu ediyormuş insanı, onu anladım.

"Bilmiyorum ki," deyip dudak bükerken çantamı sandalyenin üzerine bıraktım ve oturdum. Biraz da endişelenmiştim açıkçası. Düzenli beslenmeye başlamıştım, eskisine göre de iyi yiyordum ama vermiş miydim ve vermişsem bu bebeği ne kadar etkilerdi acaba?

"Ben yemek yiyorum, çok da yiyorum vallahi," dedim samimiyetle. "Listeye uyuyorum yani."

Ciddi yüz ifademden endişelendiğimi anlamış olacak ki, "Bana öyle gelmiştir o zaman," deyip gülümsedi. "Hem çok yemeyelim. Düzenli, az ve sık yiyelim," diye tembihledikten sonra, önündeki bilgisayara dönüp bilgilerimi kontrol etti. "Kanamanız azaldı mı?"

Hızla başımı sallarken gerginlikten sebep tırnaklarımı birbirine geçirip pürdikkat doktoru dinlemeye, izlemeye başladım. "Geçti. İlaçları da kullandım düzenli. Hiç kanamam olmadı bir daha. Bulan-tılarım hâlâ ara ara devam ediyor ama."

"Normal," dedi bana bakıp gülümseyerek. "Seni çok rahatsız etmiyorsa sorun etme. Bazı annelerimiz oluyor ki, doğuma kadar sürüyor bu durum. Yaşamlarını fena hâlde etkiliyor. Anladığım kadarıyla senin o kadar değil."

"Yok, değil," diye onayladım. Sanırım bu da bebeğimin bana bir desteği idi. Bu zor süreçte o beni üzmeyecekti sanırım. Üstelik fazla hassas bir mideye sahip olduğum için benim de doktorun bahsettiği

diğer annelerden olmam gerekirdi, ama bebeğim bu konuda annesini üzmüyordu.

“Geçelim mi?” diye ayaklanırken doktor, ben de onunla birlikte anında kalktım. “Görelim bakalım miniğimizi.” O sedyeye doğru ilerlerken, ben de onun arkasından gittim. “Babamız yok mu bu sefer?” diye sorduğunda, birkaç saniye duraksadım.

Sorusu boğazıma durdu ama yutkunup normal kalmaya çalışarak, “Yok,” deyip geçiştirdim. “Çalışıyor o.” Daha fazla detay vermeden sedyeye uzanırken karnımı da açtım.

Soğuk jel karnımda dağıldıktan sonra, o aleti de karnımın üzerinde gezdirmeye başladı ve bir noktaya takılı kaldığında, “Büyümüşüz,” dedi gülümseyerek. “Dinleyelim mi kalp atışlarını?” Heyecanla kafamı sallarken Savaş aklıma geldi ve “Derya Hanım,” deyip dirseklerimin üzerinde doğruldum. Savaş bu anı öylesine heyecanla bekliyordu ki, şimdi böylesi reva mıydı? Doktorun duraksayıp bana bakan bakışlarıyla, “Telefonumu alabilir miyim?” diye sordum titrek bir sesle. “Şey, benim eşim burada değil de...” deyip gözlerimi kaçırdım ağlamamak için. “Onun için sesini kaydedebilir miyim?”

“Tabii,” dediğinde, cihaz hâlâ karnımdaydı ve çeker misiniz, dercesine eline baktım. Benim çantamı isteyeceğim kimsem de yoktu ki yanımda. Kendim gidip almalıydım. “Çantanızda mı?” diye sordu benim yerime ayaklanarak. “Ben vereyim çantanızı.”

Benim cevabımı beklemeden ileri doğru gitti ve “Zahmet ettiniz,” dememle birlikte çantamı kavrayıp bana uzattı. Kendimi mahcup hissedip telefonu çıkardıktan sonra, tekrar geri uzandım ve ses kaydediciyi açtım. Birkaç saniye sonra odayı güçlü bir kalp atışı sesi doldurdu ve benim göz pınarlarımda bekleyen o yaşlar yavaşça süzüldü. Bir ekrana baktım, bir o sese odaklandım. O küçücük noktadan o kadar güçlü bir ses çıkıyordu ve öylesine hızlı atıyordu ki kalbi... “Buradayım,” diyordu. “Ben buradayım,” diye haykırıyor gibiydi o ritimleri. Güçlü ama kesik kesik olan soluklarım telefonun ekranına çarparken, Savaş bunları dinlediğinde kalp atışlarına karışmış ağlayışlarımı da duyacaktı. Hem gülüp hem ağladım. Sevinci de hüznü de aynı anda yaşadım.

Çıplak ayaklarımla çimenlere basıp bahçede ilerlerken, gözyaşlarım da yanağım da kuruyup hissedebileceğim hafif bir ağırlık oluşturmuştu. Muhakkak ki o günden daha ağır bir gün daha vardı, o da bir sonraki kontrolüm. Doktorun, "Artık babasının sesini tanıyabilir. Bol bol konuşsun onunla," deyişleri, benim hıçkırıklara boğulmama sebep olmuştu. Onu çok isteyen, canından bile çok seven babasının sesini hiç bilmiyordu benim bebeğim. Şimdi kendini yalnız hisseden bir tek ben değildim. Bir babası vardı, onu çok seven bir babası vardı üstelik, ama ona dair hiçbir şey bilmiyordu. Eski ses kayıtlarını dinletsem de, elimde hiç ona seslendiği, "Babam," dediği kayıtlar yoktu ki. Ben de bana seni çok seviyorum dediği kısımları ona diyormuşçasına dinlettim. Sonra babasıyla olan hikâyelerimizi anlattım. Onu çok sevdiğini ama gitmek zorunda olduğundan, yine de onu çok sevdiğinden bahsettim. Hiçbir şey yokmuşçasına davranmaya çalışırken, bir kez daha anneliğimi hissettiğim zamanlardı işte o zamanlar ve muhakkak ki daha zor zamanlar da gelecekti.

Göz görmeyince gönül katlanır derler ya, katlanıyor elbet ama bu süreçte yaşananları, yaşanamayanların sancısını da en çok o gönül biliyor. Varsın olsun. Bu göz, önünde sonunda onu görecekse eğer, bu gönül de sonuna kadar katlanır. Hem ne demiş eskiler: "Tek canı sağ olsun da yel essin, kokusu gelsin." Gözlerim kapanıp o hafif esen rüzgârda ona dair bir şeyler ararken, şimdi tek duam, tek dileğim oydu. Öylesine özledim ki, "Essin o yel..." dedim yalvarır gibi. "Kokusu gelsin." Sonra da o hafif esen rüzgâra bıraktım kendimi. Sarıp sarmalasin istedim beni. Eğer ona ait bir şeyler varsa, her yanımda dolansın istedim. Öyle de oldu. Rüzgâr tenimi gıdıklar gibi dolandı üzerimde, tebessüm ettim. Sonra o rüzgâr sesinin içine Leyla ablanın sesi karışınca, gözlerimi aralamak durumunda kaldım.

"Gülfem," dediğinde, ona doğru döndüm. "Ne yapıyorsun kuzum sen burada?"

"Leyla abla," dedim hafif bir tebessümle. "Öyle hava alayım diye çıktım." Fakat gözleri kızarmış göz çevremde gezinirken, hiç de bana inanır gibi durmuyordu.

Bana doğru yanaştı ve parmaklarını göz altlarımda dolandırdı. "Ağlamışsın sen yine," dedi hafif bir sitemle. "Savaş mı aradı yine?"

"Keşke..." dedim dua eder gibi. Sonra suratım düştü, gözlerimi kaçırdım. Ben dudaklarımı, rüzgâr dudaklarımdaki ıslaklığı yaladı.

"Öyle geçmişe gittim bir an. Çok özledim Leyla abla," dedim yüzüne bakarak. "Gelsin istiyorum artık." Leyla abla bir anne edasıyla usul usul okşadı saçlarımı. İyi ki buradaydı, iyi ki onu yanımıza almayı teklif etmişim. Savaş burada yokken kaç kere dizlerine yatıp ağlamıştım bilmiyorum ama her defasında ağlamalarıma eşlik etmiş, derdimi derdi bilmişti. Biraz da çocuğu olmamasından ötürüydü bu sanırım. Beni kızı, bebeğimi de torunu bellemiş, her şeyimizle ilgileniyorken, hayatıma giren "iyi ki"lerden en büyüğü ona aitti.

"Gül'üm, ama her geçen gün sizin kavuşmanıza bir adım demek, biliyorsun. Ağlama..." dedi tebessüm ederek. "Bak sık sık mesajlaşıyorsunuz, gelir yakında da eminim ben."

Ben de onunla birlikte tebessüm ederken, artık kendimi toparlamam gerektiğini düşünüp, "Sen nereye?" diye sordum. "Hazırlanmışsın."

"Otele," dedi ellerini saçlarımdan çekip koltuğa ilerleyerek. "Son toparlamaları yapıyoruz ya, temizleyip teslim edeceğiz artık. Sen nereye?" dedi üzerimi inceleyerek. "Yine mi mahalleye? Hazırlanıp etmişsin." Kafa salladım memnuniyetsiz bir şekilde. Neredeyse her gün mahalleye gidiyordum. Ben gitmezsem bile ya babam ya da Ali baba gelip beni alıyordu. Orada kalmam gerektiğini teklif etseler de sürekli, ben evimde daha rahat olduğumu söyleyip reddediyordum. Hâl böyle olunca da tüm günüm neredeyse yollarda geçiyordu. Bana kalsa ben evden çıkmazdım da işte, bizimkilerin içi hiç rahat etmiyordu. Bir de iki ailenin de ilk torunu olunca karnımdaki, büyümesine bile eşlik etmek istiyorlardı. Yine de haklarını yiyemem, iki taraf da gözü gibi bakıyor, hem benim için hem torunları için eve bir dünya şey taşıyorlardı.

"Aynen," diye cevapladım Leyla ablayı, çitlere yaslanarak. "Saliha teyzelerde gün varmış. Beni de çağırdılar."

"Bebegi tanıtacaklardır mahalleye. Anneanne, babaanne oluyorum biz diye böbürleneceklerdir. Sanki bir torun onlarda var." Kahkaha attım. Sanırım evet, biraz bu da vardı. "Gül sen gül," dedi kafasını iki yana sallayarak. "Onu ye süt yapar, bunu giy, bunu yap, yok doğumun öyle olsun böyle olsun dediklerinde de gülecek misin bakalım." Ben bu kısmı hiç düşünmemiştim. Muhakkak yaparlardı. Ah Savaş, diye geçirdim o an içimden. *Artık gerçekten gelip beni kurtarman gereken konular var.*

Savaş gelince bu gelip gitmeler de biter diye umuyordum. "Ay vallahi Leyla abla, ağnım var der gider içeride yatarım en olmadı. Kimsenin kalbini de kırmak istemiyorum. Onların da torunu, heves ediyorlar doğal olarak ama öyle başkalarının bana onu yap, bunu yap demelerini çekmem ben. Sanmıyorum, annemle Saliha anne cevaplarını verirler ama yine de ben öyle bir şey olursa, dediğim gibi çıkar yatarım. Hiç kimseyle münakaşaya giremem şu dönemde. Zaten derdim bana yetiyor. Sonra akşam eve gelip onu demeseydim diye kuramam kafamda." Son yaşananlar bu huyumu epey törpülemişti. Artık her olaya paldır küldür dalmıyor, daha sonra pişman olmamak adına, olaylara daha az müdahale ediyordum.

"En güzeli," dedi Leyla abla, keyifle arkasına yaslanırken. Fakat keyfi o kadar da uzun süremedi çünkü kapı çaldı. Bize pek kimsenin gelmediğini düşünürsek, merakla kaşlarımız çatılmış, kapıya doğru ilerliyordum ki benden önde olan Leyla abla hem ayaklandı hem içeri doğru ilerledi. "Serkan'dır," dediğinde daha da şaşırdım. Savaş gittikten sonra bir iki kez karşılaşmıştık sadece. Onda da ayaküstü işle ilgili konuşmuştu, o kadar. 'Şimdi niye geldi?' diye soracaktım ki, Leyla abla kendi cevapladı. "Yol uzak diye ben alırım geçerken demişti. İyi oldu bana da, otobüslerde sürünecektim onca yolu."

Leyla ablanın peşinden ben de çıktığımda, Leyla abla hırkasını üzerine aldı ve kapıyı açtı. Kapıya bir iki adım uzaklıkta dururken Serkan ile göz göze geldik. O bir iki adımı da kapattım ve dış kapıya yaslanarak, "Merhaba," dedim. Tebessümle, hafifçe kafa sallarken aramızdaki resmiyet açıkça ortadaydı. Ben bir adım atmak istedim ve gayet insani bir soru sordum. "Nasılsın, görüşemiyoruz bayağıdır?"

"İş güç..." dedi gözlerini kaçırıp geçiştirir gibi. "Teslim ediyoruz oteli artık."

Leyla abla ayakkabılarını giyip bana döndüğünde, onun konuşmasına fırsat vermeden, "Ben daha geç gelirim abla," dedim gülümseyerek. "Sen merak etme beni. Belki kalırım bile annemlerde." Geç biterdi onların gün muhabbeti sanırım. Ben de eğer yorgun düşersem veyahut üşenirsem kalırdım. Ciddi anlamda yol vardı çünkü gelip gitmek için.

"Tamam o zaman," deyip arkasını dönmüş gidiyorlardı ki, "Bu arada..." diyen Serkan kaldı, Leyla abla ilerledi. "Otelde bazı eşyaların

var. Yollayayım mı, alır mısın, ne yapayım?" diye sorduğunda, fark etmez dercesine dudak büktüm.

"Otelin son hâlini görmek isterim açıkçası. Dursun orada, ben müsaait olduğum bir zaman giderim." Kafa sallayarak arkasını dönüyordu ki, "Serkan," deyip durdurdum. Bana baktığında, çok da emin olmayarak içime kaçmış bir sesle, "Sen ne yapacaksın?" diye sordum merakla. "Yani otel bitti. Şimdi nereye gideceksin?"

"Biliyorsun, benim bir işim var zaten," deyip tebessüm etti. "Bana verilen görev neyse onu yapacağım. Yeni alanlara açılmak lazım." Yüzündeki tebessüm genişledi. Yeni alanlar dediği, kendine farklı kimlikler yaratmaktı sanırım. "Sıkta burada kalmak, bir yerde bu kadar uzun süre kalınca bunalıyorum." Hâlbuki hâlinden epey memnun gözüküyordu bunca zaman.

O yüzden bu söylediğine çok da inanmadığımdan sebep, "Serkan," dedim nahif bir tonlamayla. "Emin misin? Yani Savaş'tan ötürü ise bizi bırakman..." Aslında ben de suçluydum. Bu yüzden bir anda konuyu kendi kısmıma getirdim. "Bencillik ettiğim için özür dilerim," dedim gözlerimi kaçırıp mahcup bir ifadeyle. "O an kafamda kurduklarına inanıp seni suçladım ama Savaş ile konuşup..."

"Gülfem," deyip derin bir nefes vererek bana baktı. "Sorun sen ya da Savaş değil. Benim zaten gitmem gerekiyordu. Kimseye de bir kızgınlığım yok. Herkes kendince haklıdır muhakkak. Vardır benim de bazı şeylerim..." dediğinde, "Hayır," diyerek vicdan azabıyla sözünü kestim. "Senin gerçekten bir suçun yok. Sen hep hâl ve hareketlerine dikkat ettin zaten Serkan. Ben sadece o an..."

Yüzüm düşer gibi olduğunda, bu sefer o benim sözümü kesti. "Gülfem, ben bir aile içinde büyümedim. Hep özendim ama benim bir ailem olmadı. Şanslı da bir çocuk değildim. Kimse evlat edinmedi beni. Öyle kalabalık aile sofralarını ben sizlerde gördüm. Böylesine bağlılığı da öyle. Siz arkadaşlarınızı bile kendi ailelerinizmiş gibi sahipleniyorsunuz. Kimsenin kimseden çıkarı yok. Benim için yemek yapan kimse olmamıştı size kadar," dedi net bir ifadeyle. İçim parçalandı. "Bunlar benim için çok kıymetli, anlatabiliyor muyum bilmiyorum ama ben bu düzende kalamam Gülfem," dediğinde çok şaşırdım. "Ben dengemi şaşırtırım. Ben buna alışık değilim, alışmak da istemiyorum. Benim zaten karmaşık ve yorucu bir hayatım var. Gitmek benim kendi seçimim." Kısa bir es verdiğinde, ben sessiz kal-

dım o konuşmaya devam etti. “Kimseyi silmiyorum bu arada. Hele hele bunu Savaş’ın iki lafıyla yapacak yapıda bir adam değilim,” deyip alaycı bir gülümseme koydu suratına. “Kimin hayatına girip çıkacağıma senin kocan karar veremez.” Haklıydı. “Sizler de isterseniz, müsait olduğum vakitlerde görmek isterim sizi. Bebeğinizi de merak ediyorum zaten,” deyip, karnıma bakıp gülümsedi. “He ama yok dersiniz de...”

“Ne zaman istersen,” deyip cümlesini tamamlamasına izin vermedim. Serkan’ın bizim için yaptığı şeyler oldukça fazlaydı. Şimdi kendisi bir büyüklük yapıp olanları yok saydığını, bizimle görüşmek istediğini belirtmişken, elbette reddedemedim.

O da aldığı cevaptan memnun olmuş gibi dudaklarını birbirine bastırdı ve tebessüm ederek konuşmayı sonlandırdı. “Görüşürüz o hâlde,” dedi samimi bir tonlamayla. “İyi bak kendine.”

“Sen de,” deyip el salladıktan sonra, bu konuyu da çözüme kavuşturmanın verdiği keyifle rahat bir nefes aldım.

“Ay Gülfem,” dedi Necla abla karnıma bakarak. “Kaç aylık oldun sen şimdi?”

Biri bebeğimizden bahsettiğinde, istemsizce elim karnım gidiyordu. Bir yerde okumuştum, annelik içgüdüsünden, koruma refleksiyle oluyormuş bu. Normalde karnıma hiç dokunur muydum onu bile bilmiyorken, şimdi neredeyse elimi hiç üzerinden çekmiyordum. Tam beş diyecektim ki annemlerin bilmediğini hatırlayıp, “Dört aylık Necla abla,” dedim gülümseyerek. 5-6 kadın keyifle koltuklarına yerleşmiş, sarmalar, kısırlar, börekler eşliğinde dedikodu yapıyorlardı. Ben de her ne kadar onlara dâhil olmak istesem de oradaydım ama gözüm sürekli telefonda, aklım ise telefonda. Bugün hiç mesaj atmamıştı ve bu beni endişeye sürüklüyordu. Şu gönlümün sıkıntılarına ondan başka kim derman olabilirdi?

“Hareketlerini hissetmeye başladın mı?” diye sordu Ayla abla hemen ardından.

Ben ne kadar telefona odaklansam da onlar beni oradan uzaklaştıracak bir yol buluyorlardı. “Çok emin değilim ki Ayla abla,” dedim elimdeki tabaktan kısır yemeye devam ederek. “Yani bir şeyler kıpırıyor gibi sanki ama emin değilim.” Elim her oynatışımda bilezikle-

rimden çıkan o ses garipti ama epey hoşuma gidiyordu. Müge çayları dağıtırken benim oturup keyif çatıyor olmam da hoşuma giden şeyler arasındaydı elbette. Hamileliğin güzel yanlarından biri de buydu. Hiçbir şey yaptırmıyorlardı.

"Aa, geç kalmışsın ama sen," dedi Nermin teyze telaşla. "Bebekte bir sorun olmasın Gülfem?" dediğinde beni de telaşa sürükler gibi oldu. "Bizim eltinin gelini dört aylıkken hissediyordu."

Kaşlarım çatıldı korkuyla. Olur muydu ki öyle? Annem endişemi anlamış olacak ki, "Aa," dedi baskılı bir tonda. "Öyle korkutmayın kızı. Herkesin hamileliği bir mi? Hem bir sorun olsa doktoru der ona. Eskidendi az kontroller. Bak şimdi neredeyse her hafta kontrole gidiyorlar. Bir şey olsa der doktoru." Öyleydi tabii. Annemin bu sözleri beni rahatlatmıştı bir miktar ve ben kalktığım o yere geri yaslandım. Evet, doktora daha yeni gitmiştim, bir sorun olsa muhakkak söylerdi. Leyla ablanın haklı olduğunu da düşündüm o an. Resmen dediklerini yapıyorlardı.

Müge bana da çay uzattığında, "Süt getirsene yengem sen bana," dedim gülererek. "İçmedim ben bugün."

"Getireyim tabii," dedi dolu dolu bir sesle, elini karnıma koyarak. "Halasının..." dedi sustu kaldı. Sonra da beş karış suratla, "Söylemedin şu cinsiyeti bize," deyip eğildiği yerden ayaklandı. "Halasının paşası mı desem, prensesi mi bilemiyorum senin yüzünden."

Ben bile kızım, oğlum diye sevemiyorken, Müge'nin serzenişlerine pek de kulak asmadım. Sanki zevkimden yapıyordum. Ben de çok merak ediyordum.

"Cinsiyetini öğrenmediniz mi daha?" diye sordu Necla teyze merakla, böreğini ağzına teperken.

Tam ağzımı açacaktım ki Müge benden önce atladı. Elinde çay tepsisiyle ona dönerken, "Ay Necla teyze," dedi hayıflanır gibi. "Öğrendi geçen gün ama öğrenemedi." Necla teyze anlamamış gibi bakarken, "Söyletmedi doktoruna," diye açıklama yaptı. "Abim gelince beraber, aynı anda öğrenmek istiyormuş. Yazdırdı kâğıda cinsiyetini. Abim gelince açıp bakacaklarmış. Ben bakayım diyorum, vallahi söylemem diyorum, dinlemiyor beni." Ben malımı tanıyorsam, o heyecanla bu yerinde zıplar, herkese ilan ederdi ya da kimseye söylemem deyip gider insanlara söyler, sonra da "sen de kimseye söyleme he" diye tembihlerdi. Ben Savaş ile aynı anda öğrenmek istiyordum. Hiç

değilse bunu beraber yaşamak istediğimden ötürü kimsenin yalvarmalarına, ajitasyonlarına izin vermiyordum.

"Biz de bilmiyoruz ki," dedi Saliha anne de bu konudan yakındığını belirtme gereği duyarak. Yüzü belli belirsiz düşmüş elindeki battaniyeyi örerken, annem de ona bu konuda da yoldaşlık edip battaniyeye uygun bir bebek hırkası örüyordu. "Bilsek pembe ya da mavi yapacağız ama söylemiyor ki Gülfem."

"Anne, mavi ya da pembe yapmak istiyorsanız yapın," dedim sınırlı bozucu bir gülümsemeye. "Kimse size yapmayın demiyor. Kız da erkek de giyer ikisini de, renklerin cinsiyeti mi var? Siz istediğiniz gibi yapın. Hem o..." deyip, bir yandan kısırmı yiyip bir yandan gözlerimle örgüyü işaret ettim. "Sarı da çok güzel, ben sarı severim. Turuncu severim, yeşil severim. Yapın o renklerden. Niye illa pembe ve mavi olsun?"

"Ay yenge," dedi Müge, elinde tepsiyle hâlâ salonun ortasında dikilmeye devam ederek. "Abim oğlu olursa hayatta pembe giydirmez. Senin de dediğin laf." Ben her ne kadar aksini düşünsem de, kabul etmeliyim ki Savaş tam da Müge'nin dediği gibi yapardı. Ben giydirsem bile zorla çıkarır ya da üzerine başka bir şey giydirirdi.

"Gülfem kız," dedi Necla abla gözlerini kısarak. "Ben bakayım mı o kâğıda?" Üstüme iyilik sağlık. Bunca aile ferdi bakmamış da Necla abla mı öğrenecekti cinsiyeti.

Yüzümden düşürmediğim o sahte tebessümle kaşlarımı olumsuz anlamda havaya kaldırırken, "Doğru diyor Gülfem," dedi annem. "Kız zaten hamile kaldı, kocası telefonda öğrendi. Adam hiçbir şeyini göremedi. Bunu beraber öğrensinler hiç değilse."

Tabii annemler öyle bildikleri için, ben Savaş gittikten üç hafta sonra falan hamileliğimi açıkladığımdan sebep, onlar böyle biliyorlardı. Yoksa Savaş elbette bebeğini görmüştü. Üstelik bunu böyle gizlemek, annemlere yalan söylüyor olmak hiç hoşuma gitmese de aksini yapamazdım.

"Erken olmadı mı biraz?" diye sordu Semra abla. "Daha yeni evlendiniz kızım, biraz tadını çıkarsaydınız evliliğin."

O kadar içim şişti ki bu muhabbetten. Derince bir soluk alırken, "Nasip," deyip geçiştirdim. Ama onların konuyu kapatmak gibi bir niyeti yoktu. Fakat bu sefer konuyu çektikleri kısım benim de ilgimi çekmişti.

“Öyle deme Semra,” dedi Ayla abla. “Bak, Eylül hamile kalamıyormuş, doktor doktor geziyorlar.” Eylül evleneli daha üç ay falan olmuştu sanırım. Çok şaşırdım.

“Kız Ayla abla,” dedi Müge. Onun da dikkatini çekmiş olacak ki koltuğun kenarına otururken, “O daha yeni evlenmedi mi?” diye sordu merakla. “Ne doktoru şimdiden?”

Ayla abla, “Vallahi benden duymuş olmayın,” diye girdi konuya arkasına yaslanarak. Elindeki börek tabağını göğsüne dayayıp hem yedi hem konuştu. “Ben de bizim Hülya’dan duydum. Geçen doktor-da görmüş, ilk ay deneyip olmayınca hemen soluğu doktorda almışlar. Onun kaynanası torun da torun diye ölüyordu,” derken ağzındaki bitirmek adına kısa bir es verdi. Gözüm bir telefona ilişiyor, hemen Ayla ablaya geri dönüyordum. “Olmayınca ilk ay doktora gitmişler üçü beraber.”

“Üçü?” dedim şaşkınlıkla. “Kaynanası da?” Böyle saçma şey ömrü hayatımda duymadım. Daha ilk aydan çocuk olmadı diye kapı kapı doktor gezmek ne demektir? Hem olmayabilirdi de, üstelik kendileri de istemiyor olabilirlerdi. Buna kimsenin karışmaya hakkı yoktu ki. Özellikle bu sebeplerden ötürü doktor muayenelerinde bulunması tamamıyla saçmalıkta bana göre.

Ayla abla onay verir gibi kafa sallayıp devam etti konuşmaya. “Rahminde problem varmış, küçük bir operasyon geçirmesi gerekmiş sanırım. Ağlayıp duruyormuş evde tüm gün, ya çocuğum olmazsa diye.” Öylesine üzüldüm ki. Bizi bu konuda aratmamıştı da Mevla'm, onu da anlayabiliyordum. Ben ki yakın zaman içinde çocuk istemezken, duyunca derin bir bağla bağlandım. İsteyip de olmaması kim bilir ne sarsıcı bir histi. Umutla yapuğun o testlerin negatif çıkması, bir umut belki yanlıştır deyip tekrarlayıp durmak, sonra gerçekten olumsuz sonucu anladığında saatlerce o ağlayışları ben hissedebiliyordum. Yaşamayan bilmez lafını sevmiyor, bilmek için yaşamak gerektiğini de düşünmüyorum. Ben onun hissettiklerini kalbimde şu an hissedebiliyorum. Her ne kadar Savaş ile bir geçmişe sahip olsa da, ayrı olduğumuz dönemde beni ondan vurmaya çalışsa da, eğer ki hamilelerin duası gerçekten kabul oluyorsa, ben Eylül için bir çocuk diliyorum.

“O kız salak biraz,” dedi Müge ağız burun kıvrarak. “Sürekli olarak bir asker, polis sevdası. Yani sırf onun için de böyle her şeyine ka-

rışan bir kaynanayla yapamazdım ben. Ne demek beni doktor doktor gezdirmek. Ona neymiş canım?"

"Deme yine de öyle," dedi Saliha anne bana bakıp tepkimi kontrol ederek. Bu, Eylül'e üzüldüğü ama benden çekindiği için konuya müdahil olamamasından sebepti. Bakışlarından anlayabiliyordum ama buna gerek yoktu.

"Bence de Müge'ciğim," dedim derin bir nefes alıp arkama yaslanarak. "Annem haklı," dediğimde, Saliha teyzenin yüzünde bir gülümseme belirdi. "Kimi seçtiği, niye seçtiği bizi ilgilendirmez. Kendi mutluyrsa, çocuk için de Allah kimseyi o yolda aratmasın. İnşallah o da en kısa zamanda çocuğunu alır kucağına." Saliha anne bana bakıp gülümserken uzaktan öpücük attım ona.

"Öyle tabii," dedi Saliha anne. "Neyse kapayalım bu konuları, biz bizimkine bakalım." Bizimkine de bakmasak olurdu aslında. Ben bu konudan da çok daralmıştım çünkü.

Tam yatma bahanesiyle kalkacaktım ki Semra ablanın, "Savaş ne zaman geliyor?" diye sormasıyla oturdum kaldım yine. Ah, bir bilseydim. Bilseydim de günleri saysaydım. Belirsizlik kadar kötü bir şey yoktu.

"Bilmiyorum ki," deyip dudak büktüm. "Daha bir şey demedi."

Benim içim yana yana kurduğum o buruk cümle, Semra abla tarafından normal karşılandı. "Arıyordur ama sık sık, haber alıyorsunuzdur."

Tam ağzımı açacaktım ki Saliha annenin, "Arıyor tabii," demesiyle şok olmuş vaziyette kaldım. "Müsait oldukça sık sık arıyor. Dün konuştuk işte en son, sesini bile nasıl özlemişim bir haftada." Bir hafta önce de mi aramıştı yani? Nefeslerim sıklaşırken ellerim buz gibi oldu anında. Beni neredeyse bir buçuk, iki aya yakındır aramamıştı. Tamam, sık sık mesaj atıyordu ama aramayı kesmişti. Ben de yoğunluğundan sebep arayamıyor diye düşünürken, Saliha anneyi araması beni büyük bir şoka uğrattı. Yemin ederim ki kıskançlık değildi bu. Elbette annesini arayabilirdi, hatta benden bile çok arayabilirdi ama beni hiç aramamasının şokuyla kaldım ben.

Yerimden bir anda doğrulurken, "Ben biraz uzanayım, olur mu?" dedim sesimi düz tutmaya çalışarak.

Annem panik bir hâlde kolumu tutarken, "İyi misin yavrum?" diye sordu.

Kafa sallayarak, "İyiyim," dedim. "Uyku bastırды da birden, yukarıda uzanayım azıcık."

"Git kızım sen," dedi Saliha anne bir heyecanla. "Nasıl rahat edeceksen. Bizim odaya git, Savaş'ın odaya git, Müge'nin odaya git. Nerede istersen orada yat." Sessiz kaldım ve odadan çıkıp merdivenlere yöneldim. Her nefes alışımında göğsüme batan o kırgınlığı yok sayamadım. Ben aylarca sesine hasret kalmışken bir kere bile aramamıştı beni. Yine de benim tüm adımlarım ona çıkıyordu. Onca oda içinden ben yine ona ait olana gittim hiç düşünmeden. Fakat hasretin yanında büyük de bir kırgınlıkla uzandım o yatağa. Ellerim yastığını kavradı, bacaklarımı karnıma doğru çekerken nedenini sorguladım kendi içimde.

Hamileydim ben, biliyordu. Zaten görevleriyle ilgili bu konularda hassasken, bir de üstüne hamilelik eklenince daha da yoruyordu beni. Bir mesajında, sesinde bile kendimde toparlanacak gücü bulurken ben, aylardır beni aramayışına mantıklı bir sebep bulamadım. Seneler önce bir dakikasını benim için harcayan adam, şimdi neden sesimi bile duymak istemiyordu? Aklımdan binbir türlü senaryo geçti. Bunlardan en çok canımı yakansa benden soğumuş olabilme ihtimaliydi. Kalbim buna kesinlikle ihtimal dahi vermese de, bir yanım sürekli bunu öne atıp durdu bana. Gözden uzak olan gönülden de irak olur düşüncesiyle, benden soğumuş olma ihtimali var mıydı? İnsan uzaklaşınca hasretin yanında bir de yaşanılanları sorguluyor kendi içinde. Bu hikâyede her daim sevgi konusunda daha verici olan taraf Savaş iken, bundan yorulmuş olmasından deli gibi korktum. Gözlerim odanın içinde öyle boş boş gezinirken, aramızdaki uzaklığın sadece mesafelerden ibaret olmasını diledim. Mesafeler elbet aşılırdı da gönül uzaklığına ne çare olurdu düşündüm, bulamadım. Zira benim tüm kalbim ona deli divane olmuşken, verebilecek başka da bir şeyim yoktu.

Sonra odasının ne kadar boş olduğunu fark ettim. Eskiden ona ait eşyalarla sıcacık olan bu oda, şimdi boş ve soğuktu. O an düşündüğüm şeylerden ötürü kendime bir kez daha kızdım. Bu adam bana gelirken hiçbir şeyini ardında bırakmadan, her şeyini alıp gelmişti. Ne gönül uzaklığıydı? Savaş ona deli divane olan bu gönlü de kendine katıp sevmiştii. Bunları onun için düşünmek bile saçmalıktan ibaretti. "Senin yüzünden hep anneciğim," dedim elimi karnıma koyup

rekenleri anlatıyorum. Kalanını lütfen kurcalama." Ciddi konuşmam çalan telefon sesi ve kapının aniden açılmasıyla bölündü.

"Yenge," dedi Müge, panik hâlde telefonu bana uzatarak. Zaten panik yapmaya meyilli hâlimle elim ayağım boşaldı ve kalbim çok amaktan duracak boyuta geldi. Yerimde doğrulurken, "ne oldu" diye bile soramadan. "Abim," deyip telefonu uzattı. "Seni arıyor." Az önce korkudan, şimdi heyecandan atan kalbimle aniden ayaklandım ve hızla kavradım telefonu. Nefeslerim sıklaşmışken, burada konuşmaktan ziyade dışarı çıkmayı tercih ettim. Ev epey kalabalıktı ve ben konuşmamın dinleneceğinden, hiç değilse Müge tarafından dinleneceğinden kesinlikle emindim. Telefonu açmadan merdivenleri inerken telefon sustu fakat ardından tekrar çalmaya başladı.

Merdivenleri hızla inip dış kapıyı açar açmaz, "Alo?" deyip kulağıma götürdüm heyecanla. Sanki ilk kez konuşan liseli âşıklar gibi bir hâlim vardı. Hâlbuki hamile kocasıyla konuşan koskoca bir kadındım fakat hiç öyle hissetmiyordum. Bahçenin dışına adımlarken adımlarımdan duymayı öylesine özlemiştim ki.

Bunu hissetmiş gibi, "Gülfem," dedi tok bir sesle. Fakat nefesleri kızgınlığını belirtir gibi güçlüydü. Hislerimiz karşılıklıydı fakat yine de ben tüm kırgınlığıma rağmen, onsuz ölü olan ruhuma bir nebze can gelmiş gibi hissettim sesini duyduğumda. Kalbimin kuşları kanat çırpı aylar sonra ilk kez. Ben bu süreçte seneler önceki Savaş'ı o kadar iyi anladım ki. O bir dakikalık sesine olan muhtaçlığım, hasretim öylesine derindi ki. "Niye açmıyorsun telefonları?" diye sorduğunda, istemsizce bir gülümseme çıktı dudaklarımdan fakat bu gülümseme pek de neşe barındırmıyordu. "Sen neden aylardır aramıyorsun?" diye sormak geldi o an içimden ama yapamadım. İçimdekileri dökme hissiyle dolup taşım fakat orada ona yük olmak istemedim ve benim tanıdığım Savaş'ın muhakkak ki geçerli bir nedeni vardı.

O oralarda benim basit kırgınlıklarına kafa patlatsın istemediğimden sebep, "Duymamışım," dedim sesimin tonunu normal tutmaya çalışarak. Fakat sesine bile duyduğum özlemden kelimelerim titriyordu. "Nasılsın?" Sokak boyu yavaş yavaş ilerledim, nereye gittiğimi dahi bilmeden, bilinçsizce.

"Yavrum, iyi misin?" diye sordu. Anlıyordu işte beni. Ben hislerimi gizleyemiyordum sanırım.

“Yok bir şey sevgilim,” dedim gülümseyerek. “Sessizdeydi telefonum.” Gitgide büyüyen karnıma gitti elim. Yolda yavaş yavaş ilerlememe rağmen nefeslerimin kesilmesinin sebebi bebeğimiz olamazdı, değil mi? Bunun için daha çok erkendi. Karnım o denli büyük bile değildi. O hâlde muhakkak ki nefesine bile hasret kaldığım bu adamdı benim nefesimi kesen. Kaç dakikamız olduğunu bile bilmediğim için, “Nasılsın?” diye sordum alelacele. Ne kadar konuştursam kârdı. “Ne zaman geliyorsun?” Bunun cevabı hep aynıydı aslında. Ben, “İşin bitince,” derken, o da aynı anda, “İşim bitince,” dedi ve sıcaık gülümsemelerimiz aylar sonra çarpışıp kavuştu bir telefonun ucunda. İşittiğim gülümsemesiyle neşem katlandı, kırgınlarımı unuttu verdim. Bir gülüşe bir ömür sığdırılmış, onu öğrendim. Heyecanla büyük büyük attığım adımlarla sokakta turlarken, deli gibi bir o yana bir bu yana ilerledim durdum.

Sonra ses tonu daha ciddi bir tona bürünüp, “Gülfem,” dedi tekrar iç çeker gibi. “Size öylesine hasretim ki...” Ah, kalbimin en güzel sızısı. Hasretin vuslatını dilerken ben, her gece şimdi daha da geçmezdi bana zaman. Tam dudaklarımı aralayacakken adım söyleyen tek o olmamıştı.

“Gülfem,” dedi arkamdan biri. En son ne zaman işittiğimi bile unuttuğum o tanıdık sese döndüğümde, Onur ile karşılaşmayı hiç ama hiç beklemiyordum. Üstelik sesini duyan da tek ben olmamıştım.

Savaş telefonun ucunda, ben daha şokumu atlatamamışken, “Kim o?” diye sordu. Onur karşımdaydı. Yıllar sonra karşımda, aramızda çok az bir mesafe varken bana bakıyordu. Dilim lal olmuş, hiçbir uzvumu oynatamaz hâle gelmişken sadece bakıyordum. O da kıpırdamıyordu, bir şey de söylemiyordu. Yıllar onu epey değiştirmişti. Sarı saçları hâlâ aynı kalırken, akşam güneşinin altında sarı sakallarının arasında turuncular parılıyordu. Dudağının üzerindeki ben hâlâ oradaydı. Biraz kilo almıştı ve yapılanmış olduğunu fark ettim. Gözlerimiz birbirine takıldığında, onunkinde sıcaık bir gülümseme varken, bende ona dair hiçbir şey yoktu. Bomboştum. Bana karşı içinden ne geçiyordu şu an için bilmiyorum ama ben ona karşı hiçbir şey geçirmiyordum. Herhangi bir duygum yoktu ona dair.

“Gülfem,” diyen Savaş'ın tok sesiyle birlikte daldığım yerden çıktım ve Onur'un da gözleri usulca karnıma ilişti. Fakat bu beni sebepsizce sinirlendirmişti. Ne benim ne de bebeğimin üzerinde

istemediğim, rahatsızlık duyduğum o bakışlarını çekmek adına hiç düşünmeden arkamı döndüm ve eve doğru adımlamaya başladım. Bana seslenmedi, arkamdan gelmedi, ben de durup bakmadım bile. Yoluma devam ederken aklımda az önceye dair kalan tek şey, bu durumu Savaş'a nasıl açıklayacağımıydı. Şimdi söylersem, biliyordum ki orada fazlaca kafasına takacaktı. Yerinde duramayacaktı ve bu onun canına dahi mal olabilirdi. Gereksiz biri için bu ihtimali elbette göze alamazdım, saklamak da istemiyordum.

En iyi seçeneğin gelince söylemek olduğuna karar verdiğimde, "Hiç sevgilim," dedim sesim bile titremeden geçiştirir gibi. "Osman amcanın torunu seslenmiş, annesi sizde de. Ben de sizdeyim ya, onu sormak için."

"Mahallede misin sen?" diye sorduğunda, "Evet," dedim hiç düşünmeden. Konunun kapanmış olmasıyla da içim rahatladı bir miktar. Yoksa ben kesin dayanamayıp söylerdim ısrar etse.

Eve yaklaştığımda bahçe kapısına yaslandım. "Ne zaman geçeceksin eve?" diye sordu.

"Bilmem ki," deyip dudak büktüm. "Akşam yemeğini de burada yerim herhâlde."

"Tamam güzelim," dedi uzatmadan. "Sen bana mesaj atmışsın ama silmişsin, ne yazmıştın?" Sabah yazdıklarımın bahsediyordu. Sinirle, özlemle yazdığım sitem mesajları. Nasıl kıvracağımı da bilemediğimden ötürü, yine olduğum yerde dolanmaya başladım.

Neredeyse karnımın altına uzanacak kadar uzayan saçlarımı kulağımın arkasına attığımda, "Emre," dedim çok da emin olamadan. "Gelmişti de gerek yok, yorma kimseyi yazmıştım."

"Sonra niye sildin?" diye sordu şüphelenir gibi haklı olarak.

"Çünkü şey..." derken tırnaklarımı kemirip kısa bir es verdim. Şu an gerçekten bana inanıyor muydu bilmiyorum ama yine de devam ettim. "Senin aklın bende kalır diye sildim. Ben deyince tamam derdin ama için rahat etmezdi, sen nasıl istersen öyle olsun diye şey ettim."

"He ondan şey ettin yani," dedi karşılık olarak ciddi bir sesle. İnanmamış olma ihtimali yüksekken, "Hu hu," diyerek konuyu çevirdim. "Sen nasılsın?"

"İyiyim güzelim, mesaj attım görmedin, normalde hemen bakardın, telefonu hiç ayırmazdın yanından. Merak ettiğim için aradım."

Beni araman için ulaşamaman mı gerekiyordu? diye geçirdim içimden. *Zaten araman gerekmiyor mu Savaş beni?* diye sormadım.

"Anladım," diye düşük bir sesle mırıldanınca, tekrar bahçe kapısına yaslandım.

Ağlamamak için direnen çenemle birlikte dudaklarımı kemirirken, "İyisin sen, değil mi?" diye sordu tereddütle. "Sesin çok iyi gelmiyor, bir şey mi oldu?"

"Yok, iyiyim," dedim yine aynı ses tonuyla ama bu sefer üstelemedi.

"Tamam," dedi geçiştirir gibi. "Kapıyorum ben o zaman, işim var biraz. Sonra mesaj atarım." Mesaj atarım dedi, ararım demedi. Aramayacak mıydı bir daha beni? Ben onun canını mı sıkıyordum acaba? Eğlenceli konuşmuyorum diye mi beni aramıyordu? Konuşurdum ben, ne isterse onu konuşurdum. Yeter ki beni arasındı. O ne derse onu konuşurdum ben.

"Savaş," dedim heyecanlı heyecanlı. Kapatmadan son bir kez daha sesini duymak istedim.

"Efendim yavrum," dedi aylar sonra ilk kez. Ondan duymak öylesine ısıttı ki kalbimi. Tüm şüphelerim, kuşkularım yok oldu bir anda.

Yumuşacık bir sesle, "Seni seviyorum," dedim gözümde bir damla yaş süzülürken.

"Ben seni daha çok seviyorum güzelim," dedi aynı sıcak tonla mayla karşılık vererek. O ses tonuna eşlik eden güzel kelimeleri, yüzümü istemsizce gülümsetti. Şimdi işte benim için her şey tamamdı.

Hep beraber yemek masasındaki yerimizi almışken, ben tabağım ile epey meşguldüm. Savaş ile de konuşunca iştahım pek yerine geldi ve keyifle yemeğimi yerken bileziklerimden çıkan o sesi hiç ama hiç fark etmedim.

"Yenge," dedi Müge gözlerini üzerime dikerek. "Çıkarsan mı şunları artık? Sabahtan beri sinirlerim bozuldu sesinden."

Çıkarmaktan ziyade kolumu uzatıp bile isteye sallarken, "Yeni gelinim ben," dedim sinir bozucu bir gülümsemeyle.

Bu hâllerim Saliha annenin hoşuna gitmiş olacak ki, gülümseyen yüzüyle, "Niye çıkarıyormuş canım?" diye sordu. "Taksın benim güzel gelinim, gelinliği belli olsun." Aldığım onayla birlikte yemeğime dönerken, çıkarasım da gelmedi zaten. Gündelik zamanda takmaz-

dım belki ama ara ara hoşuma gidiyordu. Üstelik altını bu kadar sevdiğimi de evlendikten sonra fark ettim. Hoşuma gidiyordu artık.

Annem ve babam sessiz sakin masada otururlarken, “Levent arıyor mu?” diye sordu Ali baba ortaya konuşarak. “İyi miymiş? Var mıymış bir sıkıntısı, yerleşmiş mi tamamen?”

İçimi kaplayan sıkıntıyla tabağımı bir miktar geri ittim ve arkama yaslandım. Abim ve Efsun iki ay önce boşanmıştı ve abim boşanmadan bir hafta sonra Almanya'ya gitmişti. Annem bu süreçte çok ağlamış, gitmemesi için ikna etmeye çalışmıştı ama abim o kadar koymuştu ki kafasına, kimse durduramadı. Üstelik ne kadar hevesli olduğunu görünce ben de ondan taraf oldum. Kendisine neyin iyi geleceğini düşünüyorsa onu yapması en doğrusuydu. Üstelik abim haklıydı, kariyeriyle ilgili büyük bir durumdu bu. Hâl böyle olunca, annem de onu yolundan etmekte başarısız oldu.

Annemin cevap veremeyeceğini, yüzünün düştüğünü fark edince, “İyi baba,” dedim gülümseyerek “Dün akşam görüntülü konuştuk. Yerleşmiş, arkadaş edinmiş, gayet mutluydu.”

Annemin de içi rahat etsin diye gülerek şen şakrak kurduğum cümle, annem tarafından hiç de öyle algılanmadı. “Arkadaş mı edinmiş?” dedi gözlerini kısıp. Bakışları öyle delici olunca tereddütle kafa salladım. “Elin yabancı memleketlerinde ne arkadaşı Gülfem?” dedi azarlar gibi. “Bizim Levent efendi çocuktur, kötü şeylere bulaştırmayınlar sakın.” Benim kafamda kurma huylarım anneme çekmişti sanırım. Şu an onu anladım.

“İlahi anne,” dedim geçiştirir gibi tekrar tabağıma dönerek. “30 küsur yaşında adam, çocuk mu o? Bilir o ne yapacağını, tasalanmasın.” Sözlerim boşunaydı. Çünkü annem yemeği falan bırakmış, öyle kara kara düşünür hâle gelmişti.

“Doğru diyor hanım,” dedi babam da bana destek olarak. “Kaç yaşında çocuk, biz evladımızı iyi yetiştirdik zaten. O da arkadaşlarını ona göre seçer.” Benden ziyade babamın kendinden emin konuşması daha etkili olmuştu.

“Seçer, değil mi?” diye sordu annem umutla. Babam kafa salladığında bir miktar içi rahatlamış olacak ki eline kaşığı aldı tekrar. Abimin gidişiyle eş zamanlı öğrenilen bebek haberi de annemi epey oyalamaya yetmişti. Ona bir şeyler örmek, alışveriş falan derken abime çok kafasını takamıyordu. Abim açısından da iyi denk düşmüş-

tü bu durum. Aksi hâlde annem abimi günde 50 sefer arayıp orayı zindan ederdi ve bir süre sonra abim telefonlarını açmaz, olay daha farklı boyutlara giderdi. Muhtemelen annemi kafasında kurmalarından sebep, bir gün Almanya'da buluverirdik. *Bebeğim*, dedim iç sesimle karnıma doğru bakarak. *Sen gerçekten herkese uğurlu geldin. İyi ki geldin.*

Camdan masanın ortasında beliren sarı ışık herkesin dikkatini çekmişti. Bir araba sesi duyuldu kapının önünde ve ardından durdu, ışıklar da kapandı. Müge cama en yakın olduğundan sebep hızla ayaklanıp cama doğru ilerlerken, ben de merakla baktım arkasından. Tülü kaldırdı ve "A-a!" dedi titrek, gülümseyen bir sesle iyice cama yakınlaşarak. "Abi," diye tamamladı sonra cümlesini. "Abi" kelimesini duyar duymaz elimdeki çatalı nasıl masaya attım bilmiyorum. Elim ayağım bir anda boşaldı sanki fakat bu beni ona koştuktan alıkoyamadı. Hızlı adımlarım kapıya doğru giderken, ayaklarım yere basıyor gibi değil de uçuyormuşum hissiyle gidiyordum ve o kadar hızlıydım ki arkamdan bizimkilerin bana seslenişlerini işitiyordum fakat önemsemiyordum. Savaş gelmişti, aylar sonra gelmişti işte!

Titrek ellerimle kapının kolunu tutup açmam birkaç saniye sürdü. Kapı aralandığında, hasret duyduğum o yüzü karşımdaydı işte. Demir kapının ardında, yolda duruyordu ve ben kapı girişinde öylece ona bakıyordum. Dudak kıvrımlarım yavaşça yukarı doğru çıkarken, onunkiler de benimkiyle birlikte yukarı doğru çıktı. Aylardır kesmediği sakalları epey uzamıştı ve sanırım şu an için tek fark buydu. Gözleri usulca karnıma doğru kaydığında gülümsemesi daha da belirginleşti. Benimki de öyle. Bir miktar da utanç hissettim fakat bu neyden kaynaklıydı hiçbir fikrim yoktu. Aylar sonra onu görüyor oluşumla, sanki evli değiliz de ilk kez karşılaşıyormuşuz gibi hissediyordum. Fakat gerçek olan bir durum vardı ki ilk kez karşılaşan bir kadına nazaran daha fazla sevgi doluydum. Titrek adımlarımın ilkinin merdivene attığımda, kapıdan destek almayı da bıraktım. "Oğlum," diye duyduğum arkamdaki seslerle Savaş kısa bir an arkama baksa da hemen bana geri döndü tekrar. Kollarımı ona doğru uzatıp adımlarımı hızlandırmamla, "Gülfem, sakın!" dedi telaşla ama durmadım.

Koşarak ona vardığımda ellerimi boynuna attım. Gözlerim ona kavuşmanın huzuruyla kapanırken, avuç içlerim ensesindeki uzamış saçları kavradı ve boynuma yatırdım başını. Saç diplerine bir sürü

öpücük kondururken, belimden tutup havalandırdı beni ve bacaklarımı bacaklarının üzerine doladım. Hiç yetmeyecekmişçesine öperken usul usul, sıkı sıkı sarıldığı belimle birlikte omzumun üstüne, ardından boynuma derin bir öpücük bırakırken kokularımızı eş zamanlı olarak içimize çektik. "Büyümüş," dedi buruk bir mutlulukla. O bana nazaran iki öpücükle kalırken, ben yetmiyormuş gibi yüzünü avuçlarımın arasına aldım ve ne söylediğine aldırış etmeden, gülen dudak kenarlarına küçük öpücükler bıraktım. Üzerine sinmiş o barut kokusunu ciğerlerime çektim durdum. Yetmedi, yetmedi.

"Özledim," dedim dolu dolu. "Çok özledim..." derken bir kez daha öptüm. Sakalları avuçlarıma doldu, parmak uçlarını sakalları arasında kaydırardım iki yana.

"Gülfem," dedi mest olmuş gibi gözleri kısa bir anlığına kaparken.

Onun teninden aldığım nefeslerimi yine onun tenine bıraktım. "Geldin," dedim hasretle tenine fısıldayarak. Göz kenarlarını öptüm; şakaklarını, burnunun ucunu, sakallarını öptüm. Sonra tekrar sarıdım kollarımı boynuna.

"Geldim sevgilim," dediğinde boynumda yer buldu başı, boynumu öptü. Saçlarım kollarının üstünde salınırken başımı başına yaslayıp kavuştuğumuz için şükreder vaziyetteydim. Kucağında olmamdan ötürü ben ondan bir miktar yukarıda duruyordum. Sonra bir daha öptüm saçlarından tüm gücümle. Arkamızdan gelen öksürük seslerini işitiyordum fakat pek aldırış etmiyordum. Tekrar yüzünü avuçlarımla arasına aldığımda göz göze geldik, tebessüm ettim. Ayların hasreti son bulmuştu şimdi. Burada olduğunu ispat etmek ister gibi kendime, elimi sakallarından âdemelmesine indirdim. Parmağım usulca kaydığı o çıkıntudan, bunu bile deli gibi özledim. Savaş alt dudağını dişlerinin arasına alıp aheste aheste bıraktığında, tam olarak gözlerimin odağı hasret kaldığı dudakları olmuştu ki, "Yavrum," dedi gülümseyerek. "Sokak ortasındayız."

Omuz silkererek, "Olsun," dedim tekrar kollarımı boynuna sımsıkı dolarken. Kocamdı o benim. Ayıp da değildi, günah da değildi. Sarılıyordum, özlemiştim, ne vardı bunda.

"Yavrum tamam, olsun olsun da..." derken, elleri saçlarımda kaydığı yavaşça. "Baban karşımızda ya tam olarak." Gözlerim hızla büyüdü. Ben kimseyi görmüyordum ama Savaş şu an hepsiyle göz

gözeydi. Babam arkamdaydı, çok ayıptı. Omuzlarından Savaş'ı itip kendimi kucağından nasıl yere attığımı bilemedim. "Gülfem," dedi Savaş gözlerini kısa bir an büyüterek. Bu aniden kendimi yere atmama yönelik bir uyarı niteliğindedeydi. Gözlerimi kaçırarak kapıya döndüğümde, al al olmuş yüzümle, saçlarımı kulaklarımın arkasına atarak gülümsemeye çalıştım. Saliha annenin peşi sıra Ali baba Savaş'a doğru hızla adımlarken, benim bıraktığım sarılma faslını onlar devraldı. Bahçede şen şakrak gülme sesleri yankılanırken, herkes fazlasıyla mutluordu.

"Olan var, olmayan var," dedi Müge yanımıza yanaştığında. "İmreniyoruz."

Dudaklarımı birbirine bastırarak sessiz kaldım ama utancım fazlaca arttı. Özellikle babamla asla ve asla göz teması kuramıyordum. Bana nazaran diğerleri daha az ve öz sarılma faslı gerçekleştirdikten sonra, "Hadi," dedi Saliha anne heyecanla. "Sofradaydık biz de tam. Gel oğlum, acıkmışsındır." Bahçeden eve giriş kısmına geçebilmiştik sonunda. Savaş'ın eli belimi bulmuş bir an bile yanından ayırmak istemez gibi benimle hareket ederken, göğsüne yasladım başımı. Sık sık hasret kaldığım gözleriyle temas kurup durdum. Zaten hazır olan masada Savaş yerini alırken, neresi olduğuna bakmadan yanına ilişiverdim.

"Haber vermedin," dedim Savaş'a bakarak. "Geleceğini söylemedin. Konuşmuştuk bugün aslında." Müge mutfaktan aldığı tabağı Savaş'ın önüne bırakırken, ben de onun yerine oturduğumu tabaklarımızı değiştirdiğinde fark ettim.

Elini sandalyemin arkasına atıp sandalyeme düşen saç tutamlarıyla avuttu kendini bu kalabalıkta, ama bana bakan gözleri ıslıl ıslıl, hasret doluydu. "Seninle konuştuğumuzda karargâhtaydım ben," dedi tekrar önüne dönerek. "Sürpriz yapmak istedim."

Neden haber vermediğinin bir önemi yoktu. Gelmişti sonuçta, yeterdi. Saliha anne tabağına bir sürü şey dolduruyor, Savaş da çok acıktığından sebep sanırım hiç durdurmuyordu. Ben ise çoktan yemek faslını unutmuş, dirseğimi masaya dayamış, çenemi de avcuma yerleştirmiş onu izliyordum. Fakat sevgili kocam durur mu, yediği her şeyden önce bana veriyordu. Eskisi gibi bu hâllerini görmek beni mest ediyordu.

"İyi misin oğlum?" diye sordu babam, Savaş'a.

Savaş başını onaylar gibi sallarken, "İyiyim baba," deyip sandalyemin arkasındaki elini masanın altında kalan karnıma indirdi. "Siz nasılsınız? Yoktur inşallah bir yaramazlık." Ben de hemen elimi elinin üstüne koydum.

"Yok çok şükür," dedi babam. "Herkes iyi çok şükür. Yokluğunda da güzel bir haber aldık," dediğinde, Savaş'ın eli karnımın üzerinde dolandı. "Onunla vakit geçirdik durduk. İnşallah yakın zamanda da kucağımıza alınca, her şey daha da güzel olacak."

"İnşallah baba," dedi Savaş bana bakıp gülümseyerek. Parmakları hâlâ karnımı okşarken, şu aile saadetimiz öylesine mesut etti ki beni.

"Müge, sen abinin odasını hazırla kızım," dediğinde Saliha annem, anlamayarak kaşlarını çatıttım.

Müge bizden önce davranıp, "Ne odası anne?" diye sordu.

"Yavrurum, abinler gitmez şimdi eve, saat kaç oldu. Kalsınlar bu gece burada. Hem biz de özledik, hasret gideririz. Senin odanı da Gülfem'e hazırla." Katiyen olmazdı. Aylarca hasret kaldığım kocamdan elbette ayrı yatmayacaktım. Yerimde tedirginlikle dikleştim. Fakat yine bize gerek kalmadan sevgili görümcem cevapladı annesini.

"Anne, abim yengemden ayrı yatar mı ya? Aylar olmuş..." dediğinde, sofrada aile büyüklerinin olmasından sebep kızardım, bozardım, öksürdüm, elimi ağzımın üstüne kapattım yerin dibine girmek ister gibi.

"E o zaman bizim odayı..." demişti ki Saliha anne, Savaş cümlesini tamamlamadan böldü onu.

"Biz gidelim anne," dedi gayet normal bir tavırla. "Benim zaten duş falan almam lazım, tıraş olacağım. Hiçbir şeyim yok burada. Herkes kendi evinde rahat."

Savaş aslında burada rahat değilim demek istememişti ama Saliha anne buna bozulmuş gibi tabağına dönerken, "Ay anne," diyerek atıldım söze. "Şimdi biz en iyisi eve gidelim, Savaş yorgun," dediğimde, Savaş bana bakıp konuşmamı merakla dinledi. "Kalsak da burada, sen yine bir şey anlamayacaksın ki, bu yatar uyur. Yarın sabah size kahvaltıya gelelim biz. Siz de annemle zaten sabahlayıp duruyorsunuz, yapın el açması börek. Hem Savaş senin yemeklerini özlemiştir vallahi."

"Özlemiştir, değil mi?" diye sordu yüzündeki gülümsemeyle. Savaş da bana bakıp yamuk bir gülümsemeyle dinlemeye devam eder-

ken, karnımın üstündeki parmaklarının aralarında gezdirdim parmaklarını.

“Özlemiştir tabii,” dedim dudaklarımı yalayıp imalı gülümsememle. “Hem ben buna dedim,” dediğimde Savaş ile göz göze geldik. Sıcacık gülümsemelerimiz birbirimize aitken, alt dudağını keyifle dişledi. Gözlerimi kaçırıp Saliha anneye döndüm tekrar. “Annenin evinde eşya bırak dedim. Bu hiç bırakmamış ki, sanki hiç gelmeyecek. Onun bir evi de burası sonuçta.”

“Hiç,” dedi Saliha teyze bana onay verir gibi. “Bırakmamış vallahi.”

“Erkek milleti işte, düşünemiyor öyle ince. Ben en iyisi bir çanta yapayım eve gidince, yarı gelirken getireyim de koyalım dolabına. Olmaz çünkü böyle. İnsanın evinde eşyası olmadan olur mu? Siz de rahat rahat yanına hazırlık yapın annemle. Vallahi ben de nasıl özledim böreklerinizi,” deyip dudaklarımı sahte bir aşermeyle yalayıp iç çektim.

“Yaparız tabii kızım,” dedi Saliha anne ikna olmuş gibi. “Olur öyle.”

Bu konuyu da tatlıya bağladıktan sonra, Savaş hayranlık barındıran bir ifadeyle dudak büktü ve bana doğru yanaşarak, “Parmağında oynattığın tek ben değilim artık anlaşılın,” dedi mırıldanarak. Saçlarını arşınlayan nefesi tenime usul usul işlerken huylandım.

“Parmağında oynatmak demeyelim de tatlı dil diyelim ona canım,” dedim haklı bir gülümsemeyle ona doğru bakarak. Bakışlarımız, dudaklarımız arasında etraftakilerden sebep hatırı sayılır bir boşluk varken, bizim nefeslerimiz tam ortamızda çoktan kavuşmuştu.

Gülünce kısılan gözleriyle dudaklarını dişledi ve “Ben senin o dillerini var ya...” dedi ikimizin duyacağı bir fısıltıyla fakat bu muhabbete, bu yakınlığa daha fazla izin vermeyerek, öksürerek önüme döndüm. Lakin yüzüme hâlâ koca bir sırıtma hâkimdi.

Saatlerce süren yemek, çay fasılları sonrası nihayet kalkan eve varabilmiştik. Ben kendi arabamla gelmeme rağmen Savaş’sız dönmek istemediğimden sebep, arabayı mahallede bırakmış, onun arabasına binmişim. Tabii yolda pek de rahat durmamıştık. Yolda sürekli ona sarılma isteğim, öpmelerim sonucu kaç kere kaza atlattık bilmiyorum ama hasretimi az biraz bile dindirememiştim. Savaş da gerçekten kaza yaparsak düşüncesiyle arabayı oldukça yavaş kullanmış ve eve varmamız bir müddet uzamıştı. Bu bir nevi benim ona doya doya

sarılmam açısından kötü olsa da, şu andan itibaren uzunca bir müddet yanımdaydı ve ben bunun keyfini fazlasıyla çıkaracaktım.

Arabadan inip eve doğru adımlarken, Savaş bir iki adım arkamdaydı. Kapıyı açtıktan sonra içeri girdim fakat onun hareket etmesiyle elimi uzatıp, "Gelsene," dedim anlam veremeyerek. "Ne bekliyorsun?" Fakat o yürümemekte ısrarcıydı.

"Güzelim, Leyla abla evde değil mi?" diye sorduğunda, ben onu tamamen unutmuştum. "A, evet," diye onayladım ardından. Sonra yine anlamamıştım ki, "Niye girmiyorsun ki?" diye sordum. "Leyla abla yabancı değil, sen de tanıyorsun zaten."

"Güzelim bir süredir berabersiniz evde," dedi kapıda dikilmeye devam ederek. "Kadının benim geleceğimden haberi yok sonuçta. Sen haber ver önce istersen, müsait değilse belki toparlanmak ister." Bu denli ince düşünmesini hiç ama hiç beklemiyordum. Haklıydı. Aslında yapması gereken şeydi fakat ben yine de böyle düşünceli hâline bir kez daha hayran olarak hızla ona doğru adımladım ve dudaklarımı sıkıca dudaklarına bastırdım. Kendini geri çekerken yüzüne büyük bir tebessüm hâkimdi ve "Hadi," dedi sabırsızca. "Git de haber ver." İkiletmeden içeri girdiğimde, Leyla ablayı televizyon izlerken buldum. Gayet derli toplu bir hâlde oturuyordu.

"Gülfem," dedi Leyla abla kafasını bana çevirerek. Yüzümdeki gülümsemeyi görünce bir miktar şaşırıp ve "Hayırdır?" diye sordu.

"Savaş geldi," dedim heyecanla. Elimdeki çantayı koltuğun üzerine bırakırken, "Gelebilirsin sevgilim," diye seslendim.

Birkaç saniye sonra Savaş odaya girdiğinde, kapı girişinde dikilen adamın yanına gidip başımı göğsüne yasladım. Sırtım göğsüne denk gelecek şekilde dururken elini karnıma sardı ve "Nasılsın Leyla abla?" diye sordu.

Leyla abla da şaşırıp gibi ayaklanırken, bir o kadar da mutlu gözüküyordu. "İyiyim Savaş," dedi sıcacık bir sesle. "Hoş geldin. Asıl sen iyi misin?"

Başını başıma yasladı ve "Şimdi daha iyiyim," dedi kendinden emin ama bir hayli yorgun ifadesiyle. "Çok yordu mu benimkiler seni?" Karnımdaki eli kıpırdandığında, bebeğim ve benden bahsettiğini anlamıştım.

Sahte sitemimle, "Neden yoralım?" diye sordum kaşlarımı çatarak. "Çok ayıp ediyorsun, biz gül gibi geçindik gittik. Değil mi, Leyla abla?"

"Ya tabii," dedi Leyla abla imalı tonlamasıyla. Bunu hiç ama hiç beklemiyordum. İkimizin de bakışları Leyla ablaya döndüğünde, "Vallahi Savaş, çıplak ayak gezme dediğim halde tüm kış öyle dolandı."

"Leyla abla," dedim gözlerimi belerterek. Ona doğru adımlayacaktım ki karımdan tutup kendine geri çekti.

"Ee?" dedi sonra Savaş merakla.

"İlk aylar sürekli gezdi durdu. Kanamam yok dedi, tutamadım vallahi. Kar kış demeden çıktı dışarı. Vitaminlerini de zar zor verdim. İçmeyecekmiş."

"Meyve yedim onun yerine," dedim Savaş'a çevirip kendimi. "Meyve doğal vitamin deposu sonuçta. En güzeli, en sağlıklısı." Fakat Savaş pek ikna olmamış gibi tek kaşını havalandırırken, "Leyla abla," diyerek ona döndüm. "Çok kötüsün."

Ardından duyulan korna sesiyle, "Leyla abla," dedi Savaş bana bakmayı sürdürerek. "Taksi çağırmıştım, sen çıkabilirsin." Gece- nin bir vakti kadını evden kovar gibi olmuştu fakat Savaş bununla pek ilgilendirmiyor gibiydi. "Ben yokken Gülfem'e eşlik ettiğin için teşekkür ederim." Leyla abla bize iyi geceler diledikten sonra apar topar evden ayrılınca, kalmıştık baş başa. "Demek ben yokken yaramazlık yaptınız küçük hanım," deyip üzerime doğru yürürken, ben de ona yürüyerek karşılık verdim. Hiç kaçmak gibi bir niyetim yoktu.

"Yaptım vallahi," dedim dibine vardığımda. Ellerimi boynuna atarak, "Kes cezamı," dedim cilveli bir sesle gözlerimi kırptırarak. "Hepsine razıyım, kabul ediyorum tüm suçumu. Hadi kes cezamı." Öylesine gönüllüydüm ki buna. Onun yanında küçük bir çocuğa dönüşmüştüm yine. O yokken büyümek öylesine yorucuydu ki. Birine şımarık, sırnaşmak, yaslanmak ne büyük ayrıcalıkmış. Kahkaha atarak belimden kavradı ve tekrar kolları arasında havalandırdı beni. O da bunu seviyordu en çok, biliyorum. Keyif alıyordu bu durumdan. Ellerimi boynuna dolayarak saç diplerini arşınladım ve şakaklarına, göz kenarlarına küçük öpücükler bıraktım. Ben birini bu denli özleyeceğimi hiç tahmin etmezdim.

"Güzel karım benim," dedi gerdanımdan öperken. "Seni özlemek en ağır imtihanım sanırım." Boynumda dolandı dudakları. Yavaş yavaş ileri doğru adımlarken bahçeye doğru yöneldi.

"Her gece," dedim çenesinden tutup başını kendime doğru kaldırırken. "Her gece adını sayıkladım. Bıraktığın tişörtünle uyudum ben

her gece. Senin yüzünün yeri her daim avuç içlerimken..." dedim çenesini iki avcumun arasına alıp severken. "İstediğimde dokunamamak bana dokundu. Huzur sendeydi ama sen yoktun." Sabrın sonu selametti, hasretin sonu vuslat. Kollarımdaydı ve ben kaçınıcı öpücüğümü kondurdum, sayamadım.

Bahçeye çıktığımızda tam ağzını açacaktı ki etrafta gördükleriyle duraksayıp, "Bunlar ne?" diye sordu. Başımı çevirip baktım ve gülümseyerek tekrar ona döndüm. Etraf oyuncaklarla doluydu. Akülü araba, salıncak, kaydırak tarzı bahçe oyuncakları.

"Abim," dedim keyifle tişörtünün yakalarını tutarken. Bahçedeki yatağa oturduğunda, dizinde oturmayı sürdürdüm. "Gitmeden hamile olduğumu öğrenince bir sürü şey aldı. En dayı oymuş," dedim keyifle kıkırdarken. "Kimse ondan önce alamazmış, sen bile," derken parmağımınla göğsüne vurdum. Benimle birlikte onun da gülerek gözleri büyüdü ve onaylarcasına kafa salladım. Ellerini yatakta iki yana açıp dikkatle, hasretle, hayranlıkla yüzümü inceledikten sonra, karnıma indi eli ve yavaşça okşarken dudaklarını da hemen üstüne koydu.

"Babam..." dedi yine dolu dolu. "Dayıyla da tanışmışız." Karnıma eğildiğinde göğsüme düşen saçlarını okşayıp öptüm. "Büyümüş," dedi kafasını kaldırmadan bana doğru bakarak. Gözlerim dolu dolu onayladım. Esen rüzgâr onun o barut kokusunu doldurdu ciğerlerime. Sokak lambasının altında, saçlarının arasındaki birkaç beyaz saç tutamına dokundum. "Hareket ediyor mu?" diye sordu, eli de dudakları da karnımın üzerindeyken. Usul usul birkaç öpücük kondururken karnıma, benimle göz temasını da asla bırakmıyordu.

Bu sorunun cevabından çok da emin olmadığım için dudak бүktüm. "Yani emin değilim, çok hafif bazen," dedim.

"Gülfem," dedi içli içli gözlerini kapayıp. "Sen o kalp atışlarını bana attığın anda, bana olduğum yerler öylesine dar geldi ki, sığamadım hiçbir yere." Keşke birlikte yaşasaydık o anları diye geçirsem de içimden, birlikte yaşayacağımız bir an vardı şu an.

Aniden kucağından ayaklandığımda, sorgular gibi yüzüme bakıyordu. "Beklesene," dedim içeri doğru adımlayarak. Koltuğun üzerindeki çantamdan aldığım zarfla geri döndüğümde, ona uzattım. Elimden aldı ama "Bu ne?" dercesine yüzüme bakınca, "Açsana," dedim heyecanla. O oturuyordu, ben ayakta hemen önünde diki-

liyordum. Sabırsızca parmaklarımla oynarken, "Geçen gittiğimde cinsiyetini öğrendim," dedim. Şaşkınlıkla gözleri büyürken, "Ama öğrenmedim. Doktor buraya yazdı, beraber öğrenelim istedim. Açsana."

Birkaç saniye zarfa baktıktan sonra bacaklarını iki yana açtı ve yüzündeki gülümsemeye zarfın ucunu açtı. Sonra diliyle dudaklarını ıslattı, heyecandan kalbim çıkacak gibi oldu. Yavaşça içinden çıkardığı kâğıda bakıktan sonra gülümsemesi belirginleşti. Benim heyecanım arttı. Öğrenmişti ama susuyordu. "Ne?" dedim sabırsızca. "Bana da söylesene neymiş?" Yerimde duramıyordum ama cesaret edip elime alıp bakamıyordum da.

Bir tam göz hizasında olan karnıma baktı, sonra bana baktı. "Sanırım," dediğinde nefesimi tuttum ve dikkatle dinledim. "İki kadın arasında gidip geleceğim," dediğinde yüzümdeki gülümsemeye dudaklarım aralandı. "Ve ömrüm boyunca bu iki kadının," dedi bir karnıma, bir bana bakarak, "Nazını keyifle çekeceğim..." Cinsiyetinin bir önemi yoktu fakat ben ona artık adıyla sesleneceğim için fazlasıyla mutlu oldum. Kızdı. Kızımız olacaktı. Rüyalarımındaki o anlar artık bize çok yakındı.

"Asya mı?" dedim ilk şaşkınlığı üzerimden attuktan sonra titrek bir sesle.

Yüzünden kaybolmayan o gülümsemeye, "Asya mı?" diye adını onaylattı.

Hızla başımı sallarken, "Yani sen de istersen," dedim çok da emin olamayarak.

Hafifçe başını eğdi onay verir gibi. Kollarımı doladım boynuna ve tekrar dizindeki yerimi aldım. Elini karnımın üstüne koyarken, "Neyin var?" dedim yüzüm düşmüş bir vaziyette. Bir garip geldi bana, biraz durgundu. Belki yorgunluğundan sebepti bu ama yine de içim sıkıldı bir an.

Dudak büküp kafasını iki yana sallarken, "Hiçbir şey kancığım," dedi elini saçlarımla arasına atarak. "Ne olabilir ki?" Yüzüme baktığında birkaç saniye sessiz kaldım. "Asıl senin neyin vardı?" diye bir soru yöneltti. Parmakları saçlarımla tellerini tek tek sevmeye devam ederken, "Bugün aradığımda sesin bir garipti. Telefonda üstelemedim ama bir şey olmuş," dedi yüzümde dolandırdığı bakışlarıyla. Bir sorun olduğunu anlamıştı ya, ben yok desem de inanmayacaktı. Ben

de gizleme gereği duymadan, "Beni neden aramadın?" diye sordum gözlerimi kaçırıp. "Ay oldu, geçti. Müsait değilsindir diye düşündüm ama..." derken yüzüne bakıp sonra tekrar kaçırdım bakışlarımı. "Anneni aramışsın. Beni niye aramadın Savaş?" dedim merakla.

Sanki aldığı cevap onu mutlu etmiş gibi gülümserken, "Yavrum, sen buna mı takıldın? Ben de sandım ki..." dedi çenemden tutup ona bakmamı sağlayarak. Ne sanmıştı? Gözlerim merakla kısılırken cümleyi çevirdi. "Zaman geçtikçe senin özlemin hâliyle artıyordu," dedi hafif bir tebessümle. "Titreyen sesini, sessiz sessiz ağlayışlarını işitiyordum, aklım sende kalıyordu. Yavrum, benim aklım sende kalırsa ne yaparım ben orada?" diye bir soru yöneltti kâküllerimde dolaşan parmaklarıyla. "Onca can birbirine emanet, bir ben değilim ki. Duygularıyla hareket edemem ben. Sonra Müge'ye de sesini duydukça ağlayışım geliyor demişsin. Ben de arayamadım o yüzden, sürekli mesajlaştım."

"Yaa..." dedim gülümseyerek.

Benden soğumamasının vermiş olduğu mutlulukla gözlerim parıldarken, "Ses kayıtlarını aldım sürekli Müge'den," dedi.

"Müge ondan mı sürekli bana yazma ses at diyordu?" dediğimde keyifle başını salladı. Yine arkamdan birlik olunmuştu. Normal zamanda belki bu duruma kızardım ama şimdi keyfime diyecek yoktu. "Başka," dedi sonra konuyu çevirir gibi. "Başka bir şey oldu mu?" Rüzgâr şiddetini bir miktar arttırırken, göğsüne yanaştırdım bedenimi. Biraz düşününce sorunun cevabını bulmak çok da zor olmadı. Onur vardı. Fakat şu an söylemek için doğru zaman mıydı emin olmadım.

Sürekli gizli saklı şeylerden sebep bizim aramız bozulduğundan ötürü, "Oldu," dedim daha fazla düşünmeden. Gözlerinin tam içine bakarak konuştum, hiçbir öneminin olmadığını anlasın diye. Kaçırmadım bakışlarımı, suç da yoktu suçlu da. "Onur ile karşılaştım bugün mahallede, sen telefodayken Gülfem diyen oydu. Ama ben cevap vermedim, direkt eve yürüdüm. Sana söylememe sebepim de kafana takmaman içindi, gelince anlatacaktım. Neden oraya geldi bilmiyorum." O sessizce beni dinlerken, "Bu kadar," diye sonlandırdım konuşmamı. Durdu birkaç saniye, tepkisizce bana bakarak. Hiçbir mimik oynamadı suratında ve ben gözlerimi kısarak, "Biliyordun," dedim baskılı bir tonla. "Bugün Onur ile karşılaştığımı biliyordun."

Saçlarımdaki eli belime indiğinde, "Oyalara gelmiş," diye devam etti benim bıraktığım yerden. "Tesadüfi bir karşılaşma. Sen giderken de arkandan falan bakmamış."

"İnanmıyorum sana," dedim kaşlarımı çatarak. "Ben seni burada beklerken, sen gidip Onur'u ziyaret ettin, o da sana rapor mu geçti?"

Sinirle ayaklanacaktım ki bileğimden tutup kucağına geri çekti ve "Sakın!" dedi uyarı gibi. "Bir başkası için buradan kalkmıyorsun bir daha." Tekrar kucağına hapsettiğinde beni, "Ne olursa olsun," dedi vurgulayarak, "kim olursa olsun, ben önce sana gelirim. He eğer art niyet sezseydim bugünkü karşılaşmanızda, şimdiye çoktan kalkıp gitmiş, o lavuğun üstüne çökmüştüm. Bizim çocuk haber verdi bana," dediğinde, "Sizin çocuk?" dedim sorar gibi ama cevabını kendim buldum. "Peşimde biri vardı tabii ki."

"Aklım sende kalsın istemedim. Ara sıra kontrol ediyordu, o kadar. O da öyle denk gelmiş." Ellerini sırtımda aheste aheste dolaştırırken burnunu boynuma gömdü. "Ben de sen bugün öyle canın sıkılmış gibi konuşunca..."

Sessiz kalıp tenimde soluklanırken, göğsündeki elim "yüzüme bak" dercesine itti onu ve hafif bir tebessümle, "Ne?" diye sordum. "Ne sandın? Onur..." Dudaklarımın üzerine kapanan dudaklarıyla alt dudağımı dişlerinin arasına aldı ve hafifçe ısırıp dudaklarımı bıraktı. Kendini geri çektiğinde onun bıraktığı ıslaklığı dişlerimle içime çektim.

"Anmayacaksın adını," dedi beni kolunun üzerine yatırarak. Parmaklarının sırt kısmı boynumdan göğsüme doğru kayarken, "Delirdim," dedi öfkeli bir tonla. "Aklıma neler geldi, tahmin bile edemezsin. Tarık'ın sözleri yankılandı beynimde tüm gün. Bana benziyormuş, sen böyle seviyormuşsun falan." Yüzü buruştu kurduğu cümlelerden rahatsız olmuş gibi.

Kolunun üstünde yatıp tepemde bana dikilen adama bakarken, elimi yüzüne atıp uzamış sakallarını okşadım. "Benim kanı en deli akanım," dedim yavaşça ona doğrularak. Dudaklarımızın arasındaki o sürtüşme öylesine baştan çıkarıcıydı ki. "Sevdasında da kendi gibi en deli olanım. Kim sen olabilir?" Minik minik dudaklarımı dudaklarına sürterken ellerim de tişörtünün uçlarına kaydı.

"Gülfem," dedi gözlerini kapayıp alnını alnıma dayayarak. "Yanımdayken bile hasretken sana, dört ay geçmek bilmedi." Gözlerim çoktan kapanmıştı.

“Özledim,” diye mırıldandım kemerini çözerken. Dudaklarım dudaklarından yanağına kaydı. “Elmacık kemiklerinden,” dedim aşağıya doğru inerek. “Köprücük kemiğine kadar...” Tam kemiğinin üzerine bıraktığım öpücükle, alttan alttan ona baktım gülerek.

Bana nazaran daha ciddi bir yüz ifadesine sahipti. “Duşa gireceğim Gülfem,” dedi zar zor yutkunarak. “Odada bekle beni.” Fakat benim öyle bir niyetim yoktu.

Başımı başıyla aynı hizaya getirip tişörtünün uçlarını kavradığımda, “Boş ver,” dedim gülerek. Yukarı doğru kaldırdığım tişörtünü çıkarma konusunda bana yardımcı oldu ve bahçenin bir yerine fırlattı. Dudaklarına yanaşırken, “Ben seni sonra yıkarım,” dedim elimi yüzüne atarak. Sert ve gür sakalları avcumu doldurup hoşuma giderken, “Bu hâlini de fazlasıyla özledim,” dedim iç çekerek. “Ve özlemim bundan ibaret değil. Çok daha fazlası...” Dizimle kasıklarına yaptığım baskıyı arttırdım.

Dayanamıyormuş gibi, “Çıldırıyorsun beni,” dedi baskılı bir sesle. Eli ensemdeki saçlarımı kavrayıp geri doğru çektiğinde, bir miktar canım yandı ama bu fazlasıyla hoşuma gitti. Boynumda açılan boşluğa dudaklarını gömdüğünde, tenimde dolanan nefesleriyle kasıklarındaki sızı arttı. Kolunun üzerinde yere doğru sarkan başım deli gibi döndü ve ben ona çoktan hazır hâle geldim. Yanıyordum ve onun dediği gibi, bu yangın sadece onaydı.

Parmaklarını saç diplerime bastırıp boynumu dudakları arasına çekerken, başını yan tarafa çevirdiğini hissettim. Muhakkak ki onun olmadığı süreçte yan evi birinin tutup tutmadığını kontrol ediyordu. Onun haricinde bizim bahçeyi gören hiçbir ev yoktu ve etraf duvarlarla çevriliydi. Tekrar boynuma yönelen dudaklarıyla saçlarını kaşırmaya başladım ve “Savaş...” diye inledim keyifle. Daha fazlasını arzulayan bedenime söz geçiremezken dudaklarımı dişledim ve “Acaba biz bu kahvaltuyu akşam yemeğine mi çevirsek?” diye sordum. Ne kadar doyumsuz olduğumu bir kez daha anlamış ve bundan keyif duymuş gibi hızlı bir hamleyle beni yatağa yatırdığında ayaklandı. Dudaklarımı dişleyerek ona baktım. Ayakta dikilmiş beni izlerken, bacaklarımı dizlerime çektim ve iki yana açtım. Az önce benim çözdüğüm o kemeri bir kenara fırlattı ve pantolonunu da tamamen çıkardıktan sonra bacaklarımın arasına yerleşti.

Bedenini bedenime tamamen yaslamadan, "Hamile bir kadına göre fazla cesur değil misin?" diye sordu.

Bir yandan iri parmaklarıyla bacaklarımı okşayarak elbisemi sıyrıp yukarı doğru toplarken, "Doktorumdan onaylıyım," diye karşılık verdim.

Tek kaşı şaşkınlıkla havalanırken eli kalçamı kavradı ve tüm gücüyle sıkarken dudaklarımı ısırıp bedenimi ona doğru kaldırdım. "Sınırlarını zorlarım," dediğinde gülümseyerek ellerimi boynuna attım ve "Hay hay," dedim tekrar başımı geri yaslarken. Dudaklarımı dudaklarına verecekken geri çekmem, onunla oyun oynamam pek hoşuna gitmemiş olacak ki, eli boğazımı kavrayıp beni tekrar yukarı çekti ve dudaklarının arasına hapsetti. Dili dilimle bir dansın içindeyken, öylesine sertti ki tüm hareketleri. Onun kalçalarını sıkmasıyla, benim boynundaki ellerim sırtında çizikler bırakarak aşağıya kaydı. Ağzımın içine dolan kan hangimize aitti bilmiyorum ama hiç ilgilenmedim. Diğer eliyle elbiseyi tamamen yukarı topladı ve iki parmağı iç çamaşırımı kenara çekti. Kendini açık bıraktığı o alandan bana sürerken ıslaklığı ona bulaştı. Dudaklarımız birbirinden ayrılmadan inlemelerimiz ağzımızın içinde birbirine karıştı. Gitgide büyüdüğünü hissedebiliyordum. Parmakları birazdan gireceği o alanı keşfe çıkmış gibi dolandıktan sonra içime kaydı ve ben aylardır özlediğim bu hisle bedenimi yukarı kaldırdım. "Savaş..." diye inlerken, dudakları arasından kurtulmuş ve başımı geri atmıştım. Yüzüme düşen bu ufak damlalar yağmurdu. Hafif çiseleyen o havaya aldırış etmeden altında iki yana kıvrandım. Sürdürmedi bu durumu ve içimden çıkardığı parmağını dudaklarına götürdükten sonra eli göğsümü buldu.

"Senden önce bu hayatı yaşamıyormuşum ben," dedi soluk soluğa. "Beynim sikildi birkaç ayda. Dilimde sen, gözümün önünde sen. Ayaküstü kestirdiğim o uykular bile haramdı sensiz." Derin, güçlü soluğu yüzümde dağıldı. "Bir insan hiç mi çıkmaz akıldan?" diye sordu öfkeyle. "Çıkmıyorsun amına koyayım! Bir an olsun çıkmadın. Öl desen ölecek gibiyim."

Elbisenin göğüs kısmındaki o küçük beş düğmeyi sabırsızca açmaya çalışırken burnundan soluyor, gözlerime bakıyor ve yardım dileniyor gibiydi. Ben de gülümseyerek ona yardım ettim ve düğmelerin açılmasıyla sütyenden taşan çıplak göğüslerime arsızca baktı.

Tek bir bakışıyla yandım tutuştum. Taşan o kısımlarda dolanan dili, göğüs oluşuma geldiğinde durdu ve burnunu dayayıp kokumu içine çekerken elinin sırt kısmı da karnımın üstünde aheste aheste dolayıp yana düştü. “Artık tamamen yuva gibi kokuyorsun Gülfem,” dedi o kokuyu soluklanırken. “Benim yuvam,” diye sürdürdü cümlesini. “Eskisinden bile güzel, daha yoğun. Sen gitgide her şeyin üstüne katıyorsun be yavrum. Akıl bırakmıyorsun,” dedi tekrar elini aşağılara götürerek. “Reva mı bu bana?” Değildi. Bana da değildi. Ben de ondan farksız değildim ki hiçbir konuda. Konuşacak durumda olsaydım bir iki kelime söylerdim, fakat kendimle beraber kelimelerimi de ona teslim etmişim sanırım. Soluk soluğa onun omzunu dişledim. Kendini hizaladı ve aniden içime kaydığında yay gibi gerildi bedenim.

Onun içime girmesiyle, “Ah!” diye bir ses çıkarken dudaklarımdan, tenine düşen yağmur damlalarını tırnaklarımla tenine kazıdım.

Dudaklarımız tekrar bir bütün olduğunda sabırsızca saçlarını karıştırıyor, başını kendime bastırıyor ve onun içimde gidip gelmeleriyle kendimden geçiyordum. Yağmur biraz daha hızlandı fakat ikimiz de buna aldınış etmeden birbirimize doymak istercesine hareket ettik. Islak saçlarını karıştıran elim omuzlarına dokundu nefes nefese. Sert, geniş omuzlarını avcumda hissettikten sonra göğsünün arasındaki o çizgiye kaydım. İki göğüs kasının arasındaki o olukta dolandı parmaklarım. İnlemeleri bahçede yankılanırken gerilen göğsünü avuçlarımdan arasına alma çabasına giriştim yetmiyormuşçasına. Tırnaklarım tenine gömülürken, dişlerini sıkıp kafasını geri doğru attı ve boğuk bir inleme döküldü dudaklarından. En diplerimde hissederken onu, ellerini iki yana koydu ve içimde yavaş ama sert hareketlerle sürdürdü varlığını. Onun bedeninin altında soyunmadan, elbisem iki yana dağılmış bir vaziyette kıvrandım. Ben kıvrandıkça, o benim yönüme doğru geldi.

Gözlerime baktı, kalbime aktı. Göğsündeki ellerim beline indi, belini sıkıp gözlerimi kaparken biraz daha aşağıya, kalçalarına indim. Yağmur büyük bir şiddetle yağarken üzerimize, kalçalarının her hareketine ellerim de eşlik etti. Soluk soluğa, başı havada kendini fazlasıyla sıkarken, kol kasları belirginleşti. Burnundan süzülen yağmur damlaları benim üzerime düştü. Başımı kaldırıp âdemelmesini dudaklarımdan arasına aldım ve dişledikten sonra dişlerimi sürte sürte boynuna, omuzlarına, göğsüne indim. Kalbim patlıyordu bu

aşktan, arzudan, tutkudan... Ne kadar bir bütün olsak da doyamayacak kadar özlem duyuyordum ona. Yine de daha fazlasını istediğimi belirtir gibi kalçalarındaki elimi kendime doğru bastırduğimde, tepemde soluk soluğa mesajı almış gibi daha fazla gömüldü içime. Kendi dudaklarını kanatırcasına ısırırken gözlerime bakmaktan geri durmuyordu. Onun içime doğru kendini her vuruşunda, bedenim de onunla birlikte ileri geri hareket etti. Eş zamanlı olarak savrulduk ileri geri. Altımızdaki o incecik beyaz yatak yerinden hareket ederken, en son başım ahşap kısmında kalmıştı. Savaş'ın dişlerini sıkıp adımını inlemeleri bahçe duvarlarına çarptı durdu. "Sen..." dedi kesik kesik soluklanırken. "Sadece sen beni bu hâle getirebiliyorsun ve sen sadece..." derken çenemi kavrayan eli, beni dudaklarına çekti tekrar. "Sadece bana aitsin."

Tüm bu mutluluk öylesine çok geldi ki yüreğime. Onca çekilen hasret bir gecede, bir kokuda, bir tende, bir cümlede silindi gitti. Biz birbirimize doyana kadar, yağmurun şiddetine aldırış etmeden, zamanını bile bilmediğim bir sürede, o bahçede ayrı geçen zamanların acısını çıkarırcasına birbirimize karıştık durduk.

10. BÖLÜM ANILAR

*Y*atağa gelişi güzel attuktan sonra elimin boşluğa düşmesiyle, zaten dağılmaya meyilli olan uykum tamamen yok olmuştu. Normalde Savaş'ın bedenine düşen elimle birlikte ona sokulurdum ya da o beni göğsüne alırdı ve ayılamadan yeni bir uykunun kollarına bırakırdım kendimi, ama bu sabah yatakta tektim. Hiç zorlanmadan açılan gözlerim yavaşça odada gezindi. Kıyafetleri odanın ortasına atılmış, dün geceden kalma iç çamaşırlarım yerlerdeyken, Savaş'ın telefonu da hemen makyaj malzemelerimin yanında duruyordu. Bir ajan edasıyla elimi yastığına koyduğumda, soğuk olduğunu fark ettim. Evdeydi ama yataktan çıkalı biraz zaman geçmişti sanırım. Altımdaki iç çamaşırı haricinde çıplak olan bedenimi, sadece üzerimdeki pike kapatıyordu. Karnım artık iyice belirginleşmişti, çünkü sekizinci ayımızdaydık. Görevden geldikten sonraki süre, bizim için fazlasıyla sakin ve güzel geçerken ayrı olduğumuz süreyi telafi etmek istercesine çok şey yapmıştık. Ayda bir gideceğim kontrollere iki kez gidip Asya'nın gelişimini daha yakından takip etmiş, tüm ihtiyaçlarını, hatta Savaş'ın baskılarından sebep henüz ihtiyacımız olmayanları dahi almıştık. Gebelik süreci ilerledikçe, benim için de zorluğu bir miktar arttı. Haziran ayında olmamızdan mütevellit büyüyen karnım, sıcaklar, hamileliğin son zamanları, şişen göğüsler üzerimdeki tüm kıyafetleri atma isteği yaratıyordu. Sanırım hamileliğin son zamanlarının yaz ayının sonuna gelmesi kadar kötü bir durum yoktu. Üzerimdeki sütyeni dahi istemeyecek boyutlardaydım. Son birkaç haftadır aldığım kilolardan sebep de giyecek kıyafet bulamıyor, Savaş'ın tişörtlerine dadanıyordum. Yine odanın ortasına attığı gömleğini üzerime geçirirken, sütyenimi dahi giymemiş, kollarını

içe kıvrıp dirseklerime kadar getirmiştim. Ortalardaki düğmelerden birini iliklerken, zaten kapanmayan göbeğim ortaya çıkmış, göğüs dekoltem de bir hayli ortadaydı. Salık saçlarımı tepeden dağınık bir topuz yaparak birkaç tutamını kenarlardan çıkarıp gömleğin üstünde serbest bıraktım ve elimle kâküllerimi düzelterek odadan dışarı çıkacakken, Savaş'ın telefonuna gelen mesajla duraksadım. Geri dönüp bakıp bakmama konusunda kararsız kalsam da, içimdeki dürtüye engel olamadım ve adımlarım telefona yöneldi.

Elime almadan parlak ekrana düşen bildirimde Çiğdem'in adını gördüm. *Beni almana gerek yok Savaş, evdeyim ben. Teşekkür ederim.* Ne almasından bahsediyordu bilmiyorum ama ekranın ışığı sönünce bakışlarımı tekrar kapıya yönelttim, adımlarım da eşlik etti. Dalgın dalgın ilerlerken, aklıma gelen uçarı senaryolara engel olamıyordum. Aldatmak yoktu elbette bunların içinde ama kıskançlık hissi de sardı her bir yanımı. Tam kapıyı açacakken gördüğüm koca karnımla ise "çirkinleştim mi acaba" sorusunu yönelttim aylar sonra ilk kez kendime. Çiğdem değil belki ama başkası çeker miydi Savaş'ın ilgisini? Turnaklarımı kemire kemire odadan çıktıktan sonra, tam merdivenlere yönelecekken banyodan gelen mırıltılarla yönümü değiştirdim. Hafif aralık olan kapıya kendimi yasladığımda, Savaş'ı aynanın karşısında tıraş olurken buldum. Yarı çıplak bedeni tam karşımdayken o beni fark etmemiş, bir şarkı mırıldanırken jileti usulca yanağından kaydırıyordu. "Reva mıydı yaptığın?" diye mırıldandığında, daha fazla dayanamayarak, "Ne söylüyorsun sen?" deyip ona doğru adımladım. Savaş sesimi duyar duymaz kafasını bana çevirirken, birkaç adımda yanına varmıştım bile. Yarısı köpüklü olan yanağından ötürü boynuna koca bir öpücük bıraktım. Beni kaldırması için kollarımı boynuna uzatırken, jileti kenara koydu ve belimi kavradı.

"Televizyonda çalan bir şarkı takılmış dilime," diye geçiştirirken, beni lavabonun kenarına oturttu. Aslında ne söylediğini merak ediyordum fakat aklımda dönüp duran mesajla birlikte gözlerim üzerine dalıp duruyordu. "Neyin var?" diye sordu Savaş, anlamış gibi. Tabii ki anlardı. O kadar dikkatli bakıyordum, dalgındım ve suratım asıktı ki. Tam ağzımı açacakken uyarır gibi kaşlarını çattı. "Neyin var diyorum, bir şeyin var mı demiyorum. O yüzden beni geçiştirme yavrum."

Parmakları saç tutamlarımda dolanırken, gözlerimi kaçırıp küçük bir çocuk gibi dudak içlerimi ısırardım. "Sana mesaj geldi," dedim oldukça sessiz, ağzımın içinde.

Ayaklarımı olduğum yerde sallarken, "Ne?" diye sordu anlamamış gibi. "Duymuyorum." Benim zor duyduğumu o nasıl duyacaktı ki?

Derin bir nefes alarak, "Mesaj geldi," dedim tekrar. Tırnaklarım banyo dolabını kazırken, "Çiğdem'den," diye devam ettim. "Ben de öyle geçerken gözüm değdi. Çiğdem mesaj atmış." Ben utançla dudaklarımı yalarken, içimdeki kıskançlık duygusu arsızca kendini bana hatırlatıyordu.

"Eee?" dedi Savaş. Öylesine az buçuk ona kayan bakışlarımla gülmüşediğini gördüm.

"Hiç," deyip omuz silkтім. "Beni almana gerek yok falan demiş, okadar."

"O kadar mı sevgilim?" diye sordu imalı bir tonlamayla. Ne diyebilirdim ki? "Hı hı," diyerek kafamı salladığımda, "Tamam," dedi beklemediğim bir şekilde. Çatılmış kaşlarım yüzünde yer bulduğunda, o gülüyordu. Böyle kapanacak mıydı yani konu? E hiç mi açıklama yapmayacaktı?

"Neden sen alacaktın?" diye sordum kendimden bile beklemediğim bir sinirle. Omuzlarım kalkmış, kaşlarım çatılmışken Savaş benden bunu bekliyormuş gibi gülümsüyordu. "Gülme," dedim daha çok kaşlarımı çatarak.

"Kıskandın," dedi çocuk gibi bir sevinçle. Onun beni kıskanması beni bunaltırken, benim onu kıskanmam onun hoşuna gidiyordu.

"Kıskandım," diye itiraf ettim. Elim omuzlarına giderken tırnaklarımı omzuna batırdım. "Neden?" diye devam ettim sinirle. "Niye sen alacaktın Çiğdem'i?" Ona yaşattığım bu acı hoşuna gidiyormuş gibi gülüyordu karşımda.

Parmakları burnumu sıkarken, "Bu taraflarda ablası oturuyormuş," dedi. "Arabası da yok, beni alır mısın deyince olur dedim. Almayayım mı?" diye sordu tek kaşı kalkarken.

Bir anda, "Alma," dedim. Sonra daha ince bir sesle, "Yani almana gerek yokmuş," diye kıvrırdım. "Teşekkür etmiş, eve gitmiş o."

"Hımm," diye mırıldandı keyifle. Ona kıskançlık krizlerinden ötürü kızarken, şimdi böyle bir durumla karşısında kalmak hiç ho-

şuma gitmemişti. *Sen de yapıyorsun* bahanesini kendi ellerimle sunuyordum ona. Jileti kavradım ve konuyu kapatmak ister gibi.

"Sesli söylesene," dedim.

"Neyi?" diye sordu haklı olarak.

"Az önce söylediğin şarkıyı." Uzun zaman olmuştu onu bir şeyler söylerken duymayalı. Sesi çok güzeldi ve bunu o kadar az kullanıyordu ki. Şahsen ben bu karga sesimle bile ondan fazla şarkı söylüyordum. Bir elimi boynuna atmış saç diplerini okşarken, jilet olan elimi dikkatlice sakallarının üzerinde dolandırdım. Tepkisizce, sadece onu tıraş etmemi izlerken, "Hadi Savaş," dedim cilveli bir tavırla bacaklarımı beline dolayarak. Ona dolanan bacaklarımla bedenlerimiz bir bütün olmuş gibiydi neredeyse. Belimdeki elleri yukarı doğru çıkarırken işaret parmağının tersini, taşan göğüslerimin üzerinde tüy misali dolandırdı.

"*Sevdam dedim, can dedim. Yokluğun zordur dedim...*" diye başladığında, efsunlu sesi doldurdu banyoyu. Tüm kabalığı ve sertliğinin aksine, ses tonu şu an öylesine nahif çıkıyordu ki. Yüzümde bir tebessümle dinlemeye devam ettim. "*Ben bir seni sevmeye, dostu kardeşi sildim...*" Şarkı söylüyor gibi değil de bana söylüyor gibi hissettim.

Bildiğim bir şarkıydı fakat hiç böylesine dikkatli dinlememiştim. Savaş'tan dinlediğimden sebepti sanırım her kelimesine bir anlam yüklemem. Şarkının sözleri ne kadar biz diye düşünürken, kısa bir an duraksadım ve buruk bir tebessümle yüzüne baktım. Onun yüzüne de belli belirsiz bir gülümseme hâkimken, "*Vuruldum bıçaklara,*" diye devam etmesiyle sanırım neden diline dolandığını şimdi daha iyi anlamıştım. Göğüs oluğumdaki parmakları çeneme çıkıp az önce çıkardığım o saç tutamını tüy misali okşadı. "*Düştüm karanlıklara. Ben bir yeşil selviydim, kırlıdım sarılara.*" Muhakkak ki diline bu kadar dolanma sebebi, şarkının sözlerinin neredeyse tamamının bize uygun olmasından kaynaklıydı. Bizim hikâyemizi dinleyen biri, muhtemel ki böyle bir şarkı yazardı bizim için.

Şarkının sözlerini bildiğim için ben de eşlik etmek istedim ve "*Köprücük kemiğine, gül goncalar,*" dediğim an, bana hayran hayran bakan o gözleri aniden büyüdü ve banyonun içinde kahkahaları yankılandı. Utandım, kızardım, bozardım.

"Gülfem," dedi o belirgin gülümsemesi yok olmadan. "Madem sen de biliyorsun güzelim, ben az önce mırıldanıyordum ya içimden,

herkes öyle mi mırıldansa ya da,” deyip kaşlarını hafifçe çattı ama güldüğünden ötürü dudak kenarları bile titriyordu. “En iyisi telefondan açalım, öyle dinleyelim.”

O kadar mı kötüydü sesim? Yanaklarım al al olmuş, yine de gayet kendimden emin bir ifadeyle ama yerin dibine girmiş bir ruh hâliyle gözlerimi kıstım. “Elimde jilet varken,” dedim tehdit eder gibi, jileti gözünün önüne getirerek. “Bana böyle konuşma, alırım façanı aşağıya.” Ciddi yüz ifademle birlikte tek kaşım da havalandı. Omuzlarımı dikleştirip karşısında aynı tavırla durmaya devam ederken, o da hafif yamuk bir gülümsemeye bana bakıyordu.

Ellerini iki yanına koydu ve başını bana doğru savurarak, “Al sana lan,” dedi. Benimle aynı taraftaki kaşı havaya kalktığında, o da benim gibi sahte bir poz kesti.

Omuzlarım bir anda düşerken dudaklarımı büzdüm ve “Ama, ama...” diye mırıldandım küçük bir çocuk edasıyla. “Bu kadardı benimki.” Hiç böyle hayal etmemiştim gidişatı. O yüzden bir cevap da hazırlamamıştım kendime. Nasıl alacaktım şimdi façasını falan? “Hayır yani,” diye sahte bir sitemle burnumdan soludum. Tekrar olduğum yerde dikleştim. “Senin benim huyuma gitmen gerekiyordu, böyle dikleşmek de nereden çıktı? Emrin olur reis, affet, bir daha olmaz falan demen lazımdı.” Tekrar kahkaha attı. Son zamanlarda o kadar çok gülüyordu ki. Benimle birlikteyken bu kadar mutlu olması, beni daha da mutlu ediyordu. Konuyu değiştirmek için, “Hem sen niye erken kalktın?” dedim tekrar belindeki ayaklarımla onu kendime çekerek. Yeniden yüzüne odaklandığımda, bir soru daha ekledim. “Madem erken kalktın ve tıraş olacaksın, beni niye uyandırmadın? Hani anlaşmıştık, bundan sonra ben tıraş edecektim seni?” Karşımda öyle teslim olmuş gibi duruyordu ki, şimdi kessem bir yerlerini gıkı çıkmazdı.

“Yavrum,” dedi gözleri göğüslerime odaklanırken. Hiç kendini çekmeden bakıyor oluşuyla çenesinden tutup yüzüme sabitledim bakışlarını. Gözlerini çekse de eli rahat durmadı ve parmaklarını göğüs oluşumda dolandırdı. “Uyku tutmadı, kırgınlık var üzerimde, yatak battı sanki. Öyle gitmeden de tıraş olayım dedim. Duşa girip çıkacaktım. Seni uyandırmaya kıyamadım. Bütün gece uyuyamadın zaten.” Evet, bütün gece mide yanması, Asya'nın tekmeleri falan derken sabaha karşı anca uykuya dalabilmişim. Hamilelikte mide

yanması çocuğun saçlı oluşundan kaynaklanır diye bir duyum aldığımından ötürü, bu mide yanmaları biraz daha çekilir kılınmıştı. Saçlı bebekler çok hoşuma gidiyordu ve umuyorum ki Asya benim midemi bu denli yakıyorken epey saçlı bir bebek olarak doğardı.

"Olsun," dedim omuz silkip. "Kaldır sen beni. Ben seni tıraş etmeyi seviyorum." Parmakları hâlâ üzerimde dolanırken, bir tarafını bitirip diğer tarafına geçtim.

"Sen yine benim kıyafetlerimi giymişsin," dedi gömleğimi tutarak. Savaş ile evlenmeden önce abim onun kıyafetlerine ortakçı çıkarken, evlendikten sonra da benimle paylaşmak durumunda kalmıştı. Ben seviyordum salaş şeyler giymeyi. Bu yüzden de çok rahat geliyordu bana. Bir de hemen hamile kaldığım ve karnım büyüdüğü için, kendi dolabımdan çok onunkini kullanmaya başlamıştım.

"Hı hı," diyerek kafa salladım kapansın diye fakat o konuyu sürdürdü.

"Yavrum, kıyafetinde değilim ama kendine hamile kıyafetleri falan mı alsan?" Duraksayıp kaşlarını çatınca, "Bakma öyle," dedi, benden daha çok çatarak kaşlarını. "Rahat et diye söylüyorum."

Tekrar omuz silkip işime devam ederken, "Rahatım böyle," diye geçiştirdim. "Hem önümüzdeki ay doğuruyorum, boşuna masrafa gerek yok. Seninkilerle idare ederiz, zaten evden çıkmıyorum." Bu hamilelik bana tutumlu olmayı da öğretmişti sanırım. Eskiden olsa bir sürü şey alırken, şimdi daha ince eleyip sık dokuyordum, daha planlı harcıyordum.

"Sen öyle diyorsan," dedi çok da tatmin olmamış gibi.

"Öyle diyorum sevgilim," diyerek ona yanaştım ve öpmek için dudaklarımı alnına dayadım. Fakat öpmeden duraksadım. Ateşi vardı. Panik bir hâlde elimdeki jileti bırakırken elimin tersini alnına koydum ve "Ateşin var," dedim telaşla. Benim telaşlı hâlime rağmen Savaş gayet normal duruyordu.

"Yok ya," dedi inanmıyormuş gibi. "Sana öyle geliyordur, iyiyim ben." Değildi ama ateşi vardı.

Elimle tekrar tekrar kontrol ettim. "Savaş," dedim azarlar gibi. "Ateşin var."

Elimin altından çıkarken, "Bir şeyim yok yavrum," deyip jileti eline aldı ve benim yarım bıraktığım işi tamamlamaya devam etti. Ben ne dersem diyeyim inanmayacaktı. O yüzden Asya için aldığımız ateş

ölçeri almaya giderken, çoktan küveti doldurmak için suyu açmıştım bile. "Nereye?" diye sordu arkamdan, ama cevap vermedim. Adımlarım hemen bizim yan odamıza kaydı. Burayı Asya için ayarlamıştık ve aldığımız eşyaları da buraya bırakıyorduk. Bu hafta mobilyası kurulunca yerleştirecektim elbette. Tabii önce duvarları halletmem gerekiyordu. Bir sürü hayvan figürünü birbirine uyumlu olarak yerleştirecektim duvarlara. Kutuların içinden zar zor bulduğum ateş ölçeri önce kendimde test ettim. 36,7 çıktı, gayet iyi çalışıyordu.

Tekrar banyoya vardığımda, Savaş elindeki havluyla yüzünü kurularken ateş ölçeri alınına tuttum ve gözlerim panikle büyürken, "37,8!" dedim. "Ateşin var işte." Panik bir hâlde direkt küvete gittiğimde suyun ısısını kontrol ettim. Aşırı derecede soğuk olduğu için biraz sıcak kısmını açıp iltmaya çalıştım.

"Güzelim, 37,8 ateş bile sayılmaz," dedi dalga geçer gibi. "Abartmıyor musun? İyiyim diyorum." Ben abartmıyordum bence, o canını önemsemiyor gibi davranıyordu.

Elim küvetin ısısını kontrol etmek için suyun içinde gidip gelirken, iyi olduğunu düşündüğüm bir anda durup suyu kapattım ve Savaş'a doğru ilerledim. "Ben abartmıyorum, bence sen hafife alıyorsun." Tekrar ateş ölçeri alıp alınaya dayadığımda, ateşini 38 derece gösterdi ve benim paniğim daha da arttı. "Bak," dedim ona doğru uzatarak "38. Az önce yüzünü yıkadığın için öyle göstermiş."

İtiraz kabul etmez gibi elim eşofmanının ipine gittiğinde, "Ne yapıyorsun?" diye sordu anlamamış gibi. "İşe geç kalacağım Gülfem, çıkmam lazım, çok vaktim yok." Benim de çıkmam gerekiyordu zaten. Yarın Savaş'ın doğum günüydü ve gece için hazırlık yapacaktım. 18 Haziran 1989. Benim koca adamım yarın tam 32 yaşına giriyordu. Ona belli etmeden pasta malzemeleri alıp gece bahçeyi bizim için ayarlayacaktım. Bir de uzun süredir Tarıkları görmediğim için kafeye uğrayacaktım. Ama yine de sabahın körü olduğu için benim biraz daha vaktim vardı. Onun da vardı gerçi. Hastasın, evde kal diye ısrar etmeyeyim diye yapıyordu.

Parmaklarım eşofmanı iki yandan kavrarken, "Duşa girmeyecek miydin zaten?" diye sordum yüzüne bakarak. Ellerimi tutup eşofmanını indirmemi engellemişti. "Tamam, küveti doldurdum. Biraz suyun içinde otur, hem ateşin düşer hem ben seni yıkarım, olmaz mı?" Direkt suyun içinde otur desem bunu kabul etmezdi. İyiyim, iyiyim

deyip duruyordu ama ateşi vardı işte. Ben yıkarsam, birlikte vakit geçirme bahanesiyle hiç değilse orada tutabilirdim onu. "Hadi," dedim ısrarcı bakışlarımla. Biraz daha öyle tepkisiz kaldı fakat ben ısrarcı bakışlarını üzerinden çekmeyince kabul etmek durumunda kaldı. O eşofmanını kendi çıkarırken, ben de küvete doğru ilerleyip raftaki banyo köpüğünden biraz içine boşalttım. Birkaç saniyede küvet köpüklerle dolarken, Savaş'ın küvetten bir hayli büyük olan geniş bedeni küveti kapladı. Arkasına yaslandı, ellerini iki yana sabitledi ve bacaklarını dizlerinden hafifçe kırarak gözlerini kapadı. Suyu azıcık açıp saçlarına tutarken, yüzünden damlaların kayışını izliyordum. Aslında yeteri kadar ıslanmıştı fakat ben biraz daha tuttum. Asıl amacım onu yıkamak değil, ateşini düşürmekti.

"Nasıl hasta oldun anlayamıyorum," dedim sitem eder gibi. Şampuanı alıp saçlarına döktüğümde, parmaklarım Savaş'ın saç diplerine masaj yapar gibi usul usul dolanırken, Savaş uzandığı yerde biraz daha dikleşti ve başını geri doğru yaslayarak anın keyfini sürmeye başladı. "O kadar yağmur altında seviştik ettik hiçbir şey olmadı da yaz ayında nasıl becerebildin hasta olmayı?"

"Hasta değilim," diyerek reddetti. Gözlerimi devirdim. Abim olsa, şimdi tüm ev ahalisi onunla birlikte sürünüyor olurdu, ama Savaş hastayken hasta olduğunu bile kabul etmiyordu. Hangisi daha iyiydi bilmiyorum. Hastalığı kabul etmediği için ilaç almayı da reddedecekti.

"İşe gitmesen mi?" diye sordum tereddütle. Bu hâlde çalışmasına içim el vermiyordu. Hiç değilse bugün evde yatsaydı ve ben ona baksaydım.

"Gülfem," diye gözlerini belirginleştirdi, ardından, "Uzatma yavrum," dedi daha sakin bir tonla tekrar gözlerini kapayarak. Duran ellerimle birlikte, "Devam et," diye uyarınca, parmaklarım tekrar onun saçlarında hareketlendi.

Konuyu uzatmadım fakat içim hiç rahat değildi. Çünkü ateşi çıkarsa gün içinde, Savaş bunu umursamazdı, fark etmezdi. Sıkıntılı soluklarım banyoda duyulur bir hâl aldığı anda, gözlerini açıp küvetin kenarındaki bedenimi izlemeye başladı. Kocaman bir karnım, yarı çıplak vücudum, neredeyse iki beden büyümüş göğüslerimin her yanında dolandı bakışları ve beni izlerken işaret parmağını çıplak olan karnıma birkaç kez vurdu. Ne yapmak istediğini anlamıştım ama bunu şimdi hiç istemiyordum. "Savaş," diye bedenimi kaçırsam da

Savaş vazgeçmemiş, bu sefer de yoklar gibi karnımın öteki tarafına vurmuştu parmağını. Amacı konuyu kapatmak, odağımı farklı bir kisma çekmekti ama Asya olmazdı. Köpüklü parmakları karnımın her yerini işgal etmişken, sonunda tepki de almıştı elbet. Benim minik kızım, babasının olduğu yere güçlü bir tekme atarken, "Savaş," diye tatlı bir sitemle kaşlarımı çattım. "Sessiz sakin duruyordu orada işte, uyuyordu belki de. Uyandırdın çocuğu."

Savaş'ın gülümseyen yüz ifadesi, Asya'yı uyandırmanın sevincinden elbette. "Seviyorum," dedi muzip bir tavırla. Hatta olduğu yerde daha da dikleşmiş, devam edeceğini belirtir gibi karnıma dikmişti gözlerini. Saçlarındaki ellerim, geniş omuzlarına kaydı. Daha rahat hareket etmek adına belimden tutup kendine doğru kaydırır beni ve ben de keyifle ona doğru hareket ettim. Az önce tekme attığı kisma tekrar parmağını vurduğunda, oradan bir tepki alamayınca başka bir yere vurdu. Oradan da alamayınca, başka bir kısmına dokundu parmakları.

"Savaş," diye homurdansam da bana aldırış etmedi.

En son dokunduğu yerden yine bir tekme yiyince, Savaş'ın kahkahaları yankılandı banyoda. "İşte buradasın," dedi keyifle karnıma odaklanarak. "Benden kaçamazsın. Hele o küçücük alanda hiç kaçamazsın." Tekrar Asya'yı kızdırmak ister gibi işaret parmağını oraya vurunca ve tepki alamayınca, parmakları karnımın her yerini ritim tutar gibi daha hızlı gezmeye başladı. Resmen baba kız, karnımdayken bile oyun oynuyorlardı fakat Asya bu oyundan hoşlanmamış, hatta epey sinirlenmiş olmalı ki, tekmelerini ardı ardına sıraladı.

"Savaş," dedim kaşlarımı çatarak. Kızdırmıştı ve bu kızgın Asya'nın tekmeleriyle ben uğraşacaktım. Asya, Savaş'a tepki verdikçe, Savaş'ın gülümsemeleri genişliyordu. En sonki sitemimle, parmakları iki yandan karnımı kavradı. Dudakları en son tekme attığı kisma ufak bir öpücük bırakırken, "Babam, iki dakika bekle," dedi. Yüzünde hâlâ yok olmayan o gülümsemeyle ne yapacak diye beklerken, "Anne kıskanmış olmalı," dedi belimden kavrayıp. Ne olduğunu anlamadan tüm bedenim aniden küvetin içinde kucağına düştüğünde, "Onu da dâhil edelim oyunumuza," diye ekledi. Beyaz gömlek ıslanan suyla birlikte şeffaflaşırken, bacaklarım küvetin dışına sarkıyordu. Hızlı düşmemden sebep de bir miktar su, banyonun belirli yerlerine sıçramıştı. Hatta yüzümün belirli yerleri de köpük olurken, elimle temiz-

lemeye çalıştım. Sinirlendiğimi belirtir gibi bozulan surat ifadem, Savaş'ı pek de etkilememişti.

"Savaş," diyerek elimi vücudunda tesadüfi bir yerlere vurduğumda, yüzünü acıyla kesti ve ufak bir inilti koptu dudaklarından. "Ne oldu?" diye sordum panikle. "Acıdı mı?" O kadar sert vurduğumu düşünmemiştim, ama yüz ifadesi epey sert vurmuşum gibiydi.

Dudaklarını birbirine bastırırken, "Hı hı," dedi.

"Neresi?" diye sordum, elimi göğsüne koyup oradan omuzlarına çıkararak. Nereye vurduğumu dahi bilmediğim için gözümü üstünde dolandırırken, gözleriyle, "Şurası," diye işaret etti. Nereyi işaret ettiğini bile anlamadan, sadece vücudunda vurduğum yeri, hiç değilse kızarıklığı ararken, "Neresi?" diyerek biraz daha yakınlaştım.

"Bak, tam şurası," diye mırıldandı ve başını bir miktar eğip dudaklarını dudaklarıma bastırdı. Boşluğuma gelmişti ve ben ne olduğunu anlayamadan o çoktan dillerimizi birbirine dolamıştı bile.

Dili ağzımın içini talan ederken, "Çok..." dedim kendimi geri çekerek, ama tekrar dudaklarıma kapandı. Ellerim boynuna gidip oradan çenesini kavrarken, tekrar dudaklarımı ondan kurtardım. Tek kuru kalan yer dudaklarımdı ve onlar da Savaş'ın dudaklarından payını almıştı. Dudaklarımı yalarken, "Kötüsün," diye tamamladım cümlemi.

Bundan zevk almış gibi, dışarı sarkan ayaklarımı tutup küvetin içine soktu. "Ben kötü değilim sevgilim," dedi elini karnıma koyarak. "Sen biraz safsın." Belimdeki elleri beni olduğum yerde bir miktar kaldırıncaya, ben de ona yardımcı olmak adına kaldırdım bedenimi. Ne olduğunu anlayamamıştım ki kadınlığının ucunda hissettiğim o sertlikle, bir anda gövdemden geri çekti beni ve içimdeki boşluğu tamamen doldurdu.

"Savaş!" dedim sahte bir sitemle. "İşe geç kalacağım diyordun az önce. Ne değişti?" Cilveli cilveli çıkmasaydı sesim bir de iyiydi tabii ama... Benimki "istemem yan cebime koy"dan ibaretti.

"Bir şey yapmayacağım," diyerek gülümsedi. Gömleğinin üstüne düşen ıslak saçlarını eliyle toparlayıp sırtına koydu. "İçinde kalsın sadece." Hiç doymayacak kadar açtı bana. Ben de öyleydim ve bu uyum fazlasıyla hoşuma gidiyordu. Bacaklarının arasına yerleştirdiği bedenimle birlikte, başım göğsünde yer buldu. Gömlek sıırlıklam olmuş tenime yapışmışken, onun teniyle ısınan su her yanıma do-

kundu. Asya'nın tekmeleri ise babasının avuçlarına düşerken, Savaş da ona dokunarak karşılık veriyordu.

İyi de olmuştu bu durum, Savaş'ı biraz daha suyun içinde tutabilirdim böylece. "Savaş..." diye mırıldandım göğsünde kıpırdanarak. O Asya ile uğraşıyordu, ben onunla.

"Söyle güzelim," dedi, saçlarımın üstüne bir öpücük bırakarak.

"Sen bana doğumda ne alacaksın?" diye sordum merakla.

Fakat Savaş bu duruma anlam verememiş olacak ki, "Bir şey mi almam gerekiyor?" diye sordu.

Hızla kafamı sallarken yüzüne baktım omzumun üstünden. "Yani tabii almasan da olur ama," deyip önüme döndüm. "Alsan daha hoş olur."

"Hımm," derken çenesini başımın üstüne koydu. "Ne istersin?"

"Öyle olmaz ama," diyerek kafamı iki yana salladım. "Siparişle olmaz ki. Sen kendin bir şey alacaksın." Kalçalarımın tutup, beni yavaşça yukarı kaldırıp indirdi. Amacı içimdeki erekte hâlini korumaktı, anlamıştım. Devam etmek değildi niyeti ama yine de aklının kaydığını hissedebiliyordum.

"Tamam," dedi onaylayarak. Geçtiirdiğini sanmıyordum, sadece adapte olamıyordu konuşmaya.

"Altın alabilirsin," dedim belli belirsiz bir sesle, kucağına tekrar yerleşerek. Bunu söyledikten sonra biraz pişman oldum gibi oldu ama artık çok geçti.

"Ne?" dedi Savaş sesine yansıyan şaşkınlıkla. Ellerimle suları Savaş'ın bacaklarının üstüne atarak oyun oynamaya devam ettim. Artık söylemişim zaten, hiç kıvırmaya gerek yoktu.

"Altın işte," diyerek omuz silktim. "Kolye olur, küpe olur, bileklik olur. Hatta ben bizim oradaki kuyumcudan seçerim."

"Ne?" dedi Savaş tekrar, inanmamış gibi. Kalçalarımın elleri beni aşağı yukarı yavaşça oynatmaya devam etti. Keskin solukları ise ıslak saçlarıma çarpıyordu.

Seviyordum altını. Ne vardı bunda bu kadar şaşılacak? Başımı yavaşça geri atıp yüzümü ona doğru diktiğimde, "Ne'leyip durma yine," dedim ciddi bir ifadeyle. Benim aksime onun yüzünde kocaman bir gülümseme vardı. "Seviyorum altın. Ben oraya gider bakayım. Beğendiklerimi seçerim. Sen sonra gidersen alırsın."

"Beğendiklerini," diye vurguladı, çoğul ekinden ötürü.

Omuz silkip önüme dönerken gözlerimi ondan kaçırdım. "Evet," dedim arsız gibi. "Ne olacak bir kolye bir bileklik alsan? İki tane şey istiyorum alt tarafı, Savaş," diyerek yüzüne baktım ve "Sen cimrileşiyor musun?" diye bir soru yönelttim. *Allah çarpar Gülfem!*

"Alırım alırım yavrumsun da," dedi beklediğim o tavırla. "Senin bu altın aşkın nereden çıktı?"

"Ben gelin olmayı sevdim," diyerek tebessüm ettim. Avuçlarımdaki su bacaklarının üzerine kaydı. Başını omzumun üstüne yaslayıp burnunu boynuma doğru sokarken huylandım, fakat hoşuma da gitti. Elim çenesini kavradı keyifle.

"Emrin olur," dedi tok bir sesle, deminki faça muhabbetine değinir gibi.

"Savaş..." diye mırıldandım, mest olmuş bir hâlde. Dudakları arasından çıkan bir, "Hı," ile emin olamasam da, aklımı kurcalayıp duran o soruyu yönelttim. "Beni beğeniyor musun?"

Çenemden tutup kendine doğru kaldırdı başımı ve kızar gibi kaşlarını çattı. "O da nereden çıktı?" diye sordu.

"Ne bileyim," diyerek dudak büktüm. "Şimdi hamileyim, kilo aldım falan ya hani..."

"Kızım," dedi eli karnıma giderken. "Annen saf dediğimde bir de bana kızıyor." Kaşlarını çattığımda o da çattı. "Benim çocuğumu taşıırken seni beğenmemek mi? Ulan ben bugünlerin hayaliyle yatıp kalktım. Mest oluyorum her gün sana, şu hâline ne kadar baksam doymam. Ne beğenmemesi? İzin versen, seni hep böyle gezdiririm." Sürekli doğurmamdan bahsediyordu. Ben Asya'dan başka çocuk düşünmezken, o hep sürececek bir hamilelikten bahsediyordu.

Bunun bahsi bile beni telaşlandırırken, kafamı iki yana sallayarak tekrar göğsüne yerleştim ve "Allah isteyene versin," dedim. Fakat onun beni bırakmak gibi bir niyeti yoktu.

Elini bedenime sarıp başını boynuma gömdü. "Versin," dedi efsunlu efsunlu. "İsteyene de versin, bize de versin." Burnunun boynuma bıraktığı soluklar beni gıdıklarken, Asya gibi benim de ondan kaçacak bir alanım yoktu. Yine onun kucağının arasında iki yana kıpırdandım durdum keyifle. Bu, onun içimde gitgide büyümesine sebebiyet verdi. Hatta bundan hoşlandığımı anlamış gibi elleri ıslak gömleği yukarı doğru sürüklerken açılan çıplak tenimde, beni huylandırmak ister gibi parmaklarını gezdirmeye başladı.

Bacaklarımı küvetin zeminine koydum ve kahkahalarla kıvranırken aşıya doğru kaydım. "Savaş," dedim kıkırdarak. Tam içimden çıkacak gibi olduğunda, buna izin vermeyerek geri çekti beni. "Yapma, ne olur."

Fakat o bunu oyuna çevirmiş gibi gıdıkladı durdu beni. "Neyi?" diye sordu bir de dalga geçer gibi. "Bir şey yapmıyorum ki." Parmakları rahat durmuyor; belimde, karnımda, bacak aramda beni huylandırmak ister gibi dolanıyordu. Kahkahalarım yankılanıp tekrar bana geri dönerken, muhakkak ki bizi duyan biri olsa sabah 6'da, delirmiş bunlar derdi. Öyleydik de zaten. İşi daha ileri boyuta taşıyıp ellerini göğüslerime çıkardı ve gömleğin üstünden epey belli olan göğüs ucumu parmaklarının arasında sıkıştırdı.

"Savaş," deyip kaçmak istesem de karnımdaki eli, beni ona tutsak ediyordu.

"Sivrilmiş," dedi parmaklarının baskısını arttırırken. "Sen de istiyorsun." Başım omuz çukuruna düşmüşken, kalçalarını yavaşça ileri geri oynattı. Yoldan çıktığını anlamıştım fakat daha fazla o yoldan uzaklaşmadan geri dönmeliydi.

"Sen geç kalmıyor musun?" diye sordum, ona direnmeye çalışırken. Ne yazık ki dilim başka, bedenim bambaşka konuşuyordu. Dudaklarım boynuna ufak öpücükler kondururken, elim çenesiyle birlikte yanağını okşuyordu. Böyle bir durumda nasıl dikkate alacaktı beni. Nazlanıyorum sanıyordu muhtemelen. Yavaşça boğazına doğru kaydırardım elimi, gözlerim kısıldı.

"Kalıyorum," dedi ciddiyetle. Elleri artık ucunu geçmiş, göğüslerimi sertçe avcunun arasına alırken, boynunu öpmeye devam etmem için bana boşluk açıyordu. "Çiğdem burada olmasa da evinden alırım diye düşünmüştüm. Anca yetişirim."

Dudakların anında duraksadı. Ne diyordu bu böyle? Ne Çiğdem'i? Kıskançlık duygusuna öfke de eklenmiş, tüm bedenimi ele geçirmişken âdemelmasına kaymayaduran o elimin yerini dişlerim aldı. Acımasızca ısırırken dirseğimi karnına geçirdim. "Seni öldürürüm!" dedim sinirle. Çenesini kavrayan avuç içimle öyle sert sıkıyordum ki. Gözlerimdeki öfkeyi görüyor ama gülmekten geri kalmıyordu. Kahkahaları yankılandı banyoda, benimle dalga geçiyordu resmen. Vurmam onu hiç etkilememiş gibi davranırken, "Aptal," dedim kaşlarını çatarak. Fakat o hâlâ gülmeye devam ediyordu.

“Deli gibi kıskanıp hiç kıskanmıyormuş gibi davranan şu hâllerine bayılıyorum,” dedi gözlerini kısarak. “O kadar bensin ki...” Boynuma yanaşan dudaklarıyla, “Şakaydı,” diye tamamladı.

“Aksi mümkün olsaydı şu an yaşıyor olmazdın zaten,” dedim tehdit eder gibi. Daha çok hoşuna gittiğini belirten bir gülümseme yayıldı yüzüne.

“Senin karşında her daim boynum kıldan ince,” dedi yamuk bir gülümsemeyle. Sinirlenmişim ve hiç bu sözlere eriyip bitemeyecektim.

“Kes!” dedim öfkeyle. Kollarının arasından zar zor kaçmaya çalışırken, ellerim küvetin kenarlarına tutundu ve bedenimi kaldırmamla birlikte üstümden sular bir anda boşaldı. İçimde onun doldurduğu o boşluk, havayla doldu. Asya'nın belirgin tekmeleri karnımdayken, Savaş'ın eli bacağıma kavramış vaziyetteydi. “Sen gerçekten hasta falan değilsin,” dedim küvetten çıkmaya hazırlanırken. Bir ayağım dışarıda, bir ayağım içeride, havluya uzandım. “İlaç iç diyecektim ama hiç gerek yok.”

Dudakları bacaklarımın iç kısmına bir öpücük bırakırken, “İlaçlar faydasız,” dedi mest etmek ister gibi. Parmakları nazikçe okşadı bacağımanın iç kısmını. Olmuştum da işte. Sinirim anında yok olmuş, ona belli etmemeye çalıştığım bir gülümseme hâkim olmuştu yüzüme. “Tüm dertlerimin dermanı sende,” dedi tekrar öperek. “Bana bir sen lazımsın.”

Pasta malzemelerini aldıktan sonra ilk işim kafeye gelmek olmuştu. Efsun ile aramızda hâlâ soğuk rüzgârlar esse de, birbirimizin yüzüne bakmayacak boyutlarda değildik. Arada oturup sohbet ediyorduk, ama resmiyetimiz ayan beyan ortada duruyordu hep. Arkama yaslanmış düzenli düzenli soluklanmaya çalışırken, etrafa göz gezdirdim. Kafenin neredeyse yarısı doluydu. Tarık da Efsun da yanıma gelmek bir yana dursun, sadece hoş geldin diyebilmişlerdi. Bu beni mutlu ederdi elbette. Bu denli kalabalık, işlerinin yolunda gittiğinin göstergesiydi.

Efsun elindeki tabakları yan tarafımdaki masaya bıraktıktan sonra, yanıma doğru gelerek elini sandalyemin arkasına attı. “Bir şey içer misin?” diye sordu gayet nazik bir şekilde. “Ya da yemek?” diye bir teklifte bulundu. “Acıkmışsındır sen şimdi, hamilesin.”

Yüzündeki o tebessümle ben de hafifçe tebessüm ederken, elimdeki su bardağını havaya kaldırdım. “Bu yeterli şimdilik,” dedim. Sürekli su içiyor ve sürekli tualete gidip duruyordum. Bu durum artık rahatsız edici bir hâl almıştı, ama öğrendiğime göre bu tüm hamilelerin son aylarında olan bir şeydi.

Efsun’da son dönemde epey değişiklik vardı. Geçen ay saçını omuzları hizasında kestirmiş, kâkül bırakmış, siyaha boyatmıştı. Annemden duyduğuma göre, her sabah sahile koşmaya iniyormuş ve hafta sonları yüzmeye gidiyormuş. Böyle düzenli yaptığı sporlar da kilo vermesine sebep olmuştu. Zaten zayıftı fakat daha da forma girmişti. Kıyafetleri de eskiye nazaran biraz daha farklıydı. O da abimden sonra hayatında birtakım değişikliklere giderken, önce kendinden başlamıştı. Hak veriyordum.

“Efsun,” dedim merakla karşıya doğru bakarak. “Bu kim?” Efsun gösterdiğim yöne doğru baktı. Minyon tipli bir kızdı gösterdiğim. Kumral, yeşil gözlü, sürekli gülümseyen, sessiz sakin ama çok içten gözüküyordu. Elindeki tabakları masaya yerleştirirken sürekli olarak Tarık ile de göz göze geliyorlardı fakat bu durum, kalabalıktan ötürü çok uzun sürmüyordu.

“Özlem,” dedi Efsun beni yanıtlayarak. “Kafenin kalabalık olduğu zamanlarda geliyor. Bir ay olacak neredeyse başlayalı. O geldikten sonra da işler açıldı. Arkadaş gruplarını yönlendiriyor, bir de sosyal medyada bayağı aktif, kafenin tanıtımlarını iyi yapıyor.” Duraksadı ve “İyi kız,” diye tamamladı. Ara ara uğruyordum buraya fakat görememiştim. Muhtemelen geldiğim günler burada olmadığından sebep. Tarık da hiç bahsetmemişti bu durumdan.

“O kadar mı?” diyerek başımı ona doğru kaldırdığımda, yılların getirisinden, tanışıklığından sebep ne sorduğumu anlamıştı. Derin bir soluk verirken bu durumdan pek hoşlanmadığını belirtir gibi bir yüz ifadesine büründü ve kızla Tarık’a bakarak konuşmaya devam etti.

“Aslında bakarsan değil.” Tekrar bana baktığında, “Tarık ile git-gide yakınlaşıyorlar,” diye sürdürdü konuşmasını. Bundan neden rahatsızlık duyduğunu anlamamıştım. O da bunu merak ettiğimi anlamış gibi açıkladı. “Ben çok isterim mutlu olmasını Tarık’ın, fakat Tuğba duyarsa beni keser.” Tam tahmin ettiğim gibiydi. Gizli saklı bakışmalar, öyle anlamsız değildi. Fakat bununla Efsun ve Tuğba arasındaki bağlantıyı çözememiştim.

“Neden ki?” diye sordum merakla. “Tuğba seni niye kessin?”

Kalçasını yorulmuş gibi benim sandalyeme yaslarken, “Çünkü ben işe alalım dedim,” diyerek surat astı. “Tuğba da biliyorsun ki Tarık’a hâlâ takk. Senin yüzünden diye diye başımın etini yiyecek. Her gün gizli saklı fotoğrafını istiyor Gülfem, sürekli görüntülü arıyor, bunaldım artık.”

“Tarık?” diye sordum. “Tarık ne diyor bu konuda?”

“Hiç,” diyerek dudak büktü. “Tarık, Tuğba ile olmayacağını, bittiğini, sevmediğini defalarca kez belirtti. Bana da ona da. Tuğba’nın kendi ısrarı. Kendi kendine gelin güvey oluyor. Şimdi öğrenirse bana patlayacak, biliyorum.”

“Senin bir suçun yok ki,” dedim samimiyetle. “Boş ver, takma kafana. Tuğba ile de ben konuşurum denk geldiğimizde. Tarık onunla olmaz, en başından beri belliydi bu, kendi de biliyordu hatta. O yüzden gizli saklı hesapların arkasına sığındı. Kendine de Tarık’a da hayatı zehretmesin. Güzel kız, başka birini bulsun.”

“Öyle,” dedi Efsun belli belirsiz bir sesle. Ayaklanarak, “Neyse, ben masalara bakayım. İstedığın bir şey olursa seslen.” Kafa salladığımda Efsun da uzaklaştı. Açıkçası korktuğum gibi olmadı. Ben boşandıkları an Efsun benimle bir daha hiç konuşmaz diye düşünürken, o aramıza koyduğu o mesafede kalmayı tercih etti. Ne ileri geldi ne geri gitti. Bu durumdan ben de memnundum. Onun kırgınlıkları kadar ben de ona kırgındım, ama tamamen hayatımdan çıkarmayı da istemezdim.

Yavaş yavaş suyum yudumlarken, Tarık da birkaç dakika sonra yanıma geldi. “Kusura bakma ya,” dedi mahcup bir ifadeyle. “Kafe o kadar kalabalıktı ki ilgilenemedim seninle.”

“Sorun değil,” diyerek tebessüm ettim. “Sizin işleriniz hep rast gitsin de, biz görüşmesek de olur.”

Elini karnıma koyduğunda, “Nasılsınız?” diye sordu sahici bir gülümsemeye. “Çok büyümüş bu. Önümüzdeki ay mı doğuyor şimdi?”

Kafamı sallayıp onaylarken, “İnşallah,” dedim temenniyle. “Gününe kadar beklerse önümüzdeki ay doğar.” Tarık neden böyle dediğini anlamış ve üstelememişti. Elini karnımdan çektiğinde, ben karnıma yerleştirdim elimi ve “Sen anlat bakalım,” dedim ona dönerek. “Kimmiş bu Özlem?” Gözlerini kaçırıp yanakları al al olurken, basit biri olmadığını anladım.

"Efsun mu anlattı?" diye sordu yüzüme bakarak.

Elimle karnımı okşamaya devam ederken, "Hiç ona kızma," dedim kaşlarını çatıp. "Ben zaten sürekli birbirinize bakmanızdan sebep anlamıştım. Yeni gelmeme rağmen aranızdaki çekim o kadar belli oluyor ki." Bize doğru yaklaşan Özlem ile birlikte gözleri hızla büyüdü; sus demektir bu sanırım. Ben de öyle yaptım.

Özlem sıcacık bir gülümsemeye yanımıza yanaştı ve "Merhaba," dedi incecik bir sesle. "Gülfem olmalısınız."

Elimi ona doğru uzatırken, "Bahsimin geçmesine sevindim," dedim hoşuma gittiğini belirterek. "Son zamanlarda işlerden güçlerden fırsat bulamasak da bu ikisiyle biz hiç ayrılmazdık. Sen de Özlem sanırım."

Uzattığım eli sıkarken, "Çok bahsettiler sizden," dedi tekrar o nazik tavrıyla. "Efsun da Tarık da çok seviyor sizi. Sürekli anılarınızdan bahsediyorlar. Çok şanslısınız, arkadaşlığınız çok güzel." Bunları duymak, bunca şeyin üstüne öyle iyi gelmişti ki bana. Eskiden daha güzeldik. Hepimiz değiştik ama anılar hâlâ aynıydı. Hepsi çok güzeldi ve ne olursa olsun o günleri iyisiyle kötüsüyle hepimiz özlemle anıyorduk.

Ara ara Tarık'a bakıp sonra bana yakalanmamak için kendini çekerken, onun da Tarık gibi yanaklarının kızardığına şahit oluyordum. Bakışmadan bile duramayacak kadar çekiliyorlardı birbirlerine. Aralarındaki şey öylesine yoğundu ki, hissetmemek imkânsızdı. Onlara imayla baktığımı fark ettiğinde utanarak, "Çok güzelsiniz bu arada," dedi tepeden tırnağa incelerken. Bunu bir kadın tarafından duymak çok hoşuma gitmişti. "Normalde kız bebekler annenin güzelliğini alır derler, ama sizinki güzellik katmış olmalı."

"Teşekkür ederim," dedim gülümseyerek. Öyle tatlı bir kızdı ki. Bunları yaranmak için söylemediği gözlerinden belliydi. Saftı. İçi dışı bir, pazarlıksız gibiydi.

"Otursana," dedi Tarık yanındaki sandalyeyi çekerek. Biraz geç kalınmış bir soruydu ama o da aptal âşık gibiydi zaten şu an.

"Yok," derken Özlem belli belirsiz elini Tarık'ın sırtına koydu. "Benim işlerim var, siz oturun. Meyve suyu getireyim ben sana," dedi bana bakarak. Hayır anlamında başımı sallıyordum ki, "Ben yaptım," diye üsteledi. "Kendi tarifim, taze meyveler, hepsini de sirkeli suda bekletip temizledim. Bal da var içinde. Bebeğe de çok faydalı olur. Getireyim ben."

İtiraz etmeme izin vermeden arkasını döndüğünde, ben de Tarık'a döndüm. Sanki gözlerime ne düşünüyorsun der gibi bakıyordu. "Çok iyi kız," dedim samimiyetle. Benden aldığı cevap onu tatmin etmiş gibi gülümsedi.

"Öyle," diyerek masaya eğdi bakışlarını. "Ama bir şey yok," diyerek yüzüme baktı bir anda. "Yani var ama çok yeni," diyerek düzeltti. "Daha kimseye açıklamadık. Dün akşam kafeyi kapatmadan önce..." dediğinde sustu. Muhtemelen yakınlaşmışlardı ve bunu nasıl dillendireceğini bilmiyordu.

"Anladım," dedim elimi elinin üstüne koyarak. "Çok mutlu ol isterim ben Tarık, sen mutluyusan sorun yok." Tebessüm etti sadece ama bir şeyler var gibiydi. "Başka bir..." Cümlemi tamamlayamadan önüme bırakılan meyve suyuyla sessiz kaldım.

Özlem, "Afiyet olsun," deyip gülümserken, tebessüm edip teşekkür ettim. "Görüşürüz sonra," dedi tekrar işinin başına dönerek.

Tekrar Tarık'a odaklandığımda, "Başka bir şey mi var?" diye sordum merakla.

"Bir yerden kazanınca, bir yerden batıyorsun," dedi tekrar bakışlarını kaçırıp ellerine odaklanarak.

Merakım daha da atarken, "Ne oldu?" diye yineledim sorumu.

"İş," dedi geçiştirir gibi. "Borçlar falan işte... Neyse siktir et." Öyle bir şey yapmayacaktım elbette.

"Borçları mı ödeyemiyorsun?" diye sordum teyit etmek için. Hâlbuki mekân epey yoğun gözüküyordu.

"Ben burayı açarken öyle çok birikimim yoktu zaten," dedi bana bakarak. "Borç falan aldım. Şimdi çok şükür Özlem sayesinde duyulduk, işler arttı falan ama anca kendimi, burayı döndürebiliyorum. Borç ödemeye para kalmıyor." Eli yüzünü sıvazladı sıkıntıyla. "Her şey üstüme bindi, çok bunaldım Gülfem." Tarık burayı çok hayal etmişti, çok emek vermişti. Hepimiz vermiştik.

"Ne yapacaksın peki?" diye sordum. "Aklında bir şeyler var mı?"

Kafasını iki yana sallarken, "Yok," dedi sıkıntıyla. "Ben sürekli borç al, borç kapa yapıp yükümü de arttıramam Gülfem. En son yapamazsam devredeceğim," demesiyle en az onun kadar üzüldüm. Bunca emek vermişken bunu söylemek kolay olmasa gerekti, ki Tarık'ın da yüz ifadesi pek hoşnut değildi. "Çıkar yol arıyorum ama," diyerek gözleri daldı. "En çok da Efsun için," dedi bana bakarak. "Kız

Levent'ten sonra buraya çok bağlandı. Hayatını bir düzene sokmaya çalışıyor Gülfem. Burası ona her anlamda iyi geliyor, kendi yeriymiş gibi sahipleniyor, çalışıyor, eve de katkı sağlıyor ve kendini daha iyi hissediyor." Efsun'a baktığımda, hemen ilerimizdeki bir masayı temizliyordu.

Aklıma gelen şeyle hiç düşünmeden, "Ben borcunu kapatsam?" dedim heyecanla. Anlamamış gibi kaşlarını çatarken, "Benim bileziklerim var," dedim gözlerim parıldarken. Tarık'ın borcunu hayli hayli kapatırdı. Hele altın bu kadar yüksekken. "Onları vereyim, kapat borcunu. Zaten kendini döndürebiliyormuşsun artık."

Olumsuz anlamda kafasını sallayan Tarık, "Senin onlar. Hem Savaş..." dese de kabul etmedim.

"Senin de dediğin gibi, benim onlar. Ayrıca Savaş istediğin yere harca demişti." Ben onları arada sırada takmayı seviyordum, harcamak gibi bir niyetim yoktu ama kolumda duracağına onların işine yarardı. "Sana vereyim, kapa borcunu. Hem kimse işinden de olmaz." Tereddütte kaldığını hissettim. Hem burayı seviyordu hem kabul etmeyi doğru bulmuyordu. "Hadi ama," dedim elini tutup ısrar ederek.

Yüzümde ısrarcı bir gülümseme varken, "O zaman," diyerek yeni bir teklif sundu bana. "Ortak olalım, buranın yarısı senin olsun." Böyle bir düşüncem de niyetim de yoktu. Aldığım teklif beni şaşırtsa da, bu sefer Tarık ısrarcı taraf oldu. "Yoksa kabul etmem." Bir kafe işletmek ya da böyle bir yere ortak olmak gibi bir hayalim yoktu. Hoşlanmazdım da zaten. Ortak olmak demek zararlarına da ortak olmak demektir, bir şeylere ortak karar vermek demektir. Fakat ben bu sorumluluğun altına girmek istemiyordum. Benim tek istediğim onu bu zor durumdan kurtarmaktı, ama Tarık'ın da tavrı net gibiydi.

Aklıma yeni gelen fikirle hiç düşünmeden, hatta Tarık'a bile danışmadan, "Efsun," diye seslendim.

Efsun hemen ilerideki masadan geriye, bize doğru baktığında, "Gelir misin iki dakika?" diye sordum. Masadaki müşterilere tebesüm edip yanımıza geldiğinde, "Oturur musun lütfen?" dedim. İki letmeden oturdu fakat tereddüt, merak dolu bakışlarını üzerimizde gezdirdi. "Tanık burayı satmayı düşünüyor," dediğimde, "Ne!" diye bir tepkiyle Tarık'a baktı.

"Hemen değil," dedi Tarık, elini saçlarına atıp karıştırarak. "Borcu ödeyemezsem."

"Bundan bana bahsetmedin," diyen Efsun'u yine bölen ben oldum. "Benim alınlarım var," dedim tekrar odağı kendime çekerek. "Vereyim diyorum Tarık'a, ama kabul etmiyor. Ortak olursan alırım diyor, fakat ben ortak olmak istemiyorum." Konunun kendisiyle ne alakası olduğunu çözmeye çalışır gibi baktığında, "Beni yanlış anlamazsan ve eğer kabul edersen, sen ortak olsan..." dediğimde kaşları çatıldı. Fakat ben konuşmaya devam ettim. "Bunu borç olarak saysan?" dedim kabul etsin diye. Daha önce de yapmıştık ve o evlendikten kısa bir süre sonra borcunu bana ödemişti. "Her ay kazancından bana bir kısmını ödesen? Kimse zararlı çıkmaz böylece. Hem burası kapanmaz hem sen canla başla çalışıp didindiğin yerin sahiplerinden biri olursun. Tabii ortak olmak istersen. Benimki sadece bir fikir. Aksi hâlde, ben ortak olmayı falan düşünmüyorum."

Tarık ve Efsun kararsız bir şekilde birbirleriyle baktıklarında, "Bunu kabul edersen ben çok mutlu olurum," dedi Tarık. "Beraberiz zaten sürekli. Seninle ortak olmak beni sevindirir. Hem yabancı da girmemiş olur aramıza."

Efsun hâlâ kararsız kalınca, "Ben fikrimi söyledim," diyerek ellerimi havaya kaldırdım. "Siz kendiniz bilirsiniz."

"Teşekkür ederim," dedi Efsun, o soğuk tavrından ödün vermeden. "Düşüneyim, daha sonra konuşuruz." Kafa sallayıp onay verdim. Haklıydı, böyle bir kararı anında vermesini beklemiyordum. Elimden geleni de yapmıştım. İki türlü de teklif etmişim ve son karar onlarını.

"İstediğin kadar düşün," dedim tebessümle.

Sonra ayaklanırken, "Mutfakta işim vardı," deyip içeriyi işaret etti. "Görüşürüz sonra."

Sohbetlerimiz bu kadardan ibaretti. Detaya girmiyor, birbirimizin hayatına müdahale etmiyor, fazladan fikir belirtmiyorduk. "Bence" diye başlayan tavsiye cümleleri yer almıyordu artık aramızda. Ortada olan durumlar hakkında konuşuyorduk. Tarık'ın minnet dolu bakışlarını üstümde hissettiğimde, ikimizin de telefonu eş zamanlı olarak çalmaya başladı.

"Müge," dedi Tarık ekrana bakarak. En başta onun resmi vardı. "Hepimizi görüntülü arıyor sanırım." Kendiminkini açmak yerine yan yana olduğumuz için Tarık'a doğru yanaştırdım sandalyemi. He-

men arkasına geçerken ellerimi de omuzlarına koymuştum. Tek tek ekranda yüzler belirmeye başladı ve herkes istemsizce tebessüm etti.

“Levent abi,” diye bağırdı Kaan. “Özledim abi seni. Aslan sütü akşamlarımızı...” Sevgili kocam kameradan göz kırptı ve bu muhtemelen banaydı.

Ben ona doğru el sallarken, “Seninki inek sütü değil miydi lan?” dedi Savaş, Kaan’a. Kaan bundan hoşlanmamış gibi olduğu yerde çöktü.

“Doğru söyleyin,” dedi abim gülümseyerek. “Hanginizden çıktı bu görüntülü arama fikri? Kim daha çok özlemiş beni merak ettim. Gerçi bir tahminim var ama...” deyip kısa bir an durduktan sonra, “Savaş, bebeğim, sen mi?” diye sordu göz kırparak. “Dayanamadın değil mi hasretime?”

Savaş elini telefona doğru uzatarak, “Bebeğini sikerim senin,” dedi sahte bir sitemle. “Senin neyini özleyeceğim lan?” derken alayla karışık bir gülümseme hâkimdi yüzüne. “Ben gelmeden siktir olup gitmişsin, arar mıyım ben seni? Zaten kızıma da rüşvet bırakmışsın giderken. Neyse ki babasının kızı o,” dedi Savaş, koltuğunda geri doğru yaslanarak. “Dayısı gibi kansız değil, öyle şeylere satmaz babasını.”

Kısa bir es verdikten sonra, abimin gülen suratıyla Savaş’ta da aynı gülümseme hâkim oldu ve “Şerefsiz,” diye mırıldandı. “Ben de seni seviyorum kardeşim,” dedi abim sıcacık bir tonlamayla. Bir abime, bir Savaş’a baktım durdum. Abimin evde olduğu, üzerinde atlele koltukta oturmasından belliydi. Savaş da elbette karargâhtaydı. Üniforma zaten ayrı bir karizma katıyordu da, bir de benim kocam olunca, istemsizce bir gurur hissettim.

“Enişteciğim, selamlar,” dedi Kaan yalaka bir tavırla, fakat Savaş onu umursamadı bile. Herkes sohbet ediyordu hasretle, fakat ben çok da konuşamıyordum. Her ne kadar biz bahçede olsak da Efsun mutfaktaydı ve muhtemelen seslerimizi işitiyordu.

“Nasılsın, alışabildin mi?” diye sorabildim sadece.

“Eve...” Cümlesini tamamlayamadan ekranda beliren sarışın kadın, gömleğinin düğmelerini kapatırken abimi boğazından kavradı. Dudaklarının üzerine güçlü bir öpücük kondururken hepimiz donmuş bir vaziyette kalmıştık. “Levent, du warst sehr gut,” dedi kendini

(Alm.) Çok iyiydin.

geri çekerek. Oldukça güzel olan kadın, abime hayranlıkla bakarken abim kıpırmızı kesildi.

Şoktan ilk çıkan Savaş oldu. "Müge, kapa abicim telefonu," dedi emir verircesine. Büyük bir şokla gözlerim direkt mutfağa kaydı ve Efsun'un duymuş olduğu kadın sesiyle duraksadığına şahit oldum. Elinde kuruladığı tabakla öylece kalmışken, kadın konuşmaya devam etti: "*Ich werde am Wochenende wiederkommen.*"

"Oğlum, yapacağın işin amına koyayım!" dedi Savaş gayet gür bir sesle. "Madem eve ka..." Savaş devamını getirmeden hızla kapatma tuşuna bastım. Abimin yaptığı, iş değildi. Savaş'ın tamamlayacağı sözü biliyordum ve haklıydı. Madem evde biri vardı, neden görüntülü grup aramasını açıyordu. Bunu gördüğüm için rahatsızlıktan sebep değildi telefonu kapatmam. Benim kapatma sebebim çok daha başkaydı. Efsun'dan ötürü kapatmıştım ben. Tarık da ben de Efsun'a bakarken, Efsun hızla elindeki tabağı kurulamaya, daha hızlı hareket etmeye başladı. Kadın Almanca konuştuğu için anlamamasını ümit etme gibi bir durumum da yoktu, çünkü Efsun lisede Almanca dersi almıştı. Tam cümleleri anlamamış dahi olsa, kadının sesini işitmişti ve bizim tepkilerimizi görmüştü. Üstelik o öpücük sesi de gayet her şeyi açıklar nitelikteydi. Ne yapacağımı bilemez bir hâlde yerimden kalkarken içeri doğru ilerledim. Tarık da peşimden geldi. Sık sık yediğim tekmelerle daha yavaş hareket ettim ve derin bir nefes aldım. Muhtemelen Asya panik hâlimi hissetmişti ve beni uyarır gibi kıpırdanmaya başlamıştı. Elimi karnıma koyup onu severken sakinleştirmeye çalıştım.

"Efsun..." dedim mutfak kapısının girişinde.

Belli belirsiz bir sesle ve yaklaşımla adım attığımda, arkasını dönmeyen, "Teselliye ihtiyacım yok," dedi. Ne diyeceğimi bilemedim. Ne tepki verilirdi ki böyle durumlarda? "Merak etmeyin, zaten Levent'in ne yaptığı umurumda değil artık." Neden o zaman böyle öfkeli davranıyordu? Elindeki işi bile hızlı hızlı yapıyor oluşu, sinirinden sebepti.

"Efsun," dedi Tarık, benden daha büyük bir adım atıp yanına vararak. Fakat Efsun onun da konuşmasına müsaade etmedi.

"Tarık," dedi ve derin bir nefes alıp kalçasını tezgâha yasladıktan sonra bize baktı. İkimizin arasında mekik dokuyan bakışlarıyla,

"(Alm.) Hafta sonu tekrar geleceğim.

"Evet, afalladım," diyerek itiraf etti. "Ama siz olsanız siz de afallardınız. Eski kocam sonuçta," derken yüzünde hayal kırıklığı barındıran bir gülümseme peyda oldu. "Beş ay geçti biz boşanalı, elbette hayatında birileri olacaktı," derken oldukça güçlü duruyordu.

"Ciddi bir şey..." dediğimde tekrar lafımı ağızma tepti.

"Ciddi ya da tek gecelik..." dedi umurunda değilmiş gibi. "Bunlar beni ilgilendirmiyor, biz ayrıldık sonuçta. Ondan bir beklentim olsaydı ya da sadık kalmasını isteseydim boşanmazdım, keza o da öyle. Sanki aldatılmışım gibi beni teselli etmeye gelmeyin peşime," derken yüzünü buruşturdu. "Boşandık ve bitti. Daha ötesi yok. Kimse kimsenin yasını tutmuyor, ben de öyle. Bekâr bir adam olarak istediğini yapar, ben de yapıyorum." Yapıyorum derken neyi kastettiğini anlamadım. O da sanki bunu kendi içimde sorguladığımı fark etmiş gibi, "Serkan'la konuşuyoruz," dediğinde, dudaklarım aralandı, hayretle gözlerim büyüdü. Birkaç ay önce kendisi bu yüzden sokak ortasında benimle kavga etmemiş miydi? Şimdi neyin nesiydi bu? "Bakma bana öyle," dedi tok bir sesle. "Birlikteyiz demedim. Aslında bunu açıklamam bile oldukça gereksiz, ama başkalarından duyup yanlış anlaşılmaya mahal vermek istemiyorum yine." Elindeki tabağa dönüp net ama daha düşük bir tonda tuttu sesini. "Zannettiğiniz gibi aylara dayanan bir durum değil. Hele hele o döneme," dedi gözlerini üzerimde tutarak. "Hiç değil." Ben bir şey demeden konuşmaya devam etti. "O zaman anlattıklarım o kadardan ibaret. Sonrasında da pek değişen bir şey yok gerçi. Boşanma sonrası nasıl oldun gibi sorular sorup yanımda oldu ve arada sohbet ediyoruz, iki kez de oturup kahve içtik, hepsi bu," dedi büyük bir netlikle. "İleride ne olur bilemem, kimsenin kimseden bir şey beklediği de yok. Ama ben yine de açıklama yapmak istedim." Açıklama yapmak istediğine göre, elbette bu kadardan ibaret değildi. Sanmıyordum. Muhakkak ki hisleri arkadaşlığın ötesindeydi şu an bunu açıkladığına göre. Sonra Serkan'ın bize uğradığındaki sözleri geldi aklıma. Kimseyi hayatından silmediğini, hayatına kimin girip çıkacağına da Savaş'ın karar veremeyeceğini üstüne basa basa belirtmişti. Belli ki bundan sebepti.

Tanık bir şey diyeyim diye bana baktı, fakat ne benim ne de başkasının bir şey demeye hakkı vardı bundan sonra. Abim gayet gününü gün ederken, Efsun'a onu yapamazsın vs. demek haksızlıktı. Kendi

de söylemişti, ikisi de bekardı, özgürdü. O yüzden ağzımdan tek bir kelime çıktı.

“Peki.”

Eve geldikten sonra, ilk işim üzerimdeki kıyafetlerden kurtulmak olmuştu. Göğüslerimi acıtan sütyenim de dâhil olmak üzere her şeyi çıkartmış, Savaş'ın siyah düz tişörtlerinden birini giymiştim. Mini bir elbise gibi duran tişörtün kolları oldukça bol dururken, büyük karnımdan ötürü tişört sanıp sarmalamıştı bedenimi. Aldığım tüm pasta malzemelerini mutfığa dökmüş, çırpma kabında tek tek malzemeleri çırparken, abim de görüntülü olarak telefonun ucundaydı.

“Nasıl geçiyor hamilelik?” diye sorduğunda, derin bir nefes alarak, “Hareketli,” deyip göz devirdim. “Sevgili yeğenin çok hareketli. Şimdiden geceleri uyumuyoruz, doğunca ne yapacağız bilmiyorum.”

“Annemler yardım eder,” dedi laptopuyla uğraşırken. O laptopta bir şeyler yapıyor, ben pasta yapıyordum.

O kahvesini yudumlarırken, “Yardım mı eder yoksa daha mı zorlaşır işim bilemiyorum,” dedim tereddütle. Her ne kadar ellerinden geleni yapacaklarını bilsem de, biz biliyoruz diyerek bana bir şeyler direteceklerdi, biliyorum. Onların dönemiyle şimdi bir değildi ve ben kendi çocuğumu kendi kurallarına göre yetiştirmek istiyordum ve bu çatışma aklıma geldikçe onları kırmamayı diliyordum. Kimseyle kötü olmak değildi niyetim.

Abim neden böyle dediğimi anlamış gibi hafif yamuk bir gülümsemeye, “Takma,” diye geçiştirdi. “Halledersin sen.” Sonra tekrar ekrana bana baktığında, “Ne yapıyorsun sen?” diye sordu.

Çırpma kabını kaldırdım ve “Pasta,” dedim heyecanla. “Gece Savaş'ın doğum günü. Bahçeye yer sofrası kuruyorum, hazırlıklar falan. Tarık'a söyledim Savaş'ı oyala diye. Sanırım Behzat abinin yerine gittiler.”

“Adam sarhoş olup gelirse, yaptığın hazırlık çöp,” dedi abim dalga geçer gibi. Fakat ben bu konuda da Tarık'ı tembihlemiştim, Savaş'ı da öyle. Çok içmeyeceklerdi.

“Sen onu bunu geç de,” dedim asıl konuya girerek. “Bugün yaptığın hiç hoş değildi. Madem evde biri vardı, neden açıyorsun o telefonu? Efsun duydu seni.”

Anında gözleri telefona ilişirken, “Bir şey dedi mi?” diye sordu mahcup, utangaç bir ifadeyle.

Olumsuz anlamda kafa sallarken, “Hayır,” dedim. “Demedi. Beni ilgilendirmiyor falan dedi. Üstelik...” derken telefona bakıp tepkisini kontrol etmek istedim. “Sanırım onun da hayatında biri var.”

Abimin yüzünde mimik bile oynamadı. Hiçbir duygu barındırmayan yüz ifadesiyle, “Sevindim,” deyip önüne döndü. Hiç sevinmiş gibi gözüküyordu. Yüzü düşmüş, ciddi bir hâl almıştı. “Umarım mutlu olur,” diye tamamladı cümlesini.

“Sen mutlu musun?” diye sordum ekrandan bir an bile ayırmadığım bakışlarımla. “O kadınla yani. Kim bilmiyorum ama.”

“Gülfem,” diyerek dudaklarını birbirine bastırıp ve “O sandığın gibi biri değil,” dedi kendini nasıl ifade edeceğini bilemeyerek. “Yani biz onunla öyle...” deyip gözlerini kaçırdı. “Taklıyoruz.” Tam tahmin ettiğim gibi, tek gecelik ilişkilendendi abiminki.

Bu konuyu onunla konuşacak değildim, beni de ilgilendirmiyordu ama, “Mutlu musun?” diye sordum tekrar. “Yani gittiğin için, öyle bir hayat yaşadığın için.” Abim düzenli ev hayatına alışık biriydi ve şu an Almanya’da bambaşka bir düzene girmişti.

“Sanırım,” dedi hiç düşünmeden. “Yani kanşan eden yok, kendi hâlimdeyim.” Duraksadı ve “Bilemiyorum...” deyip dudak büktü ve klavyenin tuşlarına hızlıca basarken, “Şimdilik iyiyim,” diye geçiştirdi. “Neyse ben kapatıyorum, yarına yetiştirmem gereken işlerim var. Sana kolay gelsin, kocana selam.”

“Aleyküm selam,” dedim tebessümle. “Kendine iyi bak. Seni seviyorum.”

“Ben de güzelim,” derken sıcacık gülümsedi ve öpücük atarak telefonu kapattı. Ben de pastama döndüm tekrar. Aklımda bu gece için Savaş’a geçmişi hatırlatan bir şeyler yapmak vardı. Tamamen bizden oluşan güzel anılar. Bunların başında da tuzlu pasta geliyordu.

Ben Savaş için lise zamanlarımda, daha yeni mutfağa girdiğim dönemlerde bir pasta yapmıştım. Son dakikada hatırladığım doğum günüyle pasta yapmaya girişmiş, ama cahilliğimden sebep şeker yerine tuz kullanmıştım. Kimse yememiş, hatta herkes benimle dalga geçerken Savaş ben üzüldüm diye, bir de onun için yaptığımdan ötürü, tüm pastayı yemişti. Tabii sonra öğrendiğime göre midesi epey bozulmuştu ama olsun, yemişti. Aklıma gelince gülümseten anılarda

bile Savaş ne çok çekmişti zavallım. Resmen bilip bilmeden çocuğu ömrü boyunca süründürmüştüm. Ama muhakkak ki o, birbirimize açıldığımız zamandan sonrasını sürünmek olarak nitelendirmezdi, öncesi daha sancı vericiydi onun için. Pandispanyayı kalıba boşaltıp fırına koyduğumda, gözlerim masanın üzerindeki solmuş çiçeklere takıldı. Elimi tezgâha koydum, kalçamı dolaba yasladım ve zihnim bir iki ay öncesine gitti.

25 Nisan 2021

Saat: 10.00

Zile ardı ardına basılmasıyla yataktan nasıl kalktığımı bilemedim. Hâlâ güçlü güçlü çalınan zille, panik bir hâlde sabahlığımı üzerime geçirirken, "Geldim!" diye bağırdım ama nafileydi. Buradan duyulmazdı ki. Hızlı adımlarım merdivenleri bulduğunda, tutunarak ama hızlı ve dikkatlice inmeye başladım. "Geldim," diye seslendim ardından. Saçım başım dağılmış, uyku mahmuru gözlerle kapıyı açmışken, elinde çiçek olan çocuk bana bakarak gülümsüyordu. Bir yerden tanıdık gelen çocuğu çıkaracak gibi gözlerim kısıldı.

Zihnim sürekli olarak tüm yüzleri, anıları önüme getirirken, "Abla," dedi çocuk güler yüzüyle. "Hatırladın mı beni?" Abla diye cana yakın seslenişiyse tüm parçalar oturmuştu bende. Savaş'ın ayn olduğumuz dönemde yolladığı çiçekleri getiren çocuktaki bu.

Elindeki gülleri bana uzatırken, "Yaa, evet..." dedim heyecanla. Geçmişten birilerini görmek beni fazlasıyla mutlu etmişti.

Ben kırmızı güllerin hepsini kucaklarken, "Sana yine çiçekler," deyip kafasını iki yana salladı. Sonra gözleri karnıma takılınca, "Anaa!" dedi gözleri büyüyerek. "Abla, sen hamile misin?" Gülümserken kafamı salladım. Bir senede birçok şey değişmişti ve aramıza bir misafir daha katılmıştı.

"Hamileyim," dedim onaylayarak.

"Abla, vallahi çok sevindim," dedi içtenlikle. "Abiyle aranızı düzelttiniz demek. Vallahi çok sevindim abla. Allah bozmasın artık." Genç çocuk hiç değişmemişti. Sadece biraz sakallanmıştı, hepsi o. Zayıf, ortalama bir boya sahip, çelimsiz biriydi hâlâ.

"Âmin," diye onayladıktan sonra geri geri adımladı. Arkasına bakıp bana gülümserken kapıyı kapattım. Kırmızı gülleri gönderen, eminim ki Savaş'tı. Doğum günümde, yine yıllar önce söylediğim gül

detayını atlamamıştı. Ben ondan gelen gülleri bağırma basarken, kokusunu da derince içime çektim ve üstündeki zarfı açtum. “Yaşanmışlıklara... Savaş Cebeci.”

Saat 11.00

Tekrar kapının çalmasıyla, elimdeki sütlü gevrek kâsesini bırakıp televizyondan ayırmadığım bakışlarımla kapıya ilerledim. Yine aynı çocuk, aynı renk gül demetiyle karşımdaydı. “Getirmiştin ya,” dedim bir yanlışlık olduğunu düşünerek.

Elindeki kâğıda baktıktan sonra, “Yok abla,” dedi gülerek. “Bu da sanaymiş.” Uzattığı gülleri tereddütle alırken teşekkür edip yolculadım. Başka birinden mi acaba diye düşünecektim ki zarfı açınca son buldu düşüncelerim.

“Yaşananlara... Savaş Cebeci.”

Saat 12.00

“Yine mi?” dedim çocuğun elindeki güllere bakarak. Evet der gibi kafasını salladığında, gülümseyerek aldım ve bu sefer onun önünde zarfı açtum.

“Yaşanacaklara... Savaş Cebeci.”

Yüzümdeki tebessüm kaybolmadan, “Bir saat sonra yine gelecek misin?” diye sordum.

Kafa sallayarak onaylarken, “Tüm gün,” diye ekledi. Gözlerim hayretle büyüdü. “Akşama kadar, saat başı diye not geçilmiş abla.” Duraksadı ve “Abla,” dedi hayranlıkla. “Abi seni çok seviyor herhâlde.”

“Çok...” diye mırıldandım güllere bakarak. “Bir kere sevdiğim bir şeyi söyleyince abartacak kadar çok seviyor.” Bundan sonra Savaş’tan bir şey isterken ne istediğime dikkat etsem iyi olacaktı. Tüm gün saat başı gelen çiçekler ve notlardan sonra, saat 7 gibi kapı çalmıştı tekrar. Yine çiçekçi çocuk diye düşünüp hızla kapıya gittiğimde evet, çiçeklerim oradaydı ama karşımdaki o çocuk değil Savaş’tı. Elindeki güllerle bana bakarken kapıya yaslanıp gülümsedim.

“Karıcığım...” dedi içeri doğru bir adım atarak. Elini belime yerleştirdi, beni kolları arasında çevirdi ve kapıyı ayağıyla kapattı. Ellerim omuzlarına gitmiş, yüzümde sahici bir gülümseme varken o da benden eksik kalır gibi değıldi. Başını boynuma gömüp öperken, “İyi

ki doğmuşsun..." dedi içli içli. Kokumu soluklandı ve şükreder gibi, "İyi ki her anını yaşamışım..." diye tamamladı.

Savaş'ın o gün sürprizleri o kadardan ibaret değildi elbette. Çok istediğim, sınırlı bileti olan bir yurt dışı sergisine de bizim için iki kişilik bir bilet almıştı. Nasıl sevindiğimi hatırlıyorum da, şimdi bile aklıma gelince içim kıpır kıpır oldu. O gün tüm hediyeler ondan yana da değildi. Asya'nın ilk tekmesini o gün Savaş belirgin bir şekilde hissetmişti ve tüm gece elini karnımdan çekmemiş, bir daha atsın diye saatlerce dil dökmüştü ve benim nazlı kızım, babasını o gece epey süründürdükten sonra, uyumadan önce iyi geceler niteliğinde güçlü bir tekme daha bırakmıştı ona. Bizim için aylar öylesine hızlı ve güzel geçiyordu ki, kendi kendime nazar değdirmekten korktum. Geçmişteki güzel anılarda kaybolurken, saatin nasıl geçtiğini de anlamadım. Paytak paytak adımlarla pastamı yapmış, iki yürümüş, üç oturmuş, bahçeye de yer sofrasını zar zor kurmuştum. Tarıkların kafeden aldığım iki üç bahçe fenerini etrafa yerleştirmiş, laptopu ve filmi ayarlamıştım. Patlamış mısırlar, meyveler, içecekler, hepsi çimenlerin üstündeki kırmızı örtüde duruyorken, iki tane minderi de hemen yan yana laptopun karşısına koyup hazırlıklarımı bitirmiştim. Beyaz, omuzları düşük, buruşuk bir elbise giydim. Boydan uzun bir elbiseydi, göğüs kısmı epey dardı, önünde de birkaç tane minik beyaz düğmesi vardı. Saçlarıma da aynı renkte saç bandı taktıktan sonra aşağıya indim. Bahçedeki salıncakta bacaklarımı içe toplamış hafifçe sallanırken, elim karnımda, ne ara uykuya daldığımı bile anlamadım. Öylece boşlukta sallanırken bana dokunan bir elle irkilerek uyandım. Hava epey kararmış, fenerler etrafı aydınlatırken muhtemelen saat epey geçmişti.

Savaş soluk soluğa bana bakarken, o da en az benim kadar paniklemiş duruyordu. Belirgin şekilde üstünden rüzgârla gelen anason kokusu biraz midemi bulandırsa da belli etmedim. "Aklım çıktı!" dedi delirmiş gibi. "O siktiğimin telefonunu niye götünün dibinden ayırıyorsun? Bir şey oldu sandım!"

Resmen azarlar gibi bana bağırırken, "Uyumuşum," dedim gözlerimi belerterek. "Telefon da içeride kalmış." Sinirle dudaklarını dişledi ve bir iki adım ilerlerken keskin soluklarını işitebiliyordum.

"50 kere aradımı!" diye bağırdı. "Evin ışıklarının da yanmadığını görünce..." Gözlerini kapatıp sakinleşmeye çalıştı. "Beynim sikildi aklıma gelenlerle."

Ses tonu gitgide yükselirken, "O sesinin tonunu düşür!" diyerek ben de yükselttim. Duraksadı ve bana baktı. "Karşında emir erin de, çocuk da yok senin. Uyuyakalmışım, duymamışım. Hamileyim, bilmem farkında mısın ama."

"Farkındayım," derken vurguladı daha tok bir sesle. Onun da endişesini anlayabiliyordum aslında. Fazlaca korkmuştu ve ondan böyle yüksek bir tepki veriyordu. Fakat benim elimden gelen bir şey değildi. Uyuyakalmıştım. Hatta o kadar kendimi kötü hissettim ki, gece yarısı o gelince elimde pastayla kapıyı açıp sürpriz yapacaktım. Sonra da sabaha kadar bahçede film keyfi yapıp sohbet edecektik. Tüm planım bozulmuştu. Ağlamamak için zor tuttum kendimi. Hava da zifiri karanlıktı, kaç saat uyuduğumu bile bilmiyordum. Önümde ayakta dikilirken eli çenesini sıvazlıyor, sürekli beni kontrol ediyor ve beni sakinleştirmeye çalışıyordu. "Saat kaç?" diye sordum elimi karnıma koyarken. Epey acıkmıştım. Asya da bir şeyler yememi hatırlatır gibi sürekli tekmeleyip duruyordu.

Tek elimle ayrılmak için gözlerimi temizlerken, "22.30," dedi Savaş donuk bir sesle. O kadar erken miydi? Ben gece yarısı olmuştu diye tahmin ediyordum. Daha 17 Haziran'daydık yani. Savaş'ın doğum gününe girmemiştik. Etrafa bakarken kurduğum sofrayı yeni fark etmiş olacak ki, "Bunlar ne?" diye sordu. Bundan sonrasını kurtarabilirdim sanırım. Kalkmak için yeltendiğimde, ayaklarımın uyuştüğunu fark ettim. Elimi ona doğru uzatım ve o da inmem için yardım etti.

Birkaç kez ayaklarımı açmak için olduğum yerde sayarken, "Bizim için hazırladım," deyip ilerledim. Oturmak istedim ama epey büyümüş olan karnımdan sebep oturmakta da zorluk çektim ve ondan yardım istedim. Bana doğru yanaşıp elimi tuttuğunda, onunla birlikte mindere yerleştirdim ve bacaklarımı içime katlayarak rahat bir pozisyon aldım. Laptopa doğru yanaşırken filmi açıp, "Bunu hatırlıyor musun?" diye sordum.

Ekranı baktı ve gülümseyerek, "Notabook," dedi. "Beraber sonuna kadar izlediğimiz ilk film."

Evet, öyleydi, beraber izlediğimiz ilk film. Evde abimler, okuldan arkadaşları, Efsun falan hep beraber toplanıp herkes çok met-hediyor diye izlemiştik ve biz o akşam Savaş ile koltukta yan yana düşmüştük. Üstelik bazı sahnelerinde gözlerimi kaçırırken kaç kez Savaş'a yakalanmışım, saymadım bile. Her ona bakışım da onun bana bakıyor oluşunu o zamanlar tesadüf olarak algılasam da şimdi her şey çok başkaydı. Savaş bana bakmak için her anı kullanmıştı. Hatta o zamanlar bazı müstehcen sahnelerde Savaş da utanıp bakış-larını kaçırdı olarak bile yorumlamışım. Utandığımı da hatırlıyorum o anlarda. Sonuç olarak bir film dönüyor ekranda, sesler duyuluyor, ne olduğunu da biliyoruz ve biz birbirimize bakıyoruz. Bu his sanı-rım hepsinden daha utanç vericiydi benim için o yaşlarda. Yine de başından sonuna ilk izlediğimiz film olarak benim için özeldi artık.

Savaş da yanıma otururken, "Ne çok ağlamıştın," deyip ekrana bakarak o zamanları hatırlamış gibi tebessüm etti. Elini karnıma sar-dı ve kendini bana yanaştırıp göğsünü bana dayanak yaptı. Yaslan-madan duramazdım uzun süre, belim ağrırdı ve bunu ben düşün-e-memiştim fakat Savaş çoktan arkamdaki yerini alıp beni daha rahat bir pozisyona sokmuştu.

Filmi başlatırken kollarının arasına yerleştim ve alkolle karışık parfüm kokusunu soludum. "Saçmalama," dedim uzandığım mısırı ikimizin arasında tutarak. "O kadar da ağlamamıştım."

"Ya..." dedi dalga geçer gibi gülererek. Parmaklarımdaki mısırı du-daklarına uzattığımda aldı ve parmak uçlarını öptü. "Yanımda ağla-masan inanacağım. Sonra bir de komedi filmi izlemiştik senin keyfin yerine gelsin diye. Ne romantik ne komedi, ikisinden de hazzetmez-ken, senin için saatlerce götüm ağrırdı o koltukta." Öyle mi olmuş-tu? Sanırım biraz olmuştu. Ağzımın içinde cık cıklarken, mısırdan iki tane yedim, bir tane ona uzattım.

"He bir de ağladım diye kız istersen," diyerek başımı ona doğru kaldırdım burnumu öptü. "Film duygusaldı, sen hiç mi üzülmedin?" Üzülmemişti elbette.

"Hayır," diye onayladığında, "Bunu mu izleyeceğiz?" diye sordu elini mısır kovasına uzatarak.

"Hu hu," diyerek başımı göğsüne yasladığımda, film çoktan ak-maya başlamıştı. Esen hafif ılık rüzgâr, karanlık hava, onun kokusu, en sevdiğim film, huzurun tam adresiydi.

"Yavrum, o zaman ağlamaktan gözlerin şişmişti, gözlerim ağrıyor şimdi de deyip mız mızlanmıştın tüm gece." Derin bir soluk alıp, "Şimdi bir de hamilesin..." diye ekledi sıkıntıyla. "Sabaha kadar ağlamazsın inşallah." Ağlayabilirdim. Etkileniyordum ben filmlerden, kitaplardan, ne yapayım. Üstelik hamileyken daha sulu göz olmuş, her şeye fazlaca duygulanırken filmin sonunu nasıl getireceğim hakkında bir fikrim yoktu. Yine de izleyecektik, yıllar sonra tekrar, birlikte...

"Susar mısın?" dedim filme odaklanarak. "Film izliyoruz." Dediğini yaptı ve elini karnıma sarıp beni koynunda mayıştırmak ister gibi ağırlarken, saçlarımın arasına soluklarını bıraktı. Saç diplerimi öptü, beni büyük bir aşkla sevdi.

Filmde ilk öpüştükleri sırada sessizliği bozan ilk ben oldum. "Hatırladın mı?" diye sordum merakla. Neyi der gibi bakarken, "İlk öpüşmemizi," diye ekledim.

Aklına gelmiş olacak ki yüzüme baktı imayla ve o gülümseme eşliğinde, "Ben hatırladım da," dedi, "Senin hatırladığını sanmıyorum." Parmak uçlarımdaki mısır dudak çizgimde kalmış, kaşlarımı çatmışken bana doğru yanaştı ve o mısırı alıp dudağıma ufak bir öpücük bıraktı.

"O ne demek?" diye sordum anlamamış gibi. "Yol ortasında, ilk sevgili olduğumuz gün öpüştük ya." Fakat Savaş'ın yüzünden o gülümseme kaybolmamış, hayır dercesine kaşlarını yukarı kaldırmıştı. "Nasıl yani?" diye sordum vurgulu bir sesle. Göğsünden biraz kalkıp yüzüne bakarken, hiç de onun gibi gülmüyordum. Beni başkasıyla karıştırma ihtimali var mıydı? Çünkü bizimki tam olarak böyle gerçekleşmişti.

Aklımdakileri okur gibi, "Kurma kafanda yine," diyerek kâkülleri-me dokundu. "Sen hatırlamazsın çünkü kendinde değildin. Bizim ilk öpüşmemiz o değildi."

Olay gitgide ilginç bir hâl alırken, "Anlatacak mısın?" diye sordum sinirle. "Tek tek mi ağzından laf alacağım?"

Dili dudakları üstünde gezindi, alt dudağını dişleriyle birlikte ağzının içine alırken, "Aslında bunu senden gizlediğim için kendimi kötü de hissediyorum ama söyleyemezdim," demesiyle, "Savaş," dedim derin bir soluk vererek. "Tamam tamam, anlatacağım," dedi ve beni göğsüne çekerek o anlara gittik.

Savaş hızla girdiği evde duraksayınca, ne kadar hızlı geldiğini, yürüdüğünü, sıklaşan nefesleriyle fark etmişti. Gözleri öfkeyle etrafta Gülfem'i ararken, yanına gelen sarışın kız, "Savaş?" diye sordu. Muhtemelen Savaş'ı arayan bu olmalıydı. Evet anlamında başını sallayınca, "Gülfem şurada," deyip köşedeki koltuğu gösterdi. Gülfem koltuğun ucunda, sırtı kapıya gelecek şekilde oturmuş elindeki şişeyi yudumlarken, önündeki çocukla konuşuyor, gülüşüyordu. "Çok içti," dedi adını bilmediği sarışın kız, Savaş'ı süzerken. Önüne geçip iki yana sallanırken gözlerini bir an üstünden ayırmadı. Ama Savaş'ın sinirden çenesi bile titrerken Gülfem'den başkasına odaklanmadı. "Ben de daha kötü olmadan birini arayayım dedim. Levent'i arayacaktım aslında ama..." dediğinde, Savaş kızla göz teması kurdu. "Gülfem ailesinden gizli gelmişti buraya. Ben de birkaç kez sizin adınızı duyunca," deyip telefonu ona doğru kaldırdı. "Arayayım dedim."

"Tamam, sağ ol," dedi Savaş geçiştirir gibi.

Bir iki adım atacaktı ki Gülfem'e doğru, kız önüne geçip elini göğsüne koydu. "Tekrar arayayım mı?" diye sordu imalı bir gülümsemeye.

Savaş kaşlarını çatarken, "Bak işine," dedi ters ters. Tam bir adım atıyordu ki kızın elinde Gülfem'in telefonu olduğunu fark ederek hızlı bir hamleyle aldı ve cebine koyup hızlı adımlarla Gülfem'in yanına vardı. Kolundan tutup hızla çektiğinde, olduğu yerde Savaş'a doğru çevrildi bedeni. Savaş öfkeli, Gülfem şaşkın bir hâldeyken, "Savaş abi?" dedi gözlerini bir büyütüp bir kısarken. "Senin ne işin var burada?" Zar zor toparladığı cümlelerle ayakta bile zor dururken parmakları kolunu sertçe kavradı.

"Gidiyoruz," dedi Savaş sert bakışlarını Gülfem'in üstünde tutarken.

Tam çekiyordu ki Gülfem, "Ben gelmiyorum," diyerek diretti. "Ben daha yeni eğlenmeye başladım."

Savaş bu direnişine daha da öfkelenirken, "Senin eğlenmenin amına koyarım!" dedi öfkeyle. "Ayakta zor duruyorsun. Kes sesini, yürü." Gülfem bu zorbalık karşısında daha da öfkelenirken kolunu çekmeye çalıştı. Etraftaki herkes onlara bakıyorken, ikisi de bunu önemsemiyor gibiydi.

"Ben bırakırım onu," dedi Gülfem'in demin konuştuğu çocuk, sinir bozucu bir gülümsemeye. "Daha erken saat zaten." Gülfem'e

bakıp gülümserken, Savaş onu öldürmeyi planlıyormuş gibi bakıyordu. "Gece uzun, kız güzel..." Derince iç çekti ve "Hem kendi de dedi, daha eğlenmeye başlamadık," dedi. Gülfem bunu basit bir eğlence olarak algıladıkça, Savaş ne ima ettiğini çok iyi anlamıştı ve son cümlesiyle birlikte içindeki öfkeye kıskançlık da eklendi. Gülfem'i o hâlde düşünmek Savaş'ı delirtirken, Gülfem'in elini bile bırakmadan attığı kafayla çocuğu yere savurmuştu.

Gülfem elini ağzına kapatırken gözleri kocaman büyümüşü. "Ne yaptın?" dedi belli belirsiz bir sesle, fakat kimse önemsemi.

Yerdeki çocuk elini burnuna götürüp akan kana bakarken kalkmaya yelteniyordu ki, "Sakin!" dedi Savaş parmağını tehditkâr bir şekilde sallayarak. "Bir sikimlik canın var, gömerim seni oraya."

Gülfem tüm şaşkınlığına rağmen gidip gelen kafasıyla bilinçsizce, "Sıkımlık," diye düzeltti, ama bu da kimse tarafından fark edilmedi. Çocuk da bir daha yeltenmedi kalkmaya.

Savaş tekrar Gülfem'i çekiştirecek gibi olduğunda, direneceğini fark ederek, "Sana da, bana da yaklaşanı bundan," dedi yerdeki çocuğu göstererek, "daha beter ederim. Ya benimle gel ya da burayı dağıtışımı izle." Gülfem ne diyeceğini, ne yapacağını bilmez bir hâldeydi. Ona boyun bükme de istemediğinden, hızlı hızlı soluklanıp gözlerini kaçırdı. "Hadi," dedi Savaş sabırsızca. "Çocuk bakıcısı değilim ben, senin keyfini bekleyemeyeceğim. Bak başlıyorum," deyip siyah gömleğinin kolunu sıyrırken, Gülfem panikledi ve "Taşı beni," dedi. Savaş'ın gözleri kısılırken anlamamış gibi baktı ve gömleğinin kolunu bilinçsizce yavaş hareketlerle katlamaya devam etti. Boş boş birbirlerine bakarlarken, "Ne taşıması?" diye sordu Savaş öfkeyle. Bir yandan etrafa göz gezdiriyor, yine en son Gülfem'e odaklanıyordu. Sarhoş olmasa kendini açıklatmadan cevap verirdi, ama bakışlarını bile anlamıyordu şu an için.

"Ayakkabılarım," dedi Gülfem ayağına bakarak. "Taşıyor beni, düşecek gibiyim."

"Beni ırgalamıyor," dedi Savaş, Gülfem'in üstüne göz atarken. Mini, gri bir elbise vardı üzerinde. Vücudunu tamamen sarmıştı, göğüs dekoltesi de epey derindi. Özene bezene bu gece için hazırlandığını fark edince daha da öfkelendi. "Nasıl geldiysen öyle yürü. Dedim sana," dedi sinirle, "bakıcın değilim ben senin." Gülfem aldığı cevap karşısında yere doğru eğilirken sinir bozucu bir sakinliğe de sahipti.

Kalçasını geri doğru atarken, Savaş kollarından tutup eğilmesine engel olup karşısına dikti. "Ne yapıyorsun?" dedi gözlerinden öfkeden ateş çıkarken.

"Ayakkabılarım," dedi Gülfem mahzun bir sesle dudak bükerek. "Beni taşıyor, çıkarmam gerek." Titreyen dudak kıvrımlarıyla Savaş sabır çekerken böyle bir yere varamayacaklarını anlayıp bacaklarından tuttu ve omzuna attı. Büyük adımlarla evden ayrılırken girişte onu karşılayan kızın gözlerini üstünde hissetti tekrar. Fakat önemsemeden dışarda ilerlerken, Gülfem omzundan sırtına doğru sarkmış, kollarını omzuna yaslamış, uçuyormuş gibi hissediyordu. "Madem bakıcım değilsin," dedi yeni idrak etmiş gibi az önceki sözleri. "Ne diye geldin buraya? Eğlenecektik daha biz, dans edecektik. Hu hul" diye sokakta çığlık atarken, "Boşuna dövdün çocuğu," diye tekrar kaşlarını çattı. "Sen eğlenmeyi bilmiyorsun diye bizim suçumuz ne?"

Savaş duyduğu sözlerle daha da sinirlenirken, "Ne eğlenmesi amına koyayım!" dedi öfkeyle. "Adam eğlence diye seni sikmekten bahsediyor, sen dans diyorsun." Gülfem yumruğunu kas yığını olan sırtına geçirirken, Savaş bundan etkilenmemişti bile. Madem onun kullandığı dil buydu, o da ona eşlik ederdi.

"Ben eğleniyordum ama," dedi daha da harlamak ister gibi. "Gecemi siktin." Taşıyamadığını hissettiği başı, Savaş'ın sırtına düştü.

Savaş ise ondan duyduğu kelimeyle kısa bir an şok yaşasa da, "Sen sikilmek görmemişsin," dedi sesindeki öfkeyle. "Bir daha da böyle konuşursan, sarhoş falan demem keserim o dilini."

"Niye?" diye cırladı Gülfem boş sokakta. "Sen konuşuyorsun ya?"

Restleşmeleri devam ederken, "Sen benim her yaptığımı yapıyor musun?" diye sordu Savaş. Arabayı yer bulamadığı için arka sokağa park etmişti ve yol yürü yürü bitmiyordu.

"Hayır," dedi Gülfem sinir bozucu bir tonla. "Canım ne isterse onu yapıyorum ben." Hıçkırıkları eklenince konuşmanın aralarına, bir de sarsılan bedeniyle, "Midem bulanıyor," dedi ağladı ağlayacak bir hâlde. "Yavaş git, kusacağım."

"Sakın!" diye sert bir dille uyardı Savaş. "Sakın üstüme kusayım deme. Zaten sana fena hâlde sinirliyim. Yuttururum sana onları." Gülfem aklına gelen manzarayla elini ağzına kaparken derin derin nefesler aldı. "Evdekiler bu hâline ne diyecek bakalım," dedi Savaş

tehdit eder gibi. Esen rüzgârda dili dudaklarını yalarken hoş bir serinlik bırakıyordu.

“Sakin!” diyerek bedenini hızlıca kaldırdı Gülfem ama Savaş kolunun altındaki o küçük bedeni geri doğru ittiğinde, tekrar omzundan aşağıya sarkıttı. “Evdekiler arkadaşım da kalacağım sanıyor.” Hıçkırıldı. “Bir daha çıkamam Savaş abi,” dedi yalvarır gibi. Hıçkırıldı. “Ne olur söyleme...”

Gülfem’in gözleri kapanıp kapanmamak arasında direnirken, “Sarhoşsun, ne bok yediğini bile bilmiyorsun ama evdekiler deyince hemen panikliyorsun. Madem korkuyorsun, ne diye içiyorsun kızım o kadar, niye gizli saklı işler çeviriyorsun?” diye sordu Savaş.

“Arkadaşlar ısrar çok...” dedi Gülfem kesik kesik. “Öyle, iç dedi bana sonra. Dans içtim ben de...”

lyice saçmalamaya başlayınca, Savaş, “O lavuk içirdi değil mi seni?” diye sayıp sövmeye başladığında, “Kimse zorlamadı,” dedi Gülfem gözlerini kapayarak. İnatlaşmaktan yorulup, başını omzuna yatırıp kollarını boynuna doladı.

“Doğru. Kesin kendin içmişsindir. Bak beni arayan arkadaşın da eğlenmeye gelmiş ama senin gibi sapıtmamış. Hiç ayarın yok,” diyerek tekrar bir sinire bürünürken, karşıdaki arabanın kilidini açtı uzaktan.

“Herkes kendinden mesul,” dedi Gülfem belli belirsiz bir sesle.

“Mesuliyetini sikeyim!” dedi Savaş. Durmadan küfrediyordu ve bu Gülfem’in sinirini fazlasıyla bozuyordu.

“Bak sen de küfrediyorsun ama bana kızıyorsun,” dedi. Aslında kızarak söylemişti ama sesi hiç de öyle çıkmamıştı. Gözlerini de açmıyordu.

“Herkes kendinden mesul,” dedi Savaş arabanın kapısını açarken. Gülfem de az önce onun cevabını hiç çekinmeden ona sattı.

“Mesuliyetini sikeyim!”

Arabanın arkasına yatırdığı kızın bedeniyle bu gece ettiği ikinci küfrün şokunu atmaya çalışırken, ilki kadar afallamıştı Savaş. Kendinde bile değildi zaten. Normal bir zamanda olsa, bu lafları söylediğini bilse, utançtan kıpkırmızı kesileceğini biliyordu. “Yapabiliyorsan...” dedi Savaş tek kaşını kaldırıp kapıyı sertçe kapatarak. “Yap.”

Gözlerini araladığında, hâlâ Savaş'ın kucağındaydı ama etrafta parlak bir ışık vardı. Kocaman, salon gibi bir yerdi. Gayet şık döşenmişti ve hızlı adımlarla yürüyordu. "Neredeyiz?" diye sordu Gülfem tekrar gözlerini kapayarak. Rahatsız edici ışığı yok etti.

"Otelde," dedi Savaş daha sakin bir ses tonuyla. Siniri sanırım azalmıştı. "Evdekiler seni böyle görse, bırak bir daha evden çıkmayı, okulun bile uzardı."

Karanlık bir yere girdiklerini hissettiğinde gözlerini araladı. Bir odanın içindeydi. Savaş'ın onu tutan eli ışığa doğru giderken, elini elinin üstüne koydu ve "Açma," dedi başını omzundan kaldırarak. "Gözümü alıyor, başım ağrıyor." Dışarıdan gelen o loş ışık haricinde karanlıktı oda.

Savaş yavaşça yere bırakırken Gülfem'i, arkasındaki kapıyı açtı. "Git duş al, ayıl," dedi emir verir gibi. "Kahve söyledim sana." Açılan kapıdan içeri giren Gülfem, sürüklendiği adımlarla kafasını salladı. Fakat banyonun ortasına geldiğinde, daha yavaş adımlarla duşa girip alnını duvara yasladı ve o serinlikte içi geçti. Öyle boş boş dururken Savaş kapı girişinde ona bakıyordu ve bu hâlini gördükçe sınırları daha da geriliyordu. "Hadil!" diye sesini vurguladığında, Gülfem irkilerek gözlerini açtı. Kafa salladı ama tekrar alnını duvara yaslayıp gözlerini kapadı. Sadece uyumak istiyordu ama Savaş hiç onu kendi hâline bırakacak gibi durmuyordu. Sınırla banyoya girdiğinde, suyun ısısına bile bakmadan buz gibi suyun altına soktu Gülfem'i. Gözleri panikle büyürken ellerini bedenine sardı titreyerek. O kaçtıkça Savaş suyun altına sokuyordu.

"Ne-nefret ediyorum senden..." dedi Gülfem titrek bir sesle. "Hayvan!" Savaş ise sadece ayılması için uğraşırken, söylediklerini umursamadı bile. Gerçi hep ettiği laflardı zaten. Yeni bir şey değildi duydukları.

"Çok da sikimde," dedi dalga geçer gibi. "Eve gidince ağlayacağım, Gülfem beni sevmiyor diye." Gülfem'in fazlaca titreyen bedeniyle daha fazla dayanamayarak suyu kapattı. "Çık," dedi sonra da.

Fakat Gülfem tek bir adım bile atmıyordu. "İslandım," dedi sadece. "Böyle ne yapacağım?"

Savaş bunu hiç düşünmemişti. Etrafa doğru bakarken bornozu fark etti ve uzatarak, "Giy bunu," dedi. "Kıyafetlerini kurutmaya ve-

receğim.” Gülfem elindeki bornoza uzanırken dışarı doğru çıktı. Fakat çok geçmeden tekrar seslendi.

“Savaş abi,” dedi titreyen kelimeleriyle. Hâlâ ayrılmamış, üstüne bir de titriyordu. Savaş tedirginlikle içeri girdiğinde üstüne baktı ve “Çıkıyor,” dedi. Elbiseler üzerine yapıştığı ve ıslak olduğundan sebep ağırlaştığı için gücü yetmiyordu. Savaş ne yapacağını bilmez bir hâlde kendi etrafında dönerken, kendisinin soymasından başka bir seçenek yoktu. Böyle uyursa hasta olurdu. Kendi kendine, içinde bulunduğu duruma küfürler savururken, banyoyu aydınlatan o loş ışığı kapattı ve o zifiri karanlıkta ona yaklaştı. Elleri bacaklarına giderken elbiseyi kavradı fakat içinde engelleyemediği o erkeklik içgüdüğü çoktan harekete geçmişti. Buna da savurduğu küfürler, dudaklarının arasından mırıltılar şeklinde döküldü. Senelerce âşık olduğu kadını kendinden uzak tutmak isterken, şimdi soyup çınlıçıplak bırakıyordu. Elbiseyle birlikte parmakları da tenine dokunarak yukarı doğru kayarken, Gülfem kollarını kaldırdı. Biraz daha yukarı kaldırdığında elbiseyi parmakları, göğsünün kenar kısımlarını hissetti fakat hızlandırdı kendini. Yine de nefes alıp verişini bile etkilemişti bu durum. Hiçbir şey görmüyordu ama yine de bedeni elinin altındaydı. Elbise üstünden çıktığında elini sırtına attı ve sütyeninin kopçasına dokundu. Gülfem ellerini Savaş’ın omuzlarına koyduğunda, “Çek ellerini,” dedi sert bir dille. Zaten her şey zordu, daha da zorlaştırmasına gerek yoktu. Gülfem ateşe dokunmuş gibi çekerken ellerini, sütyenini de söküp attı yere Savaş. Dudaklarını ısırarak kesik kesik soluklarla elini iç çamaşıra götürdüğünde iplerini kavradı, parmaklarını kasıklarında tuttu fakat, “Onu da çıkar bir zahmet,” diye sinirle geriledi. Eli alınca giderken arkasını döndü. Onu da çıkarması lazımdı. Çıkarabilirdi. Eğilip onu da yapamazdı, yapsa nasıl duracaktı. Birkaç dakika öyle durduktan sonra, ne yaptığını merak ederek arkasını döndü ve Gülfem’i o karanlıkta, o kalın, beyaz bornoza buldu. Hiç değilse bu kadarına şükrederken, Gülfem bornozun kuşağını bağlamaya çalışıyordu. Yapamadığını fark ederek hızla ona adımladı ve epey sıkarak iki düğüm üst üste attı. Bu bornozu kapamak için değil de kendini durdurmak için attığı düğümler gibiydi. “Geç içeri yat,” dedi soğuk bir sesle yerdeki çamaşırlara eğilerek. Tam o sırada kapı çalmıştı. İyi denk gelmişti. Muhtemelen kahveydi gelen. Gülfem içeri doğru adımlarken, Savaş duvar arkasında kalan yatağa Gülfem’in yattığını

kontrol ettikten sonra kapıyı açtı. Bu hâlde yabancı birinin onu görmesine izin veremezdi. Kapının altından sızan ışık, elindeki kıyafetleri ayan beyan ortaya sererken, en üstte dantelli beyaz, az önce çıkarmadığı o iç çamaşırını vardı. Gözlerini üstünde daldığında yavaşça yutkunarak elinin arasında buruşturdu ve kapıyı açtı.

Karşısındaki adam hafif bir tebessümle, "Kahveniz," dedi.

Savaş kahveyi aldı, elindeki çamaşırları verecekken bir adama baktı, bir elindekilere. Daha sonra veremeyeceğini anlayıp yerini sordu ve "Gülfem," diye seslendi. "Kıyafetleri bırakıp geliyorum. İç o kahveyi." Gülfem kahve için kalkmak bir yana dursun, kıpırdamıyordu bile. Gözleri gidip geliyor, ıslak saçları epey rahatsız hissettiriyordu. Birkaç dakika sonra gelen Savaş'ın sesi yankılandı odada. "İçmemişsin," dedi azarlar gibi. Gülfem tepki vermeyince daha da sinirlenerek yanına gitti ve yatağın kenarına oturarak, "Sen ilk kez mi alkol alıyorsun?" diye sordu. Normalde Gülfem alkol kullanmazdı ve şu anki hâline anlam veremiyordu. Sadece kafa salladı Gülfem. "Kim için içtin bu kadar?" diye sordu öfkeyle. "Yine hangi lavuk? Söyle," dedi nefes nefese. "Söyle, sike sike getireceğim sana."

Aşk acısı, kendini dağıtma diye düşünürken Savaş, "Kimse," dedi Gülfem gözlerini açmadan. "Kimse yok ki hayatımda. Öylesine içtim ben, meraktan." Savaş duyduğu sözlerle epey afalladı. Sürekli hayatında biri olan bir kadın olduğu için şimdi yok demesi şaşırtmıştı.

Yatakta boylu boyunca uzanmış gözleri kapalı o kadını izledi. Sınırı bir miktar yatıştırırken, "Kaç kişi oldu hayatında?" diye sordu canını yakacağını bile bile.

Gülfem dudak bükerken, "Saymadım," dedi. "Çok," diye ekledi.

"Niye o kadar çok?" diye başka bir soru yöneltti Savaş, cevap vermesinin gazıyla.

Gülfem yatakta iki yana kıvranıyordu ve Savaş bundan hiç hoşlanmıyordu. "Bilmem," diye dudak büktü yine. "Ben eğlenmeyi seviyorum, çabuk da sıkılıyorum, öyle takılıyorum yani." Kesik kesik iki dakikada kurduğu o cümleden sonra hafifçe araladı gözlerini. Savaş ile denk düştüğünde hafifçe gülümsedi. Gözleri, dudakları, vücudu öylesine güzeldi ki. "Sen," dedi elini ona doğru uzatırken. Gözleri kapandı ama eli yüzünde dolandı. "Çok yakışıklısın, niye kimse yok hayatında?" Savaş cevapsız bırakınca, Gülfem sorusunu çoktan unutmuştu bile. Onu rahatsız eden bornoza elini atduğunda, "Ne ya-

“pıyorsun?” diye sordu Savaş panikle. Bacakları bornozun arasından çıkmış, bir ayağını dizinden kırıp karnına çekmişti ve Savaş o ay ışığının tenine vuruşunu izliyordu.

Gülfem gözlerini hafifçe aralarken bornozun kuşağına daha da asıldı. “Bak,” dedi korkuyla bornoza vururken, “Kurt bunlar.” Beyaz ipleri tutarken neredeyse açmak üzereydi bornozu, ama Savaş ellerini tek avcunda tutarak başının üstünde sabitledi ve yüzüne bakmaya çalışarak, “Çıkaramazsın onu,” dedi.

“Niye?” diye sordu Gülfem kaşlarını çatarak. “Hiç mi kadın vücudu görmedin?”

“Seninkini görmek istemiyorum,” dediğinde, Gülfem içinde büyük bir kırıklık hissetti ve başını yana çevirerek iki büklüm hâlde bedenini de çevirdi.

“Git!” diye bağırdı ardından. “Git buradan!”

Savaş zaten olanlara bir anlam veremiyorken, “Şimdi ne oldu?” diye sordu sıkılmış gibi.

“Çirkin miyim ben?” sorusunu hiç mi hiç beklemiyordu. “Partideki kızlara baktın ama bana bakmıyorsun bile.”

Savaş anlamamış gibi, “Bakmadım kimseye,” dese de inandıramamıştı Gülfem’i. Sonra bedenini sertçe kendine çevirdiğinde, yüzü yüzünün önüne düştü. “Bakmadım,” diyerek tekrarladı inandırmak için. “Kimseye bakmadım, yemin ederim.”

“Bana da bakmıyorsun ama...” dedi Gülfem titrek bir sesle. “Ben sana o kadar iltifat ettim, sen bana güzelsin bile demiyorsun.”

Savaş ne diyeceğini bilmez bir hâlde bakarken, “Gülfem,” diyerek sıkıntılı bir soluk verdi. “Benim sınırlarımı zorlama.”

Gülfem bedenini ona doğru kaldırarak, “Güzel miyim?” diye sordu inatla.

Savaş kaçamayacağını anlamış gibi olduğu yerde debelenirken, Gülfem dudaklarına bakıp gitgide yakınlaşıyordu. “Güzelsin...” dedi kendinden bile beklemediği bir tavırla. “Çok güzelsin,” diye devam etti.

“Öp o zaman beni,” dedi Gülfem büyük bir cesaretle. O an sadece o dudaklara kavuşmak istiyordu. Savaş vurgun yemiş gibi kalırken, “Öp beni,” diye tekrarladı Gülfem. Savaş eliyle saçlarını kanştıırken, içinde bulunduğu durumdan nasıl kaçacağını düşündü.

“Bu... bu çok fazla Gülfem,” dedi dayanamıyormuş gibi. “Beni bununla imtihan etme. Kendinde bile değilsin.” Fakat Gülfem kendini

yatağa geri attığında, Savaş'ı da omuzlarından tutup kendine doğru çekti. Gülfem, Savaş'ın altındayken daha ne kadar dayanabilirim diye düşündü durdu Savaş. "İnsanım ben de," dedi sinirle. "Beni sınadığın şeyi bilmiyorsun bile."

Gülfem, "Öp beni," diye tekrarlayınca, Savaş ne ara dudaklarını dudaklarına bastırıp anlamadı bile. Islak saçlarını karıştırırken, Gülfem de ensesinden onu kendisine doğru çekti, dilleri birbirine karıştı. Gülfem bir o kadar acemi, Savaş bir o kadar tecrübeli kullandı dudaklarını. "Sakalların..." dedi Gülfem bir miktar kendini geri çekerek. "Batıyor..." Savaş canını acıttığı düşüncesiyle tedirgin kalırken, Gülfem gülümsedi. "Ama hoşuma gitti." Tekrar kendini Savaş'a bıraktırken, Savaş sadece anı yaşadı. Sadece o anda kalmak istedi.

"Yalan söylüyorsun," dedim kıpkırmızı bir hâlde. "Gerçek değil bu." Savaş'ın yüzünde epey geniş bir gülümseme varken kafasını iki yana salladı. "Ama, ama..." dedim duyduklarımınla. "Sen o sabaha karşı odadaydın. Bana da dedin ki görevliler soydu seni, sen sadece oraya gelip beni almıştın. Bana öyle anlattın."

"Ne deseydim Gülfem?" dedi yüzünde belli belirsiz bir gülümsemeyle. "O öpüşmeden sonra bana bunu hatırlat dedin. Hatırlatırsam ne olur diye sordum bir umut. Peki sence sen ne demişsindir?"

"Ne?" dedim korkuyla. Kim bilir ne demiştim?

Elleri iki yandan yüzümü kavrarırken, "Arada takılırız," cevabını hiç beklemiyordum.

"Yuh!" dedim kızarmış bir hâlde.

Savaş da aynen öyle der gibi kafa sallarken, "Ben de böyle tepki verdim. Hatta dedin ki 'Fuckbody var ya, biz de kissbody oluruz,'" dedi. Bunları ben nasıl söyleyebilmişim!

Hâlâ kendime inanamazken, "Yalan," diyerek ayaklandım. "İnanmıyorum."

Savaş'ın kahkahaları yankılandı bahçede. "Vallahi ister inan ister inanma. İlk öpüşmemiz tam olarak orada gerçekleşti. Ama merak etme, o kadarla kaldı. Ben sonra direkt karşı odaya geçtim. Tabii kendimi soğuk sulara attığım ve rüyalarımın girdiğinden de bir gerçek ama..." O konuştuğunda daha da kızardım. O gün üniversitenin ilk senesiydi ve

ben hayatımda ilk kez içmiş, sonra da bir daha içmemiştim. Ekranaya kayan bakışlarıyla, "Tüh, film de bitmiş," dedi.

"Yalan söylüyorsun," dedim tekrar. Aklıma gelen şeyle, "Uydurdun," deyip ekrana baktım. "Sırf filmi izleyip ağlamayayım diye yaptın. Çünkü ben öyle bir şey yapsam, sen bundan ümit edip bana açılırdın."

Savaş hâlâ kahkaha atarken, "Kendini kandır," dedi. "O sözlerden sonra bana ciddi biri olduğumu, sıkıcı olduğumu, sadece yakışıklı olduğumu, başka bir özelliğim olmadığını söyledin. Ben de o geceyi öylece kapattım. Benim için düşündüklerin sadece dış görünüşümden ibaretti." Olabilir miydi? Olamazdı, olmasındı. Hayır, kendimi kandırmak değildi bu; böyleydi, böyle olmalıydı. Aksi hâldde ben o utançla kalamazdım. Ekranda gördüğüm saatle hızla ayaklanırken, "Ne oldu?" diye sordu Savaş panikle.

"Bekle burada," derken yine onun yardımıyla ayağa kalktım ve içeri girdim. Dolaptaki pastaya 32 mum yerleştirip yaktıktan sonra bahçeye geldim tekrar. Savaş ayakta bana bakarken, "İyi ki doğdun koca adam," dedim tebessümle. "İyi ki bana nasip oldun." Böyle şeylerden hiç hoşlanmazdı, biliyordum. Hele pasta mumu üflemeden. O yüzden ona bırakmadan ben üfledim hepsini. Bu, yüzünde daha büyük bir gülümsemeye sebep oldu. Onu tanıyor oluşumun sevinçiydi bu.

"İyi ki sen..." dedi dudaklarını alnıma bastırarak. "İyi ki sen bana nasip oldun."

İçim sıcacık olurken heyecanla, "Yiyelim," dedim. Zaten yerde olan tabaklara pastaları dilimledikten sonra, ben yemeden onu bekledim. Bir dilimi ağızına attı ve yüzü buruştu.

Tuzlu pastanın tadını alınca, "Gülfem," derken, "Hatırladın mı?" diye güldüm. Ellerim çenemde birleşmiş, sahici, kocaman bir gülümsemeye ona bakarken zar zor yuttu ve o günkü gülümsemeye yine aynı cümleyi kurdu.

"Eline sağlık, çok güzel olmuş." Kısa bir an o zamana döndüm sanki. "Ama..." deyip başını salladı. "Hepsini yemeyeyim bu sefer." Tabakayı yere koyarken bu sefer benim kahkahalarım yankılandı bahçede.

"Tabii," dedim alayla. "Yaşlandın sonuçta. Yeme, dokunur. Bugüne bugün 32 yaşındasın. Bir de bana bak," derken dudak büzdüm.

"26'lık bir karın var." Onu küçümsemem hoşuna gitmemişti ama yüzünde bir gülümseme vardı.

"Kim?" dedi kollarını bana sararak. "Ben mi yaşlanmışım?" Sahte bir kahkaha attı. "Göstereyim mi sana kim yaşlanmış? Ben o 26'lık karıma kaç yaşına gelirim geleyim yeterim."

Onu kıskırtmak ister gibi kafa sallarken filme uzandım. "Tabii, tabii," dedim alayla. "Hiç kaçışın yok. O anlattığın uydurma hikâyeye inanmadım ve bu gece bu filmi izleyeceğiz, kaçamazsın."

O beni geri doğru kucağına çekerken, elim rastgele bir yere dokundu. "Onu da yaparız," dedi beni kucağına yatırıp üzerime eğilerek. "Birincisi, o hikâyeye yalan değildi," dedi burnuma ufak bir öpücük bırakarak. "İkincisi, ben yaşlanmadım ve bunu sana ispat edeceğim." Dudakları dudaklarıma yaklaşırken, ben hâlimden epey memnundum. Ellerimi boynuna atıp öpüşlerine karşılık verirken, filmdeki o bizi çok iyi anlatan söz bozdu sessizliği.

Fikirleri uyuşmuyordu. Hatta hemfikir oldukları konular bile pek azdı, sürekli didişirlerdi. Sürekli birbirlerine meydan okuyorlardı. Ama farklılıklarına karşın önemli bir ortak noktaları vardı. Birbirleri için deli oluyorlardı.

11. BÖLÜM YUVA

Beni sarıp sarmalayan kolları arasından her çıkmak isteyişimde geri çekiyor, yerimden kıpırdamama bile izin vermiyordu. “Savaş...” dedim koca kolunun arasında nefeslenmeye çalışırken. Zaten kocaman bir karnım vardı. Temmuz ayında bana nefes aldırmiyordu karnım, bir de Savaş’la bu sıcakta her gecenin sabahında dip dibe uyanıyorduk.

“Uyuyorum,” diye homurdandı başını iyice yerleştirerek. “Kıpırdama.” Ben çıkmak istedikçe daha çok sokuluyordu bana.

Bacağını bacaklarımın üstüne atmış, beni iyice abluka altına almışken, “Bari ben kalksaydım,” desem de ne cevap verdi ne de izin verdi. Ben kendi kendime söylendikçe, mızırdandı durdu. El mahkûm yatakta bir süre daha sarmaş dolaş onunla yatarken, ben de en son dayanamamış, yine uykuya yenik düşmüştüm fakat onunki kadar uzun sürmemişti. O hâlâ sarıp sarmaladığı bedenimi bırakmazken gözlerimi araladım ve komodindeki telefonuma uzandım zar zor. Kilit tuşuna bastığımda, saat 12.30’du. “Savaş,” diyerek bedenimi sırtüstü çevirdim. Her yerim tutulmuştu. Normalde sabahın köründe dikilen adamın bugün uyuyacağı tutmuştu.

“Hımm?” diyerek yüzünü boynuma gömdüğünde, kokumu içine çekti.

Elimi yüzüne attım ve pürüzsüz yüzünü okşadım. “Kalkalım artık,” dedim ona bakarak. Simsiyah saçları yüzüme deşiyor, eli göğüslerimin altından beni sarıyordu. Ondan cevap gelmeyince, “Tüm gece çocuklarla takılıp uyumazsan, kalkamazsın tabii,” diye söyledim. Bu neden dışarı çıktın söylenmesi değildi tabii. Allah var, Savaş öyle pek dışarı çıkıp, gezip tozan bir adam değildi. Hep benimleydi,

her gittiği yere de götürürdü beni. Dün akşam şehir dışından gelen arkadaşlarıyla görüşmek için dışarı çıktıklarında da, kırk yılın başı nasıl olsa deyip neredeyse sabahı sabah etmişlerdi. Tabii o sürede beni de evde tek bırakmamıştı. Annemlere getirmiş, sonra da gecenin bir yarısı almıştı. Annemler ne kadar burada kalın dese de Savaş kabul etmemiş, ısrarla eve getirmişti beni. Çünkü ne onların evinde ne de bizimkilerin evde çift kişilik bir yatak vardı ve ne benim yatağıma ne onun yatağına ikimiz sığabilirdik. Normal şartlar altında sığardık da, ben hamileyken bu sıcaklarda o dip dibeliği çekemezdim ve Savaş da bunu bilip benden ayrı yatmak istemediğinden, saatin kaç olduğuna bakmadan beni eve getirmişti. Hâlbuki şimdi de bu koca yatakta dip dibeydik, bir şey değişmemişti. Olan bana olmuş, gece boyu yollarda sürüklenmiş durmuştum.

Hâlâ cevap gelmeyince, "Savaş," diyerek dişlerimi kafasına geçirdiğimde acıyla sızlandı ve kafasını kaldırarak sahte bir şekilde kaşlarını çatı.

"Kızım, insanın kafası ısırılır mı ya!" diye homurdandı bana bakarak. "Yamyam mısın sen?" Eli hâlâ bedenimi tutuyor, tepemden bana ters ters bakıyordu.

"Kalk diyorum kalkmıyorsun, ne yapayım?" diyerek omuz silktim.

Silktiğim omzumu öpüp başını yine boynuma soktu. "Uyutmadın zaten," dedi ciddi ciddi. Boynumda soluklanırken ufak ufak öpücükler bırakmayı da ihmal etmiyordu.

"Uyutmadım mı?" dedim şok olmuş vaziyette. "Öğlen oldu."

"Yani?" dedi dalga geçer gibi.

"Yanisi," dedim elim saçlarını karıştırırken, "senin de işin var, benim de. Evden çıkmamız gerek ya hani."

"Benim işim çok uzun değil," derken yine uyumak için hazırlanıyor muydu o? Sesi bir değişti çünkü. "Aylar sonra bir hafta içi evdeyim, karımın koynunda keyif sürmek istiyorum izinle," diye vuruladı. Bugün doktor randevumuz vardı, Savaş izin almıştı. Beni de Oya ve Ahu öğlen için çaya çağırmış, dedikodu yaparız demişti. Savaş bana, "İzin aldım ama yine de işim var, evde değilim tüm gün," dediği için, ben de kızlara söz vermiş bulunmuştum.

"Benim çıkmam lazım ama," dedim pek de içime sinmeyerek. "Sen bana işim var deyince, ben kızlara söz vermiştim. Mahalleye gideceğim."

"Seni babaannene şikâyet edeceğim," dedi homurdanarak.

Anlamayıp başımı geri doğru çektim ve yüzüne baktım. Bir elimle saçlarıyla oynarken, "Sebep?" diye sordum.

"Kocan evde, sen gezmelerde. Ayıp ulan," dedi yüzünde bir gülümseme varken. Gözleri hâlâ kapalıydı ve hâlâ yüzü boynumda soluklanıyordu. "Nerede o eski evlilikler? Kocaya hürmet vardı. Şimdi hatun yanımızdan kalkıp gidiyorum diyor. Bunları tek tek babaannene anlatıp seni şikâyet edeceğim. Biraz ders versin sana."

"Yaa..." dedim somurtarak. "Onları söylerken babaanneme gece eve geç geldiğini de söylersin ama." Hafifçe kafasını kaldırdığında, kocaman bir gülümseme vardı suratında. Ben de onunla birlikte sırtım.

"Bir gece lan," dedi. "Bir gece eve geç geldim. Onu da yıllarca uzatacaksın, değil mi?" Yıllarca değil elbet ama uzatırdım tabii. Evet, dercesine başımı sallarken, dudaklarımı da büzmüştüm ve dişleri arasına alması birkaç saniye sürdü. Yüzüm acıyla kasılırken omuzlarından itekleyip uzaklaştırdım.

"Salak," dedim dudaklarımı tutarken. "Acıdı." Ben acı çekiyordum ama o keyifle sırtıyordu.

"Uzatma sen de öyle," dedi haklıymış gibi. "Ayrıca," derken ufak bir öpücük bıraktı acıttığı dudaklarımın üstüne. "Ben geleyim dedim, sen otur dedin."

Doğru, ben demiştim. Çünkü adam sürekli benimleydi ve nefes alsın, arkadaşlarıyla görüşsün istedim, ama bu yine de geç gelişini beni sinirlendirdiğinde yüzüne vuracağım gerçeğini değiştirmiyordu. "Hem sen babaannene bunu söylediğinde, babaannenin vereceği tepki çok belli değil mi?" diye sordu kendinden emin bir ifadeyle. "Erkektir o, yapar," diye tamamladı cümlesini. Gözlerimi devirdim. Savaş haklıydı. Babaannem eski topraktı ve düşünce yapısı biz ne kadar kabul etmesek de o yöndeydi.

"Sen de işine geldiği gibi tabii..." dediğimde, tabii dercesine kafa salladı ve tepemde beni baştan aşağıya süzmeye başladı. "Gülfem," derken yüz ifadesi de epey ciddileşmişti. Çıplak vücuduma gün ışığında böyle dikkatle bakıyor oluşu, beni bir miktar utandırdı.

"Hım?" dedim yine de bozuntuya vermeden.

"Sen hep böyle yatsan ya doğumdan sonra da?" dediğinde epey ciddi duruyordu. Böyleden kastı, çıplak yatıyor oluşumdu. Sütyen falan da takmıyor, altımdaki iç çamaşırıyla yatıyordum sadece.

“Sapık,” derken elimi gözüne kapattım. “Aklın fikrin hep oralarda.”

Avcuma değen gülüşleri, tüm bedenime yayılıyor, beni de gülümsetiyordu. Tekrar başını boynuma gömüp burnunu sürttü tenime. “Ne alakası var?” dedi dudakları boynumda hareketlenirken. “Güzelle bakmak sevap derler, sen de maşallah taş...” derken gülümsemem epey genişlemişti. Âşık olduğum adam tarafından böylesine beğeniliyor ve arzulanıyor olmak, kadınlık gururumu okşuyordu.

“Güzel bakmak sevap o bir kere,” dedim elim boynuna dolanırken. Boynum da onun daha çok alana erişmesi için açılmış, o da nefesini tenime yaymaya başlamış, benimle oynuyordu.

“Ben güzel bakmıyor muyum?” diye sordu mırıltılarla, saç dip lerime burnunu sürterek. Ne güzel mayıştıyordum böyle. Gözlerim istemsizce kapanırken çoktan etkisi altına almıştı beni.

“Bilmem ki, bakıyor musun?” diye sordum sinir etmek ister gibi. “Daha güzel bakanlarını da gördüm.” Bu onun damarına basmak olmuştu artık. Bakıyordu, en güzel o bakıyordu. O da bunu biliyordu ama bu cümlem onu çıldırtırdı. Muzip bir ifadeyle gülümseyip dudaklarımı dişlerken, bir hışımla başını boynumdan kaldırdı. Yüzümdeki ifadeyi görüp onda da yavaşça bir gülümseme belirirken, ellerini başımın iki yanına sabitledi. Ben hâlâ dudaklarımı ısırıp onun suratına bakıyordum.

“Seni var ya...” dediğinde, tam “eee” diyecektim ki, aniden kapının açılmasıyla Savaş ne ara üstüme pikeyi örtüp bedenimi sakladı anlamadım.

Kalbim kuş gibi korkudan çırpınırken pikeye sıkı sıkıya sarılmıştım. Savaş üstümdeki varlığını korurken elini çekmedeki silahına götürüyordu ki, Leyla ablanın, “Ay!” sesiyle ikimiz de donduk kaldık. Hepimiz donduk kaldık gerçi. Leyla abla elindeki temizlik kovalarıyla kalmış, elini yüzüne kapatmış, “Ay! Ay! Ay!” dedi durdu. Başka kelime bilmiyormuş gibi şoka girmişken, baktı bir şey diyemiyor, sustu ve geri geri çıkıp kapıyı çekti, ama koridordan hâlâ sesleri geliyordu. En az bizim kadar o da utanmıştı.

Savaş bedenini yan tarafıma atarken, “Rezil olduk,” dedim panik içinde. Leyla abla bugün temizliğe gelecekti ve ben bunu tamamen unutmuştum. Bedenimi yataktan kaldırmış Savaş’a doğru bakarken, “Vallahi rezil olduk,” diye tekrarladım. Nasıl bakacaktım şimdi ben Leyla ablanın yüzüne? Savaş benim üstümdeydi, ben çıplaktım ve biz

resmen oynaşıyorduk. Yanaklarım al al olmuş bir hâldeyken, Savaş hiç istifini bozmadı.

“Bir şey olmaz,” dedi rahat rahat gerinerek. Bu adam ne kadar gamsızdı böyle yahu. “Kapıyı çalmadı ayrıca. Kendi hatası.”

“Ay ne hatası!” dedim resmen cırlayarak. “Hatası mı var bunun? Yakalandık sonuçta. Of Savaş!” derken suratım düşmüştü. “Vallahi bakamam ben kadının yüzüne.” Ben ne kadar rahatsızsam, Savaş o kadar rahattı. Asya da bu hâlimle panik olmuş gibi tekmelerini sıralarken, karnıma bakarak, “Bir şey yok Asya,” dedim hafif bir sitemle. İki dakika panik de yapamıyordum.

Savaş elini karnıma koymuş, yetmemiş bedenini kaldırmış, dudakları karnıma değerken, “Annenin her zamanki hâli, babacığım,” dedi. “Fazla büyütüyor.” Gözlerim hayretle büyürken, “Bakma öyle,” deyip ayaklandı. Yerdeki pantolonunu üzerine geçirdikten sonra dolabına ilerleyip kendine bir gömlek çıkardı ve üzerine giyerken, “Evliyiz biz,” dedi. Ben hâlâ pikeyi göğüslerime kapatmış öylece duruyordum. “Bir şey yapmıyorduk ayrıca. Kimse bir şey görmedi. Pozisyonumuz sadece...” dediğinde, gömleğinin kollarını iliklemeğe başladı. “Onda da dediğim gibi, biz evliyiz, bunlar olası şeyler ve burası yatak odası.” Beni rahatlatmak için mi böyle konuşuyordu yoksa gerçekten normal mi görüyordu bu durumu bilmiyorum ama ben hiç de rahatlamamıştım. Sürekli yan yana geldiğim biriydi Leyla abla ve ben nasıl tepki vermem gerektiğini bilmiyordum. Özellikle bu konular kimseyle paylaşmak istemediğim konularken, yakalanıyor olmak moralimi bozmuştu. “Ben çıkıyorum,” dedi bana doğru gelerek. “İşlerim bitince seni Oyalarından alırım.” Elini boynuma attı ve başını boynuma sokarak kokumu içine çekti. “Şu kokun var ya...” dedi mest olmuş gibi. “Ayıltıyor mu sarhoş mu ediyor anlamıyorum. Kendimden geçiyorum.”

Şu an hiç havamda değildim, yoksa eriyip biterdim. Çok fazla stres yapmıştım. “Leyla ablaya açıklama yapacak mısın?” diye sorduğumda, boynumdan çekildi ve kendi tarafındaki çekmeceye ilerleyerek silahını çıkarıp beline taktı. Benden önce onunla karşılaşacaktı sonuçta. Hiçbir şey demeden çıkıp gitmezdi herhâlde.

“Hayır,” dedi oldukça net bir ifadeyle. “Sen zaten bir dünya şey eveyip gevelersin. Ne diyeceğim ayrıca?” diye sordu bana bakarak. Ben de bilmiyordum ki. Yakalarını düzeltip kapıya ilerlerken, kapı

kulpunu tuttu ve bana döndü. "Ama söylersin, bir zahmet bir daha kapıyı çalmadan girmesin odalara. Özellikle bu odaya," diye vurguladı. Leyla abla zaten bizim burada olduğumuzu bilse girmezdi öyle. Sadece hafta içiydi. Muhtemelen Savaş'ın evde olduğunu bilmiyordu, çünkü ben bunu söylemeyi hiç akıl etmemiştim. Beni de dışarı çıkacak diye bildiği için böyle rahat hareket etmişti kadın. "Çok yorma kendini," dedi kapıyı açtıktan sonra. "Benim arabayla git, seninkini ben alırım. Ses geliyordu zaten geçen ondan, yolda kalma. Sonra da mahallede bırakırız, ben bir baktırırım ona. Benimkiyle döneriz." Kafa salladım sadece. Tam çıkıyordu ki duraksadı ve "Gülfem," dedi arkasını dönüp. Ona baktığımda, "Kahvaltını et yavrurum," dedi. "Öğlen oldu zaten, açsın hâlâ."

"Neden acaba?" diye sordum imalı bir gülümsemeyle. Hem bu saate kadar beni yatakta tutmuştu hem de açsın diyordu.

"Dırdır etme kocaya," dedi gülerek. "Uyutmadın zaten." Hâlâ uyutmadın diyordu. Yanımdaki yastığı ona attığımda, vurmak bir yana dursun, eliyle tutup yatağa geri fırlattı ve hemen kucağıma düştü. "Hadi kaçtım ben," deyip kapıyı çekmesiyle, ben de yataktan kalktım.

Leyla abla anlayışlı kadındı, beni muhakkak anlardı fakat ben yine de bir şeyler demeliydim ve ne diyeceğim hakkında hiçbir fikrim yoktu. Dolaba ilerleyerek önce kendime yeni bir iç çamaşırını takımı çıkardım. Eğilmek epey zorlaşmış, hatta imkânsız hâle gelirken, otur kalk şeklinde hareket etmeye başlamıştım. Nefesim de çabuk bitiyor gibiydi. Bir de neredeyse yarım saatte bir tuvaletteydim. İki yudum su içsem bile sıkışık vaziyete geliyordum. Banyoya girdim, işlerimi hallettim, iç çamaşırlarımı da giyerek çıktım. Saçlarıma hiçbir şey yapmadan tepeden toplarken, makyaja da girişmedim. Sonra aynada bu hâlimi görünce kendimi sorgularken buldum. Ben önceden asla böyle değildim. Daha bakımlıydım ve daha güzeldim. Evlenip hamile kaldıktan sonra, neredeyse kendime bakmaz hâle gelmiştim. Ev içinde giydiklerim de hiç öyle seksi şeyler değildi. Rahat ettiğim eşofmanlar ve pijamalardan ibaretti. Hâlbuki dolabın köşesinden bana bakan o dantelli, tüllü takımlar yerlerinde ağlıyordu. Savaş bu durumdan hiç şikâyet etmemişti, ama yine de ben kendimi kötü hissettim. Onun için hiç hazırlanmamıştım. Bunda hamileliğin de etkisi büyüktü tabii ya da benim şu an arkasına saklandığım bir bahaneydi bu.

Elim dantelli bir geceliği kavradığımda, "Bu gece, Gülfem..." dedim kendi kendime. "Bu gece bunu giyiyorsun." Paspal paspal gezme devrini kapatma vakti gelmişti. Yüzüme de az biraz allık sürdüm; rimel, ruj da sürüp kaşlarımı toparladım. Üstüme de beyaz ince bir bluz giyip altına hâki, uzun, salaş bir etek giydim. Bluzu eteğin içine sıkıştırırken karnım etekten bir hayli ortaya çıkmıştı. Topuz olan saçlarımın içinden birkaç tutamı yanlardan çıkarıp işlerimi bitirdim. Çantamla birlikte kapıyı açtuğumda, hiç ses seda yoktu. Üst kattaki bir iki odanın kapısını kalbim ağzımda açtuğumda, Leyla ablayı aradım ama göremedim. Muhtemelen bu katta değildi. Hem görmek istemiyordum hem görmeden çıkarsam ayıp olacağını biliyordum. Dikkatle merdivenlerden indiğimde, Leyla ablayı mutfakta buldum. Arkası bana dönük, tezgâhta bir şeylerle uğraşırken, "Leyla abla," dedim utana sıkıla.

"Ay Gülfem," diye bir arkasını dönüşü var ki... "Kız, ben vallahi sizi evde bilmiyordum," dedi yanakları al al. "Yoksa dalar mıyım ben öyle odaya? Ses seda yoktu hiç evde, ondan öyle rahat hareket ettim. Savaş'ın da yüzüne bakamadım."

"Leyla abla, biz uyuyorduk zaten," derken sesim titriyordu. O da ben de utanmıştık. "Bir şey yapmıyorduk yani, şakalaşıyorduk. Zaten ben hamileyim ya, pek bir şey yapmıyoruz." Ne saçmalıyorsun Gülfem? "Yani yapıyoruz da şimdi yapmadık..."

Tırnaklarını birbirine geçmiş saçmalarken, "Gülfem," dedi Leyla abla yüzüne bakarak. "Kızım siz evlisiniz, sen niye utanıyorsun? Benim hatam." Herkes kendince mahcuptu tabii. Ben kendi tarafımdan bakıyordum olaya, o kendi. Sonucunda da kimse karşı tarafı suçlamıyor, kendinde buluyordu hatayı.

"Ay Leyla abla," dedim yorulmuş gibi derin bir soluk vererek. "Kapatsak ya bu konuyu en iyisi?"

"He Gül'üm vallahi," dedi o da aynı ifadeyle. "Kapatsak da gitse ya?" Kafa sallarken içim bir nebze rahatlamıştı ve ben bu yaşadığımdan sonra bir daha Savaş'ın evde olduğu zamanları önceden Leyla ablaya haber vermeyi iyice bellemiştim.

"Çıkıyorum ben o zaman," deyip kapıyı göstermiştim ki, "Dur dur," dedi Leyla abla elini sallayarak. Arkasını dönüp peçeteye sarıdış tostu bana uzatırken, "Savaş tembihledi çıkmadan," dedi üstüne basa basa. "Bunu yemeden evden çıkmayacakmışsın. Sen de şimdi

gitmem lazım der durursun, yolda ye bari.” Muhakkak tembihlemiştir, eminim. Yüzüme bir gülümseme hâkim olurken, bir de şişe daha uzattı. “Bunu da Özlem göndermiş,” dedi. “Sabah güvenlikten verdiler.” Sesindeki merak duygusu epey belliydi. Bu geçen içtiğim kendi yaptığı meyve suyundandı. “Kim bu Özlem?” dediğinde, ben çoktan şişenin kapağını açmaya başlamıştım. Vallahi tadı geçen sefer öylesine güzeldi ki, tostu bir kenara bırakmış meyve suyuna abanmıştım.

“Anlatırım sonra,” dedim kapıya doğru ilerleyerek. “Tarık’ın yeni maniti, inşallah yakında gelinimiz. İyi kız.”

“Tuğba onu keser,” dedi, haklıydı da. Daha Tuğba’yı görüp bu konuda konuşmamıştım. Tepkisini de bir hayli merak ediyordum fakat zannımca Tuğba tarafından kıyamet pek yakındı.

“Ne zaman doğacak artık?” diye soran Ahu ile birlikte, Nutella dolu kaşığı ağzımda tuttum. Savaş böyle sağlıksız şeyler yediğimi bilse kıyameti koparırdı. Hele kavanozun yarısını bitirdiğimi duysa, cenazemi kaldırırdık sanırım. Doktor özellikle sağlıklı beslen demişken, ben koca kavanozun yarısıyla bu durumun az biraz dışına çıkmış olabilirdim, ama neredeyse aylardır yemiyordum. Hem hamileydim ben, canım çekebilirdi, çok doğaldı bu durum. Gerçi ben tatlı yedikçe, Asya bir hareketleniyordu, bir hareketleniyordu. Artık doktor kontrollerimiz sıklaşmış, Nst denilen bir alete bağlanıp, sancularım ölçülüp duruyordu her gidişimizde. Ona girmeden önce de doktor tatlı yememi söylüyordu. Bebekler tatlı yiyince daha hareketli oluyormuş ve o cihaza bağlıyken bizim miniğin hareketli olması önemliymiş. Ben de gitmeden önce tatlı ihtiyacımı burada karşılamak mecburiyetinde kaldım. Gerçi doktor tatlı derken ufak bir parça çikolatadan falan bahsediyordu, ama bu kadar detaya girmeye gerek yoktu. *Can boğazdan gelir, ye Gülfem.*

“Vallahi bilemiyorum,” dedim sıkıntıyla soluyarak. Arkama yaslandım ve elimi karnıma koydum. Bağdaş kurmuş, kavanozu da göbeğime koymuş tepsi görevi görüyordum kendi kendime. “Doğması lazım artık ama gidince doktor ne diyecek bakalım.”

Oya eline kahvesini alıp koltuğa oturdu. Küçük bir evi vardı Oya’nın. Mutfağında köşe takımı vardı ve sıklıkla burada oturuyordu. Açıkçası evin en iyi hissettiğim yeri de burasıydı; daha sıcak,

daha samimiydi. Mis gibi kokan kahveyle çikolatalı kaşığı yalarken, "Sizinkiler doğum olunca şüphelenmeyecek mi?" diye sordu Oya.

"Ay yok," dedim gözlerimi belertip derin bir nefes alarak. "Çok şükür atlattık o faslı. Yani bir ara çok korktum, 38 haftalık falan doğarsa ne halt edeceğiz diye. Çünkü onlar 34 bilecekti ve hâliyle kuvöze girmesi gereken zamanda kollarımda olacaktı. Neyse ki her şeyde bizi bulan terslikler kızımınla gelmedi. Son dakikasına kadar bekledi. Bizimkiler de 38 haftalık sanıyor. Onlar da doğum olur diye hazırda bekliyorlar yani."

"E doktor," dedi Ahu kahvesinden yudumlayarak. "Ya onların yanında bir şey derse?" İşte o konuyu bilmiyordum, öyle olmamasını diliyordum.

"Vallahi ağzını hayra aç," dedim sitem eder gibi. "O kadannı konuşmadık doktorla hiç. İnşallah o tarz bir muhabbet geçmez bizimkilerin yanında."

"Konuşsaydınız ya doktorla," dedi Ahu haklı olarak, ama ben utanmış ve konuşmamıştım.

"Ne bileyim," dedim omuz silkerek. "Doktorla böyle bir şeyi konuşmaya utandım. Kendimi bir şey olmaz diye geçiştirdim." İnşallah olmazdı. Olursa son dakikada kendi kuyumu kendim kazmış olurum. "Onu bunu bırakın, siz ne yapıyorsunuz?" diye sordum çikolatamı yemeye devam ederek.

"Vallahi bildiğin gibi be Gül'üm," dedi Ahu. "Benimki aynı geçip duruyor da, Oya'da gelişmeler var."

"Yaa..." dedim merakla. "Neymiş onlar?"

Ahu'nun yüzü gülüyordu, Oya da gülüyordu ama öyle çok da heveslenmek istemiyor gibiydi kendi kendine. "Ay Ahu dur sen de," dedi tedirginlikle. "Daha ortada bir şey yok."

"Ya bana da anlatacak mısınız?" diye sordum onlar kendi arasında bakışırken.

Oya bana dönerek, "Ya bir şey yok Gül'üm vallahi," dedi gülerek. "Cesur beni istemeye gelecek sanırım. O işte..." dediğinde, gözlerinin içi bile parlıyordu.

"E ne güzel," dedim sevinçle. "Evleniyorsunuz yani artık, seneler sonra." En az onun kadar mutlu olmuşum. O da benimle yaşıtı ve Cesur'la birbirlerini çok eskiden beri seviyorlardı. Ama en son hatırladığım, iş sebebiyle evlenemedikleriydi. "E iş?" diye sordum me-

rakla. "Hiçbir yerde tutunamıyor, benim maaşımı da kabul etmiyor demiştin. Şimdi nasıl oldu? Buldu mu iş?"

"Buldu buldu," dedi sevinçle. "Amcasının tamirhanesi vardı. Onun yanına girdi, bir düzen de tutturdular, yanındaki yabancı da olmayınca dalaşma falan olmuyor, bunlar çok güzel geçinip gidiyorlar. Birkaç ayda birikim de yaptı. Babam da gelsin artık deyince..."

"Yaa..." dedim heyecanla elini tutarak. "Çok sevindim kuzum. İnşallah çok mutlu olursun. Darısı artık Ahu'ya," deyip imayla gülümsemişimde, hiç oralı değilmiş gibi gözlerini kaçırdı.

"Ne meraklısınız kocaya," dedi gülerek. "Bir giden pişman, bir gitmeyen." Kahkaha attım. Öyleydi vallahi. Bekârlık bambaşkaydı ama evliliğin de güzel yanları vardı. Savaş'ı boğmak istediğim anlar sıklıkla olsa da, görmeyince de özlüyordum be. O yüzden sanırım bir seçim yapacak olsam ikisi arasında, evlilik derdim. O benim nefesim gibiydi, bundan sonra asla onsuz ben olmazdı. "Efsun ne yapıyor?" diye sorduğunda dudak büktüm. Pek bilgim yoktu. En son kafede devam ediyordu ve epey de yoğunlardı. "Ben konuştum geçen," dedi Ahu fincanını masaya bırakarak. "Bayağı mutluydu. Kendini de epey değiştirmiş, güzelleşmiş falan..." dediğinde bana bakıyordu.

Hafif bir tebessümle kafa salladım. "Ben ikisinin de çok mutlu olmasını isterim. Boşandılar diye dünyanın sonu değil sonuçta, nereye kadar yas tutacaklar ki. Birbirlerinden bayağı kopmuşlardı, kendilerini daha fazla yıpratmadan hayatlarına devam ediyor oluşları beni sevindirir," dediğimde, Ahu bundan cesaret almış gibi, "Ay bir şey diyeceğim ben," dedi daha fazla içinde tutamayarak. "O biriyle birlikte galiba," dediğinde, Oya ve benim aramda mekik dokudu gözleri. "Yani ben onunla konuşurken sürekli sırtarak ergenler gibi mesajlaşıyordu, hayır mı diye sordum, nasip deyip geçiştirdi. Ben de üstüne gittim birazcık. O da çok bir şey anlatmadı, iyi anlaştığı biri varmış ama evlilik fikri ona artık epey uzakmış. Öyle işte..." dediğinde, içindikileri boşaltmanın verdiği rahatlıkla nefes aldı. Sonra tekrar tedirgin olarak, "Ay bak Gülfem, sakın kimseye bir şey söyleme," dedi. "Ben sen böyle konuştun diye anlatım. Efsun'a çok ayıp olur." Ben zaten Efsun söylediğinde de bir şeyler anlamıştım, demek ki hâlâ devam ettiriyorlardı. Artık şaşırımıyordum hiçbir şeye.

“Yok yok, merak etme,” dedim su bardağına uzanarak. “Karışmam ben, kimseye de bir şey anlatmam. Herkes mutlu olsun.” Ahu bana güvenirdi. O yüzden daha fazla üstelemedi.

“Öyle tabii,” dedi Oya da. “İkisi de çok genç yaşta zaten. Levent de o da hayatlarına devam edecekti sonuçta. Bunlar normal şeyler. Zamanla oturur her şey yavaşça yerine.” Öyleydi tabii. Cevapsız kalıp suyumu yudumlarken kapının çalmasıyla Oya ayaklandı.

“Kim?” diye sordum Ahu’ya, dudak büktü.

“Birini beklemiyorduk ama...” dediğinde, içeri Onur’un girmesiyle su boğazımda kaldı ve öksürüklere boğuldum. Seneler sonra karşı karşıya, aynı oda içinde bulunuyorduk. Göz göze kaldığımız o ilk an, hareket edip etmemekte kararsız kalırken, Ahu sırtıma vurup, “Helal helal,” dedi. Oya, Onur’a oturması için yer gösterdi.

“Ben...” dedi Onur bana bakarak. “Gülfem’in burada olduğunu bilmiyordum. Buralarda bir işimiz vardı, öğle yemeğine diye çıkmıştım. Sonra dedim Oya’da mutlaka yemek vardır, geldim ama...” dediğinde hâlâ bana bakıyordu. Cümlesini gideyim diye tamamlayacaktı sanırım, fakat Oya izin vermeden dolaba yöneldi.

“Var var, iyi etmişsin,” dedi dolaptaki yemeği ocağa koyarak. Ortamda garip bir gerginlik varken, Oya da Ahu da bize bakıyordu. Elimde su dolu bardakla kalmış, bomboş karşıya bakıyordum ama Onur’un bendeki bakışlarının özellikle karnıma kaydığını görebiliyordum.

“Ben kalkayım,” dedim rahatsız olduğumu belli edercesine. Daha fazla burada durmak bana yakışmazdı. Evet, ona karşı hiçbir duygum yoktu, aynı yerde bulunmamız hiçbir şey ifade etmiyordu, fakat aynı durumda Savaş olsa, ben bu durumdan rahatsız olurdu ve kendi rahatsız olduğum bir durumla kocamı baş başa bırakamazdım. Bir de bu karşılaşmayı Savaş’a açıklamak vardı ya, oy Gülfem oy...

Tam kalkacakken, “Gülfem,” dedi Onur beni durdurarak. Yüzüne boş boş sert bakışlarla bakınca, “Neden benden kaçıyorsun?” diye sordu.

Elim çantamda kalmış, ciddi ve mesafeli bir sesle, “Kaçmıyorum,” dedim. “Sen kimsin ki senden kaçayım? Sadece seninle aynı ortamda bulunmaktan hoşlanmıyorum ve gitmeyi tercih ediyorum.” Oya ne bana git ya da gitme diyebiliyordu ne Onur’u kovabiliyordu. Haklıydı, burası onun eviydi ve hiçbirimizi evinden kendisi göndermek

istemiyordu. Onu bir seçim yapmak zorunda da bırakacak değildim elbette. Ben kalkıp giderdim.

"Evde ekmek kalmamış," dedi Oya titrek bir sesle. "Ben alıp geleyim." Ahu, Onur ve ben kalmıştık. Ortamın gerginliği o kadar belirgindi ki.

"Sen kimsin ki diyorsun, ama mutlaka senin için bir şeyler ifade ediyor olmalıyım ki benimle aynı ortamda bile kalamıyorsun." Hayret edercesine baktım yüzüne. Kendini ne sanıyordu? Ben ona karşı ne hissediyor olabilirdim? Bence gayet açık olmuştum az önce, ama o konuyu saptırmaya çalışıyordu. "Yıllar geçti üstünden olanların," dedi ciddiyetle yüzüme bakarak. "Birçok ortak arkadaşımız var. Bir yerlerde bir şekilde denk geleceğiz, çünkü ben artık buradayım. Sence de bu soğukluğu bir kenara bırakmamız gerekmiyor mu? İkimiz de yetişkin insanlarız. Geçmişte yaşananlar geçmişte kalsa?" dediğinde, birkaç saniye karnıma takıldı gözleri. "Hem evlenmişsin artık. Geçen gördüm, tebrik edecektim, fakat o kadar bile durmadın yanımda."

Ne diyordu bu? Sanki beni boynuzlayan o değilmiş gibi, nasıl yüzünüzce karşıma geçip bunları söyleyebiliyordu? Sinir damarlarımda gezinirken, o daha da beni şaşkınlığa uğratarak ses tonunu hayranlık barındıran bir tona büründürüp, "Çok yakışmış," dediğinde, başta idrak edemedim. Elini saçlarına götürdü ve "Hamilelik," dedi gülümseyerek. "Sana çok yakışmış. Sen zaten çok güzeldin ama şimdi böyle..." dediğinde iyice süzdü beni. "Ben seni böyle hayal..." Daha fazla dinlemeyip sinirle ayağa kalktuğumda, ne ara Savaş içeri girdi, ne ara o yumruğunu Onur'a geçirdi, asla anlamadım.

Şok olmuş bir vaziyette ikisine bakarken, "Senin, benim karımı hayal eden o beynini sikerim lan!" diye kükreyen Savaş, Onur'un çenesini tutmuş, burnundan soluyordu. Ahu, Onur'un yanından kalkmış Savaş'ı iterken, daha doğrusu itmeye çalışırken, Oya da elinde ekmek poşetiyle Savaş'ı kolundan çekmeye çalıştı. Bir bana bakıp bir olaya müdahale etmeye çalışırken, olayın şokundan çıkıp Savaş'a doğru adımladım. İkinci bir yumruğu yüzüne geçirdiğinde, kızlardan bir çığlık koptu ama kimse engel olamadı.

"Savaş!" diye nasıl yanına vardım bilmiyorum. Korkudan, içinde bulunduğumuz durumdan kalbim ağzımdaydı.

Ne ara gelmişti diye sorgulayamadan, "Kapıda karşılaştık," dedi Oya bana bakıp telaşlı, mahcup bir ifadeyle.

Hızla Savaş'ın önüne geçerken, "Bırak onu," dedim, fakat Savaş beni duymak bir yana dursun görmüyordu bile. Eli hâlâ Onur'u tutmuş, Onur burnundan akan kanı eliyle temizlerken tekrar vuracaktı ki, "Savaş bırak!" dedim, ağladı ağlayacak bir hâlde. Neden hep bizi buluyordu böyle durumlar? İki gün iyiysek üçüncü gün muhakkak bir şey çıkıyordu. Onur'un çenesini tutan eline doğru elim gittiğinde, parmaklarım biraz Onur'un yüzüne bilinçsizce temas etti ve bu bile Savaş'ın gözünün dönmesine sebebiyet verdi.

"Çek elini!" derken yüzüme bakıyordu sinirle. Gözü dönmüştü.

Yüzüme çarpan her soluğunda o kavurucu öfkesini hissederken, "Yürü o zaman," dedim dişlerimin arasından konuşarak. "Yürü gideyim şuradan, yeter!" Onun gözlerinde ne kadar sinir varsa, benim gözlerimde de onu buradan götürecektik kadar kararlılık vardı. Ya gelecekti ya gelecekti. Bir kez daha ona vurmasına müsaade etmeyecektim.

Elim hâlâ kolunu sıkı sıkıya kavramışken, "Savaş, sadece konuşuyorduk," dedi Ahu ama keşke demez olaydı; Savaş'ın o öldürücü bakışlarından o da nasibini almıştı. Onur ise ağzını bile açmıyordu çünkü geçmişten tecrübeliydi Savaş'ın öfkesi konusunda. Yıllar bu öfkeden hiçbir şey götürmemiş, üstüne katmıştı ve o da bunun farkındaydı.

Savaş tekrar bakışlarını Onur'a dikmiş öfkesini tazelerken, vuraçağını anlayıp, "Savaş!" dedim daha yüksek bir sesle. Elim tekrar onu tutan eline doğru kayıyordu ki Onur'a en ufak değme ihtimalime bile katlanamayacak olsa gerek, elimi o kadar sıkı kavradı ki hızlı adımlarla yürümeye başladı.

Gerginleşmiş vücudu ve yumruk yaptığı diğer eliyle, "Bitmedi!" diye bağırdı Onur'un yüzüne bile bakmadan. "Bu olayı böyle kapatan Savaş'ı..." demişti ki, "Sus!" dedim öfkeyle. "Allah aşkına durul artık." Evden dışarı çıkmış, yol boyu adımlarken ağzının içinde homurdanmalarını, küfürlerini duyabiliyordum. "Bıktım bu hâllerinden," deyince, elimi bir anda bıraktı ve bedenini bana doğru çevirdi.

"Bıktın, öyle mi?" diye sorduğunda, gözleri kısılmış, daha da öfkelenmiş gibi, "Niye?" diye sordu delirmiş gibi. "Eski sevgilini dövdüm diye mi? Kıyamıyor musun hâlâ ona?" Söylediklerini duyunca şok olmuş gibi kaldım. Ağzından çıkanı kulağı duymuyor dedikleri

bu olsa gerekti. Onur'a kıyamamak ne demektir? Nasıl yakıştıyordu bunu bana?

"Ne demek istiyorsun anlamadım, ne ima etmeye çalıştığını da anlamadım. Anlamak da istemiyorum," dedim vurgulayarak. "Çünkü anlarsam Savaş, çünkü senin bana ima etmeye çalıştığın şeyi ben sorgularsam, bu ikimiz için de iyi olmaz. Bir anda geldin ve kafa attın..." dediğimde, "Sakın!" diyerek işaret parmağını doğrulttu ve gözlerini belertti. "Sakın adını söyleme."

Söylemedim. "Vurdun," dedim sadece. "Ne olduğunu bile bilmiyorsun orada. Biz tesadüf..."

"Tesadüf, tesadüf," dedi inanmıyormuş gibi kafasını iki yana sallayarak. Devam etmeme bile izin vermedi. "Sıkıldım ben bu tesadüflerden. Geçenki tesadüf, bu tesadüf. Ben böyle tesadüflerin amına koyarım!" Sokaktaydık fakat buna aldınış bile etmiyordu. Öylesine sinirliydi ki, benim söylediklerimi duyduğunu, anladığını, hatta dinlediğini bile sanmıyordum. Olduğu yerde alt dudağını dişleri arasına almışken kemirip duruyor, gözleri sinirle açılıp kapanıyordu. Zaten beni dinlediği de yoktu. Ben de yol ortasında onu öylece hiçbir şey demeden bırakıp yürümeye başladım. Elim karnımda hızlı hızlı, tabii hamileliğimden sebep bu kaplumbağa hızında oldu, yürümeye başladım. "Bin şu arabaya!" dedi Savaş arkamdan gelerek. Bana yetişmesi hiç de zor olmadı, normal adımlarıyla bile hemen arkamda bitmişti. Fakat ben ona cevap vermeden sadece yürüyordum. "Gülfem!" dedi dişlerinin arasından, kolumu kavrayarak. Tuttuğu kolumu silkeleyip onu uzaklaştırırken hâlâ cevap vermiyordum. "Gülfem!" dedi tekrar, sabrı taşıyormuş gibi. "Bin şu arabaya. Hamile hamile nereye gittiğini sanıyorsun sen?"

Gözlerim dönmüş bir şekilde duraksadığımda, o da durdu. Yüzüne baktım ve "Doktora!" dedim. "Sen de bir şeyleri sikip sokmaktan fırsat bulursan gelirsin." Kurduğum cümleyle o ciddi hâli anında yok olmuştu. Gülmemek için titreyen dudak kıvrımlarını fark etmemek imkânsızdı, ama ben hiç de gülmüyordum. O söylerken komik değildi, ben söyleyince mi komikti?

Tekrar adımlamaya başladığımda, "Gülfem," dedi tekrar, daha normal bir sesle. "Bana o lavuk yüzünden tavır yaparsan, bana surat astığın her dakikası için tek tek, saya saya döverim onu." Hâlâ ne diyordu. Pes! Duraksayıp yüzüne sinirden dönmüş gözlerle bakarken,

"Sus!" dedi öfkeyle. "Bana onu savunacak tek kelime bile etme. Bin şu arabaya!" dedi itiraz kabul etmiyormuş gibi tekrar aynı sinire bürünerek. "Sana her baktığımda söyledikleri aklıma geliyor ve kafayı yiyecek gibi oluyorum zaten, bir de bana onu savunmaya geçme. Susalım ve şu hastaneye gidelim. Geç kalıyoruz." Eli arabayı gösterirken hâlâ atamadığı öfkesi gözlerinden okunuyordu. Doğru, geç kalıyorduk. Ne ben böyle yürüyüp kendi başıma hastaneye gidebilecektim ne de Savaş beni bırakacaktı. Biraz daha inada devam ettiğim takdirde, zorla kucaklayıp arabaya bindireceği de bir gerçektir. O yüzden ona cevap vermeden ama öfkemi belli ede ede arabaya doğru çevirdim yönümü. O da hiçbir şey demeden arkamdan beni takip etti, ikimiz de yol boyu sustuk.

Yol o kadar sessiz geçmişti ki. Tahmin ettiğimden daha hızlı gelmiştik. O sinirle ne kadar hızlı araba kullandığını bile fark etmedi. Belki de onunla muhatap olayım, laf atayım diye bilerek yapmıştı ama ne kadar korkarsam korkayım, ağzımı bile açmadım. Ne yavaş dedim ne başka bir şey. Neyse ki sağ salım hastaneye varabildik. Nts, tahliller falan derken son kontrolleri de yaptık. Savaş bu süreçte benimle hiçbir diyalog kurmadı. Hâlâ aklının Onur'da olduğu o kadar aşikârdı ki.

"Küçük hanım artık zamanını doldurdu," dedi doktor gülümseyerek. "Her an gelebilir." Bunları duymak beni heyecanın yanında büyük de bir korkuya sürüklerken, parmaklarımla oynadım streslen. "Aslında daha erken bekliyordum ben ama küçük hanım yerini pek seviyor anlaşılır," dedi doktor. Vakit dolmuştu, geçiyordu bile. Asya'nın ise hâlâ gelmek gibi bir niyeti yoktu. Savaş'a baktığımda, oturduğu sandalyede dizini sinirden hızlı hızlı sallıyordu. Dirseğini sandalyenin kenarına dayamış turnaklarını kemirirken, gözleri doktorun üzerindeydi. Mutlaka dinliyordu doktoru ama aklı ondaydı. Muhtemel ki beni eve bırakıp Onur'a gitmeyi planlıyordu. Benimkisi sadece onu kısa süreliğine oradan uzaklaştırmak olmuştu sanırım.

Tekrar dikkatimi doktora verirken, "Bir şey olur mu?" diye sordum endişeyle. "Yani hâlâ doğmadı ya." Bir şey olma ihtimali bile Savaş'ı panikletmiş, dalgın bakışlarını üzerime çevirmişti. Bakmasam da görebiliyordum. Dili dudaklarını yalayıp alt dudaklarını bilinçsizce içine çekerken, parmakları çenesinde sabit kaldı.

"Hayır," dedi doktor rahatlatmak ister gibi. "Şimdilik sorun yok. Bu hafta bekleyelim, eğer kendi gelmek istemezse sezaryeni konuşuruz." Hafif bir tebessümle ayaklanırken, Savaş da benimle birlikte ayaklandı ve "benim" dercesine parmaklarımızı birbirine kenetledi. Öfkeliydi aslında ama bir o kadar da âşık. Kendisini buna inandırmaya çalışıyordu, ama şüphe duyması dahi saçmalıktı. Tam çıkmak üzereyken, "Bol bol yürüyüş yapın," dedi doktor. "Kivi, mango, ananas doğumu tetikler. Cinsel ilişkide bulunmak da doğum kasılmalarının başlamasını tetikleyebilir."

Zaten aktif olarak bir cinselliğimiz hâlâ vardı, fakat Savaş, "Sınır yok mu?" diye sorunca dondum kaldım. Öylesine buz gibiydi ki sesi. Derince bir nefes alırken yüzüme bile bakmadı. Sadece doktoru muhatap almıştı.

Doktor da, "Anne rahat ettiği sürece sorun yok. Bilakis, doğumu kolaylaştırır," diye üstüne basa basa belirtti.

Savaş cevabını alıp kafa salladı ve kapının kulpuna uzandı. Artık konuşmamız gerekiyordu. Buradan çıkınca ilk işim bu olacaktı. Geçmem için önceliği bana verdi ve dışarı adım atar atmaz, "Tam zamanında," dedi elimi bırakmadan arkamdaki varlığını korurken. "Tam zamanında Gülfem," dedi tok bir sesle. "Doğurana kadar seni o yataktan çıkarana Savaş'ı..." dedi kendine küfrederek.

Bir o kadar şok olmuş, bir o kadar da sinirli bakışlarımı üzerinde tuttuğumda, "Sen önce kendine bir gel de," dedim, elimi bir hışımla elinden çekerek. Adımlarım ondan önde, hızlı hızlı yürürken, o da sanki ona konuşmamışım gibi elimi kavradı ve daha sıkı sıkıya tutarak yürümeye başladı. Konuşmuyordu da, yüzüme de bakmıyordu. Ne geri adım atıyordu ne de başka bir şey yapıyordu. Yol boyu yine uzun bir sessizlik hâkim oldu ikimizin arasında. Beni dinlemiyordu, zaten ben de konuşmaya çalışmıyordum. Üstelik yol boyunca abim arayıp bir şeyler anlatınca, Savaş da muhtemelen uzakta olduğu için kapatmadı ve konuşup durdular. Başta telefon hoparlördeydi ama abim Sarah denilen kızla olan gece hayatından bahsedince, Savaş hızla hoparlörden çıkarmış, bir ton küfür savurmuş, en sonunda da kapatmıştı. Tabii ben yanındaydım ama ses vermeyince, abim de hoparlörde olduğunu tahmin edemedi. Gerçi abimin akli son zamanlarda beş karış havadaydı ya neyse. Yol boyu yüzüme baktı durdu, yüz bulamadıkça da kudurdu. Ne beklediğini anlamıyordum. Konuş-

mak istiyor desem, hiç o yönde adım atmıyordu. Sayıp sövmelerini de dinlemek istemiyordum.

Araba evin yanına yaklaşınca durduğu salisede kapıya açıp inmeye yeltenince, "Yavaş!" diye kükredi. Oralı bile olmadım. Telefonum çalarken ben elim çantamda indim, arkamdan sabır çeke çeke indi. Oya anyordu.

Çantamdaki anahtarı bulurken, "Oya," dedim panik bir hâlde.

"Nasıl geçti kontrol, bebek ne zaman geliyor?" dedi ama sesi buz gibiydi.

"Haftaya," diye geçiştirdim. Niye öyle dedim onu da bilmiyorum, ne dediğimi de bilmiyorum. Sesindeki o soğukluk ve tedirginlik buz gibi yaptı beni. Savaş hemen arkamda dikilirken, "O nasıl?" diye sormamla arkamdaki derin soluklarını işitebiliyordum ama ben in-sandım, elbette merak ediyordum. Hangi sebep onu dövmesini haklı çıkarırdı?

"İyi iyi," dedi yine buz gibi sesiyle. "Yani tampon yaptık burnuna yolladık. Bir şeyi yoktu ama şikâyet edeceğim diye tutturdu. Çok sinirliydi Gülfem." Savaş duyacak diye beni aldı bir panik. Savaş arkamdaydı ama duymadığına emin olmuştum. Duysa yine köpürürdü ya. Şu anda da pek sakin sayılmazdı ama insani bir duygudan ötürü durumunu sorduğumu bildiğinden olsa gerek, sadece sıkıntıyla soluyup, homurdanıp duruyordu. "Biz ikna ettik ama bilemiyoruz," dediğinde, hâlâ emin değil gibiydi. İki saattir kapıya geçiremediğim anahtarı Savaş bir hışımla elimden çektiğinde ters ters bakıyordu.

"Tamam," dedim ben de ona meydan okurcasına bakarak. "Konuşuruz sonra." Çok da kafama takmamıştım çünkü Onur o kadar cesur değildi. Savaş'ın daha çok öfkeleneyeceğini bilir, susar ve kaçardı. Eminim sadece kızlara korktuğunu belli etmemek adına yükseklerden uçmuş, Savaş'ın yüzüne söyleyemeyeceği şeyleri arkasından atıp tutmuştu. Kızlar da ikna etmeye çalışınca, sizin hatırıma deyip kapatmıştı konuyu.

Telefonu kapattuktan sonra Savaş'ın da evin kapısını açması bir oldu, ama hâlâ burnundan soluyordu. İçeri adım atar atmaz, "Aldın mı iyi haberini?" diye sordu bana dönerek. Kıskançlıktan gözü dönmüş, dış kapıya ellerini dayamış sertçe kapatırken, beni de kolları arasında abluka altına almıştı. "Rahatladı mı için?" diye sordu alnını alnıma dayayarak. Göğsü hiddetle kalkıp iniyordu, öfkesini nereden

çıkarcacağını bilemez hâlde karşımdayken, benden bir tepki bekliyordu. Ona karşılık vermediğim için daha çok kuduruyordu.

“Çekil önümden,” dedim ters ters bakarak. “İçeri gideceğim.”

“Git,” dedi ama ne önümden çekildi ne kollarının arasından çıkmama müsaade etti. Başını ne ara boynuma soktuğunu anlamadan, “Bana o lavuk için tavır yapamazsın,” dedi inatla. Burnu saçlarımı dokunduğu yerlerden uzaklaştırırken derince soluklanıyordu. “İzin vermem,” dedi dudaklarını boynuma sürterek. Kapıdaki elinin biri belime gittiğinde, parmaklarının uzunluğundan sebep, yarısı kalçama değiyordu. Ben de şu an beni böyle etkisi altına almasına izin veremezdim, önce konuşmamız lazımdı.

“Savaş,” dedim ama içeriden çıkan Leyla ablanın yine bir, “Ayl” sesi, bizi bugün ikinci kez böldü. Leyla abla ile gözlerimiz eş zamanlı olarak hızla büyürken, Savaş arkasını dönmedi ama kafasını boynumdan kaldırarak dudaklarını dişledi. “Hay ben bu bitmeyen temizliği...” diye homurdanırken kulağıma doğru yanaştı ve “Gönder!” dedi buz gibi bir sesle. Böyle emir verircesine konuştukça deliriyordum.

“Oldu, başka?” dedim alayla gözlerine bakarak.

O gayet ciddi bir ifadeyle yüzlerimizi birbirine eşit tuttuğunda, “Sen bilirsin,” dedi tok bir sesle. “15 dakika sonra yukarı gelmezsen, inip seni zorla alırım, evde kimin olduğuyla da ilgilenmem.” Cevap vermeme izin vermeden, “Yukarıdayım,” dedi sesli bir şekilde merdivenlere ilerleyerek. Onun peşinden ben de içeri ilerlediğimde burnumdan soluyordum. Sabah utançla Leyla ablanın yüzüne bakamayacak hâldeyken, şimdi sinirden gözüm dahi görmüyordu. İyice utanmaz bir kadın olup çıkmıştım. Leyla abla toparlanmış çıkacak gibi olurken, yine bir mahcubiyet konuşması yapacak gibi oldu, ama benim yüzümü görünce sustu. Benim kendimi koltuğa atmamla birlikte konu da onun tarafından kapanmış, mahcubiyet falan uçup gitmişti.

“Ne oldu?” diye sordu kaşlarını çatıp yanıma yanaşarak.

Koltuğun kenarına oturduğumda, “Ne olacak,” deyip başladım olanı biteni anlatmaya. Anlattukça sinirle doldum taştım.

“Ama şimdi Gül’üm,” dedi Leyla abla, konuşmam bittikten sonra. “Erkek dediğin düz mantuktur. Senin maşallah geçmişin...” dediğinde gözlerini belirginleştirdi. “Yok yok. Ondan ona geçip durmuşsun. Savaş da hâlâ korkuyor, yine öyle bir şey olursa diye. Sen onu engelle-yince, ikisinin arasında Savaş’ın karşısında, onun yanında durunca...”

“Leyla abla,” dedim sözünü keserek. “Adam dayak yiyordu. Ne yapsaydım, vur kocacığım mı deseydim? Adam gelmiş kıyamadın mı ona diyor? Ne demek bu? Ne sanıyor beni anlamadım ki. Tamam, geçmişimi ben de biliyorum ama çocuktum ben o zamanlar. Şimdi kaç yaşındayım? Evlendik bak,” dedim karnımı göstererek. “Bu çocuk da ondan. Güven problemini hâlâ mı aşamadı? Konuşturmadı bile beni, biliyor musun? Ben zaten ona gereken cevabı vermiş kalkıp gidiyordum. Tam üstüne geldi. Dinlemedi bile.”

“Gül’üm ama şimdi Savaş...” dediğinde, “Leyla abla,” diyerek tekrar kestim sözünü. “Geçen sefer Mahir olayında da böyle yaptın, tamam dedim, ben gittim peşine. Bir kere de benden yana akıl versen keşke. Ben her seferinde Savaş birilerini dövünce kendimce kafamda Savaş’ı mı aklayıp duracağım? Biraz da o yaptığının yanlış olduğunu anlatsın, bana güvensin, insan gibi davransın. Konuşma konuşmuyor adam ya bağır, çağır, höt, zöt... Daraldım vallahi,” dedim yaka silkerek.

Ben öyle deyince sustu ve “Verme o zaman,” dedi, dondum kaldım.

“Ne!” dedim kaşlarımı çatarak.

“Verme işte,” dedi yine gayet normal bir tonda. “Yukarıda seni bekliyor anladığım kadarıyla,” dediğinde, yanaklarım alev alev oldu. Kaçar mı Leyloş’tan, kaçmaz. “Şimdi o her şeyi yaparım, ederim kafasında. Sen karşı da koymazsan, kapanıp gidecek konu. Öyle her istediğini her zaman yapamayacağını, her istediğini elde edemeyeceğini anlatsın. Koy tavrını, sürt burnunu. Dayanamaz o zaten. Ne kadar dayanacak sana el sürmeden? Sonra gelir tıpış tıpış yamacına.” Leyla abla ama şimdi ben nasıl Savaş’a hayır diyeyim, hangimize ceza bu? Yok muydu bunun başka yolu? Oraları hiç karıştırmasaydık.

“Emin misin?” dedim iç sesime rağmen. “İşe yarar mı?”

“Denemekten ne zarar gelir?” diyerek ayaklandığında, gitmek üzere olduğunu anladım. “Sen Leyla ablana güven,” dedi kendinden emin bir ifadeyle.

Bu zamana kadar hep işe yaramıştı, yine bir bildiği vardır diyerek, “Tamam,” dedim. Onu yolcu ettikten sonra oturdum tekrar salondaki koltuğa. Savaş yukarıda bekliyordu ama çıkmak gibi bir niyetim yoktu, nasıl olsa inecekti. Öyle de oldu. Kapı sesini duymayı bekliyormuş gibi merdivenlerden sert adımlarla inerken göz ucuyla baktım. Hâlâ üstü giyinikti.

Direkt olarak önüme döndüğümde, "Niye gelmedin?" diye sordu soğuk soğuk. Aynı soğuklukla cevap verdim.

"Canım istemedi."

Oturduğum koltuğun arkasına geçip, elini boğazıma sarıp başımı kendine doğru kaldırdı. Eve geldiğimiz hâline göre daha sakin duruyordu. "Uzatmıyor musun?" diye sorduğunda, başımı öne indiriyordum ki tekrar kendine doğru kaldırdı. "Amacın daha fazla delirtmekse, başarıyorsun şu an."

"İstemiyorum," dedim gayet ciddi bir tavırla. "Neyini anlamıyorsun anlamadım. İstemiyorum. Konuşmak da istemiyorum, sevişmek de istemiyorum. Zorlayacak mısınız? Bana da zorbalık yapmazsın herhâlde." Yapmazdı, biliyorum. Ben istemezsem o bana elini bile sürmezdi. Hatta bunun imasını ona yaparak bile gözünün dönmesine sebebiyet verdim.

"Yapmam," dedi tok bir sesle. "İstemiyorsan yapmam."

"İyi," deyip boğazımdaki elini iterken, kendimi televizyona çevirdim. Umarım doğru yapıyorumdur Leyla abla.

"İstemiyorsun yani?" dedi tekrar şok olmuş gibi.

"Hayır," dediğimde karşıma geçip oturdu ve dirseklerini dizlerinin üstüne koyarak bana doğru eğildi.

Tek kaşını kaldırıp, "Merak ediyorum ne yapmaya çalışıyorsun?" dediğinde, "Hiç," deyip kestirip attım.

"Bu mu Gülfem?" diye sorduğunda, "Bu," dedim. Kısa, net ve soğuk cevaplar onu daha da sinir etmiş gibi hızla ayaklandığında, tek kelime dahi etmeden kapıyı sertçe çekip çıktı. Bu beklediğim bir durum değildi. Öylece kalakaldım.

Saatler ilerledi, ne o beni aradı ne ben onu. Evde bir aşağıya in, bir yukarı çık, zaman geçmek bilmedi. Yediğim abur cuburların haddi hesabı olmadı. Sabah yediğim yarım kavanoz Nutella yetmezmiş gibi, sinirden bir kavanoz daha bitirdim. Elim defalarca telefona gitti ama gururuma yedirip arayamadım. O bana haber verme gereği duymuyorsa, ben neden arayacaktım ki? Aklıma, "Senin bana tavır yaptığın her dakika için onu saya saya döverim," dediği geldikçe, "Acaba?" diye düşünmekten de alıkoyamadım kendimi. Bu da beni kasvete sürükledi. Neyse ki birkaç saat içinde Tarık beraber olduklarını belirten bir mesaj attı. Behzat abilerin yanındalarmış. Benim de içim rahatladı. Zamanında bana aranıza paravan koyun dediği adam, şimdi

kafası bozulduğunda uğradığı ilk kişiydi. Hiç şikâyetçi de değildim bu durumdan. Tarık onu yola getirirdi belki. En son saat 02.30 olduğunda dayanamayıp yatağa yattım ama uyuyamadım. Sağa dön, sola dön, uyku tutmadı. Savaş çevrim içi, ben çevrim içi ama ikimiz de birbirimize yazmadık. Hadi ben ona bakıyordum da o bana mı bakıyordu, orası muamma. En son sinirden telefonu elimden bırakıp boş boş yatmaya başlayınca, yarım saat geçmedi kapı açıldı.

Sırtım kapıya dönüktü, ama sanki uzun zaman sonra eve gelmişçesine bir kalp çarpıntısı vardı bedenimde. Koridordan yatak odasına dolan ışıktan kapıda dikildiğini anlayabiliyordum. Adım sesleri gelmedi. Öyle birkaç saniye orada durdu bekledi, sonra kapıyı kapatıp çıktı gitti. Yanıma gelmedi ya, sinirden kudurdum. Üstümden pikeyi nasıl attım bilmiyorum. Yatakta oturur vaziyete gelmiş tam ayaklanacakken, ilk giden ben olmamak adına aynı öfkeyle, içim içimi yiye yiye yattım tekrar. Gece giyeceğim dediğim gecelik de yalan oldu tabii. Sıcakta her zamanki gibi sadece iç çamaşırlarımla yattım durdum. Ara ara kafamı kaldırıp koridora doğru baktım, ne ayak sesi ne bir şey. Gölge aradım, yok. Adam resmen beni odada bırakıp içerilerde bir yere yatmaya gitmişti. Leyla ablanın taktik işe yaramadı yani. Asya da onca tatlı yedi durur mu, tekmeledi durdu. Onur yüzünden geldiğimiz şu hâlimize sayıp sövdüm içimden. Sonra koridorun ışığı kapanınca, tekrar kalbim çarpmaya başladı. Güçlü adım sesleri gecenin sessizliğini böldü ve kapı aralandı. İçeri dolan yoğun şampuan kokusundan duşa girdiğini anlamıştım. Kapı kapandı ve Savaş yatağa yaklaştı. Eli belimi sarıp sırtımı kendi göğsüne yaslariken, burnunu boynuma dayadı ve derince soluklanırken, "Gitmemişsin," dedi şükreder gibi.

Aptal mıydı bu, nereye gidecektim? Gerçi neden böyle dediğini de biliyordum. Bir kere ettiğimiz ufak tefek kavgalardan birinde dışarı çıkacak gibi olduğunda, "Sen kendini ne sanıyorsun, sen bu evden sinirlenip çıkıp gittiğinde seni bekleyeceğim mi sanıyorsun? Gelince beni asla bulamazsın," demiştim ve tek adım dahi atamamıştı. Bu gece çekip çıkınca, muhtemelen evde olmadığımı düşünmüştü. Gerçi aklımdan gitmek gelmedi değil, ama Savaş sinirliydi. Bir de yok yerden kalkıp gitsem, iyice olmadık şeyler kuracaktı kafasında ve biz bambaşka bir çıkmaza girecektik. Olduğum yeri basacaktı, bambaşka kavgalar edecektik. Ben de ona bu gecelik müsaade ettim. Onu ce-

vapsız bırakırken, başını boynumdan çekmeden, "Neden aramadın beni?" diye sordu.

Aldığım yoğun alkol kokusuyla, "Kaç kadeh içtin?" diye sordum buz gibi bir sesle.

Parmakları tüy misali omzumda gezinirken, "Bilmiyorum," diye yanıtladı. Bana göre daha durgundu sesi. "Saymadım. Neden aramadın beni? Merak etmedin mi hiç?" Tarık haber verdi desem ona kızacaktı.

"Hamile olan benim," dedim azarlar gibi. "Üstelik her an doğurabilirim de. Sen çekip giderken beni düşündün mü ki şimdi bana hesap soruyorsun?"

Haklılığımdan sebep tokat yemiş gibi kalırken, "Özür dilerim," diye mırıldandı burnunu tenime sürterek. İç çekişinin getirdiği yumuşamayı, omzumdaki dudaklarının sıcaklığını hissettim. Eli karnıma giderken tekrar, "Özür dilerim," dedi. Bu özür bana değildi. Asya çikolataların hakkını verircesine epey güçlü bir tekme attı babasına ve Savaş'ın sessiz gülümsemesinden çıkan o nefes omzuma çarptı. "Sen affettin de, annen de bir tepki verse ya..." dedi aramıza Asya'yı sokarak. "Sabahtan beri yüzüne hasret kaldım."

İçim eridi ama hiç tepki vermedim. Doğru en son sabah doğru dürüst yüzüne bakmıştım. Leyla abla da haklıydı sanırım. Dediği olmuş, Savaş sanırım yola gelmişti. "Gül," dedi elini omuzlarımda gezdirerek. Parmakları sırtıma kayıyor, kopçamın oralarda oyalanıyordu ama açmaya yeltenmiyordu. "Ne kadar daha süründürmeyi düşünüyorsun beni?" diye sordu. Bayağı kendinden geçmiş, durulmuş gözüküyordu. Bilmiyorum ki, Leyla abla onu demedi bana. Ben de sormadım. Buraya kadar tamamı da şimdi ne olacaktı? Ben bir şey demeden eliyle beni sırtüstü çevirdiğinde, üstümde dikiliyordu. İşaret parmağının sırt kısmı önce aheste aheste burnumun üstünde dolandı, ardından yanağıma düşüp dudaklarıma dokundu. Yavaşça kendini bana yaklaştırırken, elleri omuzlarımdan belime kaydı. Dudaklarını dudaklarıma sürttü, seslice yutkundum. Gözlerim istemsizce kapanırken, dudakları dudaklarımı içine aldı. Usul usul öperken ona karşılık vermeyince, kendini geri çekerek, "Niye istemiyorsun beni?" diye sordu.

Geniş omuzları sinirden kasılmıştı, ama ona rağmen kendini frenlemeye çalıştığını görebiliyordum. Nemli saçları karmakarışık,

dokunayım diye duruyordu sanki. Bacağını bacağımın üstünden yan tarafa atarken, tüm bedenim iki bacağının arasındaydı şimdi. Ellerini iki yana sabitlemiş, göğüs kaslarını gözümün önüne sermişti. Titrek bir soluk aldığımda, bu hâli karşısında ne kadar dayanabilirdim bilmiyorum. "İstemiyorum değil," dedim çatalı bir sesle. "Kızgınlım."

"İstiyorsun yani," dediğinde, hâlâ yaptığından pişmanlık duyuyor gibi değildi. Burnumdan çıkan sinirli soluktan başka bir cevabım yoktu ona. İstiyorum da demedim, istemiyorum da. Ama o bunu bir cevap olarak kabul etti. Biliyordu ki istemesem, akşam ittiğim gibi iterdim. Parmaklarının arasındaki boşluklar açılmış, büyük elleri iki yandan belimi kavrariken inip kalkan göğsünü çıplak tenime çarpırdı. "Buradan aşağısı da benim..." dedi elleri hafifçe aşağıya kayarken. Kısılmış gözleri tam olarak o noktadayken, neyi kastettiğini anlamıştım. Kalın dudakları hafifçe aralandığında, sıcak bir nefes koyuverdi, cayır cayır yandım. Bakışları ve elleri yavaşça yukarı doğru kaydı, tam belimde durdu. "Buradan yukarısı da," diye tamamladı. Gözleri göğsümün üstündeyken, kalbimden bahsettiğini anlamıştım. Onundu, tamamıyla onundu. Benden daha çok onundu, oydu. Bedenim de ruhum da, tıpkı onun bana ait olduğu gibi, ona aitti. Niye bunu anlamakta direniyordu, niye böyle çocukça davranıyordu? Güçlü nefesleri kulaklarıma dolarken, parmak uçları geri doğru kayarak belimin arkasında birleşti. Parmaklarını birbirine kenetleyip beni tamamen kolları arasına sardı, yukarı çekti ve göğsümü tenine bastırdı. Kalplerimiz birbirinin üstünde attı. Onun kalbi benim adı mı, benim kalbim onun adını haykırdı birbirine. Fakat ben ağzımı bile açmadım. Göğsümün arasından akan birkaç damla ter ona karışırken, o tok sesi yankılandı odada. "Günahın da bana, sevabın da..." dedi geçmişimizi şimdiye katarak. Alnı alnıma dokundu ve gözleri kapanırken, "Tüm yorgunluklarımı alabilecek, sınırlarımı alt edebilecek güzelliğesin," dedi. Burnunu tenime sürterek boynuma indi, başını hafifçe iki yana oynatıp iyice sokuldu tenime. "Dokun bana," dedi yalvarır gibi. Öylece tepkisiz, nefes nefese kaldım. "Ne olur..." dedi tekrar, boğuk bir sesle. "Ne olur yalvartma beni." Nasıl direnmekte zorlanıyordum anlatamam. Öylesine içime katasım vardı ki onu. İlk defa bu kadar çok karşı koyabilmişim ona sanırım. Ona asıl ceza bana dokunmaması değil, karşılık bulamamasıydı. "En çok bu yatakta bana yakınken, beni burada kapıda bırakma..." dedi yalva-

nır gibi. Tekrar dudaklarını dudaklanma sürttü ama bu sefer öpmeden çeneme kaydı, dudaklarındaki ıslaklığı bıraka bıraka boynuma indi. Hem kokladı hem öptü. Hemen ardından omuzlarıma kaydığında, askılarımı iki yandan tutup aşağıya çekti. Göğüslerimi tamamen açıkta bıraktığında, derince nefeslenmekten başka bir halt etmiyordum.

Göğsüme, göğüs ucuma bıraktığı dil darbeleriyle ben şimdiden kendimden geçmişim. Göğüs ucumu dilinin arasında yuvarlarken, "Gülfem," dedi hasretle. Bacaklarıma değen sertliğinden beni nedeli arzuladığını hissedebiliyordum. O benim için çoktan hazır. Gerçi ben de öyleydim ya. O bana dokundukça, bacaklarım ona açılmamak için direndi. Göğüs ucumu iki dişi arasına alıp yukarı çektiğinde, ben artık yoktum. Sırf inlememek için alt dudağımı nasıl dişlediğimi bilmiyorum. Sırf hoşuma gidiyor diye göğüslerimde o kadar çok oyalandı ki, ikisinde de parça parça yerleri morarmış, emilmekten iyice şişmişti. Burnunu tenime sürte sürte tenimde kayarken, göğüs aramda durduğunda derince kokumu içine çekti tekrar. O bunu her tekrarladığında, söylediği o söz yankılanıyordu zihnimde: "Bir kadının kokusu, iki göğsünün arasına saklanırmış." Bundan sebep sanırım, sıklıkla orada buluyordum onu. Bedenini yavaşça yataktan geri doğru kaydırırken, kol kasları belirginleşti. Dudakları bel oyunutumu öptü, karnımı öptü ve ellerini iç çamaşırımın lastiğine geçirdiğinde, bende artık ipler kopmuştu. Soğuk soğuk terler dökmeye başlamışken, beni bacaklarımdan aşağıya çekip yatağın ortasına gelişi güzel bıraktı.

İşaret parmağı usul usul kasıklararımdan başlayıp tüm bacağı boyunca sürterek indiğinde, ayak parmaklarımı kastım. Nasıl dokunacağını öyle iyi biliyordu ki. Parmakları bileklerimi kavradığında önce bileğimi öptü, sonra dizlerimden kırıp iki yana sabitledi. Aklıma gelen şeyle nefesimi tuttum. Bacaklarımdan iç kısmından yukarı doğru tırmanan dudakları ve öpücükleriyle tırnaklarımı avcumu batırıp gözlerimi sıkı sıkı kapattım. Gitgide yukarı doğru çıktığında, kolları bacaklarımı altlardan kavradı ve önce kasıklararımda dolanan diliyle, "Gülfem," dedi hırıltılı nefesler eşliğinde. "Tepki ver bana," dedi yalvarır gibi. Ben ise nefeslenmekten başka bir şey yapmamak için direniyordum. Körük gibi inen göğsümle donmuş gibi kaldım. Kendimi kastım. Karnımdaki o boşluktan kasıklararıma bir şeyler sü-

zöldü. Elleri bacaklarımı sıkarken dişlerini devreye soktu, alev alev yandım. "Gülfem," dedi nefes nefese, kendini geri çekerek. "Öldürüyorsun beni." Leyla abla verme diyor da nasıl verme. Hâlbuki ne güzel de gidiyordum ama o dilini kullanmayacaktı. Dilinin içime vuran her darbesinde kendimden geçtim. Avuç içlerime geçen tırnaklarımla bağırarak istedim, yapamadım. Her noktayı bu kadar iyi bilmek zorunda mıydı? Ağzının içinde eritti resmen beni. O daha derinlere gittikçe içimde, ben bağırılmamak için dudaklarımı dişledim. Her yer sisliydi. Bambaşka bir dünyadaydım ve sanki aklım yerinde değildi. Ayaklarım yerden kesilmişti, karnımın içine bir boşluk hissi hâkimdi. Leyla abla bu hâlimi görse, yüzüme tükürürdü herhâlde. Nasıl karşı koyayım ben bu adama? Gerçi Leyla abla hep Savaş'ın tarafında oluyordu, muhtemelen bir şey demezdi. *Demezdi Gülfem devam.* En son kendini geri çektiğinde yere çakıldım sandım. İçim ihtiyaçla sızlıyordu. Gözlerim anında açıldığında bana bakıyordu. Dudaklarımı ısırmış, kendimden geçmiş hâlde ona bakıp kalmıştım. Dili dudaklarındaki tadımı yaladığında, "Hay senin inadına..." dedi sinirle. "Sırf inadından, kendinden geçiyorsun ama tepki vermiyorsun."

"Hatalı olduğunu kabul et," dedim nefes nefese. *Et de bitsin bu eziyet.* Hemen kasıklarında biten eşofmanını aşağıya indirdiğinde, tüm sertliğiyle gözlerimin önündeydi, iç çektim. Hiç utanmadan, arsız gözlerle onu inceledim.

Ne ara olduğunu anlamadan bacaklarımın arasına yerleşti ve "Etmiyorum," dedi. Çıldırarak gibi oldum. Resmen ikimiz de birbirimize işkence çektiriyorduk. Kimse geri adım atmıyordu. Aniden kendini içime ittiğinde, içimdeki o sızı dindi, o boşluk onunla öylesine güzel doldu ki. "Niye oradaydın?" diye sordu.

Sinirle, "Şimdi mi soruyorsun?" dediğimde sertliğini arttırdı. Bedenim büyük bir ihtiyaçla daha fazlası için kendini ona kaldırdı. "Dinleseydin beni anlardın zaten. O daha yeni gelmişti, ben de kalıyordum. Sen çok zamansız geldin." Bir anda aniden en diplerimde hissettiğimde, gözlerimi kapayıp zevkten dişlerimi sıktım. Başımı yatakta yan çevirirken bedenim de ona doğru yükseliyordu, ama onun o beklediği tepkiyi vermedim. Kısa sürede kendimi toparlayıp gözlerimi açtım. "Her şey senin geldiğin o anda gerçekleşti zaten," dedim konuşmaya devam ederek. "Gördün mü bilmiyorum ama gitmek için ayaklanmıştım."

Kaşları çatıldığında, "Kim lan o?" diye sordu bedenimi süzerek. "Kim o, seni böyle hayal edebilir? Benim karımı nasıl böyle hayal edebilir?" Bana baktıkça ona olan öfkesi arttı, beni daha çok hissetmek ister gibi sertliğini arttırdı. Parmakları da tam birleştirmiş noktada dolanırken, bir yandan beni okşamaya başladı. Ayaklarım yatakta zevkle kaydı, parmaklarımı resmen yatağa mıhladım.

Zaten kesik kesik olan nefesimi, "Ben cevabını veriyordum ama sen..." dediğimde, yine sert bir hamle yapıp tamamen kesti, dudaklarımı ısırıldı.

"İyi yaptım," dedi tok bir sesle. Hâlâ dövdüğü için pişman değildi ama ben ona laf anlatmaktan yorulmuştum, anlamıyordu.

"Çocuk gibisin," dedim dudaklarımı kemirerek. Bu durumu sürdürmeyeceğimi anlamış olacak ki gülümsedi.

Dudaklarıma bakıp, "Bana bırak, ben hallederim," dediğinde, çoktan dudakları arasına alıyordu ki duraksadı. "Hem fena mı?" dedi yamuk bir ifade ama ciddi ses tonuyla. "İki taneyi büyütürsün, beni de hiç yanından ayırmazsın."

Asya da senin gibi olursa ne yapardık acaba? Bir yandan sana çek-tirsin diye öyle çok istedim ki. Belki o senin hakkından gelirdi. Tam dudaklarımızın birleşeceği sırada çalan telefonla, panik bir hâlde kaldım. Bu saatte kim arardı? Savaş'ındı çalan telefon. İşle ilgili olması muhtemeldi ve bu saatte aranıyorsa muhakkak önemliydi, hatta belki gitmesi gerekiyordu. Bir anda suratım düştü. Gidecek miydi yani? Hayır ya, böyle olamazdı. İçimden çıkmadan telefona uzandığında, birkaç saniye duraksayıp, "Çiğdem?" dedi, kan beynime sıçradı.

"Bu saatte?" dedim gözlerimi büyüterek. Gecenin 03.30'u, belki 4'ü. Çiğdem nasıl arayabiliyordu bu saatte? Hangi yüzle arıyordu? Öyle bir çekişim var ki elinden telefonu.

"Evli bir adam bu saatte aranmaz," dedim, Savaş'ın yüzüne bakarak. Sinirimi görebiliyordu. İş bile olsa başkası mı yoktu arayacak? "Ben açacağım," dediğimde tepki vermedi. Ben de bunu onay kabul ederek açtım telefonu. O ise oldukça rahat, hiç umurunda değilmiş gibi başını göğsüme kapattı. Burnu iki göğsümün arasında mekik dokurken, "Alo?" dedim soğuk bir sesle.

"Alo," dedi Çiğdem, sonra "Gülfem?" dedi.

"Evet," diye karşılık verdim soğuk soğuk. "Bir şey mi vardı?"

Savaş ellerini yatakta belimin iki yanına sabitledi ve içimdeki hareketlerini oldukça yavaş sürdürdü. Bana doğru eğilip göğüs ucumu dişleri arasına aldı, çarşafı avuçladım ama bir yandan aklım telefonda kindeydi. Benimki de kıskançlıktı ama ben dövmüyordum.

"Ya ben bu saatte rahatsız ettim, kusura bakma da Savaş bir dünya mesaj atmış," dediğinde öldürecek gibi baktım Savaş'a, ama o beni görmüyordu bile. *Ne demek mesaj atmış?* Dili göğüs ucumda daire çizerken parmakları beni okşamaya devam etti. Nefes nefeseydim; ne yazmış diyecektim ama diyemiyordum. Neyse ki kendi cevap verdi. "Ne yazmış anlamadım da, seni seviyorum Gülfem falan gibi şeyleri anladım, ama bana niye attı anlamadım. Sarhoş ve karıştırdı galiba. Onu haber vermek için aramıştım. Bu saatte rahatsız ettim, kusura bakma vallahi," dedi mahcubiyetle. "Mesajlar yanm saat önce gelince uyumuyorsunuzdur diye düşündüm." Savaş ne konuştuğumuzu bile merak etmiyor, sadece benimle ilgileniyordu. O kadar emindi ki kendinden. Hiçbir tedirginlik hissetmedim.

Az önceki ifadem yok olup yüzümde bir gülümseme belirirken, "Önemli değil," dediğimde içime sertçe çarptı Savaş kendini, dudaklanmanın arasından sızlanır gibi bir ses çıktığında utançtan kıpkırmıyıldım. "Teşekkürler, iyi geceler," diyerek telefonu nasıl kapattığını bilmiyorum. Savaş'a öyle bir baktım ki. Fakat onun gözleri bedenimde olduğu için sinirlendiğimi görmedi bile. Telefon elimde mesajlara girdiğimde, alt alta olan numaralarımızdan sebep karıştırmıştı sanırım. Mesajlara baktım, evet, hepsinde adımları yazıp aşkı haykırılmıştı. İçim yine aşkla doldu taşı. Mesajlara geri gittiğimde, Çiğdem ile benim gördüğüm son mesajlaşmasından başka mesajlaşması da yoktu zaten.

Telefonu gelişigüzel yatağa fırlattıktan sonra ona bakarak, "Çiğdem," dedim. "Bana atacağın mesajları yanlışlıkla ona atmışsın." Başını göğsümden kaldırdı ama şok olmuş gibi bir ifadeyle kaldı.

"Ulan ben de niye cevap vermiyorum diyorum kendi kendime." Kendini kötü hissetmiş gibi yüzü asılırken, *Oh olsun*, dedim içimden. Çiğdem de ayağını denk alırdı.

"Bir daha gecenin bu saatinde bir kadın tarafından aranırsan seni öldürürüm." Bu kıskançlık duygusu beni sinir ederken, onu mutlu ediyordu.

Gülümsedi ve "Boynum kıldan ince," dedi. Ölürüm, eririm, biterim. Gülmemek için direnirken, beni dudakları arasına aldığı anda, ellerim saçlarına gidiyordu ki gerçekten söylediği gibi, o inadım durdurdu ya beni, şok oldum. Hâlâ karşı koyabiliyordum. Fakat o, izin vermeden, ellerimi iki yandan kavrayıp zorla kendine dokundurdu. "Başlarını inadına!" dedi öfkeyle tekrar dudaklarıma yapışarak. "Yeter, karşı koyma artık kendine."

Elimin biri omzunda, biri saçlarında duruyordu ama kıpırdatmıyordum bile. O da sinirle ağzımın içine bir şeyler homurdanıyordu, ama omuz silkip daha da sinir ediyordum. Saçlarından kendime bastırırken, dillerimiz birbirine karıştı. Seri hareketleriyle bir ara omzuna tırnaklarımı geçirdim istemsizce. Hoşuna gitmiş olacak ki gülümsedi. "Aşığım sana," dedi ama benden tepki alamadı yine. Yüzüme vuran nefesi öylesine kavurucuydu ki. İçimdeki hareketleri sürerken, eli göğüslerimi okşamaya başladı. Tepki vermiyordum ama deli gibi zevk alıyordum ve bunu dışa vuramadıkça içimde patlıyordum. Savaş birkaç kez beni sona kadar getirmiş, ama duraksayıp bitmeme izin vermemişti. Bu durum beni fazlaca sinirlendirirken burnumdan soludum. Bedenimi büyük bir ihtiyaçla ona doğru kaldırıyordum ama devam etmiyordu.

"Niye yapıyorsun bunu?" diye sorduğumda, "Söyle," dedi emir verir gibi. "Söyle neyi istediğini, vereyim." İçimdeki o doluluk hissin-den kurtulmak istiyordum, ama bunu yapmıyordu.

"Biliyorsun," dedim nefes nefese. "Oynamasına benimle." Ölsem öyle bir cümle kuramazdım. O da biliyordu bunu.

"Sen de karşılık ver bana," dedi gülerek. "Doğru düzgün seviş benimle." Tam uçtaydım, tam bitecekken durdu ve başımı geri doğru atarak öfkeden kudurdum. Sonra içimden çıktı, iri parmaklarını tam o araya sürttü. O parmaklarının sert dokunuşları üzerimde kayarken, kendimi kasıp derin derin soluklanıyordum. "Seviş benimle," dedi tekrar. "Seviş, istediğini vereyim." Karşı koyulması o kadar güçlü ki gözlerim kapandı. Sonra daha da bitirmek ister gibi beni, aletini kavradı ve kendini bana sertçe sürtmeye başladı. Tam içime girecek diye bekleyip bedenimi ona doğru kaldırıyordum ama yapmıyordu. "Hadi yavrum," dedi tekrar gözleri o noktada sabit kalırken. "Seviş benimle." Bitirmeyeceğini anladığımda, daha fazla dayanamayarak ellerimi boynuna attım. Yüzünü avuçlayıp kendime çektim. Bacak-

ların beline dolanırken yüzüne zaferinden kaynaklı bir gülümseme hâkimdi. Yastığı aldı, belimin altına koydu ve içime kendini sertçe itmesiyle, "Ah!" diye inleyerek kalçamı ona doğru kaldırdım. Tekrar yatağa geri doğru düşecekken, "Off, Gülfem!" diyerek kalçalarımı tuttu. Beni kendine çekiyor, kendini bana itiyordu ve gergin göğsü karşımda kasılıp duruyordu. Gözleri kısılmış bir hâldeyken, "Bitiriyorsun beni," dedi. Asıl biten bendim. Öylesine baş döndürücü, nefes kesiciydi ki.

"Sonuçta doktor dedi," dedim. *Yersen.* "Şart bu. Çocuk ikimizin çocuğu, sırf onun için, doğum için yani. Sen de bana yardım etmek zorundasın. Yoksa ben kızgınam." Ben ne dediğimi bilmiyordum, o da muhtemelen ona karşılık verip altında kıvranmaya başladığımdan itibaren beni duymuyordu bile. O başka dünyada, ben başka dünyada...

"Hu hı," dedi boynuma gömülerek.

Ben de, "Hu hı," derken, neye dediğimi bile bilmiyordum. Derin bir nefes alıp parmaklarımla ensesini arşınladım. Avuçlarının arasında kıvrandım. Ben kıvrandıkça duvarlarıma süttü.

"Off!" dedi kendinden geçer gibi, başını boynumdan kaldırıp geri doğru atarak. "Devam et," dedi boğuk bir sesle. "Kıvran böyle." O böyle konuştuğunda, bir alev topu düşüyordu tüm tenime. Hem hoşuma gidiyor hem saklanacak bir yer arıyordum. "Öylesine ıslaksın ki..." dediğinde, içimde kayan o sesi duyabiliyordum. Parmaklarıyla o ıslaklığı iyice yayarken, beni de okşamaya devam etti. Tüm sızılarımı dindirmiş, beni tarifsiz bir dokunuşla sarıp sarmalamıştı. Savaş benim ihtiyaç duyduğum her şeydi.

"Dayanamıyorum," dediğimde, "Gel," dedi boğuk sesiyle, daha da hızlanarak. "Karış bana." Öyle yaptım. Kasılmalarımla, ona karıştığımın göstergesiydi. Gözlerimi sımsıkı yummuş, bedenim yay gibi gerilmiş ve uçurumdan atlamışım da süzülüyormuşum gibi bir hisle, "Savaş!" diye inledim. İçimdeki varlığı, cenneti andıran tarifsiz bir his yaşatırken, sıcaklığı cehennem yeri gibiydi. Hareketleri sert, kavurucu ve bir o kadar doyurucuyken, sabahın ilk ışıkları üstümüze vurdu. Kaç kez bir bütün olduk bilmiyorum, ama en son bacaklarımı bile hissetmez hâle gelmiştim. Yine de yetmedi, yine de doyamadım ona.

Savaş dediğini yaptı. İki gün boyunca, evde olduğu süreçlerde, hatta işe gitmeden hemen öncesinde bile, o yataktan beni asla çı-

karmadı. Onun yokluğunda Leyla abla gün içinde benimle duruyor, Savaş'tan kalan yorgunluğumun durumuna göre de sık sık yürümeye çalışıyordum. Leyla abla doktorun söylediği şeyleri bana yediriyor, bir de kocakarı şeyleri denetip duruyordu ki 2 gün sonra, 28 Temmuz 2021'de, saati bilmediğim ama havanın kararmak üzere olduğu vakitlerde, odadan Savaş'ın yanına inerken merdivenlerde bir anda suyumun boşalmasıyla ayaklarım titremeye başladı.

Bir elim korkudan duvara tutunmuşken, sanki hemen doğacakmış gibi panikle elim karnıma gitti ve "Savaş!" diye bağırdım. Beni gördüğü o ilk an duraksadı. Titreyen nefeslerim ve gözyaşlarımla birlikte, "Geliyor," dedim. "Asya geliyor!" Beni öyle hızlı kucakladı, öyle hızlı arabaya bindirdi ki, hepsi birkaç saniye içinde gerçekleşti sandım. Korkudan mı yoksa gerçekten hemen bir ağrım başlamış mıydı bilmiyorum ama ara ara hissettiğim derin sancılarla ağlayarak bağıryordum. Ben bağırdıkça Savaş daha da hızlanıyordu.

"Tamam," dedi, o da panik olmuş bir hâlde. "Tamam, az kaldı. Geldik hastaneye." Her şeye rağmen, muhtemelen aldığı eğitimlerden sebep, bana göre daha soğukkanlı durabiliyordu ama yine de konuşurken sesindeki o titremeyi hissedebiliyordum. O trafikte makas ata ata, benim aklım çıka çıka, Savaş trafiğe söve söve ilerlerken, bir yandan da doktoru aradı. "Derya Hanım," dedi hem beni hem yolu kontrol ederken. "Sanırım doğum başladı, biz geliyoruz." Kısa bir sessizlik oluştuğunda Savaş bana döndü. "Sancıların ne sıklıkla?" diye sorduğunda, her şey aklımdan o kadar uçmuştu ki.

Ağlamalı, titrek bir sesle, "Bi-bilmiyorum," dedim. Öylesine korkuyordum ki. "Sanırım beş, altı," dediğimde, bir anda gelen o sancıyla çığlık attım.

"Beş, altı," dedi Savaş tekrar önüne dönerek. "Az kaldı zaten, 10 dakikaya oradayız." Onun telefonları bizimkilerin aramalarıyla susmak bilmezken, bir iki dakikada bir gelen sancıların arasında derin derin nefeslenmeye çalışıyordum. Ellerim buz gibi, dizlerim titriyor-ken, o kadar çok ağlıyordum ki önümü göremiyordum. Bilinmezliğin korkusuydu bu. Hiçbir şey bilmediğimden sebepti bu tedirginliğim.

Hastanenin önüne geldiğimizde, Derya Hanım ve ekibi çoktan kapıda bekliyordu. Savaş beni kucaklayıp tekerlekli sandalyeye oturttuğunda, o buz gibi hastanenin soğuk koridorlarında ilerlemeye başladık. Savaş'ın eli elimi kavramış bir an olsun bırakmazken,

ondan aldığım destek bile beni tatmin etmiyordu. "İyi misin Gülfemciğim?" diye sordu Derya Hanım, güler yüzüyle. Şu hâlimi gören iyi olmadığını anlardı, o da anlıyordu ama neden ağladığımı biliyor gibi alışkın olduğundan sanırım, gayet normal karşılıyordu. Onun o gülümsemesi beni de rahatlatmıştı açıkçası.

"Korkuyorum," derken elini omzuma koydu ve "Korkma," dedi sıcacık bir sesle. "Bak muhtemelen birkaç saate bebeğini kucağına alacaksın. Sancılarının sıklığı aynı mı?" diye sorduğunda, derin derin soluklanarak kafamı iki yana salladım.

"Azaldı, daha sık." Aniden gelen güçlü sancıyla bağırmadım ama titreyerek o kadar çok sıktım ki Savaş'ın elini.

"Ne zaman başladı sancıların?" diye sorduğunda, bir odanın önüne gelmiştik. Sık sık nefes aldım. Burnumdan aldım, ağzımdan verdim. Çünkü muhtemelen bir iki dakika içinde yine nefesimi kesecek kadar güçlü bir sancı gelecekti.

"İki," dedim zihnimi toparlamaya çalışarak. "İki gündür var ama azdı. Bugün çoğaldı, akşam saatlerinde de suyum geldi."

"Tamam," dedi gülümseyerek. Cam kapı ardına kadar açıldığında, hemşire beni içeri sokarken, "Savaş Bey, sizi biraz burada bekletiyim, kontrollerini yapalım," dediğinde, elim mecburen ondan ayrılmak zorunda kaldı. Savaş'ın çaresizliğini hissedebiliyordum, ama şu an hiçbir şey Asya'dan önemli değildi, doktor ne derse o olacaktı. Naz da yoktu niyaz da. Korku hat safhadayken, kendi kendimi telkin ettim durdum. Çatala yatırdıklarında tavana bakmış, sadece nefes alıp veriyordum. Doktorun el muayenesini bile o sancılar arasında fark etmedim ya da gerçekten çok hafif bir eli vardı. "8 cm," dedi hayretle yüzüme bakarak. Bu ne demekti hiçbir fikrim yoktu fakat, "Doğum başlamış Gülfem," dediğinde, dizlerimin bağı çözülmüş gibi titreyerek ağlamaya başladım.

"Korkuyorum," dedim sadece, ama yanımdaki hemşire elimi tutup, "Sakin ol," deyip gülümsedi. "Acı eşiğin çok yüksek gibi duruyor. Sen şu an sadece korkup paniklediğin için böylesin. Derin nefes al ve kendini serbest bırak, anlaştık mı?"

Robot gibi sadece onları dinliyor, onların dediklerini onaylıyordum. "Doğuma alıyoruz," dedi Derya Hanım ve ben kendimi sakinleştirmeye çalıştım. *İyiyim, Asya da iyi, azıcık kaldı. Sadece birkaç dakika, bilemedin bir iki saatlik acı Gülfem, sen halledersin.*

Tekrar kıyafetlerimle tekerlekli sandalyeye alındığımda, doğumhaneye götürülüyordum sanırım. Savaş kapı açılır açılmaz olduğu yerde dikilirken, iyiyim dercesine gülümsemeye çalıştım. Onun bile beti benzi atmıştı. “Babayı doğuma alıyor muyuz?” diye sorduğunda doktor, Savaş bana bakıyordu ama ben, “Hayır,” dedim.

“Gülfem...” dedi geleyim dercesine, ama kesin bir dille kafamı iki yana salladım.

“Doğumda yanımda birini istemiyorum.” Savaş’ın beni o hâlde görmesini istemiyordum. Zaten onun yanımdayken çok fazla bağırıyorlardı da, panik olup hiçbir şey yapamaması, o çaresizliğini görmek istemiyordum. “Bizimkiler gelir zaten. Sen bizi burada bekle, olur mu?”

Gözümünden bir damla yaş yavaşça süzülürken çenem titriyordu. Önümde diz çöktü ve ellerimi ellerinin arasına aldı. Öyle iyi hissettirdi ki bu bana. “Yavrum bana bak,” dedi, çenemi tutup kendine çevirerek. “Sen nasıl rahat edeceksen öyle olsun diye ısrar etmiyorum, ama beni istediğin her an kapıda olacağım, tamam mı?” diye sordu, başparmağıyla gözyaşımı usulca silerken. “Korkma, sen neleri atlattın, bu ne ki? Sakın korkma, tamam mı?” Sıcacık dudakları alnımda yer bulduğunda kafa salladım sadece, tüm kelimelerim kayboldu.

Biz doğumhaneye girdik, giyindim ve ben o çatala tekrar yattığımda damar yolu açıldı. Tüm hazırlıklar bitip herkes yerini aldığı anda, Derya Hanım da giyinmiş, elleri havada, tam bacaklarımın arasında bana bakarak gülümsüyordu. “Başlıyoruz,” dediğinde gözlerimi kapayıp derin bir nefes aldım. Kaç dakika avaz avaz bağırdım, ıkındım bilmiyorum ama alnım ter içinde kalmıştı. “Bir kere daha,” dedi Derya Hanım tok bir sesle. Gülen hâli gitmiş, daha otoriter bir hâle bürünürken tüm gücümle ittirdim. Çoğu sancıda bedenimi yerinden kaldırıyordum ama nafîle, az birazdan öteye gidemiyordum.

Ben ağlayıp tüm gücümü kullanmaya çalışırken, kapı açıldı ve “Hocam,” diyen sese çevirdim kendimi. Tuğba güle oynaya girmişti içeri. Ne işi var diye sorgulayacaktım ki bu hastanede hemşire olduğu geldi aklıma. Onun alanı değildi ama muhtemelen burada çalışıyor olmanın avantajını kullanıp girmişti içeri. İyi de oldu, nasıl eline yaşıyorum bilmem.

Derya Hanım, Tuğba’ya bakıp, “Arkadaşın mı?” diye sordu.

“Yok, kuzenim,” dedi Tuğba alınma bir öpücük kondurarak. Sıkı sıkıya kavradığım eliyle başımı okşuyor, bana gülümsüyordu. “Kız sen anne mi oluyorsun?” dedi gözleri dolu dolu. Yine de öyle iyi gelmişti ki bana. Gözüm yaşlı kafa sallarken, duygusallığı avaz avaz bağırمام böldü. “Sen burada, seninki dışarıda...” dedi Tuğba bana bakıp gözlerini devirerek. “Zor tutuyorlar vallahi.” Tabii ya, Savaş...

Derin bir nefes aldım. “Savaş mı?” dedim, nefes verdim. “Yolladı seni buraya?”

Kafa salladı hiç gizlemeden. “Kızım delirdi adam dışarıda. Bir ara nasıl bağırıydın içeri dalıyordu da zor tuttular. Sonra zorla soktu beni git bak diye, herkes kapının önünde.”

Doktorun, “İkın Gülfem,” demesiyle, Tuğba birkaç saniye sustu ve ben tüm gücümle dediğini yaptım.

“Annenler, Saliha teyzeler falan dua okuyordu. Müge herkesi videoya alıyor, Kaan onun peşinde. Babanlar kapıda sessiz sakin bekliyorlar. Savaş dört dönüyor. Kız, adamda ne küfürler var,” dedi hayret edercesine. “Uu var ya, yeni yeni bir sürü şey öğrendim.”

“Herkes burada yani?” dedim titrerken. Geldiği için şükreder gibi elini tuttum. Hiç değilse aklımı dağıtıyordu.

“Herkes,” dedi Tuğba elini sallayarak. “Tarık yoldaymış. Seninki aradı bir de, biliyor musun? O kadar stresli ki kimse sakinleştiremiyor. Sonra Serkan içerideymiş, geldi döv beni demesin mi?”

“Ne!” dedim şok içinde gözlerimi büyüterek. Çocuk mu doğurayım, kocamın vukuatlarını mı dinleyeyim? Keşke yanıma alsaydım diye geçirdim içimden. Asya buradayım dercesine bir sancıyı daha hissettirdiğinde, bedenimi nasıl yataktan kaldırdım bilmiyorum. Tuğba tutup geri yatırdı tekrar ve odağı kendisine çekti.

“Tabii,” dedi heyecanla. “Bunlar Efsun’la berabermiş haberi aldığında. Gelmiş ama Serkan kimse beni istemez diye arkada duruyormuş. Savaş enişteyi de öyle görünce, çıktı bir anda ortaya. ‘Stresini atarsın döv beni, elimi bile kaldırmayacağım,’ dedi. Savaş enişte hiç beklemiyordu ya onu, şok oldu kaldı öyle.”

“Ay sakın bana dövdü deme,” dedim. Doğuruyor muydum, dedikodu mu yapıyordum belli değildi. Doğumda dedikodu yapan tek insan olabilir miydim acaba?

“Ay yok,” dedi Tuğba sakin sakin. “Seninki baktı, baktı, baktı. ‘Siktir git, millet deliye muhtaç, biz akıllıya,’ dedi, koridorda volta attı durdu. Serkan’ı da göndermedi ama. Herkes kapıda yani.”

İçim rahatlamıştı ki, “Gülfem, geldi, son kez güzelim,” dedi doktor bacağıma dokunarak. “Tüm gücünle son kez, hadi.”

Dediği gibi gözlerimi kapatıp tüm gücümü kullandığımda, artık bedenimde derman kalmamıştı ama içimdeki o boşluk hissiyle birlikte, bir ağlama sesi duyuldu doğumhanede. Asya oldukça güçlü ama titrek bir sesle ağlıyordu. İlk kez onun ağlamasına gözyaşlarıyla gülümsedim. Başımı kaldırdığımda, Derya Hanım mavi bir örtüye sarıp göğsüme yatırdı onu. Yarım açılmış bir gözü, buruşmuş teni, yumruk yaptığı elleriyle, kalbimin üstüne yatınca sustu. Simsiyah saçları vardı ve o yarım açık gözüyle bana öyle muhtaçmışçasına bakıyordu ki... Şimdi şu âciz bedenim, Asya’nın da gelmesiyle tamamen yuvaya dönüşmüştü işte. Titrek titrek çıkardığı o seslerle bir damla gözyaşım elinin üstüne düştü, gülümseyerek, “Annem...” dedim dolu dolu. “Hoş geldin...”

Ben odaya geldiğimde, Asya’yı hemşireler daha getirmemişti. Bazı testler yapıp, temizlenip giydirileceği söylenince, içim gide gide ayrılmıştım ondan. Bedenim o kadar hâlsizdi ki, yatakta uzanırken bile zaten günlerdir hâlsiz olan vücudumda neredeyse hiç can kalmamıştı. Hemşirenin beni giydirip, serumu takıp dışarı çıkmak için kapıyı açmasıyla, Savaş girdi odaya. Aynı kapıdan çıkmamıştık, ben asansörle direkt kendi odama geldiğimde, onlar başka yöneydi ve odaya gelmesi benden sonra oldu. Hızla yanıma geldiğinde yüzümü avuçlarının arasına aldı. “Gülfem,” dedi dudakları dudaklarımla buluşurken. Kısa ama güçlü bir öpücük kondururken, ellerim ellerini tuttu. Yüzümü öptü, her bir yanını. “İyi misin?” diye sorduğunda geri çekildi. Yüzünün rengi gitmiş, neredeyse nefes almıyor gibiyken, gülümseyip başımı salladım.

“Ortalığı birbirine katmışsın,” dedim gülerek. Ben gülünce o da gülümsedi.

“Sana beni yanından ayırma demiştim,” derken başını boynuma gömdü.

Kokumu iyice içine çekerken, "Asya'yı gördün mü?" diye sordum. Öylesine merak ediyordum ki tepkisini.

Başını kaldırdı boynumdan ve "Evet," dedi gülerek. "Gülfem, çok küçük ya..." demesiyle, üzüntüyle yüzü değişti. "Senin o yediklerinden gitmedi mi hiç ona? Çok küçük." Tedirginliğini sesinden anlayabiliyordum. Normal bir bebek kadardı tabii, ama onun iri bedenine göre epey ufaktı. Ellerim yüzüne gittiğinde, çenesi avcumu oldurdu. Dudakları avuç içimi öperken, tam dudaklarım aralanmış onu rahatlatacak birkaç bir şey söylemek istemiştım ki kapı açıldı ve bizim Asya beşiğinde, Tuğba ile birlikte odaya girdi. Yanımda duran beşikte ayaklanmaya çalışırken, Savaş beni tuttu ve kendi kaldırıp oturttu. Kendi kendime kalkmak daha zor olurdu zaten. Beyaz bir battaniye içinde, bembeyaz bir teni vardı. Saçları simsiyahtı ve gülümsüyordu. Ona bakıp gülümserken, "Bizimkileri biraz dışarıda oyalayacağım, sen de o sırada emzir, tamam mı?" diyerek kucağıma verdi. İlk kez Asya'yı kucağıma almış, kollarıma sarmıştım. Battaniyeye rağmen o kadar küçüktü ki. Kim bilir kendi nasıl minikti. Korka korka bakarken, hiç bırakmayacakmışçasına tuttum.

"Açalım göğsünü," dediğinde, geceliğin düğmelerini çözdüm. Göğsümü dışarı çıkardığımda Tuğba elimle nasıl tutacağını gösterdi, Asya'yı yaklaştırdı ve Asya'nın kıpkırmızı küçücük dudakları aralandı ve göğsümün ucunu beklemediğim bir hızla kapı. "Oh!" dedi Tuğba iç çekip Asya'nın başını okşayarak. "Afiyet olsun kuzuma." Ben gözlerimi Asya'nın yüzünden alamıyordum, nefes bile alamıyordum o emsin diye. Küçücük dudakları az az çekiyordu içine, hemen yoruluyordu ve biraz dinleniyordu. Tuğba gerekli şeyleri anlatıp odadan çıktıktan sonra, biz üçümüz baş başa kalmıştık. Savaş bir bana bakıyor, bir Asya'ya bakıyordu.

"Çok güzel..." dedim hayranlıkla.

"Senin gibi," dediğinde, elleri saçlarımı omzumdan geriye doğru attı. Başını kollarıma yaklaştırdı, Asya'nın kokusunu derince içine çekerken gözleri kapanıp şükreder gibi gülümsedi. Sonra onu tutan elime dokundu dudakları. "Ne dilerseñ dile benden," dedi. Ne dileyebilirdim ki bu hâlimizden başka, ne isteğim olabilirdi ki benim... Bozulmaması tek temennimdi.

"Bizi hep çok sev..." diye mırıldandım sadece.

"Hep..." dedi hiç düşünmeden. "Önceden sadece sana olan şu ömrüm, şimdi ikinizin yoluna feda..."

Asya'yı Savaş'ın şükreden, hayran bakışları altında emzirdikten sonra ona verecektim ki, beklemediğim bir hızla geri çekildi ve "Ben kapıdakilere haber vereyim," deyip kapıya adımladı. Korkuyor muydu o? Hiçbir şeyden korkmayan bu koca adam, küçücük bebekten, kendi kanından, canından olandan korkuyordu. Kucağında Asya, arkasından öylece bakarken daha bir şey dememe fırsat vermeden kapıyı açtı. "Görsünler de gitsinler, sen de dinlen."

Kapı açılır açılmaz hepsi birden içeri yığıldı. Annem ve Saliha anne hemen başıma gelip beni sarıp sarmalarken, babamlar yatağın ucunda dikilip gözümün içine bakıyorlardı. Müge, Asya'yı kucağımdan aldı korkusuzca. Savaş'ın aklı çıkmış, Müge'nin tepesinde dikilirken, Kaan'ın "Ama bu çok çirkin," demesiyle Savaş ensesine sert bir tane geçirdi.

"Hadi lan oradan!" dedi surat asarak. "Çirkinmiş, sen kimin kızına çirkin diyorsun?" Kaan ensesini ovuyor, karşılıklı gülüşüyorlardı. Annemle Saliha anne, beni resmen kuyumcu dükkânına çevirdiklerinde gözlerim parıldadı. Hiç şikâyetçi değildim, hiç. Ama Asya'ya zararı olur diye çıkartıp hepsini annemle eve yolladım. Babamlar daha az ve öz konuşmuş, torunlarını sevmiş, sonra da Savaş'ın zoruyla gitmişlerdi. Herkese tek bir görmelik hak tanıyordu Asya mikrop kapmasın diye. Aslında annem kalacaktı fakat ben istemedim. Savaş'ın burada olduğunu söyleyip zar zor yolladım. Savaş bundan pek memnun olmadı, üçümüz kalınca ona da bebekle ilgili iş düşecekti, biliyordu ve korkuyordu. Ben de bunu daha en başında aşmak için kimseyi bırakmadım yanımda.

Annemlerin çıkmasıyla kapıda Efsun belirdi. Hemen arkasında Serkan vardı ve oldukça rahatsız duruyordu. Savaş'ın kolunu tutup onlar girmeden, "Lütfen," dedim. "Lütfen tatsızlık çıkmasın." Suratu düştü ama bir şey demedi. Sadece kafa sallayıp odanın bir köşesine geçmesi, bir şey demeyeceğim ama muhatap da olmak istemiyorum demekti bu.

Önce Efsun, arkasından Serkan odaya girdi. Serkan, Savaş'a bakıp, "Allah analı babalı büyütsün," dedikten sonra, beni buldu bakışları.

Yerimde dikleştim ve "Teşekkür ederiz," dedim gülümseyerek. "Gelsenize," deyip yanımdaki beşiği tuttum. "Bakın." Hem herkes bu

güzelliği görsün hem kimse bakmasın istiyordum. Ama onlar yabancı değildi. En yakınlarımızdı ve ben de Asya da onlar için öyle değerliydim ki, duyar duymaz yanımızda bitmiş, tüm gün de beklemişlerdi.

Efsun, Asya'dan önce elini yüzüme getirip, "İyi misin?" diye sordu tüm içtenliğiyle. Gülümseyip kafamı salladığımda, "Kız, ben teyze mi oldum şimdi?" diye sorunca, gözümün ucu yaşlı, ağladı ağlayacaktım. Bu zamanların hayalini öylesine kurmuştuk ki. Efsun kucakına aldığı anda sessiz sakın çocuk ağlamaya başlayınca, "Kız," dedi Efsun, Asya'ya bakarak. "Niye ağladın sen şimdi? Babana mı çektin yoksa? O da benden pek hazzetmez." Yan bakışları, güler yüzü Savaş'ı bulduğunda, Savaş da gülüyordu.

O da seviyordu ama işte onun değerlerine göre bu durum çok yanlıştı. Abim Serkan'dan daha yakındı ona ve o böyle bir birlikteliğe tamam diyemiyordu. Karşı da çıkmıyordu artık ama muhatap olmuyordu. Yoksa şu an Efsun'a laf atmamak için içi gidiyordu, biliyorum. Yine de Efsun bir adım daha atarak, "Baba da oldun be Savaş," dediğinde, Savaş gerçek, sahici bir gülümsemeyle başını salladı sadece, teşekkür eder gibi. Efsun da daha fazla üstelemedi. Efsun, Asya'yı Serkan'a uzatmadan önce bana baktığında, vereyim mi demek istediğini anlamıştım. O benim kız kardeşim gibiydi, biz yeri geldiğinde bakışarak da anlaşırız. Kafa sallayıp onay verdikten sonra Efsun, Serkan'a uzattı Asya'yı.

Serkan hem Savaş'a baktı hem bana. İkimiz de gülerek, "Al tabii," deyince, Serkan'ın elinde Asya'nın o ufak mırıltıları bir anda sustu. Savaş tabii bu duruma öyle bozuldu ki. Herkes Asya'yı kucaklamış, ama o bir türlü cesaret edememişti. Üstelik Serkan'ın ellerini sevmiş olmalı ki sustu, hatta gülümsedi Asya. Savaş'ın alnında beliren o damar, kıskançlığın belirtisiydi. Yerinde kudurup dudaklarını kemiriyordu ve Asya'ya bakıp duruyordu.

"Sen yoruldu Gülfem," dedi Savaş, kibar yollu kovarak. "Uyu istersen." Kimsenin burada oluşundan rahatsız değildi. Onun bozulduğu, Serkan'ın o daha dokunamazken Asya'yı susturuyor oluşuydu. Kendi aşması lazımdı bu durumu, kimseye kızmaya hakkı yoktu ki.

"Biz gidelim," diyen Efsun beni öptükten sonra Asya'yı da yerine yatırdı. Savaş onları yolculadı, ben artık tamamen tükenmiş durumdaydım.

Gelen giden bitmedi. Onlar gitti, Savaş'ın arkadaşları geldi, Tank geldi derken odadan kalabalık eksik olmadı. Tabii Özlem ve Tuğba da ilk kez denk düştü. Tuğba sinirden kudurdu. Özlem getirdiği sarı örtüyü, "Sarılık olmasın," diyerek beşiğin kenarına bırakınca, Tuğba, "Onlar batıl inanç," deyip çekti aldı yanından. Özlem bozuldu ama tüm kibarlığıyla ve güleç yüzüyle durdu. Gelirken lohusa şerbeti, tatlı, tuzlu kendi yaptığı şeyleri de getirmiş, odayı bir güzel hazırlamıştı. Sanki yıllardır bizimlemişçesine elinden geleni yaptı kısacık süre içinde. Hele muhabbet arasında geçen, "Yabancı değilim ki ben artık," sözü, Tuğba'nın kopuş noktası oldu. Kızı parçalayacak gibiyken baktı olacak gibi değil, tansiyon yükseliyor, Savaş, Tuğba'yı işlemler bahanesiyle aldı götürdü de Tarık ve Özlem beş dakika daha durabilirdi. Öğrendiğim kadarıyla aralarındaki durum bayağı ilerlemiş, hatta yakın zamanda söz kesmeye kadar gitmişti. Beni şok eden başka bir şey ise, Özlem'in Tuğba'yı biliyor oluşuydu. "Olsun, ben onu anlıyorum, haklı. Ben gelmeyeyim dedim ama Tarık dinlemedi. Daha her şey çok yeni, zamanla elbet herkes anlar, o da ümidini keser," demesi hiç beklediğim bir durum değildi. Ben sanırım asla o kadar olgun olup Savaş'ın eski sevgilisine böyle davranamazdım.

Savaş kapıyı açıp, "Sonunda gitti herkes," diyerek yanıma geldi. "Uyu artık sen de, almayacağım artık kimseyi içeri."

O kadar yorgundum ki. Bedenim artık duramıyor gibi her yanıma ağrıyordu. "Savaş, sen hiç Asya'yı kucağına almadın," dedim bir ümit ama, "Sonra alırım güzelim," deyip geçiştirdi.

"Korkmana gerek yok," dedim bir anda. "Sen onu incitmezsin ki, bak gel ben sana..."

Elini saçlarıma atıp dudaklarını alnıma bastırduğunda, "Uyu yavrum," deyip tok bir sesle kapattı konuyu. Benim de hevesim kursağımda kaldı. Bu kadar korkabileceğini asla düşünmemiştim. Sevmiyor değildi, bakarken içi gidiyordu ama dokunamıyordu.

"Tamam," dedim üstüne gitmeyip yastığa yerleşirken. "Yeni emzirdim, altını da aldık demin Tuğba ile. Bir saat sonra bir daha emzireceğim. Bir saat deliksiz uyusam nasıl iyi gelir." Asya mışıl mışıl uyuyordu zaten.

"Tamam güzelim, uyu sen," dediğinde üstümü örttü ve başını boynuma sokarak kokumu içine çekti. Gözlerimi kapattım ve güçsüz düşen bedenimle anında uykuya yenik düştüm.

Kaç dakika geçti üstünden bilmiyorum ama mırıltılarla gözlerim aralandığında, Asya huysuzlanıyor, Savaş sepet beşiği odanın içinde gezdirip duruyordu. Bir yandan kulağında telefon, "Tuğba," diye köpürdü. "Yarım saat oldu Gülfem uyuyalı, kızın rengi bile yerinde değil, uyandıramam. Altı temiz, yarım saat var emmesine diyorsunuz, ağlıyor, ne yapacağım ben?" Açmadım gözlerimi, usul usul uyu-ma numarasıyla devam ettim yatmaya. Tuğba da benim istediğim o cevabı vermiş olacak ki, Savaş sinirle, "Alamam Tuğba," dedi. Asya daha da huysuzlanmaya başladı. "Tuğba, başkası baksın hastaya. Buraya gel, beni çıldırtma!" Birkaç saniye sonra tekrar, "Alo, Tuğba?" dediğinde, telefon Savaş'ın yüzüne kapanmıştı. *Oh*, dedim içimden. *Helal olsun kız Tuğba*. Savaş telefonu koltuğun üstüne atıp elleriyle Asya'ya uzandı, dokundu ama kucaklayamadı. "Çok küçüksün ama sen..." diye mırıldandı. "Ben çok kaba bir adamım, tutamam ki seni, incitirim." Bu endişesi yüzümü gülümsetip ona sıkıca sarılma isteği yaratsa da tepki vermedim, çünkü alması gerekiyordu artık. Asya ellerini ve ayaklarını oynatıp daha fazla ağlamaya başladığında, üstündeki battaniyeyi bile açmıştı. Savaş etrafına bakınırken hızla gözlerimi yumdum. Sonra gözlerimi araladığımda, kendinden emin bir şekilde elinin birini Asya'nın başına, birini bedenine koymuştu. Az bir şey havalandırdığında yüzünde öyle bir gülümseme oluştu ki.

Asya ellerini, ayaklarını oynatıyor, Savaş ise düşürecekmış korkusuyla sıkı sıkı tutuyordu. "Ne yapacağız şimdi?" diye sordu gülümseyerek. "Çok küçüksün sen, ne yapılır ki?" Asya belli belirsiz mırıltılar çıkarırken gözleri kocaman açılmış babasına bakıyordu. Onu tanı-maya çalışıyordu sanırım. "Anne çok yorgun," dedi Savaş gülümseyip biraz daha kaldırarak. "Karnını yeni doyurdu zaten, altın da temiz. Biraz beraber vakit geçirsek? Ama ağlamak yok," dediğinde kaşlarını çatı. "Asya, zaten benim için yeteri kadar zor, çok kıpırmasan olur mu?" Asya ise inatla tekmelerini savuruyor, ellerini çırpınır hâle getiriyordu. Geri yatırmaya kalktığında ise ağlamaya başlıyordu. *O an, İnşallah çocuk kucağa alışmamıştır*, diye düşündüm. Bir iki saatte alışmazdı, değil mi? "Korkuyor musun?" dedi Savaş, tekrar yatırmaya çalıştığı yerden geri çekerek. "Ben varken hiçbir şeyden korkma," diyerek göğsüne kadar kaldırmış, beşikten uzaklaşmış, odanın içinde ufak adımlarla dolanmaya başlamıştı. Dokunuşları öyle kırılıyordu ki. Asya'nın neredeyse tüm bedeni Savaş'ın bir avucuna sığacak kadar

küçüktü. Onları böyle izlerken gülümsemeden edemedim ve gözlerimi daha fazla açtım, fakat Savaş benim uyandığımın farkında bile değildi. Burnunu Asya'nın boynuna dayadığında, "Çok güzel kokuyorsun," dedi gülümseyerek. "Annen de çok güzel kokuyor, biliyor musun?" Beni anlatıyordu, bebeğimizle ilk tanışmasında bile benden bahsediyordu.

Yavaşça Asya'yı kaldırdı ve ondan beklemeyeceğim bir hamle yaparak Asya'nın başını omzuna yatırdı usulca. Tabii yatırırken panik hâli, hızlı nefes alan göğsünden belliydi. "Sakin oynatma başını, tamam mı?" dedi yüzüne bakarak. "Küçücük yüzün var zaten." Yüzü Savaş'ın boynuna bakacak şekilde yatarken, elini de tam boğazında benim hayranı olduğum âdemelmasının hizasına koymuştu. *Orası benim Asya, orayı vermem. Kendine yeni bir yer bul... Bacaklarını karnına doğru toplamış, eliyle Savaş'a doğru vururken, elindeki eldiven düştü ve çıplak eli ilk kez babasıyla temas etti. Savaş hayranlıkla parmağına götürdü parmağını. İşaret parmağını öyle güzel kavradı ki, Savaş sesli bir şekilde gülümsedi. Asya da durulmuş, öylece babasıyla vakit geçiriyor, ona sesler çıkarıyordu. Ağlayacaktım bu hâlleri karşısında. Koca bedeninde Asya o kadar ufak kalıyordu ki, göğsüne bile erişmiyordu bacakları. "Masal bilmiyorum," dedi Savaş, odanın içinde adımlamaya devam ederek. Eli Asya'nın bedeninde, ne olursa olsun bırakmayacakmışçasına tutuyordu. "Ama sana annenle ilgili anlatacağım çok hikâyem var. Askerlik anılarım da var tabii, ama onları sever misin bilmiyorum. Hani siz kızlar daha çok aşk meşk..." dediğinde duraksayıp, "Yok öyle bir şey Asya," dedi tok bir sesle. "Ben sana Levent dayınla olan hikâyelerimizi anlatırım. Okul anıları falan anlatır annen de mis gibi, kariyer planlarıyla büyür gidersin." Daha üç saat önce doğmuş bebeğe kariyer planlaması yapıyordu. Öylesine kıskançtı ki. "Çok korkuyorum," dedi yüzüne bakıp. "Bu bambaşka bir duyguymuş. Ben sana yetememekten çok korkuyorum. En çok anneni sevdiğimi sanırdım ben bugüne kadar ama seninki bambaşka..." dediğinde, dikkatle dinlemeye başladım. "Ona dokunamamak beni delirtirken, sana dokunurken korkuyorum. Canıma can oldun, bu sevgi bambaşka..." dediğinde, Asya ona tepki olarak ses çıkarıyordu, Savaş da gülümsüyordu. "Sana bir şeyler söylememi ister misin?" diye sorduğunda yine kendi cevap verdi. "Ninni de bilmiyorum ama..." dediğinde, onunla birlikte ben de gülümsedim. Açık açık on-*

lan izliyordum ama o benim farkımda bile değildi. “*Sen bir aysın, ben bara gece,*” dediğinde, karanlık odada o yumuşak sesi duyuldu mırıltı şeklinde. “*Gel derim, gel derim, gel derim...*” Hafifçe, uyutmak ister gibi bedenini sallıyordu. Asya da kıpraşmayı bırakmış, durulmuştu. Eli hâlâ sıkı sıkıya babasının parmağındaydı ve Savaş o güzel sesiyle Asya'ya ilk şarkısını söylüyordu. “*Bu can senin, ser sebil ettin, al derim, al derim, al derim...*” Yıllarca belki hayalini bile kuramadığı bir gerçek, şimdi iki elinin arasında duruyor, onun omzunda uyuyordu. “*Sorsan bağın yaresini de...*” dediğinde bakışları bana dönmüştü ki göz göze geldik. Kaçırmadım kendimi ve onları izlediğimi açık açık belli ederek gülümsedim. O da bana gülümsedi ama hiç istifini bozmadan yüzüme bakarak devam etti.

“*Gül derim, gül derim, gül derim...*” Gülfem... Savaş'ın Gülfem'i... “*Ben ağlarım, yeter ki sen gül, gül hadi, gül hadi, gül hadi...*” Asya'nın gözleri kapanmış, babasının sesiyle derin bir uykuya geçmişken, Savaş da keyifle kapattı gözlerini. Uyurken bile onu bırakmayan o küçük ele yanaşıp ufak bir öpücük bıraktı ve son kısmını dudakları onun elinin üstüneyken tamamladı. “*Şerbet diye zehir de versen bal derim.*”

12. BÖLÜM ESKİMEK

Eskiden top patlasa uyanmayacağım uykularımdan, şimdi ufacık emirtilerde ayağa dikiliyorum. O doyunca doyuyor, o uyuduğunda uykumu alıyorum. Duşlarımı onun bana izin verdiği sürelerde alıyor, çayımı hep yarım bırakıyor ve kahveyi de artık soğuk sevmeye başlıyorum. Kısacası 40 günün dolmasına bir iki gün kala, ben tüm yaşantımı ufacık bir bebeğin, benim bebeğimin yaşantısına göre planlıyorum ve bundan büyük bir keyif duyuyorum.

“Doydun mu sen?” dedim, parmaklarım pürüzsüz yanağında dolanırken. Sesimdeki cıvıltı hissedilebilecek kadar belirgindi. Güneş ışıkları oturma odasının penceresinden daha yeni vurmaya başlasa da, biz neredeyse yarım saattir Asya ile burada keyif yapıyorduk. Tüm gece neredeyse hiç uyumamış, sabahı sabah etmiştik ve en son babamızı uyandırmamak adına oturma odasında bulmuştuk kendimizi. Hafta içi zaten epey yoğun çalışıp bir de gece Asya için benimle beklerken, hiç değilse hafta sonu birkaç saat uyusun istedim. Ayrıca sabahın ilk ışıkları da en güzel buraya vuruyordu. Daha sıcak oluyordu ve televizyondan açtığım rahatlatıcı sesler Asya’yı sakinleştiriyordu. En sevdiği ise rüzgâr sesiydi. Uzun süreli bir uyku çekmese de kısa sürede dalmasına yardımcı oluyordu. Kısa kısa nefeslenip tekrar göğsüme kapanıyordu ama emmek değildi niyeti, oyuna dönüştürmüştü bunu. Üzerimde siyah atlet, altımda kısa bir şort, saçlarım da tepeden dağınık bir topuzdu. O kadar dağınıktı ki yataktan kalkınca hiç ellememiştim ve içinden çıkan birkaç tutam omzumdan süzülüyordu.

Asya’nın benim göğsümle oynamayı sevdiği gibi, ben de pürüzsüz teninde parmaklarımı dolandırmaktan hoşlanıyordum. Burnu babasına benziyordu, gözleri çekikti ve bebek mavisiydi. Daha net

oturmamıştı göz rengi ama muhtemelen ya siyah ya kahve olacaktı. Dudakları ise sanırım anlatılanlara göre, bana benziyordu. Kırmızılığı oldukça belirgindi ve alt dudağı üst dudağından biraz daha kalındı. Savaş'ın iki dudağı da kalındı. İkimizden de birçok şey almıştı. Uykuları da babası gibi çok hafifti ve bu da Savaş'tan aldıklarından-
dı. Hem ona dokunuyor hem inceliyordum. Eldivenini tutup çıkardığımda, göğsüme dokundu çıplak eli. Bu temas beni gülümsetti. Ufacık tırnakları tenime değıyor ama canımı acıtmıyordu. Aksine, gıdıklanıyormuşum hissi veriyordu. Parmağıım burun kemerinde dolanırken, ağzını açıp kapıyor ve büzüyordu. Bu hâli öyle içe sokmalıkta ki.

“Benim kızlarım uyanmış,” diye duyduğum sesle başımı kaldırdığımda, Savaş kapıda dikilir hâldeydi.

“Uyandık,” dedim gülümseyerek. Asya'yı göğsümden uzaklaştırırken sütyenimi kapatıp atletimi düzelttim.

Bize doğru ilerlerken, “Dursaydın ya öyle, seyretseydim biraz daha,” dediğinde, yüzüne çapkın bir gülümseme hâkimdi. Biraz daha dediğine göre, muhtemelen bir süredir bizi oradan izliyordu. Eli Asya'nın üzerine giderken, dudakları dudaklarıma kapandı ve kısa bir öpücük bırakarak, “Günaydın,” dedi.

“Günaydın,” diye mırıldandım gözlerim keyifle aralanırken.

Yanıma oturup Asya'yı kucağımdan alırken, ilk zamanlarına göre artık daha çok alışmıştı ve zorluk çekmiyordu. Çıplak göğsüne Asya'nın başını yerleştirdiğinde, televizyonun kumandasını eline geçirdi. “Sen hiç uyumadın ama,” dedi bir eli Asya'nın sırtını okşarken. Asya sere serpe uzanan babasının göğsüne öylesine keyifle kurulmuştu ki. Haklıydı, sabaha kadar Asya hiç durmamıştı. Aslında Savaş da gecenin bir yarısına kadar benimle beklemişti, ama onun durmasının gereksiz olduğunu söyleyip yatırmıştım ben. Çünkü Asya kucak ya da başka bir şey değil, emmek istiyordu sürekli. Savaş'ın boşu boşuna uyanık kalmasına gerek yoktu. Uykulu hâlimi görünce kolunun altını açarak, “Gel,” dedi. Öyle yaptım, ona doğru sokulup göğsünün bir tarafına da ben başımı yasladım. Elleri saç diplerimi okşarken, “Uyur şimdi Asya,” dedi. Ardından dudakları saçlarıma dokundu. “Sen de uyursun onunla birlikte.” Ne iyi olurdu. Ama Asya hiç de uyuyacak gibi durmuyordu. Parmağını ağzına sokuyor, değişik değişik sesler çıkarıyordu.

“Bunda uyuyacak göz var mı?” dedim Asya’yı izlerken. “Nasıl uyumadan bu kadar dayanıyor anlamıyorum, ben bittim o hâlâ direniyor.”

“Yıkasak mı?” diye sorduğunda, anlamayarak kaşlarımı çatıtm. Bir iki kez yıkamıştık ama onlarda annemler vardı. Biz ikimiz nasıl yıkayacaktık? Şaka mı yapıyor diye düşünürken, o ciddi ciddi yüzüme bakıyordu.

“Biz, ikimiz?” dedim göğsünden kalkarken. Onaylar anlamda kafasını sallarken, kalkmamı bekliyormuş gibi Asya’nın küçücük başını avuç içine yasladı, yukarı kaldırdı ve kokusunu içine çekti.

“Ne olacak?” diye sordu ciddi ciddi. “İki kişiyiz, bir bebeği yıkayamayacak mıyız? Hem annemler yıkadığında rahat edip bayağı derin uyumuştur. Suyu da sevmişti. Yıkayalım da rahatlasın, sonra emzirirsin, rahat rahat uyur.” O böyle anlatınca, o duş sonrası uyku keyfi bir de tok karın, nasıl güzel geldi. Asya için anlattı ama ben bile rahatladım.

“Hasta olmasın?” dedim tedirginlikle.

Fakat o bana nazaran daha cesaretliydi ve tedirginliğimi bir onay kabul edip, “Bir şey olmaz,” diyerek ayaklandı. “Ben şimdi hallediyorum.” Peşine takıldığımda kombinin derecesini yükselttiğini fark ettim. Ciddi ciddi ikimiz banyo yaptıracaktık sanırım. “Hadi yavrurum,” dedi bana bakarak. “Sen kıyafetlerini falan hazırla.” Asya’yı yıkamak bana çok korkutucu gelse de alışmalıydık. Sonuçta sürekli annemlerle birlikte olamazdık, kendimiz bir şeyleri halletmeliydik.

Kafa sallayıp Asya’nın odasına çıktığımda, dolabından aldığım pijama takımını, içine giydireceğim zıbununu, çoraplarını ve ince battaniyesini sıcak olması için peteğin üzerine koydum. Havlusunu da diğer peteğe koyduktan sonra odaya baktım. Yıkamış minik çamaşırlar küçük sepette yerleştirilmek için bekliyordu, ama ben buna bile vakit bulamamıştım. Üstelik bizim kıyafetlerimiz de birikmişti. Leyla ablaya çok fazla iş yüklemek istemesem de kendime bile zor vakit ayırıyordum. O yüzden de kadın evi nasıl bıraktıysa öyle bulmaktan öte gidemiyordu.

“Gülfem,” diye içeriden gelen sesle odadan çıkıp banyoya yöneldim ve karşılaştığım manzarayla olduğum yerde gülümseyerek kaldım. Savaş, Asya’yı kucağına almış, kendi de küvete girmişti ve küvet tamamen doluydu.

“Ne yapıyorsunuz siz?” diye sorarak onlara ilerledim.

“Seni bekliyoruz,” dedi hiç düşünmeden. Sonra Asya'ya dönüp, “Değil mi babam?” diye sordu. “Şimdi bıcı bıcı yapacağız, karnımızı doyuracağız, sonra da mişıl mişıl uyuyacağız.” Savaş Asya'ya konuştukça, Asya ağzını açıp kapatıyor, değişik sesler çıkararak karşılık veriyordu. Savaş da sanki onu anlıyormuşçasına, “Evet, aynen babacığım,” gibi tepkiler veriyordu. Aslında nasıl yaparız, Asya'ya zarar verir miyiz, korkar mı diye düşünüyordum, ama bu hâllerini görünce hepsi yok oldu gitti. Asya oldukça keyifli gözüküyordu. Küvetin kenarına oturduğumda, yine bir tedirginlik baş gösterdi.

“Şimdi nasıl yapsak ki?” diye sorduğumda, Savaş kafasını avuç içine yatırarak Asya'nın küçük bedenini kolunun üstüne yatırdı.

“Ben böyle tutuyorum,” dedi bana bakıp rahatlatmak ister gibi. “Sen ne yapılması gerekiyorsa onu yap.”

Ne yapılıyordu? Önce bir miktar suyu teninde dolandırıyorduk suya alışması için, ama zaten küvet doluydu ve Asya suyun içerisindeydi. O yüzden saçlarına geri doğru elimdeki suyu yavaşça boşaltıp ıslattım. İlk hissettiğinde çırpınıp beni korkutsa da, Savaş sıkı sıkıya kavramıştı ve beni rahatlatmak ister gibi, “Devam et yavrum,” dedi. Ondandır cesaret alıyordum, kesinlikle alıyordum. Ufak bir miktar şampuanı avcumla döküp saçlarına sürdüğümde, usul usul parmaklarımla masaj yapar gibi dokundum. Asya elini su dolu küvete vurdukça Savaş'a su sıçırıyordu. “Seninle burada oynadık Asya, hatırlıyor musun?” diye sordu gülerek. Ben hatırlıyordum. “Tabii o zaman annenin karnındaydın, benden kaçamıyordun. Şimdi çıktın, yine bu banyodayız ve sen yine benden kaçamıyorsun. Ömrünün hiçbir alanında da kaçmana izin vermeyeceğim,” dedi kesin bir dille. Onun bu hâline güldüm.

“E, evlenince ne yapacaksın?” diye sorduğumda, kaşları çatıldı Savaş'ın.

“Ne evlenmesi?” diye sordu ciddi ciddi. Kahkaha attım ve köpüklü başından aşağıya yavaş yavaş suyu döktüm.

“Hep böyle kalmayacak ya Savaş. O da büyüüp yakışıklı bir adama âşık olacak ve evlenecek.” Bu cevap onu memnun etmemiş, daha da bozulmuştu.

“Asya, evlenmeyeceksin değil mi babam?” dediğinde, Asya suya vurup ses çıkarmaya devam ediyordu. Savaş bunu kendi diline yo-

rumlayarak, "Aferin babacığım," dedi ve bana döndü. "Benim kızım evlenmek istemiyormuş, sen de aklını saçma şeylerle doldurma." Kahkaha attım. Savaş aşırı kıskanç bir babaydı ve kızımız büyüdüğü zaman yanmıştı.

"Sanki bu senin cevabınmış gibi geldi bana," dedim. Savaş tek kaşını kaldırarak bana baktı. Asya'yı kolları arasında yüzdürür gibi hareket ettirirken, vücudunu sabunlamaya başladım.

"Kim demiş?" diye sordu. "Kızım söyledi, ben anladım ve sana ilettim. Hatta ekledi şu anda ve dedi ki baba, anneme söyle, ben babamdan başka bir erkeği hayatıma sokmam." Daha sesli bir kahkaha attığımda başım geri düştü ve ona döndüğümde ciddi yüz ifadesi yerini sahici bir tebessüme bırakmıştı. Bana böyle hayran hayran bakışları, çoğu zaman beni utandırıyor.

"40 günlük kızımız mı söyledi bütün bunları?" derken köpüklemeye devam ettim. Asya da gıdıklanıyor olsa gerek çarpındı, yüzü gözü değişti.

"Evet," dedi tekrar ciddiyetle. "40 günlük olduğuna bakma, çok zeki benim kızım," dediğinde kafamı sağa sola salladım. Elimdeki suyla vücudundaki köpüklerden arındırdım Asya'yı.

"Sen delisin," dedim fakat beni hiç de umursamadan Asya ile oynamaya devam etti. Avuç içlerine yatırdığı Asya'yı küvetin içinde yüzdürür gibi hareket ettirirken, Asya da hâlimden memnunmuşçasına gülümsüyor, yumruk yaptığı tombik sağ elini ağzının içine sokuyordu.

Onları böyle izlemek öylesine zevkliydi ki. Kıyamıyordum ama çıkmaları lazımdı. "Savaş," dediğimde kendimi suçlu gibi hissettim saadetlerini böldüğüm için. Gülen yüzüyle bana baktığında, Asya'ya gülümsemesinin bana kalan kırntılarıydı bunlar. Bittiğini biliyordu ve bu bakışlarımın çıkmamız gerektiğini görebiliyordu.

"Hasta mı olur?" diye sorduğunda dudak büktüm. Ben de bilmiyordum ki. Banyoyu hamam gibi yapmıştı, çıplak hâlimle bile terliyordum ama Asya için bilemiyordum. Ben de tecrübeli değildim ki. Suratının asıldığına şahit oldum. Elimi alnına düşen o saç tutamına götürüp düzelttiğimde, "Sen havluyu getirene kadar oynayalım o zaman," dedi. Kafa sallayıp ayaklandım. Tam kapıdan çıkacakken, "Gülfem," diye seslendi. Elim kapıda arkama döndüğümde, "Biraz oyalanarak gelsene," dediğinde, nasıl hayır diyebilirdim ki, kafa sal-

ladım. Odasına gittim, havlusunu aldım, biraz oyalanıp çamaşırlarını yerleştirdim ve banyoya geri döndüm. Banyo buhardan gözük-müyordu neredeyse. Kapının kenarında onları izlemeye başladım. Savaş, Asya'nın kalçasını kolunun üstüne doğru koymuş, başı göğ-sünde yer bulmuştu. Suyun içindeki elleri ayakları çarpınıyordu ve Savaş yüzünde koca bir gülümsemeyle ona bakıyordu.

Asya çarpınırken elindeki köpükten çok küçük bir miktar yanağı-na sürülüp duvara çarptı. *Şimdi*, dedim içimden. *Şimdi o köpüğü ora-dan silceksin*. Birkaç saniye içinde başparmağı yanağındaki köpüğü sildiğinde, yüzümde belirgin bir tebessüm oluştu. O onu ufacak ra-hatsız edecek bir şeye bile izin vermezdi. *Şimdi de az önce duvara çar-pan o elini öpeceksin*. Yanağını temizleyen eli yavaşça hareketli olan elini kavradı ve dudaklarına götürdü. Onun her hareketini ezbere bi-liyor olmak, tarifsiz bir mutluluk verdi bana. Babasının elinden kur-tulan Asya, hemen başının yanında yüzüklerimizin olduğu o kolyeyi kavradığında çekiştirmeye başladı ve babasının çenesine yapıştı. Ka-fasını iki yana sallayıp aranması, acıkmasından sebepti. Bu hâli beni bile gülümsetti. Savaş'ın kahkahaları yankılandı banyoda. "Babam," dedi, Asya hâlâ onun çenesiyle uğraşırken. "Oradan sana bir şey çık-maz ama."

Asya hâlâ Savaş'a asılmış, inatla çekiştirirken banyoya ilerleyip, "Yeter bu kadar," dedim. "Çıkalım artık, acıktı." Ben havluyla ona uzandığımda, Savaş ayaklandı ve tüm sular vücudundan boşaldı. Kaslı vücudu, iri bedeni ayaklanınca daha da belirginleşiyordu. Sa-dece göğsüne gelen bedenim yanında küçücük kalırken, havluya sa-rıp sarmaladım Asya'yı. Banyo sıcacık olmasına rağmen teni hemen soğumuştü.

Göğsüme kapatıp hızla odasına doğru yol alırken, "Ben duşta-yım," dedi Savaş.

"Tamam hayatım," diyebildim sadece. Alelacele Asya'nın odasına girdiğimde, onu yatırıp petekdeki çamaşırlarını aldım tek tek. Hav-luyla kurularken huzursuzluğu gitgide artıyordu, muhtemelen aç-lıktandı. "Tamam," dedim sakince. "Bitti şimdi, hemen giyiniyoruz."

Yağını vücuduna sürüp masaj yaparken, mırıltuları biraz daha sakinleşmişti. "Seviyorsun, değil mi?" diye sordum gülerek. "Kim sevmez ki? Keşke biri bana da yapsa..." diyerek zıbınını giydirmeye başladım. O kadar çok kıpraşıyordu ki zorlanıyordum. "Vallahi o ka-

dar yorulduğum ki Asya, 40 gündür kendimi kaybettim sanki. Yaşıyor muyum belli değil." Pijamalarını giydirip en son minik ayaklarına öpücük kondurdum. Küçük, tombik ama uzun parmaklara sahipti. Bana benzemiyordu, Savaş'a da benzemiyordu. Sanırım Müge'ye benziyordu en çok. Onun da ayak yapısı böyleydi. Çoraplarını giydirirken, "Ne zaman bir düzene gireriz dersin?" diye sordum. Uyku-yu düzene oturtsak, hallederdik aslında. Asya'yı giydirdikten sonra odasındaki sallanan sandalyeye oturarak göğsümü açtım ve Asya hızla göğüs ucumu kaptı. "Çok mu acıktın sen?" diye sorduğumda yüzüm gülüyor, parmaklarını tenini okşuyordu.

Biz uyur diye düşünürken, Asya daha fazla gözlerini açmış, fal taşı gibi bakarken, "Ne oldu?" diye sordu Savaş. Başımı kaldırıp baktığımda, elindeki havluyla nemli saçlarını kurutuyordu. Üzerine ti-şört giymiş, altında eşofmanı vardı.

"Uyumayacak gibi," diyerek dudak büktüm. "Ya Savaş, daha ne yapacağız bilmiyorum." O kadar yorulmuştum ki. Tüm bedenim ağ-nyor, gözlerim acıyordu artık. "Yani yıkadık, sürekli emmek istiyor, uyumuyor." Ağlayacak gibi oldum ama Asya'nın yüzüne baktığımda biraz daha toparladım.

"Yavrumsu," dedi bana doğru yanaşıp saçlarının arasına bir öpü-cük bırakarak. Dağınık saçlarının arasında gezen parmakları bile beni mayıştırıyordu. "Acaba annemlerin dediği gibi doymuyor mu? Mama mı denesek? Hem sen rahat..." demesiyle, kendimi geri çeke-rek, "Hayır," dedim kesin bir dille. "Savaş, sütüm var," derken, Asya hâlâ emiyordu. "Ben sırf rahat edeyim diye mama vermek istemiyor-um. Yetiyor sütüm. Sadece biraz uyusam, dinlensem."

İşaret parmağı göğüslerimin üstünü okşayıp Asya'ya kayarken, "Sen nasıl istersen yavrumsu," dedi. "Emzirdiysen ver bana, git sen yat biraz." Yeteri kadar emmişti. Zaten ben çekmesem durmazdı. Sonra da kusardı. O yüzden geri çekerek göğsümü kapadım ve Asya'yı Sa-vaş'a uzattım. "Babamsu," dedi kapıdan çıkarken. "Ne yapsak şimdi biz seninle?"

Onlar merdivenden inerken, ben de peşlerine takıldım. Aslında yatak odasına gitmem gerekiyordu, Savaş da bunu fark etmiş gibi duraksayıp bana bakınca, "Acıktım," dedim. "Biraz atıştırıp öyle ya-tayım." En son dün gece yemiştım ve çok fazla emzirdiğim için acık-ıyor, tam anlamıyla da karnımı doyurmaya fırsat bulamıyordum. Sa-

avaş cevap vermeyince, onunla birlikte aşağıya indim. Savaş koltuğa uzandı, Asya'yı hemen yanına yatırdı. Eli başının altında yastık görevi görürken, diğer eli Asya'nın karnının üzerindeydi, ama neredeyse tüm vücudunu kaplıyordu ve bilinçsizce parmakları masaj yapar gibi dolanıyordu üzerinde. Televizyondaki sabah haberlerine odaklanmışken, kendime sandviç yaparak tezgâha yaslandım ve aldığım koca bir ısıklıkla gözlerim kapandı. Öylesine güzel geldi ki. Yavaş yavaş tadını çıkara çıkara yerken, "Sana da yapayım mı?" diye sordum.

"Yok yavrum," dedi, kısa bir an bana bakıp televizyona dönerek. "Ben yerim sonra bir şeyler. Canım istemiyor." Israr etmeden kendim yemeye devam ederken, Savaş'ın telefonu çalmaya başladı. Eliyle arkasına uzanıp şeklini bozmadan telefonu açtığı anda, ciddi yüz ifadesi anında gülen bir yüz ifadesine dönüştü ve Asya'ya dönüp "Dayın," dedi. "Kesin seni özledi." Abim neredeyse her gün arıyor, gün içinde de sıklıkla Asya'nın her anının fotoğrafını istiyordu. Uzaktaydı ama annemlerden daha çok görüyordu böylelikle. Ben de hızlı adımlarla elimdekini yemeye devam ederek koltuğun yanına vardım. Eğilip kameranın bakış açısına girdiğimde, siyah dantelli atletimin önü epey derin bir dekolte oluşturmuştu ve Savaş telefonu açar açmaz bir erkek ordusuyla karşılaşacağımızı bilemedim. Resmen arkasında 10-15 adam vardı ve hepsi telefona bakıyordu.

Gözlerim fal taşı gibi açılmış, donup kalmışken, Savaş sinirle, "Siktir!" derken elini arkaya uzattı, atletimi yukarı doğru çektiştirirken telefonu da hızla başka yöne çevirdi. Savaş'ın elini çekip kendi üzerimi düzeltirken, Savaş hâlâ tavana dönük olan telefona doğru homurdanıyordu. "Mal mısın amına koyayım! 50 kişi aynı anda ne arıyorsunuz telefonda?"

"Ya abi," dedi abim mahcubiyetle. "Ne bileyim ben yanı çıplak telefon açacağınızı? Yeğenimi merak etmişlerdi, onu gösterecektim. Gülfem'in de telefonda olacağını bilemedim." Koltuğun kenarına oturmuş elimdekini yerken, Savaş çatılmış kaşlarını üzerimde gezdiriyor ve hâlâ atletimi yukarı çekip duruyordu. Bir kolu da Asya'nın üzerine sarılı vaziyetteydi.

"Onca adama kızımı göstermek isteyeceğimi kim söyledi sana Levo? Hepsi aç gibi yapışmış ekrana. Onlara ne benim kızım dan?"

"Katlıyorum," dedim. Savaş hayret edercesine yüzüme baktı. Ona hak verdiğimden sebepti sanırım. "Maalesef ben de böyle olsun

istemezdim ama devir kötü. Açıkçası ben de her bakıştan rahatsızlık duyuyorum. Belki daha lohusalıktan, bilemiyorum ama her şeye tehlike gözüyle bakıyorum.”

Savaş benden aldığı cesaretle, “Aynen,” diye onayladı. “Bak, Gül-fem bile hoşlanmıyor.”

Abimin sıkıntılı soluğu telefonda duyulurken, “Abi tamam ya,” dedi kapatmak ister gibi. “Benim kızımı gösterin bana, onlar içeri geçti. Zor durdum vallahi, bugün fotoğraf da atmadınız bana.” Abim Asya’ya çok düşküdü, gözünün içine canını verecekmişçesine bakıyordu. Zamanında o kadar çok çocuk diye direktmesi de muhtemelen Efsun’u hayatında tutmak için değildi, abim gerçekten baba olmak istiyordu. Boğazıma duran ekmekle birlikte, mutfağa doğru ilerledim içecek bir şeyler almak için.

O arada Savaş telefonu kendilerine doğru çevirirken, “Oğlum, daha gün yeni aydı ya, ne fotoğrafı?” diye sordu ve ekranda Asya’nın yansımasını görünce yüzüne bir gülümseme yerleşti. “Banyo yaptı Levo, var ya,” deyip, burnunu Asya’nın küçük boynuna gömüp kokusunu derince içine çekti. “Öyle güzel kokuyor ki, yok böyle bir şey.” Tezgâha yaslanıp içeceğimden içerken onları izlemeye devam ettim. Savaş, Asya’ya sokulup duruyor, Asya elini Savaş’ın yüzüne atmış tırnaklıyordu ve Savaş bundan hiç rahatsızlık duymuyordu.

“Tamam abi ya,” dedi abim bozulmuş gibi. “Kıskandırıp durma. Görmeye görebiliyoruz da koku duyma daha icat edilmedi.”

“Gel abi sen de o zaman,” dedi Savaş.

“Geliyorum,” demesini hiç beklemiyordum.

Savaş ise beklemediğim bir şekilde heyecanlanmış, “Vallaha mı?” diye telefonu kendine çevirirken, kısacık bir anda topladı kendini. O heyecanını göstermeyi pek sevmezdi, ama abimi özlediğini öylesine hissediyordum ki ben. Onlar barıştıktan çok kısa bir süre sonra gitmişti abim ve Savaş eminim ki onunla vakit geçirmeyi fazlasıyla özlemişti.

Birkaç saniye duraksayıp bekledikten sonra konuşmaya devam etti abim. “Aynen, ay sonu birkaç günlüğüne geleceğim.”

Savaş’ın yüzünde belli belirsiz bir gülümseme oluştu. “Tam tarih söylersin bana, işimi ayarlamaya çalışırım, mangala gideriz. Ya da gidemeyiz,” deyip Asya’ya baktı. “Soğuk olur şimdi, üşür Asya dışarıda uzun süre kalırsa. Bizim bahçede yapanz. Asya da bizi izler içeriden.”

"Olur," dedi abim aynı heyecanla. "Zaten ben size gelmiyorum, Asya'ya geliyorum. Vallahi hanımefendi neredeyse ben orada, ona göre. Evinizde bir odayı ayırırsınız bana."

"Sen gel de," diye seslendim mutfaktan. "Tüm odalar senin."

"Tabii elin boş gelme," dedi Savaş. "Dolar falan getir yeğenine, boş boş sevmek olmuyor. Hediye bir şey göremedik, hesap numarası attık ama ne cimri adamsın Levo."

"Sana niye atacağım?" dedi abim. "Ben açarım Asya'ma bir hesap, her ay oraya birikim yaparım onun için." Asya öylesine şanslı bir bebektir ki. Anneannesi, babaannesi, dedeleri, halası, dayısı, babası... Herkes onun için pervaneydi, herkes bir şeyler yapmak için deliriyordu.

"Ya abi," dedim sesimdeki gülümsemeyle. "Zahmet etme hiç sen kendi..."

"Ne zahmeti?" dedi Savaş bana bakıp telefona dönerek. "Yapsın yavşak. Dayı olmak kolay mı? Elin Sarahlarına harcayacağı parayı yeğenine biriktirsin." Demek hayatındaki kadının adı Sarah'tı. Muhtemelen Savaş ile abim bu konuları konuşuyordu. Bana anlatmıyordu, niye anlatmıyordu? Yabancı bir ses duyulduğunda abim ona cevap verdi ve muhtemelen gitmiş olacak ki, "Bunlar kim oğlum?" dedi Savaş, tekrar olduğu yerde yayılarak.

"İş yerinden işte, öyle kaynaşma falan..."

"Kaynaşırken arada kaynama da," diyen Savaş ile birlikte abim, bu muhabbeti sürdüreceğini anlamış olsa gerek, "Kapatıyorum," dedi. "İşim gücüm var, ararım sonra ben." Abim telefonu kapatınca, Savaş da yüzünden eksilmeyen o gülümsemeyle Asya'ya yanaştı yine. Burnuyla tenine daireler çiziyor, kokluyor ama öpemiyordu. Yükseliyor, yükseliyor öylece kalıp derin bir koklamadan öteye gidemiyordu.

"Kime benzedin bu kadar hassas?" diye sordu sitemle. "Doğru düzgün öpemiyoruz bile."

Asya'nın teni hemen kızarıyor, sivilce gibi ufak şeyler beliriyordu. O yüzden biz de koklamaktan öteye gidemiyorduk. "Savaş," dediğimde başını Asya'dan kaldırmadan, "Hı?" dedi. "Bu Sarah tam olarak kim?" diye sordum merakla. "Abimin hayatındaki yeri ne?"

"Bilmem," deyip kestirip attı. "Önemli biri olsa bilirdik herhâlde." Biliyordu aslında ama bana söylemek istemiyordu. Çünkü o dedikodudan hoşlanmazdı. Ona anlatılan şeyleri kimseye anlatmazdı.

Bu yüzden de çok iyi sır tutardı ama ben onun karısıydım ve o da benim abimdi, merak ediyordum.

"Sen ne düşünüyorsun peki bu Sarah hakkında?" diye sordum meyve suyum yudumlarırken. Asya, Savaş'ın yüzüne elini koymuş, uyudu uyuyacak bir hâldeydi ve Savaş uyusun diye olduğu yerden kıpırdamıyordu.

"Ne düşüneneğim yavrum, beni ne ilgilendirir?" dedi tekdüze bir sesle.

"Bilmem," diyerek dudak büktüm ve sandviçimden ısurdum. "Efsun ile Selçuk'a tepkilisin ya, onlara da bir hissin vardır diye düşündüm."

"Onlara tepkili olma sebebim bambaşka Gülfem," dedi azarlar gibi. "Beni ne ilgilendirir Efsun'un kiminle olduğu, ne yaptığı, ne ettiği? Bana ne? Ama Selçuk benim yüzümden hayatımıza dâhil olmuş biri. Üstelik kardeşim dediğim adamın eski karısıyla flörtleşiyor. Ben ne diyeyim Levent'e? Eski karına yeni arkadaşımı ayarladım, oturuyoruz falan mı? Başka adam mı kalmadı da birbirlerini buldular? Yoksa bana ne? Sorun biriyle olması değil, sorun benim arkadaşımın olması. Üstelik Levent'in tanıyıp aynı masaya oturduğu bir adamla olması." Gitgide yükselen ses tonuyla Asya irkilince, "Tamam babam," dedi burnunu boynuna sürtüp elini tutarak "Yok bir şey." Susum ben de. Daha doğrusu, kapının çalınmasıyla susmak zorunda kaldım. Elimde meyve suyu kapiya doğru adımlarken, "Önce bak," dedi Savaş uyarır gibi. "Yarı çıplaksın." Hatırlatmasa direkt açardım kapağı, o kadar akıl kalmamıştı ki bende. Bakıp gördüğüm kişi Tuğba olunca önce bir şaşırđım. Sonra kapağı araladım.

"Selam," diyerek direkt içeri dalınca, Savaş yattığı yerde doğruldu ve daha düzgün bir pozisyona geçti. Asya da uyumuştı.

Üstündeki ceketi asarken, "Tuğba?" dedim şaşkınlıkla. Sonra toparlayıp, "Hoş geldin," dedim.

"Hoş bulduk," diyerek içeri ilerledi, ama üstündeki gerginliği görebiliyordum da, anlayabiliyordum da. O yüzden sormadım. "Hafta sonu evde olunca, yengem git yardım et, Asya'ya bak bir iki saat de Gülfem dinlensin dedi. Ben de geldim öyle biraz." İçeri doğru ilerleyip Savaş'a selam verdikten sonra tekli koltuğa oturdu ve "E bu uyumuş," dedi üzölmüş gibi. "Biraz sever, kafa dağıtırım diyordum. Ne zaman uyanır?"

Elimdeki son lokmayı da yiyip koltuğun kenarına oturdum ve ellerimi Savaş'ın boynuna dolayıp başımı başına yasladım. "Ay inşallah biraz uyur Tuğba," dedim derince soluklanarak. "Yani hiç uyumadı. Ben de şimdi yatacaktım." Savaş'ın belimi saran eliyle saçlarının arasına bir öpücük kondurdum.

"Sen niye gerginsin diyeceğim ama..." dedi Savaş. Sustu.

Tuğba tınaklarını kemirirken, "Akşam gidecek misiniz?" diye sordu. Biri en yakın arkadaşım, biri kuzenim. Nasıl hayır diyebilirdim ki?

Ellerimi Savaş'ın boynundan çekerken çıkışan saçlarımı kulağımın arkasına attım ve gözlerimi kaçırdım tereddütle. "Tuğba biliyorsun, Tarık benim en yakın arkadaşım." Akşam Özlem ve Tarık'ın istemesi vardı ve biz oraya davetliydik.

"Senin kırkın çıkmadı ki," dedi öfkeyle. Bir bahane arıyordu gitmemem için ya da bana bahanen var diyordu. Sonra devam etti konuşmasına, "Hayır beni ilgilendirmez zaten, ister git ister gitme, bana ne? Sanki sen gitmesen isteme olmayacak mı? Ama Züleyha yengemler laf yaparsa diye..."

"Batıl inanç onlar," dedim lafını bölerek. "Zaten yarım saat falan durup çıkar geliriz. Üstelik kalabalık da değil, sadece anne babalar, Efsun ve ben davetliyiz."

Evde bir sessizlik oluşunca, "Tuğba, boşuna üzme kendini," dedi Savaş onu rahatlatmak ister gibi. "Sizinki çocukluk döneminden kalma bir şeymiş, üstelik yaptığın da affedilir gibi değil. Hadi tamam, sen çocukluk deyip geçsen de karşıdaki adam sana güvenmiyor, istemiyor. Seni istemeyen, sana güvenmeyen bir adamla olabilecek misin? Bunu istiyor muydun sahiden? Sürekli sana şüpheyile yaklaşan biriyle ne kadar mutlu olabilecektin?"

Tuğba sinirle yükselirken derin derin nefes alıyor, gözleri odanın içinde dolanıp duruyordu. "Hemen iki günlük tanıdığı bir kadınla evlenecek ne yaşadı? Onu mu istiyor yani? İki günlük tanıdığı birini."

"Sorun onu istiyor olması değil Tuğba," dedi Savaş net bir ifadeyle. "Seni istemiyor oluşu. O kız, dediğin gibi, bir iki ay önce hayatına girdi, sen daha uzun süreli vardın ama seni istemedi. Sorun o kız değil, bunu anla. Seni istemiyor Tuğba. Yaşandı ve bitti, bu kadar. Kendine eziyet etme. Sen de seni sevecek birini bulursun elbet."

Tekrar çalınan kapıyla birlikte kaşlarım çatılırken ayaklandım. Bu sefer de Müge miydi acaba? O kadar ona odaklanmışım ki, Emre'yi hiç beklemiyordum. Arkamı dönüp Savaş'a bakarak, "Emre," dedim.

Elim tam kapı koluna gitmişti ki, "Açma," dedi Savaş, bir anda ayaklanarak. Birkaç adımda yanıma vardı. Askıdaki kendi hırkasını alıp üzerime geçirdikten sonra fermuarını sonuna kadar kapadı. Tekrar kapının çalınmasıyla, hoşnutsuzca üzerime baktı. Çuval gibi olmuştu ama bacaklarımı tam anlamıyla kapatamamıştı.

Ağzının içinde homurdana homurdana kapıyı açtığı anda, Emre içeri atladi ve bayağı gür bir sesle, "Komutanım, ben hastaneye..." demişti ki Savaş dişlerini sıkıp elini kaldırarak, "Lan çocuk uyuyor!" dedi.

Emre olduğu yerde çenesini gererek kaldı. Daha sonra daha düşük sesle, "Ben evde yoktum da komutanım," dedi. "Gelir gelmez geldim. Bizim yeğen doğmuş." Cebinden çıkardığı altınla birlikte, "Takayım mı komutanım?" diye sordu. Bir de altın mı alıp gelmişti yani?

Mahcubiyetle, "Emre ne gerek vardı?" dedim.

Savaş da aynı mahcubiyetle, "Oğlum, gerek yoktu," dedi ama Emre bizi çok da umursamadan Asya'ya doğru ilerledi.

Yavaşça Asya'ya doğru eğilirken, "Maşallah, maşallah," deyip durdu.

Eli yakasına gitmişti ki, "Yastığa tak," diyen Tuğba'nın sesiyle duraksayınca, "Batar çocuğa," diye devam etti konuşmasına Tuğba. "Ya da ver gitsin annesine."

Emre muallakta kalmıştı, eli ise havada. En son kutusuna koyup, "Yenge," diye bana uzattı. Utana sıklıkla alırken teşekkür ettim. Emre, Asya'nın hemen karşısındaki, Tuğba'nın yanındaki koltuğa oturdu ve "Komutanım maşallah," deyip Asya'ya baktı. "Doğdu sağ salım."

Savaş, Asya'nın yanına oturup, "Dansı sana," dedi. "Tabii önce hayırlı bir kısmet." İki günde bir sevgili değiştiren adamın ne işi vardı böyle şeylerle? Ara ara Tuğba'ya baktığını da görebiliyordum gerçi. Ama bunu açık açık yapamıyor, Savaş'ın akrabası falansa diye sanırım çekinip duruyordu. Benim bakışlarım onun üzerinde gezerken, "Yavrum sen uyusana," dedi Savaş bana dönüp. "Asya uyuyorken sen de uyu." Öyle yapmam lazımdı ama gelen giden tam bu anlara denk gelince gidememişim.

"Tabii tabii yenge," dedi Emre oturduğu yerden öne çıkarak. "Siz yatın, ben zaten kalkacağım şimdi. Misafiriniz de varmış, bilmiyordum," derken, yan gözle Tuğba'ya bakıyordu hâlâ.

"Misafir değil," dedim Savaş'ı dürterek. O da bakışlarını anlamış gibi bana kaş göz yapıp olmaz diyordu. Bence de olmazdı ama Emre görmüyordu bile Savaş'ı.

"Tuğba ben, Gülfem'in kuzeniyim," dedi Tuğba, beş karış suratla zoraki bir bakış atıp. "Asya'ya bakmaya geldim."

Ona bakmasından cesaret alan Emre, "Yaa..." diyerek bedenini çevirdi. "Ben de komutanımla aynı timdeyim."

"Hım," dedi Tuğba ayıp olmasın diye konuşur gibi. "Askersiniz yanı?"

"Evet, siz?" diyen Emre, Tuğba'dan daha meraklıydı sohbeta.

"Hemşireyim ben," deyip kestirip attı Tuğba, ama üzerindeki bakışları da fark etmişti. Üstelik alıcı gözle süzen bakışları normal gözükse de ben anlayabiliyordum.

"Hemşire, asker..." dedi Emre, hafifçe kafasını iki yana sallayarak. "Çok birbirine uyumlu, biz de tesadüf yan yana düştük falan."

Ne dediği hakkında cidden bir fikri var mıydı bilmiyorum ama, "Sen bana yol mu yapıyorsun?" diye sordu Tuğba, dan diye.

Hepimiz öyle ağızımız açık kalmışken, ilk şoku atlatan Savaş, "Yoo, yoo," dedi tok bir sesle. "Olmaz o iş. Tamam, seven bulursun dedik de seven dedik s..." sustu. "Olmaz kızım, bu şerefsiz," dedi Emre'yi işaret ederek. "Bundan olmaz. Saçma sapan ne yapıyorsunuz siz? Emre kal..."

Savaş cümlesini bitiremeden, Tuğba elini uzatarak susturdu Savaş'ı. "Biz konuşuyoruz iki dakika girmezsen," dedi kaşlarını çatarak. Tekrar Emre'ye döndüğünde, Emre hâlâ şokta gibiydi. "Evet," dedi net bir ifadeyle. "Bana yürümek için yol mu yapıyorsun?"

Emre kem küm edip, "Yani, şey..." derken, tekrar Tuğba konuştu.

"Sen şerefsiz misin cidden?" Emre'nin gözleri hızla büyürken, hiç beklemediği tepkilerden sebep donup kalmıştı. "Bakma öyle," dedi Tuğba sert bir dille. "Birkaç kıızı aynı anda yürüten, tek gecelik ilişkiler falan. Öyle bir tip misin?" dediğinde, Emre emin olamadan, "Yani..." dedi ama koskoca adam tekli koltukta kıpkırmızı olmuş, gömülmüş gibiydi. Gülümsememe engel olamadım. "Geçmiş geçmişte kalır tabii, hepimizin var öyle dönemleri. İnsanları yargılamayı sev-

mem. Tipine de bakınca,” deyip detaylı süzdükten sonra, “oluru var gibi,” dedi.

Emre ise anlamamış gibi, “Neyin?” diye sorunca kahkaha attım.

“Ya Gülfem, saçmalama ya,” dedi Savaş bana bakarak. Hâlbuki sadece gülmüştüm. Ama o beni gülmelerimden bile tanırdı.

Tuğba, “Umarım iyi anlaşırız evliliği uzun tutmayı düşünmüyorsundur,” deyip ayaklandığında, Emre'nin evlilik lafıyla gözleri çıkacak gibi oldu. Gömleğinin yakalarını silkerek içine doğru üflledi.

“Ben anlamadım tam olarak Tuğba Hanım ama...” dedi sıkıntıyla bir nefes vererek. Bir de bakışları Savaş'a kaydıığında, Savaş tehdit eder gibi kafa sallayınca Emre iyice gerildi.

“Düğün, evliliğe bakış açısı, geçmiş, gelecek, eski sevgililer, bunlarda anlaşmamız hâlinde, eski şerefsizliklerden birini gerçekleştirmen durumunda cenazeni nereye defnetmemiz falan...” Tuğba bunları öyle rahatlıkla söylüyordu ki şok oldum. “Detayları kahve içerken konuşuruz,” dedi mutfağa ilerleyerek. “Nasıl içersin?”

Tuğba ne kadar normal gözükse de, Emre onun her kelimesinde zar zor yutkunuyor, gözleri büyüyordu ve deli gibi yaka silkiyordu. “Sa-sade...” dedi titrek bir sesle. Sonra Savaş'a dönüp, “Komutanım,” dedi tedirgin bir şekilde. “Selam verdik, nikâh kıyacağız galiba.”

Savaş tek kaşını ciddiyetle kaldırırken, “Her kadına selam vermek gerekiyormuş demek ki Emre,” demesin mi?

Emre işlerin iyice ciddileştiğini düşünerek yavaşça yutkundu. “Siz tabii şimdi Tuğba'yı terslersem beni öpersiniz...” dedi imayla. Öpmek mi?

Muhtemelen ben buradayım diye öyle üstü kapalı konuşuyordu, ama Savaş bir hayli rahat şekilde arkasına yaslanırken, “Yoo,” dedi parmaklarını şakağına koyup. “Direkt sikerim.” Evet, cevap tam olarak buydu.

Ciddi yüz ifadesiyle Emre, “Anladım komutanım,” demek durumunda kaldı. Benim için bir hayli komik olan şu durum, Emre için azap gibiydi. Tuğba resmen Tanık'a inat karşısına çıkan ilk erkeğe yürüyordu.

“Bir şey mi dedin?” diye sordu Tuğba, mutfaktan kafasını uzatarak.

Emre, Savaş'a baktıktan sonra, “Yoo,” demek durumunda kaldı. “Sıcak oldu da biraz.”

Tuğba'nın yüzünde belli bir gülümseme oluşurken, "Bulduğum ortamlarda öyle bir huyum vardır," dedi kendinden emin bir şekilde. "Alev alır ortam." Duraksadı ve "Gerçi en son Tahsin amca alev aldı ama olsun," dedi. "Umarım kıskanç değildir."

İki dakikada resmen Esra Erol'a dönmüştük. Bu ortam epey keyifliydi ama kıpırdanmaya başlayan Asya ile birlikte, "Size doyum olmaz," diye ayaklandım. Savaş'ın bakışları anında bana döndüğünde, bedenimi baştan aşağıya süzerek dilini dudaklarında gezdirdi. "Yatıyorum ben," dedim onun bakışlarını es geçerek. "Size iyi sohbetler." Savaş hafifçe başını eğdiğinde, Tuğba elinde kahvelerle salona giriyordu. Ben de merdivenleri çıkararak odaya girdim. Hırkayı üzerimden yere atar atmaz kendimi de yüzüstü yatağa bıraktım. Ellerim yastığı sarıp sarmalarken hissettiğim serinlik ve rahatlıkla gözlerimi kapadım. Fakat bu çok uzun sürmedi, çünkü kapının kapanıp üzerime uzanan adamın varlığıyla gülümseyerek, "Savaş..." diye mırıldandım. İstemem yan cebime koy edasıyla, "Sen nereden çıktın?" diye sordum. "Aşağıda mı bıraktın misafirleri?" Boynuma düşen saçları saçlarının arasına kaşıyor, dudaklarını enseme bastırıyordu.

"Senin bu kuzenin," dedi ensemden omzuma kayarak. Bıçak gibi keskin solukları tenimde izler bırakırken, "Manyak," diyerek sırtımı öptü. Bedenini hafifçe bedenimin üstüne koymuştu, ben yüzüstü yatar hâldeydim. Parmakları tüy misali kollarımın üstünde dolanırken, burnunu sırtıma sürte sürte yukarı çıkardı ve başını boynuma gömmüş hem öpüyor hem kokluyordu.

"Niye?" diye sordum merakla. Bir yandan nefeslerinden huylansam da, kaçmama izin vermeyerek daha da sokuluyordu.

"Adama nasıl bir düğün hayalin var diye soruyor?" diyerek omzumu öptü. "Annesiyle yakın mı oturmak istermiş? Telefonunda kaç tane kız varmış? Kaçıyla yatmış? Düzenli test yaptırmış mı? Hemen birlikte fotoğraf atar mıymış sosyal medya hesaplarına? Ulan adamı 10 dakika önce gördün, hasta bu vallahi," dedi hayret edercesine.

Yüzümde belli belirsiz bir gülümseme, parmaklarının masaj yapar gibi omuzlarımı okşamaması ve kapalı gözlerimle, "Emre de normal sayılmaz," dedim. Tuğba'nın da ciddi olmadığını düşünüyordum. Muhtemelen eğlencesine, vakit geçirmek için, biraz da Tarık'a inat uğruna yapıyor olabilirdi. Özellikle sosyal medyaya fotoğraf atma sorusu, gözüne sokmak istemekten kaynaklı gibiydi. Belki de kıska-

nip tepki verir diye bekliyordu. Bu durumda Emre'ye üzülecek gibi olunca da, zaten hiçbir ilişkisine anlam yüklediği, serbest ve rahat bir hayat sürdürdüğü aklıma gelince, üzmekten vazgeçtim. Muhakkak ki Tuğba Emre'ye yol verse, Emre'nin umurunda bile olmazdı.

Savaş'ın parmakları oldukça profesyonel bir biçimde omuzlarımlı sıkıyordu. "Doğru," diye onayladı, biraz daha üzerimde doğrularak. Resmen masaj yapmaya başlamıştı. Parmakları omuzlarımda o kadar doğru noktalara temas ediyordu ki, büyük bir rahatlama hissettim. "Ben de o yüzden siktir ettim," dedi parmaklarını belime doğru kaydırarak. İşaret parmağının sırt kısmı tam ortadan aşağıya doğru okşayarak, huylandırarak usul usul kaydı. Belimi iki yandan kavrayarak başparmaklarını sırt kısmıma bastırıyor ve iki yandan kavrayan elleri belirli bir ritimle yukarı aşağı masaj yaparak kayıyordu.

"Asya'yı da bıraktın," diye mırıldandım yastığa gömülerek. Ben yastığa gömülüp rahatladığımı belli edince, Savaş dizisiyle bacağımlı iki yana ayırdı ve ellerini yavaşça aşağıya kaydırdı. Eğilip şortun belini biraz indirdikten sonra, kalçamın üstüne ufak bir öpücük bıraktı. Devam edecek diye düşündüm, etmedi. Kalçalanmın hemen altından bacaklarımlı sıkı ama öyle iyi geldi ki. Sıcak nefesinden boynuma yanaştığını hissedebiliyordum.

"Her zaman," dedi kulak mememi dudakları arasına alırken. "En son durağım, her daim sığınağım sensin..."

Dudaklarımlı arasından sızlanır gibi bir ifade çıktığında, "Savaş..." dedim yatakta kıvrınarak. "Biliyorsun..."

"Biliyorum," dedi parmakları biraz daha aşağıya kayarken. Dizini kadınlığıma bastırduğunda, "40 gündür..." dedi iç çekerek. "O tenine, yuvana öylesine hasretim ki. Dakika sayıyorum artık Gülfem," dedi yakarır gibi. "Beni o yuvana alacağın günü ipe çekiyorum." Büyük bir sabırla 38 gün beklemişti. Evet, birçok kez ön sevişme yaşamıştık ama o da ben de içimde olacağı günü sabırsızlıkla bekliyorduk. Şu an böyle yaparak zorlaştırıyordu işimizi. Belki de tekrar birleşmeden bir rahatlama yaşamak istiyordu, ama bunun için hiç gücüm yoktu.

"Bırak o zaman," dedim istemeye istemeye. "Aklıma düşme, ayrıca çok yorgunum."

"Biliyorum," dedi kendini kaldırıp bacaklarımlı okşayarak. "Asya'ya banyodan sonra yorgunum diyordun, masaj yapmak istedim." Bizi dinlemişti, tebessüm ettim. Yastığın altındaki ellerimi çıkarıp

geri doğru attığımda, kocaman avuç içlerine denk geldim ve tutup yukarı doğru çektim.

"O zaman buralara yap," dedim gülerek. "Bel altı çalışma." Sırtımın üstünde bıraktığım avuç içlerinin yakıcılığını hissedebiliyordum. Parmak uçları alev alevdi.

Tekrar kollarımı yastığın altına koyup sarıp sarmaladığımda, "Hımm," dedi karizmatik bir sesle. Kol altlarımdan kavrayan parmakları okşar gibi hareket ettiğinde, sadece başparmağı sırtımdaydı, diğer parmakları göğüslerimin üstündeydi. "Böyle mi yani?" diye sorunca, "Savaş," diye kaçmaya çalıştım. Ama gülerek, cilveli çıkan ses tonum, onu daha fazlasına yönlendirecek gibiydi. Elimde değildi ki, ona başka türlü yaklaşamazdım ama bu yorgun olduğum gerçeğini de değiştirmiyordu.

"Vallahi yorgunum," dedim inandırmak için bir yemine sığınaarak. "Asya uyanır zaten, ne olur uyuyayım biraz." Titrek bir soluk aldığımda, Savaş ellerini çekti ve bedenini üzerimden atlatarak kendi yerine geçti. Bozuldu mu diye bakmak için yastıktan başımı kaldırdığımda, bileğimden tutup geniş göğsünün üzerine koydu başımı. Sert göğsü bana bir yastık vazifesi görürken, hiç düşünmeden elimi de geniş bedenine sardım. Gözlerimi kapattığımda, parmakları saçlarımla arasında aheste aheste dolanmaya başladı ve ne dediğini anlamadığım bir mırıltıyla beni etkisi altına almaya başladı. Bir müziğin melodisi gibiydi ama çok yumuşaktı. "Ne yapıyorsun?" diye sordum fısıltı şeklinde. Onun cevabı ise beni daha da mayıştıtırıp ona sokulmama sebebiyet verdi. "Kızlarımdan birini uyuttum, şimdi diğerini uyutuyorum." Öyle de yaptı. Dokunuşları, sesi ve kokusu beni birkaç saniyede, Asya'ya yaptığı gibi, o büyülü halleriyle derin bir uykuya soktu.

Ne kadar zaman geçti bilmiyorum. Derin, deliksiz ve güzel bir uykudan onun sesiyle ayrıldım. "Yavrum," diye beni dürten bir elle gözlerimi açmakta epey zorlansam da, kendimi epey dinlenmiş hissediyordum. Savaş'ın parmakları saçlarımla okşarken, "Kalkman gerek," diye mırıldandı. "Asya'yı tutamıyorum daha fazla."

Ellerim yastığın altında, "Kaç saat uyudum?" diye sordum. Gözlerim açılıyor, arunda geri kapanıyordu ama bu, odanın içindeki ışık-

can rahatsız olmamdan sebepti. Yoksa kendimi bir hayli dinç hissediyordum.

Savaş, "Akşam olmak üzere," dediğinde, panikle nasıl sıçradığımı bilmiyorum. Şaka mı yapıyor diye candan dışarı baktığımda, gerçekten akşam üzeri gibiydi hava.

"Siz delirdiniz mi?" diye azarladım, ayaklanıp nefes nefese. "Asya satedirler aç mı? Bu kadar uyumama niye izin verdiniz Allah aşkına?"

Dirseği üzerinde doğrulmuş olan sevgili kocam bana bakarken, "Güzelim sakın," dedi gülümseyerek. "Dolapta bıraktığın sütlerden Tuğba verdi Asya'ya. Sen de dinlen istedik. Asya aç değil yani." Asya emmeyince, göğsümde kalan tüm sütleri dolaba koyuyordum ama daha önce hiç böyle vermemiştik. Yine de rahatlamıştım fakat kızgınlığım geçmemişti.

"Biberon kullanılmak istemediğimi biliyorsun," diyerek kaşlarını çatmıştım. "Neden uyandırmadınız beni? Ya şimdi biberona alıp beni istemezse?" İçimdeki endişeyi atamıyordum fakat Savaş benim tedirginliğime karşın bir hayli rahattı. Ben odadan çıkarken o da ayaklanıp peşime takıldı.

"Kaşıkla verdi Tuğba, damla damla. Biberon kullanmadık yavrum, sakın ol artık." Öyle demesiyle artık içimdeki endişe rüzgân esip geçmiş, rahatlamıştım. Üstelik uykumu da fazlasıyla almıştım. Merdivenlerdeki adımlarımı sözleri duraksattı. "Tuğba çıktı güzelim. Asya odasında, beşiğinde, hazırlaman için bekliyor. Çıkmadan altını da değiştirdi Tuğba, çok da selam söyledi. Seni yarın ararmış."

Mutlaka arardı. Ne olduğunu detaylıca öğrenmek için arardı. Şu an benim için en önemlisi, işlerimin hafiflemiş olmasıydı. Dinlenmişim, Asya'nın karnı toktu. Parmak uçlarımda kalkarak hemen arkamdaki adamın boynuna sardım ellerimi. "Teşekkür ederim sevgilim," diye mırıldandım yüzünü avuçlarken. "Nasıl iyi geldi dinlenmek anlatamam." Şükreder gibi çıkan ses tonumla, o da başımı elleri arasına alarak öptü, öptü, öptü. Yeniden doğmuş gibi hissediyordum kendimi. Birkaç saatlik deliksiz uykunun insanı bu denli rahat hissettirmesi, sanırım kaybettikten sonra değerini anlamakla alakalıydı. 38 gündür böyle bir uyku görmüyordum.

Elimin altındaki yüzünü okşarken, "Yavrum," dedi fısıltı şeklinde. "Teşekküre gerek yok. Sen benim karımsın, o da kızım. Tabii ki ikimizin rahatı için uğraşacağım. Daha fazlasını yapabilsem keşke.

Ne kadar yorulduğunu görebiliyorum.” Şimdilik daha fazlasına ihtiyacım yoktu. Hiçbir zaman yoktu. Kendimi dinç hissettiğim hiçbir anda birilerinin yardımına ihtiyacım yoktu, ben Asya'ya yeterdim. Sadece bir süre sonra işe başlayınca kesin bir çözüm bulmamız gerekiyordu, o kadar.

“İyi ki sen...” dedim boynunu öperek. Savaş benim için bir ihtiyaçtı, şükürdü, duaydı. Kimse o olamazdı. İyi ki yaşadığımız her şey yaşanmış ve biz sonunda bu hâle gelebilmiştik. Savaş her ne kadar yıllarca benim hayalimi kurup şu an hayallerini yaşıyor olsa da, muhakkak ki bu hikâyede onun beni sevmesiyle, en şanslı olan da bendim.

“Güzelim, böyle çok hoş da,” dedi beni sarıp sarmalarken. “Hazırlanıp gitmemiz anca zamanını bulur.” Çenemden tuttu ve yüzümüzü denk düşürüp dudaklanma ufak bir öpücük bıraktı. “Gelince mi öpüşüp koklaşsak?” Gülümseyerek kafamı sallarken kollarından kurtulup tekrar yatak odasına yöneldim. Dolaptan dantel, pudra pembe elbisemi ve aynı renkte topuklularımı alıp makyaj malzemelerimi de toparlayınca, “Ne yapıyorsun sen?” diye sordu.

“Hazırlanacağım,” dedim odanın kapısına doğru ilerleyerek. “Hem Asya'yı hazırlayacağım hem kendim hazırlanacağım. Sen de burada rahatça hazırlan.”

Kaçar gibi arkamı döndüğümde, “Seni görmeye dayanamıyorum demiyorsun da...” dedi gülen bir ifadeyle. “Şimdi hazırlanırken beni görünce kendini tutmakta zorlanacaksın, o yüzden kaçıyorum demiyorsun da.” Haklıydı, bir sebebi de hatta en büyük sebebi buydu tabii. Onu görünce kendimi tutmakta zorlandığım aşikârdı. Hele bunca zamanın üstüne, her daim benim için hazır bekleyen o kaslı vücudu yan çıplak bir hâldeyken, direnmek zordu.

“Kendini nimetten sayma,” dedim, düşüncemin aksine bir sesle arkamı dönerek. Yüzüme belli belirsiz bir gülümseme hâkimken, “Senden önce ilgilenmem gereken bir kızım var, onu yalnız bırakmak isteme...” Sözlerimi kesen, Savaş'ın sırt kısmından tutup bir anda bedeninden sıyrıldığı tişörtü oldu. Kollarını çıkarırken yüzüme imalı bir bakış atarken, *Ne diyordun?* dercesine bakıyordu. Kaslı vücudu gözlerimin önündeyken, elinden kolunun üzerine doğru uzanan bir damarı takip etti gözlerim. Cayır cayır yanan tenimi biraz daha harladı. Benim takip ettiğim o elini de hemen kasıklarında biten eşofmanın ipine götürdüğünde, aheste aheste çözerken birazdan göreceğim

manzaraya dayanamayacağımı bildiğimden, hızla arkamı dönüp yan tarafa, Asya'nın odasına yöneldim. Boğazımda hissettiklerimin yumrusu, tenimde yangını, kulaklarımda ise bu hâlim karşısında zevk aldığını belirten o kahkaha sesleri yer alırken, kapıyı kapayıp kendimi kapıya yasladım. Asya beşikte sessizce etrafı izliyordu. Çocuk burada beni beklerken ben neler kuruyordum içimde. Kendimden utandım ve kısa bir öksürükle boğazımı temizleyerek Asya'ya ilerledim. Kucağıma alıp emzirme işlemini son kez gerçekleştirdikten sonra, Asya'nın dantelli, benimkiyle aynı renkte pembe elbisesini giydirdim. Aynı pembe çorabını, ayakkabılarını ve saç bandını taktıktan sonra onu pusetine yatırıp kendim hazırlanmaya başladım. Elbisenin tamamında ince bir dantel yer alırken, bel kısmı oturtmalı, aşağıya doğru bollaşan ve dizlerimin biraz altında biten bir elbiseydi. Omuz kısımları vatkalı olunca daha dik duruyordu. Topuklu ayakkabılarımı giydim, saçlarımı açık bırakıp arkadan ufak bir tokayla tutturdum. Hafif de bir makyaj yaptıktan sonra, küpemin son eşini takıyordum ki, "Gülfem," diyen Savaş'ın sesi hemen kapıdan geldi.

"Hazırlanmadınız mı daha yavrum?" diye içeri girmesiyle, küpenin arkasını kapattım ve ona döndüm. O beni görünce, ben de onu görünce donduk kaldık. Ben 38 gün sonra ilk kez bu denli bir hazırlığa bürünmüşken, Savaş da zamanını bile bilmediğim bir süreden sonra takım elbise giymişti. Simsiyah pantolonu, aynı siyahlıkta kemeri, ceketini ve hemen içinde beyaz dar gömleği. Üstten iki düğmesi açılmış, koluna da siyah bir saat takmıştı. Siyah saçları büyük bir özenle sağ tarafa doğru yatırılmışken, elini cebine soktu ve dudak kenarını hafifçe dişleyerek bir bana, bir Asya'ya baktı.

"Nasıl olmuşuz?" diyerek ona doğru adımladım. Asya'nın pusetinin yanında durduğumda, kalbim sanki ilk günmüşçesine deli gibi çarpıyordu. Her daim nasıl bunu başarıyordu bilmiyorum ama bu gibi durumlarda utanmama sebep oluyor, yanaklarım alev alev yanıyor.

İkimizin arasında dönüp duran bakışlarıyla, "Bu kadar güzel olacağını tahmin etmezdim," dedi. Tebessüm ettim. Duraksadı ve "Ama eksik bir şey var sanki," demesiyle, kaşlarım ne olduğunu sorgularcasına çatıldı. Cebinden çıkardığı uzun, kırmızı kutuyla gözlerim parıladı resmen. Muhakkak ki o kutunun içinde bileklik vardı. Doğum hediyesi diye bahsetmiştim, almıştı demek. Alırdı o zaten, emindim.

"Ya Savaş..." diye yalancı bir mahcubiyete bürünürken, bir iki adım atmasıyla kolumu uzatmışım ki yönünü hafifçe sağa çevirdi ve eğilip kutudan çıkardığı bilekliği Asya'nın minik koluna geçirdi. Ben ne olduğunu anlamadan salak gibi kaldım öyle. Adam bana değil kızına almıştı bilekliği. Asya kıpırdamadan, babasının bilekliği takmasına izin verdi. Ben de boş ve havada kalan kolumu geri doğru çekilip bozulduğumu belli etmemek adına öksürerek elimi indirdim. Hafifçe eğildiğimde, sarı zincirin üstüne aralıklı olarak yerleştirilmiş beyaz parlak taşları gördüm. Kesinlikle harika bir bileklikti. "Çok güzelmiş," dedim gülümsemeye çalışarak. Hayır, ona aldı bana almadı bozulması değildi bu. Sadece kendime sanıp bir anda atılınca ve öyle aptal gibi kalınca...

Savaş, Asya'nın elini tutup bileğinin üstüne ufak bir öpücük kondurarak, "Şimdi tamamlandı işte," dedi ve bana dönüp, "Güzel oldu, değil mi?" diye sordu.

Tebessüm edip kafa salladım. "Çok..." dedim geçiştirir gibi.

"Sen doğum hediyesi deyince, aldım ben de işte. Güzel oldu ama." Gözlerim hayretle büyüdü. Ben ona dememiştim ki, kendime demiştim. Bu kadar da salak olunmazdı ama. Tamam almış, almış da o niyetle almasaydı hiç değilse. Doğum hediyesi diye Asya'ya bileklik mi alınır? Gerçi o doğmuştu ama ben doğurmuştum, ben.

Derin bir nefes alarak, "Harika," diye mırıldandım. Dişlerim alt dudakımı ezerken, yüzünde aptalca bir sırtmayla bana bakıyordu. Tam bir aptaldı. Doğum hediyesini Asya'ya sanacak kadar aptal. "Çıkalım mı artık?" diye sordum arkamı dönerek. "Asya'yı al sen." Zira bu sahte tebessümümü daha fazla koruyamayacaktım. Adam konuşukça batıyordu. İltifatlar bana sanırken Asya'ya çıktı, bileklik bana sandım Asya'ya çıktı, doğum hediyesi bile Asya kaptı.

Tam bir adım atmışım ki, Savaş bileğimden kavrayıp beni durdurarak aniden ayaklandı ve elleri iki yandan bileklerimden başlayıp yukarı, omuzlarıma doğru çıktı. "Kıskandın mı sen?" diye sorunca, "Ha-hayır," dedim. Keşke sesim titremeseydi. "Geç kalıyoruz, gidelim artık hayatım."

Fakat o benim adım atmama izin vermeden omuzlarımdaki eliyle kendine çevirdi beni kahkahalar eşliğinde. Komik olan neydi? Çatık kaşlarım onu bulduğunda, cebinden çıkardığı kutuyla, "Annesinin eksikliğini de tamamlamayalım mı?" diye sordu. Yüzümde şaşkınlığın

verdiği bir gülümsemeye dudaklarını araladı ve Savaş, Asya'ya tak-
tuğu bilekliğin aynısından bana da taktı.

Kalın, uzun parmakları ustalıklı bilekliğin kilidini kapattığında,
"Savaş..." dedim titrek bir sesle.

Benim gözlerim bileklikte, onunkiler bendeydi. Çok güzeldi, çok
çok güzeldi. İnce ve zarifti. Ben çok güzel diyemeden o bana bakarak
çenemi tuttu ve yüzümüzü birbirine denk düşürerek "Senin yanın-
da sönük kaldı," dedi gülümseyerek. Sonra alıcı gözle beni süzerken,
"Sen daha yeni çocuk doğurdun be yavrum," dedi sitem eder gibi.
"Kim sana anne der ki." Elleri boynumu okşarken, başını da diğer
tarafa gömdü. "Çok güzelsin," diye mırıldandı ufak öpücüklerle.
Elim tesadüfi olarak kolunun üstüne denk düştüğünde, ceketin sert
dokusunu hissettim. "Benim en değerli mücevherim sensin," dedi
ufak ufak öperken. Ben de boynumda ona fazlasıyla yer açıyor, de-
vam etmesine olanak sağlıyordum. "Teksin, bir o kadar güzelsin ve
en önemlisi, sadece bana aitsin. Böylesine kıymetli bir parçayı," dedi
elinin sırt kısmıyla kollarımı okşayarak, "her daim yanımda tutmam
gerek. O yüzden, bu gece yavrum..." dedi boynumu dudaklarının ara-
sına alıp içine çekerken. "Yanımdan ayrılmıyorsun." Beni bu kadar
kusursuz görmesi, önemli hissettirmesi, hayatının bütününe sade-
ce beni koyması, beni fazlasıyla şımartıyor ve ona çekilmeme sebep
oluyordu. Ben böyle bir kadın değildim. Beni güzel seven, bana güzel
bakan oydu.

"Bu saydıklarının hepsi, sen böyle güzel bakıp sevdiğin için," diye
mırıldandım elimi omzuna koyup sarılır pozisyona gelerek. "Te-
şekkür ederim." Benim dudaklarım da onun boynunu bulduğunda,
"Her şey için..." diye tamamladım. İkimizin de eli birbirimizin boy-
nunu okşadı usul usul. Sevmesi ne güzeldi, onu sevmek ne güzeldi.
Tüm duyguları en uçlarda hissettiren bir adama sahiptim. Aniden
öfkelenip bir anda durulmama sebep oluyor, beni hiç hak etmediği-
mi düşündüğüm bir aşkla seviyordu. Asya'nın mızızlanmaya baş-
lamasıyla birbirimizden ve bu romantik durumumuzdan sıyrılmak
durumunda kaldık.

Savaş'ın gözleri benden zar zor ayrılırken, "Aynen böyle babam,"
dedi emir verir gibi. "Orada biri sana dokunur falan hemen ağlıyor-
sun, kimseye yüz vermiyorsun." İşaret parmağını ona doğrultmuş,
kaşlarını çatmıştı. "Zaten o Selçuk'un kucağında sustuğun günü

unutamıyorum. Bende travmalar bırakma Asya, ben kıskanç bir adamım. Zaten biri fazla dikkat çekici,” deyip bana baktığında, tek kaşı havalandı. “Bir de sen çıkma başıma.”

Hafif sesli bir kahkaha atarken, “Yürü hadi,” dedim. “Geç kalıyoruz.” Puseti aldı, elimi tuttu ve biz küçük ailemizle ilk davetimize doğru yol aldık.

Biz eve girdiğimizde herkes gelmiş, oturmuş, gergin bir sohbet hâlindeydiler. Kalabalık değildi. Tarık'ın ailesi ve Özlem'in ailesi vardı sadece, bir de Efsun. Bizden önce gelmişti. “Kusura bakmayın,” dedim içeri doğru ilerlerken. “Trafik vardı da geç kaldık.” Oda oldukça sessizdi, herkes bize bakıyordu. Özellikle Asya'da olan gözlerden bir hayli rahatsız olan Savaş, sert bakışlarıyla gözdağı verir gibiydi. Bir de almasınlar diye pusetten çıkıp göğsüne yasladı ve beni de hemen yanına oturttuk herkeşle uzaktan selamlaştı. İlk kez kendimi böyle değişik ama hoş hissediyordum. Savaş baba olmuştu, ben anne. Bizim bir bebeğimiz vardı. Bunun gerçekliğini hâlâ idrak edemiyordum. Yanımda olan Efsun ile görüşürken Efsun, Asya'nın elini tutmuş seviyor, parmaklarını öpüyordu. Özlem bir hayli heyecanla, sessizce bana göz kırparken, Tarık da hemen karşımızdaydı. Takım elbise içinde sürekli yere bakıyor, ara ara Savaş ile bakışıp destek alıyor gibiydi. Ufak tefek sohbetler, klasik selamlaşma, tanışma fasıllarını geçtik. Tarık'ın her dakika artan gerginliğini anbean hissedebiliyordum. Asya ise kalabalık olmayan ama sürekli sohbet eden insanların üzerinde dolandırıp duruyordu bakışlarını. Özlem'in annesinin Özlem'e bir bakış atmasıyla Özlem ayaklandı ve mutfağa doğru gidince biz de Efsun ile peşinden kalktık.

Cezve elindeyken biz mutfağa girince, “Kızlar,” diyerek eliyle yüzünü yellemeye başladı. “Ben çok heyecanlıyım.”

Efsun, Özlem'in elindeki cezveyi alıp kahve yapma kısmına kendisi geçerken, akşamdan beri elinden düşürmediği telefonunu benim yanıma, tezgâha bıraktı ve açık olan ekranda Serkan yazısı gözümle ilişince hemen kendimi çektim. “Sakin ol, her şey iyi,” dedi Efsun rahatlatmak ister gibi. “Zaten aileler de gayet iyi anlaşmış. Hiçbir sorun yok. Kahveleri vereceksin, kız istenecek, yüzükler takılacak, bitecek.” Böyle basit bir şey gibi anlatınca ben bile rahatlatmışım, fakat Öz-

lem'in heyecanını anlayabiliyordum. Kendi isteme zamanlarını geldi de aklıma, heyecandan oturamamıştım bile yerime. Özlem sürekli içeri doğru Tarık'a bakıyor, gülümsüyordu. Bu hâlleri öylesine güzeldi ki. Yıllar sonra ilk kez Tarık'ı bu kadar mutlu ve birini böylesine severken görüyordum. Kimseyle bu denli ciddi boyutlara gelmemiş, hatta bahsini bile etmezken Özlem ile iki ay içinde bu boyutlara gelmişlerdi. Bu, Efsun'un da dikkatini çekmiş olacak ki, "Özlem," dedi merakla. "Bizi ilgilendirmez tabii, cevaplamak zorunda da değilsiniz, benimki sadece merak. Erken olmadığına emin misiniz? Yani daha iki ay falan oldu ya siz tanışalı."

Özlem bu sorudan rahatsız olmadı. Efsun'un çekinerek sorduğu soruya güler yüzüyle, "Erken tabii," diyerek karşılık verdi. Anlayamadım. "Biz iki sene sonra falan evlenmeyi düşünüyoruz," dediğinde, biraz daha şaşırdım. Efsun da öyle olmuş olacak ki, Özlem biraz daha açıklayıcı oldu. "Ya benim babam biraz milletin ne dediğini umursayan bir adam da," dediğinde duyulmasın diye bir hayli sessiz konuştu. "Ama çok iyi bir babadır, asla bir dediğimizi iki etmez, kararlarımıza saygı duyar. Sadece bazen çok geç saatlerde iş yerinden çıkınca Tarık beni eve bırakıyordu. Babam da gördü, biraz mırın kırın etti." Anlayabiliyordum. Duraksayıp içerisini kontrol ettikten sonra tekrar bize döndü. Azıcık bakmasa Tarık'a özleyecekmiş gibi, sürekli kontrol ediyordu. Kafede de böyleydi denk geldiğim kadarıyla. Tarık'ı uzaktan izliyor, her hareketini kontrol ediyor ve tebessümle bakıyordu ona. "Ben bunu söylemeden anladı Tarık. Sonra evlenelim mi deyince başta çok şaşırdım. O da, ben de erken olduğunu biliyoruz. Bu sözlenme olayı, birbirimize daha rahat zaman ayırıp aile yapılırmıza kadar tanımak amaçlı biraz da. Yani hemen bir evlilik yok. Bir buçuk, iki sene kadar zaman veriyoruz birbirimize."

Ben, "Siz daha iyi bilirsiniz, umarım çok mutlu olursunuz," derken, Efsun da aynı temennilerle yaklaştı. Sonra kahveler oldu, kız istendi ve yüzükler takıldı. Efsun'un ve benim istememe göre daha normal geçmişti Tarık'ınki. Yavaş yavaş gecenin sonu gelmiş Tarıklardan önce biz kalkarken, Efsun'u da eve bırakmıştık. Tabii mahallede Onur'u, Oyaların evden çıkarken görmemizle birlikte Savaş'ın yüzü asılmış, eve kadar sessiz sakin ama bir o kadar gergin gelmişti. Ben tek kelime dahi etmesem de, sadece görmek bile onu tarifsiz bir kıskançlığa sürüklüyordu. Sinirini atamayınca da hareketlerine

yansıtıyordu. Ben de üstüne gitmeyerek sessiz kaldım. Onu anlayabiliyordum, Onur ile birçok anımıza şahit olmuştu, ama ben de onunkilere olmuştum. Böyle yapmaması gerekti. Gerçi adam bir şey yapmamıştı da. Kendi içine kendisiyle kalmıştı, o kadar ama ben yine de üzülmesini istemiyordum. Eve vardığımızda Asya arka koltukta benim kucagımda süt emerken uyumuştı. Savaş arabadan inerken almak istese de ben izin vermemiştim uykusu bölünmesin diye.

Evin kapısını açınca hâlâ sessizliğini sürdürmesiyle birlikte, "Bahçede kahve içelim mi?" diye sordum çocuksu bir tebessümlle. Kafa salladı sadece. "Asya'yı yatırıp, üzerimi değiştirip geliyorum hemen," diyerek odaya çıktım. Asya'yı yatırdım. Kameronasını açtım, telsizi yanıma alıp odanın kapısını yarım şekilde açık bıraktım. Banyoya girip üzerimdekilerden kurtulurken makyajımı da temizledim.

Odaya girdiğimde, Savaş'ın az önce üzerinde olan takım elbisesini yatağın üzerinde gördüm. Muhtemelen ben banyodayken üzerini değiştirmişti. Yatağa ilerleyip çıkardığı gömleği elime aldığımda, kokusunu derince içime çektim; sarhoş edecek kadar güzeldi. Sonra beni aşağıda beklediği aklıma geldi ve üzerimdekileri çıkarıp rahat bir şeyler giyerek aşağıya indim. Savaş bahçede, elinde kahve kupası, sırtı bana dönük, merdiven kısmında oturuyordu. Ona doğru yanaşarak hemen yanına oturdum ve başımı koluna yaslayarak ellerimi de kolunun üzerine doladım. Yanındaki diğer kupayı bana verdiğinde birkaç yudum aldım. Baktım hâlâ sessizliğini koruyor, "Sen yine bozuldun mu?" diye sordum. Sessiz kaldı. "Benim ne suçum var şimdi?" diye sordum elimdeki kupayı kenara bırakarak. "Sadece yoldan geçerken gördük hayatım, bana niye böyle davranıyorsun ki?" Gayet normal bir tonda konuşuyordum. Benim ona dönük olan bedenimle, o dümdüz karşıya bakıyordu. Kısa bir an bana bakıp elini yüzüme attığında, başparmağı yanağımı okşadı.

"Bu senlik bir şey değil yavrum," dedi gayet net ve düz bir sesle konuşarak. "Bu benimle ilgili. Ben kendimi tutamıyorum. Biliyorum, hiçbir şey yok, aşırı saçma ama ben içimdeki hisleri zapt edemeyecek gibi oluyorum. Bir sürü şey canlanıyor kafamda. Kendimi tutmaya çalışıyorum ama bu kadar oluyor. Amacım senin canını sıkırmak değil ama onu ölesiyeye dövme isteğimi de bastıramıyorum." Birkaç saniye duraksadığında, "Yok zaten bir şey," diyerek gülümsedi. Bu beni rahatlatmak içindi. "Anlık bir bozulmaydı görünce. Sorun yok yani."

Tekrar önüne döndüğünde, ellerimi boynuna sararak, "Ama olmaz," dedim az önce söylediklerine karşılık. Benim bu yakınlığıma karşı elini belime atarak o da kupasını hemen yan tarafına bıraktı. Burnumu yanağına sürtünce başını bana doğru çevirdi ve denk düştük. "Sonuçta sevgilim," dedim birbirimize değen yüzlerimizde ilk olarak yanağını öperek. Ellerim boynunu oldukça narin tutarken, "Bizim bir çocuğumuz var artık," diyerek burnunu öptüm. Küçük bir çocuk gibi değiştirdiğim ses tonumla, yavaşarak konuşmaya devam ettim. Ellerinin arasında hareket ettikçe kıvranıyormuşum hissi uyanıyordu içimde. "Kıskançlıklar, kavgalar bize yakışmaz. Şiddetle bir yere varamayız." Avcum çenesini kavrarken, bu sefer dudak kenarını öptüm. Ellerini bana sarmış, gözleri kapalı, belli belirsiz bir gülümsemeyle beni dinliyor, dokunuşlarına bırakıyordu kendini. "Örnek anne ve baba olmalıyız," diyerek çenesini öptüm. "Zaten böyle şeyler çok kalitesiz gözüküyor. Sen maço bir adam olabilirsin, ama bayığı aştın bunu." Maço deyince, sağ kaşı hafifçe yukarı kalktı. Biraz daha doğrulup alnına ufak bir öpücük bıraktım. Yüzünün her yanını minik minik öperken, "Bence Asya'dan sonra tamamen bu duygularından arınacaksın," dedim. O kadar kendimden emin konuştum ki. Hem bana güven hem sana güveniyorum dercesineydi bu. O kadar emin konuştuktan sonra da, umarım ters tepip daha da kıskanç bir adama dönüşmezdi.

"İki gün şehir dışına çıkmam gerekiyor işle ilgili," dediğinde, şakaklarında olan dudaklarım öylece kaldı.

Suratım asılırken, "Yaa..." diye mınıldandım üzüntüyle. Bu hâlimi görmesin diye de yüzüne bakmadan şakağında sabit tuttum kendimi. Kıpırdamayı da öpmeyi de bırakmıştım. Moralimin bozulduğu, değişen ses tonumdan da hareketlerimden de belliydi aslında, ama bakmadım yüzüne. Ellerim hâlâ yüzünde iki yandan sabitti. Ben hafifçe doğrulduğum için de onun yüzü tam olarak boynumun oralar-daydı ve burnuyla tenimi gıcıklayıp kokumu içine çekiyordu.

"Çiğdem de benimle gelecek." Çiğdem de mi gelecek? Ay bana da fenalıklar geldi!

"Yaa," derken bu biraz daha bozulmuş bir tonda çıkmıştı. Bu arada ne çok adı geçiyordu.

"Aynı otelde kalacağız," diyerek boğazıma bir öpücük bıraktı ama ben o an kıskançlıktan alev aldım. İki gün, aynı otelde...

“Yaa!” dedim kıskançlık barındıran bir tonlamayla. O an gittiği şehre gidip o otelde kalma planları kurmaya başladım. Sonuçta o götürmeyecekti beni, tesadüf falan derdik. Hangi şehirdeydi acaba? Asya ile uzun yol zor olurdu ama Çiğdem ile baş başa bırakamazdım onu.

“Aynı odada kalabilir miyiz diye sordu,” dediğinde, göz bebeklerim yerinden fırlayacak gibi oldu. Ne demek aynı odada kalmak? Bu kadının derdi neydi? “Ben de olur dedim,” diye sürdürünce konuşmasını, nefesim kesildi.

“Yaa!” derken, bu sefer öfke barındıran bir tondu bu. Yüzündeki ellerim onu omuzlarından öyle bir itti ki oturduğu yerde sendeledi. Yüzüne bakıp, “E ama ben onu yolar...” dediğimde, aramıza giren mesafeden o sinir bozucu gülümsemesini görebiliyordum. Resmen bayağı bayağı gülüyordu.

“Sazan,” dedi bana, kahkahaları arasında. “Maçoymuşum. Hadi be! Sen var ya, benden daha betersin. Şu hâline bak, iki dakikada hemen nasıl tav oldun.” Bir de pişkin pişkin üste çıkmaya çalışıyordu.

Ellerim omuzlarına, göğsüne gelişigüzel vururken, “Sen pislik bir herifsin,” dedim. “İnsan bunu düşmanına yapmaz be! Yazıklar olsun. Ben burada mis gibi konuşma yaparken...” Ben vurmaya, o gülmeye devam ediyordu. “Sen beni alçakça vurdun. Böylesini insan düşmanına yapmaz. Ben sana bunun hesabını sorarım ama.” Ben vurdukça o kahkahalar atıyordu. Aslında hoşuma da gitti bu gülmeleri. Bir iki saattir asık olan suratı düzelmişti ya, o yeterdi.

“Her zaman bekleriz,” dedi dalga geçer gibi. “Bir de yolarmış...” derken alaya aldı iyice beni. “Sen ve Çiğdem’i yolmak? Sevgilim, kusura bakma ama bu biraz...” dediğinde duraksadım. Geri çekildim ve gözlerimi kısarak ona baktım.

O sert vücuduna vurmak bile ellerim acıtmıştı ama onu hiç etkilememiş gibiydi. “Yapamam mı sanıyorsun?” diye sordum yüzümdeki gülümsemeyle. Aldığı eğitimlerden sebep öyle diyordu ama beni küçümsemesi hiç hoşuma gitmedi. “Ben var ya sinirlenince, ohoo...” diyerek elimi sallarken, “Çiğdem de kimmiş, seni bile yere sererim,” dedim. Bu sefer kahkahaları daha belirgin, daha alaycıydı.

Oturduğu yerde ayaklanırken, “E hadi o zaman,” dediğinde, zebella gibi dikilmişti. “Ser bakalım.”

Yüzünde belirgin bir tebessüm varken, ben de dizlerimin üstünde ayaklandım ve aramızda bir iki adımlık boşluk varken, "Bak fena olur," diyerek parmağımı doğrulttum.

"Hım," dedi karizmatik bir bakışla. "Olsun bakalım." Kaçmasını beklemiyordum elbette ama ne bileyim, bu kadar çabuk da kavga hâline bürüneceğimizi düşünmemiştim. Geri adım da atamazdım.

"İyi madem," diyerek meydan okudum. "Alta kalanın canı çıksın." Sanki ben kazanacakmışım gibi öyle üstten konuşuyordum ki. Ben tehdit ediyordum ama Savaş hiç duymuyormuş gibi ilk atağı beni tutmak için yaparken kaçan da yine ben oluyordum.

Olduğum yerde sağa sola hareket ederken, ikimizde de koca bir gülümseme hâkimdi. "Bak sakın!" dedim hâlâ tehdit ederek. "Çok fena olur senin için." Daha hamle bile yapamamışken tehdit etmek komik duruyordu ve evet, ben de kendi hâlime kahkahalar atıyordum. Bir yandan attığım kahkahalar yankılanırken, bir yandan Savaş'tan kaçmaya çalışmak beni güçsüz düşürüyordu. Kolumdan kapıldığı gibi yere doğru yatırırken düşmeme gönlü razı olmasa gerek, belimden tutup daha yavaş bıraktı beni. İki bileğim parmaklarımm arasındayken o üstümdeydi ve ben hâlâ kahkaha atıyordum. "Olmaz ama," dedim olduğum yerde tepinip kaçmaya çalışırken. "Gölmemi durduramıyorum, ondan güçsüz düştüm." Bir elini bırakmış sanki az kahkaha atıyormuşum gibi belimi, karnımı gıdıklamaya başlamıştı. "Ya Savaş!" dedim kaçmaya çalışarak. "Yapma bak, ne olur." O kadar çok gülüyordum ki nefessiz kalacağım sandım.

"Yere serecekmiş," dedi hâlâ beni dalgaya alarak. Parmaklarının tenimde sürekli yer değiştiren baskısıyla yan dönüp kaçmaya çalışsam da başarılı olamıyordum. "Kıskançmış, maçoymuş. Asıl sensin kıskanç be. Bak iki dakikada Çiğdem dedim, devamını getirmedim, hemen çıkardın pençelerini."

"Devamını mı?" derken kaşlarım çatılmıştı. Devamı daha ne olacaktı? Aynı odadan sonra daha ne olabilirdi? Ayaklarım karnına sert olduğunu düşündüğüm bir tekme atarken, tam geri gitmese de tek bileğimi tutan kolu gevşedi ve bununla birlikte ben de atak yaptım.

Aniden üzerine atarken onu geri doğru ittim ve düştü. Tam olarak karnının üstünde oturur pozisyona geçtiğimde, onun başı çimenlerin üzerindeydi. Sanki çok da tutabileceğim gibi bileklerini tutup başının iki yanında sabitledim. Bundan keyif duyartmasına gü-

lümserken, "Seni öldürürüm!" dedim. Vuramayacağım için ne yap-
sam diye düşünürken, omzunu ısırırken buldum kendimi.

Kahkahalarının arasında acıyla sızlanırken, "Lan sen niye durma-
dan ısınıyorsun?" diye sordu. Ne yapayım, ellerim doluydu?

"Böyle şaka mı olur?" dedim kaşlarımı çatarak. "Ayıp yahu! Ar,
edep nerede? Evli bir adamsın sen. Ben dümdüz bir konudan bahsediyordum, sen saptırdın durdun." Savaş hâlâ gülüyor, bana bakıp da bir tepki vermiyordu. Aslında çoktan yer değiştirdik de, onun da işine geliyor gibiydi ya da beni o kadar zayıf buldu ki uğraşmaya bile çalışmadı. "Yok otele gidecekmiş de, yok aynı odada kalacakmış da. Zaten bu kadının adı son zamanlarda çok geçmeye başladı. Bak vallahi Savaş, seni de onu da..." derken, "Çiğdem evleniyor," demesiyle duraksadım. Şaka mı gerçek mi diye sorgularken, "Vallahi," dedi beni inandırmak için. "Evleniyor önümüzdeki ay, bizim komutanlardan biriyle."

Bu ciddi hâliyle içim nasıl rahatlamıştı. Bu sefer, "Yaa..." derken aptalca bir sırtıma eşliğinde söylemiştim bunu. Sonra da olanlar oldu tabii. Ellerimin gevşemesiyle Savaş beni tekrar alaşağı ederken pozisyon değiştirmiştik. Ben yerdeydim, o tepemde. Tek avcunun içine iki bileğimi hapsetti ve başımın tepesinde sabitledi.

"Şimdi ne yapayım?" diye sordu gülerek. Boşta kalan eliyle tekrar beni gıdıklamaya başladığında, kahkahalar eşliğinde diğer sorusunu yöneltti. "Canını çıkarayım mı senin?"

Kahkahalarım bahçede yankılanırken nefesim kesiliyor gibi hissettim. "Sa-Savaş," dedim kesik kesik. "Ne olur bırak, bak Asya uyanacak. Ne olur." O ise hâlâ gıdıklamaya devam ediyordu.

"Asya yukarıda," dediğinde, iki büklüm bir hâl almıştım. "Nasıl uyanсын?" Haklıydı ama bırakması gerekiyordu artık. Gülmekten nefes alamıyordum ki.

"Ne olur..." dedim kısa bir an yüzüne bakıp. "Vallahi yeter, nefes alamıyorum." O gülmelerimin eşliğinde ciddiyetimi fark ettiğinde, gıdıklamayı bırakmıştı. Ben de derin derin soluklanarak nefesimi bir düzene sokmaya çalışıyordum. Elini bana doğru uzattı kalkmama yardım etmek için. Elini tutarak ayaklanırken az önce oturduğumuz merdivenlere tekrar oturduk. Gülmekten dilim damağım kurumuş, kahvemi yudumlamaya başlamıştım.

Hâlâ kalp atışlarım çok hızlıyken, başımı Savaş'ın omzuna yasladım. Cebinden çıkardığı sigarayı yaktığında, karanlıkta ufak bir

ateş parıldadı. Derince içine çekip yanaklarında belirgin bir çukur oluşturduktan sonra, aheste aheste üfledi dumanını. Ben de kahve-mi iki elimin arasına alıp yudumlamaya devam ettim. "Tüm gece Asya'yı kucağından bırakmadın," dedim başımı omzundan kaldırmadan. "İlk günler geldi aklıma, zar zor eline alıyordun." Belli belirsiz bir tebessüm oluştu yüzünde. Gözleri hemen uzaklara daldığında, o günleri düşündüğünü anladım.

"Tek avcumu sığıyordu Gülfem tüm bedeni. Ben o kadar küçük bir şey görmedim ki hayatımda. Ne yapayım, korktum." Tekrar sigarasından derin bir nefes aldığı anda, dumanı üflerken, "40 günde bile bayağı büyüdü," dedi hayret edercesine. "Toparladı kendini." Öyleydi, her gün belirgin bir şekilde büyüyordu sanki. İlk zamanlar olan tulumları şimdi bacaklarından olmuyordu. Uzun boylu olacaktı muhtemelen.

"Evet," dedim kahvemden yudumlarken. "Daha büyüdüğü zamanları da göreceğiz, o zaman da bu günleri yâd edeceğiz. Nasıl bir kız olacak acaba? İlk anne mi diyecek, baba mı? Nelerden hoşlanacak, neleri sevmeyecek? Hangi mesleği seçecek mesela? Sanatsal şeyler mi, masa başı işler mi?"

Savaş sigarasını içmeye devam ederken, "Vallahi bilmem," dedi bana doğru bakıp dumanını yüzüme üfleyerek. Gülümsedim, konuşmaya devam etti. "Nasıl mutlu oluyorsa öyle yapsın, kaşacak hâlimiz yok."

"Öyle tabii ama ben neyi seçerse seçsin sanatla ilgilenisin isterim. Hobi olarak hiç değilse. Resim olabilir, müzik olabilir. Tabii en çok resim," derken aklımda bir sürü şey belirdi ve tebessüm ettim. "Onunla birlikte resim yapmayı çok isterdim. Düşünsene bak şimdi..." deyip onunla birlikte hayallere daldım.

Asya kot tulumunu üzerine giymiş tuvalinin başındayken, annesi hemen yanında kendi tuvalinin başındaydı. İkisi de karşılıklı olarak duran örnek resimle birlikte çizimlerini yapıyorlardı. "Anne, sanırım ben renklendirmeleri çok beceremedim," dedi Asya, Gülfem'in tablosuna bakarak. "Seninki birebir aynısı olmuş."

Asya, Gülfem'in resmine imrenerek bakarken, Gülfem, "Yoo," dedi onun resmini inceleyerek. "Seninki de çok güzel olmuş anıncığım." Günün neredeyse yarısını bu odada resim yaparak geçiriyorlardı ve ikisi de bundan bir hayli mutluydu.

İkisi de önlerindeki resme bir hayli odaklanmışken, "Yine ne çiziyorsunuz?" sesiyle aynı anda arkalarını döndüler.

Savaş üzerinde üniformasıyla kapıda dikilmiş ikisini izlerken Asya, "Baba!" diyerek ellerindeki boyalara aldırış etmeden ona doğru koştu ve ellerini boynuna sardı.

"Babam..." dedi Savaş sıkı sıkı sarılıp öpücüklerle boğarken. "Çok özledim seni çok..." Sekiz yıldır eve her geldiğinde böyle kucaklaşıyor, sanki aylarca birbirlerine hasret kalmışlar gibi seviyorlardı birbirlerini.

"Kıskanıyorum ama..." dedi Gülfem yalancı bir sitemle, bozulduğunu belli edercesine.

Savaş ayaklanıp tuvalin başındaki kadını tek eliyle kendine çevirdikten sonra başını boynuna gömerek hem kokladı hem öptü. "Ama en çok seni..." diye fısıldadı kulağına. Ne kadar zaman geçerse geçsin sevgisi hâlâ aynıyken, Asya'nın, "Baba, nasıl olmuş?" diye resmini göstermesiyle, Savaş olduğu yerde kaşlarını çatı. "Niye yamuk bu saatler?" dedi anlamlandıramamış gibi.

Asya ise bilmiş bir tavırla, "Baba," diyerek gülümsedi. "Bu Salvador Dali'nin en ünlü tablosu olan Belleğin Azmi. Eriyen Saatler olarak da bilinir." Savaş hâlâ boş gözlerle tabloya bakarken, Asya konuşmaya devam etti. "Tablonun konusu, eriyen cep saatleri. Tablonun ortasında yer alan ve birçok eserinde yer verdiği canavar benzeri insan figürüyle, Dali'nin kendini betimlediği düşünülmektedir." Bir bilmiş edasıyla konuşmasını sürdürürken, "Biliyor musun baba?" diye sordu heyecanla. "Salvador Dali 10 yaşındayken, annesinin isteği üzerine bir resim kursuna yazılmış, Beş yıl sonra da ilk sergisini açmış. Resim hayatına başladığı ilk yıllarda kübizm ve Dadaizm'in de etkisinde eserleri varmış. Sonraki yıllar içerisinde Paris'e giderek Pablo Picasso ile tanışmış. Ben de onun gibi olabilir miyim acaba?" Ellerini birbirine birleştirip hayallere dalarken...

"Gülfem, küçücük çocuk bu ya," dedi Savaş hayalimi bölerek. "Ne kübizmi, Dadaizm'i Allah aşkına. Küçücük çocuğa koca koca replikler vermişsin. Mis gibi oturun bahçede elma çizin, papatya çizin, börtü böcek çizin. Eriyen saat ne?"

"Sen ne anlarsın be?" dedim yüzümü buruşturarak. "Hayal bu sonuçta. Hem sen kızını küçümseyiyor musun? Asya yapamaz mı yani?"

Savaş ters ters bana bakarken, "Ben öyle mi dedim şimdi?" diye sordu. "Niye küçümseyeyim kızımı? Benim kızım yapar her şeyi. Hat-

ta madem tüm hobilerle uğraşsın diyoruz, ben de dövüşle ilgilensin istiyorum, kendini korumayı bilsin. Bak şimdi..." diyerek kendi hayaline geçti.

"Vur Asya," dedi Savaş elini ona doğru uzatarak. Asya küçük yumruklarını babasının avcunun içine geçirirken, Savaş geri geri ilerliyor, Asya da ona doğru gidip yumruklarını sıralı ve düzenli olarak avuç içine geçiriyordu. Yüzünde sinirli bir ifade hâkimken, nefeslerini düzenli bir şekilde almayı öğrenmişti. Altında siyah taytı, üzerinde bol beyaz tişörtü vardı ve tüm hareketleri rahatlıkla yapabiliyordu. Her güçlü darbesinde, "Aferin benim kızım," diyen babasıyla birlikte daha da hırslanırken, kendi etrafında dönüp tekmesini avuç içine geçirdi. Bu son darbeye Savaş gurur duyduğunu belirten bir bakış atarken, belinden kavrayarak çimenlerin üstüne düşürdü onu ve saçlarının arasına bir sürü öpücük bıraktı.

"Oldu mu baba?" diye sordu Asya, daha fazlasını duymak ister gibi. "Geçen haftakinden daha iyi miyim?"

"Olmaz mı?" dedi Savaş net bir ifadeyle. "Aslansın sen."

Söylediği kelimeyle duraksayan Asya, "Aslan mı?" diye sordu. "Ama ben erkek değilim ki, aslan olamam." Genelde erkeklere aslan denilirdi ve ormanların kralı da aslandı. Krallar erkek olurdu. Asya Aslan olamazdı ki.

"Ne demek olamazsın?" dedi Savaş kaşlarını çatarak. "Dişi aslanlar da yok mu? Üstelik dişi aslanlar, erkeklerden daha güçlü, kuvvetli. Avlanmaya bile dişi aslanlar gider, sen bilmiyor musun?"

Asya bunların hiçbirini bilmiyordu. "Yaaa..." dedi hayretle. "O zaman ormanların kralı aslansa, kraliçesi de dişi aslan mı yani?"

"Hu hı," diyerek kafa salladı Savaş. "Sen benim dişi aslanımsın. Sen çok güçlüsün Asya, bunu sakın unutma. Kimsenin seni ezmesine izin verme, sana karışmasına da öyle. Senin senden başka kimseye ihtiyacın yok. Ben de annen de her daim arkadayız zaten ve sen ailen de yanında olduğu için iki kat güçlüsün. Sakın güçsüz olduğunu düşünme, düşündürmelerine izin verme."

"Yani kimse bana karışmaz mı? Kıyafetlerime, gittiğim yerlere, konuştuğum kişilere."

"Asla," dedi Savaş büyük bir netlikle. "Sen bunların kararını her daim kendin verebilirsin."

Asya duraksadıktan sonra, "Ama sen anneme hep karışmışsın," dediğinde, Savaş hiç düşünmeden, "Ben o zamanlar hata yaptım Asya," dedi. "Annenden özür diledim hepsi için."

“Off!” dedi Savaş bozulduğunu belli edercesine. “Yani hayalimin içine ettin Gülfem. O son kısım senin uydurman. Ne alaka durduk yere şimdi kıyafetmiş, bilmem neymiş? Özür dilemişim bir de.”

Sesli bir kahkaha atarken başımı omzuna yasladım. “Ne var?” dedim omuz silkerek. “Böyle daha hoş oldu. Ayrıca sen de benim hayalime bulaşmıştın, oh olsun. Hem yalan mı? Sevgilisi Asya'nın kıyafetine falan karışsa, buna müsaade edecek misin?”

Savaş aniden bana dönerken kaşlarını çattı. “Ne sevgilisi ya?” dedi bozulmuş gibi. “Güzel güzel hayal kuruyorduk. Yine içine ettin.” Duraksadı ve daha da hiddetlenerek, “Ayrıca kim benim kızıma öyle bir şey yapabilir. Sikerim belasını!”

Yüzümdeki gülümsemeye tek kaşımı kaldırırken, “E sen birçok kez yaptın,” dedim.

Durdu. Baktı, baktı, baktı ve “Ulan!” diyerek önüne döndü. “Bazen çok pis köşeye sıkıştırıyorsun beni, hiç hoşlanmıyorum bu durumdan.”

“Haklıyım yani,” dedim kendimi yüzünün hizasına sokarak. Haklılığımı en çok onun kabul ettiği zamanlarda seviyordum.

“Tamam Gülfem,” dedi yeni bir sigara daha çıkarırken. “Asya ne istiyorsa onu yapsın,” deyip geçiştirerek kapattı konuyu. “Zaten o günlere kim öle, kim kala. Görebilecek miyiz onu bile bilmiyoruz. Yaşasak bile, daha çok uzun zamanlar var.”

Haklıydı ama böyle konuşması da moralimi bozdu. Tekrar başımı omzuna yaslarırken, “Öyle deme,” diye sırnaştım. “Baksana, zaman ne çabuk geçiyor. Nereden nereye geldik. Daha erken, bizimkilere söylemeyelim derken evlendik, çocuğumuz bile oldu. İki ay sonra, evlenecekli bir yıl olacak. Üzerimize yeni evlenecek çiftler geliyor, eskiyoruz,” dedim. Geçen zaman ikimizin de zihninde bir bir canlanırken, odasındaki kamerayı gördüğümüz küçük monitörün hoparlöründen, tüm bunların en büyük kanıtı gibi, Asya'nın mırıltıları duyuldu.

Savaş, kendisini gülümseten bu seslerle birlikte, “Eskimek...” dedi dudaklarını alnıma dokundurarak. “Bir zamanlar sevilmediğimi düşündüğüm bu yer ile şimdi iliklerime kadar aşkı hissettiğim yer aynı yer. Seninle aynı yolda, aynı hislerle eskimek sevgilim...” dedi şükreder gibi. “Hiç bu kadar güzel olamazdı.”

13. BÖLÜM GİRDAP

*B*izim için, daha doğrusu benim için, günler öyle hızlı akıp gidiyordu ki hiçbir yerinden tutamıyormuşum gibi hissediyordum. Her an dolu dolu ama bir o kadar yorgun ve uykusuzdu. Asya'nın uykuları, iki aylık olmamıza rağmen hâlâ düzelmemişti. Savaş elinden geldiğince yardım etse de, son zamanlarda yoğun çalışmasından ötürü, bu çok da beni tatmin edici düzeyde olamıyordu. Ben de onu üzmemek adına sorun yokmuşçasına davranıyordum. Bunu düşününce, yüzüme istemsizce yansıyan gülümsemeye engel olmadım. Çünkü aynı şeyi Savaş da yapıyordu. Yorgunluktan bitap düştüğü zamanlarda bile bunu belli etmemeye çalışıp Asya ile vakit geçirmeye çalışıyordu. Fakat ikimizin de inkâr edemeyeceği bir gerçek vardı ki ikimiz de birbirimizin farkındaydık. Yine ailelerimizin ısrarıyla haftalarca görüşmememiz sonucu, kendimizi Saliha annelerde kahvaltıda bulduk. Asya sabaha kadar mızırdanıp yine beni uyutmamıştı. Savaş ise sabaha karşı eve gelmiş, yarım saat kestirebilmişti. Muhakkak önemli bir şeyler vardı ki Savaş son zamanlarda bu kadar geç saatlerde geliyordu. Anlatmayacağını bildiğim için sorup onu daha fazla germiyordum bile. Çünkü artık biliyordum ki benim bilmem gereken bir şey olursa, Savaş bunu bana söylerdi. Fazlasını deşmeye gerek yoktu.

Önümdeki çaydan bir yudum aldıktan sonra masaya baktım. Müge ve Kaan yan yanaydılar. Onların karşısında Savaş ve ben, bir başta kendi annemler, diğer başta Savaş'ın annesi ve babası vardı. Herkes huzurla kahvaltısını ediyordu. "Asya yoruyor mu annem seni?" diye sordu Saliha anne.

Gülümsedim. Beni her fırsatta düşünüyordlardı elbette. Sıklıkla da getiriyorlardı fakat ikisini de yormamak adına ve Asya'yı kendim büyütmek istediğimden, yük olmak istemiyordum. Yine de hep, "Şunu ye ki güçsüz kalma, böyle yap ki yorgun düşme," diyerek tecrübelerini bana aktarıyorlardı. Eğer annem ve Saliha annem olmasa, işim kim bilir ne kadar daha zor olurdu. "Biraz," dedim gülümseyerek. "Ama tatlı yorgunluklar bunlar sonuçta," diye eklediğimde, annem güldü.

"Öyle tabii ya," dedi. "Ben sende uyku uyumadım bir sene." Her fırsatta bana laf sokmayı da ihmal etmiyordu tabii ki pek sevgili annem. Ben de bir dönem uykusuzluklarımla annemi delirtmişim, bir de abim vardı o zamanlar. Ben yine şanslıydım. Asya uyuyunca uyuyabiliyordum fakat anneme bir yardım eden olmadığı gibi, benim uyuduğum zamanlarda abim uyumadığından pek dinlenmeye fırsat bulamıyormuş.

"Merak etme sultanım, torunun o uykusuzluğun acısını çıkartıyor," dedim gülümseyerek.

Savaş lafa katılarak, "Ne istiyorsunuz benim kızımdan?" diye sordu.

"Ne isteyeceğim?" dedim imalı bir tavırla "Biraz uyku." Masadaki herkes tebessüm ederken, Savaş'ın, Müge'nin yanında oturan Kaan'a bir şey dememesi dikkatimi çekmişti. Sanırım o da yavaş yavaş alışmaya başlıyordu bu duruma ya da görmezlikten geliyordu. Aksi hâldeki tavırlarının Müge'yi ne kadar yıprattığını biliyordu artık. Hiçbir şekilde vazgeçemediklerinin de bilincindeydi. Pek laf atmıyordu ama sorun da çıkarmıyordu. Geçen zaman bizde bir şeylerin yerine oturmasına sebep olmuştu.

Annemler masada başka bir konuya geçtiklerinde, Savaş kulağıma yaklaştı. "Üzgünüm yavrum, ama Asya'nın gün içinde uyurken sana bahsettiği kalan kısımlar bugünden sonra haram," dediğinde, tek kaşımı kaldırarak ona baktım. Suratındaki muzır ifadeyi gördüğümde ise devamını tahmin etmem zor olmadı. Ama yine de nazlı bir şekilde sordum.

"O niyeymiş?" Güldü. Anladığımı ve bildiğimi biliyordu ama yine de söyledi.

"Çünkü o vakitleri de ben çalacağım."

"Nasıl olacakmış o?" dedim nazlı bir edayla. Masaya kısa bir bakış attı; herkes kendi tabağıyla ilgileniyor, sohbet ediyordu.

"Eve gidince uygulamalı olarak gösteririm güzelim," dediğinde güldüm ve ondan tarafa nazlı bir bakış attım.

"Sabırsızlıkla bekliyorum," dediğim an, gülerek geri çekildi. Asya odanın içindeki beşikte yatarken tepesindeki oyuncaklar ilgisini çekmiş olacak ki garip garip sesler çıkıyor, ellerini onlara doğru savuruyor ve gülümsüyordu. Bakışlarımı ona sabit tuttuğumda şükreder gibi gülümsedim. Tüm yorgunlarıma ve uykusuzluklarıma değişiyordu şu hâlleri. Hatta şu an kalkıp, yanına gidip, o küçük tombik ellerini alıp öpme isteğiyle dolup taşmış.

Oyununa dâhil olmak, onunla konuşmak istedim fakat Savaş bunu fark etmiş olacak ki, "Yavrurum," dedi bana doğru bakarak. "Yemeğini ye, zaten tüm gün canını çıkıyor. Şimdi dururken bir şeyler atıştır. Sonra aç geziyorsun tüm gün." Haklıydı ama kendime de engel olamıyordum. Ona bakmadan, kontrol etmeden boğazımdan hiçbir şey geçmiyordu.

Önüme dönüp kahvaltımı etmeye devam ederken, "Yenge," dedi Müge bana bakarak. "Çalışmayı düşünüyor musun?"

Ben tam ağzımı açacakken Saliha annem, "Ne çalışması şimdi?" diye sordu hoşnutsuz bir şekilde. "Daha Asya küçük, yeni doğdu." Sonra Savaş ve bana doğru bakıp tepkilerimizi kontrol ettikten sonra, "İhtiyaçları varsa biz yardım ederiz," dedi. "Ne gerek var şimdi? Asya'nın ona en çok ihtiyaç duyduğu zamanlar." Ben daha tek kelime dahi edemeden Saliha anne o kadar çok konuşmuştu ki. Hepsini ikna etmeye yönelikmiş gibi birbirini peşine yetiştiremiyordu. Çünkü o da biliyordu ki ben evet dersem, onun söylediklerinin hiçbir hükmü kalmayacaktı. O da ben konuşmadan ikna etmek adına konuşup durdu. "Hem abin de izin vermez ki..." demesiyle gözlerim kısıldı.

"İzin almıyorum," dedim oldukça net bir ifadeyle tek kaşımı kaldırarak. Saliha anneye göz göze kaldığımızda, bozulmuş bir ifade yerleşti suratına. Gerildiğini hissettim.

"Kızım, ben şeyden..." dedi daha ılıman bir yaklaşımla. "Bakıcı falan istemez ya Savaş. E sen de ben bebeğimi kendi istediğim gibi büyüteceğim falan deyince..."

"Haklı," dedi annem destek vermek ister gibi. Benim kararlarım neden başkasına bırakılıyordu? Yorumlama ve karışma hakkını nereden buluyorlardı?

"Gülfem ne isterse," dedi Savaş ne bana ne de annesine bakarak. Yemeğini yemeye devam ederken, "O kendince kurmuştur muhakkak bir düzen," dedi. "Hepinizden çok Asya'yı düşünür o zaten annesi olarak." Savaş'ın da yanımda durmasıyla, hafif bir tebessüm oluştu yüzümdede. Öyleydi elbette.

"Çocuklar kendileri bilir," dedi babamlar da destek vererek.

Tabağıma dönerken çikolata sürdüğüm ekmeği keyifle yedim. "Birkaç ay daha çalışmayı düşünmüyorum," dedim çayımdan yudumlayarak. "Asya daha çok küçük, biraz daha toparlanıp büyüsün, daha sonra bakacağım."

"Peki yine resim mi?" diye sordu Kaan merakla.

Olumsuz anlamda kafamı sallayınca, Savaş bana doğru baktı. Çünkü onunla bunu konuşmamıştık ve o muhtemelen bu alandan devam edeceğimi düşünüyordu. "Mesleğimle ilgili bir şeyler yapmak istiyorum," dedim ortaya konuşarak. "Bankalara başvurmayı düşündüm ama bakalım."

"Ama sen resim yapmayı seviyordun?" dedi Savaş çatılmış kaşlarıyla. Muhtemelen bu vazgeçişim onda bilinmezliğin getirdiği bir endişe yaratmış, altındaki sebebi sorguluyordu.

"Hâlâ seviyorum," dedim tebessümle. "Ama hobi olarak devam ettireceğim." Tekrar tabağıma döndüğümde, birkaç saniye bakışlarını üstümde hissetsem de çok geçmeden önüne döndü. Ben zaten Savaş'tan ayrıldığı dönemde kafa dağıtmak amaçlı girmiştim bu işe. Evet, seviyordum resim yapmayı ama öyle bir kariyer planım yoktu. Daha düzenli bir iş istiyordum ben. Bunu şu an bu masada dillendirmeme sebepim de eskileri hatırlatıp kimseyi üzmemektir. Gerçi kimşenin unutmadığına o kadar emindim ki, ben bile unutmuyordum. Ne olursa olsun, ne kadar iyi davranırsa davranсын bazen, bazı geceler ya da ufacık tartışmalarımızda aklıma gelişlerini engelleyemiyordum. Unutmuş rolü yapıyordum sadece. Dillendirmiyordum, zaten fazlasıyla çektiğimiz acıyı tekrar tekrar önüne sunmuyordum. Ne o değiştirebilirdi geçmişini ne de ben. Silemiyorduk elbette ama şimdi bize taşımamızın da bir önemi yoktu artık. Elimdeki çay bardağıyla karşıdaki boş duvara dalan gözlerimle bunları düşünürken, Asya'nın mızırdanmasıyla sıçrayarak sıyrıldım daldığım yerden. Ashında çok büyük bir ses çıkarmamıştı ama benim aklımın fikrimin onda olu-

şu ve boşluğuma gelmesiyle, elimdeki bardak sallandı ve soğumaya durmuş çay üzerime döküldü.

Sandalyeyi geri iterken annemlerin ve babamların telaşlı bir şekilde, "İyi misin kızım?" diye sormalarına sadece kafa salladım. Savaş panikle sandalyesini geri çekerek tişörtün tenime değen kısmını çekerken, endişeli bakışları üzerimdeydi ve kaşları çatıktı.

O tedirginlikle yüzüme bakarken, "İyiyim," dedim içini rahatlatmak adına gülümseyerek. Üzerimdeki tişört çay olmuştu sadece, o kadar. Ayrıca çay soğuktu da.

"Bir şey olmaz," dedi Müge ayaklanıp Asya'nın yanına giderken. "Yarım saattir aynı çayı yudumluyor, soğumuştur o çoktan." Halasını yanında gören Asya çoktan mızırtıyı kesmişti bile. Tepesindeki halasını izliyor, Müge de ona gülüyor, elini tutuyor ve çocuksu konuşmalarla ilgisini çekiyordu. Kaan da hemen ayaklanıp yanlarına vardığında, gülümsemeden edemedim.

Biz de zamanında Mehmet küçükken böyleydik Savaş ile. Tabii biz sevgili değildik ama benim kucağımdayken sevmelerini, hatta ilk sevgililik yakıştırmalarının o dönemde yapıldığını unutamazdım. Muhakkak ki Kaan ile Müge'yi bizden ayıran şey, onların bu anlarda kendileri için hayal kuruyor oluşlarıydı. Bunları düşünürken aklımdan geçen tek şey, Savaş'ın bizim çocuğumuzu hayal edip etmediği oldu. Ben onlara ve kafamdaki düşüncelere dalıp gitmişken, "Gül-fem," dedi Savaş tok bir sesle.

Daldığım düşüncelerden sıyrılırken, "He?" dedim boş bakışlarla Savaş'a bakarak.

"Annem üzerini değiştir dedi, duymadın."

"Dalmışım," dedim Saliha anneye dönerek. "Savaş'ın tişörtlerinden birini giyeyim ben," diyerek ayaklandım. Müge kendi tişörtlerinden giymemi teklif etse de, emzirdiğim şu dönemlerde bol kıyafetlerle daha rahat ediyordum ve evet, yine hamileliğimden sonra bu süreçte de Savaş'ın dolabına dadanmıştım. Bundan şikâyetçi miydi? Asla. Hatta ona ait şeylerin içinde beni görmekten epey keyif alıyordu. Yukarı çıkıp onun eski odasına girdiğimde, odanın içine bakındım birkaç saniye.

Senelerini geçirdiği oda, kimsenin girmemesinden sebep soğuk duruyordu, ama bu evde bıraktığı her şey yerli yerindeydi. Çocukluk fotoğrafımız vitrinden buraya taşınmıştı. Tam olarak çalışma masa-

sında, yatağa doğru dönük vaziyetteydi. Zaten çok eşyadan hoşlanmayan kocamın odası da bir o kadar sadeydi. Parmak uçlarım yaşanmışlıkları hissetmek istercesine çalışma masasının ardından yatağa dokundu ve parmaklarımı sürüye sürüye odayı inceleyerek dolaba vardım. Kapaklarını araladığımda, bir hayli boş oluşuyla karşılaştım. Üç beş tişört ve eşofman takımından ibaretti, o kadar. Siyah bir tişörtü yerinden çekerek kendi üzerimdekini çıkardım ve tam kollarımı geçirdiğim sırada kapının açılmasıyla panik olarak sıçradım ve tişörtü bedenime sardım. Gözlerim kocaman aralanıp geri adımlarken, Savaş'ı görmemle birlikte kısa süreli kalp çarpıntım düzene girdi, kaşlarımı çattım. "Ödümü kopardın!" dedim sinirle. Ben tişörtü üzerime geçirirken Savaş içeri adımladı ve kapıyı kapatırken yarım bir gülümseyiş hâkim oldu suratına.

"Karım," dedi bana doğru adımlayarak. "Benim odamdayken." Yanıma vardı ve elini belime atarak beni kollarının arasına çekti. "Dayanamadım geldim," dedi belimi okşayarak.

Yüzümde bir tebessüm oluşurken, "Çok özledim," dedim bir anda kollarımı bedenine sararak. Muhtemelen benden beklemiyor olduğundan afallasa da, hemen toparlayıp avcunun arasına aldı başımı ve dudaklarını saçlarıma bastırdı. Evet, evliydik ama son günlerde o kadar az görüşüyorduk ki. Onun yoğunluğu, Asya'nın huzursuzlukları derken ikimiz de sızıp kalıyorduk birbirimizden ayrı. Başımı göğsüne yaslayıp gözlerimi kaparken, saçlarımı okşaması o kadar iyi hissettirdi ki.

Daha fazla hissetmek ister gibi başımı göğsünde oynatırken, "Şu sıralar çok yoğunluk var yavrum, ben de sizi öylesine özleyorum ki," dedi, sıcacık dudakları saçlarıma nefesini bırakırken. Bir yandan bende soluklanması da öylesine hoşuma gidiyordu ki. "Ama biter yakında."

"Bitsin vallahi," dedim dudak büküp nazlı niyazlı. "Kocamı özledim ben."

"Hım," derken bile bir adam bu kadar karizmatik olabilir miydi? O ses tonu öylesine çekici duruyordu ki. Sesine yansıyan gülümsemesini de hissedebiliyordum. "Demek kocanızı özlediniz küçük hanım." Parmakları belimdeki varlığını harekete geçirirken niyetini anlamıştım. Ama benim niyetim o yönde değildi.

"Savaş," dedim geri çekilmeye çalışırken. Fakat onun yüzündeki gülümseme arttı ve belirgin şekilde gıdaklarcasına hareket etmeye

başladı. Üstelik beni kendine doğru çekercesine yapıyordu bunu. Bir de geri doğru hareket edip yavaş yavaş adımlamamıza sebep oluyordu. "Savaş, durur musun lütfen?" dedim kıkırdayarak. Kolları beni sarıp sarmalarken, ondan kaçmak pek de mümkün değildi. Ben itiraz ettikçe daha çok sarıp sarmalıyordu sanki. En son yatağa denk gelip oturduğunda, beni de belimden tutarak çok kısa bir anda kucağına oturttu. "Savaş," dedim ses tonumu belirginleştirerek. "Allah aşkına, herkes aşağıda." Gülümsemelerim naz niyaz olarak ona ulaşmıştı muhtemelen. O niyette değildim, sahiden de burada olmazdı. Ama yine de oldukça dikkat çekici, yaş aldıkça oturan yüz hatları, onu daha da bakılası kılıyordu. Bana baktıkça kapkara gözlerinin içi parlayınca öylesine huzurlu hissediyordum ki kendimi. Bazen en sinirli anlarında bile bana tek bir bakışıyla durulduğunu da hissedebiliyordum ve bunlar da benim zaaflarımdı muhtemelen. Ellerim iki yandan gözleriyle aynı renkteki o saçlarının arasına uzandığında, parmaklarım usul usul geriye doğru gitti. Tamamıyla başını ellerimin arasına aldığımda, öl desem ölecek gibi bakıyordu bana.

"Yani?" dedi, aşağıdakiler çok da umurunda değilmiş gibi. Burununu boyun girintime doğru getirirken, ben ellerimin arasında olmasına rağmen hiç mi hiç durdurmam.

"Yanisi şu," dedim başımı geri doğru atarak. "Herkes kahvaltıda, biz odaya kapandık, bu dikkat çekiyor ve çok ayıp." Söylediklerimle yaptığım şey o kadar zıttı ki birbirine. Başımı geri doğru atmış dudaklarının boğazımdan aşağıya kayışına izin veriyordum.

Onun kucağında, bir eli belimde, ellerim boynunda, başım geride ve gözlerim kapalıyken, "Yani?" diye sordu tekrar. Beni duyduğundan bile emin değildim. Belimdeki eli ona doğru sarkan saç tutamını geri doğru çektiğinde, başım tamamen gerideydi, boynum ve tüm bedenim ise önünde. Orta parmağını tişörtümün yaka kısmının içine atıp aşağıya doğru çekmesiyle, göğüslerimin arasındaki oluğa nefesi doldu. "Durmamı mı istersin?" diye bir soru daha yöneltti tok sesiyle. Parmağının göğsümün üst kısmına yaptığı baskıyı nasıl göz ardı edebilirdim ki.

"Yani aslında..." dedim zar zor yutkunarak. "Mantıklı bir açıklama için önerin varsa..." Kesik kesik nefeslerim, onun dudaklarının ıslaklığını hissettiğimde daha da arttı ve ben cümlemleri tamamlayabilecek gibi hissetmedim.

"Elbet..." dedi, fakat onun sözünü de hareketlerini de kesen Müge'nin sesi oldu.

"Abi, yenge?" dedi bağırarak. Kucağından kendimi nasıl attım bilmiyorum ama saliseyle kurtulduğumuzda, Müge kapıyı dahi çalmadan dalmıştı ve gerçekten de benim kadar o da panik bir durumdaydı.

Savaş'ın sinirli soluklarını işittiğimde, tam ağzını açacakken Müge izin vermeden, "Asya," dedi nefes nefese endişeli sesiyle. "Asya ateşlendi." Duyduğum cümleyle nasıl odadan fırladığımı bile bilmiyorum. Koşar adım nefes nefese merdivenleri inerken, Savaş hemen arkamdaydı. Annem Asya'yı soyup zıbınıyla bırakırken kucağına almış, bir hayli rahat duruyordu. Panikle ellerimi uzattım. Korkudan bedenim titriyordu, yutkunmayı bile unutmuş gibiydim. Bir anda kucağıma alıp dudaklarımı alnına bastırmam saniyeler sürdü.

"Annem," dedi annem normal bir tonda. "Bir şey yok, hafif ateş." Dudaklarımı kemirirken Savaş'a dönüp ne yapacağımı bilmez hâlde baktım. Elini Asya'nın teninde dolaştırıp ateşini kontrol ediyor, gözleriyle bana sakın olmamı söylercesine bakıyordu ama bu pek de mümkün değildi.

"Sen hazırla Asya'yı," dedi Savaş cevabımı dahi beklemeden kapıya doğru giderek. "Ben arabayı çalıştırıyorum." Asya'nın yüzüne baktığımda, uykulu bir hâli vardı fakat ağlamıyordu da.

"İlk defa ateşleniyor," dedim panik içinde çantama doğru ilerlerken. "Neden olur ki?"

"Kızım, çocuk bu," dedi babamların ikisi de. "Olur öyle, panik yapma. Doktor bakar zaten şimdi." Ben onların söylediklerini duymuyordum bile. Sürekli aklımdan hasta edecek ne yapmış olabiliriz düşünceleri geçiyordu, ama hiçbir şey bulamıyordum. Çantamı almak için eğildiğimde, Kaan benden önce davranıp uzattı. Hâlâ ara ara dudaklarım alnına giderken sıkı sıkıya kavradığımı fark ettim ve benim tenimin sıcaklığının ateşini yükselteceği düşüncesiyle biraz daha serbest bıraktım ve kapıya doğru adımladım. Tabii hepsi peşimizden gelmeye başlamıştı bile.

"Ben de geleyim," diyen Saliha anne merdivenlere yönelmişti ki, Savaş'ın kornaya basmasıyla bekleyemeyeceğimi anladım.

"Yok anne," dedim bir yandan ayakkabılarımı giyerken. "Ben size haber veririm." İtiraz hakkı dahi bırakmadan hızlı adımlarla kapıya çıktığımızda, Asya kucağımda o kadar sessiz ve sakindi ki bu hâli

karşısında ağlamak istedim. Savaş arka kapıyı açmış bizi beklerken, oldukça hızlı bir şekilde arabaya yerleştiğimizde vakit kaybetmeden yola koyulduk. Asya'nın gözleri oldukça baygın ve normalden çok daha sessizdi. Kucağıma yatırmış yüzüne bakarken, o da benimle göz teması kuruyordu ama tepki vermeyecek kadar hâlsiz oluşuyla ağlamama engel olamadım.

Gözyaşım küçük parmaklarının üzerine damladığında elimle sildim ve burnumu çektiğimde, Savaş ağladığını fark etmiş olacak ki, "Yavrım," dedi kızar gibi. "Niye ağlıyorsun şimdi? Tamam, bir şeyi yok Asya'nın. Gidiyoruz şimdi doktora." Bana öyle diyordu ama onun bile panik olduğunu, ne kadar hızlı kullandığını görebiliyordum. Yine de konuşmamla birlikte ağlamam daha şiddetli bir boyut almıştı.

"Ya Savaş," dedim hıçkırarak. Asya'nın sıkı sıkıya parmağını tutuyor oluşu ama solgun hâliyle, canımdan can gidiyor gibiydi. "Biz nasıl anlamadık ki?" dedim iç çekerek. "Akşamdan beri huzursuzdu zaten. Hastaymış demek ki, fark etmedik bile. Ne yaptık ben anlamıyorum ki. Nasıl hasta oldu? Ev de sıcak, hep dikkat de ettim. Nerede hata yaptım ki?"

Kendi kendimi suçlayıp nedenini sorgularken, "Sen neden hata yapacaksın güzelim?" diyerek bir elini arkaya, bana doğru uzattı ve koltukta duran elimi alıp yoldan bakışlarını çekmeden öptükten sonra, "Çocuk o," dedi gülümsemeye çalışarak. "Elbette hasta olacak." Yine de içimi hiç mi hiç rahatlatmamıştı.

"Asya," dedim yalvarır gibi yüzüne bakarak. "Tepki versene lütfen..." Uykusu gelmiş ama uyumuyor gibi kendinden geçmişçesine bakıyordu sadece. Sabah söylediğim sözler geldi aklıma, o kadar pişman oldum ki. "Vallahi uyumasam da olur," dedim içtenlikle. "Sen yeter ki gül, ağla, dar et bana günü, ama böyle bakma." Kısa bir süre sonra arabanın durmasıyla, Asya'dan başımı kaldırarak camdan dışarı baktım. Hastanenin önüne gelmiştik. Savaş'ın inmesini bile beklemeden arabadan inip hastaneye girerken o da direkt yanımda bitti. Asya benim kucağımdayken, Savaş kayıt işlemlerini bitirdi. Ateşi 38,5 olduğundan sebep içerideki hasta çıkana kadar biz beklemeye başladık. Hemşirenin gayet normalmişçesine tavırları beni biraz daha sakinleştirse de bu anlık olmuştu.

Savaş'ın Asya'yı kucağımdan almak istemesine bile karşı çıktım. Sarıp sarmalayamamak öylesine zordu ki. Ses çıkarmıyor, uslu uslu

etrafı izliyordu. Ben ise ne kadar Savaş'a benzediğimi fark ettim o an. Ayağımı yere hızlı hızlı vuruşlarım, dizimi titretişlerim Savaş'tan geçmişti bana. Savaş benim sakinleşmeyeceğimi anlayınca ayağa kalktı, önümüzde diz çöktü ve iki elinin işaret parmağını Asya'nın avucuna bıraktı. Asya sımsıkı tutup ağzına götürmek istiyor, Savaş izin vermiyordu ve Asya sinirlenip mızırardanmaya başlayınca, ağlamaklı hâlime rağmen gülümsedim. Onun böyle tepki vermesi, sinirlenmesi, ağlaması bu kadar mutlu edebilir miydi başka bir anda beni, bilmiyorum. Savaş'ın ise Asya tepki verdiğinde ilk kontrol ettiği ben oldum. "Gördün mü?" dedi düz bir tonla. Bakışları Asya'ya döndü. "Bir şeyi yok, sadece keyifsiz biraz, o kadar." Savaş Asya'ya gülümsüyor, elini tutup oynuyordu. Rahat bir nefes alarak dudaklarımı ısırardım. Acemilikten-di bunlar hep. Gerçi zannetmiyorum, kaç yıl geçerse geçsin, Asya her hasta olduğunda böyle olacaktım gibi hissettim. Bunun acemilikle bir alakası yoktu.

"Asya Cebeci," diye odanın kapısının açılmasıyla, hızla ayaklanarak içeri girdim. Doktor kontrollerini yaptı, bitirdi ve Asya hiç ağlamadı. En son enfeksiyondan şüphelenip kan tahlili isteyince, benim rahatlamayaduran hâlim tekrar eskiye döndü. Bir de serum takılacağı söylenince, hastanedeki süremiz gitgide uzadı. Doktorun yanından çıktıktan sonra, Asya'yı direkt Savaş'a verdim. Çünkü kan alınırken ben duramazdım, bakamazdım, o ağlamalarına tepkisiz kalamazdım. Muhakkak ki Savaş da öyle düşünüyor olsa gerek, Tuğba'yı çağırdı. Onun çalıştığı hastane olmasına rağmen ulaşmamız bir hayli sürerken, bize gösterilen odaya yerleşmiştik bile. Kapının açılıp Tuğba'nın elinde iğne ve diğer malzemelerle gelmesiyle, korkudan kalbim boğazımda atmaya başladı.

Asya kucağındayken, "Neredesin sen?" dedi Savaş, azarlar gibi. Tuğba tam ağzını açacakken, "Çalışıyorum deme bana. Hadi biz özelden aradık ulaşmadık, aynı hastanenin içinde arkadaşların bile bulamadı seni."

Tuğba gözlerini kaçırarak hızlı soluklarla, "Geldim işte," deyip Asya'yı Savaş'ın kucağından aldı. "Duymamışım aramaları." Duraksadı ve sanki konuyu kapatmak ister gibi, "Asya mı ateşlendi?" diye sordu. Asya, Savaş'ın kucağında bir hayli sakinken, Tuğba'nın onu yatağa yatırmasıyla ağlamaya başlaması bir oldu. Hissetmişti muh-

temelen. Tuğba'nın hemen arkasında stajyer olduğunu düşündüğüm çocuk, onun emrini bekliyor gibi duruyordu.

Savaş'ın, "Enfeksiyondur dedi doktor," demesiyle, Tuğba'nın bakışları kısa bir an bana döndü.

"Suçlama kendini," dedi beni bilir gibi. "Çok normal bunlar, her çocuk muhakkak geçirir." Savaş'ın kolunu tutmuş, arkasına saklanmışken, Savaş bir eliyle benim elimi tutmuş beni sakinleştirmeye çalışıyor, bir de Asya'nın küçücük elini tutup onu sakinleştirmeye çalışıyordu. Tuğba'nın stajyer çocuğa, "Sen elini sıkı sıkı tut," demesiyle başladığımızı anladım ve alnımı Savaş'ın omzuna dayayarak gözlerimi sımsıkı yumdum. Derin derin nefes alıp içimden kendime saçma sapan konuşmalar yaparken, Savaş'ın bedenini kasma ve Asya'nın odanın içindeki çığlıklarını duymamız bir oldu. Canımdan can gitmiş gibi hissettim o an. Hele hiçbir şey yapamamak öylesine kötüydü ki. Kendimle birlikte Savaş'ın da kolunu sıkmaya başladım. Asya'nın katıla katıla ağlamalarıyla içim dağlanırken, Savaş bana göre daha dayanıklı duruyordu ama sinirini, stresini, endişesini hissedebiliyordum.

Başımı omzundan kaldırıp Asya'ya kısıp gözlerle bakarken Savaş, "Babam..." diyerek iri parmağıyla Asya'nın küçücük yüzünü okşadı. Elim kolunu sıkarken alnımı defalarca kez omzuna vurarak sakinleşmeye çalıştım. O kadar çok ağlıyordu ve biz bir şey yapamıyorduk ki canımdan can gidiyordu. Savaş kendini bana çevirip, dudaklarıyla kısa bir an saçlarıma dokunup, "Yavrumsu tamam, sakin," dese de, onun bile sakin kalamadığı şu durumda, sözleri benim üzerimde tamamen etkisizdi. "Tuğba, sen de iki saattir alamadın şu kanı," diyerek derin bir soluk alırken, Asya onun parmağını sıkı sıkıya kavramıştı. "Hayır akrabasın diye özellikle seni çağırıttuk, ama aheste aheste iş yapıyorsun, çocuğun nefesi gitti ya. Damla damla ala ala bitmedi. Kansız kaldı çocuk. Ne kadar canı var zaten onun!" Hem delicesine öfkeliydi hem de hiçbir şey yapamıyordu ve ben Savaş'ı o kadar iyi anlıyordum ki. Gerçi Tuğba'nın bir suçu yoktu elbette.

"Ben de zevkimden ağlatmıyorum herhâlde," dedi Savaş'a dönerek. "Böyle alınıyor. Zaten o kadar inatçı bir kızınız var ki, zor tutuyoruz farkındaysanız. Ben çektikçe o çekiyor. Ne kadar canı var diyorsun da, benden kuvvetli maşallah."

Savaş bu hengâmede bile bana laf sokmaktan geri kalmayarak, "Cinsleri böyle," dedi. Kendisinin sanki benden aşağı kalır yanı vardı.

Birkaç saniye sonra Tuğba'nın, "Bitti," deyip ayaklanmasıyla, Asya da ağlamasının şiddetini azaltmış titrek bir moda bürünmüştü. Asya'nın yanına oturup onunla temas kurarken, "Serum toparlar şimdi onu," dedi Tuğba gülümseyerek. "Sonuçlar da yarım saate çıkar zaten, ben haber veririm. Sonra da eve gidebilirsiniz. Merak etmeyin, bir şeyi yok."

Asya serumu istemediğini belli edercesine elini yatağa doğru vururken, küçük elini avuçlarımın arasına aldım ve Tuğba'ya dönerek, "Teşekkür ederiz," dedim. "Seni de işinden alıkoyduk."

Tuğba gayet sıcak bir tavırla bize doğru yanaşıp elini Asya'nın yüzünde dolandırırken, "Ne teşekkürü," dedi. Elindekileri stajyer çocuğa verip Asya'ya biraz daha yaklaştı. "O benim de yeğenim."

Buraya kadar her şey çok normal ve güzelken, Tuğba'nın muhtemelen bilinçsizce yaptığı saçını geri atma hareketiyle boynundaki ufak morluk dikkatimi çekti ve gözlerim kocaman oldu. Bu kadar dikkatle bakınca da, Tuğba işkillenmiş gibi hızla boynunu kapatırken, o ilk anki şaşkınlığı üzerimden atıp gözlerimi kıstım. Neydi bu, kimdi? Tuğba'nın zaten göz kaçırılmaları, panik hâlleri epey dikkat çekerken, "Savaş," dedim gözlerimi Tuğba'nın üzerinden çekmeden. Bu konuşacağız, gitme anlamını taşıyordu. "Bana yiyecek bir şeyler alır mısınız?"

Savaş itiraz etmeden odadan çıktığında, Tuğba ile baş başa kalmıştık. "Ben gideyim," diyerek tam kaçacakken arkasını döndüğü gibi, "Tuğba," diyerek durdurdum. "O morluk ne?"

Bedenini bana doğru çevirirken dudağının kenarını dişledi ve "Şey..." diye mırıldandı. Bir eli saçlarını kaşırken kaçmak için bir şeyler arıyormuş gibi hissettim.

"Kızım, sen daha geçen Emre ile evlenme konuşmaları yapıp tüm gün çocuğu mesajlarında bile rahat bırakmazken şimdi ne bu, kim?" Tarık olayı ona ders olmuştur diye düşünürken yine aynı şeyi yapıyor olamazdı, değil mi?

Ses tonum ve tavırlarımdan düşüncemi anlamış gibi, "Ay yok," diyerek ellerini iki yana hızlı hızlı salladı. "Emre o zaten." Şaşkınlıkla kaşlarım çatıldığında, konuşmaya devam etti. "Ya Emre geldi de bugün hastaneye," derken gözlerini kaçırmış aptal aptal sırtıyordu.

“Ben onun yanıdaydım işte siz aradığınızda, ondan duymamışım.” Bu aptal âşık gibi iki yana sallanıp sırtırken, ben de gülümsemeden edemedim ama şaşkınlığım hâlâ üzerimdeydi.

“Hastane fantezisi mi yaptınız Tuğba?” dedim inanmamış gibi.

Ben konuştukça beklemediğim bir tavırla utanır gibi olacakken sarsılıp kendine geldi ve “Ay aman, yaptıysam yaptım,” dedi bir anda yüzüme bakarak. “Siz de evlenmeden çocuk yapmıştınız zaten, ne olacak? Sonuçta ten uyumu da önemli bir nokta. Biz de maşallah...” derken kirpiklerini hızlı hızlı kırptı. Onların mutlu olması beni mutlu ederdi elbette, ama biraz hızlı gitmiyorlar mıydı? Asya da serumun etkisiyle sakinleşmiş, uyku moduna geçmişken, biz de rahatça sohbet ediyorduk.

“Tuğba, sence de biraz hızlı gitmiyor musunuz?” diye sordum endişeli hâlimle. “Yani daha yeni yeni tanıyorsunuz birbirinizi.”

Yatağın kenarına oturdu ve derince bir nefes alarak, “Ay ne hızlısı Gülfem,” dedi dedikoduya susamışçasına. “Bu Emre mis gibi çocuk.” Duraksadı ve “Yani çapkın biraz ama...” deyip aman dercesine devam etti. “Onu da hallettim. Benden öncesi beni ilgilendirmez sonuçta.”

“Hallettim derken?” diye sordum kaşlarımı çatarak.

“Kız, ben geçen gün çiçeğimi kaptım bunların eve gittim.”

“Ne?” dedim biraz yüksek sesle. Asya sıçrayınca, biraz daha düşürdüm ses tonumu. “Nasıl evine gittin?” Ben şaşırılmış bir hâldeyken Tuğba o kadar rahattı ki.

“Gittim işte,” deyip omuz silkti. “Annesi ve babasıyla tanıştım. Hanım hanımcık bir kızım sonuçta,” deyip gülümsedi. “E bir de güzelim. Annesi bana bayıldı, bayıldı. Babasıyla tavla oynadım, annesine kahve falan yaptım. Hemşire olduğumu da öğrenince, bunlar beni bir sevdi, bir sevdi anlatamam. Annesine dedim, vallahi Emre çapkınmış. Tek bir şeyini görürsem yüzüne bakmam, zaten beni isteyen çok. Annesi numaramı falan aldı benim. Sen bir şey olduğunda bana haber ver kızım falan diye.”

Ben bu hızlı gidişatın neresinden tutacağımı bilemezken, “Emre,” dedim lafının arasına girerek. “Emre seni nasıl bu kadar kısa sürede annesiyle tanıştırdı ki?”

“O kendi tanıştırmak istemedi,” diyerek omuz silkti yine. “Ben kendimi zorla davet ettirdim biraz. Biz buluşmuştuk öyle tanışma amaçlı. Annesi aradı bunu, zaten bizim ailelerimiz gibi ailesi. Em-

re'nin bu serseri hâllerinden hiç hoşlanmıyorlar. O telefonla konuşurken, 'Emre beni eve bırakır mısın, annemler geç olursa kızar,' dedim. Annesi sesimi duydu falan, Emre kıvıramamış. Sonra benden bahsetmiş, annesi de davet etti. Öyle oldu yani."

Birkaç saniye ne diyeceğimi bilemezken, "Ağzım açık kaldı," dedim sadece. "Yani Tuğba, biraz çocuğu mecbur bırakıyormuşsun bir şeylere gibi hissetmiyor musun?" Yüz ifadesi değişince, "Senin için diyorum," dedim. Bir yandan elim Asya'nın bedeninin üzerinde, ateşini sık sık kontrol ediyordum, Asya ise mışıl mışıl uyuyordu. "Yani sonradan üzülmemen için diyorum. Zoraki şeyler bir süre sonra seni mutlu etmez, mecburen evlenirse seninle falan..."

"Yok yok," dedi Tuğba yine sözümü keserek. "Yani başta evet," diyerek kafa salladı. "Böyle sanki zorla konuşuyoruz gibi davranıyordu, istemem yan cebime koy hesabı. Ben buna bir sinirlendim." Öyle hararetli anlatıyordu ki. "Direkt yol verdim iki gün sonra."

Duraksayınca, "Eee?" diye sordum merakla.

Sinirli yüz ifadesi gülümsemeye dönüştü. "Kendisi peşimden koştu," dedi imalı bir gülümsemeye. "Birkaç günde bile bağımlın ettin beni falan dedi Gülfem, görmen lazım. Ben zaten öyle mış mış ilişkilerden hoşlanmıyorum. Böyle aniden hızlı ve yüksek voltajlı ilişkilerden hoşlanıyorum ben. Aşk, tutku, kavga, ihtiras..." O kendini kaptırmış giderken, Savaş'ın odaya girmesiyle sustu ve ayaklandı. "Neysel ben gideyim," dedi elindeki ateş ölçeri Asya'ya tutarak. Birkaç saniye bekledikten sonra, "Ateşi düşmeye başlamış zaten. Serum bitene kadar iyice düşer, sonuçlar da çıkar." Bana bakarak, "Sonra konuşuruz," diyerek göz kırptı ve dışarı çıktı.

Tuğba, Savaş'ın yanından öylece giderken, Savaş elindeki tostu bana doğru uzattı ama, "Aç değilim," diyerek Asya'nın yanına kıvrıldım. İki büklüm hâlde, onu rahatsız etmeden ama kokusunu ve tenini hissedebileceğim kadar yakınında olmak istedim. Savaş birkaç saniye öyle bakıp kalınca, siparişi kendim verdiğim geldi aklıma. Muhakkak ki şu an bu reddedişimi sorguluyordu. Ben o an Savaş odadan çıksın diye bir istekte bulunmuştum. Gülümseyerek yüzüne bakarken, "Tuğba ile konuşmam gereken bir şey vardı, o yüzden istedim," diye bir açıklamada bulundum. Sorgulamadan elindeki tostu odadaki küçük beyaz dolabın üzerine bıraktı ve baş ucuma gelirken dudaklarını benim şakaklarıma, elini Asya'nın alınına koydu.

"Ateşi düşmüş," diye mırıldandı kulağıma doğru.

Onun rahatlığı, Savaş'ın yüzüme vuran sıcacık nefesleriyle, "Hı hı," diyerek gözlerimi kapadım. Asya, minik avcunun ortasında duran işaret parmağını öyle güzel kavramıştı ki. "Çok korktum," dedim endişemi belli edecek şekilde.

Burnunu saçlarımın arasından boynuma sürterken, "Biliyorum yavrum," dedi. Kokumu içine çekti ve "Hangi birinizle ilgileneceğimi şaşıyorum böyle anlarda. Ama bak, bir şeyi yokmuş. Daha ilk hastalığı, alışacağız zamanla."

"Buna alışmak istemiyorum," dedim hoşnutsuzca, fakat böyle bir şey mümkün değildi. Hastalık çok olağan bir şeydi.

Savaş da bunun sözünü, güvencesini, rahatlığını veremeyeceğinden ötürü, "Yorgunsun," diye fısıldadı saçlarıma doğru. İki parmağı usul usul saçlarımın yanağına değen kısımlarını çekerken, "Uyu," dedi tatlı bir tonlamayla, emir verir gibi. "Günlerdir uykusuzsun. Zaten Asya eminim serum bitince gayet dinç kalkacak ve tüm gün canına okuyacak. Dinlen o yüzden." Canımıza değil canına okuyacak dediğine göre, Savaş evde olmayacaktı sanırım. "Gidecek misin?" diye sorduğumda, "Hı hı," dedi net bir ifadeyle.

Tek kişilik bir hastane yatağında Asya, ben ve Savaş yatıyorduk. Asya küçücük bedeniyle yatağın yarısını kaplarken, biz ikimiz iki büküm iç içe geçmiş bir hâldeydik, ama sanırım tüm bu rahatsızlığa karşın günler sonra üçümüz için de en huzur dolu anlardı.

"Sizi eve bıraktıktan sonra geçeceğim," dedi Savaş, yastıkta ona açtığım kısma başını koyarak. Dudakları başımın arka kısmından bana dokunurken, kokumu soluduğunu belirgin şekilde hissedebiliyordum. Bir eli beni uyutmak ister gibi bir yandan saçlarımla oynuyor, diğer elini karnımın üzerinden Asya'ya doğru uzatmış ikimizi de sarılı hâlde tutuyordu. "Çok geç gelmemeye çalışacağım," dedi kısık bir sesle. "Şu görüntünüzü keşke benim gözümünden görebilseydin Gülfem," dedi hayranlık barındıran bir tonla. "Öyle güzelsiniz ve ikiniz de öylesine benimsiniz ki. Şimdi şu anın tadını çıkarmak istiyorum. O yüzden lütfen benim için uyu." Sesi tenime bir masalı fısıldar gibiydi. Öyle yaptım. Cevap vermeden kendimi tedirgin, kısacık bir uykunun kollarına bıraktım.

Asya'nın kan değerlerinde çıkan enfeksiyonla, bir iki saat içinde taburcu olduk. Doktorun verdiği ilaçları aldık ve eve geldiğimizde, Asya ilk hâline rağmen daha neşeliydi. "Evet, anne," dedim camın kenarına doğru kalçamı yaslayıp. "İyi Asya, doktor ilaç verdi işte. Şimdi evdeyiz." Asya bizim yatağın ortasında, ellerini ağzına sokmuş parmaklarını emerken babasını izliyor, Savaş ise dolabın kapağını açmış, üzeri için bir şeyler bakıyordu. "Yok yok, gelmene gerek yok," dedim olduğum yerde bakışlarım ikisi arasında mekik dokurken. "Ben yine ararım sonra seni." Annemin ısrarları sonucu, tekrar tekrar reddettikten sonra, en son zoraki kabullenişiyile telefonu kapadım ve yatağa doğru bırakırken telefonumu, Savaş'a doğru ilerledim. Altında pantolon, üstü çıplak bir hâldeydi. Geniş omuzları, sırtındaki üç beş çizik dahi, onu öylesine çekici kılıyordu ki. Hemen arkasından sırtına bir öpücük bırakırken, elim askıdaki mavi gömleği çekti ve "Bunu giy," diyerek gülümsedim.

Hatta yetmezmiş gibi askıdan çıkarıp giymesi için ona doğru uzattığımda, ikiletmeden elimden aldı ve üzerine geçirirken, "Seviyorsun yani bunu?" dedi tek kaşını kaldırarak. "Daha sık giyeyim öyleyse."

Bana çekici görünmeye mi çalışıyordu o? Bu beni gülümsetti. Böyle bir şeye ihtiyacı yoktu aslında. Ben onu zaten çekici buluyordum her zaman. Yine de böyle ince düşünmesi, benim içimi ısıttı, özel hissettirdi hiç beklemediğim bir anda. Dudaklarım gömleğinin açıkta bıraktığı çıplak göğsünün üzerinde yer alırken, elimi beline sardım ve küçük bir çocuk gibi alttan alttan çenemi göğsüne dayayarak ona doğru baktım. "Tabii ki hayır," dedim gülümseyerek. "Sence seni özellikle de bensiz dışarı çıkarken ellerimle hazırlar mıyım? Sana hiç yakışmadığı için bunu seçtim."

Gözlerini kısıp gülümserken, "Öyle mi küçük hanım?" dedi ve acelesi olduğunu belli edercesine, eli gömleğinin düğmelerine gitti. Ama onun iliklemesine izin vermeden ben devraldım bu görevi.

"Öyle," dedim onaylarcasına.

"Bundan sonra kıyafet konusunda sana danışmayacağım öyleyse," dedi, bana izin verir gibi ellerini gömlekten çekip belime yerleştirerek. Parmaklarım usul usul düğmelerini iliklerken, hemen elimin altındaki karın kaslarına sürttüm parmaklarımı.

"İzin almasan da seni çok beğendiğim hâllerde dışarı çıkmaya izin vermeyeceğim elbette. Bir şeyi değiştirmez yani." O, bu sözlerim

karşısında kahkaha atarken, ben odaklanamıyordum bile. Gözlerim bedeninin kusursuzluğunda dolandı durdu ve beni yükselten bu görüntü karşısında dudaklarımı ısırdım.

“Akşam,” dedim göğsündeki düğmelere denk geldiğimde, “geç gelmezsin, değil mi?”

Alttan alttan gözlerine imayla bakarken, mesajımı anlamış gibi, “Aslında,” diyerek dudaklarıma yanaştı. Hafif yükselen dudak kenarındaki gülümsemeden öptüm, o beni öpmeden önce. “Geç gelebilirdim ama,” diyerek dudaklarını dudaklarıma sürttü. “Öyle bir şansım yokmuş gibi duruyor.” Yüzündeki belirgin gülümseme beni de gülümsetirken, dudaklarımız birbirimizin üzerindeydi. Fakat bizi durduran Asya'nın sesi oldu. Şiddetli olmasa bile ağlaması onu itmeme sebep olurken, “Asya...” dedi Savaş, sitem eder gibi. Ben Asya'nın yanına uzanıp onu izlerken, benim bıraktığım yerden düğmelerini ilikleme-ye devam etti. “Sana kardeş yapmayı düşünmüyoruz babam, endişen buysa. Ha, kıskançlığın anneni sevmemse...” dedi, işaret parmağını Asya'ya meydan okurcasına doğrultarak. “Bilmelisin ki orası benim kırmızı çizgim ve buna sen dahi engel olamazsın.” Elimi başımın altına koyup gülerken onu dinlerken, bize doğru yanaştı ve dudaklarını önce dudaklarıma bastırdı. Nefesimi kesecek kadar delicesine öperken, geri çekilmeden hemen önce yüzündeki gülümsemeye gözlerimin içine bakarak, “Sen bile...” dedi. Sevmelere ve sevimlere doyamadığım bir kocam vardı. Sanırım bu dünyanın en şanslı kadını bendim.

“Öyle bir niyetim yok,” diye mırıldandım keyifle.

Bu cevaptan hoşnut kalmış olacak ki, beni bırakıp Asya'ya doğru eğildi ve başının yanında bile küçücük kalan bedenine yanaştırdı kendini. Karnının üstüne, bedenine dolu dolu bir öpücük bırakırken, “Bir de bilmen gereken bir şey daha var,” dedi ciddiyetle. Yumruk yaptığı ellerini iki yandan destek almak istercesine koyarken, “Benim anneni daha özel, daha güzel sevebilmem için biraz daha uzun ve sensiz vakitlere ihtiyacım var. Yani günde birkaç saati anne baba saatleri yapsak diyorum Asya, mesela bu gece uyku saatini öne çekersen, he babam?” dedi ciddi ciddi, anlaşma yapar gibi. Asya'da Savaş'ın ciddi yüz ifadesiyle garip garip sesler çıkarıyor, ellerini ayaklarını savuruyordu. “Tamam,” dedi Savaş, onun dilinden anlamış gibi. “Kaçta uyumak istersen o zaman uyu. Ama lütfen iki, üç saat deliksiz uyu Asya, lütfen. Bence bu gayet makul bir anlaşma.”

Ciddi yüz ifadesi, Asya'nın dilini çıkarıp gülümsemesiyle bozulup gülümserken, "Geç kalıyorsun," dedim.

"Haklısın," diyerek anında ayaklanırken, "Ben çıkıyorum," deyip çekmeceye doğru yöneldi. Aldığı silahı beline takarken, "Annemleri istemediğine emin misin?" diye sordu son kez, emin olmak istercesine. "İstersen ara hemen, babam getirecek, tek başına kalma. Asya tekrar ateşlenirse de hemen beni ara."

"Merak etme," dedim, Asya'ya doğru dönüp parmağımı teninde dolandırarak. "İyiyiz biz, aklın kalmasın, ararım ben."

Daha fazla ısrar etmeden evden çıktuktan sonra, Asya ile baş başa kalmıştık. Neredeyse bir saate yakın yatakta oyalandıktan sonra, kalkıp onu da yanıma alarak aşağıya indim. Asya'yı koltuğa yatırdım ve düşmemesi için yanına yastık koydum. Televizyondan onun ilgisini çekecek hafif müzikleri seçerek mutfağa ilerledim. Emzirdiğimden sebep sanırım, sıklıkla acıkıyordum. Bir gözüm Asya'da, bir yandan da kendime sandviç yaparken, "Kilo alacağım Asya," dedim dert yanar gibi. "Eskiden böyle değildim ben," diyerek elimdeki sandviçten ısırırken, Asya da sesler çıkarıp bana karşılık veriyordu. "O kadar az yerdim ki, şimdi doymak bilmiyorum. Bir de çok hareketsizim. Beslenmemi düzene sokmam lazım. Hatta belki spor..." derken ekmeğin yarısına gelmiştim bile. "Anneli bebekli sporlar varmış, birlikte yaparız diyorum, ne dersin?" dediğimde, ciyaklar gibi bir ses çıkardı. "Yani ben yaparım, sen de eğlenirsin işte. Fena mı, beraber kaliteli vakit geçiririz." Tekrar aynı huzursuz tonda ses çıkarmaya başladığında, benim gibi onun da acıkmış olması çok normaldi. Elimdeki sandviçten büyük ve son ısırığımı alarak Asya'ya doğru ilerledim ve kucaklayarak koltuğa yayılır pozisyonda oturdum.

Göğsümü açar açmaz direkt saldırması, ne kadar aç olduğunu gösteriyordu. Bir eli göğsümün üstündeyken yüzünü okşadım. Bu hâli öylesine güzeldi ki. Ateşi de düşmüştü ve iştahı da epey yerindeydi. İlk zamanlar tutmakta dahi zorlanırken, şimdi böyle sere serpe uzanarak emzirmek bile birbirimize alıştığımızın göstergesiydi. Biraz emiyor, yoruluyor ama çok geçmeden tekrar devam ediyordu. "O kadar çok mu acıktın sen?" dedim gülümseyerek. Üst kattan gelen telefonunun sesiyle ikimiz de duraksadığımızda, Asya'nın duraksaması anlık sürmüş, tekrar emmeye devam etmişti. Kim arıyordu bilmiyorum ama annemler ya da Savaş olması muhtemeldi. Fakat şu

anda açamazdım. Kısa süre sonra tekrar çalmaya başladı ama Asya hâlâ emmeyi bitirmediği için kalkamazdım. Üstelik bırakıp tekrar sonra devam etmek istesem, Asya o kadar inatçı bir çocuktü ki tekrar kabul etmezdi. Bir de hasta hâliyle bu kadar güzel emerken, hiç kalkmaya yeltenmedim. Hatta tedirginliğimi hissetmemesi adına duymazdan gelerek ona gülümseyip usulca tenini okşadım. Göğsümde oluşu, çalan hafif müzik onu uyku hâline sokarken, göğsümün üstündeki eli yavaşça kaydı. Kıpırdayacakken emmeyi bırakan o etli dudakları tekrar harekete geçiyordu. Bir 15 dakika kadar onun dalmasını bekledikten sonra, usulca göğsümden çekip parmak uçlarımda merdivenlere doğru yöneldim. Yorulmuştu, zaten günlerdir uykusuz olan bedeni, hastalığın da etkisiyle ilacı aldıktan kısa bir süre sonra koyuvermişti kendini.

Bembeyaz pamuk gibi teni, hafif aralık pembe etli dudakları, uzun kirpikleri ve küçük burnuyla öylesine güzeldi ki. Öpmemek için kendimi zor tuttum, hatta uyanmasın diye koklayamadım bile. Odasına geçip usulca yatağına bıraktığımda, kıpırdanıp aylacak gibi olsa da beşiğini sallayarak derin uykuya teslim ettim onu. Zaten iki sefer çalan telefon ısrarla tekrar çalmaya başladığında, Asya uyana-cak endişesiyle koşarak yatak odasına vardım. Yatağın üzerindeki telefonu daha almadan, kapının ardı ardına çalmasıyla hangisini susturacağımı bilemedim. Üstelik kapı o kadar hızlı çalınıyordu ki, koşar adım merdivenleri inerken telefonda Savaş'ın adını gördüm. Arayıp ulaşamayıp gelmiş olamazdı, değil mi? Telefonu açar açmaz azarlar gibi, "Ne bu ısrar, evde çocuk..." derken, bir yandan da kapı koluna uzandım.

"Gülfem, dinle beni!" dedi Savaş nefes nefese. Panik hâli, endişesi, korku dolu sesi öylesine belirgindi ki. "Sakın kapıyı kimseye açma, tamam mı? Güvenliğe haber verdim. Yoldayım Gülfem. Sakın yavrurum..." dedi panik içinde. "Biri gelirse sakın açma." Fakat bunun için çok geçti.

O bana bunları söylerken, Oktay karşımda bana bakıyordu. Yüzünde imalı, umursamaz bir gülümsemeyle, "Selam," dediğinde, Savaş da, "Gülfem, duydun mu beni!" diye bağıriyordu, ama ben ne tepki vereceğimi bilmez hâlde kalmıştım.

En son ne zaman gördüğümü bile unuttuğum Oktay karşımdaydı ve muhtemelen bunca zaman sonra kapımda belirmesinin, üstelik

böyle bir zamanda olmasının bambaşka bir sebebi vardı. Yutkunmakta zorlanırken, içime düşen korku tohumları, kapıyı kapatmak istemem ve Oktay'ın engel olup içeri adım atmasıyla büyüüp tüm bedenimi sardı. "Kocan mı?" dedi gözleriyle telefonu işaret edip içeri doğru adımlayarak. Kapıyı sert bir şekilde çarptığında, korkuyla ve nefes nefese geri doğru adımlamaya başladım.

"Savaş," dedim belli belirsiz bir sesle. "Oktay burada."

Fakat o, Savaş'ın cevap vermesine izin dahi vermeden, hatta benim konuşmama bile izin vermeden, o kadar hızlı kaptı ki elimdeki telefonu. Yüzündeki ifade oldukça sakindi. Sinirli değildi, kendini de kasmıyordu, gülmüyordu bile. İnsanı gelecek kadar sakin bir ifadeye sahipken, ben onun aksine korku doluydum. Ben geri adımladıkça, o oldukça yavaş adımlarla bana geliyordu. Ellerim titriyordu. Nefeslerim düzensizleşmiş, tüm kelimeler boğazımda düğümlenmişti.

"Savaşçığım," dedi Oktay, belli belirsiz bir gülümsemeyle. Savaş muhtemelen yüksek sesli bir küfür savurmuştu ki, Oktay yüzünü buruşturarak telefonu biraz kulağından uzaklaştırdı. Hafif ve ritmik bir şekilde başını sallarken, dalga geçer gibi bir ifadeyle gülümsüyordu. "Karın karşımda titriyorken..." dedi, bana bakıp göz teması kurarak. "Böyle damarıma damarıma basman ne kadar doğru sence? Biraz daha profesyonel düşünür müsün?" Titriyordum ve bu belli oluyordu. Merdivenlere çarpıp durduğumda, tırabzanlara tutundum. Ben dudaklarımı korkuyla aralamış sesli nefesler verirken, o adım atmaya kesmiş, aramızda epey boşluk bırakmıştı.

"Oktay," dedim titrek bir sesle. "Savaş'la kavga mı ettiniz?" Elbette bu kadar basit bir şey değildi ama ne demem gerektiğini bilmiyordum. Ellerim buz kesmiş, terim ahşap tırabzanlara bulaşırken, ayakta durmakta zorlanıyordum.

"Bir saniye tatlım," dedi dalga geçer gibi, parmağını bana doğrultarak. "Kocanı halledeyim, döneceğim sana." Etrafa göz gezdirdim belli etmeden. Kaçmak için hiçbir alanım yoktu. Buradan en fazla bahçeye kaçardım, ama orası duvarlarla çevriliydi ve beni yakalaması birkaç saniye sürerdi. Üstelik Asya vardı. Gidemezdim. Titrek soluklarım nefesimi kesti o an. Bir kaçış yolu aradım. En azından kendimi savunabilmek, ona saldırmak için bir şey ararken, bunu fark etmiş gibi belindeki silahı eline aldı. Bakışları beni tehdit edercesine irileşirken, olduğum yerde durdum sadece. "Her şeyimi mahvettin!"

dedi telefona doğru, resmen bağırırçasına. Sakin ifadesi anında bozulmuştu ve yerini öfkeye bırakmıştı. Birkaç saniye duraksayınca, “Öleceğimi biliyorum zaten,” dediğinde, onun yerine benim rengim attı. Oktay ölümden bahsederken o kadar kabullenmiş ve soğukkanlı gözüküyordu ki. “Ama ölmeden önce,” dedi, benimle göz teması kurarak. “Sana ve tüm timine elbette bir iz bırakacağız. Bizimle birlikte, sizin sevdiğinizden de on iki kişi.” Gözlerim korkuyla irileştiğinde ve yüzüm ağlamaklı bir hâle bürünürken gülümsedi.

“Yabancıya gitmesin diye, ben Gülfem’i seçtim ama karın ağlamak üzere,” dedi Savaş’ı kışkırtmak istercesine. “Siz tabii şimdi âşık olarak birbirinizin kollarında falan ölmek isterdiniz, ama senin için videoya çekerim Savaş’ım, özledikçe izlersin. Onca zamanın hatırı var sonuçta.”

Nefes alamadığımı hissettim. Öldürecekti beni! Ne düşüneceğimi bilemez bir hâldeyken, aklıma gelen ilk şey Savaş’ın muhakkak bizi kurtarmaya geleceği oldu. Benim sadece zaman kazanmam gerekiyordu. Bir anda ne yaptığımı bile bilmeden merdivenlerden yukarı doğru koştum, arkamdan gelen bir ses duymadım. Hatta koşmadı bile. Bağırmadı, hiçbir tepki vermedi. Saniyeler içerisinde üç beş merdiveni bir anda çıktığımda, nereye gideceğimi bilemedim. Asya’yı alsam, dikkatini çekerdi. Onun yanına girmek, onu yanıma almak, Asya’yı da tehlikeye atmak demektir. “Gülfem,” diye sesini duyduğumda, tüm odaların ortasında durmuş, ne yapacağımı bilmez bir hâlde kalmıştım. Asya’nın odası o kadar dikkat çekiciydi ki, muhakkak oraya yönelirdi. Kapıyı kapattım ve Asya’nın varlığını belli etmemesi, ağlamaması için dua ettim. O benim için gelmişti. Dikkatini kendime çekmeliydim.

Merdivendeki ayak seslerini duyduğumda, yatak odasına girdim ve kapıyı kilitleyerek dolabın kapağını açtım. Korku tüm bedenime işlemişken, dolabın en tepesinde Savaş’ın evde bıraktığı silah geldi aklıma. Parmak uçlarımda ona erişmeye çalışırken, kapının kolu çevrildi ama kilitli olmasından sebep açılmadı. Başımı hızla kapıya çevirip tekrar dolaba dönerken, eşyaların arasında silaha erişmeye çalıştım. Panik hâlim elimi ayağıma dolaştırırken, kapı bir tekmeyle açıldı ve duraksadım. Arkamı döndüğümde, Oktay kapının kasasına bedenini yaslamış bana bakıyordu. Üstelik dalga geçer gibi, hiç şansım yokmuş gibi bakıyordu. Haklıydı da, şansım yoktu. Silaha eriş-

miş olsaydım bile, o ben kullanmadan benim işimi bitirirdi. O kadar tecrübesizdim ki onun yanında. Elindeki silahla, "Geç," diyerek karşısını gösterdi. Direnmedim. Amacım zaman kazanmakken, onunla zıtlaşmak benim sonumu getirirdi.

Titreyerek tam karşısına geçtiğimde, "Oktay..." dedim. Kelimeler bile o kadar zor çıkıyordu ki ağzımdan. Aklımdan tek geçen, Savaş buraya gelene kadar Asya'nın uyanmasaydı. *Ne olur*, dedim içimden yalvarır gibi. *Ne olur Allah'ım, onu en güzel uykularında uyut.* "Neden yapıyorsun bunu?" diye sordum, dik durmaya çalışarak. "Konuşabiliriz. Biliyorsun, ben hep..."

"Boş," dedi ciddi bir tonda, sözümü keserek. "Gülfem, benim seninle kişisel bir sorunum yok. Hatta normal bir zamanda karşılaşırsak, arkadaş bile olurduk seninle." Birazdan beni öldürecek birine göre bir hayli sakin konuşuyordu ve bu beni daha da paniğe sürüklüyordu. Hiçbir şey onu kararından döndüremezdi sanki. "Ama benim birini seçmem gerekiyordu ve Savaş'ın tek zaafı sendin. Onu en çok seninle ilgili şeyler yaralayabiliyor. Diğerleri de annesi, babası, çoluğu, çocuğu falan işte..." diye geçiştirirken, "Diğerleri?" diye sordum. Telefonum çalmaya başladığında, Savaş'ın aradığına o kadar emindim ki. Kalbim çarpmaya başladı. Sadece araması bile bana bir dayanak olurken, Oktay reddetti. Şu an ayakta bile duramayacak kadar kendimden geçmişken konuşmak öylesine zordu ki, kendimi o kadar kasiyordum ki. Beynim uyuşmuş gibiydi ama durmam lazımdı, oyalamam lazımdı. Savaş gelecekti, geliyordu, biliyordum. Küçük bir kız çocuğu gibi ağlayıp kendimi koyuveremezdim şu an. "Bizi dağıtan, her şeyi mahveden, Savaş ve timi oldu," dedi soğukkanlılıkla. "O 12 kişinin sevdiklerinin yanında bizden biri var." 12 kişiyle aynı kaderi yaşıyordum, 12 çaresiz insanla aynı dakikalarda, aynı korkuyu soluyordum. Belki de bazısının soluğu dahi...

Aklımdan bu dehşet senaryolarını uzaklaştırmaya çalışırken, "Sağ çıkamazsın," dedim, dik durmaya çalışarak. "Savaş seni yaşatmaz, biliyorsun. Başka türlü çöz..."

"Başka türlü çözemeyiz Gülfem," derken, gözlerini sabrını sınıyormuşum gibi üzerime dikti. "Biz zaten öleceğimizi bilerek geldik buraya, tek gitmemek için. Salak mısınız, anlamıyor musun, kaç kere tekrar etmem gerek?" Sinirlenir gibi sesini yükselttiğinde, Asya du-

yacak ve uyanacak diye aklım çıktı. Bir daha telefon çaldı, bir daha reddetti.

“Tamam,” dedim, ellerimi havaya doğru kaldırarak. “Tamam, anladım ama neden?” dedim kaşlarımı çatarak. Korku dolu bir çatıştı bu; sinir değildi, çaresizlikti. “Böyle kutsal bir mesleğin varken, ne...” Cümlelerimi tamamlamama dahi izin vermeden kesiyordu sözlerimi.

“En başından bunun için yetiştirildim,” dedi tok bir sesle. “İçeriden bilgiler veriyordum, örgüte yardım ediyordum. Zamanla rütbem arttıkça, eriştiklerim ve bana duyulan saygıda eş değer olarak arttı. En tepeye kadar gittim ben Gülfem,” dedi işaret parmağını doğrultarak. “En baştakilerle iletişimde oldum. Bana vadedilenler öylesine güzeldi ki, her şey o kadar güzel gidiyordu ki.” Ses tonu gitgide artarken, “Ama senin kocan ve ekibi!” dedi gözlerini büyüterek. Her an her şeyi bırakıp kafama sıkacak gibi doğruldu ve ben olduğum yerde titreyerek kendimi kapattım. “O kadar çok uğraştılar ki Gülfem, o kadar çok irdelediler ki her şeyi... Bıraksalardı, biz şimdiye o kadar ilerlemiştik ki...”

“Onlar bıraksa başkası bırakmazdı,” dedim, kendimden emin bir ifadeyle karşısında doğrularak. “Bu ülkede kimse size müsaade etmez.”

Alayla gülümserken, “Hepiniz salaksınız,” dedi tiksindirici gibi. “Gayet de iyi gidiyordu her şey. Öyle güzel şeyler planlamıştık ki engel oldunuz. Biraz daha, çok az daha geç kalsaydınız, çok büyük ilerleme kaydedecektik. Bana yardımcı olabilirdin ama sen de olmadın.” Kaşlarım çatılırken, benimle alakasını sorguladım. “Savaş’ı bu işten uzak tutmak, aklını çelmek için seni kullanmak istedik,” dedi silahın ucuyla oynayarak. Sesi yine aynı sakinliğe bürünmüştü. “Mesaj attık sana başka ülkelerden, başka numaralardan. Sen Savaş’a bunu söyleseydin ve o bu işin peşine düşseydi, biz o kadar zaman kazanacaktık ki. Ama sen ne yaptın?” dedi anında bakışlarını bana doğrultarak. “Tek kelime bile etmedin.” Duraksadı ve tekrar yerinde doğrulurken, “Önce Mine gitti. Biz onunla son zamanlar...” dediğinde sustu, gözleri daldı bir süre. Birlikteler miydi yani? Gözüm baş ucumdaki saatte daldı. Odaya gireli kaç dakika olmuştu bilmiyorum ama Savaş’ın çok hızlı hareket ettiğinin bilincindeydim. Direnmeli, onu biraz daha oyalamalıydım. Ellerim titriyor, kelimeleri bile toparlayamıyordum. Birazdan Asya acıktığı için uyanacaktı. Öyle bir çaresizlikti ki bu.

“Neden?” diye sorduğumda, daldığı gözleri beni buldu. “Neden bunca zaman beklediniz? Beni öldüreceksin, biliyorum ama neden bu kadar zaman sonra?” diye sordum. Ölüm kelimesi o kadar soğuk ama bana öylesine yakındı ki şu an. Dillendirmek bile buz kesmeme sebep oldu.

“Ayrı olduğunuz dönemde Savaş’ı açık edip, yakalanıp işkence görmesine sebep olan bendim,” dediğinde, ona saldırmamak için zor tuttum kendimi. Bir adım atacak gibi oldum, silahı belirgin bir şekilde tutmasıyla geri adımladım. Öyle pişkince konuşuyordu ki karşımda. “Kurtardılar,” dedi, bir kez daha yenilgisine sinirlenerek. “Patlama, seninle tehdit etmek, yakalanmak, işkenceler, onu ve ekibini uzak tutmak için bir uyarıydı aslında, ama hiçbiri umursamadı. Hiçbiri vazgeçmedi. Daha çok üstümüze geldiler ve Büyük Bey yakalandı.” Dişlerini sıkarken çenesi gerildi. “Benim ve diğerlerinin adını vermedi. Biz de onu oradan çıkarmanın bir yolunu bulacaktık ama bugün itirafçı olmayı kabul ettiğini öğrendim. Çıkaracaktık biz onu,” diye bağırdığında, gözlerimi kısarak olduğum yerde korkuyla kasıldım. Öfkeliydi ve öfkesini yansıtabileceği tek kişi bendim. “Çıkaracaktık ve daha güçlü devam edecektik. Ama o isimlerimizi vermiş, hepimizi satmış. Benim geri dönüşüm yok Gülfem,” dedi kesin bir dille. Silahı tutan elinin damarları belirginleşmişti. “Hiçbirimizin yok.” Nefesim, kesilecek gibi hızlandı. Ben dudaklarım aralanmış, durmasını istercesine yalvaran gözlerle bakarken, “Beni oyalamaya çalıştığının farkındayım,” dedi. Tüm direncim kırılmış, olduğum yere düşecek gibiydim. “Sen beni salak mı sanıyorsun? Savaş gelene kadar konuşup beni oyalamak amacın ama Savaş gelmeyecek Gülfem,” dediğinde, tokat yemiş gibi kaldım.

“Onlar şehrin bir ucunda. O gelene kadar ikimiz de çoktan ölmüş olacağız. Buraya hangi ekip gelirse gelsin, seni öldürmem bir saniye sürecek. Sonra da kendimi öldüreceğim. Bir Türk askerinin elinde ölmeyeceğim,” dedi iğrenir gibi. “Beni oyalamıyorsun yani, ben bile isteye seninle sohbet ediyorum. İkimizin de son dakikaları sonuçta. Benim de hikâyemi bilmek istersin diye düşündüm.” Telefonun tekrar çalmasıyla, “Kocan çok ısrarcı,” dedi telefonu bana doğrultarak. “Zaten bu ısrarı hepimizi bu noktaya getirdi ya.”

Bu sefer reddetmeyip ekrana bakarken telefonu açıp hoparlöre verdi ve Savaş’ın sesi odanın içinde yankılandı. “Seni elime geçirdi-

ğim an ölünü bile sikeceğim!” Siniri, çaresizliği öylesine belirgindi ki ses tonundan. Onu böyle hissedince, ölümün gerçekliği bir kez daha sardı her yanımı. Sanırım benim hikâyemin sonu buydu.

“Savaş,” dedi Oktay, yüzünü buruşturarak. “Çok boş yapıyorsun. Ayrıca yan odada kızın uyuyor.” Bunu gözlerimin içine bakarak söyledi. Biliyordu! Asya’yı da biliyordu, uyuduğunu da. “Annesi varlığını fark etmeyeyim diye ilgiyi kendine çekmeye çalıştı, ama sesine uyanırsa ve ağlamaya başlarsa, önce onu sustururum.”

Bu susturma tehdit mahiyetindeydi ve ben konu Asya olunca, belki de hiç cesaret edemeyeceğim bir şey yaptım ve üzerine doğru atıldım. “Ona bir şey yaparsan...” dediğimde, bir iki adım geriledi ve silahı ateşleyecekmiş gibi tutarak geri gitmemi emretti.

“Sabrımı zorlamayın ikiniz de,” dedi bağırarak. “Gözlerinin önünde kafasına sıkmamı istemiyorsan, annelik yap ve kes sesini. Kızına dokunmayacağım, merak etme,” dedi dalga geçer gibi. Savaş bizi dinliyordu. Bir şeylere vurup kırma sesleri telefondan duyulurken, homurtularına ve çaresizliğine küfürleri karıştı. “Şimdi onu da öldürürsem, Savaş’ım kendi kafasına sıkar ama onun yaşaması lazım,” dedi gülümseyerek. “Kızı hayatta kalırsa, onun için yaşamak zorunda kalır. Ama tabii nasıl yaşamak...” diyerek gözlerini belirginleştirdi. “Ona her baktığında seni hatırlayıp seni kurtaramamanın verdiği acıyla yüzleşir durur artık. Tabii kızın mutlaka seni suçlayacaktır annesinin ölümüne sebep olduğun için, Savaş,” dedi telefona doğru konuşarak. “Seni çok zor günler bekliyor. Yani kızını tutma sebebim, merhamet falan değil, sana en büyük darbeyi vurmak.”

Ağlamak için direnen gözlerimden bir damla yaş süzüldü. Bu nasıl bir çaresizlikti ki kendim ölüp giderken, Asya’nın yaşama ihtimaliyle avunuyordum. Her şeyi öylesine ince düşünmüştü ki, Savaş’ı bizzat öldürse bu denli sonunu getiremezdi.

“Tek bir teline,” dedi Savaş nefes nefese. “Tek bir teline dahi zarar verirsen...”

“Savaş,” dedi Oktay sözünü keserek. “Gerçekten nefesini boşuna tüketiyorsun. Yani cidden boş. Söylediklerin, tehditlerin zerre umurunda değil. Zaten öleceğim, dahası ne Savaş, dahası ne olabilir? Neyle korkabilirim sence ben? Neyin tehdidi bu?” O kadar kararlıydı, o kadar kafasına koymuştu ki. “Son kez konuşun,” dedi bir lütuf gibi. “Hoparlörde telefon, Gülfem şu an seni duyuyor.”

Oktay susmuş, bizi baş başa bırakmış gibi sessizliğini korurken, ona olan öfkesini bir kenara bırakarak, "Gülfem," dedi Savaş, beni rahatlatmak ister gibi sakin bir sesle. Yine de yapmacık olduğu o kadar belirgindi ki. "Yavrum, iyisin değil mi? Bir şey yapmadı değil mi sana?"

Endişeli ses tonu, daha doğrusu, sadece sesini duymak bile çene mi titretip ağlamama sebep olurken, "İyiyim," dedim boğazımdaki yumruyla. Sesim hıçkıklara karışmasa da gözyaşlarım usul usul süzülürdü. Titreyen ses tellerimle, iyi olmadığım o kadar belliydi ki.

"Korkma güzelim," dedi yine aynı sakinlikte kalmaya çalışarak. "Söz veriyorum, hiçbir şey olmayacak. Biz geliyoruz, tamam mı? Hiçbir şey olmayacak."

Oktay sıkıntıyla solurken, "Araya giremeyeyim diyorum ama ben vedalaşın diye tutuyorum bu telefonu," dedi sabırsızca. "Böyle kurtulma vaatleri falan verme kıza. Ölümüne hazırlamak için iki saattir konuşuyorum zaten. Kafasını karıştıracaksın."

"Amına koyarım senin!" dedi Savaş bağırarak. "Öyle bir şey olmayacak Gülfem, sakın," dedi daha düz bir sesle. "Sakın panik yapma, tamam mı? Yok öyle bir şey!"

Oktay gözlerini devirip kafasını sallarken, "Ne halt ederseniz edin," dedi. "Ben konuşmanın herhangi bir yerinde karının kafasına sıkacağım, siz her kelimeniz sonmuş gibi konuşun. Artık siz bilirsiniz ne konuşacaksınız. Sıkılınca keserim konuşmayı ama söyleyeyim. Boş vaat sevmiyorum çünkü ben." Silahı ciddiyetle bana doğrultmuşken, sonumun çok yakın olduğunun bilincindeydim. Birkaç dakika sonra bitecekti her şey. Yapmam gereken, söylemem gereken o kadar çok şey vardı ki.

Savaş'ın konuşmasına dahi izin vermeden panik içinde, "Dinle," dedim, oldukça dik durmaya çalışarak. O kadar sert çıkmıştı ki ses tonum. "Asla vazgeçmeyeceksin, kendini mahvetmeyeceksin. Asya için..."

"Hayır, hayır, hayır Gülfem!" dedi isyan eder gibi. Titreyen kelimelerinden, ağlamak üzere olduğunun bilincindeydim. İkinci kez onu bu hâlde bırakıyordum. "Bunları dinlemeyeceğim. Böyle bir şey olmayacak," dedi inatla direnerek. O böyle yaparken, dik durmak öylesine zordu ki. Nefesim kesilene kadar ağlamak istedim. Asya'nın ağlama sesini duymam ise son noktam oldu.

Bir adım attığımda, Oktay hayır dercesine kafasını salladı. "Acıklı!" diye bağırdım huçkırıklar içinde. "Bırak emzireyim bari son kez..." Asya ağladığında hemen kucağa alınmaya o kadar alışmıştı ki, birkaç saniyede katıla katıla ağlamaya başladı.

"Bir şey olmaz," dedi Oktay soğuk, acımasız bir sesle. "Alışsın." Alışsın ne demektir? Bizim tek gözyaşına kıyamadığımızı, Oktay acımasızca alışsın diyordu.

"Senin var ya!" dedi Savaş telefonun ucundan. "Senin tüm organlarını yerinden söküp götünden tepeceğim!" Her birimiz ayrı yerde, öylesine dağılmıştık ki, beynim uyuşacak gibi oldu. Asya'nın ağlaması şiddetlendikçe göğsüm sızladı.

Onu dinlemeden tekrar bir adım atmıştı ki, "Yemin ederim kucağındayken sıkarım kafasına!" dedi Oktay bağırarak. "Geç yerine!" Beni durdurabileceği tek şeyle, Asya'nın canıyla tehdit ediyordu. Eli mi kolumu bağlıyor, o huçkırıklarına kayıtsız kalmamı bekliyordu. "Zaman geçiyor," dedi Oktay, sabrının tükendiğini belirtircesine. "Bu veledin zırlıklarını daha fazla çekemem. Hadi, biraz çabuk olun. Ha, bitti diyorsanız..." dediğinde, tam silahı ateşleyecek gibi oldu ki, "Savaş," dedim bir anda. "Asya rüzgâr sesini çok seviyor ama yağmurla karışık olanı," dedim. Savaş bu detayı bilmiyordu.

Şimdi ona bilmediği, yapması gereken şeyleri anlatmam lazımdı. O bilmezdi ki. "Gül... fem..." dedi çaresiz bir sesle. İçinin gittiğini öyle iyi anlıyordum ki. Boğazım düğüm düğüm olmuş, konuşma bile konuşamazken, zorla yutkunup o yumruyu yok etmeye çalıştım.

"Uyumadığı zamanlarda onu dinleyince uyuyor."

"Bunları anlatmana gerek yok!" dedi Savaş öfkeyle. "Bir şey..."

"Tamam," diyerek kestim sözünü. Şimdi bunların sırası değildi. Oktay'ın dediği gibi, boş vaatlerle vakit kaybedemezdik. "Tamam, bir şey olmayacak," dediğimde, ikimiz de buna o kadar inanmıyor ama inanmış gibi yapıyorduk ki. "Akşama gelirken," dedim sesim titreyerek. Gözyaşlarım önümü görmemi zorlaştırmıştı. "Mama al Asya'ya, olur mu?" diye sordum. Bu kadar basit bir soru, bu kadar çok can yakabilir miydi?

"Gülfem," derken Savaş'ın ağlama sesini işittim. "Buna gerek yok," dedi zar zor konuşarak. "Sen mama vermeyi istemiyordun ya zaten." Her şey bu kadar zorken, daha da zorlaştıyordu. *Yapma*, dedim içimden, yalvarır gibi. *Ne olur daha da zorlaştırma*. İçim bunları

söylerken, “Yet...” diyebildim. Hiçkırığımı kesmişti sözümü. “Yetmiyor sütüm,” diye ikimizin de bildiği bir yalan söyledim. *Yetiyor sevgilim, bunu sen de biliyorsun ama gidişimi daha da zorlaştırma. Sana bunları söylemem lazım. Hayatına bir yerinden devam etmen lazım. Ben gidince Asya’yı sarman lazım. Çünkü benden sonra en çok sana ihtiyacı olacak. İkimizin yokluğuyla sınınamayacak kadar küçük o.*

Artık gözyaşlarımı da saklamıyordum. Asya’nın ağlama sesi daha şiddetli boyutlara gelirken, elim saçlarıma gidip dağıttı. Oktay’ın asla gitmeme izin vermeyeceğini o kadar iyi biliyordum ki. O ağladı, ben ağladım. O hıçkırdı, ben hıçkırdım. *Sus, yalvarırım sus. Ağlama, ne olur ağlama. Birkaç dakika daha sus, ne olur Asya. Birkaç dakika, ne olur.* Hislerim, düşüncelerim beni daha şiddetli bir ağlamaya itti. Hiçbir şey yapamıyordum, hiçbir şey.

Ağlamalarımız Savaş’a ulaştınca, “Oktay,” dedi yalvarır gibi. Ses tonundan gururunu hiçe sayıp bizim için boyun eğeceğini anlamıştım. O an aklıma hiç unutmadığım, halının altına ittiğim bir sözü düştü. *Sen benim yaşantıma uygun bir kadın değilsin.*

“Hayır, hayır, hayır,” dedim sözünü keserek. “Bunu yapmayacaksın Savaş. Asla. Benim için bile olsa, kendine aykırı bir şeyi yapmayacaksın. Böyle bir şerefsizce boyun eğmeyeceksin.” Şimdi olmuş muydu? Tek bir an için bile olsa ona, yaşantısına göre davranabilmiş miydim? Tükürür gibi söylediğim sözler, Oktay’ın yüzünü buruşturmasına sebep oldu. Şeref gibi bir değer Oktay’da olmadığı ve onun bunu dert etmediği açıkça ortadaydı.

Savaş, “Yapamıyorum amına koyayım, hiçbir şey yapamıyorum!” derken, birkaç şeyin devrilme sesi geldi.

Sonra da arkadan birilerinin, “Komutanım, eliniz...” dediğini işittim. Benden daha çok canı yanıyordu.

“Ölüyorum...” dedi Savaş fısıldar gibi, çaresizce. Canımdan can gitti. Gidene mi zor, kalana mı sorusunu kendime sorduğum dakikalardaydım ve sanırım bir cevabı yoktu. Birazdan burada tek bir cinayet işlenmeyecekti. O kurşun benim bedenime girse de, ölen tek ben olmayacaktım. Bir dönüşü yoktu bunun. Savaş da bunu biliyordu. Benim ölümüm bir ihtimalden çok daha fazlasıydı ki Savaş bu denli delirmişti. Peki ya cansız bedenimle karşı karşıya kalınca ve sonrasında ne olacaktı? Ne hale gelecekti?

“Hiçbir şeyden vazgeçme,” dedim, son kez cümlelerimi toparlayarak. “Bana aldığın sergi bileti var ya, ona gidin. Büyüyünce hem resimle ilgilensin hem dövüşle. Âşık olsun Savaş...” dedim titrek bir tebessümle. “Ne olur buna karşı çıkma, zora koşma. Çok sevsin, çok sevilsin. Her şeyde ilk koştuğu kişi sen ol.” Asya soluğu kesilecekmiş gibi ağlarken, elimi kulaklarıma kapattım. Bu bile sesini bastıramadı. Açtı, beni istiyordu ama gidemiyordum. Son kez bile dokunamıyordum ona. Bilseydim daha çok sarar sarmalar, öper koklardım.

“Gülfem...” dedi Savaş yalvarır gibi. “Ben... yapamam.”

Yapamazsın, biliyorum. Yıllarca kuramadığım o empatiyi şu an seninle kuruyorum. Başta o kadar çok bocalayacaksın ki, yokluğum her bir yanına işleyecek. Asya'ya sarılmak isteyeceksin, her anında beni bulacaksın ama yetmeyecek. Kaçmak isteyeceksin, gidemeyeceksin. Çünkü sen bırakamazsın sevgilim. Arkanda bana, bize dair birini bırakamazsın. Aylarca benim senin tişörtlerine sarıldığım gibi, son kalan kıyafetlerime sarılacaksın. En son o da tükenince, her yerde kokumu arayacak, bulamayınca tekrar delireceksin. Alıştım sanacaksın, herhangi bir şey benim bir zamanlar senin hayatında var olduğumu hatırlatacak, tekrar dağılacaksın. Yokluğumu bir süre sonra kabullensen de, bu acıyı ömrünün sonuna kadar içinde taşıyacaksın.

Benim boğazımda duran yumru onda da vardı. Bu öyle hissedilir boyuttaydı ki. Daha çok sıktım kendimi. Gözyaşlarım dinmedi ama hıçkırıkları kesildi. “Yaparsın,” dedim, onu son kez cesaretlendirmek ister gibi. “Sen zaten onu çok seviyorsun Savaş, o da bunu biliyor. Sen ona o kadar çok ben olursun ki, yokluğumu fark etmez bile.” *Senin için daha fazlasını diyemeyeceğim sevgilim. Başkasını çok sev desem, sevemeyeceğini o kadar iyi biliyorum ki. Ben de sevemedim zaten. İnsan böyle bir aşkın varlığına inanınca, başkasını sevmenin de mümkün olmadığını biliyor. Hem mümkün dahi olsa, son kez yine bir bencillik yapacağım ve benden başka kimseyi bu kadar sevmemeni dileyeceğim.*

“Eder. Ben yapamam...” dedi tekrar, titrek bir sesle. İlk kez onu bu kadar çaresiz görüyordum. Bu başkaydı, bu bambaşkaydı. “Sensiz...” dediğinde, “Ben hep buradayım,” dedim sözünü keserek.

Sonra titreyen elimdeki yüzüğüme bakarak gülümsedim ve o cümleyi kurdum. “Unuttun mu sevgilim, yolunu kaybettiğin, bana ihtiyacın duyduğun her anda, ben sana her daim kördüğüm...”

Peki sevgilim, ben seni özlersem ne yapacağım? Sen benden kalanlara sarılırken, ben senin yokluğunu hissedecek miyim? Hissedersem neye tutunacağım? Sonrası benim için öylesine bilinmezlik dolu ki... Ölünce âşık olduğumuz insanı unutuyor muyuz? Unutmamayı dilemek kendime eziyet mi olurdu? Ama ben yine de unutmamak isterdim. Hak etmediğimden bile çok, beni öyle güzel sevdin ki, bunu unutmak bile sana ihanet gibi.

Gözyaşlarını onun ağlama seslerine karıştı. "Yeter artık," dedim, gücümün bittiğini anladığım anda gözlerimi kapatarak.

"Tamam yeter, bitir artık."

Bizim sonumuz yine hayallerimizdeki gibi olmamıştı. Ne son satırına kadar sarılabiliştik birbirimize ne de o benim koynumda ölmüştü. Biz hep birbirimizin yanında bir son hayal ederken, şimdi birkaç dakikalık telefon konuşmasına sığdırmıştık vedamızı.

Hiç sevmediğim kadar sevmiş, ömrümden göremeyeceğim bir aşkla sevilmişim. İnsanız sonuçta, hep daha fazlasını isteriz ya; biliyor musun, keşke dedim sana baktığım her anda, keşke önceden fark etseydim, keşke seninle hiç inatlaşmasaydım, keşke yıllarımı heba ettiğim onca insanın yerine bir sen olsaydın. Tek bir dakikası için bile hepsini feda ederdim. Yıllar önce sana vermediğim o bir dakika için tüm geçmişimi silerdim sevgilim.

Şimdi benim ona vermediğim o bir dakika, bana vedalaşmam için verilmişti; hayat ne garipti.

"Hayır, hayır, hayır," diye panikleyen Savaş, "Ne olur Gülfem, ne olur..." dese de bunlar anlamsızdı. Ben de bu sonu çoktan kabullenmişim artık.

Savaş'ın itiraz sesleri çığlıklar eşliğinde yükselirken, Oktay, "Tamam," dedi. Artık sondaydık.

Yumruklarımı sıktım ve derin bir nefes aldım. Ölümüm kaç saniye sürecekti? Ne hissedecektim? Çok acı çekecek miydim bilmiyorum ama Asya bana veda eder gibi ağlamasını durdurduğunda, "Teşekkür ederim," diye mırıldandım gözlerim kapalı gülümseyerek. "Çok teşekkür..."

Cümlemleri patlayan silahın sesi kesti.

14. BÖLÜM

VEDA

*P*atlayan silah sesiyle kalbim hızını kesmeden, kulaklarımı uğuldatırcasına çarparken, ruhum haricinde bedenimde hissettiğim bir acı yoktu. Gözlerimi hafifçe araladığımda, Oktay'ın elindeki silahı düşürdüğünü, elini omzuna koyduğunu, acıyla dişlerini sıkarken Selçuk'un hemen arkasında olduğunu gördüm. Nefeslerim hızlı hızlı, ellerim buz gibiydi. Dermanım kesilmişti ama birinin gelmesine şükredercesine tebessüm ettim hızlı nefeslerimin arasında. Oktay ise bu duruma bir hayli sinirlenmişti. Dişlerini sıkarak arkasındaki adama hamle yapacakken, Selçuk buna izin vermeden bileğini kavradığı gibi ters çevirdi. Dirseğiyle sırtının orta yerine sertçe vururken, bir miktar eğilmiş, ayağıyla vurduğu son darbeye de Oktay tamamen yeri boylamıştı.

Bu görüntü karşısında dehşet içinde kalmıştım. Selçuk nefes nefese bana bakarken, "Asya," dedim.

Selçuk başıyla içerisini göstererek, "İyi," dedi. Bu arada onun bana doğru konuşmasını fırsat bilen Oktay, tekrar Selçuk'un bacaklarına doğru bir atak yapacaktı ki, Selçuk'un onun yüzüne attığı tekmeyle acı içinde inleyerek geri düştü. Eş zamanlı başlayan Asya'nın ağlamalarıyla, "Sen," dedi Selçuk, tekrar içerisini işaret ederek. "Git Asya'ya bak, burası bende. Savaş yolda zaten." Az önce ölümümün elinden olacağını düşündüğüm adam yerde yatarken göz göze geldik. Bu bakışma bile beni ürpertmiş, adımlarımı bir iki adım gerilerek mesafe açmama sebep olmuştu. Yanından geçip giderken bile kalbimin korkuyla çarpmasına engel olamadım.

Selçuk buradaydı; biliyordum, bana bir şey olmazdı artık. Kendi canını vermeden asla bana el sürmesine izin vermezdi, ama Oktay

neredeysse bir saat içinde ölümümün kendi elinden olacağına o kadar inandırmıştı ki, sadece onu görmek bile ölümü iliklerime kadar hissetmeme sebep oluyordu. Yüzüne yediği tekmeden sebep yanığındaki kızanklık gitgide belirginleşirken, gözlerindeki öfkeden hâlâ arınmamıştı. Asya'nın tekrar ağlama sesini işittiğimde, Oktay ile olan temasımı kesip hızlı adımlarla odaya ilerledim. Asya'yı beşiğinden aldığımda göğsüme sarıp o kadar çok öptüm ki. Normalde canı yanmasın diye koklamaktan öteye gidemezken, şimdi her şeyi boş vermiştim. Tenini öpücüklere boğuyor, "Annem..." diyerek bağırma basıyordum. Bu öyle özel bir andı ki benim için, yeniden doğmuş gibi hissettim kendimi. Asya onu kucağıma almamla birlikte sakinleşip ağlamayı kesmiş, küçük ellerini tenime değdiriyordu. Defalarca kez şükrettim. Yanaklarımdaki onun için akmış, kurumuş gözyaşlarına dokunuyor, buradayım, buradasın dercesine seviyordu sanki beni.

Bu beni tekrar ağlamanın eşiğine getirirken duyduğum, "Yavrum..." sesiyle başımı çevirdim. Savaş tam kapının eşiğindeydi, ben odanın içinde. Aramızdaki birkaç adımlık boşluğu kapatmadan ama bana şükredercesine bakarken, dudak kenarları bunun gerçekliğiyle hafifçe yukarı doğru kıvrıldı. Ben de ona aynı tebessümle karşılık vererek, "yaşıyorum" dercesine kafamı salladım.

O birkaç saniyelik bakışma, o kadar anlamlıydı ki bizim için. O birkaç saniyeyi yok edecek bir hızla bana doğru adımladığında, başımı ellerinin arasına aldı, beni kendine çekti ve dudaklarını alnıma dayadı. "Bir daha," dedi kendine şart koşar, bana söz verircesine. "Yemin ediyorum böyle bir şeyle karşılaşmayacaksın. Yemin ederim güzelim, yemin ederim..." Göğsü korku ve endişeyle hızla inip kalkarken, kalp atışlarının sesini işitebiliyordum. Dudakları sanki birkaç saat ayrı kalmışız gibi değil de senelerin hasretiymişçesine dokunuyordu alnıma, saçlarıma, şakaklarıma. O hasret kalacağını hissettiği her bir zerremi tek tek öptü.

"Savaş," dedim, onu rahatlatmak ister gibi. "İyiyim ben." Değildim aslında. Hâlâ ellerim titriyordu. Bozulan kalp ritmim bile düzelmemişti. O da bunu hissetmiş gibi aniden delicesine bir öfkeye bürünerek beni bıraktı ve soluk soluğa odadan çıktı. Ben de onun peşinden tabii. Çıktığım an evin içinde bir sürü askerle karşılaştım. Bu benim hızlı hâlimi biraz duraksatmama sebep olsa da, ben odağı-mı sadece Savaş'a çevirdim. Yatak odası kapısının eşiğine geldiğin-

de, Selçuk tam karşımızda, Oktay elinin altında, ikisi de ayakta, bize doğru bakıyorlardı.

Savaş elinin parmaklarını çıtlattırken, korkutucu bir öfkeyle, "Selçuk," dedi. Ses tonu, öfkesine nazaran dümdüzdü ve bu daha korkutucuydu. Akına kan oturmuş olan gözleri Oktay'ın üzerindeyken, nefesi dahi gergin bir hava oluşturmuştu. Yumruk yaptığı elinin parmaklarını yavaşça çıtlattırken, "Biz gelmeden öldürmüşsün Oktay'ı," dedi. Başta anlamasam da bu çok uzun sürmedi.

"Hı hı," dedi Selçuk gülümseyerek. "Çok da direndi biliyor musun?" diye sordu, Oktay'ı nasıl bir sonunun olacağına hazırlar gibi. Birkaç saat önce Oktay tarafından benim nasıl öldürüleceğim konuşulurken bu odada, şimdi olay tam tersine dönüşmüştü. "Fena kapıştık," dedi Selçuk, Oktay'a bakarak. Hâlbuki yüzünde yediği tekmenin izi dışında hiçbir şey yoktu.

"Leşi kaldı bana o zaman," dedi Savaş, başını iki yana çıtlatarak.

Selçuk büyük bir zevkle, "Senindir," derken, elindeki adamı öne doğru atarcasına serbest bıraktı. Ama Oktay ne ileri ne de geri bir adım attı. Öylece bırakıldığı yerde kaldı. Kaçamayacağını zaten biliyordu. "E o zaman ben senin..." dedi Savaş ciddiyetle. "Gelmişini, geçmişini, tüm ecdadını sikmezsem adam değilim!" Oldukça hızlı bir hamleyle Oktay'ın yanına varıp ensesinden kavradığı gibi tam karşısındaki aynaya yüzünü çarpmasıyla, odada şiddetli bir kırılma sesi çıktı. Savaş cam parçalarının hepsini yüzüne dağıtmak ister gibi kafasını bastırırken, Oktay'ı ensesinden çekti ve sırtı duvara gelecek şekilde fırlattı.

Asya kucagımda yüzü bana dönükken, karşıdaki bu görüntüyü içim hiç acımadan izliyordum. Savaş önce sert bir tekmeyle karnına geçirdi. Oktay iki büküm bir hâle gelirken, Savaş acı çekmesine dahi izin vermeden onu doğrulttu ve yumruğunu oldukça sert bir şekilde Oktay'a geçirdiğinde, muhtemelen az önce midesine aldığı sert darbeden sebep ağzından kanlar boşaldı. O an tekrar göz göze geldik Oktay'la, bakışlarında pişmanlık yoktu. Canı acıyordu, her hâlimden belliydi ama bunu dillendirip, yalvarıp yakarmıyordu, direnmiyordu. Savaş'ın onu ağır ağır, acı içinde öldürmesine izin veriyordu. Bana baktığını fark ettiği anda, Savaş çenesinden tuttuğu adamı kendine doğru çevirerek, "Kanımın gözünden aktığını her bir yaşı," diyerek kırık aynadan aldığı bir parçayı gözüne sapladı. "Misliyle, kanın-

la ödeyeceksin,” dedi acımasız bir sesle. Oktay’ın acı dolu inlemesi odada yankılandığında, yüzünü buruşturan bir tek ben olmuşum. Bu görüntü midemin altüst olmasına sebep olurken, Savaş benim sınırlarımı bilmişçesine, Oktay’dan gözlerini ayırmadan, “Gülfem,” dedi tok bir sesle. “Mama almayı unuttum yavrum. Zaten böyle bir şeye ihtiyacın olmadığını da söylemiştim. Şimdi sen Asya’nın karnını doyur,” dedi. Elinin kesilmesine aldırış etmeden bir kesik cam parçasını da eline almıştı ki, “Selçuk,” dedi. Bu “götür” niteliğindeki Selçuk odadan çıkmış, bana doğru adımlarken kapıyı çekti. Bu, Oktay’ı canlı son görüşüm oldu.

Beş Yıl Sonra

Bir tesadüfün, umursamazlığın hayatımı kurtaracağını asla tahmin edemezdim. Tam beş yıl önce, benim için o günün son gün olduğunu düşünürken, yıllar önce hiç düşünmeden kalbini kırmaktan bir an bile çekinmediğim adama, Selçuk’a borçluydum şimdi hayatımı. O gün Asya’yı uyuturken defalarca çalan telefonumdaki tüm aramalar Savaş’a ait değilmiş. Selçuk, sürekli ihmal edip almadığım malzemelerimi bırakmak istemiş. Hâl böyle olunca, Oktay’ın hain olduğu haberini aldıklarında, Savaş eve ne kadar uzaksa Selçuk da bir o kadar yakınmış aslında. Asya’nın susma sebebi de Selçuk’u görmesinden sebepmiş. Şimdi düşünüyorum da, Asya’nın Selçuk’a bağlılığı, sevgisi, ilk doğduğu zamana kadar dayanıyor. İlk doğduğu gün ağlarken bir onun kucağında susması, Savaş’ı nasıl da sinirlendirmişti. Şimdi hepsi şükür sebebiydi. Biz şimdiki bu hâllerimizi Selçuk’a borçluyduk. Tabii o gün herkes benim kadar şanslı değildi. Timdeki 12 kişinin ailesinden, sevdiklerinden, bizim birkaç tanesi diye bahsettiğimiz ama onların canının bir parçası şehit düşmüştü. Oktay’ın dediği gibi, kendi canlarındansa sevdiklerinin alınması, onlarda daha büyük ve kalıcı izler bırakmıştı. Nazenin suçlamalardan aklanmış ama mesleğine de geri dönmeden, duyduğuma göre memleketine yerleşmiş, kendi hâlinde bir yaşam sürmeye başlamıştı. Oktay’ın sonu ise Selçuk’un elinden olmadı. O gün orada Selçuk onu etkisiz hâle getirdi, fakat daha sonra Savaş benim gözümün önünde onu öldüresiye döverken, Oktay’ın yüzünde her şeyden vazgeçmiş, sinir bozucu, gülümseyen bir ifade vardı. Ağzını bağırma ve inlemeler dışında tek kelime için bile açmazken, Savaş saatlerce, durmaksızın

küfrede küfrede dövdü ve en son boş tehdit olarak algıladığı sözleri sonu oldu. Savaş'ın elleri arasında can verdi. Her ne kadar tüm sorunlar çözülse de, bizim için bu beş yıl her zaman tedirginlik doluydu. Muhtemel ki bundan sonra da böyle olacaktı. Beş yıl içinde hepimiz için her şey çok değişmişti. Evimiz değişmişti mesela. O gün o odada ve o evde yaşananlardan sonra, biz ailelerimize daha yakın bir yerde, yine dubleks bir ev tutmuştuk. Buna rağmen o günler aklımdan silinmemiş, uykularımda da beni sıklıkla ziyaret eder olmuştu. Benimle ilgili olan en önemli değişim ise, mesleğimle ilgili bir işe girmiş olmamdı. Bir bankada üç yıl önce işe başlamıştım ve çok kısa bir zamanda en sevilen, güvenilen çalışanlardan birine dönüşmüştüm. Tabii bunda çok fazla emek harcamamın etkisi olduğunu da yok sayamazdım elbette.

Savaş gidince kendimi sürekli işe vermiş, kalan zamanları Asya'ya harcamıştım. Beş yıl önce yaşadığım malum olayı atlatmam kolay olmadı. Bir süre psikolojik destek aldım. Hatta buna rağmen hâlâ tam atlatamadım. Resim yapmak benim için sadece bir hobi olarak kalmıştı artık. Yardımlar için resimler yapıyordum ve bu da beni ruhsal anlamda epey tatmin ediyordu. Bu beş yılda değişmeyen şeylerin en başında, Savaş'ın hâlâ sıklıkla görevlere gidiyor oluşu yer alıyordu ve biz yine Savaş'ın haftalar sonra döndüğü bir görevin sabahındaydık.

Krep tavasına hamur karışımını döktükten sonra, dolaptan çıkardığım kahvaltılık bakiye taşımaya başladım. Çayın buharı, zaten epey sıcak olan yaz gününü daha da sıcak hâle getirmiş, mutfağı hamam gibi yapmıştı. Beş yıldır bende değişmeyen şeylerden bir diğeri ise kâkülümü. Böyle zamanlarda ekstra terlememe sebep olurken, elimin tersiyle iki yana ayırarak ilerledim. Savaş her zamanki gibi beni görür görmez soluğu Asya'nın yanında almıştı. Aceleyle kahvaltılık kâselerini masaya yerleştirerek koşar adım mutfağa gittim, ama aklım bambaşka bir yerdeydi. *Lütfen Allah'ım...* dedim içimden. *Ne olur olmamış olsun.*

Yanmayaduran krep son anda kurtarıp tabağa alırken, yenisi için tavaya hamuru dökmüştüm ki arkadan belime sarılan bir elle olduğum yerde irkildim. Savaş hemen arkamda belimi sarmış, beni kollarının arasına almışken başını da boynuma gömmüştü. "Savaş," dedim itmeye çalışarak. "Kahvaltı hazırlıyorum." Fakat Savaş bunu çok da önemsemedi. Zaten ben de gerçekten gitmesi niyetiyle söyle-

memiştim. Burnunu boynuma sürtüşleri gıdıklanmama sebep olurken, kolları arasında kıkırdadım.

“Özledim...” dedi hasret dolu bir tonla. “Beş haftadır her bir zerrene hasret kaldım.”

Daha da ileri giderek tezgâhın önünde beni kendisine doğru çevirirken, “Savaş,” diye kıkırdasam da bir şey değişmedi. Kalçamı tezgâha dayadı, elleri usulca belimden yukarı doğru çıkmaya başlarken, dudaklarını dudaklarıma kapadı. Alt dudağım dudaklarının arasında önce yumuşak dokunuşlarıyla karşılaştı da, bu birkaç saniye sürmüş, Savaş hemen hoyratlaşmıştı. Her an Asya gelecek düşüncesiyle panik bir hâlde olsam da, kocamı öylesine çok özlemiştim ki. Ellerimi ensesine koyarak kendime bastırdım dudaklarını. Alt dudağım dişlerinden nasibini alsa da, ensesinde uzamayaduran saçlarını çekerek karşılık verdim. Eli, ince penye ama vücudumu saran elbisenin altından yukarılara doğru tırmanmaya başlamıştı. Avcunun içini dolduruyor, okşuyor ve bu ona yetmezmişçesine hasretini dudaklarımdan çıkarıyordu.

“Geberiyorum,” dedi boğuk sesiyle. “Öyle açım ki sana. Şimdi, hemen şurada...”

Parmaklarım ensesini ve saç diplerini arşınladı. Yanık kokusunu hissettiğim an öyle bir hızla ittim ki Savaş’ı üzerimden... Az önce ona deli gibi karşılık verirken, şimdi bir anda itişim boşluğuna gelmesinden sebepti. Bunu beklemiyordu. Dudaklarımda ıslaklığı kalmış, alt dudağımı dişlerimin arasına almışken arkamı dönerek hızla ocaktaki krepî aldım. “Yandı,” dedim tezgâhın üzerine bırakarak. Yüzüm asıldı. “Akıl bırakmıyorsun ki insanda.” Çok da güzel alıyordu o akli insafsız. Hâlâ kokusu üzerimde, tadı dudaklarımdaydı. Savaş’ın gülme sesleri kulağıma gelirken, ben tavayı temizleyip yenisini yapmakla meşguldüm. “Gülme,” dedim arkama bile dönmeden. “Ayrıca Asya artık bebek değil, her şeyin farkında. Böyle her an sokulma bana. Bir gün basılacağız diye aklım çıkıyor.” Sanki onu uyarmamışım gibi tekrar yanaştı bana ve belimden sarılarak çenesini omzuma dayadı.

“Ne yapayım?” dedi boynuma ufak bir öpücük kondurarak “Senden bu kadar güzel olmasaymışsın. Ben günleri değil saniyeleri sayıyorum sana kavuşmak için, sen bana nazlanıyorsun. Reva mı bu bana?” diye sordu, içim gitti. “Hem yakalansak ne olacak ki, karıma sarılıyorum. Kötü bir şey yok bunda.” İstemsizce kaşlarım çatıldı.

"Elbette sarılmakta kötü bir şey yok," dediğimde, başımı ona doğru çevirdim. Yüzlerimiz birbirine denk düştü. Dayanamayıp dudaklarına ufak bir öpücük bıraktım. "Ama az önce biz sadece sarılmıyorduk."

Yaşlanmamıştı ama yaş almıştı. Savaş tamı tamına 37. yaşını doldurmuştu bir iki ay önce. Yaş almak bir insana ancak bu kadar yaklaşılabilirdi sanırım. Yüz hatları daha da oturmuş, saçlarının arasında beyazlıklar görülmeye başlamıştı. Ama bir gerçek daha vardı ki, hâlâ çok karizmatikti.

"Şimdi sarılıyoruz ama," derken, bacaklarının arasındaki eli, elbisemin eteğini toplayarak yukarı doğru çıkmaya başlamıştı. Bir de yüzünde bir gülümseme vardı ki, bile bile yapuğunun kanıtı gibiydi.

Gülümseyerek eline vururken, "Savaş," diyerek gülümsedim. "Asya gelecek şimdi vallahi, uslu dur."

Geri doğru adımlayarak sandalyeye oturduğunda, "Ben de onu soracaktım," dedi.

Krepleri tabağa alarak, "Neyi?" diye sordum.

Arkama döndüm ve tezgâha yaslanarak Savaş'a baktığımda, "Neyi var?" diye sordu. "Yüz vermedi pek bana." Neyi olduğunu biliyordum ama paylaşmak şimdi için doğru muydu bilemedim. Daha yeni gelmişti sonuçta.

"Bilmiyorum," diyerek dudak büktüm ve arkamı döndüm. "Kendi söyler elbet. Hadi sen Asya'yı çağır da kahvaltı yapalım. Dün akşam erkenden uyudu, hiçbir şey yemedi."

Elimdeki krep tabağıyla bahçeye doğru ilerlerken, Savaş da ayaklanmış merdivenlere doğru yönelmişti. Bahçeye çıkıp elimdeki son tabakları da yerleştirirken, Asya'nın oyuncaklarına gözüm takılınca içim içimi yemeye başladı. Resmen âdetimin gecikmesinin üstünden bir haftadan fazla geçmişti ve ben daha bunu yeni fark ediyordum. Bunun cevabını beş dakikalık bir testle alabilecekken, onu yapmaya da epey korkuyordum. Daha doğrusu, göreceğim sonuca hazır mıydım bilmiyordum. Bizim çaylanmızı, Asya'nın da sütünü koyduktan sonra, hâlâ gelmediklerini fark ederek içeri doğru ilerledim. Salondan merdivenlere yöneldiğimde, "Baba kız keyfinizi bozup kahvaltuya gelebilecek misiniz?" diye sordum imalı bir sesle. Gülen yüzüm aslında bu hâllerinden ne kadar keyif aldığımın da bir göstergesiydi. Benimki tatlı bir sitemdi, o kadar. Son basamaktan sonra Asya'nın odasına doğru yürüdüm ve kapı eşiğine yaslanarak onları izlemeye başladım.

Asya yatakta oturur vaziyette arkasına yaslanmış, küçük ayaklarını uzatmıştı. Savaş ise hemen yanına ilişivermişti. Parmaklarının sırt kısmını Asya'nın yüzünde dolandırırken, "Küs müsün hâlâ?" diye sordu. Asya oturduğu yerde kollarını birbirine bağlamış, asık suratıyla duruyordu. Ama yine de ona sokulan babasına karşı koya-mıyordu. Savaş da bundan cesaret alıp daha da sokuldu. Muhakkak ki Asya sinirli olsa bu teması keserdi, fakat o sinirli değil kırgındı.

"Asya," dedi Savaş, onun minik bedenini kolunun altına çekerek. "Niye küstün sen bana?" Yüzünde belirgin bir gülümseme vardı ama Asya tepki vermiyordu.

"Neden sen de diğer babalar gibi değilsin?" dedi bir anda babasına bakarak. Sitem eder gibi sesini yükseltirken, bir yandan da bunları söylediği için dudakları titriyordu.

Savaş'ın yüz ifadesi anında bozulurken ağır ağır yutkundu. "O ne demek babam?" diye sordu endişeyle.

Asya kararsız kalmış olacak ki birkaç saniye duraksadı ama dayanamadı. "Gidince çok çok uzun zaman gelmiyorsun," dedi ağlamaklı hâliyle. Savaş ne diyeceğini bilemezken, Asya konuşmaya devam etti. "Arkadaşlarımda babaları hep yanlarında. Kreşte etkinlikler oluyor ama benim yanımda hep Tarık amcam oluyor, dedemler oluyor. Senin baban yok mu diyorlar bana. Sen benimle," deyip parmağının ufacık kısmını gösterdi. "Bir kerecik bile etkinliğe katılmadın. Sen beni işinden daha mı az seviyorsun?" Asya, Savaş'ın cevabını merakla beklerken, gözlerinden bir an bile ayırmadı gözlerini.

Savaş ise şaşkınlığının arasında yüzüne yerleştirmeye çalıştığı gülümsemeyle, "Olur mu babam?" dedi, elini öpüp çenesinin üzerine o küçücük elini bırakarak. "Ben seni sevmez olur muyum? Hatta gelir gelmez ilk sana koştum yine. Ama konuştuk bunları, biliyorsun..." dediğinde, Asya elini çekerek sözünü kesti.

"Biliyorum," dedi bozulmuş gibi. "Hep aynı şeyleri diyorsun ama sen gidince ben yine üzülüyorum." Önüne dönüp titrek bir soluk alarak parmaklarıyla oynamaya başladı. "Keşke küstüğümüz insanları hiç özlemesek," dedi kısık bir sesle. "Ben sana küstüm ama yine en çok seni özledim."

Savaş ne diyeceğini bilmez bir hâlde, çaresizlik dolu sesiyle, "Babam..." derken, Asya hızla ayaklanıp, "Acıktım ben," diyerek koşar adım yanımdan geçti. Bu kaçış, aslında babasını üzdüğünden se-

bepti. Asya çok merhametli, iyi kalpli ve ince düşünceli bir çocuktur. Asla şımarık ve bencil değildi. Sadece babasını çok özliyordu ve bu hisle baş etmekte zorlanıyordu. Savaş'ın eskiden benim için bıraktığı o tişörtler, artık Asya'ya aitti. Fakat görev süreci uzayınca ve o koku silinince, Asya'nın ağlamaları daha da artıyordu. *Ben babamın kokusunu bile unuttum*, deyişleri öylesine can yakıcıydı ki. O anlarda nasıl toparlayacağımı bilemez hâlde kalıyordum. Savaş'ın da ondan aşağı kalır yanı yoktu tabii.

Asya koşarak uzaklaşmış ama Savaş'ı kendi içinde çok büyük bir çıkmazda bırakmıştı. Asya'nın dediklerinden dolayı dalıp gitmiş, dudaklarını dişlerken, ona doğru adımlamamla birlikte daldığı noktadan çıktı. "Yapamam Gülfem," dedi çaresizlik barındıran bir tonlamayla. Başını geri doğru attı ve "Yapamam..." dedi tekrar. "Ben bu mesleği bıraka..."

Hiç düşünmeden kucağına oturdum ve başını ellerimin arasına alarak, "Şişşt," dedim. Şakaklarına bir öpücük bırakırken, "O daha çocuk," dedim. Ben onun saçlarını okşarken, o benim belimi sıkı sıkıya sardı. "Alışacak o da," dedim rahatlatmak ister gibi. "Sadece bu aralar fazla git gel yapınca sen, özlemi arttı. Bir iki güne toparlar, merak etme." Öyle mi, dercesine gözlerimin içine bakarken, parmaklarım altında dolanmaya başladı ve tebessüm ettim. "Hem Asya asla seni mutsuz edecek bir şey yapmanı istemez, bilmiyor musun? O çok düşünceli bir çocuk. Mesleğini bırakırsan ne kadar mutsuz olacağını biliyor."

Başını boynuma gömerken, "Gülfem," diyerek iç çekti. "O kadar iyi geliyorsun ki bana." Şükreder gibi bir sesi vardı. Benim ona, onun bana. "Sen öyle güçlü bir kadınsın ki..." dedi başını kaldırıp yüzümü ellerinin arasına alarak. "Her kadının kaldırabileceği şeyler değil bunlar. Öyle güzel ve öylesine çok seviyorsun ki beni, buradan giderken acaba benden soğur mu düşüncesi aklıma dahi gelmiyor. Aylarca benden haber alamadığın zamanlar oluyor, dönüp dönemeyeceğimi dahi bilmezken, seni burada tek başına bırakıyorum. Ben bilmiyor muyum?" dedi eli kâküllerimde dolanırken. "Aklının sürekli bende olduğunu, saçlarına beyazlar düştüğünü ve ben fark etmeyeyim diye sürekli olarak gelmeden önce boyattığını..." Gözlerim hayretle açılırken, bunları biliyor oluşunun şaşkınlığıyla kaldım. "Midendeki rahatsızlığın sırf bunların stresinden çıktığını bilmiyor muyum ben?"

diye sordu, daha da şaşırtmak ister gibi. "Her gece uykularında beş yıl önceki o geceyi sayıkladığını, korkarak uyandığını ve her seferinde gecede üç beş kez Asya'yı kontrol ettiğini. Tüm bunları yaşarken sırf ben de kendime dert bilmeyeyim diye benimle dahi paylaşmadığını bilmiyor muyum sanıyorsun? Sen tüm bunları kendi içinde, bensiz yaşarken, bir de Asya'ya olinden gelenin en iyisini yapmaya çalışıyorsun. Aklındaki olumsuz tüm düşüncelere rağmen, ona benimle ilgili en güzel masalları anlatıyorsun. Ben gelince yokluğumda yaşadığın tüm zorlukları yok sayıp, her seferinde güler yüzünle kapıyı açıp bana bunların bahsini dahi etmiyorsun. Söyle," dedi yalvarır gibi. "Söyle, dile benden ne dilerseñ."

Şükreder gibi gözlerimin içine bakarken, "Savaş," dedim. "Bunları zaten yapmam gerekiyor benim. Her şeyden önce, bir anneyim ben. Üstelik kocasına âşık ve," dedim uzamayaduran saçlarının arasına bir öpücük bırakarak. "Onunla gurur duyan bir kadınıñ. Sen gittiğin yerlerden sağ salım dön de, ben başka bir şey istemiyorum." Kollarının arasına sımsıkı sarşıyla, göğüslerim bedeninin arasında ezildi ve sanki canımdan can gidiyormuşçasına sızlanırken anında geri çekildim. Savaş'ın elbette bu durum dikkatini çekmişti. Hatta sorgulayacaktı muhakkak, ama Asya'nın çığlığıyla nasıl ayaklandı ben bile anlayamadım.

"Asya!" diye merdivenleri resmen atlaya atlaya giderken, ben de korku dolu, paniklemiş adımlarla peşine takıldım.

Kalbim ağzımda bahçeye vardığımda, Savaş Asya'nın önünde diz çökmüştü. İyi olduğunu görmek bir nebze rahatlamama sebep olmuştu. Asya o kadar küçüktü ki, Savaş eğilmesine rağmen babasının boyunu geçememişti. Elini ona doğru uzatmış öylece beklerken, Savaş Asya'nın küçücük elini avcunun arasına almış üflüyordu. Birkaç saniyelik duraksamanın ardından koşarak yanına vardığımda, ben de Savaş'ın yanında diz çöktüm. "Ne oldu?" dedim panikle Asya'ya bakarak. Sesimi onu tedirgin etmemek adına düz tutmaya çalışırken, az önce kendimi nasıl sıktıysam bir anda serbest bırakınca elim ayağım kesilecek gibi oldu. Gözlerim karardı, başım döndü.

Birkaç saniye içinde kendimi toparlamaya çalışırken, "Peynir alacaktım," dedi Asya, mahzunlaşmış sesiyle. "Çaya çarpınca elim yandı." Küçücük parmağını bana doğru uzattığında, minicik bir öpücük kondurdum.

"Geçti mi?" diye sordu Savaş, tedirgin bir hâlde gözlerinin içine bakarak. "Acıyor mu hâlâ?" Asya daha Savaş'ın sözü bitmeden başını iki yana sallamaya başlamıştı bile.

"Hiç acımıyor," dedi, Savaş'ı rahatsızlatmak ister gibi. Ona doğru ufak bir iki adım attı ve küçük ellerini Savaş'ın boynuna sararak, "Üzülme sen, tamam mı?" diye sordu. "Bir kere üzüldün, ikinciye üzülme. Geçti o." Asya o kadar akıllı bir çocuktaki, az önceki konuşmada babasının ne kadar üzüldüğünün bilincindeydi ve tekrar üzme istemiyordu.

"Babam..." dedi Savaş da onun sarılmasına karşılık vererek. "Ben sizi kazanmak için ne yaptım?"

Asya minik ellerini Savaş'ın omuzlarını sever gibi hareket ettirirken, birden küçük elini çenesine koydu ve "Hımm," diye mırıldandı. "Kötü adamlarla savaştın, olamaz mı?"

Bilmiş bilmiş babasına doğru bakarken, "Olabilir küçük hanım," dedi Savaş, gözlerini kısıp burnunu Asya'nın burnuna sürterek. "İyi ki ben o kötü adamlarla savaştım da Allah bana seni vermiş o zaman."

"Bence de," dedi Asya gülümseyerek. "Sonuçta herkes benim gibi bir çocuk ister."

Bu hâli karşısında Savaş da ben de gülerken, "Bak ya," diyen Savaş, Asya'nın karnını gıdıklamaya başladı. Asya geri doğru giderek olduğu yerde küçük kahkahalar atarken, Savaş düşmesine de, kaçmasına da izin vermemiş, yere yatırarak gıdıklamaya başlamıştı. "Sen kime benzedin acaba böyle boyundan büyük egoğu?" Asya yattığı yerde kıkırdıyor, babasını itmeye çalışıyordu ama Savaş buna izin vermiyordu. Bizim bahçemizde Savaş ve Asya'nın sıcacık kahkahalarını öyle güzel duruyordu ki.

"Kime acaba?" dedim imalı bir sesle. Savaş ellerini Asya'nın üzerinden çekmeden kafasını bana doğru çevirdiğinde, tek kaşı havalandı.

"Diyorsun?" dedi, o da imalı bir tonla. Daha ben cevap veremeden, tek eliyle eğildiğim yerden beni kendine doğru çekmiş, Asya'nın yanına yatmış, ikimizin de karnını gıdıklamaya başlamıştı.

Asya ile birbirimize bakıp kahkahalar atarken, artık o kadar nefessiz hâle gelmiştik ki, "Savaş," dedim zar zor, kahkahalarımın arasında konuşarak. "Yeter nefessiz kaldık." O da yorulmuş gibi bırakırken, derin derin nefeslenerek, "Hadi kahvaltuya," diyerek ayaklandım. "Açlık-

tan diüyorum ben." Savaş, Asya'yı kucığına alıp ayaklandı ve hemen onu yanındaki sandalyeye oturturken, ben de karşısına oturdum.

"Babam," dedi Savaş, Asya'nın tabağına kreplerden koyarken. "Anlat bakalım, ben yokken ne yaptınız?"

Asya küçük elleri arasına aldığı sütünü yudumlarken, "Müge halam ve Kaan dayımla birlikte sinemaya gittik," dediğinde, Savaş, "Hum," diye mırıldandı. "Aralarına mı oturdun?" Gülmeden edemedim.

Beş yıl geçmişti ama Savaş hâlâ değişmemişti. Gerçi değişmedi demek haksızlık olurdu. Fazlasıyla değişmişti. Sadece özünü tamamıyla bozmamıştı, o kadar. Yoksa o da artık ikisini kabullenmişti. Bu beş yıllık süre içinde Müge ve Kaan'ın nişanı yapılmış, okulları da Kaan'ın geçen sene, Müge'nin ise bu sene bitmişti. Kaan, abimin yardımlarıyla iyi bir şirkette, gayet iyi bir maaşla işe başlamıştı. Müge ise hâlâ iş bakıyordu. Ama evlenmeleri için her şey tamamdı. Amcam, Kaan için bir ev bile almıştı. Başta Ali babam erken diye düşünse de, şimdi her şey rayına oturmuştu. Okullar bitmişti, iş bulunmuştu, ev bile alınmıştı.

"Hayır," dedi Asya kafasını iki yana sallayarak. "Onlar yan yana oturdu, beni kenara attılar."

Savaş gözlerini kısarken bana bakarak, "Bu çocuk hâlâ şerefsiz," diye mırıldandı, sadece benim duyacağım şekilde. "Bir de benim kızımı köşelere atmışlar. Bugün bak ben onu ne yapıyorum." Aklından geçenleri tahmin edebiliyordum.

Elimdeki reçelli ekmeği ona uzatırken, "Saçmalama," diye güldüm. "Çocuk değil onlar artık sevgilim. Sinema ortamlarını değerlendirmeyecek kadar büyüdüler, buna ihtiyaçları yok."

Savaş gözlerini birkaç saniye üzerimde sabit tuttukten sonra, "Bunları konuşmak istediğimi hiç sanmıyorum yavrım," dedi, kesin bir dille kafasını iki yana sallayarak. Sustum ben de. Kahvaltıma döndüğümde, krepin içindeki yumurta kokusunu o kadar net hissetmiştim ki midemin bulanmasına engel olamadım. Belli etmemek adına gözlerimi kaparken, derin derin nefes aldım. Bu normal değildi, hiç değildi. Ben kokulara karşı bir tek hamileyken bu kadar hassaslaşmıştım. Daha fazla kendimi kurmanın bir anlamı olmadığını düşünerek bir anda ayaklandım. Testi yapmalı ve sonucu öğrenmeliydim. Tabii bir anda ayağa kalkınca, masadakiler tarafından dikkat çektim elbette.

"Hayırdır yavrum?" diyen Savaş'a gülümseyerek, "Tarık'ı arayacaktım," dedim. "Kafeye geçerken Asya'yı almaya gelecekti, unutturma demişti." Şüpheli bakışları üzerinde gezerken, beni baştan aşağıya ciddiyetle süzdü. Parmakları dudaklarıyla oynarken, birkaç saniye öylece bakakaldı. Anlamış olabilir miydi? Geçen sefer de anlamıştı ama bu sefer öyle anlayabileceği şeyler olmamıştı ki.

"Sonra arardın," dedi ciddiyetle yüzüme bakarken. Ses tonu da bir hayli imalı gibiydi.

"Yok," dedim gülümseyerek. "Kafeye geçer falan, unutmayın Asya'yı. Arayıp geleyim ben."

Asya da destek olmak ister gibi, "Evet," diye haykırdı. "Unutmayın beni." Tarık asla unutmazdı Asya'yı ama benim için de bahane olmuştu.

Daha fazla bir şey demeden içeri giderek merdivenleri hızlı hızlı çıktım. Direkt olarak banyoya yönelerek aldığım gebelik testini yaptım. Yapmak kadar beklemesi de bir o kadar zor olacak diye düşünürken, hiç beklemediğim bir hızla ikinci çizgi belirginleşti. Olduğum yerde dahi duramaz bir hâle gelip lavaboya tutunarak destek aldım. Hamileydim. Bu olabilecek ama olmamasını dilediğim bir şeydi. Şimdi ben bunu Savaş'a nasıl söyleyecektim! Suyu yüzüme birkaç kez çarptıktan sonra aynadaki aksime öylece bakakalmışken, içeriden gelen telefon sesi beni daldığım yerden çıkardı. Gebelik testini hızla çekmeceye koyarak içeri doğru adımladım. Hiç bilmediğim, tedirginlik dolu bir his tüm bedenimi sarmışken telefonu aldım. Tuğba arıyordu, tam da zamanıydı. Biriyle bunu paylaşmalıydım.

Yatağın ucuna oturarak, "Tuğba," dediğimde, "Gülfem," dedi eş zamanlı olarak. Fakat ses tonlarımız birbirine o kadar zıttı ki. Ben kasvet dolu, ağlamaklı bir hâldeyken, o epey neşeliydi.

"Ne oldu?" diye sordu paniklemiş bir hâlde. "Asya'ya, sana..." dediğinde, daha fazla kurmaması adına, "Hamileyim," dedim dan diye.

Birkaç saniye sessizlik oluştuktan sonra, "Kızım ne var bunda?" dedi yine gülen ifadesiyle. "Ne güzel işte, Asya'ya bir kardeş gelecek. Savaş çıldıracaktır zaten." Ben de o konularda emin değildim zaten.

Karamsarlığım ses tonuma da yansırken, "Sanmıyorum," dedim. Stresten dudaklarımı dişlemeye başladım. "Savaş çocuk istemiyordu." Eskiden üç beş çocuk hayali kurarken, Asya'dan sonra bunun lafını bile etmemişti.

"Nasıl istemiyordu?" dedi şaşkınlık içinde. "Savaş istemiyor, öyle mi?" Tam da söylediği gibiydi. "O mu söyledi bunu?" diye sordu, hâlâ inanmadığını belli edercesine.

"Söylemedi," dedim, hislerim birbirine girerken. "Ama çok dikkat ediyordu Tuğba. Geçştirir gibi değil, adam resmen bile isteye önlem alıyor, asla da riske atmıyordu beş yıldır. Sence böyle yaparken istemiyorum demesine gerek var mı?" Bunları düşündükçe, bu çocuk haberini nasıl verecektim bilemedim. Muhakkak ki sevinecekti ama bile isteye yapmamıştık. Düşünmediğimiz bir anda gelmişti o bize ve Savaş buna ne tepki verecekti bilmiyordum.

Ben sıkıntılı bir soluk alırken, "Madem istemiyordu, nasıl oldu bu çocuk?" diye sordu Tuğba.

Böyle şeyleri konuşmayı sevmezdim ama Savaş ile konuşmadan önce birilerine içimi dökmem gerekiyordu. "O göreve gitmeden bir iki gün önce," diyerek ayaklandım ve içimdeki sıkıntıyla odanın içinde dolanmaya başladım. "Annemlere gitmiştik. Asya uyuyakaldı, annemler de burada kalsın diye ısrar edince hayır diyemedik. E uzun süre sonra baş başa da kalınca, önce dışarıda bir şeyler içtik, sonra da..."

"Oh! Hayırlı işler, sabahlar olmasın," dedi Tuğba gülerek. O an utandığımı hissetsem de bu çok da uzun sürmedi. "Ama takma Gül'üm ya," dedi beni rahatlatmak ister gibi. "Savaş duyunca havalara uçacak, merak etme sen. Kendine stres yapıp yeğenimi de üzme." Ses tonu hafif kızar gibi çıktığından, elim istemsizce karnıma gitti ve yatağın karşısındaki aynada kendime baktım.

"Sen ne yapıyorsun?" diye sordum. "Neden aramıştın beni, bir şey mi oldu?"

"Yok yok," dedi Tuğba gülerek. "Biz de geliyoruz öğleden sonra kafeye diyecektim."

Buna o kadar çok şaşırmıştım ki birkaç saniye ağzım açık kaldı. Emre ve Tuğba tanıştıktan tam bir sene sonra evlenmişlerdi. Emre bir süre kararsız kalıp düşünceli hâllere bürününce, Tuğba rest çekmişti ve Tuğba'yı kaybettiğini düşünen Emre, bir iki gün sonra deliye dönmüş gibi Tuğba'nın peşinde koşmaya başlamıştı. Tabii bunda Tuğba'nın ertesi gün iş yerinden oldukça yakışıklı biriyle öğle yemeği fotoğrafı paylaşmasının da etkisi vardı tabii. Tuğba her ne kadar deli dolu olsa da, bir erkeği baştan çıkaracak, istediklerini her anlamda karşılayabilecek kadar güzel, bilgili ve başarılı bir kadındı. Kadın-

Anı da her alanda kullanmaktan hiç ama hiç çekinmezdi. Emre'nin felçli tavırları olsa da, Tuğba zaten elimde düşüncesinden sonra taybedeceğini anlayınca, Emre peşinden koşan tarafa dönüştü. Sonra da çok kısa bir zamanda aile tanışmaları, isteme, nişan ve düğünle sonuçlanmıştı olaylar.

"Nasıl ikna ettin Emre'yi?" diye sordum merakla. "Sonuçta Tarık'ın kafesi."

"Sadece Tarık'ın kafesi değil," diye cırladı âdeta. "Efsun'un da kafesi o. Ben Tarık'ın olan değil Efsun'un olan kısmına geliyorum yani. Bizimki çocukluk meselesiydi, oldu bitti. Bakmayız birbirimizin yüzüne, olur biter. Bir tek o orada değil sonuçta. Levent abim geliyor, Kaan var, Müge var, siz varstınız."

"Tamam," dedim gülümseyerek. "Sizin için sorun yoksa, ben orada olmanızdan çok mutlu olurum." Arkadan gelen, "Tuğba'm," sesi Emre'ye aitti sanırım.

Tuğba "Geliyorum," derken bana dönüp, "Sen de üzme kendini," dedi. "Savaş çok mutlu olacak, güven bana. Hadi görüşürüz bir iki saate. Oraya gelene kadar da söyle kocana, bebek haberini kutlayabım bir de."

Yine konu benim hamileliğime gelince, istemsizce kasvete büründüm ve "Bakalım," diye mırıldandım. Konuşacaktım elbette, ama şimdi mi yoksa dönünce mi onu bilemiyordum. Savaş'ın odaya girmesiyle, "Görüşürüz," diyerek telefonu kapattım.

Kapıya yaslanmış bana bakıyorken, "Gelmedin yavrum?" dedi mahal sesiyle.

Gözlerimi kaçırarak, "Telefondaydım, geliyorum şimdi," diyerek ona doğru ilerledim, fakat o geçmeme müsaade etmeden belimden kavrayarak önüne çekti beni.

"Tarık geldi, aldı Asya'yı," dedi gözlerimin içine bakarak. "Arzamışsın onu. Bir sorun var ama ne?"

Sorgularcasına yüzüme bakarken, "Bir şey yok," diyerek hafifçe tebestüm ettim. "Tuğba aradı odaya çıktığımda, öyle Tarık'ı arayamadan kaldı." Sessizdi ama gözleri üzerimde sorgularcasına duruyordu.

Ellerimi boynuna sarınca, "Kahve yapana sen bana," dedi. "Çok uykusuzum, sen kahve yaparken ben de iki dakika duşa gireyim."

"Uyuyabilirsin," dedim, elimi pürüzsüz teninde dolandırarak. Teni öylesine güzeldi ki, öylesine bana aitti ki. Haftalardır dokun-

mayı öylesine özlemiştim ki. Muhtemelen o da öyle çok özlemişti ki uykuyu bir kenara atmıştı.

"Yok yavrum," dedi alıcı gözle beni süzerken. Eli elbisemin göğüs kısmına gittiğinde, vücudumun taşan kısımlarına dokundurdu parmaklarının sırt kısmını. "Sen gıt kahve yap, hazır Asya da yok. Ben seni sonra bir..." Duraksadı ve göğüs ucuma geldiğinde, birkaç saniyelik dokunuşuyla birlikte belirginleşen göğüs ucumu parmağının arasına sıkıştırdı. "Seveyim..." dedi yamuk gülümsemesiyle. Sadece bir gülüşü, bir bakışı dahi birçok anlam içerirken, beni hazırlamayı da gayet iyi biliyordu.

"Olur," dedim gülümseyerek. Sonra indirdiği elinin karnıma çarpmasıyla, hamile olduğum düştü aklıma. Orada Tuğba ağzından kaçırabilirdi. Muhakkak ki şu an Müge'yi falan arayıp anlatmış bile olabilirdi. Başkasından öğrenmesindense, gitmeden benden öğrenmesi çok daha doğrudu. "Çıkmadan bir şey konuşmak istiyorum seninle."

Duraksadı ve "Bir şey olduğu belliydi zaten," dedi oldukça emin bir şekilde. "Ne oldu?"

"Sonra," diyerek göğsünün üzerine ufak bir öpücük kondurdum. İsrar edeceğini biliyordum. Kollarımı bedenine sarıp çenemi göğsüne dayayarak, "Önce birbirimize doysak," diyerek gülümsedim. Ne kadar zaman geçerse geçsin, bana kıyamayışları hâlâ aynıydı.

Eli başımı kavradı ve dudakları alnımla buluşurken, "Olur," dedi ısrar etmeden. "Benim de konuşmak istediğim bir şey vardı zaten."

Gözlerim merakla kocaman açılırken, "Ne o?" diye sordum, ama hayır dercesine başını iki yana salladı.

Üstelik yüzünde alaycı bir gülümsemeye, "Ben bekliyorsam siz de bekleyiniz küçük hanım," diyerek burnumu sıktı. Ama bu çok kötüydü. Ben anlatmayınca oluyordu ama o anlatmayınca olmazdı ki, ben merak ederdim. "Önce birbirimizin tadını çıkaralım, bizim ufaklık da yokken..." dedi, beni bırakıp banyoya yönelerek. "Vaktimi çalyorsun."

O banyoya girdi, ben böylece kaldım. Sonra mutfığa indiğimde, az önce kırduğum yumurta kabuklarını tezgâhta görmemle birlikte midem bulandı. Hamileliklerim neden bu kadar bulantılı ve hassas geçiyordu ki? Asya'ya da hamile kalır kalmaz aynı sorunu yaşamışım. Gözlerimi kapatıp kabukları elimin tersiyle ittikten sonra, ısıtıcıya su koyarak birkaç dakika bekledim ve kahveyi hazırlayarak tekrar odaya çıktım. Savaş hâlâ banyodan çıkmamıştı. Elimdeki kahveyi bira-

karak banyoya doğru ilerledim. Tüm banyo buhar içinde kalmışken, Savaş aynanın karşısında beline bir havlu sarmış, diğer elinde küçük bir havluyla saçlarını kuruluyordu. Saçlarından omzuna ve göğsüne düşen damlalar yavaşça süzülürken, onları mı izlesem belirginleşen kol kaslarını mı bilemedim. Biraz daha bana dönse, göğüs kaslarıyla da karşılaşacaktım, biliyordum ve bu görsele şölen karşısında benim bir yangın yerine dönüşmüştü. Dokunsa alev alacak olan benim, bu yangına karşı öylesine istekliydik ki. İçimdeki bu dürtüye engel olmayarak ona doğru ilerledim. Havlu yüz kısmını kapattığı için beni göremiyordu. Önüne doğru geçtiğimde, saçını kurulayan eli durdu ve bana baktı.

Dudaklarımı yalayarak gözlerimi göğüs kasları üzerinde tuttum ve işaret parmağım geniş göğüs kaslarından kendine bir yol çizercesine aşağılara doğru kaydık. Karnına geldiğimde, ellerim iki yandan belini sardı ve yan taraflardan öne doğru ilerleyerek bağlı olan havluyu tek bir seferde açtım. Havlu yeri boylarken, Savaş tüm çıplaklığıyla karşımdaydı. Beş yılın sonunda bile bu görüntüye hâlâ alışmamış, sıklıkla gözlerimi kaçırıyordum fakat bu sefer açık açık ona baktığımda, dudaklarımı yaladım. Kasıklarından süzülen su damlacıklarını takip etmek, sevişme isteğimi arttırıyordu.

“Yavrum,” dedi boğuk sesiyle. Gözlerimi ona çevirdiğimde, içimde oluşan utanca rağmen bakışlarımı kaçırmadım ve onun gözlerinin şehvetten kısıldığına, karardığına şahit oldum. Ben onu bu hâlde izledikçe, mümkünmüşçesine daha da büyüyordu. Artık nasıl bir açıklıkla baktıysam ve Savaş bunu nasıl bir zevkle karşıladıysa, âdemelması tutkuyla hareketlendi, yutkunduk. Eli belimi tutup bir anda beni ters çevirdiğinde, lavaboya doğru eğdik beni. Ben de itiraz etmeden beni soktuğu şekli kabul ettim. Elbisemi çıkarma gereği duymadan yukarı doğru toparladı. Zaten bir hayli kısa olan elbise belimde toparlanmış, beyaz lavaboyla benim aramda sıkışmıştı. “Bu tadımlık olsun,” dediğinde, kalçalarım ona doğrulmuş, altımda iç çamaşırıyla kalmıştım. Bana doğru eğildiğini hissedebiliyordum. “Akşam gelince uzun uzun seveceğim seni.” Kalçalarımın üstündeki dudakları ufak bir öpücük bırakırken, bu andan ne kadar keyif aldığını kalçamın üstünde dağılan gülümsemesinden anlayabiliyordum. Kalçama nefesi dağıldı ve eli ıslaklığından kadınlığımla bütünleşmiş, iç çamaşırımın üstün-

den yavaşça beni okşadı. "Beş yıldır hâlâ," dedi gülümseyerek. "Daha bana gelmeden ıslanıyorsun. Sana dokunmadan bile sırlıslıdlımsın."

Kalçalarımın burnunu sürüttüğünde, zaten lavabodan sebep sıkışmış ciğerlerimden nefes almak bir hayli zorken, bir anda tek solukta güçlü bir nefes bıraktım. Nefesim aynanın üstünde dağıldı. Ellerim iki yandan destek almak istercesine tutunurken, Savaş ayaklandı ve banyo dolabının üst kısmını açarak prezervatif kutusunu aldı. İşte o an tüm isteğim bir anda kaçmış, Savaş'ın gerçekten çocuk istemediği gerçeğiyle bir kez daha yüzleşmiştim. Bir eli hâlâ belimde, sertliğinin tüm baskısı kalçalarımıdayken, dişliyle paketi yırttı ve "Sen?" diye sordu. "Sen takmak ister misin?" Normalde bunu ona işkenceler ederek takmak bir hayli zevkli olacakken, şu an o kadar keyifsizdim ki olumsuz anlamda başımı salladım. Israr etmedi. Muhtemelen o sabırsızlandığımdan sebep bunu kabul etmediğimi düşünse de, gerçek öyle değildi. Belimi bırakıp bir iki santim gerileyerek kendi taktıktan sonra, tekrar bana doğru yaklaştı. Parmakları iki yandan çamaşırımın lastiğini tutarak aşağıya doğru çektiğinde, tamamen çıkarılmasına gerek kalmadan bacaklarımdan kayıp ayaklarımdan dibine düştü.

Bacaklarımı okşayarak eğilirken, tüylerim diken diken olmuştu. Bileğimi yavaşça kavrayıp yukarı doğru kaldırdığında, iç çamaşırımın avuçladı. Ne yaptığını anlayamadım ama dudaklarının bacaklarıma değmesiyle parmak uçlarımda yükseldim. Diğer ayağımı da kaldırıp ona yardımcı olurken, bacaklarımı okşayarak ayaklandı. Tam arkamda tekrar yer alırken, avcunun arasındaki iç çamaşırıma baktığını fark ettim ama ne yapığını anlayamadım. Yüzüne de bakamadım. Ayna buhardan görülmeyecek hâldeydi. Kafamı hafifçe çevirdiğimde, gözümün önüne gelen saçlar paravan görevi görüp beni rahatlatıyordu. Elinin arasındaki çamaşırdaki dolanan parmaklarıyla bana bakarken, "Biraz fazla ıslaksın," diyerek gülümsedi. Şimdi anlamıştım. Önüme döndüğümde, saçlarım lavabonun içine düştü ve ben daha en başında nefes nefese kaldım. Kocaman ellerinin arasında küçücük bir bez parçası olarak kalan iç çamaşırımın kadınlığının üstünde getirdiğinde, işaret parmağını çamaşıra geçirip tam o ara çizgide uzun, baskılı bir şekilde aheste aheste ileri götürüp geri çekti.

Hafifçe başımı geri çevirdiğimde, iç çamaşırımdaki o ıslaklığı kendine sürmesiyle gözlerim büyüdü, nefesim kesildi. Önüme dön-

dögümde gözlerimi kapatıp anın büyüüne kaptırırken kendimi, titrek nefesler aldım. Beş yıl sonra bile hâlâ ilk günkü heyecanda, aynı büyüeydi. Elini karnıma getirdiğinde öylesine değişik hissettim ki kendimi. Parmakları karnımın üzerinde açılmıştı. Kasıklarına doğru kaydığında elini, geri doğru çekmesiyle kalçam daha da belirgin bir hâle geldi. Kendini bana hizalayıp birkaç kez sürtündükten sonra bir anda içime girmesiyle, parmak uçlarımda, "Ah!" diye sızlanarak havalandım, fakat o tekrar beni geri doğru iterek, "Bozma," dedi yalvarır gibi. "Kal böyle." Birkaç saniye içimde öylece kalırken, "Off!" diye inledi resmen. Hareket etmiyor, sadece öylece içimde sabitliğini koruyordu. "Yangınında eriyorum Gülfem," dedi yakarır gibi. "Öylesine sıcak ki duvarların. Her an küle dönecek gibiyim." Bu sözleri o yangını harlamaktan başka bir şeye yaramıyordu. Elleri belimdeki sert tutumunu daha da sertleştirdi. Yavaşça hareketlenmeye başladığında bile kendini kastediğini hissedebiliyordum. "Ah!" diye iniltileri yankılandı banyoda. Eli belimden kalçama kaydığında, ikimizin birleştiği tam o noktaya dokundu. Kadınlığımdan sızan ıslaklık onun ıslaklığıyla karışmış ve parmaklarına bulaşmıştı. Soluklandım, soluklandım, soluklandım. Eriyen sadece o değildi, beni de eritmişti. Parmakları bacaklarımın iç kısmına doğru kaydığında, elindeki ıslaklık bacaklarıma sürüldü. Sertçe kavradığı bacaklarımda parmaklarının baskısını hissederken, kendini sertçe bana itmesiyle ağızım açıldı. İçime derin, titrek bir soluk çektim. Az önce isteğini kaybeden o kadın gitmiş, yerine doyumsuz bir kadın gelmişti.

Beni delice seven bir adam tarafından böylesine arzulanmak, kadınlık hissiyatımı öylesine güzel okşuyordu ki. Onun o kesik kesik nefesleri arasından adımlı tutku dolu haykırımları öylesine güzeldi ki. "Gülfem," dedi büyük bir ihtiyaçla. Elleri bacaklarımı iç kısmından tutkuyla kavramıştı. Bu ihtiyaçla bir kez daha güçlü bir şekilde içime çarptığında, terli avuç içlerim yavaşça tutunduğu yerden kaydı. Ayaklarım yerden kesilecek gibi olduğunda, Savaş buna izin vermemek kasıklarımın tutup tekrar eski pozisyonumu almamı sağladı. En derinlerimde varlığını hissedebiliyordum. Arkamda onun varlığı olmasa her an düşecek gibi bir hâldeyken, dudaklarımı ısrarak tutduğum yerde elimin baskısını arttırdım. Bir kez daha kendini içime ittiğinde, "Ah!" diyerek bel oyuntumu sıktı. "Sonları oynuyorum." Direnişini hissedebiliyordum. Yetmiyormuşçasına tenimi

avuçlarının arasına doldurması ama bir o kadar da aşkla dokunması öylesine güzeldi ki. Ruhunu katarcasına sevmek buydu sanırım. "Sar beni yavrum," dediğinde, hareketleri o kadar hızlanmıştı ki. Dudaklarını aralanmış, hareketlerinin hızlanmasıyla olduğum yerde durmakta zorlanmaya başlamıştı.

Destek aldığım yer elimin altından kayıyor gibi hissettiğimde, buharlı aynaya dayadım ellerimi. Parmak izlerim bu anları ölüm-süzleştirmek ister gibi aynanın üzerinde belirirken, Savaş ile o kadar bütün oluyorduk ki, parmaklarımız aynanın üzerinde kayarak yeni bir iz oluşturuyordu. "Sa..." dedim ama devamını getiremeden kelimelerin arasında kayboldum. Bedenim dolap ve Savaş'ın arasında zevkle sıkışmıştı. Bedenlerimizin birbirinde kaybolması, tenimizin bu denli uyumlu oluşu, sık sık aldığımız nefesler, düzensiz kalp ritimleri, eksik cümleler, saf tutku ve aşk... "Savaş," dedim tükenmiş, yalvarır gibi. "Bit ve bitir artık." Bir ihtiyaçtı bu. İçimdeki doluluk hissi öylesine rahatsız ediciydi ki. Bir sona erişmek isterken belimi kavradı ve daha fazlasına eriştiirmek istercesine kendini bana iterken, beni de kendine çekti. Kendimi ona teslim ederken ve içimdeki arzu dört bir yanıma sararken, beni kendine daha fazla çekiyordu.

Aynanın buharı silinen kısımlarından göz göze geldiğimizde, "Off!" diye inledi. Başını geri attığında, derince yutkunmasıyla âdemelması yavaşça düşüp yükseldi. O hızla hareket ettikçe, saçlarındaki damlalar tenine damlada. Hatta birkaç tanesinin kalçalarımın üstüne düşüşünü dahi hissettim.

Aynı sona, aynı zevkle eriştiğimizde, tutkularımız gibi kasılmalarımız da birbirine eşlik etti. Sanırım bir ömrü bu aşk ve arzuda kaybedebilirdim. Ben bir ömür onun varlığında can bulup son nefesimde yine onunla yok olabiliirdim. Dizlerim titrerken alnımı aynaya dayamamla birlikte, o da bedenini bana yakınlaştırmış ve alnını omzumun hemen üstüne dayamıştı. Hızlı ve kesik kesik solukları boynuma çarparken, "Çok güzeldin," diye mırıldandı. Kalp atışlarının hızını sırtımda hissedebiliyordum. Dudaklarını boynuma bastırduğunda, ufak ama güçlü bir öpücük bıraktı. "Hep çok güzelsin..." diye tamamladı cümlesini.

Benim konuşacak dahi dermanım yokken, elini belimden karnımın üstüne getirince, hamile olduğum gerçeği bir kez daha baş gös-

terdi ve yüzüne bakmadan gözlerim kapalı, aynaya yaslı bir hâlde, "Artık korunmana gerek yok," dedim.

Cevabını öylesine merak ederken, "Çocuk istediğini bilmiyordum yavrım," dedi. Cevap vermeyince burnunu tenime sürttü. "Bunu sonra konuşalım, şu sıralar bir çocuk için çok da doğru zaman değil," demesiyle büyük bir şok yaşasam da, bunu beklememe rağmen yaşadığını bu yıkıma aldırış etmeden saklama gereği duymadım ve "Hamileyim," dedim bir anda.

Başını omzumdan kaldırdığında, birkaç saniye oldukça sessiz geçti ve bu benim çenemin titremesine sebep oldu. Nedenlerini az çok tahmin edebiliyordum ama yine de böyle olması, özellikle de hamilelikten olsa gerek, o kadar gücüne gitmişti ki. Zaten sürpriz bir hamilelikti. Daha kendim kabullenemeden Savaş'ın da afallamasıyla, desteksiz kaldım gibi hissettim. Yoksa onun da benim kadar be-beğimizi ne kadar çok seveceğini biliyordum. İkimizinki de anlık bir şaşkınlıktı sadece.

Gözlerimin dolmasını saklayamayacağımı anladığımda, yüzüne dahi bakmadan elbisemi düzelttim ve kapıya doğru adımlayacaktım ki kolumdan tutup durdurdu beni. Hâlâ yüzüne bakamıyordum, ağlama hissimi de durduramıyordum. Bıraksaydı beni şimdi, daha rahat olacaktı benim için. Azıcık kendi içimde toparlarsam, daha rahat konuşacaktım. "Savaş, ne olur," dedim yüzüne bakmadan, çekişlerine aldırış etmeden. "Azıcık içeride durayım, sonra konuşalım, tamam mı?" Bunları söylerken çenem titriyordu. Fakat Savaş'ın beni bırakmak gibi bir niyeti yoktu.

Beni kendine doğru çektiğinde, "Şışşt," diye fısıldadı. Bileğimi kavrayan eli beni kendine çekmiş göğsünde yer bulmamı sağlarken, ben hâlâ yüzüne bakmayıp gitmek için direniyordum. Bu, ona kızdığımdan sebep değildi. Sadece içimdeki ağlama hissini bastıramıyordum ve beni böyle görüp üzülmesini istemiyordum. Ben alınımı çıplak göğsüne dayamışken, beni tutan parmakları usulca okşadı bileğimi. Ben çekmeye çalıştıkça, o sakinleşmem için parmaklarıyla bileğimi okşuyor, diğer eliyle saçlarımın dibine baskı yapıyordu. Direnmeyi bırakıp ona teslim ettim kendimi.

Sticacık dudakları saçlarımın arasına öpücük bırakırken, saç tutamlarım arasında gezdirdi parmaklarını. Sakinleşmeye başladığımı fark ettiğinde de bileğimdeki eli yavaşça karnımın üstüne geldi. Eli-

nin tersini karnıma sürttüğünde, "Demek bir kez daha canıma can katacaksın, öyle mi?" Başımı göğsünden kaldırdığımda, titreyen çenem ve dolu dolu gözlerimle yüzüne baktım. Hafif bir tebessüm vardı.

Göz pınarlarımdaki o yaşa dahi izin vermeden parmaklarıyla silerken, "Savaş," dedim ağlamaklı bir hâlde. "Çocuk istemediğini biliyorum. O gece..." Sözümü kesmeden ama elleri şefkatle yüzümü okşarken, beni dinlemeye devam etti. "O gece ikimiz de sarhoştuk. Ben tam anlamıyla hatırlamıyorum bile. Hayal meyal bir şeyler var senin yine korunduğuna dair, ama o gece tek seferle sınırlı kalamayacağımızı tahmin edemedim. Bir de ertesi gün Asya'nın hastalanması, senin peşine göreve gitmen, hepsi birleşince ben de düşünüp önlem alamadım. Ben çok..."

Kaşları çatılırken, "Yavrum, sakın," diyerek kesti sözümü. "Sakın tamamlama o cümleyi." Beni kollarının arasında sımsıkı sararken, çenemi tutup kaçırdığım gözlerimi kendine doğrulttu. "Sen bana ömrümün sonuna kadar evlat versen, yine de bana yetmez. Sen," dedi karnıma doğru bakıp gülümseyerek. "Bana böyle bir mutluluğu tekrar bahşettin ya, dile benden ne dilersem."

Her kelimesi samimiyet, mutluluk içerirken, dolan gözlerimi elimle sildim. "Ama," dedim titrek bir sesle. "Sen beş yıldır dikkatlice korununca, ben sandım ki..."

Kendi banyo dolabına yaslandı ve beni de önüne çekerek, "Gül-fem," dedi, elini yüzümde dolandırarak. "Beş yıl önce benden sebep yaşadıkların, sonrasında Asya ile tek başına kalman, ayrıca kendi işin için çabalaman, her şey senin için o kadar ağırdı ki. Neredeyse yılın yarısında yanında yoktum, sen her şeye tek başına koşarken, Asya'ya hem anne hem yokluğumda baba olup eksikliğini dahi hissettirmeye çalışırken, ben onca yükünün üstüne nasıl bencillik edip bir çocuk daha diyebilirdim ki sana? Ben deli gibi istesem de karımı görebiliyordum." Ellerimi iki avcunun arasına alıp dudaklarına götürdüğünde, "Şimdi sen bana ağlayarak hamile olduğunu söylüyorsun," dedi gözlerimin içine bakarak. "Hem de ben istemiyorum diye düşünerek. Ben sana ölürüm Gülfem..." derken canını verecek gibiydi. "Senden olana ölürüm." Yüzümde istemsizce bir gülümseme oluştu; hem ağlayıp hem gülmek bu olsa gerekti.

"Savaş," dedim, ellerimi boynuna dolayarak. Parmak uçlarımda yükseldim ve parmaklarımı ensesindeki saçlarda dolandırırken şa-

kaklarından öptüm. "İyi ki varsın..." dedim, gözlerimi kapayıp derince soluklanarak. "Senin varlığını, sahiplenişini bu denli hissettikten sonra, hiçbir şey zor gelmez ki bana." Elbette başlarda zorlanırdım yeni bir bebek hayatımıza dâhil olunca, ama alıştırdık elbet. Düzene otururdu yani zamanla. Sonuçta o bizi seçmişti ve artık hayatımızdaydı. Bundan sonra düzenimize onu da ortak edecektik. Sonra Asya düştü aklıma ve geri doğru çekilirken dudaklarımı ısırdım.

Tedirginliğimi anlamış olacak ki, "Asya mı?" diye sordu. Evet dercesine kafamı sallarken, beni rahatlatmak ister gibi elini yüzümde dolandırdı. "Bizim kızımızın kalbi öylesine geniş ki yavrum, öylesine sevgi dolu ki, kıskançlık yapmayacağına ve daha ilk dakikadan sevinçten çıldıracağına eminim." Evet, Asya kıskanç bir çocuk değildi ama insan düşünmeden edemiyordu. Hiç kardeş muhabbeti de yapmadığımız için tepkisini kestiremiyordum. Hâlâ tedirgin bir şekilde ona bakarken, eli yüzümden boynuma doğru indi ve "Artık kendine stres yapıp üzülme yok," dedi. Elleri ne ara göğüslerimden belime kaymıştı anlayamadım, ama bir anda diğer elini de bacaklarımın altına attığında, şaşırmış bir hâlde kaldım.

"Savaş," dedim kıkırdayarak. "Ne yapıyorsun?" Savaş küvete doğru ilerledi, bacaklarım dışarı doğru sarkacak şekilde beni bıraktığında suyu açtı.

Kısa bir an içinde tenim, elbisemin alt kısımları su içinde kalırken, küvete girmeden, "Az önce," dedi elbisemin eteklerinden tutup yukarı doğru kaldırarak. "Bebeğimle çok da hoş bir tanışma gerçekleştiremedim." Bedenim karşısında çırılçıplak kalmışken, keyifle kıkırdayarak başımı duvara yasladım. Burnunu şah damarıma sürterek, "Gülme," diye mırıldandı. Elleri de belimde, beni gıdıklar hâldeydi. "Bana erkenden haber vermeyip içinde bebeğimi taşıırken, beni böyle sert bir birleşmeye zorladığın için seninle sonra hesaplaşacağım." Güya ciddi bir tonda tehdit ediyordu ama yüzündeki gülümseme ve beni gıdıklamaya çalışmasıyla, pek de ciddiye alamıyordum. Ben kahkahalara boğulurken, biraz daha aşağıya kaydı ve başını tam karnımın üzerine doğru getirdi.

Dudakları kasıklarımınla göbeğimin arasında bir yerdeyken, "Ama şimdi," diyerek yumuşak bir ton seçti kendine. "Bebeğimle tanışmıyorum." İşte asıl bundan sonrası çok daha keyifliydi.

Kafeye geldiğimizde, Savaş arabayı hemen bahçenin girişine park etti. Daha inmeden tedirginlikle, "Savaş," dedim. Eli kapıda inmek için dururken, bana doğru döndü. "Asya," dedim. "Nasıl söyleyeceğiz?"

"Söyleriz yavrum," dedi oldukça rahat bir şekilde. "Asya için endişeni anlıyorum ama hiç tahmin ettiğin gibi olmayacak, merak etme. Akşam eve gidince birlikte konuşuruz." O öyle diyorsa, emim hiçbir şey olmayacaktı. Asya'yı o da fazlasıyla tanıyordu zaten. Onaylarcasına kafamı sallarken kapıyı açtık. Daha adım atar atmaz Asya ile karşılaştık bahçede. Recep ile el ele tutuşmuş çimenlerde zıplıyorlardı ve ikisinin de kahkahalarından ne kadar keyif aldıkları belli oluyordu.

"Bak," dedi Asya hem zıplayıp hem ayaklarına bakarak. "Benim ayaklarım daha çok havaya kalkıyor, ben daha çok havaya zıplıyorum."

"Ben de, ben de!" diyen Recep de çocuksu bir heyecanla gülümsüyordu.

Savaş arabasının ön tarafından dolanıp elimi tutarak dudaklarına götürdü ve karşıdaki manzaraya bakarak gülümsedi. "İyi oldu Recep için burası," dediğinde, "Kesinlikle," diye onayladım. Tarık, Recep'i burada işe almıştı. Bazen tabakları masalara taşıyor, bazen yemeğe gelen ailelerin çocuklarıyla oyunlar oynayıp hem onları eğlendiriyor hem kendi eğleniyordu. Hem Recep bir işe yaradığını hissedip mutlu oluyor hem de keyifli vakit geçiriyordu. Tarık her sabah mahallede onu alıp geliyor, sonra da akşamları geri eve bırakıyordu. Tabii bu beş yıllık süreçte Tarık ve Efsun bu kafe olayını büyütmüşlerdi. Efsun ve Selçuk iki yıl kadar birlikte vakit geçirdikten sonra, üç yıl önce evlenmişlerdi. Selçuk'un Efsun'a desteğiyle Efsun büyük bir yatırım yapmış, yan taraftaki arsanın bir kısmını kafeye dâhil ederek birkaç bungalow kurmuşlardı. Aşiyân gitgide büyürken, birçok insana da yuva olmuş, özellikle hafta sonu en çok tercih edilen yerlerden biri hâline gelmişti. Öyle ki bu güçlü ve büyük adımların başında Efsun çok büyük bir rol almış, işinde oldukça başarılı ve öz güveni yüksek bir kadın hâline gelmişti.

Asya bizi fark ettiği anda, "Babal!" diyerek bağırdı. Anında Recep'in elini bırakırken bize doğru koşmaya başladı. Tabii o orada Re-

cep'in elini bırakırken, Savaş da hiç düşünmeden benim elimi bırakmış, tek dizini kırarak ona doğru eğilmiş, kollarını kocaman açmıştı.

"Babam..." dedi, Asya ona sarıldığında sıkıca sararak.

Asya, Savaş'ın yanığından dolu dolu öptükten sonra, "Anne," deyip bana doğru yöneldi ki kollarımı uzatmamla Savaş kucığına alacağını anladı sanırım, kendi kucaklayıp ayaklandı ve bana doğru uzattığında, "Böyle sarıl babam," dedi. "Ben de seni çok özledim. Haftalardır görüyorsun annenî zaten." Sırf Asya ağır ve kaldırmayayım diye yapmıştu bunu, ama Asya'nın da gönlünü çelmişti. Asya bana doğru uzanıp bir öpücük bıraktıktan sonra, direkt olarak kollarını babasının boynuna doladı ve içeri doğru yürümeye başladık.

"O zaman gece beraber uyuyalım mı baba?" diye sordu Asya heyecanla. Tabii Savaş cevap vermeden önce bana bakarken, gözleriyle de Asya'ya işaret etti. "Anne?" dedi incecik sesiyle. "Beraber uyuyalım mı babamla?" Ben herkesin yatağında yatmaması gerektiğini drettiğim için, ikisi de sevimli bir ifadeyle bana bakıyordu.

"Olur," dedim gülümseyerek. "Hatta üçümüz de uyuyabiliriz." Asya sevinç çığlıklarıyla ellerini birbirine çarparken hem Savaş'ın hem benim yüzümde koca bir gülümseme oluştu. Asya bu kadar küçük şeylerle bile çok mutlu olan bir çocuktü.

Bahçeye girdiğimizde, Özlem masa örtüsünü seriyordu. "Ya hoş geldiniz," dedi heyecanla. Tarık ve Özlem bir yıl önce evlenmişti ve sanırım en uzun sevgililik dönemini, Kaan ve Müge'den sonra onlar geçirmişti.

"Hoş bulduk," derken Savaş masaya oturmuş, Asya kucığında, Recep de hemen yanıma geçmiş, bir sohbeta dalmışlardı.

Tarık ve Kaan bungalovların birinden çıkarken, "Abi, olmaz diyorum," dedi Tarık inatla. "Dolu o gün burası. Başka gün seç."

"Abi," dedi Kaan ısrarla. "O gün özel bizim için. Başka yere para mı vereyim ya! Burası mis gibi mekân. Hem herkesin dilinde hem beleş. Bana o gün bunlardan birini ayarlayacaksın." O kadar ısrarcı ve kesin dille konuşuyordu ki, Tarık sabır dilenircesine derin bir nefes aldı.

"Ödemesini yapmış müşteriye ne diyeceğim Kaan?" diye sordu.

Tarık'ın daha cümlesi bitmeden, "Başkasına ayarlamışız karışıklık olmuş de, iptal et işte," dedi Kaan. Hâlâ konunun ne olduğunu anlayamamıştım ama dikkatle izliyordum.

"Ha oldu, Efsun duyunca beni kessin. Çok takıntılı o böyle şeylere, hayatta olmaz. Hem ben de yapmamı. Olmaz diyorum, anlamıyor musun? Önceden söyleyecektin. Başka gün seç."

"Abi o gün yıl dönümümüz ya, evlenme teklif edeceğim ben bu kıza. Niye anlamıyorsun?"

Tarık kilitlediği anahtarı çekip cebine koyduktan sonra, "Ben seni anlıyorum ama sen beni anlamıyorsun," deyip arkasına döndüğünde benimle karşılaştı. "Gülfem," dedi gülerek, "Hoş geldiniz."

"Hoş bulduk," derken gülümseyerek Tarık'a ve Kaan'a imayla baktım. "Neyi tartışıyorsunuz siz?" diye sorduğumda, "Yok bir şey," dedi Tarık geçiştirir gibi. "Olmayacak bir şeye Kaan ısrar edip duruyor da kapattık gitti. Savaş nerede?"

Elimle ilerideki masayı işaret ederken, beni bırakıp masaya gitti. Kaan ise bozulmuş bir ifadeyle dururken, "Demek evlenme teklifi?" dedim gülümseyerek.

Kaan kafasını sallarken, "Abla evlendik evleneceğiz, ben bu kıza hiç teklif etmedim ki. Çocuklarımıza ne anlatacağız biz? Ama tutturmuşlar bir rezervasyon diye. Yıl dönümümüzde olsun istiyorum ben de."

Telefonumdan tarihe baktıktan sonra, "Sizin Cumartesi değil mi yıl dönümünüz?" diye sordum.

Kaan onaylarcasına başını sallarken, "Doluymuş o gün," dedi.

"E sen illa o gün ve burada yapmak istiyorsan, cuma akşamından rezerve et," diyerek gülümsedim. "Gece 12'den sonra cumartesiye giriyoruz. İlk dakikasında teklif edersen bu kadar çok istiyorsan. Onlar zaten cumartesi 11.00 gibi teslim ediyorlar odaları. O saate kadar çoktan çıkarsınız."

Bu fikir Kaan'ın aklına yatmış olacak ki, "Oha!" derken gözleri büyüdü. "Bu harika olur. Dur ben Tarık abiye diyeyim hemen."

Tam giderken, "Kaan," diyerek durdurdum. "Savaş'ın yanında bence hiç lafını etme. Tamam, büyüdünüz falan ama aynı bungalovda kalma fikrine pek sıcak bakacağını zannetmiyorum. Hele bu muhabbeti yanında yapmana izin vereceğini..."

"Canıma susamadım," dedi Kaan gözlerini büyüterek. "Neyse, ben iki arada bir derede Tarık abiye kıyıda köşede anlatırım. Hadi kaçtım ben, şimdi masaya gitmedim diye takmayın bana," diyerek masaya doğru ilerledi.

"Müge nerede?" diye sordum bağıtarak.

"Mutfakta," diye karşılık verdi. Ne kadar büyüseler de içlerindeki çocuksu ruhu hiç kaybetmemişlerdi. Öylesine güzel sevmişlerdi ki birbirlerini, ilk aşkları olmuşlardı birbirlerinin ve şimdi evleneceklerdi. Tarkan, Kaan, Savaş masada, Asya Savaş'ın kucaklarında Recep ile oynarken, ben de mutfağa doğru ilerledim. Bir şey dikkatimi çekmişti ki hafta sonu olmasına rağmen bungalovlar da, kafe de bomboştur. Mutfaka doğru ilerlediğimde, buram buram yemek kokularının arasında Efsun çıktı.

Karnı burnunda, nefes nefese üstündeki önlüğü çıkarırken, "Efsun," dedim. "Sen doğurdun doğuracaksın, ayakta ne yapıyorsun?" Kolundan tuttuğum gibi hiç itirazsız sandalyeye oturan Efsun nefeslenmeye başladı. Efsun hamileydi ve bir oğlu olacaktı. Buna rağmen çalışmayı asla bırakmamıştı ki son günlerinde hâlâ ayakta olduğundan da bu belliydi.

"Ben dedim," dedi Müge üst dolaptan tabakları indirirken. "Otur dinlen dedim ama dinlemedi beni."

Efsun birkaç saniyede nefesini toplarken karnını sıvazladı. "Gece misafirlerimiz gelecek yıl dönümü için, pasta, hazırlamam gerekti. İyiyim, merak etme," derken kolunu tuttu. Ben bakışlarımı üzerinde tutunca da, "Vallahi," diyerek gülümsedi. Efsun'la yıllar içerisinde aramız daha da düzelmiş, birbirimize olan kırgınlıklarımızı telafi etmiş, çok daha temkinli ilerlemeye başlamıştık. Savaş da Selçuk'la beş yıl önceki o günden sonra arasını daha yakın tutmuştu. Onun düşüncesi abimle ilgiliydi, ama abim de Selçuk ve Efsun birlikteliğini öğrendikten sonra bir miktar şaşırıp bocalasa da, Savaş'a onunla alakalı bir durum olmadığını, görüşebileceğini söyleyip Efsun için de iyi dileklerini ileterek konuyu kapattı. Böylece biz de ailecek çok daha yakın bir hâle geldik.

"Bugün burada kimse yok," dedim merakla. "Hem de hafta sonu."

"Eee, bebeğim," derken gülümsedi Efsun. "Aşiyen en ağır ve en özel misafirlerine ayrıldı bugün. Rezervasyon almadık, restoran kısmını da kapattık." Bu hepimiz adına çok özel hissettirirken, "Yalnız gece saat 11.30'a kadar vaktiniz var," diyerek uyarı dolu parmağını uzattı. "Geldiğimde buraları boşaltmış olun. Çünkü başkasına rezerve."

"Sen?" diye sordum merakla. "Sen kalmayacak mısın?"

Olumsuz anlamda başını sallarken, "Selçuk gelecek şimdi," dedi. "Kontrolle gideceğiz, oradan da eve geçip biraz vakit geçiririz. Yarın bir iki günlüğüne şehir dışına çıkacakmış sanırım iş için." Efsun, Selçuk'un mesleğini öğrendikten sonra acaba bırakır mı diye düşünmüştüm. Çünkü ilgi bekleyen bir yapıya sahipti ve Selçuk da Savaş gibi, sıklıkla işle ilgili durumlar sebebiyle bazı zamanlar ortadan kaybolabiliyordu. Efsun da bunun endişesiyle bir süre denedi, kendini sorguladı ama Selçuk yokken bile varlığını ve sevgisini öylesine hissettirdi ki Efsun'a, onu hissettikten sonra Efsun asla Selçuk'a arkasını dönmedi. Sağlam adımlarla başladıkları yolda evlilikle devam edip şimdi de çocukla sonlandıracaklardı.

"Bize gel Efsun," dedim ısrar edercesine. "Doğum çok yakın, sakin evde tek kalma."

Omzuna yaslı olan elimi okşarken, "Olur," deyip gülümsedi ve lafımızın arasına giren Müge, elindeki tabak yığınına bana uzattı.

"Ay şunları götür de sofrayı kurup yemek faslına oturalım artık. Midem sırtıma yapıştı." Ben de kahvaltı bile yapmadığım için fazlaca aç hissediyordum zaten kendimi. Elimdeki tabaklarla bahçeye çıktığımda, herkes kendi hâlinde takılıyordu. Recep sandalyeleri yerleştiriyor, Kaan gizlice Tarık ile konuşuyor, Asya da Savaş ile bir şeyler konuşuyordu. Tabakları tek tek yerleştirmeye başladığımda, gözlerim Savaş ve Asya'ya kaydı.

"Bak baba," dedi Asya, hayret edercesine parmağını göstererek. "Burası nasıl su olmuş ki?"

Savaş o küçük parmağını tuttu ve "Elini yaktın ya, su toplamış," dedi.

Asya'nın o küçük kaşları çatılırken başını iki yana salladı. "İyi ama," dedi merakla. "Oraya o sular nasıl geldi, alalım onları oradan. Çok körü," diyerek yüzünü buruşturduğunda, parmağı da kopartmak ister gibi hareketlenmişti ki, "Sakın," diyerek durdurdu Savaş onu.

Birkaç saniye bekledikten sonra, "Babam," diyerek konuya girdi. Ben bir yandan tabakları dağıtıyor, bir yandan onları izliyordum. "Biz sizinle meslekleri öğrenmiştik ya. İtfaiyeciler ne yapardı?"

"Yangınları söndürürler," dedi Asya bilmiş bilmiş.

Savaş doğru cevabı almanın keyfiyle gülümserken, "İşte bizim de vücudumuzda böyle zamanlar için itfaiyecilerimiz oluyor," dedi.

Asya gözlerini kocaman açıp, "Nasıl yani?" dedi.

"Elimizi yakduğumuz zaman vücudumuz onlara sinyal gönderiyor ve onlar da yanan bölgeye gelip orayı iyileştirmek için bu hâle getiriyor." Asya kadar ben de bu güzel anlatım karşısında hayrete düştüm. Savaş beni mest ettiği kadar Asya'yı da mest edip kendine âşik edebiliyordu. Her konuda bilgisi vardı, her konuya bir açıklık getiriyordu.

"Yaaa..." dedi Asya, olağanüstü bir durummuş gibi. "Peki benim itfaiyecilerim bu suyu nereden buldu?"

"Hani biz sana annenle hep çok su iç diyoruz ya, oradan babam," dedi Savaş kendinden emin bir ifadeyle. Bu kusursuz hâli karşısında dudak büktüm. Olayları ne güzel bağlamıştı. "Biz su içtikçe itfaiyecilerimiz su biriktiriyor."

"O zaman," diyerek Savaş'ın kucağında aniden yükseldi Asya. "Ben çok su içmeliyim. İtfaiyecilerim susuz kalırsa ben iyileşemem, onlar bana yardım edemez."

"Hu hu," diye onayladı Savaş. "O yüzden artık biz su iç Asya dedüğümüzde karşı çıkmak yok, anlaştık mı?"

Savaş çakması için elini uzattığında, Asya minik elini onun elinin içine vurdu ve "Anlaştık," dedi. O kadar mükemmel bir adamdı ki. Eş olarak, baba olarak... Savaş bulunduğu her yerde öylesine kusursuz geliyordu ki bana. Ben tabakları yerleştirdiğimde, Müge de elindeki yemeklerle sofraya geldi ve masarın orta yerine koydu elindekileri. Tam sofraya oturduğu sırada, Selçuk'un korna sesiyle Efsun dışarı çıktı ve Savaş ona doğru yürüyen Selçuk'a doğru ayaklandı. Ayaküstü selamlaştıktan sonra Selçuk, Efsun'un karnına doğru eğilerek, "Paşam," dedi. "Anneyi yormadın inşallah bugün." Elini Efsun'un beline koyup yanağına bir öpücük kondururken, "İyi misin?" diye sordu.

Efsun iyiyim dercesine kafa sallarken, "E hadi," dedi Savaş sofrayı göstererek. "Yemek yedikten sonra gidersiniz."

Selçuk masaya baktı. Eliyle bize selam verdikten sonra, "Geçelim biz abi," dedi. "Doktor randevumuz var, oradan da sahile iner yürüyüş yaparız geç olmadan. Doktor önerdi."

"Yürüyüş mü?" dedi Efsun şaşırarak. "İyi de biz çıkana kadar hava soğur, sahil akşamüstü eser. Ben üstüme bir şey almadım."

"Arabada var," dedi Selçuk hiç düşünmeden. Selçuk, Efsun için her detayı düşünüyordu ve bunu Efsun'a fazlasıyla hissettiriyordu.

Efsun aldığı bu cevapla, ne kadar doğru bir karar verdiğini düşünürcesine gülümsedi ve masaya doğru dönerek, "Afiyet olsun size,"

dedi. Onlar el ele arabaya doğru ilerlerken, beklenmedik bir şey oldu ve abimin oldukça lüks olan arabası tam onların arabasının önünde durdu. Efsun abimin geldiğini anlamış olmalıydı ki adımları istemsizce, ne tepki vereceğini bilmez bir şekilde, birkaç saniye yavaşladı. Hepimizin bakışları o tarafa yöneldiğinde, biz bile ne yapacağımızı şaşırmiştık. Muhakkak ki abim de öyle hissediyor olsa gerek, kapısı bir süre açılmadı ama sonra kaçmanın gereksiz olduğuna karar vermiş olacak ki sınırsız o arabanın içinden indi. Üzerindeki dar beyaz tişört, sürekli yaptığı sporla oluşan kaslarını epey meydana seriyordu. Altında kot pantolonu vardı. Gözlüğünü yavaşça çıkardığında, önce bize doğru baktı, sonra hafif bir tebessüm oluştu yüzünde. Efsun ve Selçuk'u yok sayamayacağını anladığında, onlara doğru dönüp, kısa bir bakış atıp selam verircesine, hafifçe başını eğdi. Selçuk da aynı tavırla karşılık verirken, Efsun ve abim yıllar sonra ilk kez yan yana geldiler ve bu tek adımlık bir süre kadar oldu. Abim bize doğru geldi, Efsun arkasına bile bakmadan arabaya gitti.

Ne garipti, bir zamanlar aynı evi, aynı hayatı paylaşıp yoldaşlık ettiğin insanla şimdi karşı karşıyaydın. Yanında başka hayatlar... Abimin Efsun'u hamile görünce ne hissettiğini o kadar merak ettim ki.

Asya'nın, "Dayı!" diye abime koşmasıyla, o kasvetli hava dağılmış gitmişti.

Efsunlar arabalarına binip giderken, abim Asya'yı kucakladı ve kendi etrafında çevirirken, "Dayım," dedi ve kocaman öptü. "Ananenin evinde var ya... Sana ne oyuncaklar getirdim."

Asya'nın bunu duyduğu an gözleri öylesine parıladı ki. "Yaa," dedi heyecanla. "Kocaman Barbie bebek?" diye bir soru yönelttiğinde, abim ona bakarak, "Kocaman," diye onayladı. "Senin kadar."

Asya sevinç çığlıkları atarken, "Levo," dedi Savaş gülererek. "Senelik oyuncak ihtiyacını karşıladığın gibi, okula başlayınca eğitim masrafları için de bekliyoruz bunu."

Asya kucağından yere atılarken, abim burnunu sıktı ve "Feda olsun ona," dedi. Asya kesinlikle çok ama çok şanslıydı. Abim ve canım kocam birbirlerine sımsıkı sarılırken, eski günler geçti gözümün önünden ve muhtemelen hamileliğimin de etkisiyle çenem titremeye başladı. Gidip ikisine de aynı anda sarıldım.

Abimin kısa öpücüğü saçlarımin arasında yer bulurken, "Abi," dedi Kaan. "İnşallah bana da bir şeyler getirmişsindir."

Abimin kolunun altından çıktığımda, hepimiz masaya doğru ilerlemeye başlamıştık. Abim yüzündeki gülümsemeye, "Bakacağız bakalım," dedi. Bu, kesinlikle getirdim demektir. Muhakkak ki yine hepimize bir şeyler alıp gelmişti. Tabii en çok Asya'ya.

Ben Savaş'ın yanına, abimi de diğer yanına oturdu. Karşımızda Kaan ve Müge vardı. Masanın baş kısmında ise Tarık ve Özlem varken, Müge, "Nerede kaldı bu Tuğba ablamlar?" diye sordu. "Vallahi açlıktan midem sırtıma yapıştı."

Asya ve Recep birlikte oyun oynarken, yaklaşan bir arabanın sesini işittik. Arkamı döndüğümde, önce Tuğba oldukça şık, dekolteli bir elbiseyle arabadan inmişti. Emre de hemen arkasından indi. "Ama bu haksızlık," dedim Tuğba'ya bakıp. "Çok güzel hazırlanmışsın, biz ev hâlimizle geldik."

Tuğba saçlarını savururken, "Eee, şekerim," dedi omuz silkererek. "Bilirsin, ben her daim taş." Tuğba gerçekten de ne kadar zaman geçerse geçsin, bu süslü hâllerinden asla vazgeçmemiş, daha çok üstüne katmıştı.

Emre hızla ilerleyen Tuğba'ya yetişmek istercesine koşar adım gelirken, "Komutanım!" diye bağırdı. "Baba oluyormuşsunuz, hadi hayırlı olsun. Darısı bize inşallah."

Tuğba gözlerini kısıp dudaklarını dişlerken, benim gözlerim büyüdüyü, Savaş'ın da öyle. Masadakilerin, "Ne!" tepkilerinden ziyade, ikimizin de odaklandığı ilk kişi Asya oldu.

Asya oyununu bırakmış bize doğru bakarken, "Benim bir kardeşim mi olacak?" diye sordu. Kabullenemeyecek diye öylesine korktum ki.

Kalbim boğazında atarken, Savaş, "Babam," diyerek ayaklandı ve Asya'yı kucagına alarak tekrar yanıma geldi. Bedenimi Asya'ya doğru çevirdiğimde, bakışları ikimizin arasında dolandı durdu. "Babam, biz bugün öğrendik," dedi Savaş ciddiyetle ama yumuşak bir sesle konuşarak. "Bir kardeşin olacak, sana da eve gidince söyleyecektik." Asya'nın gözleri üstüme öylesine kenetlenmişti ki, beni suçluyormuş hissine kapıldım ve ağlayacak gibi oldum. Sevgimi sorgulamazdı, değil mi? Bundan şüphe etmezdi. Bilirdi onu ne kadar sevdiğimi.

"Yani," dedi Asya, karnıma doğru bakarak "Annemin karnında, Efsun teyzeminki gibi bir bebek mi var?"

Ben kafa sallarken, "Evet," dedi Savaş. "Annenin karnında senin kardeşin var." Asya'nın elini tutup karnıma getirdiğinde, "Bak, burada," dedi. Ben de elimi onun elinin üstüne koydum.

Asya hâlâ ilginç gözlerle bana bakıyordu. "Ama Efsun teyzemin karnı kocaman," dedi inanmamış gibi. "Seninki kocaman değil ki."

"Kardeşin daha çok küçük annem," dedim, karnımdaki elini okşayarak. "Büyüyecek o da."

"Efsun teyzeminki kadar mı?" diye sorduğunda, "Evet," dedi Savaş. "O şimdi çok minik, biraz daha büyüsün, o zaman sen ona böyle dokunduğunda tekme bile atacak sana."

Asya bir anda Savaş'a doğru başını çevirdiğinde, "Gerçekten mi?" diye sordu.

Savaş sıcaçık bir gülümseme takındı ve "Evet," dedi. "Sen annenın karnındayken, biz seninle oyun oynuyorduk."

"Oyun mu?" diye sordu Asya yine inanmamış gibi. "Nasıl oynuyorduk ki?"

Savaş ciddi bir ifade takınırken, parmaklarını Asya'nın karnının çevresinde gıdıklar gibi dokundurdu. "Ben sana böyle, böyle dokunuyordum," derken, Asya kahkahalar atıyordu. "Sen de bana karşılık veriyordun."

Asya, o gülmelerinin arasında parmaklarını babasının göğsüne vururken, "Böyle böyle mi?" diye sordu. İkisinin konuşmasını ve kahkahalarını hepimiz keyifle izliyorduk.

Savaş, "Öyle," diyerek Asya'yı göğsüne çekti ve saçlarının arasına bir öpücük kondurdu.

"Üzülmedin, değil mi?" diye sordum.

Asya babasının göğsüne yatmış bana bakarken, elini Savaş'ın çenesine koydu ve oynamaya başladı. Başını iki yana sallayarak, "Hiç üzülmedim," dedi gülümseyerek. "Zaten ben kardeşim olsun istiyordum." Bundan hiç haberimiz yoktu, Asya hiç bize bundan bahsetmemişti. "Kreşte arkadaşlarımin kardeşleri var, keşke benim de olsa diye hep Allah'a dua ettim. Şimdi olacak." Onun bizden habersiz kardeş diye dua ettiğini öğrenince duygulanmadan edemedim. Elim karnıma gitti. Ablasının dualarıyla gelmişti belki de o bize. Asya, Savaş'ın göğsünde doğruldu ve "Artık ben ona masallar anlatmaya başlayacağım," dedi. "Sizin bana anlattığınız hikâyenizi ben ona anlatacağım."

"Anlatacağın tabii babam," dedi Savaş, benden sonra onun saçlarında soluklanarak. "Sen ona çok güzel bir abla olacaksın."

"Ben abla olacağım," diyerek İndi Asya Savaş'ın kucağından. Recep'in elinden tutarken ilk geldiğimiz andaki gibi zıplamaya başladılar.

"Abla Asya, abla Asya," diye eşlik etti Recep ona.

Tuğba kendini saklamak için uzile büzüle masanın diğer baş tarafına otururken, Emre de kırdığı pottan dolayı çok da farklı değildi. Herkesin, özellikle Savaş'ın onda olan bakışlarıyla, "Toptan selamınaleyküm," deyip Tuğba'nın yanına oturdu. Savaş ile göz teması kurmuyor, kaçıyor. "Trafik vardı, biraz geç kaldık ama.." Konuyu geçiştirme çabası gereksiz olmuştu.

Savaş gür bir sesle, "Emre," dediğinde, Emre direkt olarak başını çevirip ciddi bir ifadeyle, "Emredin komutanım," dedi.

"Unutturma, yarın senin o boş boğazını..."

Cümlelerin gidişatını anladığımda, "Savaş," diyerek dürttüm. Asya hemen arkamızdaydı.

Asya'ya baktı ve imalı bir gülümsemeyle, "Seveceğim," dedi.

Emre ağır ağır yutkunurken, "Emredersiniz komutanım," diye karşılık verdi.

Ortamdaki bu sessizliği abim bozarak, "Hadi hadi," diyerek salataya uzandı. "Kurt gibi acıktım ben." Herkes masanın ortasındaki yemeklere tek tek uzanırken, herkes tarafından tebrik de edilmiştik. Asya'ya nasıl söyleyeceğiz derken tüm eş dost öğrenmişti böylelikle. Annemlerin öğrenmesi kalmıştı bir tek, ama onlar da zaten eminim en çok sevilen olacaktı.

"Abi," dedim iştahla yemeğimi yerken. "Senin Almanya'da nasıl gidiyor? Dönmeyi düşünmüyor musun artık?"

"Aynen Levo ya," dedi Savaş. Savaş çatalındaki balığı bana verirken, Tarık ben hariç herkesin rakısını yeniledi. Ben Özlem'in enfes meyve sularından içtim. Bir yandan gözlerim Özlem ve Tuğba'nın üstünde dolandı, ama birbirlerini yok sayıyor gibiydiler. Bu bile bir şeydi. Aynı masada oturabilecek kadar medeniydiler. Resmî bir konuşma vardı aralarında, ama bu bile yeterli ve oldukça güzel bir hareketti. "Dön artık," dedi Savaş, cümlesini tamamlayarak.

Abim, "Döneceğim," dediğinde, bunu hiç beklemiyordum. Hepimizin gözleri şaşkınlık ve mutlulukla ona dönmüşken, alttan alttan bakarak, "Tamamen değil," diye belirtti. "Yılın yarısı orada, yarısı

burada olacağım." Bu bile bir şeydi. Bu habere en çok annem sevi-necekti.

"Sarah yenge ne olacak abi?" diye sordu Kaan gevşek bir gülüm-semeyle. "Malum, sana yapışık. Görüyoruz her aramada. Nasıl izin verdi buna?" Müge, Kaan'ın kafasına vururken, Kaan gözlerini kıstı ve vurduğu yeri ovalamaya başladı. "Şaka yapmıştım ya," dediğin-de, Müge uyarı dolu bakışlarını üzerine dikti. Haşka da bir şeye gerek kalmadı zaten.

"Gelecek o da benimle," dedi abim. Annem işte bundan pek hoş-lanmayacaktı. Abim ile Sarah ilişkilerini sonlandırmamış, daha ciddi boyutlarda bir arkadaşlığa dönüştürmüşlerdi. Belki de sonunda bir evlilik olacaktı. Kim bilir zaman ne gösterecekti, ama abim Sarah ile fazlasıyla mutluydu.

"Gelin gelin," dedi Savaş, yemeğini bırakıp arkasına yaslanarak. "Yazın Müge ve Kaan'ın düğününde burada olun da." Müge'nin elin-deki çatal havada kalmış, Kaan'ın gözleri kocaman açılmıştı. Bunu hiç ama hiç beklemiyordum.

Kaan ilk şaşkınlığını atarken, "Yazın mı?" diye sordu inanmamış gibi.

"Evet," dedi Savaş hiç düşünmeden. "Yoksa sen benim kardeşimi oyalıyor musun lan?"

Son cümlesi biraz sert bir dille olunca, "Yok, yok, yok abi," dedi Kaan hızlı hızlı. "Yazın okey, olur bana, tamam," dedi gülerek şaşkın şaşkın. "Olur olur, yazın olur." Müge ve Kaan birbirlerine bakıp gü-lümserlerken, Savaş ona olan bakışlarına karşılık verdi. Gülümsedi ve göz kırptı. Böylelikle Müge ve Kaan'ın düğün zamanı da kesinleş-miş oldu. Savaş onay verdikten sonra Ali baba da kesinlikle bir şey demezdi. Dese bile Savaş muhakkak ikna ederdi.

Sofrada kahkahalar eşliğinde yemek faslı devam ederken, bir Sa-vaş bir ben Asya'ya zorla iki lokma yedirtmeye çalışıyorduk. Biz ona veriyorduk, o gidip bahçeye gelen kedi köpeğe veriyordu. Saat ilerle-di, ilerledi, ilerledi. Savaş'ın göğsüne yaslanmışken, bir eli boynum-dan sarkıp karnımı okşuyordu, bir elinde de rakısı vardı. Hava ka-rarmayadurmuş, kızılık tüm maviliğe dağılmışken, hafif hafif esen rüzgâr tenimi mayıttırırçasına okşuyordu.

"Yalnız abi," dedi Kaan, şaşkınlık içinde. "Zamanında adam Müge ile buluşacağım diye bana mahalleyi turlatır, sınav çektirir, canımı

alırdı. Şimdi düğün zamanımızı konuşuyoruz. Vay be..." dedi dudaklarını bükerek. "Neler yaşamışsınız."

"O zaman inek sütü içiyordun oğlum sen karşımda," dedi Savaş elindeki rakı bardağıyla onun rakı bardağını göstererek. "O zamanla şimdi bir mi? Her şeyin bir zamanı vardı, o kadar." Sofrada eskiye doğru ne kadar güzel bir özlem vardı. Eskileri ne kadar güzel yâd ediyorduk.

"Yalnız," dedi Tarık da konuya girerek. "Ne günlerdi be... Masada silahtı çıkarıp temizlerken nasıl götüm üç buçuk atmıştı ama."

Yüzündeki gülümseme hepimizi gülümsetirken, "Seni vuracağını sanacak kadar salaktın o zamanlar," dedi Savaş karnımı okşama-ya devam ederek.

"E abi, çatıdan sallandırdığın günleri unutmadık," dedi Tank.

Kaan da destek olmak ister gibi, "Hele beni," dedi kendini göstererek "Yakıyordu adam abi, ya o bidonda su değil de benzin olsaydı."

"Kaan, hâlâ salaksın abiciğim," dedi Savaş yüzünü buruşturarak. "Yani onun içinde benzin olsa ve sen üstüne hepsini boca etsen, iki adamlık yerde ben o kokuyu alamayacak mıyım? Azıcık büyü ya..."

Özlem elini masaya dayadı ve "Ne güzel geçmişiniz var," deyip gülümsedi. "Kavga da etseniz hiç kopmuyorsunuz birbirinizden. Beş yıldır hayatınızdayım ama hepimiz öyle güzel aile oldunuz ki bana. Çok güzel dostlar kazandım."

"Yalnız bunlar böyle konuşuyorlar ama," dedi Tuğba. "Hepsinin de zor günlerinde ilk Savaş koşmuştur yardımlarına."

Herkes o konuda ciddiyetle kafasını sallarken, "Mustafa olayı..." dedi abim ve biz aklımıza gelen dansöz kıyafetleriyle kahkaha attık.

"Vallahî ben de burayı açarken Savaş'ın yaptıklarını asla yok saymam. Çok büyük yardımları dokundu bana," dedi Tank.

"Hele ben," dedi Emre. "Adama ne kadar can borçluyum bir bilseniz..." Savaş, onlar gömerken gülüyor, överken gözlerini kaçırıyor, kendini oldukça mahcup hissediyordu. Savaş iyi yönlerinin söylenmemesine o kadar alışmıştı ki bunu kendine oturtamıyor, kendini mahcup hissediyordu.

"Ooo tamam ya, hadi," dedi Savaş kadehini uzatırken. Onlar Savaş'ın kadehine kendi kadehlerini çarparken, ben Savaş'ın yudumlayışını izledim ve bu kadar eski zamanların muhabbeti açılmışken, ben de eskileri hatırlayıp tebessüm ettim.

"Biraz daha ince aç o yufkayı, çok kalın olmuş."

"Tam sana göre olmuş desene."

"Ayrıca fark etmedim sanma," dedi kaşlarını çatarak. "Az önce Savaş dedin. Savaş değil Gülfem, Savaş abi diyeceksin."

...

"Çok sert bir mizaca sahibsiniz, çok merak ediyorum, hiç aşk acısı çektiniz mi?"

"Çektim. Yaşamadığım bir aşkın acısını çektim."

...

"Sen bana iyi gelmiyorsun çünkü. Olup olmadık yerlerde aklıma geliyorsun Gülfem ve ben bunu hiç sevmiyorum. Aklıma geliyorsun, durmuyorum, durduramıyorum kendimi. O kalın dediğin duvarlar var ya, sana gelince bir bir yıkılıyor ve ben beni bu kadar derinden sarsan bir şeyi kabullenemiyorum."

...

"Çok güzel bir rüya görüyordum. Biz evliydik. Bir kızımız vardı," dedim.

"Kızımız..," dedi.

"Evet kızımız. Adı da Asya'ydı."

...

"Seninle olan tüm kavgalarımızın tam şuruna gelince," dedi dudaklarına yanaşarak. "Bitmesine bayılıyorum."

...

"Hepsi doğru ama doğruların hiçbiri seni bana getirmeye yetmiyor. Gurur duy. Beni kokuna, kendine hasret bırakıp böyle köpek ettiğin için. Siktin sabrımı, nefsimi, irademi."

...

Elimi göğsünün üzerine attım ve kafamı göğsüne dayadım. "Hep burada kalmak istiyorum," dedim.

"Sen hep oradasın," dedi. "Sen yokken de hep oradaydın, hep de orada olacaksın."

...

"Hafta sonu Gülfem'i istemeye geliyoruz."

...

"Ömrüm yoluna feda olsun. Ben zaten şu kokunu her soluduğumda, koynunda ölüp dizlerinin dibinde diriliyorum."

...

"Sen benim yaşantıma uygun bir kadın değilsin."

“Saçların...” Kâküllerime bakıp, “Çok güzel olmuş,” dedi hayranlık barındıran bir tonlamayla.

“İnsanlar gücü kadar sınırdır, senin sınıvın ben olmak istemezdim.”

“Ne ölün ölüme, ne dirin dirime.”

“Benim doğru yolum yoktu. Yanlış ve daha yanlış vardı. Sen ne dersen başımla beraber, ama sadece sen Gülfem.”

“Şehrime geldim ama evime hasretim...”

“Senin uğruna verdiğim savaştan yorulmam ben. Bin kere daha yenileceğimi bilsem, tüm yorgunluğuma rağmen yine savaşırdım. Çünkü sen benim yenilerek kazandığım tek savaşımsın.”

“Senin içinde olduğun her yer bana ev olur, yuva olur, sıcaklık olur, sevdâ olur. Benim hikâyemin Aşiyân'ı sensin sevgilim...”

“Sen dünüm, bugünüm ve ömrümün diğer tüm yarınlarında hep burarlardaydın, burarlarda olacaksın... Gönlünü alabildiysem, ömrümün kalan yarınlarına talibim...”

“Yeter, ağlamayın karımı artık.”

“Ben zaten birçok defa senin tarafından, senin kurşunlarıyla çok sert şekilde vuruldum.”

“Cinsiyetini bilmediğim için sana ne demeliyim bilmiyorum ama benim nazarımda ne olduğunun hiçbir önemi olmadığını bilmeni istiyorum. Babam, hoş geldin.”

“Unutma sevgilim, yolunu kaybettiğin, bana ihtiyaç duyduğun her anda, ben sana her daim kördüğüm...”

"Sanırım iki kadın arasında gidip geleceğim ve ömrüm boyunca bu iki kadının nazını keyifle çekeceğim."

...

"Çok korkuyorum. Bu bambaşka bir duyguymuş. Ben sana yetemekten çok korkuyorum. En çok anneni sevdiğimi sanırdım ben bugüne kadar, ama seninki bambaşka. Ona dokunamamak beni delirtirken, sana dokunurken korkuyorum. Canıma can oldun. Bu sevgi bambaşka..."

...

"Bir zamanlar sevilmediğimi düşündüğüm bu yer ile şimdi iliklerime kadar aşkı hissettiğim yer aynı yer. Seninle aynı yolda, aynı hislerle eskimek, hiç bu kadar güzel olamazdı sevgilim."

Geçmişin her bir saniyesi o kadar çok anıyla doluydu ki. Ona baktığımda yaşadığımı hissediyordum. Her anı doyasıya, ölesiye... Sofradaki herkes sohbe dalmış konuşurken, Savaş'ın gözleri karşıya dalmıştı. Elindeki rakı bardağıyla oynuyor, sohbe katılmıyordu. Karnımı okşayan eli de bir an olsun durmazken, "Savaş," dedim elimi yüzüne koyarak. "Bir şey mi oldu?" Yüzüme baktığında, gözlerinde endişe gördüm. Tam hayır dercesine başını sallayacaktı ki, "Savaş," dedim. "Bana yalan söyleme, olur mu?"

Duraksadı ve bedenini bana döndürdüğünde, sofradaki herkes kendi hâlinde keyifli bir sohbetin içindediydi. Savaş gözlerini kaçırarak, "Eve gidince söyleyecektim ama..." dediğinde, "Dinliyorum," dedim. Yüzüne baktı birkaç saniye tereddütle, ama benim net tavrımla dudakları aralandı.

"Gülfem, benim tayinim çıktı," demesini hiç ama hiç beklemiyordum. Birkaç saniye afalladım. "Bugün de sana bebek mevzusunda o yüzden şimdi olmaz dedim. Yani şimdi sen hamilesin, başka şehirde kimsemiz yok. Burada bir düzenin var, başka şehirde nasıl olacak bilmiyorum. Zaten sana bunu söylemek, senden düzenini değiştirmeni istemek bile zorken, böyle olunca..."

Yüzündeki izde dolanan parmaklarım onu susturduğunda, yüzümde bir tebessüm oluştu. Elbette yeni bir memlekette yeni bir yaşam bizi biraz zorlayabilirdi, ama biz birlikte olduktan sonra hiçbir önemi yoktu. "Bunu mu dert ettin sen?" diye sordum. Ben zaten yıllardır bu ihtimale kendimi hep hazırlamıştım. Sadece bir anda duyunca afallamıştım, o kadar. "Neresi?" diye sorduğumda, sesimin normal

ve sorun yokmuşçasına çıkmasına dikkat ettim. Çünkü biliyordum ki Savaş ufacık bir tereddüt hissetse, başka çözümler arayacaktı. Bana göre bir sorun yoktu. Ben sevdası vatan olan bir adamla evliydim ve o neredeyse ben de ona yoldaşlık etmekten gurur duyardım.

“Diyarbakır,” dediğinde, tekrar tepkimi kontrol etmek ister gibi dikkatle baktı gözleri, ama ona gülümsemekten öte gitmedim. “İşini seviyorsun, biliyorum Gülfem,” diyerek gözlerini kaçırdı. Kendini bana karşı mahcup hissediyordu muhtemelen. “Memleketinden ayrılmak demek şimdi sana...”

Usul usul okşadım tenini. Kendimi gözlerinin odağına sokarken, “Oranın şubesine aldırırım kendimi. İşimden vazgeçecek değilim,” diyerek gülümsedim. Benim bu kadar normal karşılamam onu şaşırtmış, yüzünde şükreder gibi bir ifade oluşmuştu. Savaş, onun yüzünü avuçladığım avuç içimi minnetle öperken, “Ayrıca bizim kimsese ihtiyacımız da yok,” dedim. Gözlerimiz birbirleriyle buluştuğunda, tebessümlerimiz de birbirine eşlik etti.

“Bu hikâyenin aşiyani ben, âşığı sen olduğun sürece sevgilim,” dedim dudaklarına doğru yaklaşarak. Son sözlerimi tam dudaklarının üzerine bıraktım:

“Bize her yer memleket olur.”

-SON-

ŞARKI LİSTESİ

- Eylem Aktaş - Yüreğinden Tut
Nilüfer - Son Arzum
Sezen Aksu - Canımısın Sen
Ahmet Kaya - Arka Mahalle
Sezen Aksu - Aşktan Ne Haber
Eda Baba - Ezbere Biliyorum Seni
Teoman - O Yaz
Sertap Erener - Bir İhtimal Daha var
Raviş - Güzel Kadın
Resul Dindar - Bir Kızıl Goncaya Benzer Dudağın
Zeynep Dizdar - Bir Çocuk Sevdim
Zara - Tez Gel Yarım
Sezen Aksu - İkinci Bahar
Fasıl-ı Jazz - Sen Bir Aysın
Dedublüman - Çözemezsin
Güncel Gürsel Artıktay - Bu Yüzden
Cem Adrian - Hüzün Kovan Kuşu
Funda Arar - Armağansın
Eda Baba - Her şey Seninle Güzel
Ferdî Özbeğen - İşte Bu Bizim Hikâyemiz